

Giới thiệu Kinh Phá Thiên Không

Nếu bạn là một độc giả yêu thích thể loại truyện tiên hiệp hẳn bạn không thể biết đến những tác phẩm ghi dấu ấn trong lòng bạn đọc và làm dậy sóng cộng đồng mạng như: Bách Luyện Thành Tiên, Mãng Hoang Kỳ,... Đây là những tác phẩm viết về một thế giới khác biệt và lạ lẫm, tưởng chừng như bí ẩn vô cùng nhưng lại rất sống động và rõ nét, càng đọc càng như ta đang lạc chân vào thế giới ấy. Truyện mới Kinh Phá Thiên Không cũng là một câu chuyện hay được viết lên dưới ngòi bút của tác giả Kiệt Thị.

Truyện xoay quanh ba chàng thanh niên: Kinh Thiên, Lâm Mạnh, Trần Văn, họ là những thiếu niên thời hiện đại vì một chuyện chẳng ai ngờ được lại đến một thế giới lạ kỳ. Trong thế giới ấy có cả long tộc lẫn phượng tộc, bộ tộc tưởng chừng đã không còn xuất hiện nữa lại đang sừng sững trước mắt. Những câu chuyện kỳ lạ tự đây bắt đầu.

Nhưng trời đang đẹp, bỗng ầm ầm tiếng sấm nổi lên, phong vân tụ hội, ba chàng thấy thế thất kinh bát đảo, vội kiếm chỗ nào để núp, núp đâu thì chả núp, tự nhiên chui vào cây dù của mục bán hàng rong gần đó, trời xui đất khiến thế nào tự nhiên một tia sét tam sắc đánh xuống, nhìn thấy ba chàng bị sét đánh thì mọi người cứ ngỡ bị thế này thì xong cmm rồi, sống sao được nữa. Nhưng không như mọi người nghĩ, chỗ bị sét đánh trúng thì chả thấy ba cổ thì thế cháy đen đầu cả, chỉ thấy ở đó là nền đất đang bốc khói.

Ở trong một không gian khác, bầu trời cũng tối sầm, mây đen sấm sét ầm ầm, bỗng có một người đang nằm sâu trong một khu rừng rậm bạt ngàn, tiếng chim hót vang tận trời xanh, có một bóng người lại gần cái thân thể ấy, nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, nhìn là biết đây là một tiểu cô nương, nhưng lạ một cái tại sao tiểu cô nương này lại một mình đi vào nơi chốn rừng rậm thế này. Cô gái đi lại gần thân thể đang nằm dưới đất mới biết đây là một người thanh niên, liền vỗ vỗ mặt hồ:

- Này anh gì ơi, còn sống không thế, này sao nằm im bất động không nói gì hết vậy, ề ề, chết hay sống đó.

Câu chuyện của họ, cuộc phiêu lưu của họ sẽ tiếp diễn ra sao ??? Đọc truyện mới đặc sắc này để cùng hành trình phiêu lưu của nhân vật, cùng trải nghiệm những điều thú vị, cùng đi đến những bí ẩn, cùng tìm ra những lời giải đáp...

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Vào một ngày đẹp trời trong một tiệm net tên Four Four Seven, tại 1 góc yên ả của tiệm net lại có ba thiếu niên đang ngồi. Một người thiếu niên tóc nhuộm đỏ, mắt ti hí, nhìn dáng vẻ rất lưu manh la lên: "Ê Kinh Thiên mà giết con boss được đồ gì không đấy, mở rương đồ lên có gì chia cho anh em coi, tao với thằng Lâm Mạnh chả nhặt đc quái gì ngoài mấy đồng tiền lẻ với mấy món đồ cùi, bữa giờ ép đồ xui quá mà à, toàn xịt không thôi, nghĩ tới bang hội chiến cuối tuần này nhức đầu quá, không khéo thì thằng cha bang chủ khi đi uống cà phê lại lôi ra chọc rồi đòi đuổi khỏi bang mất"

Kinh Thiên: "đồ đâu mà đồ, toàn rớt gì đâu không, lượm được cái cừu tuyết liên hoa mà nghề thuốc thì cả ba thằng, đéch có thằng nào học, nếu không chế ra thuốc tăng lên cấp độ thì đem bán lời khảm rồi, từ 70 trở lên có khi lượn mấy tháng chưa lên được cấp nào, tao nói với tụi bây từ đầu rồi, kêu là học nghề thuốc đi, kinh nghiệm tụi bây chơi game lâu năm mà toàn đầu bỏ không, thằng nào cũng muốn kiếm lời nhiều lời to toàn ôm đầu vào chế đồ với vũ khí"

Khi nói tới đây thì mặt tên Kinh Thiên này đỏ lên tức muốn học máu, bình thường khi lượm được đồ ngon mà xài thì không được, bán thì lại bị ép giá, lời chả bù với công sức bỏ ra nên tên này tức muốn xi khói. Khi bình tĩnh lại thật ra nhìn hán mặt mà sáng sủa, cũng có tí đẹp trai, tóc dài cột lên giống đuôi ngựa của lũ con gái thời nay, nhưng lại có phần giống với những nhân vật tiên hiệp trong đa số game kiếm hiệp, nhìn là biết đây là một tay mê game số một, mắt thì như có thần, mỗi tội là chỉ khi hán lượm được đồ ngon thì mới thế, bình thường thì như một thằng thiếu ngủ chết rồi, vàng mắt thì thâm đen.

Lâm Mạnh: "hai thằng bây im đi cho tao nhờ, bữa giờ nghe hai thằng bây lải nhải cái miệng chưa đủ à, bang hội chi chiến sắp tới, cấp thì 70 nghe ngon lắm, nhưng đồ đạc thì chả có vẹo gì, mấy bình hồi sinh lực và nội lực thì ít tới thảm hại, bại tới thảm thương, biết thế lúc đầu tao theo nghề thuốc rồi, tuy nghề rèn với chế đồ thì đôi khi lời, nhưng đa số là lỗ muốn học máu".

Thằng này bạn của thằng Kinh Thiên và Trần Văn tóc đỏ, vì ngồi giữa nên nghe hai thằng chửi lộn điếc lỗ tai thành ra bức bối, một phần cũng vì chuyện trong game.

Thấy có phần chán nản chả biết làm gì, nên ba thằng buồn bã, quyết định dừng dậy tình tiền rồi ra quán cà phê ngồi bàn luận lại một phen. Sau khi tính tiền xong tụi nó vừa đi vừa cãi nhau về những việc trong game, ai đi ngang qua đường nhìn tụi nó như những thằng tâm thần. Nhưng trời đang đẹp, bỗng ầm ầm tiếng sấm nổi lên, phong vân tụ hội, ba chàng thấy thế thất kinh bát đảo, vội kiếm chỗ nào để núp,

núp đâu thì chả núp, tự nhiên chui vào cây dù của mục bán hàng rong gần đó, trời xui đất khiến thế nào tự nhiên một tia sét tam sắc đánh xuống, nhìn thấy ba chàng bị sét đánh thì mọi người cứ ngỡ bị thế này thì xong cmm rồi, sống sao được nữa. Nhưng không như mọi người nghĩ, chỗ bị sét đánh trúng thì chả thấy ba cổ thì thế cháy đen đầu cả, chỉ thấy ở đó là nền đất đang bốc khói.

Ở trong một không gian khác, bầu trời cũng tối sầm, mây đen sấm sét ầm ầm, bỗng có một người đang nằm sâu trong một khu rừng rậm bạt ngàn, tiếng

chìm hót vang tận trời xanh, có một bóng người lại gần cái thân thể ấy, nhìn đáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, nhìn là biết đây là một tiểu cô nương, nhưng lạ một cái tại sao tiểu cô nương này lại một mình đi vào nơi chốn rừng rậm thế này. Cô gái đi lại gần thân thể đang nằm dưới đất mới biết đây là một người thanh niên, liền vỗ vỗ mặt hồ:

- Này anh gì ơi, còn sống không thể, này sao nằm im bất động không nói gì hết vậy, ê ê, chết hay sống đó.

Sau một hồi gọi mãi không tỉnh dậy, cô nhóc liền bực bội, tung cả thân người lên đập vào bụng cái thân thể đó một cái, bỗng nhiên một tiếng hét la lên vang vọng cả khu rừng:

- Á, đau quá, cái gì thế này, trời sập hay sao mà lại đau thế, trời đất quỷ thần ơi, đùa vừa phải thôi chứ.

Chàng thanh niên la hét này không ngờ là Kinh Thiên, sau một hồi la hét thì hắn mới bắt đầu tỉnh táo trở lại, nhìn khắp xung quanh, xong rồi nhớ lại hồi này hình như mình bị sét đánh thì phải, bỏ bà chả lẽ chết rồi xong xuống tới Địa Ngục giới, nhưng sao chỗ này lại sáng sủa và đẹp như thế, mình nhớ khi chơi game thì Địa Ngục giới là nơi ám địa, quanh năm không ánh sáng và lửa bốc nghìn ngút cơ mà, nhầm lẫn gì chẳng.

Sau một hồi thấy hắn trầm tư không nói gì nữa, thì cô nhóc lại đưa sát cái mặt lại gần mặt hắn, nhìn tới nhìn lui, một hồi thấy hắn không phản ứng lại mới ngất hắn một cái xem hắn đang xuất thần đi nơi nào mất rồi. Kinh Thiên thấy đau đau ở tay bỗng giật mình thì thấy khuôn mặt cổ bé này đã kề sát mình rồi, thấy vậy hắn liền nhảy dựng ra xa rồi nói:

-- Này cô bé, cô đang làm gì ở đây thế, sao lại đưa mặt lại sát ta thế hả, chả lẽ có ý đồ bất chính gì với ta chẳng, nói cho cô biết ta còn là trai tân mới 17 tuổi thôi đó, không được làm bậy à nha.

Cô gái thấy vậy liền cười hắc hắc, xong rồi ưỡn ngực đồng dạng, làm ra vẻ người lớn đạo mạo uy phong xong nói:

- Ê tên kia, người nói bậy bạ gì đó, đừng giống với bọn cô nương nha, ta đây mà thêm người chắc, ta chỉ thấy lạ tại sao trong khu rừng này lại có thằng mặt mốc như người nằm chổng mông lên như thế hả, chả lẽ người vào đây tìm bảo vật hay sao.

"Ta vào đây tìm bảo vật, đùa sao, ta còn chẳng biết đây là cái nơi khi ho cò gáy nào mà đòi tìm bảo vật, ngay cả bản thân ta còn thấy làm lạ là mình tại sao lại ở đây ". Kinh Thiên làm vẻ mặt ngờ ngàng xong tuôn ra một tràng trước mặt cô bé này.

"Thế thì người tại sao nằm ở đây, đừng nói là nằm ngủ ở đây nhá, cái nơi này người chỉ mất cảnh giác tí xíu thôi thì lũ thiên thú nó gặm người thành trăm khúc rồi chứ mà còn nằm yên ở đây". Cô gái thấy hắn nói thế liền đáp lại.

"Ủây, cái gì mà thiên với chả thú, này cô gái, nói rõ xem nào, chả lẽ cô coi phim viễn tưởng rồi thành lăm à, thời đại này làm gì có thứ đó, nếu còn thì cũng bị bắt đi làm thí nghiệm rồi". Vừa nói xong thì hắn cảm thấy ngay móng mình truyền tới cảm giác mát lạnh, bỗng thấy là lạ thì nhìn xuống, thì ra quần áo hắn rách nát hết rồi, chắc là do khi bị sét đánh đây mà, nhưng bị sét đánh thì sao còn sống đây, này giờ hắn lo suy nghĩ vấn đề này như mải mê nói chuyện với cô bé này nên quên mất.

Thấy hắn nhìn lại phía sau thì cô gái mới cười hắc hắc nói: "Ta thấy người hơi lạ nhỉ, ta còn nghĩ người là tên ăn mày ở đâu đấy, quần áo thế kia, rách nát thế này mà con mặc được, lại để cho một tiểu cô nương như ta thấy nữa, thôi không đùa với người nữa, ta sẽ nói cho người biết"

Theo lời cô bé này nói một hồi thì hắn mới biết, thì ra nơi này không phải Địa Ngục giới như hắn nghĩ, mà là Phá Thiên thế giới, nơi đây chia làm 4 phần, phần cực bắc thuộc về thú tộc, phía đông là thuộc về nhân tộc, còn phía tây là tinh linh tộc, còn vùng phía nam hoang mạc xa xôi, nhiệt độ khủng khiếp, môi trường khắc nghiệt là nơi ma tộc sinh sống.

"Theo như trong sách ta đọc mà hiểu biết thì, cực bắc thú tộc có rất nhiều loại thú sinh sống, sức mạnh của chúng có phần hơn thiên thú ở nhân tộc chúng ta, nơi đó toàn bộ là núi non rừng rậm, do hai vợ chồng tự xưng là Tiên Thú và Thần Thú trấn giữ, người chồng thần thú thì ta nghe nói hắn là một con hắc hồ sống chả biết bao lâu rồi, sức mạnh thì không có gì để nói, người vợ hình như là một con bạch hồ ly, nhìn rất xinh xắn". Cô bé say sưa nói mà quên xem lại hắn có hiểu hay không.

Bỗng nhiên hắn thấy lạ rồi la lên: "Khoan đã, hình như cô đang chém gió đúng không, mấy cái trên thì tôi không nói làm gì, nhưng làm thế quái nào mà hồ ly với hồ lại là vợ chồng được, lấy cái quái gì mà sinh con được hả". Theo những gì hắn học ở thế giới của mình thì giống khác loài thì lấy gì mà sinh con, không phải con nhóc này chém sừng miệng cho vui đấy chứ.

Cô bé thấy mình bị nghi ngờ tức sôi máu, bỗng nhiên hét lên: "Mì dám nói ta là cái gì đó chém gió hả, ta biết người đang nói ta là lừa người đúng không, ta mà thêm lừa người à cái tên kia, ta nói người thiếu hiểu biết thì có, thú tộc có một đặc điểm đúng là khi giao phối khác loài thì không sinh ra con được, nhưng khi người đạt được sức mạnh tới một ngưỡng nào đó thì cái cản trở ấy chả là gì hết, sao giờ có muốn nghe ta nói tiếp hay không hả tên nhãi kia"

Kinh Thiên thấy vậy liền méo mặt, con nhóc này nhỏ hơn mình có khi cả 7-8 tuổi mà dám lớn lối như thế, nhưng hắn vừa tới nơi này không biết gì nên đành nuốt cục tức xuống bụng rồi gật đầu nghe cô gái nói tiếp.

"Được rồi để ta nói tiếp cho người nghe, thú tộc thì thiên phú thần thông của chúng rất mạnh, có thể tăng cường sức mạnh cơ thể, đạt được một ngưỡng tốc độ và sức mạnh cơ bắp kinh khủng, rất ít tộc nào có thể so sánh với chúng về thân thể được, nghe nói hai đại thần thông Tiên Thú và Thần Thú còn có thể chống lại long tộc và phượng tộc nữa kia".

Kinh Thiên nghe tới đây liền sùng sốt: "Cái gì! cô nói không đúng hay do ta nghe lầm thế, còn có long tộc và phượng tộc nữa hả, bộ ta lọt vào mộng rồi hay sao toàn thứ khó tin thế này"

Cô gái thấy hán không tin lời mình nói, trừng mắt lên định chửi một trận thì hán cười hi hi xin lỗi rồi cô gái lại nói tiếp: "Long tộc và phượng tộc tồn tại hay không ta cũng chưa thấy bao giờ, nhưng đa số là do ta đọc được trong cổ văn mà thôi, hai tộc này thừa sơ khai đã có mặt rồi, ngày xưa còn dễ thấy nhưng theo trăm vạn năm nay thì lại không có xuất hiện trên Phá Thiên thế giới nữa, bất quá trong nội điện nhà ta thì có một bộ long cốt để ở đó, nhìn rất hùng tráng nha, nó cao hơn 10 mét mà dài tới 20 mét, nhưng theo ông nội ta nói thì mới chỉ là ấu long mà thôi."

"Địch cụ, đùa với anh à, mới ấu long mà đã cao 10 mét dài 20 mét rồi, thế thì con trưởng thành chắc nó thuộc dạng gì đây, chả lẽ con lâu đời già tuổi to như núi hà, có nói quá không đây". Kinh Thiên làm ra vẻ mặt đờ đẫn rồi nghĩ thầm

"Nếu có dịp ta dẫn người đi xem long cốt đó cho mở mang tầm mắt của người, cái đồ nhà quê lên tinh, còn có tinh linh tộc nữa nhá, ta nghe nói tinh linh tộc là loài rất khéo tay, có sắc đẹp không gì so sánh được, nam thì khôi ngô tuấn tú, nữ thì xinh đẹp thoát trần, đã có biết bao nhiêu trận chiến đẫm máu chỉ vì dành những cô nương trong tinh linh tộc thôi đấy, với lại thiên phú thần thông của họ là đôi cánh có thể tự do bay lượn chín tầng trời, đa số muốn bắt họ cực kỳ khó, vì đâu phải ai muốn bay cũng dc đâu, dù có biết bay thì sao so bằng kỹ năng bay hàng vạn năm qua của họ được".

Kinh Thiên sau khi nghe tới đây liền nghĩ: "Nè, có cần mà vì tranh dành vài cô nương tinh linh tộc mà phải chiến nhau tới máu chảy thành sông xương chất thành núi hay không đây hà, mà khoan đã, sau khi nghe xong thú tộc với tinh linh tộc, và thiên phú thần thông của chúng sao nghe quen quen nhì, nhưng mà mình mới tới nơi đây mà quen biết gì"

Cô gái không đợi hán có tiếp thu hay không liền nói tiếp: " Còn có ma tộc nhá, cái giống này thì thiên hạ đều ghét, ghét cay ghét đắng, chúng cướp của giết người, hãm hại dân nữ, phá phách khắp nơi, nơi đâu nghe có ma tộc xuất hiện thì liền bị người ta bủa vây ra mà chém giết, không từ mọi thủ đoạn, hình dáng chúng rất là ghê tởm, tên nào tên nấy toàn cao từ hai mét trở lên là ít, cả người phát ra hắc khí, còn có mùi tanh của máu, răng nanh thì nhọn mọc dài ra bên ngoài, nghe nói chúng rất thích là hút máu những người có sức mạnh để đề thăng thực lực của bản thân, thiên phú thần thông của chúng là biến ra ma giáp, trong chiến tranh thì lực lượng này rất đáng sợ, nếu số đông biến ra ma giáp thì không sợ vũ khí, và ma pháp đạo cụ cùng hệ, mà chúng còn được đề thăng thực lực nữa đấy."

Kinh Thiên càng nghe càng mơ hồ thấy lạ, mơ nó sao nghe càng ngày càng quen quen thế nhì, sao nghĩ mãi mà chả ra gì hết thế này, chả lẽ bị sét đánh tới mất trí nhớ rồi hay sao, bỗng nhiên hán à lên, rồi trợn trừng hai mắt nhìn về phía cô gái lắp bắp hỏi: "Ê..ê..ê cho ta hỏi cái được không"

Cô gái thấy hành động của hán như thế bèn thấy làm lạ, đang nói ngon lành sao hán lại nói lắp bắp chèn vô thế này, nhưng kệ nghe hán hỏi cho rồi: "Được rồi, muốn hỏi gì thì hỏi đi, ta đây bác học đa tài, kiến thức sâu rộng, ngoài những thứ chép trong cổ văn xa xưa thì bản cô nương đa số cái gì cũng biết hết"

Kinh Thiên thấy vậy liền hỏi: "Ta muốn hỏi có phải cô nương là nhân tộc, còn có thiên phú thần thông thuần di một khoảng cách kha khá đúng không, nhưng đặc biệt nhân tộc còn có một loại thần thông cao cấp hơn là bất kê thần khí, pháp khí, đạo cụ gì vào tay nhân tộc họ đều liền có thể sử dụng thành thạo và đánh thức năng lực ẩn tàng theo hệ của chúng và người sử dụng đúng không?"

Cô gái sau khi nghe hán nói nửa câu đầu thì bĩu môi, hừ ngạo là nhân tộc mà còn không biết thiên phú thần thông của nhân tộc thì chết đi cho rồi, còn ở đó mà giả bộ hỏi, nhưng sau khi nghe nửa câu sau thì cô gái giật mình, hà thiên phú thần thông cao cấp của nhân tộc chỉ có người có huyết mạch hoàng gia chính thống mới có được và biết được mà thôi, sao tên ăn mày này lại biết được thế, với lại bí mật có hai thiên phú thần thông này không được truyền ra ngoài và ít khi được sử dụng trong những trận chiến lớn, chỉ sử dụng khi so đấu nắm chắc giết chết đối thủ để diệt khẩu mới xài, vì khi sử dụng loại thiên phú này thì cả Phá Thiên thế giới đều xem nhân tộc là một mối họa, là một địch thủ cường đại bậc nhất mà bao vây tiêu diệt, vì loại nào cũng chỉ có một thiên phú thần thông khác nhau để quân bình sức mạnh, mà hoàng gia nhân tộc lại có hai, nếu chỉ cần một người dòng dõi hoàng gia lãnh binh quyết chiến thì mấy tộc khác cầm chắc trước mặt là 50% thất bại rồi.

Sau một hồi trấn tĩnh cô gái liền tỏ ra vẻ cảnh giác mà nói với hán: "Này sao ngươi lại biết thiên phú thần thông thứ hai của nhân tộc hà, chỉ có hoàng gia nhân tộc mới có được sức mạnh này mà thôi, với lại sức mạnh này là bí mật không được tiết lộ, chả lẽ ngươi là người của hoàng gia, nhưng ta từ đó đến giờ chưa gặp qua người à nha"

Kinh Thiên sau khi thấy cô gái này xác nhận thì bỗng vẻ mặt lộ ra vẻ không tin, mụ nội nó, ông trời ơi đừng có đùa thế chứ, đùa cũng vừa phải thôi, ai ngờ nơi này y chang trong game mình đang chơi là Kinh Phá Thiên Không, trời ạ, hằng ngày đều mơ ước tới được cái thế giới như trong game này, ai ngờ bắt chợt tới thiệt sao hà trời. Kinh Thiên sau khi oán thầm, nhìn lại thấy vẻ mặt của cô gái có chỗ không ổn bèn giả bộ chém gió: "Ta nào là hoàng tộc gì đó, cô còn không thấy bản thân ta như ăn mày à, ta chỉ đọc được trong cổ văn nọ mà thôi, nhưng lại bị mất tiêu rồi, à mà nói chuyện này giờ cũng quên hỏi tên, ta tên là Kinh Thiên, còn cô nhóc người tên là gì"

Cô gái thấy hán nói vậy liền ậm ừ, kệ tin hay không thì cũng chả có gì chứng minh nhưng hán đã nói vậy thì thôi.

- À ta tên là Thiên Tuyệt Tuyệt, ta tới nơi đây để săn một đầu thiên thú cấp 30, vừa mót đột phá lên tứ phẩm thiên thú, tứ phẩm thiên thú ở nhân tộc của ta cũng được coi là khá hiếm, cũng chỉ được 20-30 con thôi, đa số là được hoàng gia bắt về làm vật cưới hay vật bảo mạng, phải bắt từ khi nó mới đột phá lên tứ phẩm, nếu để lâu thì khó mà làm gì được nó, chưa nói sâu trong khu rừng này còn có 5 con ngũ phẩm và 2 con lục phẩm nữa, nhưng ngoài hoàng gia tự thân đi bắt ra thì sợ quân đội ít ai dám liều mạng đi bắt chúng, ở đây cũng có phần nguy hiểm, nếu không có gì thì theo ta về doanh trại đi rồi mốt tính sau.

Thấy lời mời như thế Kinh Thiên liền chấp nhận lời mời của cô bé mang tên Tuyệt Tuyệt này, dù sao có nơi ở tạm còn hơn lủi thủi trong khu rừng đầy thiên thú này, mình thì chả có tí sức mạnh nào khác. Sau khi chấp nhận thì 2 người liền đi về phía doanh trại.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Phá Thiên Cảnh

Kinh Thiên cùng Tuyết Tuyết sau khi đi được ba mươi phút thì đằng xa đã thấy một doanh trại nhỏ nhỏ có khoảng ba trăm người, ba trăm người này ai nấy đều cường tráng, cứng rắn như thiết thép, đang tuần tra xung quanh doanh trại thì thấy hai bóng người đi tới liền quát lớn:

- Ai đó, mau dừng lại, nếu không thì đừng trách chúng ta không khách sáo.

Sau khi thấy cảnh này thì Tuyết Tuyết liền làm mặt tức giận.

- Ta đây, các người không nhìn rõ còn dám la lớn trước mặt ta à, thật sự không biết lễ độ, muốn ta phạt mỗi người vài trăm gậy hả.

Những thiết hán này sau khi nghe vậy liền quỳ xuống hành lễ

- Tham kiến thất công chúa, chúng thần không biết công chúa giá lâm nên đã thất lễ.

Thấy mấy người này đã nhận lỗi, Tuyết Tuyết liền phẩy phẩy tay kêu họ đứng lên rồi hỏi

- Tam hoàng huynh và tứ hoàng huynh của ta đâu rồi, dẫn ta đi gặp họ.

Thiết hán chuẩn bị trả lời thì bỗng nhìn lại, thấy sau lưng công chúa là một thanh niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi, quần áo rách nát, khuôn mặt trắng bệch, hai mắt thì thâm quầng, giống như một tên ăn mày, thấy thế liền lên tiếng hỏi.

- Công chúa, người này là...?

"Đó là bạn của ta không được sao, người có quyền gì quản bọn công chúa hả, còn không mau dẫn ta tới gặp hoàng huynh của ta mau lên "

Thiết hán thấy vậy liền dạ dạ vâng vâng, dẫn công chúa tới một cái trường bằng lớn nhất ở trong quân đội, trong đó có hơn mười người đang thảo luận rất sôi nổi, bỗng thấy có người vén màn lên liền quay đầu nhìn lại.

- A thì ra là tiểu công chúa, sáng giờ chúng thần tìm công chúa mãi mà chẳng thấy, làm cho tam hoàng tử và tứ hoàng tử lo lắng trách phạt chúng thần trong này.

Người này là một trung niên tầm bốn mươi tuổi, mặt một bộ giáp nặng trên người, nhìn có vẻ thì chậm chạp nhưng tư thái lại vững vàng như một tòa núi, tỏa ra khí tức凛冽. Người này là tướng quân Lý Thiết Hùng, là tam đương gia của Lý gia.

- Phải a! Tuyết nhi à, sáng giờ con đi đâu, làm tam hoàng tử và tứ hoàng tử lo lắng không thôi, ngay cả lục hoàng thúc ta đây cũng đau đầu không ngớt a, con bé này, từ đó tới giờ vẫn như thế, chạy đông chạy tây không bao giờ chịu ngồi yên cả.

Lục hoàng thúc là 1 trong những anh em của hoàng đế Thiên Đạo Nhất, có tên là Thiên Đạo Lục, biệt danh là Huyết Thương Cuồng Tiểu, mỗi lần cười lớn lên thì sẽ có mạng người gục ngã.

-Lục hoàng thúc à, Tuyết nhi chỉ ra ngoài dạo chơi tí xíu thôi, dù sao con cũng là cấp 9 nhất phẩm đỉnh phong mà, nếu chỉ đi gần gần đây thì có ai làm gì được con đâu.

Tuyết Tuyết bĩu môi nói

- Hồ đồ, muội tưởng ở đây là địa phương bình thường chắc, mọi khi muội muốn sao cũng được, ta không quản muội làm gì hết, nhưng đây là Thiên Thú Sâm Lâm, muội tưởng muốn đi đâu là đi sao, nếu có chuyện gì xảy ra thì ai phải gánh chịu đây, muội biết phụ hoàng mỗi khi nổi giận thì sẽ thế nào không hả.

Người vừa mắng Tuyết Tuyết là tứ hoàng tử Thiên Tung Hoành

- Thôi đi tứ đệ, miễn sao Tuyết Tuyết nó bình an là được rồi, đệ không cần phải la mắng làm gì, Tuyết Tuyết còn nhỏ không hiểu chuyện thôi.

Thấy Tung Hoành mắng Tuyết Tuyết thì người này liền nói giúp, đây là tam hoàng tử Thiên Văn.

- Cũng chỉ có tam hoàng huynh và nhị hoàng huynh mới tốt với muội nhất thôi, tứ hoàng huynh lúc nào cũng chỉ biết la mắng muội, hic...hic!

Thấy mọi chuyện đã không có gì, thì lúc này mọi người đang nhìn về phía của Kinh Thiên mới phát hiện ra là này giờ có một người ăn vận rách rưới đứng đằng sau của công chúa Tuyết Tuyết.

- Vị này là... Lúc này thì Lý Thiết Hùng mới mở miệng ra hỏi.

- Tại hạ là Kinh Thiên, do sơ suất không biết đây là nơi nào, liền đi vào, bỗng gặp chuyện không may nên bị ngắt, vô tình được công chúa ra tay cứu

giúp, nếu không thì tại hạ đã bị đám thiên thú trong rừng này xé xác rồi.

Kinh Thiên bèn tìm đại một lý do rồi ôm quyền nói với Lý Thiết Hùng

Thấy Kinh Thiên nói vậy tam hoàng tử bèn nhìn qua Tuyết Tuyết, thấy nàng gật đầu rồi mới kêu hạ nhân vào.

- Người dẫn Kinh Thiên công tử đây đi thay một bộ quần áo đi, rồi chuẩn bị đồ ăn cho Tuyết Tuyết và Kinh Thiên công tử.

Sau khi tiếp lời của tam hoàng tử thì tên hạ nhân liền dẫn Kinh Thiên đi thay một bộ y phục màu trắng toát, rồi mới chuẩn bị thức ăn đem vào trường phòng của công chúa.

Khi thay đồ xong thì Kinh Thiên mới đi tới chỗ công chúa, ngồi xuống bàn ăn, hắn thấy thức ăn nào cũng lạ, nhưng mùi thơm thì mức mũi, chịu không được liền gắp liên tục.

- Bộ trước giờ người chưa bao giờ ăn những món này hay sao mà làm ra vẻ ghê thế.

Tuyết Tuyết thấy ăn như vậy bèn lên tiếng hỏi, chợt nàng nhớ lại lúc đầu thấy hắn như một tên ăn mày nên cũng chẳng thèm nói nữa, đợi hắn ăn xong rồi mới nói tiếp. Một lúc sau khi Kinh Thiên nhét đầy cái bụng của mình rồi, thì nhìn về phía Tuyết Tuyết.

- Thật không ngờ, tiểu cô nương người lại là công chúa của nhân tộc đấy, làm ta thấy lạ tại sao một con nhóc lại có thể lăn tăn chạy trong khu rừng này.

- Hừ bộ lạ lắm sao, bộ dáng ta không giống công chúa à, mà chạy lăn tăn ở đây thì sao, đây chỉ là rìa ngoài khu rừng này thôi, với năng lực nhất phẩm đỉnh phong của ta thì ở đây chẳng là gì cả đâu.

Kinh Thiên ồ lên một cái, không ngờ nha đầu này lại táo bạo như thế, làm ra vẻ ta đây rất mạnh.

- Mà nè, này giờ tiểu công chúa cứ nhắc tới cấp 9 nhất phẩm đỉnh phong là sao, ta nghe không rõ lắm, có phải chẳng đây là cấp độ phân chia sức mạnh trong thế giới này hay không.

- Hừ, đúng là cái tên thiếu hiểu biết, thấy người đã hỏi thì công chúa ta khai thông đầu óc cho người một chút, ở thế giới này có phân ra cửu phẩm, nhất thiên cảnh giới.

1-9 là nhất phẩm

10-19 là nhị phẩm

20-29 là tam phẩm

30-39 là tứ phẩm

40-49 là ngũ phẩm

50-59 là lục phẩm

60-69 là thất phẩm

70-79 là bát phẩm

80-89 là cửu phẩm

90-99 là nhất thiên

- Mỗi phẩm thì chia ra sơ kỳ, trung kỳ, cao cấp và đỉnh phong. Ví dụ như từ cấp 1-3 là sơ kỳ nhất phẩm, 4-6 là trung kỳ nhất phẩm, 7-8 là cao cấp nhất phẩm, 9 là nhất phẩm đỉnh phong. Nhất phẩm thì chỉ xem như là mới nhập môn trên con đường tu luyện sức mạnh, đỉnh phong nhất phẩm thì chỉ hơn so với những tên giang hồ võ đạo mà thôi. Đa số nhất phẩm chỉ là quân lính bình tốt ngoài sa trường, chẳng đáng kể là gì, nhưng cũng đủ phòng thân trong một số trường hợp. Ở một số phương khác tuy cũng phân chia sức mạnh nhưng lại không giống ở đây như Thiên Địa Nhân Phàm, Thiên là cảnh giới nhất thiên, địa là từ thất phẩm tới cửu phẩm, nhân là tứ phẩm tới lục phẩm, phàm là từ nhất phẩm tới tam phẩm

Kinh Thiên sau khi nghe cách chia phẩm và cấp độ thì biết ở thế giới này, cấp độ cũng giống như level ở trong game Kinh Phá Thiên Không mà thôi, nếu như chỉ nói ở trong game thì giờ hắn cũng là bát phẩm sơ kỳ rồi cũng thuộc tầng thứ địa cảnh giới đi, nhưng hiện thực thì mình như một cộng bún thiêu, chẳng được tích sự gì, bỗng hắn chợt nhớ lại, nếu thế giới này như game mình chơi, thì hắn phải có cấp 100 chứ nhỉ, cả sever mình chơi thì chỉ có hai tới ba người cấp 100 mà thôi, họ đều là bang chủ của những bang phái đỉnh cấp, sức mạnh và đồ vô đối, đi đánh nhau thì khỏi phải bàn.

- Xin hỏi công chúa, tại sao chỉ có cấp 99 là cao nhất, không biết có cấp 100 hay cao hay không.

Tuyết Tuyết nghe hắn nói tới đây liền trầm tư một hồi, như nhớ lại cái gì đó.

- Thật sự thì ta không biết hiện nay có ai cấp 100 hay không, nhưng ta từ đọc qua một cuốn cổ văn rất rất xưa, nên biết được từ thời viễn cổ từng xuất

hiện một người. Người này đột phá cực hạn nhất thiên, tiến vào cấp 100 gọi là Phá Thiên cảnh. Nên thế giới này được đặt tên theo cảnh giới đó.

- Ô, thì ra thật sự có cấp 100 sao, mà còn được gọi là Phá Thiên, nghe tên oách thật nhỉ, không biết sức mạnh của cảnh giới phá thiên này như thế nào

Sau khi nghe Kinh Thiên nói vậy, Tuyết công chúa liền đi vào trong góc trường bông, lấy ra một chiếc hộp màu xanh biếc, bên ngoài chiếc hộp có vô số hoa văn hình đám mây bảy màu, trông rất bắt mắt và tinh xảo, nhìn là biết hàng hiếm.

"A, đây là Lục Bích Thiên Tinh Mộc, giá trị liền thành a! Trời ạ, ai ngờ lại được thấy cái thứ này cơ chứ, mà nó được sử dụng để làm thành một chiếc hộp đựng đồ, thật là tức chết đi mà, trước giờ chơi game chỉ mong ước có được bốn miếng này thôi là có thể chế ra bộ trang sức cấp 70 rồi, đâu phải xài mấy cái thứ đồ dỏm để bị người ta cười chứ". Kinh Thiên vừa thấy Tuyết công chúa lấy ra chiếc hộp bèn uất ức mà oán than trong lòng.

Tuyết công chúa mở chiếc hộp ra, lấy ra từ đó một miếng da trông có vẻ là từ rất lâu rồi, liền sau đó đặt lên bàn.

- Đây là cổ văn nói về sức mạnh Phá Thiên cảnh, trong đây nói người đạt tới Phá Thiên cảnh từ đó tới nay chỉ duy nhất một người mà thôi, người này xuất hiện trong thời chiến loạn của toàn bộ thế giới, khi đó tứ đại tộc chiến tranh với nhau hàng vạn năm không dừng, cơ hồ mỗi ngày đều có hàng ngàn hàng vạn người chết, xương cốt vô số, máu tanh trùng thiên, làm cho sắc trời biến đổi thành màu đỏ như máu, đại địa thì như Cửu U. Một ngày kia bỗng xuất hiện một người, giống như thần tối thượng, lật tay ngửa tay làm trời đất điên đảo, thở mạnh làm phong vân cuồng cuộn, hạ cước làm sơn băng địa liệt. Ông ta thi triển ra sức mạnh của mình, dẹp yên chiến tranh, tạo ra phong ấn, đặt lên cấm chế ở thông đạo ra vào của tứ đại tộc, làm cho họ một nghìn vạn năm sau không thể nào có chiến tranh được nữa. Lúc ấy người dân biết ơn liền tạc tượng ông ta, ghi nhớ công ơn của người này đã chấm dứt chiến tranh.

hít !

Mẹ ơi, con người thôi mà có cần bá đạo như thế không chứ, nếu như chém gió còn tin được, còn thật sự như thế thì khác quái gì mấy cái truyện tiên hiệp mình hay đọc mỗi lúc rảnh rồi đâu, mà khoan đã, nếu mạnh như thế, chắc có thể phá toái hư không, du hành vị diện, đi khắp nơi vũ trụ nhỉ. Thôi chắc mình nghĩ hơi quá rồi, làm quái nào mà như mấy cái truyện hư cấu đó được.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Bôn Lôi Mã

Sau khi nói chuyện với Tuyết công chúa xong thì trời cũng đã về đêm, Kinh Thiên cùng nàng ta đi dạo xung quanh trong doanh trại, thấy mọi người ai cũng bàn tán xôn xao về việc gì đó.

- Haizz, ta nghe nói sáng sớm ngày mai phải vào rừng để bắt tứ phẩm thiên thú đó, không biết con thú này là loại gì đây.

- Hừ, người làm ra về nhẹ nhàng nhỉ, bộ không biết đó là tứ phẩm thiên thú à, binh lính của chúng ta đa số là sơ kỳ nhị phẩm không thôi, chỉ có 3 bách phu trưởng là được đỉnh phong nhị phẩm, chưa kịp tới gần nhìn mặt nó thì nó xé xác ra hết rồi.

- Lo cái gì mấy tên này, không phải ở đây có 10 vị cao thủ hợp công hay sao, trong đó có tướng quân Thiết Hùng cũng đạt tam phẩm đỉnh phong cấp 29, Lục vương gia thì đạt tới trung kỳ tứ phẩm cấp 36, những người còn lại ai nấy đều là tam phẩm trung kỳ từ cấp 24-26 hết, sợ gì con quái vừa tấn cấp tứ phẩm chứ.

- Người nói thì hay lắm, thiên thú chứ có phải người đâu người so sánh kiểu đó, cái lũ thiên thú này toàn loại da dày, thịt thô, hiếu chiến.

Kinh Thiên nghe bách phu trưởng nói thế liền cũng thấy hiếu kỳ, nên đi lại hỏi bọn chúng.

- Vị ca ca này cho tiểu đệ hỏi cái, con tứ phẩm thiên thú mà mọi người nói tới là con vật nào thế, hình dáng nó ra sao, sức mạnh thế nào, tiểu đệ của có đôi chút hứng thú với những con thiên thú này.

Mọi người quay đầu lại thì thấy Kinh Thiên đang đứng đó với Tuyết công chúa, thấy vậy mọi người cũng cung kính với hân hoan, dù sao người ta cũng là bạn của công chúa.

- Ài, thật ra chúng ta cũng chả biết con thú này nó hình dạng ra sao, sức mạnh thế nào nữa, nhưng nghe tướng quân Thiết Hùng nói thì lúc con thú này tấn cấp tứ phẩm thì bầu trời bỗng nhiên tối đen, sấm chớp ầm ầm.

- Thì ra là vậy không biết vị ca ca đây khi nào mới xuất binh đi diệt con tứ phẩm thiên thú đó, tiểu đệ vốn hiếu kỳ cũng muốn đi theo xem cho biết.

- Cái này thì chúng ta cũng không nắm chắc thời gian xác định nữa, có thể vào khoảng sáng mai, nhưng giờ giấc ra sao thì phải do tam hoàng tử quyết định. Với lại người muốn đi theo thì phải xin phép tam hoàng tử mới được.

Thấy tên quân lính này nói thế thì Kinh Thiên bỗng trầm tư hồi lâu, sau đó mới nhìn qua Tuyết công chúa với dáng vẻ cầu xin.

- Thôi được rồi, người đi theo bốn công chúa, ta tới gặp tam hoàng huynh xin cho người là được chứ gì, ta cũng muốn đi theo xem thế nào.

Sau khi nói xong hai người liền một mạch đi tới chỗ của tam hoàng tử, thấy trưởng phòng vẫn phát ra những âm thanh bàn luận, Kinh Thiên cùng Tuyết công chúa liền đi vào.

- Tam hoàng huynh, mọi người vẫn ngồi đây nghị luận việc làm sao giải quyết con tứ phẩm thiên thú đó hả

Thiên Văn thấy Tuyết công chúa đi vào liền hỏi như thế, hẳn cũng gật đầu rồi thôi.

- Muội có việc gì cần ta thì ngồi sang một bên tí đi, ta nghị luận với mọi người xong sẽ cùng muội nói sau.

Sau khi nghe vậy thì Tuyết công chúa liền cùng Kinh Thiên đi vào một góc trong trưởng phòng ngồi đợi, và tập trung nghe xem bọn họ nghị luận làm thế nào diệt con tứ phẩm thiên thú này.

- Tam hoàng tử, theo ta suy đoán hiện tượng sáng nay thì con thú này vừa tấn cấp thành công, nó có thể là một thiên thú lõi hệ.

- Thiết Hùng, cái đó cũng cần người nói sao, hiện tượng mây đen kéo lõi điện tới như thế thì nhìn vào tên nào chả biết. Lõi điện này còn có màu ngân và lam, ta dám cá con thú này thật không tệ đâu.

Người vừa phán bác Thiết Hùng là một trong sáu tên hắc y nhân đứng sau Thiên Văn và Thiên Tung Hoàn

- Người nói thì hay nhỉ, nếu thế thì người nói xem nó là loại thú gì, và dùng cách nào để bắt nó, chỉ biết nó thuộc lõi hệ thì làm được gì.

Thấy bị người ta chen vào nói như thế thì Thiết Hùng tức lên mà nói ngược lại.

- Hai người có thời đi không hả, suốt ngày cãi nhau hoài không chán hay sao, ta nghe hai người các người cãi riết cũng muốn mệt đây này.

- Mong Lục vương gia thứ tội

Sau khi Lục vương gia ra mặt thì hai tên này không nói gì với nhau nữa, còn Thiên Văn và Thiên Tung Hoàn thì đang suy nghĩ, làm cách nào để bắt con tứ phẩm thiên thú này đây, thiên thú lõi hệ cực kỳ hiếm thấy, đa số đều cường hãn hơn rất nhiều các loại khác. Muốn bắt được nó không phải cứ lấy thịt đè người là được, phải tìm ra biện pháp an toàn. Khi xưa chỉ vì bắt một con tam phẩm đỉnh phong thiên thú lõi hệ thôi đã hi sinh hơn cả trăm binh lính, làm tàn phế bốn tên tam phẩm trung kỳ, và trọng thương hai tên tam phẩm đỉnh phong để bắt được nó. Cho nên toàn đế quốc này chỉ có được bốn con tam phẩm đỉnh phong, và hai con tứ phẩm sơ kỳ lõi thú, nếu lần này bắt thêm được một con nữa, bồi dưỡng cho nó, thì là một chiến lược không tồi, có khi còn được phụ hoàng coi trọng, lợi cho việc tranh đoạt chức vị thái tử trong tương lai.

- Lục hoàng thúc, theo người thì nên làm thế nào để xử trí cái con lõi thú tứ phẩm này đây, việc này không thể làm sơ sài được, nếu không thương tổn thật sự khó gánh

Thiên Văn và Tung Hoàn nghĩ mãi không ra nên bèn quay sang hỏi bị hoàng thúc kể bên.

- Theo ta thấy hai trong sáu tên đi theo các người, có hai tên thuộc thổ hệ, bốn tên thuộc hỏa hệ, nếu như có thêm hai tên thổ hệ khác nữa thì tốt, chúng ta sẽ nhờ chúng dựng lên bốn vách tường đá để nhốt con thú đó vào bên trong, sau đó bốn tên hỏa hệ sẽ thay nhau đứng phía trên đốt con thú, đợi khi thể lực nó suy yếu thì ta và Thiết Hùng sẽ xông vào và bắt sống được nó. Giết thì dễ, chứ bắt sống thì phải khó hơn gấp ba lần, nếu không ta cũng muốn thử sức chơi con thú này một phen, đó giờ ta chưa từng một mình hạ một con tứ phẩm lõi thú nào.

Lục hoàng thúc cũng thấy tiếc cho một cơ hội có thể so tài với một con tứ phẩm thiên thú lõi hệ, tứ phẩm thiên thú sơ kỳ và trung kỳ chết trong tay ông nói nhiều thì không nhiều, ít thì không ít, nhưng lõi thú thì chưa bao giờ được tự tay chém giết nó.

- Nếu theo lời của Lục hoàng thúc nói vậy, thì vấn đề bây giờ là tìm thêm hai người thổ hệ, nhưng ở đây ngoài những cận vệ đằng sau cháu ra, thì chỉ có tứ hoàng đệ là thổ hệ mà thôi, việc này có phần khó khăn. Chắc phải cần bẩm tấu về triều đình xin tiếp viện.

Thấy Thiên Văn nói vậy thì Tung Hoàng liền mở lời ngăn cản.

- Đệ thấy như vậy không được, huynh nên biết con thú này mới tấn cấp tứ phẩm, nội trong ba ngày thì thể lực của nó chưa hồi phục lại tới đỉnh phong, đây là thời gian tốt nhất để bắt sống nó, giờ mà xin tiếp viện từ triều đình thì cũng phải cần ít nhất 3 ngày nữa tiếp viện mới tới được, như vậy sẽ không kịp.

Bỗng mọi người lâm vào trầm mặc, thật không nghĩ ra cách để bắt con thiên thú này.

Bỗng một tiếng nói vang lên, làm mọi người thấy lạ và quay lại nhìn, thì thấy đây là giọng nói của Kinh Thiên.

- Ta có một cách có thể bắt được con lõi thú này

Thấy hẳn nói thế thì mọi người bán tín bán nghi, một tên ăn mày như thế này thì biết gì mà nói chứ. Thiết Hùng thấy thế liền giận quát

- Tên tiểu tử nhà người thì biết gì về thiên thú mà chen ngang ở đây hả, đừng tưởng người là bạn của công chúa thì muốn làm gì thì làm

Tuyệt công chúa thấy Kinh Thiên bỗng nhiên chen ngang cuộc nghị luận thì thoáng thấy lạ, tên này sao tự nhiên lại nổi hứng vô cớ thế này, nhưng công chúa ta đây cũng muốn xem náo nhiệt một phen.

- Không dấu gì mọi người, ta đây mặc dù sức mạnh không có gì, nhưng về các loại thú ở thế giới này cũng có hiểu biết đôi điều.

A! Tên này nói thật sao, nếu chỉ biết về thiên thú ở thiên thú sâm lâm thì không nói làm gì, mà hắn lại nói là các loại thú trên thế giới, hàng ngàn vạn năm nay rất ít ai có thể thông qua thông đạo bị phong ấn mà ra thế giới bên ngoài, nên chả ai biết được các loại thú bên ngoài ra sao, tên này có chém gió không đấy.

- Không dấu gì mọi người, trước đây ta vô tình học thuộc được một cuốn sách nói về các loại thú trên thế giới, nên đối với con loài thú này cũng có chút hiểu biết.

Thấy hắn nói thế thì Lục hoàng thúc ngăn mọi người lại

- Nếu vậy thì ngươi nói cho ta nghe xem, con thú này thuộc loại gì, hình dáng ra sao, tính chất như thế nào, kỹ năng tấn công, phòng thủ và một số thứ khác nữa.

Kinh Thiên thấy vậy liền bước ra đi tới chỗ mọi người nghị luận

- Theo như dị tượng mà mọi người nói, mây đen đột nhiên kéo tới, sấm chớp có hai màu ngân lam khác thường ta dám khẳng định mười thành đây là Bôn Lôi Mã

Hả! Bôn Lôi Mã, loại thú này sao trước giờ chưa từng nghe nói đến thế nhỉ, chúng ta sống biết bao nhiêu năm ở đây rồi mà có thấy con nào tên Bôn Lôi Mã đâu.

- Theo ta biết thì Bôn Lôi Mã khi trưởng thành sẽ đạt tới thất phẩm đỉnh phong cấp 69.

Địch!

Mọi người nghe nói thế liền không khỏi mà giật mình, thất phẩm đỉnh phong cấp 69, phải biết rằng cả đế quốc này chỉ có mình hoàng đế Thiên Đạo Nhất vào khoảng hai năm trước mới tấn cấp thành công thất phẩm, nhưng vẫn chưa đạt tới bước vào sơ kỳ cấp 61. Phải biết rằng từ ngũ phẩm trở lên muốn tăng cấp phải khó khăn tới nhường nào.

- Con Bôn Lôi Mã này mặc dù là chưa trưởng thành, nhưng theo ta được biết, các bộ tộc khi đạt tới ngũ phẩm có thể khai mở thiên phú thần thông của tộc mình, lấy được sức mạnh lớn lao, bước vào tầng thứ nhất trên con đường cường giả, nhưng cái loại Bôn Lôi Mã này thì khác, chúng nó chỉ cần tấn cấp tứ phẩm, sẽ sử dụng được thiên phú thần thông của chúng. Mà thiên phú thần thông của chúng cực bá đạo, nó dùng sấm sét tăng cường cho tốc độ và sức mạnh của bản thân, bất kỳ ai dưới tứ phẩm đỉnh phong đều sẽ không thể nhìn thấy chân thân của chúng, chỉ cảm nhận được kinh phong của chúng lướt qua mà thôi.

Thấy hắn nói thế mọi người bỗng hít một hơi khí lạnh, thật sự không ngờ được, con thú chúng ta sắp bắt lại vừa khai mở được thiên phú thần thông của chúng, ở đây chưa một ai khai mở được thiên phú thần thông của nhân tộc vì vậy độ nguy hiểm rất là cao, thiên phú thần thông chứ đâu phải là mấy kỹ năng tạp nham bình thường mà có thể so sánh. Ai nấy đều lâm vào cảnh không biết phải làm sao đây.

Kinh Thiên thấy mọi người sắc mặt xám xịt, liền đưa ra một kế sách.

- Theo như ta đọc được trong quyển sách đó, chỉ có một cách có thể bắt được con Bôn Lôi Mã này mà thôi. Nếu các vị tin ta thì chúng ta có thể thử một phen xem sao, dù sao nếu bắt được con thú này mà bồi dưỡng được nó thì sau này là một trợ lực rất lớn đối với mọi người, vì con trưởng thành đã là thất phẩm đỉnh phong rồi, chưa nói một số con sống lâu đời vạn năm.

Mọi người thấy hắn nói thế liền ánh mắt sáng lên, ai nấy cũng tò mò tham lam, nếu như có được con Bôn Lôi Mã này, đợi tới khi nó trưởng thành, người nào mà cười được nó tiến ra sa trường thì có thể ra vào giữa trăm vạn quân như chốn không người.

- Được, tam hoàng từ ta liền cược một phen, ta sẽ giao toàn bộ kế hoạch bắt sống con thú này cho ngươi, nếu ngươi làm được khi về đế đô sẽ được hoàng thượng trọng thưởng hậu hĩnh

- Kinh Thiên ta không nắm chắc mười thành có thể bắt sống được nó, nhưng nếu hội tụ đủ những yếu tố sau đây thì việc này ta dám chắc bảy tới tám thành.

Mọi người nghe hắn nói tự tin có bảy tới tám thành bắt được Bôn Lôi Mã liền gật đầu đồng ý.

- Được rồi, hiện giờ bắt được bôn lôi mã phải có những yếu tố sau đây. Thứ nhất phải có người tinh thông một ma pháp tạo ra cái hộ trảo thổ hệ có thể phong tỏa con Bôn Lôi Mã bên trong, nếu dùng theo cách phong tỏa như lục hoàng thúc có phần không ổn, vì Bôn Lôi Mã có thể đạp lồi lướt đi trên không trung.

- Điều này thì tứ hoàng đệ của ta và hai tên thân cận của nó có thể làm được ngươi yên tâm. Ngươi nói tiếp những yếu tố phía sau đi

Kinh Thiên thấy hắn đáp ứng như vậy liền nói tiếp.

- Thứ hai, phải có người cực kỳ tinh thông hỏa hệ, dùng hỏa hệ thiêu đốt bên trong của hộ trảo thổ hệ này, việc này rất nguy hiểm, vì những người thổ hệ chỉ cần đứng ở ngoài thôi, còn những người hỏa hệ phải gia nhập vào hộ trảo mà chiến đấu với con Bôn Lôi Mã, nên việc này rất nguy hiểm.

Thấy hấn nói vậy bốn hắc y nhân đằng sau hoàng tử liền gật đầu ra vẻ đồng ý, chấp nhận dấn thân vào nguy hiểm.

- Yếu tố thứ ba thì có phần hơi phức tạp, phải cần một người biết sử dụng băng hệ, tỏa ra hàn khí ở bên trong hộ trảo làm chậm lại tốc độ khi Bôn Lôi Mã sử dụng thiên phú thần thông và để dùng nó phối hợp với sự thiêu đốt của hỏa hệ, nhưng việc này rất khó, người này phải sử dụng thuần thục băng hệ, làm cho hàn khí không bị hỏa hệ thiêu đốt bay mất, phải làm sao duy trì nhiệt độ nóng lạnh liên tục không dứt ở bên trong hộ trảo.

Mọi người liền bắt đầu ngơ ngác, băng hệ, trời ạ cái hệ này nó rất hiếm, hiện nay biết đi đâu mà tìm kiếm đây.

- Về việc băng hệ thì Thiên Văn ta có biết một người ở trong hoàng cung có, là tứ phẩm sơ kỳ cấp 32, nhưng muốn mời người này có phần rất khó khăn, nàng ta tính tình băng lãnh, không hứng thú với bất kỳ thứ gì, riêng chỉ hứng thú với những loại thảo dược kỳ dị hiếm thấy mà thôi.

Mọi người khẽ a một tiếng, liền nghĩ ngay tới một người, đó là ngũ công chúa Thiên Lệ Băng, nàng công chúa này tính tình kỳ quái, hầu như rất ít khi thấy mặt, lúc nào cũng ở trong phòng mình nghiên cứu về các loại dị thảo, nhưng mọi người lại không ngờ tên xứng với thực, mà sức mạnh lại đạt tới tứ phẩm sơ kỳ rồi, nàng ta mới mười bảy tuổi thôi, kém tứ hoàng tử tới hai tuổi, ở đây ai cũng biết tứ hoàng tử cũng thuộc hàng giỏi giang, mười chín tuổi đã là tam phẩm cao cấp cấp 28, mà ngũ công chúa lại là tứ phẩm sơ kỳ, thật sự là thiên tài hiếm thấy. Muốn mời được cô công chúa này thật sự là khó hơn lên trời mà.

Thấy ai nấy đề tỏ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, Kinh Thiên cũng không biết làm sao.

- Nếu thế thì việc này ta chỉ nắm chắc không quá năm thành, nếu có băng hệ ma pháp thì việc thành công bắt con thú này sẽ tăng lên rất cao, nhưng cũng đành vậy, thử vận may thôi.

Mọi người thấy hấn nói thế cũng bắt đầu thờ dài.

- Yếu tố thứ tư là cần người có phong hệ ma pháp, sử dụng phong hệ bao quanh Bôn Lôi Mã, để lực lượng tập trung lại xung quanh nó không tản mát ra ngoài.

- Việc phong hệ người khỏi lo, Thiết Hùng ta đây là phong hệ ma pháp, cũng đạt tới tam phẩm đỉnh phong cấp 29 rồi.

Lúc nghe thấy Kinh Thiên cũng chỉ thờ dài.

- Cái con Bôn Lôi Mã này rất trâu bò, thân thể được cường hóa bởi sấm sét, chưa nói nó vừa tấn cấp tứ phẩm, sấm sét sẽ tạo thành lớp mỏng bảo vệ toàn thân, bên trong cũng được sấm sét tôi luyện, nếu muốn tiêu hao thể lực của nó thì lúc đó mọi người cũng đã tiêu tảo hết rồi, vì nó dù sao cũng là tứ phẩm lỗi thú, còn mọi người hầu hết là tam phẩm.

Ai nấy đều trầm tư không biết nói lời nào, một vật báu đang ở trước mắt mình, lấy thì lại không nắm chắc lấy được, mà bỏ thì thấy rất là tiếc, lui không được, tiến không xong, chả biết làm thế nào.

- Nếu có băng hệ ma pháp thì tốt, phối hợp với phong hỏa, sẽ làm cho xung quanh của con thú này một luồng gió lốc, vừa nóng vừa lạnh và sắc bén, nó hít phải thì bị nóng lạnh toàn thân, thể lực sẽ giảm một cách rất nhanh chóng, lúc đó áp lực của mọi người sẽ giảm bớt một chút. Thật sự là không mời được cô nương mà các người nói sao?

Thiên Văn thấy thế cũng thờ dài.

- Thật sự rất khó mời được, nó là ngũ hoàng muội của ta, suốt ngày chỉ biết đắm đầu vào nghiên cứu mấy cái loại dị thảo mà thôi, nếu như có dị thảo hiếm thấy thì ta có thể mời được, nhưng đa số dị thảo đều được nó nghiên cứu hết rồi, nhất thời không biết đi đâu tìm.

- Về phần dị thảo thì ta chắc chắn là có thể đưa ra thứ mà ngũ công chúa thấy hứng thú, tại vì xung quanh nơi ở của Bôn Lôi Mã có một loại gọi là độc giác quả, quả này toàn thân màu đỏ chói, còn có một cái sừng nhỏ ở phía trên, to bằng bàn tay người.

Hà! có loại quả mà mọc sừng sao, chưa nghe thấy bao giờ, ta thân là tam hoàng huynh của Lệ Băng, thường xuyên tới chỗ của nó xin được thảo, nên đa số dị thảo ta cũng từng thấy được, nhưng loại quả có sừng thì chưa nghe qua bao giờ cả.

- Nếu vậy thì ta có thể viết một phong thư mời nó lập tức đến đây coi sao, chắc chắn nó sẽ hứng thú, nhưng đoạn đường từ đế đô tới đây cũng mất ba ngày, sợ là không kịp rồi.

Thấy Thiên Văn nói thế, cô công chúa này giờ vẫn ngồi trong góc cũng lên tiếp góp vui.

- Hoàng huynh yên tâm đi, có muội ở đây thì trưa ngày mai ngũ hoàng tỷ chắc chắn tới được đây nha! hắc hắc.

Vừa nói Tuyết công chúa vừa đưa tay lên, lấy ra một cái lệnh bài màu trắng, phía trên lên bài có khắc hình một con điều màu đen tuyền, trong rất bắt mắt.

- Cái gì, muội lấy đâu ra hắc điều lệnh thể hà, cả hoàng cung chỉ có ba cái mà thôi, phụ hoàng một cái, mẫu hậu một cái, còn một cái thì không biết cho ai,

ai ngờ nằm trong tay muối hã. Trời ơi ước chế chết Tứ hoàng huynh ta rồi, ta lúc nào cũng mơ ước có được cái lệnh bài này.

Ai nấy thấy vậy cũng đồng cảm với tứ hoàng tử, phải biết rằng hắc điều lệnh trong đế quốc là vật báu vô giá của hoàng gia, dùng để điều khiển tứ phẩm sơ kỳ lỗi thú Hắc Lôi Điều, một trong hai con vật hàng đầu của hoàng gia. Hắc Lôi Điều không chú trọng tấn công, chỉ chú trọng tốc độ và phòng ngự, là thiên thú phi hành bậc nhất ở trong nhân tộc, nếu bình thường thì từ Thiên Thú Sâm Lâm tới đế đô cần ba ngày thời gian, nhưng Hắc Lôi Điều nó chỉ cần bay nửa ngày là tới rồi, vậy thì tới trưa ngày mai là ngũ công chúa có thể có mặt ở nơi đây.

- Ha ha, mẫu hậu biết muối hay đi đây đi đó, sợ xảy ra chuyện gì, nên đã xin phụ hoàng cấp cho muối cái lệnh bài này đây, ngồi trên lưng Hắc Lôi Điều rất dễ nha, vừa bay lên trời cao, nhìn xuống phong cảnh phía dưới thì không còn gì bằng, buồn buồn có thể kêu nó dùng sét hù dọa người ta nữa đó.

Mọi người liền trở mặt mà nhìn, thật hết biết cô công chúa này, Hắc Lôi Điều là vật quý như thế mà lại để cho nàng đùa giỡn chơi bời, nhưng cũng thăm ghen tỵ a, ở đây chưa ai có được cảm giác ngồi trên lưng Hắc Lôi Điều ra sao, ngay cả những vương gia có công hiến rất lớn đều không có được.

- Vậy thôi được rồi, ta sẽ dùng truyền âm trấn giữ lời tới ngũ sư muội, kêu nàng ta dùng Hắc Lôi Điều tới đây, trưa ngày mai mọi người tập trung lại đi bắt con Bôn Lôi Mã này.

Thấy mọi chuyện đã đầu vào đấy, Thiên Văn liền truyền âm và kêu mọi người trở về nghỉ ngơi, trưa ngày mai xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4: Thiên Lệ Bằng

Mặt trời vừa ló dạng, thì trong doanh trại mọi người đã tập hợp lại.

- Hôm nay là một ngày quan trọng của chúng ta, vì muốn bắt được con thiên thú tứ phẩm làm tăng cường sức mạnh cho đế quốc, ta và hoàng đệ của mình tự thân dẫn quân đội tinh nhuệ tới đây, không màng nguy hiểm bắt buộc phải bắt được con thú này về dâng lên cho phụ hoàng, nếu sự việc này thành công thì mọi người đều sẽ được thưởng một cách rất hậu hĩnh.

Nghe tam hoàng tử nói thế mọi người đều hân hoan muốn lập công, phải biết hoàng thượng rất thích những con thiên thú, hiện nay trong đế quốc chỉ có 15 con tứ phẩm, nhưng hết 10 con đã ở trong vạn thú sơn trang của hoàng thượng rồi, khi dâng con thú này lên không biết hoàng thượng sẽ thưởng cho họ những gì nữa.

- Chúng thần nguyện xả thân vì hoàng thượng.

- Tốt, nếu hôm nay bắt được ngoài hoàng thượng thưởng ra, ta Thiết Hùng sẽ lấy rượu quý chiêu đãi mọi người ở đây.

Thiên Văn lệnh cho Tuyết Tuyết dẫn Kinh Thiên lên đài, đứng trước mặt mọi người.

- Hôm nay việc bắt con thú này rất nguy hiểm, nhưng cũng may hoàng muội của ta quen biết được vị bằng hữu đây, hắn tên là Kinh Thiên, rất am hiểu về các loại thú, cho nên kế hoạch này ta toàn quyền giao cho hắn phụ trách, bất cứ ai trong các ngươi đều phải nghe lệnh của hắn, ai không làm theo chém đầu.

Kinh Thiên cũng ôm quyền chào mọi người, nhưng trong quân lại bàn tán xôn xao, vì chả ai tin tưởng giao mạng mình cho một tên mới quen biết này, không biết hắn sức mạnh ra sao, thần thông thế nào, bản thân hắn không biết giữ mạng được chưa mà còn ra lệnh cho chúng ta, nhưng ai cũng vì sợ bị chém đầu đều im lặng.

- Các vị, hôm nay chúng ta bắt không phải là một con tứ phẩm thiên thú bình thường, con thiên thú này thuộc lỗi hệ nên rất nguy hiểm, vạn lần đừng kháng lệnh, nếu không mất mạng là chuyện rất dễ xảy ra, các người muốn giữ mạng để về nhận thưởng thì chịu khó mà nghe lời.

Ai nấy cũng đều không nói lời nào, vì ai cũng biết lỗi thú đáng sợ đến mức nào, mà con này lại là tứ phẩm, trong cả đế quốc này chỉ có hai con lỗi thú tứ phẩm và đặc biệt được hoàng thượng thích nhất.

- Được rồi, kế hoạch bắt con thú này ta sẽ phổ biến cho mọi người, trước tiên...!

Kinh Thiên đang nói tới đây, trên bầu trời vang lên những tiếng sấm trầm thấp, nó càng ngày càng lớn hơn, mây đen cũng bắt đầu tụ lại ở phía trên doanh trại, ai nấy đều cảnh giác cao độ.

Những người đứng trên đài cao đều nghĩ thầm: "Chả lẽ con Bôn Lôi Mã điên cuồng tới nổi tấn công thẳng vào doanh trại hay sao, nhưng không đúng lắm, đám mây và sấm sét này không có bá đạo giống như hôm qua". Đúng như mọi người nghĩ, sau khi tiếng sấm chấm dứt, một thân ảnh hiện ra, là một con hắc điều với sải cánh gần sáu mét đang lượn lờ ở trên trời rồi từ từ hạ xuống, sau khi nó hạ xuống thì xuất hiện một thân ảnh nữ tử.

- Tam hoàng huynh, Tứ hoàng huynh, hai người lệnh cho muội cấp tốc cưỡi con hắc điều này tới đây có việc gì thế, nếu mọi người không có loại quả như

đã nói thì muội liền lập tức đi về, và hai người cũng phải chịu hậu quả đấy.

Giọng nói của nữ tử này vang lên, mọi người đều hướng mắt lại mà nhìn, chỉ thấy một bóng dáng thướt tha đang đi tới, toàn thân mặc một bộ đồ lam sắc, sắc đẹp tuyệt trần, da trắng như tuyết, đôi mắt thì như một tầng băng ngàn năm, chỉ cần nhìn vào thôi cũng thấy lạnh buốt, thân hình thì rất mê người, chỗ nào cần lồi thì lồi, cần lõm thì lõm, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến biết bao tên nam nhân điên cuồng. Trong lúc đó thì cái tên Kinh Thiên kia cũng dờ dẩn cả người, giống như có một luồng điện đang chạy khắp cơ thể, thì ra hắn ta vừa nhìn thấy vị này đã bị trúng tiếng sét ái tình rồi.

- Hoàng muội yên tâm, huynh đây đã chuẩn bị cả rồi, cái thứ quả kia của muội thật ra ta không có, nhưng ta biết chỗ để lấy, là do vị bằng hữu đây chỉ cho ta.

Thiên Văn thấy Lệ Băng nói thế liền đỏ mặt hỏi, ai cũng biết trong đám huynh đệ tỷ muội trong hoàng cung, ngoài đại hoàng huynh của mình ra, thì người mà đa số ai cũng sợ là ngũ hoàng muội, nàng ta tính tình băng lãnh, không thuận mắt thì dùng hàn khí đóng băng người đó lại, để hành hạ một hai ngày mới thả ra, ngoài mẫu hậu và phụ hoàng ra thì chắc chắn ai dám đắc tội nàng.

- Vậy cũng được, huynh kêu vị này dẫn muội tới chỗ đó lấy quả đi, nhưng trước đó thì kêu người tới chăm sóc con hắc điều này cho muội, từ hôm qua khi nghe huynh truyền âm thì muội bắt nó bay một mạch tới đây, đáng ra trưa nay mới tới, nhưng muội cho nó uống thuốc tăng tiềm năng, làm tốc độ nó tăng cao nên giờ nó có phần không ổn.

Mọi người nghe thế đều tròn mắt, thật là bá đạo nha, ngay cả Hắc Lôi Điều mà hoàng thượng yêu quý cũng dám đối xử như thế.

- Được rồi hoàng tỷ, để muội chăm sóc nó cho, dù sao muội cũng hay chơi đùa với nó mà.

Tuyết Tuyết sau khi thấy hắc điều hạ xuống liền vui mừng chạy lại mà đùa giỡn với nó, thấy nó không hoạt bát như mọi khi nên thấy lạ, vừa nghe hoàng tỷ của mình nói thế liền hiểu ra.

- Tuyết nhi à, người suốt ngày chỉ lo chơi đùa, có biết là lần này ta đi mẫu hậu và phụ hoàng tức giận ra sao không, kêu gặp được muội thì bắt muội về hoàng cung ngay.

Tuyết Tuyết thấy thế liền không vui cúi đầu xuống.

- Được rồi, nếu muội đã đến đây thì chúng ta cũng cần muội giúp một tay, còn sự việc thế nào thì để Kinh Thiên đây nói với muội.

Thiên Văn không nói nhiều nữa, liền giới thiệu Kinh Thiên cho Lệ Băng.

- Tại hạ tên Kinh Thiên, xin ra mắt công chúa, việc về độc giác quả kia thì tại hạ xin nói rõ với công chúa.

Lệ Băng thấy hắn lại gần nói chuyện, trên mặt vẫn không thay đổi gì, chỉ ừm một cái rồi thôi.

- Hôm nay mọi người tập hợp ở đây để bắt mọn con thiên thú thuộc lỗi hệ, do có chút khó khăn nên mới mạo muội mời công chúa tới giúp đỡ, tại vì chỉ có mình công chúa là thuộc băng hệ ma pháp mà thôi. Xung quanh nơi ở của con thú này, có một loại quả gọi là độc giác, nếu công chúa có hứng thú thì giúp đỡ mọi người bắt nó, sau đó ta sẽ dẫn mọi người tới nơi ở của nó lấy loại quả này.

Nghe hắn nói thế Lệ Băng cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Lúc này Kinh Thiên liền nói ra kế hoạch của mình cho tất cả mọi người biết.

- Ở đây có ba đội, theo lệnh ta một đội đi vào rừng, dùng hỏa công của mình đánh loạn trong đó một hồi, để làm cho con thú này tức giận rồi dẫn dụ nó ra, khi nó xuất hiện mọi người vừa đánh vừa chạy về tới khu vực mà chúng ta bố trí. Hai đội khác thì lập tức dùng thổ ma pháp, tạo ra một cái bẫy giữ chân con thú này tại nơi mai phục, chỉ để kéo thời gian mà thôi, trong lúc đó thì những người chủ chốt ở đây sẽ sắp đặt bẫy bắt sống nó.

Nói xong kế hoạch thì hắn quay lại cũng giảng giải một lần cho Lệ Băng công chúa nghe, rồi tất cả mọi người mới bắt đầu tiến vào rừng. Chỉ có Tuyết công chúa là ở trên lưng của hắc điều mà quan sát mọi người, vì an toàn nên nàng không được tham gia vào.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Vây Bắt Bôn Lô Mã

Trong Thiên Thú Sâm Lâm, hàng loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên khắp nơi, từng cột khói đen ngịt bay lên ở mọi hướng, trong đó còn có những tiếng sấm đùng đùng vang trời, lâu lâu lại xen vào một vài tiếng hét thất thanh và đau đớn.

- Có vẻ việc dẫn dụ con Bôn Lô Mã này ra thôi đã quá khó khăn rồi, không biết lúc này đã chết bao nhiêu người nữa, con vật này thật quá là hung tàn, nếu đội một không phải vừa đánh vừa chạy thì lúc này chắc đã bị nó giết sạch trong chớp mắt.

Thiên Văn thấy tình cảnh hiện tại nên cũng có chút lo lắng, đám người Tung Hoàn, Thiết Hùng và Lục vương gia khuôn mặt cũng bắt đầu trầm trọng

hon.

- Tất cả mọi người ở dưới nghe lệnh, đề cao cảnh giác, khi vừa nhìn thấy con Bôn Lôi Mã tới liền phát động cảm bẫy, kéo dài thời gian cho chúng ta thì triển ma pháp.

Thiết Hùng liền ra lệnh, phía sau hắn thì Kinh Thiên cũng bắt đầu thấy không ổn, tại sao chưa quá ba ngày thời gian mà nó lại cường hãn tới thế.

- A! Mau lên, mau phát động cảm bẫy đi, chúng ta dụ nó tới rồi, mau lên nếu không...

Một tên lính đang hoảng sợ chạy tới, khi vừa đến nơi bố trí thì liền la lớn lên, hắn chưa kịp nói hết câu bỗng có một tia sét lam sắc phóng thẳng tới.

Đừng!

Tia sét vừa đánh trúng, tên lính hóa thành tro bụi. Theo đó một con ngựa màu bạc, bờm ngựa màu lam tỏa sáng ra, toàn thân thì được bao bọc bởi lôi điện, trên trán của nó có bốn tia lam lôi tỏa ra khí tức bức người, mỗi một tia sét là một phẩm của nó, nhưng riêng tia sét thứ tư thì không sáng như ba tia sét còn lại, nhưng rất ổn định không chập chờn, cho thấy nó đã củng cố tiến vào tứ phẩm sơ kỳ cấp ba mươi một hoặc ba hai, con ngựa này cao ba mét và dài hơn bốn mét, ngạo nghễ bước ra từ khu rừng.

Chợt mọi người đều trợn mắt tỏ ra vẻ hoảng sợ, thật không ngờ con ngựa này lại lớn và tỏa ra khí tức bá đạo như thế, nhìn vào mắt nó mà lông tóc dựng đứng lên hết.

- Mọi người mau phát động cảm bẫy, bọn ta sẽ đối phó với con ngựa này, làm nhanh lên.

Thiên Văn quát lên một tiếng, hai đội liền nhanh chóng phát động cảm bẫy, từng vòng sáng màu nâu đất ở phía dưới chợt lóe lên, hàng trăm tảng đá bay vù vù về phía Bôn Lôi Mã.

Hí!

Bôn Lôi Mã ngửa mặt lên trời, hai chân trước giơ cao lên, hí dài một tiếng xong biến mất tại chỗ. Khi những tảng đá bay tới chỗ nó đứng thì lại không thấy nó đâu nữa.

- Mọi người cẩn thận, hợp sức lại tạo thành thổ bích để ngăn cản công kích của nó, một đội khác thì chuẩn bị vừa thấy nó xuất hiện liền dùng thổ ma pháp trói chân nó lại, giữ nó trong một khoảng thời gian ngắn.

Thiên Văn thấy có điều không ổn liền ra lệnh, Tung Hoành và hai tên cận vệ đang chuẩn bị tạo hộ trảo thổ hệ, bốn tên còn lại cùng Lục vương gia, Thiết Hùng, Lệ Băng thì đợi sẵn tùy thời có thể gia nhập vào trận chiến.

Ầm!

Thiên Văn nhìn lại thì thấy đội hai tất cả đều nằm ở trên đất, sống chết không rõ, đội ba thì cố gắng mọi cách bắt kịp tốc độ Bôn Lôi Mã để dùng thổ ma pháp trói chân nó lại, nhưng thật sự làm mọi cách không thể nào theo kịp tốc độ khủng khiếp đó, hiện giờ đội ba đã chết gần khoảng hai mươi người và bị trọng thương hết mười lăm người, những người còn lại thì khổ không nói hết.

Thấy tình hình không ổn, Thiết Hùng, Lục vương gia, Lệ Băng, ba người nhảy ra phát động công kích, để dụ con Bôn Lôi Mã vào nơi bố trí hộ trảo.

Thiết Hùng Khai Sơn!

Huyết Lăng Thương!

Thiên Hàn Xích!

Ba chiêu thức được sử ra cùng một lúc, một bàn tay khổng lồ như gấu ập tới chỗ Bôn Lôi Mã, thấy vậy trong mắt nó liền phát ra một tia lam lôi làm biến mất cánh tay gấu đó.

Phía sau thì một mũi thương mang đầy mùi máu tanh cũng tức tốc bay tới, nhưng bị Bôn Lôi Mã né được, chợt Thiên Hàn Xích bay tới quấn chặt lấy thân cây thương, rồi làm nó bay ngược lại chỗ Bôn Lôi Mã.

"Thật tuyệt diệu, ta và nó chưa bao giờ liên thủ với nhau, vậy mà có thể phối hợp được tới mức này, đầu óc phán đoán và vận dụng băng hệ ma pháp thật nhuần nhuyễn". Lục vương gia nghĩ thầm.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng sấm đồng thời vang lên, chỉ thấy mũi thương cách người bôn lôi mã hai mét thì đã bị bốc hơi.

- Thật sự không ngờ được, cây thương làm từ huyết hệ ma pháp của ta lại bị nó nung chảy trong chớp mắt như thế, thật là thất sách khi bỏ Huyết Lăng Thương ở nhà. Cứ nghĩ chỉ là một con tứ phẩm thiên thú bình thường, ai ngờ lại bá đạo như thế.

Lục vương gia sắc mặt khê biến, từ trước tới nay ông chỉ dùng huyết hệ ma pháp tạo ra thương để tấn công, rất ít khi sử dụng Huyết Lăng Thương, vì khi

sử dụng nó như con dao hai lưỡi, tuy đem lại lực lượng rất lớn, nhưng phải lấy máu bản thân để dẫn động.

- Lục hoàng thúc yên tâm, Thiên Hàn Xích của con đã tiếp cận được và trói toàn thân nó lại rồi.

Lệ Băng vùng tay lên, sợi xích bỗng nhiên lớn hơn, trói chặt Bôn Lôi Mã, kéo nó vào vị trí thiết kế hộ tráo, lúc này thì tốc độ của Bôn Lôi Mã cũng chậm lại đôi chút vì dính phải hàn khí lạnh thấu xương.

- Hộ tráo đã hình thành, mọi người mau vào trong, chúng ta sẽ áp nó xuống nhốt con Bôn Lôi Mã này lại, mọi chuyện nhờ vào mọi người vậy.

Tùng Hoành thấy Bôn Lôi Mã đã vào vị trí của hộ tráo liền quát lên, kêu hai tên cận vệ cũng mình phát động, hộ tráo hạ xuống, nhốt đám người Lục vương gia, Lệ Băng, Thiết Hùng và bốn tên hộ vệ cùng Bôn Lôi Mã vào trong.

Vừa vào trong hộ tráo thì Lục vương gia liền ra lệnh bốn tên cận vệ dùng hỏa hệ công kích vào chỗ Bôn Lôi Mã đang đứng, còn Thiết Hùng thì dùng phong hệ của mình tạo thành một lớp xoáy, để ngăn trở sự di chuyển của nó. Lệ Băng thì để tự năng xử lý, vì có ra lệnh hay không cũng thế.

Hỏa Xà !

Phong Quyền !

Hỏa xà và phong quyền liền lập tức bay thẳng tới chỗ Bôn Lôi Mã, trong khi đó thì Lục vương gia đã phóng ra sáu cây huyết thương, còn Lệ Băng thì vẫn tập trung điều khiển sợi xích làm cho Bôn Lôi Mã không thể tự do di chuyển.

Nhưng không như mọi người dự tính, đôi mắt Bôn Lôi Mã đột ngột chuyển sang màu lam, dưới chân nó từng luồng lam lôi cuốn quanh.

Xoẹt!

Chỉ thấy chỗ lúc trước đã không có bóng dáng của nó nữa, sắc mặt mọi người hoảng sợ, tốc độ này thật là không tưởng, hiện giờ không ai có thể thấy được Bôn Lôi Mã đang ở đâu.

Một luồng kinh phong bay tới trước mặt Lục vương gia, làm cho ông có cảm giác bất an, khi trấn tĩnh lại thì thấy trước mắt mình xuất hiện thân hình một con ngựa đang lao tới, ông định nhảy ra để tránh nhưng lại không kịp.

Đúng lúc đó, Lệ Băng làm ra thủ pháp kỳ lạ, sợi hàn xích đang gắn trên người Bôn Lôi Mã xuất hiện dị tượng, nó mọc ra vô số sợi xích cắm sâu xuống đất, rồi cuộn chặt thân hình của Bôn Lôi Mã lại, làm nó dừng lại cách Lục vương gia khoảng vài mét.

Sau khi thoát khỏi lưới hái tử thần thì toàn thân Lục vương gia cảm thấy lạnh buốt, mồ hôi ào ào tuôn ra.

- Được rồi, mọi người công kích Bôn Lôi Mã như trong kế hoạch đi, ta đã dùng hàn xích trói chặt di chuyển của nó lại rồi, ta không thể phát động được trong thời gian dài, các người phát ra hết sức mạnh đi.

Lệ Băng sắc mặt khó coi, khi sử dụng hàn xích tới mức độ dày đặc như thế làm cho thiên lực trong cơ thể tổn thất rất lớn.

Những người khác không chậm trễ nữa, hỏa cầu, hỏa xà và phong quyền quán quanh lấy Bôn Lôi Mã, phối hợp với hàn khí của những sợi dây xích, làm cho Bôn Lôi Mã khó chịu và hí lên những tiếng thảm thiết.

Lúc này ở bên ngoài, Thiên Văn, Tung Hoành, Tuyết Tuyết cùng hắc điều trên cao và Kinh Thiên, ai nấy đều mang vẻ mặt lo lắng, không biết bên trong chiến đấu như thế nào rồi, chỉ nghe tiếng sấm cùng những tiếng nổ vang lên mà thôi.

Một lúc sau khi nghe Bôn Lôi Mã hí lên một cách thảm thiết thì mọi người mở mắt ra được một chút.

- Theo tiếng hí này của Bôn Lôi Mã, chắc mọi chuyện đang đúng theo kế hoạch rồi, chắc con ngựa này đang chịu sự dày vò của những người bên trong.

Kinh Thiên suy đoán như thế những người còn lại cũng gật đầu.

Nhưng không đợi mọi người vui mừng, chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên vang lên, thổ hộ tráo ầm ầm sụp xuống, chỉ thấy ba thân ảnh bay ra tạo thành một vệt dài trên mặt đất rồi mới dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chiến Đấu Thảm Liệt

Những tiếng sấm trầm thấp vang lên khắp cả khu rừng, ở một chỗ hoang tàn do chiến đấu, bụi mù khắp nơi, che khuất tầm mắt của mọi người. Khi bụi

mù vừa tan, thì làm cho toàn trường ai nấy đều hoảng sợ, không dám tin vào mắt mình.

Ba thân thể kia nằm dưới đất là Lê Băng, Lục vương gia và Thiết Hùng, bốn tên cận vệ hỏa hệ thì đã không thấy đâu nữa.

- Không thể nào, chuyện gì xảy ra thể này

Thiên Văn hoảng sợ quay sang nhìn Kinh Thiên.

- Hình như có điều gì đó không ổn xảy ra.

Đừng! Đừng!

Những tiếng sấm vang vọng khắp nơi, ngày càng lớn hơn, chỗ tiếng sấm phát ra đột ngột xuất hiện một thân ảnh, thân ảnh này thoát nhìn giống Bôn Lôi Mã, nhưng về ngoài thì trông hơi lạ một chút, khi hiện rõ ra thì Kinh Thiên trợn mắt sợ hãi.

- Không ổn rồi, Tam hoàng tử người mau kêu người tới đỡ ba người kia dậy, rồi bỏ chạy khỏi đây ngay lập tức, con thú này vạn lần không thể đụng vào được, ngoại trừ ngũ phẩm không ai chơi lại nó đâu.

Thiên Văn thấy hấn nói thế cũng không chần chừ nữa, mà lập tức ra lệnh cho mọi người đỡ ba thân thể kia dậy rồi đồng loạt cấp tốc rút lui, vì hấn hiện nay không có thời gian để thắc mắc, uy áp của con Bôn Lôi Mã này đã chấn nhiếp hấn rồi.

Nhưng không như mong đợi, hai tên cận vệ thổ hệ và Tung Hoành vừa kịp đỡ ba thân thể kia dậy chạy trốn, thì tiếng la thảm của quân lính vang lên, hàng chục đạo lam lôi cứ thế mà bắn phá khắp nơi, toàn quân không còn lại ai may mắn sống sót.

- Tại sao mọi chuyện lại như thế này, không phải nó chỉ là tứ phẩm sơ kỳ lôi thú thôi sao, sức mạnh của nó không thể như thế này được, có điều gì xảy ra rồi.

Tung Hoành và mọi người chạy được một đoạn, liền lên tiếng.

- Đây thật sự là sở suất của ta, ta không ngờ được mình lại xui tới thế, trong một phần vạn cơ hội, lại gặp được loại dị biến thần thông.

Kinh Thiên sắc mặt trầm trọng.

- Cái gì là dị biến thần thông, người nói rõ xem nào, chúng ta trước giờ chưa bao giờ nghe qua dị biến thần thông.

Kinh Thiên suy tư một hồi, nhìn lại phía sau chỉ nghe thấy những tiếng sấm vang lên ngày càng gần.

- Thật là xui không gì nói được, Bôn Lôi Mã trong vạn con mới có được một con có dị biến thần thông, thần thông này chính là Chiến Lôi Giáp, nó bao bọc cơ thể của Bôn Lôi Mã, trong một thời gian nhất định sức mạnh nó có vượt hai cấp, ta chắc giờ nó đã là tứ phẩm đỉnh phong rồi, nên những người kia tất bại vô nghi.

Mọi người ai nấy đều không nói nên lời, thật là vận *** chó mà, tại sao lại gặp được cái thứ này cơ chứ, toàn quân hiện giờ chỉ còn lại chín người mà thôi, ba trăm binh lính đều đã táng mạng.

- Tuyệt Tuyệt, muội lập tức lệnh cho hắc điều chạy trốn trước đi, không cần lo cho chúng ta, mau tìm nhị hoàng thúc ở tòa thành gần nhất tới đây chi viện.

Thiên Văn thấy càng ngày không ổn, mọi người đều bị Bôn Lôi Mã dồn ép về phía sâu trong rừng rậm, muốn thoát khỏi đây khó hơn lên trời, nên phải liền cấp tốc nhờ người đi tìm chi viện.

- Muội biết rồi, mọi người cẩn thận đợi người tới chi viện

Tuyệt Tuyệt thấy tình hình nguy cấp, nên không nói nhiều, liền ra lệnh cho hắc điều cấp tốc bay đi.

Thấy tốc độ của Kinh Thiên chậm như rùa bò, mà bôn lôi mã đuổi gần tới, nên một tên cận vệ nắm hấn mà phóng đi.

- Ta có cách kéo dài thời gian tới khi có người tới cứu viện, nhưng cách này là rất nguy hiểm, cơ hội chỉ có năm thành.

Thiên Văn thấy vậy cũng gật đầu.

- Hiện giờ không còn đường lui nữa rồi, người có cách gì cứ nói, dù sao cũng phải liều mạng một lần.

Ai nấy đều đồng ý, vì bây giờ đã không còn cách nào khác, dù cách này có nguy hiểm cũng phải thử một lần biết đâu còn có một tia hi vọng.

- Nếu ta đoán không lầm, thì ở phía trung khu của Thiên Thú Sâm Lâm này, có một loại dị thảo là Cửu Diệp Mạn Đà La, nó thường tán ra một âm thanh kỳ lạ, gần đó có một con thiên thú ngũ phẩm sơ kỳ bảo vệ, nếu như đi vào có thể sẽ làm con Bôn Lôi Mã kiêng kỵ vài phần, kéo dài thời gian.

Mọi người nghe theo lời Kinh Thiên, cấp tốc chạy về phía sâu bên trong khu rừng. Chạy được một hồi thì nghe được một âm thanh rất chói tai vang lên,

đi theo thanh âm đó thì thấy một bông hoa màu trắng, chín phiến lá màu tím như lưu ly.

- Đây là Cửu Diệp Mạn Đà La rồi, chúng ta cần tìm nơi an toàn trốn ở đây thôi, mong sao cho con ngũ phẩm thiên thú gặp được và chiến với Bôn Lôi Mã, chứ đừng tới tìm chúng ta.

Nghe Kinh Thiên nói thế, mọi người liền tìm nơi an toàn mà trốn, đây là hốc của một cái cây đại thụ khổng lồ, mọi người liền chui vào và chờ đợi ở trong đó, một lúc sau thì Lệ Băng, Lục vương gia, Thiết Hùng được mọi người sơ cứu nên cũng đã tỉnh lại.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy, chúng ta đang ở nơi nào thế này?

Ba người vừa tỉnh dậy liền thắc mắc.

- Đây là phía trong của khu rừng, do Bôn Lôi Mã truy giết nên phải tạm thời lánh ở đây, kéo dài thời gian đợi Nhị hoàng thúc tới tiếp viện.

Thiên Văn giải thích cho ba người, ai nấy giờ này đều cảm thấy rất mệt mỏi, toàn thân rụng rời, trong lòng tràn đầy lo lắng.

- Băng nhi, muội hãy nói xem lúc ở trong hộ tráo đã xảy ra chuyện gì, lúc đầu ta thấy tiếng la thảm thiết của Bôn Lôi Mã, nên cứ ngỡ rằng là mọi chuyện đã đúng theo kế hoạch, ai ngờ một tiếng nổ lớn vang lên thì thấy ba người bị bay ra khỏi hộ tráo.

Nghe Tung Hoành hồi thế, ba người không khỏi hoảng sợ, nhớ tới tình cảnh lúc đó thì giống như lưỡi hái tử thần đang kề cận ngay cổ.

- Lúc đó chúng ta đều đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi, Bôn Lôi Mã bị vây hãm liên tục dấy dựa, chúng ta cũng không chậm trễ mà toàn lực chế trụ nó, thật không ngờ là chuyện ngoài ý muốn lại phát sinh.

Lệ Băng là một người rất lạnh lùng, bình thường chuyện gì xảy ra sắc mặt luôn bình tĩnh, ít khi biến hóa, nhưng nói tới đây thì lại sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch.

Thì ra lúc đó tự nhiên xuất hiện bốn tia lam lôi rực rỡ phiêu phù trong không trung, toàn thân Bôn Lôi Mã xuất hiện biến hóa kinh người. Bốn tia lam lôi ấy sản sinh ra lôi điện dày đặc như lôi hà bao phủ toàn thân của Bôn Lôi Mã, một lúc sau nó đi ra từ lôi hà, thì trên người đã xuất hiện thêm một bộ chiến giáp, trông rất là oai phong, phần đầu của chiến giáp có một cái sừng xung quanh tỏa ra lôi điện mạnh mẽ.

- Lúc này chúng ta mới phát hiện có gì đó không ổn, liền lập tức đề cao cảnh giác, nhưng không đợi chúng ta chuẩn bị, thì con lôi mã đó đã phóng ra bốn quả lôi cầu to bằng nắm tay, bắn thẳng vào bốn tên cận vệ, chúng liền biến thành tro bụi. Ba người bọn ta liều mạng chiến đấu với nó một hồi, thì lôi điện càng ngày càng dày đặc, tập trung trước cái sừng của nó, không lâu sau chỉ thấy một luồng lôi hà bắn thẳng vào tầng phòng ngự của ba chúng ta, tiếp đó xảy ra chuyện gì nữa thì không ai biết.

Lục vương gia vừa thở gấp vừa nói.

- Thật xin lỗi các vị, mặc dù mọi thứ đã theo như kế hoạch của ta tính toán, nhưng ta không ngờ được con Bôn Lôi Mã này lại có biến dị thần thông, thực lực kinh người. Lỗi một phần cũng là do ta không tìm hiểu trước.

Kinh Thiên thấy tình cảnh hiện tại cũng một phần do mình mà ra nên không khỏi áy náy.

- Chuyện này thật cũng không phải hoàn toàn là lỗi của người, nếu cho người đi tra xét trước thì chưa chắc gì đã biết được, chỉ khi mấy người chúng ta dồn ép nó vào đường cùng, thì lúc này sức mạnh của nó bộc phát ra mới đáng sợ như thế.

Lệ Băng biết mọi việc đều không thể trách hấn được, vì biến dị thần thông từ hàng vạn năm nay ở đế quốc chưa từng thấy qua được một lần.

- Nếu vậy chúng ta phải trốn ở đây thôi, đợi tới ngày mai khi Tuyết hoàng muội nhờ Nhị vương gia tới giúp thì còn có cơ may sống sót, dù sao Nhị Vương gia cũng là ngũ phẩm, dù không bắt được Bôn Lôi Mã nhưng cũng đủ cho chúng ta chạy thoát. Kế hoạch lần này thật sự thất bại rồi, toàn quân ba trăm người đã táng mạng ở chốn rừng hoang này.

Thiên Văn mặc dù thấy tiếc nhưng không biết làm sao, con Bôn Lôi Mã này quá cường hãn, cho dù Nhị vương gia tới đây hợp sức thì cũng chưa chắc hạ được nó, có khi phải lưỡng bại câu thương.

Những người bị trọng thương liền điều tức, để khôi phục lại một phần sức mạnh, nếu ngày mai khi chạy trốn có xảy ra chuyện gì vẫn có thể tự bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chiến Đấu Thảm Liệt(2)

Trong hốc cây đại thụ, có một vài người đang trốn trong đó, sau một ngày liệu thương thì đám người này ai cũng sắc mặt hồng hào, tinh thần đầy đủ.

- Có lẽ bây giờ thực lực cũng đã hồi phục vài thành rồi, chỉ mong Nhị vương gia tới đây cứu chúng ta kịp lúc. Từ tối hôm qua tới giờ tiếng sấm lúc nào cũng vang vọng lên, ngày càng lớn và tần suất dày đặc hơn, làm chúng ta lo sợ cả đêm.

Thiết Hùng sau khi trị thương xong đang hướng mắt nhìn qua bên ngoài, xem chừng là đang chờ đợi Nhị vương gia tới.

- Theo tiếng sấm rung trời từ tối qua tới giờ, chắc Bôn Lôi Mã đang chiến đấu rất kịch liệt với ai đó, hoặc có lẽ là con ngũ phẩm thiên thú canh giữ khu vực này.

Lục vương gia luôn đề ý những tiếng sấm, từ kinh nghiệm của ông có thể suy đoán ra được một số thứ.

- Cũng mong là như thế, hiện giờ chúng ta không thể nào khinh cử vọng động được, phía sau thì có ngũ phẩm thiên thú không biết lúc nào xuất hiện, phía trước thì lại có Bôn Lôi Mã luôn rình rập cản trở, phải đợi Nhị vương gia tới hợp lực thoát ra khỏi đây thôi.

Thiên Văn sắc mặt lo lắng không ngừng, hẳn không muốn bỏ mạng tại đây, đánh mất tương lai và tất cả mọi thứ mà hắn cực khổ có được.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, nhưng đối với mọi người thì như dài hàng chục năm vậy, tâm trạng ai cũng nặng nề, không biết lần này có thoát được hay không.

"Thiệt là xui không tả được, cứ tưởng tới cái thế giới mà mình hằng mong đợi này, sẽ được vui chơi thỏa thích, ai ngờ vừa tới lại gặp ngay con Bôn Lôi Mã, hiện giờ sống chết còn không rõ ra sao thì lấy gì mà vui chơi". Kinh Thiên chán nản oán thăm không ngớt, hẳn không nghĩ mình lại bị kẹt trong tình huống như thế này.

Tự nhiên, phía xa trong bụi cây, có một bóng người bay tới, khi mọi người nhìn thấy người này hiện rõ ra trước mắt thì đều vui mừng, chạy ra gặp mặt.

- Mọi người không bị làm sao chứ.

Người lên tiếng là Nhị vương gia, dáng người nho nhã, nhẹ nhàng, nhưng khuôn mặt lại toát lên một tầng uy nghiêm, toàn thân mơ hồ tỏa ra một ánh sáng màu vàng nhạt.

- Đa tạ Nhị hoàng thúc, mọi người không sao cả, bây giờ việc quan trọng nhất là làm sao rời khỏi đây.

Thiên Văn thấy Nhị vương gia tới thì hẳn đã trút bỏ được phần nào gánh nặng.

Nhưng không đợi mọi người vui mừng, bỗng một đầu măng xà xuất hiện, dồn mọi người vào trong một góc, con măng xà này dài gần mười mét, thân to gần bằng cây đại thụ và có màu đỏ tươi như máu, mắt của nó màu bích lục, nó há miệng ra, những chiếc răng nanh như lợi kiếm, có vài giọt chất độc nhỏ xuống, làm tan chảy mặt đất ở phía dưới.

- Hà! không thể nào, Bích Lục Thiên Độc Xà, ngũ phẩm thiên thú, bình thường rất ít khi ra khỏi chỗ của nó, sao tự nhiên lại xuất hiện ở đây.

Mọi người sắc mặt đều hoảng sợ, thật không ngờ con măng xà quanh năm ngủ sâu trong rừng rậm hôm nay lại xuất hiện ở đây, trong lúc này mà xuất hiện một ngũ phẩm thiên thú là điều vô cùng tệ hại, còn chưa kể con Bôn Lôi Mã đang tìm kiếm họ nữa, với đội hình hiện nay không thể nào cùng lúc chịu sự truy kích của hai con thú này.

- Khoan đã có gì đó không đúng, Bích Lục Thiên Độc Xà toàn thân nó một màu xanh biếc như ngọc, làm sao lại biến thành màu đỏ tươi rồi, cơ hồ toàn thân có máu chảy ra, lại bốc khói nữa.

Lục vương gia nhìn thấy tình hình của măng xà này có gì đó không đúng, nên liền cảm thấy nghi vấn.

- Tất cả mọi người dừng cử động, con măng xà này hình như không có ác ý, có thể nó đang bị trọng thương không muốn chiến đấu với chúng ta, cứ chờ xem tình hình thế nào đã.

Nhị vương gia sau một hồi dò xét liền nhận ra con măng xà từ lúc tới đây không tấn công bọn họ, mà chỉ chăm chú quan sát đám người. Nhưng một chuyện bất ngờ xảy đến, con măng xà bỗng đỏ ửng xuống, nằm hôn mê trên mặt đất.

- Chắc nó chiến đấu với một con thú nào đó đến nỗi bị trọng thương, định bỏ trốn về lãnh địa của nó.

Nhưng khi Thiên Văn vừa nói xong, bỗng có một tầng lực lượng ở đâu ập tới, mọi người đều cảnh giác nhìn về phía đó. Một thân ảnh xuất hiện từ khu rừng, mỗi lần nó tới gần hơn một chút thì tiếng sấm lại âm ầm vang lên, những nơi nó đi qua rừng cây đều biến thành tro bụi. Khi mọi người nhìn kỹ thì thấy đây chính là Bôn Lôi Mã đang mặc Chiến Lôi Giáp đi tới.

- Không thể nào, sao Bôn Lôi Mã lại tìm được tới đây, nơi đây là lãnh địa của một con ngũ phẩm thiên thú mà.

Tung hoành thật sự đã đoán lầm, đây thật sự là lãnh địa của ngũ phẩm thiên thú, nhưng nó đã bị Bôn Lôi Mã đánh cho hôn mê đang nằm trước mặt.

- Có lẽ con ngũ phẩm thiên thú đó là Bích Lục Thiên Độc Xà bị nó đánh bại rồi, hiện giờ không còn đường lui nữa, mọi người liều mạng thôi, mở ra một con đường sống.

Lục vương gia vừa mở miệng, thì mọi người đã chuẩn bị sức thể tấn công Bôn Lô Mã. Nhưng không để cho đám người chuẩn bị, thì một quả đại lôi cầu đã bay ập tới nơi mọi người đứng.

- Mọi người lập tức tản ra xung quanh.

Nhị vương gia vừa ra lệnh, mọi người lập tức tản ra tứ phía, lôi cầu phá không bay ra đánh thẳng vào cây đại thụ, cây đại thụ bị thủng một lỗ rồi đổ ầm xuống. Nhìn thấy cảnh này mà ai nấy đều không khỏi rét run, nếu vừa rồi tránh không kịp chắc họ đã cháy thành than rồi. Sức công phá như thế thì thân thể con người sao chịu nổi.

- Mọi người giữ khoảng cách và bao vây nó lại, đồng thời tấn công vào người nó, Chiến Lôi Giáp của nó chắc không chịu được công kích liên tục trong thời gian dài đâu.

Lôi nói Nhị vương gia vừa dứt, mọi người đã lập tức bao vây con Bôn Lô Mã lại, nhưng chỉ riêng cái tên Kinh Thiên này giờ đã trốn ở một nơi rất xa. Nhị vương gia phát tay ra dấu, tất cả chiêu thức kinh thiên đều ầm ầm lao đến.

Phanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, nơi đó bụi mù bay đầy trời, một thoáng sau khi bụi mù tản ra thì mọi người sắc mặt đều trắng không còn một chút máu. Chỉ thấy một mét xung quanh Bôn Lô Mã xuất hiện một tầng lôi hộ trảo, cản lại hết thủy độn tấn công. Lúc này quanh người Bôn Lô Mã xuất hiện một vòng gọn sóng, gọn sóng này còn kèm theo những tia lôi điện lóe lên và dần dần tích tụ lại.

- Mọi người mau chạy đi, Bôn Lô Mã chuẩn bị phát ra Lôi Âm Ba đấy.

Kinh Thiên đang trốn từ xa hét lớn lên, nhưng lúc này đã không kịp

Đùng !

Lôi Âm Ba đã như thủy triều liên tục ập đến, đám người chỉ kịp phòng thủ sơ sài, ai nấy đều bị bắn văng ra xa, máu tươi liên tiếp từ khóe miệng trào ra, người nào thiên lực yếu kém thì bị Lôi Âm Ba làm tê liệt, cơ hồ còn có vết cháy xém

Nhưng không đợi đám người kịp bình tĩnh trở lại, thì hàng chục lôi cầu nhỏ bằng nắm tay đã xuất hiện, lượn lờ quanh người Bôn Lô Mã đồng loạt phóng ra.

Một số lôi cầu bắn về phía Lục vương gia, Nhị vương gia, Lệ Băng, nhưng ba người này liệu mạng đỡ được, Thiết Hùng thì hôn mê bất tỉnh, còn hai tên cận vệ liều mình nhảy ra, che chắn trước người của Thiên Văn và Tung Hoành, bị lôi cầu bắn phá khắp người xuất hiện nhiều lỗ lớn rồi lập tức mất mạng

Thiên Văn và Tung Hoành bị dư lực của lôi cầu làm văng ra xa, đập vào những thân đại thụ gần đó, máu chảy đầy người sống chết không rõ.

- Băng nhi, ta và lục vương gia liệu mạng cản nó lại, con đem theo Văn nhi và Hoành nhi chạy trốn đi.

Nhị vương gia vừa nói xong thì cùng tới lục vương gia tiến lên phát động ra công kích tối hậu.

Trảm Thiên Địa !

Chung Cực Huyết Lăng Thương !

Một ánh đao ám kim và huyết thương biến thành thực chất, phóng thẳng tới Bôn Lô Mã. Trong lúc đó thì Lệ Băng đang chạy nhanh tới chỗ của Thiên Văn và Tung Hoành đưa họ chạy trốn.

Đùng !

Khi Lệ Băng quay đầu lại nhìn, thì chỉ thấy một dòng lôi hà đang phóng thẳng tới huyết thương và kim đao, một tiếng nổ lớn vang lên, sóng xung kích và dư lực bắn phá khắp nơi, nàng liền dùng Hàn Băng Thuần đờ được dư lực và lợi dụng nó phóng nhanh về phía Thiên Văn và Tung Hoành.

Cùng lúc đấy thì Nhị vương gia và Lục vương gia đã không còn chống đỡ nổi mà ngã xuống, máu trào ra liên tục, nhưng trong lòng lại chưa xót không thôi, không thể cứu được ba đứa nhi tử của Đại hoàng huynh.

"Bỏ bà rồi, tất cả đều gục hết rồi, giờ phải làm sao đây, chạy hay không chạy, chạy thì cũng không biết ra khỏi khu rừng này không, mà không chạy thì cũng chết, trời ơi là trời, đùa vừa phải thôi chứ, mới tới đây liền bỏ mạng sao". Kinh Thiên núp gần đó đang đau khổ không ngớt, không ngờ tình cảnh lại thảm thiết như thế.

Lệ Băng lập tức đỡ Thiên Văn và Tung Hoành rồi chạy thẳng về phía Kinh Thiên đang núp, nhưng nàng thắc mắc là tại sao trong tràng cảnh chiến đấu thảm thiết như thế, mà tại chỗ của tên Kinh Thiên này là chẳng hề bị gì, chả lẽ hắn biết đòn tấn công của Bôn Lô Mã sẽ không đủ động tới được.

Bôn Lô Mã thấy Lệ Băng đang bỏ chạy, tức giận hí lên, lôi điện tập trung tại sừng của nó ngày càng dày đặc, rồi phóng ra một tia lôi hà khủng khiếp, rít gào lao về phía Lệ Băng.

Lệ Băng quay lại thấy vậy, khuôn mặt liền xám như tro, chiêu này nàng không thể đỡ được, miệng nở ra một nụ cười khổ rồi nhắm mắt lại: "Không ngờ

cả ba chúng ta lại chôn thân tại nơi đây".

Nhưng lại không như nàng nghĩ, bất chợt có một thân ảnh lao ra, đứng chắn trước người nàng đón nhận tia lôi hà phóng thẳng tới. Chỉ có dư lực làm nàng bị hất văng ra sau cùng với hai người hoàng huynh của mình, giờ đây chỉ mơ hồ thấy được đó là Kinh Thiên, không ngờ người ra tay cứu mình lại là cái tên vô dụng núp nãy giờ. Nhưng lúc đó nàng thấy thân ảnh này phát ra một luồng lôi điện màu hoàng kim rồi hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lôi Đế Và 2 Vị Lôi Hoàng

Trong Thiên Thú Sâm Lâm, hàng ngày đều có đầy ắp tiếng thiên thú rít gào vang lên, nhưng lúc này đây tất cả đều chìm vào một mảng yên lặng, giống như cõi chết, nhường lại cho những tiếng sấm chớp vang tận cả thiên không.

Khi Kinh Thiên liêu mình nhảy ra cứu người mà hắn thích, thì trúng phải tia lôi hà khủng khiếp của Bôn Lôi Mã, nhưng chuyện không ai ngờ tới lại xảy ra, tia lôi hà đó chẳng những không giết chết được Kinh Thiên mà chẳng để lại tí thương tích nào trên người hắn, điều này có vẻ không hợp lý.

Chỉ thấy trên thiên không, có một con Hoàng Kim Lôi Long đang rít gào, từng tiếng long ngâm hình thành tầng uy áp vô hình, khiến cho vạn thú trong Thiên Thú Sâm Lâm phải sợ hãi, những con tử tử phẩm trở lên còn có khả năng chịu đựng, chỉ quý báu mà thôi, những con thú khác cơ hồ đều sùi bọt mép mà ngất tại dương trường.

"Chuyện gì đã xảy ra thế này, sao bị trúng tia lôi hà đó mà vẫn tỉnh bơ thế, còn cái con rồng vàng khè ở trên trời là sao, chả lẽ thần thánh hiển linh cứu giúp, không phải trùng hợp vậy chứ" Kinh thiên nhìn thân ảnh Hoàng Kim Lôi Long trên thiên không, rồi lại nhìn thấy Bôn Lôi Mã đã cúi xuống và ngoan ngoãn như một chú cún coi nên thấy rất đổi kinh ngạc.

- Tên nhân loại kia, lần này thật may mắn cho ngươi là ta xuất hiện kịp, nếu không thì cái mạng nhỏ của ngươi đã không còn.

Thân ảnh Hoàng Kim Lôi Long trong thoáng chốc biến hình thành một người trung niên, nhìn rất uy phong, từng tầng uy áp liên tục phủ xuống, hắn giờ đây đứng ở đó như là chúa tể của thiên hạ, như vị thần trên cao đang nhìn xuống chúng sinh như những con kiến hôi, trong đôi mắt hắn tỏa ra từng luồng kim quang, cả người mặc một bộ hoàng bào, mái tóc tung bay nhưng nhìn kỹ lại thì thấy nó giống như là từng tia lôi điện vậy.

- Nay ông là ai thế, sao lại cứu tôi, từ lúc tôi tới nơi đây chưa có từng gặp qua ông, và cũng không biết tại sao lại từ trong người tôi chui ra, nếu sớm ở đây sao không ra tay hạ con Bôn Lôi Mã này ngay lập tức cho rồi, đỡ phải làm ta sợ chết hay sao.

Kinh Thiên không biết ông ta là ai, nên chẳng nề mặt gì hết, nói liên tục như một kẻ côn đồ, nhưng hắn làm vậy cũng để trút cục tức này ra "Nếu thẳng cha này xuất hiện sớm thì ta đâu phải lâm vào cảnh này "

"Tên nhân loại ngươi thật là thú vị, không biết ta là ai mà dám nói chuyện như thế, nhưng ta nói cho ngươi biết ta xuất hiện ở đây thật không có ác ý gì, dù sao ta cũng tốn công sức đưa ngươi tới đây thì sao để ngươi chết dễ dàng như thế được." Hắn ta cũng không tức giận với kiểu cách ăn nói của Kinh Thiên, chỉ mỉm cười với hắn.

Kinh Thiên thấy vậy liền kinh ngạc hỏi "Gi, ông đưa tôi tới nơi này là sao, tự nhiên vô cớ lại lôi tôi tới đây, còn không muốn tôi chết, chắc lợi dụng tôi làm gì đúng không, đòi này làm gì có vị ngồi chơi ăn tiền chứ, chơi game gặp mấy thứ này quen quá rồi"

"Ha ha..." Ông ta chỉ cười lớn lên: "Đúng thật là một tên có tí ma lanh, hèn gì mà đại nhân lại nói ta phải tìm cách đưa ngươi tới đây, ngươi là người được đại nhân lựa chọn"

- Lựa chọn, mà lựa chọn cái gì mới được chứ, phải nói rõ ra làm cái gì mới được.

"Thay đổi thế giới này" Người trung niên mặc hoàng bào này liền nói ra năm chữ "Thật sự thì chỉ còn năm năm nữa là thông đạo của tất cả lãnh thổ sẽ lại mở ra, lúc đó khó tránh phải một trận bạo kiếp gió tanh mưa máu, vì hiện nay tất cả các bộ tộc đều đã chuẩn bị hơn một ngàn vạn năm, ta thấy lần này xảy ra chiến tranh sẽ là thảm khốc nhất trong lịch sử từ thưở sơ khai của Phá Thiên thế giới".

Tới đây thì người trung niên này lâm vào trầm tư, rồi từ từ mới nói tiếp

- Thế nên đại nhân mới ra lệnh cho ta đi tìm người thích hợp đem về đây, để thay đổi thế giới này một lần nữa, lần này không phải lại lập phong ấn hay cấm chế, mà ngài muốn triệt để thống nhất, triệt để chấm dứt chiến tranh.

Kinh Thiên thấy ông ta nói thế liền không biết phải làm sao.

- Ông bớt đùa với tôi đi a, một tên chả có thiên lực, không có gì hết, thì lấy cái quái gì mà đòi thống nhất với chấm dứt chiến tranh, thà ông kêu tôi đi chơi đây đó thì còn được.

"Thế nên ta mới tới đây" Vừa dứt lời, trên tay ông ta liền xuất hiện một con rồng nhỏ, cao năm mét dài tới mười hai mét, toàn thân kim quang tỏa ra chói mắt, ông ta làm ra thủ thế kỳ lạ rồi xung quanh kim long như có những chữ ngoằn ngoèo trông rất lạ "Ta đây sẽ truyền thừa sức mạnh của Hoàng Kim Lô Long cho ngươi, nếu sau này sức mạnh của ngươi tăng lên, thì những phong ấn này sẽ từ từ mở ra, tới một ngày nào đó khi phong ấn bị hóa giải hoàn toàn thì người sẽ biết rõ mọi chuyện"

Kinh Thiên chưa kịp mở miệng nói gì hết, thì đầu kim long đã lao thẳng vào thân của hắn, đầu kim long này cuộn mình lại nằm trong đan điền rồi từ từ thu nhỏ lại, xung quanh những tầng từ ngữ kỳ lạ bao bọc nó vào giống như bề ngoài của một vỏ trứng.

Không đợi cho Kinh Thiên mở lời thì trung niên nhân thân ảnh dần dần hóa thành hư ảo "Lần này là nhiệm vụ cuối cùng của ta cần phải thực hiện, hiện nay ta đây chỉ là một tàn hồn mà thôi, lát nữa sẽ hoàn toàn tan biến vào hư không, trước khi đi ta sẽ tặng phúc cho con Bôn Lô Mã này, để nó thành bốn mạng thiên thú của ngươi, nó sẽ nhập vào và biến thành hình xăm một con ngựa sau lưng ngươi, khi nào cần thì gọi nó ra, ta chỉ có thể làm được như vậy mà thôi. Nhưng ngươi phải nhớ, sau này không được cho ai biết là người có Hoàng Kim Lô Long trong người, nếu không sẽ đưa tới họa sát thân. Chỉ khi nào ngươi có bản lĩnh bảo vệ bản thân thì lúc đó tùy ngươi."

Trung niên nhân nói với Bôn Lô Mã chuyện gì đó, nhưng Kinh Thiên lại nghe không hiểu, chỉ thấy Bôn Lô Mã toàn thân biến thành lôi điện, phóng tới nhập vào Kinh Thiên, lúc này toàn lưng Kinh Thiên truyền tới từng trận đau rát, sau khi chấm dứt thì chỉ thấy sau lưng hắn có hình một con ngựa uy phong, vươn thân thẳng lên.

Kinh Thiên sau một hồi liền bình tĩnh lại, nhớ ra là khi đó bị sét đánh, ở chung với mình còn có hai thằng bạn, chỉ là bạn chơi game chung với nhau nhưng coi nhau như anh em một nhà "Khi tôi bị sét đánh còn có hai người bạn nữa, bọn họ giờ ra sao rồi"

"Không cần lo lắng cho họ" Trung niên nhân sau khi nói tới đây thì thân ảnh đã biến mất tan vào hư vô, vĩnh viễn không còn trên thế giới này nữa.

- Haizz, còn nhiều chuyện muốn hỏi ông ta vậy mà không được, giờ còn phải tự tay dọn dẹp cái bãi chiến trường này nữa, chưa nói phải đi lấy mấy cái độc giác quả, tuy chỉ tăng lên một cấp ít ỏi nhưng cũng đủ rồi, dù sao mình cũng chả có tí sức mạnh gì trong người.

Sau khi mọi chuyện đã qua thì Kinh Thiên nhìn lại cái bãi hoang tàn trước mắt mà chán nản không thôi, đời nào lại có người đến quăng cho cục nợ rồi bỏ đi không giúp thêm tí nào.

Trong lúc Kinh Thiên đang lo dọn dẹp toàn cục thì ở một nơi xa xôi, trong hoang mạc âm u, quanh năm ít khi thấy ánh sáng của mặt trời, cũng xuất hiện một con Xích Họa Long đang rít gào trên không trung. Gần đó đang có một người đầu tóc màu đỏ chói, vừa khóc vừa la lên thảm thiết.

- Lan nhi, nàng không thể chết như vậy được, ta sẽ không để nàng chết, lũ Ma tộc đáng chết, ta không tha cho ngươi, thù này không báo thì không làm người, ta phải giết sạch tất cả các ngươi. A a a!

Cùng lúc đó, ở một ngọn núi cao, cũng có một đầu Bạch Phong Long cũng đang phóng thẳng lên trời. Chỉ thấy phía dưới có một thân thể toàn thân nát bấy, huyết nhục rải khắp nơi, nhìn như một đồng thịt bị người ta xâu xé ra vậy. Thì ra hắn bị một đội thủ quân truy đuổi hạ sát.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Trở Về Vũ Đô

Lại nói về Kinh Thiên, sau khi hắn dọn dẹp đám hoang tàn, đặt mọi người nằm vào một chỗ, rồi đi xung quanh gần đó kiểm chút ít dược thảo về sơ cứu cho họ, vì cái thế giới này y chang trong game Kinh Phá Thiên Không nên hắn cũng không tốn bao nhiêu thời gian mà tìm được dược thảo, từng là một thằng rảnh đời viết bài cho forum kiếm tí điểm để mua đồ nên hắn rất am hiểu tất cả chỗ của các loại thiên tài địa bảo từ thấp cho tới cao.

Khi Kinh Thiên đi hái dược thảo trở về, thì ngoài những dược thảo cần thiết ra, thì bên hông hắn còn có thêm một cái túi nhỏ, trong túi đó tỏa ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, đó là độc giác quả mà hắn thuận tiện lấy về, nói là thuận tiện thôi chứ cái thứ này quá tham lam, hái hết không chừa gì cả.

Sau khi hắn sơ cứu cho Lệ Băng, Thiên Văn, Tung Hoành, Thiết Hùng, Lục và Nhị vương gia, rồi lẳng lặng mà chờ đợi. Tới sáng hôm sau thì có một đám người đi tới. Nhìn thấy Kinh Thiên một tiếng nói vang lên.

- Là Kinh Thiên đó sao, ngươi không sao chứ, vậy còn những người khác ra sao rồi, ta lo quá nên mới dẫn người tiến vào đây.

Người này chính là Tuyết Tuyết, nàng được Nhị vương gia bố trí ở một thành gần đó, khi thấy trên trời xuất hiện hình ảnh Hoàng Kim Lô Long thì nàng đứng ngồi không yên, liền triệu tập hai cận vệ của vương gia dẫn theo năm trăm binh lính tinh nhuệ, một đường chém giết thiên thú tiến vào nơi phát ra hào quang màu vàng.

- Là Tuyết công chúa à, mọi người mau lại đây đi, bọn họ nằm hôn mê bất tỉnh ở đây nè.

Thấy vậy Tuyết công chúa chạy tới liền ra lệnh cho đám người khiêng những người đang hôn mê đi ra khỏi rừng. Một tên cận vệ của nhị vương gia nhìn sang Bích Lục Thiên Độc Xà liền kinh ngạc hỏi.

- Con độc xà này sao lại này ở nơi này, hình như hơi thở rất yếu, giờ làm gì với nó đây.

"Các người nên đem nó về đi, dù sao giờ nó cũng không có lực phản kháng, để lại đây nó cũng không thoát khỏi cái chết, nếu đem về chữa trị thì sau này đế quốc lại có thêm một trợ lực rất lớn" Kinh Thiên thuận miệng nói ra.

Tuyết Tuyết gật đầu ra lệnh cho tất cả mọi người đem con độc xà này về, hơn mấy trăm người mới khiêng nó lên nổi. Trong lúc đó thì Kinh Thiên cũng liền tiện tay chạy tới gần đó hái luôn đóa Cửu Diệp Mạn Đà La rồi theo đám người ra khỏi nơi đáng sợ này.

Đi hơn một ngày đường cuối cùng về tới Kim Đào Thành của Nhị vương gia, đám người lúc này cũng đã tỉnh lại, nhị vương gia cho người thu xếp nơi cho bọn họ nghỉ dưỡng, sau đó cùng lục vương gia đi điều trị vết thương.

Sau vài ngày ai nấy đều khỏi hẳn, Lục vương gia kêu một đám lính tinh nhuệ đi theo hộ tống Thiên Văn, Tung Hoàn, Lệ Băng, Tuyết công chúa và Kinh Thiên tới đế đô, còn ông và nhị vương gia ở lại nơi này.

Trên đường đi, mọi người đều im lặng, nhớ tới tình cảnh lúc trước mà trong lòng vẫn còn thấy sợ, chỉ có riêng Lệ Băng là đang liếc nhìn Kinh Thiên rồi suy nghĩ chuyện gì đó. Bỗng tiếng nói của Tuyết Tuyết vang lên, phá tan bầu không khí yên lặng.

- Kinh Thiên à, lúc đó ngươi cũng ở cùng với mọi người, ngươi có thể kể cho ta nghe mọi chuyện được không!

Lệ Băng nghe thấy vậy cũng liền liếc hẩn một cái "Thật sự đáng ngờ, nếu như hình ảnh lúc trước ta thấy là thật, thì hẳn đã lao ra đỡ một chiêu dùm ta, như thế nào lại không bị thương gì hết, mà tinh thần hẳn còn sung mãn hơn trước, nhưng bản thân không có thiên lực, làm sao lại sống sót, còn Bồn Lôi Mã thì đi đâu mất rồi"

Kinh Thiên từ lúc đầu đã nghĩ sẵn ra một câu chuyện để nói với mọi người rồi, vì hẳn biết thế nào cũng sẽ có người hỏi tới.

- Lúc đó ta cũng không biết chuyện gì xảy đến, ta chỉ thấy một tia lóe hà đang bắn thẳng tới thôi, nhưng bỗng có cái gì đó làm tia lóe hà kia biến mất, lúc ấy ta sợ quá nên liền hôn mê bất tỉnh.

Địch! Cái thằng này làm cái quái gì mà nhát tới nỗi bất tỉnh đương trường thế, chúng ta chiến đấu bị bất tỉnh không nói, hẳn chỉ bị dọa cái liền lâm vào hôn mê, thật là cực phẩm à.

Lệ Băng ánh mắt tinh tường, nhìn hẩn một hồi lâu vẫn bán tín bán nghi, trong đầu nằng cứ suy nghĩ liên tục. Đoàn người sau ba ngày cũng đã về đến đế đô, do Nhị vương gia đã truyền tin về trước nên hoàng thượng đã kêu người đi tiếp đón.

Lúc này trong hoàng cung tất cả đại thần của đế đô đã tập trung trước đại điện. Trên đài cao có một thân ảnh ngạo nghễ, cả người mặc hoàng bào lấp lánh, ánh mắt uy nghiêm, mái tóc thì màu bạc, nhưng nhìn lại khuôn mặt không có vẻ gì là già, mà lại thấy giống như mới ba mươi tuổi mà thôi.

- Các con có biết tội của mình hay không?

Một câu nói đầy sự uy nghiêm vang lên, uy áp đổ ập xuống bốn người đang quỳ ở dưới là Lệ Băng, Tung Hoàn, Thiên Văn, Tuyết Tuyết, còn cái tên Kinh Thiên đang ở ngoài chờ triệu kiến.

- Phụ hoàng chuyện này tất cả là do con gây...

Tung Hoàn mặt đã đầy mồ hôi lên tiếng, nhưng hẳn chưa kịp nói xong thì Thiên Văn đã ngăn cản.

- Phụ hoàng, thật ra mọi chuyện đều do con gây ra, con không tìm hiểu trước loại thú này ra sao nên liền dẫn quân tiến vào vây bắt, con thú này vừa tiến vào tứ phẩm sơ cấp nên con muốn dâng lên cho phụ hoàng để tăng cường thực lực của đế quốc.

Chúng đại thần thấy thế liền nghĩ thầm "Hay cho tam hoàng tử, biến một sai lầm làm chết hơn ba trăm người thành một chuyện lo lắng cho đế quốc, nếu hoàng thượng muốn trách phạt hẳn thì cũng châm chước mà xử nhẹ tay"

- Hừ, muốn lập công thì phải có đầu óc, phải biết phán đoán, nắm bắt tình huống chứ không phải lấy mạng của mình mà ra đùa giỡn, chết vì hi sinh và làm việc cho đế quốc là cái chết oanh liệt, nhưng chết vì một phút nông nổi ngu dốt thì đó là việc đáng chê cười, thân là hoàng gia mà lại như thế thì sau này ta làm sao tin tưởng mà giao nhiệm vụ cho đây hả.

Nghe phụ hoàng nói thế, bốn người chỉ cúi đầu xuống làm ra vẻ mặt biết tội.

"Nhưng nể tình các con cũng lập được công lớn, bắt được Bích Lục Thiên Độc Xà nên ta tạm tha cho lần này, nếu như có lần sau thì..." Nói tới đây thì hoàng thượng phóng một ánh mắt đáng sợ lên bốn người.

- Xin đa tạ phụ hoàng

"Được rồi, các người đứng lên đi, ta ra lệnh cho bốn người các con phải tìm mọi cách thuần phục được Bích Lục Thiên Độc Xà, nếu không làm được thì tự biết tới chỗ ta mà chịu tội"

Nghĩ tới đây thì hoàng thượng cũng đầu đầu không ngớt, nhân lúc hôn mê mà bắt được con độc xà ngũ phẩm này, nhưng lại không biết cách nào thuần

phục được nó, dù sao ngũ phẩm thiên thú cũng bắt đầu sinh ra linh tính rồi, nên việc thuần phục nó được hay không cũng là việc khó nói.

"Phụ hoàng, con biết có một người biết cách thuần phục nó đấy" Tuyết công chúa nhanh nhẹn lên tiếng "Người này là bạn của con quen được lúc ở trong Thiên Thú Sâm Lâm, hẳn nói là biết hết tất cả các loại thú trên thế giới này"

Nghe Tuyết công chúa nói thế thì ba người còn lại nghĩ ngay tới cái tên Kinh Thiên đang đứng ở ngoài.

"Kêu hẳn vào đây cho ta" Hoàng thượng thấy có một tia hi vọng thuần phục được độc xà nên liền cho người triệu Kinh Thiên vào điện.

Kinh Thiên theo một tên vệ sĩ đi vào đại điện, vừa vào hẳn liền bị choáng ngợp "Đệch, đại điện gì mà to thế này, còn to gấp mấy lần hoàng cung mà ta từng đọc qua, mà tường thì toàn được mạ một lớp vàng óng ánh"

- Ngươi chính là bạn của Tuyết nhi mới quen sao

Nghe thấy hoàng thượng hỏi thế, Kinh Thiên cũng không quên lễ nghi, liền quỳ xuống.

- Hạ thần tên là Kinh Thiên, trong rừng vô tình quen biết được thất công chúa, được nàng ta cứu mạng.

"Nghe nói ngươi có thể thuần phục được độc xà" Hoàng thượng thấy hẳn nói thế, liền liếc mắt dò xét xong nói "Nếu ngươi thật sự có thể thuần phục được nó thì ta sẽ đáp ứng một điều kiện bất kỳ của ngươi"

- Quả thật đúng như thế, thần sẽ tận hết sức thuần phục được độc xà, còn về điều kiện gì thì..."

Kinh Thiên liền suy nghĩ rồi nói tiếp "Thần nghe thất công chúa từng nói qua là ở ngoại vi đế đô có một Thiên Minh học viện, nghe nói những người muốn đạt được thực lực nhanh nhất thì chỉ có cách tiến vào học viện này, thần xin bệ hạ viết một đạo thánh chỉ tiến cử thần tham gia trắc thí của học viện vào ngày mai"

- Được, nếu ngươi có thể thuần phục con độc xà này, thì ta sẽ chấp nhận yêu cầu của ngươi.

Sau khi hoàng thượng nói xong, thì Kinh Thiên liền lấy từ trong cái túi ra bốn khối ngọc màu lục bích.

- Đây là bốn khối ngọc do tinh hoa của độc xà ngưng tụ ra, hiện giờ muốn chữa trị cho nó thì phải sử dụng ba khối, còn một khối thì phải tìm người thích hợp, đem luyện hóa nó, sau này sẽ thông linh được với độc xà, và làm cho nó thuần phục.

Hoàng thượng nghe vậy liền cho người xuống tiếp nhận bốn khối ngọc, rồi viết một đạo thánh chỉ đưa cho Kinh Thiên ngày mai đem đi tới chỗ Thiên Minh học viện.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thiên Minh Học Viện

Tối hôm đó Kinh Thiên được hoàng gia an bài một căn phòng thượng hạng tại đệ nhất lâu của đế đô, Thiên Hương Lâu. Sau khi tắm rửa và ăn uống xong Kinh Thiên chuẩn bị đi dạo thì Tuyết công chúa tới tìm hẳn, muốn dẫn hẳn đi tham quan và tìm hiểu về một vài nơi của đế đô.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau, băng qua các con phố náo nhiệt của đế đô, đập vào mắt của Kinh Thiên là sự hào hoa rực rỡ của nơi này.

- Kinh Thiên ngày mai ngươi thật sự muốn tới Thiên Minh học viện thử một phen à!

Tuyết công chúa nhìn Kinh Thiên một hồi mới mở miệng.

- Thật sự cũng không có gì, ta hiện tại chả có tí sức mạnh nào, cảm thấy bản thân chỉ đứng sau người ta mà thôi. Lúc tình thế nguy cấp như ở trong Thiên Thú Sâm Lâm ta chẳng làm được gì, chỉ nhìn mọi người lâm vào nguy hiểm

- Tuyết công chúa thấy vậy cũng gật đầu.

- Nếu như ngươi đã quyết định như thế thì ta cũng có một số điều muốn nói cho ngươi biết về học viện Thiên Minh. Học viện này thật không như ngươi nghĩ đâu.

"Học viện này không đơn giản ư?" Kinh Thiên cảm thấy kỳ lạ, một học viện thì có gì mà phải làm cho công chúa của một đế quốc phải kiêng kỵ nhiều như thế.

"Thật ra học viện Thiên Minh ở đế đô của chúng ta chỉ là một phân bộ mà thôi, học viện Thiên Minh tổng bộ thật ra nằm ở giữa biên giới Thuận Thiên đế

quốc của chúng ta và Nghịch Thiên đế quốc, mặc dù ở biên giới hai đại đế quốc thường xuyên xảy ra chiến tranh lớn nhỏ, nhưng không ai dám làm gì xâm phạm tổng bộ Thiên Minh". Tuyệt công chúa sắc mặt nghiêm túc.

"Tại sao hai đại đế quốc lại không dám xâm phạm vào lãnh thổ của Thiên Minh học viện? Chẳng lẽ trong đó có bí mật gì sao?" Kinh Thiên thấy làm lạ.

"Thật ra trong Thiên Minh học viện có hai vị viện trưởng đã đạt tới bát phẩm rồi, cả hai đại đế quốc chưa từng có ai đạt được tới bát phẩm, nên mọi người đều kính sợ và không dám đụng chạm vào Thiên Minh học viện, bình thường họ giống thỏ thần long thấy đầu không thấy đuôi. Mấy chục năm nay chưa từng xuất hiện lần nào, và cũng không thấy họ xen vào việc của học viện, nên danh tiếng của họ cũng giảm dần theo thời gian, nhưng không ai dám xem thường và mạo phạm, từng có hai đại gia tộc của Thuận Thiên đế quốc và Nghịch Thiên đế quốc đụng chạm với họ, và từ đó về sau không thấy hai đại gia tộc này xuất hiện một người nào nữa." Tuyệt công chúa nói tới đây cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, hai đại gia tộc này từng làm mưa làm gió một thời ở hai đế quốc, nhưng chỉ trong một đêm mà đã mất tích không ai hay biết.

"Đệch, quả thật là bá đạo nha, vừa gây sự là làm hai đại gia tộc phải biến mất, đúng là không nên trêu chọc vào bọn họ a" Kinh thiên nghe vậy liền nghĩ thầm.

"Học viện Thiên Minh tuy nhân số không đông, nhưng chất lượng của họ thì không ai dám nghi ngờ, chưa nói hai vị nhân vật viện trưởng đã hợp lực đặt một cấm chế ở bên trong, ít nhất bát phẩm trung cấp trở lên mới có thể phá được. Chưa nói trong học viện toàn tập trung thiên tài của thiên tài ở khắp mọi nơi trên nhân tộc, nhưng phải đạt tới ngũ phẩm mới được tiến nhập vào tổng bộ, người nào có tài sẽ được thăng chức làm trưởng lão, hoặc sẽ được phân phó tới các phân viện để làm viện trưởng, một số khác thì ra ngoài lịch duyệt, còn những người nổi trội hơn thì lại lập tông môn, nếu như học viện xảy ra chuyện thì lực lượng mà họ tập hợp được sẽ rất khổng lồ, đó cũng là một phần kiêng kỵ của cả hai đế quốc".

Kinh Thiên nghe Tuyệt công chúa nói tới đây cũng bắt đầu tò mò đôi chút.

- Thế những tông môn mà có quan hệ với Thiên Minh học viện bao gồm những ai.

Tuyệt công chúa nghe Kinh Thiên hỏi thế cũng trả lời.

- Đó là hai đại tông môn rất bí ẩn ở nhân tộc là Kiếm Tông và Quyền tông họ bình thường rất ít khi xuất hiện, đa số là hoạt động ngầm và ám đấu với nhau. Nhưng khi học viện có việc chắc chắn họ sẽ liên hợp lại. Cho dù tập hợp cả hai đại đế quốc để tiêu diệt hai tông môn này cũng phải trả một cái giá cực kỳ đắt, sẽ làm giảm một phần quân lực của hai đế quốc, nên không ai mà rảnh rỗi đi trêu chọc họ.

"Kiếm Tông và Quyền Tông ư, thật là thú vị, ta cũng rất thích kiếm pháp, ta còn có một người bạn rất mê quyền pháp. Thật sự là muốn gặp Kiếm Tông xem sao" Kinh Thiên cả người hưng phấn lên hẳn, tại vì hắn rất thích kiếm thuật, những game mà hắn chơi tới giờ đa số đều chọn xài kiếm.

"Ta nghĩ ngươi không nên mơ tưởng cao sang làm gì cả. vì Kiếm Tông lựa chọn đệ tử không hề đơn giản tí nào, phải có tố chất về kiếm thuật và đạt tới nhị phẩm phẩm sơ kỳ trở lên mới được công nhận là nhập môn đệ tử, với cái thực lực của ngươi bây giờ thì làm dọn dẹp vệ sinh trong tông người ta cũng không được nữa kia" Tuyệt công chúa bĩu môi làm bộ mặt khinh khỉnh nhìn Kinh thiên.

"Ngươi đợi đi, tới một ngày ngươi sẽ thấy những gì ngươi nói bây giờ hoàn toàn là sai lầm, và ngươi phải ngược lên nhìn ta" Kinh Thiên thầm nghĩ trong lòng.

"Ta với ngươi đi dạo cũng đã lâu rồi, ngươi cũng nên về mà nghỉ ngơi đi thôi, ngày mai có một cuộc khảo hạch ở Thiên Minh phân bộ nữa, lúc đó ta cũng sẽ tới dẫn ngươi đi, để xem ngươi khi thất bại sẽ có bộ mặt thể nào" Tuyệt công chúa nhìn sắc trời đã không còn sớm, nên cũng không dây dưa nói nhiều với Kinh Thiên nữa

Sau khi chia tay tại Thiên Hương Lâu, Kinh Thiên liền về phòng của mình, hắn lấy ra một túi nhỏ đựng đầy Độc Giác Quả, hắn biết hiện tại bản thân không có sức mạnh gì, nếu ngày mai mà đi khảo nghiệm thì cơ hội sẽ không cao.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Kinh Thiên ngồi đã tọa trên giường, lấy một quả Độc Giác bỏ vào miệng rồi nuốt xuống, nhưng ngay sau đó thì một chuyện lạ xảy ra. Độc giác quả không có được công dụng mà nó vốn có, Kinh Thiên không cảm nhận được một tí lực lượng nào chảy trong người, hắn thắc mắc hoài không thôi.

- Tại sao lại thế này, Độc Giác quả trong game thường tăng lên một cấp độ dưới cấp 10 mà, nhưng hiện nay mình chả cảm nhận được gì hết, chẳng lẽ có gì không đúng ở đây

Trong lúc Kinh Thiên đang tự hỏi thì một giọng nói vang lên trong đầu hắn

- Công dụng của độc giác không hề mất đi, mà tại do ngươi không có tí thiên lực nào trong người để dẫn dắt được lực của độc giác quả mà thôi. Đúng là tên ngu đần nhà quê mà

Khi tiếng nói vang lên, Kinh Thiên bỗng giật mình, vì hiện tại trong phòng này cũng chỉ có một mình hắn mà thôi, vậy tiếng nói này ở đâu ra đây.

- Không cần thắc mắc làm gì, ta là Hoàng Kim Lôi Long ở trong đan điền của ngươi đây, bốn đại gia dù sao cũng đã theo ngươi, nên cũng cần chỉ bảo ngươi đôi chút, để ngươi có sức mạnh bảo vệ bản thân, nếu không thì ta cũng chả an toàn gì khi nằm trong thân thể của cái tên yếu đuối này.

Kinh Thiên bình tĩnh trở lại "Thì ra ngươi cũng nói tiếng người được à, ta thật sự không ngờ đấy, ngươi nói như thế vậy bây giờ làm sao mà dẫn phát được lực của độc giác quả đây"

Hoàng Kim Lôi Long hừ một tiếng.

-Được rồi, ta sẽ dùng một tí lực lượng của ta để dẫn phát được lực dùm ngươi, điều này sẽ giúp ngươi rút ngắn thời gian luyện hóa được lực, nhưng ngươi phải chịu đau đớn do Kim Lôi của ta gây ra, nếu đồng ý thì ngươi ngâm thêm mười viên nữa vào, ta sẽ giúp ngươi luyện hóa, còn không thì thôi.

Kinh Thiên liền lập tức gật đầu, sau đó lấy mười quả độc giác bỏ vào miệng.

Thấy Kinh Thiên không do dự mà đồng ý, Hoàng Kim Lôi Long cũng không nói nhiều, liền phát ra một tia Kim Lôi chạy khắp trong kỳ kinh bát mạch của Kinh Thiên, đem được lực của độc giác quả phát tán trong cơ thể của hắn.

Theo tia Kim Lôi chạy khắp người, Kinh Thiên bỗng cảm thấy một trận đau đớn xông tới, cả người hắn những tia Kim Lôi liên tục phát ra rồi lóe lên, sắc mặt hắn nhăn nhó khó chịu, thật sự cơ thể như có hàng ngàn con kiến đang bò lên cắn xé khắp nơi, nhưng hắn không chịu thua vẫn cắn răng mà chịu đựng. Mọi việc cứ như thế mà lặp đi lặp lại nhiều lần kéo dài cho tới lúc trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Khảo Thí

Mặt trời vừa ló ra khỏi núi, bầu trời hôm nay trong xanh, gió mát, làm cho ai nấy cũng đều thấy thư thả và thoải mái, bên ngoài Thiên Hương lâu đã có một cỗ xe ngựa đứng đợi.

Trong Thiên Hương lâu một thân ảnh toàn thân quần áo màu trắng bước ra, dáng đi của hắn thanh thoát và bay bổng, cảm giác như toàn thân hắn bây giờ đang phiêu dật đập không mà đi, lâu lâu lại có vài tiếng sấm nhỏ nhỏ phát ra, làm mọi người thấy lạ nhìn lên trời, nhưng lại không có hiện tượng lôi vân hay gì cả. Thì ra người vừa đi ra là Kinh Thiên.

Từ đêm hôm qua cho tới sáng Kinh Thiên dưới sự giúp đỡ của Hoàng Kim Lôi Long nên đã hấp nạp được hết được lực của một đồng độc giác quả, nếu tính ra bây giờ cũng có thể xem hắn là nhị phẩm sơ kỳ cấp 13, trong một đêm mà từ một tên bình thường lên tới nhị phẩm thì cổ kim tới nay chưa từng xuất hiện qua bao giờ, nếu như có ai biết được chuyện này hẳn sẽ kinh ngạc tròn mắt mà ngất đi mất.

"Thật là đã nha, ai ngờ trong một đêm mình lại lên được tới nhị phẩm sơ kỳ cấp 13 rồi, thật là đáng mừng à, chắc chả có thằng nào con nào nó thăng cấp nhanh như mình đâu, vừa có ngoại lực trợ giúp, bên trong lại được Hoàng Kim Lôi Long tẩy rửa khắp trong cơ thể, giờ mình cũng đã bắt đầu bước đi trên con đường tu luyện rồi!" Kinh Thiên trong lòng sung sướng không thôi, hắn từ phòng mình bước ra cho tới giờ, cứ có cảm giác lâng lâng khó tả.

Trong lúc Kinh Thiên đang suy nghĩ thì có hai người trên xe ngựa vén bức màn lên từ lâu nhìn về phía hắn đó chính là Tuyết Tuyết và Lệ Băng. Khi vừa chứng kiến hình ảnh hắn đi ra thì Lệ Băng không khỏi giật mình, nàng là người tu luyện lâu năm, đã đạt tới tứ phẩm nên nhìn cái là nhận ra tên Kinh Thiên này có điều không tầm thường, tại sao chỉ trong một đêm từ một tên không có tí thiên lực nào mà giờ xung quanh người hắn lại tản mát ra thiên lực thể kia.

"Mời Kinh Thiên công tử lên xe ngựa, hoàng thượng cần dặn chúng nô tài hôm nay tới đây đưa ngài tới Thiên Minh học viện để trắc thí, nhưng có việc ngoài ý muốn là hai công chúa lại muốn đi cùng người!" Một tên hộ vệ đứng ở kê bên lên tiếng nói với Kinh Thiên.

"Ta hiểu rồi!" Nói xong Kinh Thiên không chậm trễ bước lên xe ngựa, vừa vào thì thấy Lệ Băng và Tuyết Tuyết đang đứng ở đó "Tham kiến hai vị công chúa, để hai vị công chúa đích thân tới đi cùng ta thật là hân hạnh a"

Đối mặt với Kinh Thiên, thì Lệ Băng và Tuyết Tuyết bỗng có cảm giác như cả người tê tê giống như có một luồng lôi điện yếu ớt đang đánh thẳng vào mình vậy.

"Thằng ngốc kia, ngươi mới vừa tấn cấp nhị phẩm thì vui mừng đi khoe khoang lắm hả, ta nói ngươi cái gì cũng phải biết thu liễm một tí chứ, ngươi có biết nếu có người biết được ngươi có Kim Lôi thì sẽ gây ra chuyện động trời gì hay không, nếu không cần mạng thì cứ tiếp tục làm vậy đi!" Hoàng Kim Lôi Long thấy cái tên Kinh Thiên này cứ dương dương tự đắc như thế liền cả giận mà nói hắn.

Nghe Hoàng Kim Lôi Long nói thế thì Kinh Thiên liền nhớ lại những gì hôm qua hắn đã được học, liền vận dụng vào thu liễm lại kim lôi.

Thấy cảm giác tê tê khắp người đã biến mất, Lệ Băng mới hướng mắt nhìn về phía Kinh Thiên "Không có gì, hôm nay ta cũng chỉ theo Tuyết nhi đi xem trò cười mà thôi, với lại ta tới đây còn là vì chuyện của độc giác quả, không biết lúc đó ngươi có may mắn vô tình lấy được hay không, ta rất thích dị thảo nên cũng tò mò với loại quả này"

Kinh Thiên nghe Lệ Băng nói thế liền móc trong túi ra một quả toàn thân đỏ chói, phía trên còn có một cái sừng nhỏ, tỏa ra được hương nồng đậm "May mắn thay là ta lấy được chỉ vài quả, nếu như Lệ Băng công chúa đã mở miệng thì ta đem tặng cho công chúa vậy"

Thấy Độc Giác quả Lệ Băng không kiềm chế được mà đưa tay ra lấy liền bỏ vào một trong cái hộp ngọc, Kinh Thiên thì ngồi đối diện với hai nàng rồi xe ngựa bắt đầu di chuyển ra phía ngoại ô để đi.

Đi được vài tiếng thì xe ngựa đã đến được một thị trấn nhỏ, tuy nói là thị trấn nhỏ thế thôi nhưng đông người lại tấp nập và đông đúc, vì Thiên Minh học viện đặt ở thị trấn này và hôm nay lại diễn ra cuộc khảo thí.

Do thị trấn quá đông đúc nên ba người Kinh Thiên đi bộ vào thành, Lệ Băng thì ra lệnh cho đám hộ vệ kiểm chỗ nào đó ngoài thị trấn chờ đợi, nàng muốn đi tham quan không thích có người quấy rầy.

Ba người đi tới cửa thị trấn thì trước cửa có một cái bàn khắc chữ Minh rất lớn. Có vài người đang thu tiền ra vào, Lệ Băng dặt tay Tuyết Tuyết một mạch đi thẳng qua, không thèm để ai vào trong mắt.

"Dừng lại, không nộp tiền mà dám đi vào Minh trấn à, người có biết đây là nơi nào không hả" Một tên gác cổng thấy thế liền la lên, cản hai người Lệ Băng và Tuyết Tuyết lại.

"Thu tiền, từ khi nào vào Minh trấn phải thu tiền thế hả, ta trước giờ chưa thấy lần nào a" Tuyết Tuyết nhìn tên hộ vệ liền mở miệng hỏi với dáng vẻ bức bối.

"Hôm nay là khác, Thiên Minh mở khảo nghiệm thu nhận đệ tử nên muốn vào phải thu lộ phí, nếu không nộp ra thì đừng trách chúng ta vô lễ" Tên hộ vệ vừa nói xong thì cả đám đằng sau hắn đã bước lên, muốn ép người ta, dù sao cũng chỉ là hai cô gái mà làm thế không khỏi làm cho những người xung quanh nhìn với ánh mắt khinh thường.

"Hay, hay lắm, được để ta thử cho người biết thế nào mới gọi là vô lễ nhé" Lệ Băng vừa nói xong, hàn khí tỏa ra xung, thời tiết đang ẩm áp mát mẻ bỗng chốc trở nên lạnh thấu xương. Nàng phất tay một cái hàn khí đã bay tới đám hộ vệ.

Đám hộ vệ nhìn thấy cảnh này liền trợn mắt sợ hãi, bọn chúng không ngờ cô gái xinh đẹp tuyệt trần kia lại là một cao thủ, nhưng không kịp dùng thiên lực chống đỡ thì đã bị băng phong, hơn mười tên đứng đó đã hóa thành băng điều, mọi người xung quanh nhìn thấy cũng không khỏi kinh sợ.

"Ngũ công chúa mong thủ hạ lưu tình" Từ phía xa có một người chạy lại, thấy tình cảnh không hay liền la lên.

"Tưởng ai, thì ra là cái tên Lý Hiên phiền phức nhà người ở đây à" Lệ Băng nhìn người đó với ánh mắt hờ hững.

"Mong Ngũ công chúa thứ tội, đám học đệ này của ta lúc này ra ngoài là theo lệnh mà làm, nếu có gì đó đắc tội với người xin hãy bỏ qua cho, hôm nay là mở khảo nghiệm thu nhận đồ đệ của Thiên Minh học viện, xin ngũ công chúa hãy nể mặt" Lý Hiên là cái tên hay theo đuổi Lệ Băng không dứt, nên hắn rất rõ tính tình của nàng công chúa này, thấy không thuận mắt là liền đem người ta hóa thành băng điều, dù hắn có là con của Lý Thiết Hùng cũng không ngoại lệ, nhiều lần đã ném phải quả đắng của Lệ Băng.

"Được rồi, lần này ta cũng chỉ phụng mệnh của phụ hoàng đến đây để giới thiệu một vị bằng hữu tham gia vào khảo nghiệm mà thôi, nhưng nếu như có lần sau thì ta liền đập nát đám băng điều này, đừng nghĩ là Thiên Minh học viện ở nơi này là lớn nhất" Lệ Băng đưa tay ra thu hồi hết hàn khí, lúc này thì hơn mười tên hộ vệ sắc mặt trắng bệch mà ngã lộn xuống đất, nhìn về phía Lệ Băng với ánh mắt vô cùng sợ hãi.

"Đa tạ" Lý Hiên nhìn thấy vậy cũng cúi người ôm quyền, hắn lại nhìn về phía sau thì thấy Kinh Thiên đang đứng đó "Cho hỏi vị này là".

"Hắn tên là Kinh Thiên, hoàng thượng đích thân viết thánh chỉ giới thiệu hắn tới Thiên Minh học viện khảo nghiệm đấy" Tuyết Tuyết nhanh nhẩu trả lời.

"Hóa ra là Kinh Thiên, ta tên là Lý Hiên, con của Lý Thiết Hùng tướng quân, chắc người đã gặp qua cha ta" Lý Hiên cũng chỉ chào hỏi bình thường. Từ miệng của cha mình thì cái tên này chỉ vô tình gặp được trong Thiên Thủ Sâm Lâm, có biệt tài duy nhất là am hiểu về các loại thú mà thôi.

"Hân hạnh, hân hạnh, đã từng gặp qua a, hôm nay ta chỉ tới đây xem sao thôi, không mong có thể được vào Thiên Minh a" Kinh Thiên nhìn tên này thật không thuận mắt tí nào, chào hỏi hai nàng kia thì với vẻ mặt rất trịnh trọng, gặp mình thì xem như cỏ rác.

"Không sao, không sao, vì Thiên Minh học viện không phải ai muốn vào là vào được, có khi cả hoàng thân quốc thích, con em quan viên đại thần cũng chưa chắc được a, phải dùng thực lực của bản thân mà thôi" Lý Hiên nói tới đây thì vẻ mặt hếch lên nhìn rất hống hách, vì hắn đã được nhận vào Thiên Minh học viện từ vài năm trước, tới nay cũng đã là người có tiếng tăm trong học viện, cũng đã đạt tới tam phẩm trung kỳ cấp 26.

Hắn nói xong không thèm để ý tới Kinh Thiên nữa mà dẫn mọi người đi vào trấn, một mạch đi tới chỗ của Thiên Minh học viện.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Khảo Thí (2)

Lý Hiên dẫn đám người đi tới một quảng trường rất lớn, nơi đây có thể chứa hơn hai nghìn người, ai nếu đều đang tấp nập đi vào đó, đa số là những thiếu niên dưới mười tám tuổi, vừa đi những thiếu niên này vừa trao đổi với nhau.

Sau khi bước vào quảng trường thì Kinh Thiên thấy xung quanh có hơn hai mươi quả cầu có đường kính một mét đặt ở đó.

Khi số người tập trung ở quảng trường đã đạt tới con số nghìn người thì từ trong đi ra năm thân ảnh. Năm người ăn vận khác nhau, nhưng tất cả đều toát lên một luồng áp lực cường đại, làm cho cả quảng trường phải lặng im.

"Đây là năm vị viện chủ của phân bộ Thiên Minh học viện, người mặc quần áo ngũ sắc kia là ngũ hành viện chủ, Ngũ Phi Trường. Người mặc bộ đồ có hình lôi văn kia Lôi Phi Trường lôi viện chủ, người kế bên ông ta mặc bộ đồ màu xám là phong viện chủ Phong Phi Trường, còn hai người mặc đồ hắc bạch đối lập nhau là quang âm viện chủ Hắc Phi Trường và Bạch Phi Trường, năm người họ là anh em kết nghĩa với nhau, từng một thời làm mưa làm gió ở tổng bộ Thiên Minh học viện, nay đã lên chức trưởng lão, được phân tới nơi đây để quản lý phân viện, năm người này đều là lục phẩm sơ kỳ cấp 53, còn có một vị viện trưởng rất ít khi xuất hiện tên là Linh Loan, đã đạt tới thất phẩm trung kỳ cấp 64" Lý Hiến giới thiệu qua một lần cho ba người Lê Băng nghe.

Lý Hiến vừa nói xong, thì trên một đài cao năm viện trưởng đã ngồi xuống ghế, người chủ trì liền bước tới "Hôm nay Thiên Minh học viện sẽ mở ra khảo thí và thu nhận đệ tử ở đây, những người muốn tham gia phải dưới 18 tuổi, không quan trọng nhất phẩm hay nhị phẩm, chỉ cần có sức mạnh là được. Những người đủ điều kiện thì xếp thành hai mươi hàng tại hai mươi quả cầu khác nhau"

Đám người liền lập tức làm như người chủ trì nói còn Kinh Thiên vừa xếp hàng xong quay đầu nhìn lại bỗng giật mình "Á, sao cô lại xếp hàng ở đây, hôm nay chỉ mình ta tới thi thôi mà, là công chúa thì cần gì phải tham gia vào" Thì ra Lê Băng không rời khỏi với Lý Hiến và Tuyết Tuyết, mà nàng hiểu kỳ muốn tham gia khảo thí này xem sao.

Kinh Thiên thấy thế cũng không nói tiếp nữa, mà đứng đợi ở nơi đó, sau khi hai mươi hàng đã xếp đầu vào đấy thì người chủ trì lại tiếp tục "Bây giờ khảo thí của vòng này như sau, các người đặt hai tay lên quả cầu ở trước mặt, tập trung tinh thần đưa thiên lực vào đó. Nếu ai có ngũ hành lực thì quả cầu sẽ hiện lên hệ lực lượng tương ứng, còn có lôi lực thì sẽ có những tia sét bắn ra, đồng thời thì phong và âm, quang lực lượng cũng tương tự, nhưng người nào không phát động được hệ lực lượng của bản thân thì coi như trượt. Dù người có đạt tới phẩm cấp sức mạnh nào mà không có hệ lực lượng thì Thiên Minh học viện không nhận"

Người chủ trì vừa nói xong thì phía bên dưới những hàng người đã lại gần quả cầu và bắt đầu tiến hành khảo thí. Từng ánh sáng chớp lòa trong quảng trường, ai nấy đều hồi hộp đợi tới lượt của mình.

P phía trên thì năm người ngồi đó đang quan sát, bỗng lôi viện trưởng lên tiếng "Ngũ đệ nha, năm nào thì môn sinh của ngươi là đông nhất trong đám đệ tử mới a, trong vài năm nay thì nhân thủ trong viện của ngươi đã đạt tới con số năm trăm rồi, chỉ khổ cho ta là chỉ có một trăm học viên thôi a"

"Lôi đại ca nói đúng đấy, cái tên Ngũ đệ này năm nào môn sinh của hần cũng đông nhất, cái hệ ngũ hành lực thì toàn chiếm đa số, môn sinh quang âm viện của hai đệ cũng chỉ có hơn một trăm người mà thôi" Hai tên hắc bạch viện trưởng thấy đại ca của mình than thở trước liền hòa theo góp vui, hai tên gia hỏa này chỉ sợ thiên hạ không loạn.

"Oan quá a, đệ nào có biết gì đâu, tại hệ ngũ hành của đệ là cơ bản nhất trong trời đất này a, nên môn sinh nhiều như thế là điều hiển nhiên rồi, còn hệ của mấy huynh thì hiếm có, ai nấy đều là thiên tài trong thiên tài, số người tuy ít nhưng chất lượng có phần còn hơn bên đệ" Ngũ viện trưởng thấy hai tên kia dắc vào liền kêu oan không thôi.

"Ngũ đệ nói đúng đấy, đại ca chỉ than thở một tí thôi, còn hai thằng các ngươi thì suốt ngày bỏ đá xuống giếng, chỉ tìm hần mà ăn hiếp, nếu thấy rảnh rồi không có gì làm thì tới nay ta và hai người các ngươi trao đổi một phen xem sao" Phong viện trưởng ngồi đó sắc mặt vẫn lãnh đạm lên tiếng.

"A, nhị ca thứ lỗi, tui đệ không dám nữa, lần nào trao đổi với huynh thì chả nằm trên giường cả ngày không dậy nổi" Hai tên hắc bạch viện trưởng liền lên tiếng từ chối xong ngồi im ở đó không nói lời nào.

"Haizz, lôi hệ của ta tuy hiếm nhưng đa số là ngân lôi mà thôi, cũng chả hơn gì mấy hệ của các ngươi đâu, ta tìm mấy chục năm này thì chỉ được mỗi một con bé là có nguy lam lôi trên người, tư chất cực kỳ thông minh, thiên tài số một tại phân viện này, nhưng tính tình của nó quá khó chịu, ngay cả ta làm sư phụ cũng phải đau đầu, hàng trăm năm nay làm lôi chưa từng xuất hiện ở nhân tộc, thật không biết bao giờ mới có một đồ đệ để ta có thể truyền hết ý bát của mình a" Lôi viện trưởng vừa nói vừa thở dài

"Đại ca có biết một việc hay không, trong lúc người ra ngoài có công vụ, thì bốn huynh đệ ta ở đây phát hiện ra một điều rất kinh thiên động địa" Phong viện trưởng nghe xong mở lời

"Chuyện gì mà kinh thiên động địa, ở cái đế quốc này bao năm rồi mà có gì xảy ra đâu, các ngươi cũng là cao thủ hiếm có ở đây, một số việc các ngươi còn không để vào mắt, vậy mà giờ đây mở miệng là kinh thiên động địa, có hơi nói quá không" Lôi viện trưởng vừa bán tín bán nghi nhìn Phong đệ của mình.

"Đại ca không biết đấy thôi, chuyện này ban đầu đệ cũng không tin, tưởng mình đang nằm mộng, nhưng mà bốn người đều nhìn thấy thì không thể là giả được" Phong viện trưởng nói tới đây thì Ngũ viện trưởng và Hắc, Bạch viện trưởng cũng gật đầu.

"Được rồi, vậy khi ta đi thi ở đây đã xảy ra chuyện gì" Lôi viện trưởng không nghi ngờ gì nữa để cho Phong viện trưởng nói tiếp.

"Thật ra hôm đó bọn đệ đang uống rượu cùng nhau trong hoa viên, thì bỗng trên trời nổ ra những tiếng sấm khủng khiếp khắp nơi, từng tầng uy áp nó phủ xuống làm cho bọn đệ hít thở không thông, cố gắng vận chuyển Thiên lực trong cơ thể để đứng vững, nếu không thì đã bị ép cho quỵ xuống hết rồi" Phong viện trưởng không chần chừ rồi quay sang Lôi viện trưởng nói tiếp.

"Đúng vậy a, bọn đệ phải dùng hết sức mạnh của mình mới chịu nổi uy áp cỡ đó đấy, liền sau đó bốn người bọn đệ phóng lên cao để xem chuyện gì xảy

ra" Hai tên Hắc Bạch viện trưởng là chứa nhiều chuyện nên không để Phong nhị ca của mình nói hết liền chen chân vào.

"Làm cho các ngươi là cao thủ lục phẩm phải chịu khổ sở như thế thì từ hai vị viện trưởng bát phẩm ra thì không ai làm được, nhưng chỉ có tiếng sấm mà đã uy hiếp các ngươi chần chừ là xích hỏa lôi hoặc bạch phong lôi trong truyền thuyết ư" Lôi viện trưởng nói tới đây cũng thấy có điều không đúng, làm lôi cả trăm năm nay còn không gặp đc, có gì mà hai loại lôi điện trong truyền thuyết kia lại vô duyên vô cớ mà xuất hiện.

"Không, không phải là xích hỏa lôi và bạch phong lôi trong truyền thuyết, mà..mà là Hoàng Kim Lôi" Khi nói tới đây thì cả bốn người đều run rẩy, họ là huynh đệ của Lôi viện trưởng nên có một số chuyện đã từng nghe nói qua, nên khi nhắc tới đây đều không thể nào bình tĩnh được.

"Cái gì, là Hoàng Kim Lôi ư, không thể nào, thật sự không thể có chuyện như thế được, trong cả trời đất này chỉ có một người sở hữu Hoàng Kim Lôi mà thôi, đó là Lôi Đế bệ hạ, nhưng từ sau khi thế giới này ngừng chiến tranh thì ngài không có xuất hiện qua một lần nào nữa, cả trăm vạn năm nay rồi, chẳng lẽ là hậu nhân của Lôi Đế bệ hạ ư" Lôi viện trưởng đã quá sợ hãi rồi, ông ta từ lâu đã xem Lôi Đế như thần thánh trên cao, biết bao nhiêu sự tích và truyền thuyết về người đó ông đều sưu tập hết không thừa cái nào, cả đời ông chỉ ao ước một lần nhìn qua Hoàng Kim Lôi, vậy mà cơ hội như thế ông lại bỏ lỡ.

Lôi viện trưởng thờ dài, rồi trầm ngâm ngồi ở đó, cả người ông buông lỏng hết, trong mắt ánh lên một tia tiếc nuối không nguôi, thật là vận cứt chó mà, tại sao bốn tên huynh đệ của mình thấy được thì ta lại không thấy, biết vậy hôm đó dù chịu phạt cũng không chịu nghe lời cái tên tổng viện trưởng Linh Loan làm gì.

Bốn người còn lại nhìn thấy đại ca của mình có sắc mặt như thế cũng thoáng buồn, họ nhìn ra trong lòng hẳn đang có vô số biến đổi, từ tiếc hận, ghen tị và không cam lòng, vì không phải ai cũng có duyên thấy được Hoàng Kim Lôi.

Cả đám viện trưởng đang ngồi phía trên trầm ngâm không quan tâm đến việc khảo thí phía dưới, thì bỗng nhiên có tiếng sấm nổ vang lên ầm ầm, theo sau tiếng sấm thì một màu lam chói lòa bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Khảo Thí (3)

Lúc này đây toàn trường là một mảng kinh hô thật lớn, vì mọi người đều bị chấn động bởi một tiếng sấm phát ra, không ai ngờ được có một người lại điều khiển hệ lực lượng của mình mạnh mẽ như thế.

Phía trên cao kia, năm vị viện trưởng lúc này cũng đồng thời tròn mắt mà nhìn về phía của tiếng sấm, chỉ thấy ở đó có lam quang chói mắt.

Khi lam quang bắt đầu nhạt dần đi, thì xuất hiện một thân ảnh vận bạch y đang đứng, người này trông bề ngoài rất trẻ, khuôn mặt cũng không có nét gì là lẫn lộn giang hồ hay dày dạn kinh nghiệm, nhưng hẳn lại nghiêm trang đứng đó làm cho người ta có cảm giác hư ảo không thể dò xét được.

"Kỳ lạ, sao lại như thế, đây không phải là lôi điện mà Bôn Lôi Mã đã sử dụng sao" Lệ Băng nhìn thấy cảnh này nên thoáng nghi ngờ, loại lôi điện này từng đem năng lượng vào tuyệt cảnh, nên nó đã để lại cho năng một tâm ma khó có thể trừ được.

"Mẹ ơi, thật thật không ngờ, ngay tại đây hơn mấy chục năm làm viện trưởng rồi, đây...đây là lần đầu ta gặp...gặp được người có lam lôi rồi. A a a! Ông trời ơi, ông thật đối đãi với ta không tệ mà, cho ta một đệ tử có nguy lam lôi, giờ lại cho ta thêm một tên chân chân chính chính có được lam lôi thuần khiết tới mức độ này" Lôi viện trưởng không kiềm chế được tâm tình của mình, không quản cái gì là cao nhân hay là thân phận, mà đứng dậy ngửa mặt lên trời gào thét như một tên điên.

Bốn huynh đệ của hắn lúc này cũng kích động không kém, liền đứng dậy, tất cả ánh mắt đều tập trung vào thân ảnh bạch y kia, bốn người trong lòng đều nghĩ thầm "Haizz, hồi này còn dương dương tự đắc là thấy được Hoàng Kim Lôi làm cho đại ca ghen tị, giờ thì chính bản thân mình lại hứng chịu cảm giác của đại ca, lam lôi a, cả trăm năm rồi mới thấy qua, kiểu này trận thi đấu hai năm một lần sẽ đi về đâu"

Thật ra bọn họ không biết rằng Kinh Thiên là chân chính người sở hữu Hoàng Kim Lôi, vì không muốn lộ ra bí mật này nên hắn mới xài tới lam lôi của Bôn Lôi Mã, theo như Long ca năm trong đan điền nói, thì Bôn Lôi Mã lại lịch rất không bình thường tí nào, nhưng do thời cơ chưa tới nên hắn không để cập tới.

Sau khi biết mình thuộc lôi hệ, thì Kinh Thiên cũng cất bước đi về phía tập trung của lôi viện, hẳn cứ thông dong như thế nhưng lại không hay biết mình vừa gây ra một hồi chấn động không nhỏ, thu hút ánh mắt của tất cả thí sinh.

Cuộc khảo thí cũng dần dần tới hồi kết thúc, hiện này có khoảng gần hai trăm người đã thông qua khảo nghiệm, tập trung ở nơi của mình, chỉ còn có một nữ tử xinh đẹp đang đứng trước quả cầu, nữ nhân này như tiên nữ giáng trần, người trắng như tuyết, thân hình mê người, không biết có bao nhiêu ánh mắt của nam nhân đang dõi theo nàng. Nàng đứng đó vẫn lạnh lùng vẫn hờ hững như mọi khi, không thêm để ý tới việc gì xung quanh.

Lệ Băng tiến tới, đặt tay lên quả cầu rồi phát ra thiên lực. Bỗng nhiệt độ toàn trường chợt hạ xuống với tốc độ cực nhanh, làm cho một số người phải run rẩy, chỉ thấy quả cầu trước mặt nàng có từng tầng băng phong, rồi ầm một tiếng quả cầu đã hóa thành vô số mảnh băng vỡ mà rơi xuống.

Cùng lúc đó thì năm người viện trưởng ở trên đang kích động thì chợt bình tĩnh hướng mắt tới mà nhìn, nãy giờ do quá hưng phấn nên họ không để ý tới nhiệt độ đang hạ xuống.

"Địch, là dị hệ lực lượng, đó là băng hệ, thật không ngờ khảo thí lần này lại xuất hiện hai nhân tài bậc này, sao từ đó tới giờ ta chưa nghe thấy lần nào, xét theo mức độ này thì cũng đã đạt tới tứ phẩm sơ kỳ cấp 32 rồi a, mới mười bảy tuổi đã như vậy thật là hiếm có" Lôi viện trưởng thoáng kinh ngạc lên tiếng.

Khi hắn vừa nói xong thì phát hiện ra từ phía xa, ở trên đỉnh của tòa viện cao nhất đang có một thân ảnh đứng đó, người này phát ra uy lực đáng sợ, mắt nhìn chăm chăm Lê Băng, hắn khẽ phát tay lên một tia hàn khí bắn thẳng về phía của nàng. Hàn khí này đi tới đâu thì xung quanh nơi đó mọi vật lập tức bị băng phong, năm vị viện trưởng thấy vậy liền lập ra một tầng hộ trảo bao bọc những thí sinh đang đứng ở dưới, nhưng chỉ riêng Lê Băng là không nằm trong số đó, bởi vì họ biết thân ảnh đứng đó đang muốn dò xét nữ tử này.

Lê Băng thấy tia hàn khí kia bay tới, sắc mặt cũng thoáng trầm trọng nhưng liền thanh tĩnh, nàng đưa ngọc thủ lên, biến ảo ấn pháp kỳ lạ, một đóa băng liền từ từ xuất hiện rồi xoay tròn, khi tia hàn khí bay tới thì bị cuốn theo băng liền. Hàn khí vừa tiếp xúc với băng liền thì đã bị nó hấp thụ hết một phần lực lượng, làm cho hình thể của băng liền ngày càng lớn hơn.

Khi băng liền không thể tiếp tục hấp thụ thì Lê Băng mới miễn cưỡng dùng sức mạnh của nàng làm cho tia hàn khí tan biến, do vận dụng lực lượng quá độ nên lúc này một tia máu từ miệng của Lê Băng chảy xuống.

"Người ra tay xuất thủ thật không biết là ai, chỉ một tia hàn khí thôi đã làm mình khó khăn tới mức này, thật sự là quá cường đại, nếu có người này chỉ điểm thì tiến cảnh của ta sẽ tăng rất nhanh, mặc dù lúc đầu chỉ tới đây xem tên Kinh Thiên thất bại cho vui, ai ngờ không như mong muốn, giờ còn xuất hiện một người thuộc băng hệ cường hãn như thế này, thật là dịp may hiếm thấy" Lê Băng tuy sắc mặt khó coi nhưng cũng thoáng vui mừng, vì nàng biết chuyến đi hôm nay thu hoạch không tồi.

Lúc này sau khi quệt đi vết máu ở khóe miệng thì Lê Băng mới nhìn lên đỉnh tòa điện, chỉ thấy ở đó xuất hiện một tầng sương mỏng và xung quanh đã hết bị băng phong, còn thân ảnh đứng đó không biết từ lúc nào đã biến mất.

Trên đài cao thì Lôi viện trưởng thấy vậy cũng thờ dãi "Haizz, cái tính tình bất thường thích gì làm nấy của tổng viện trưởng Linh Loan thật làm người ta khó xử a, khi không công khai dò xét một thí sinh ngay tại đây mà không thèm nhìn xem thân phận của mình là gì, thật làm cho chúng ta đau đầu không ngót. Chẳng biết vì sao hai vị viện trưởng tổng bộ lại kêu nàng tới đây làm gì"

Bốn tên huynh đệ của Lôi viện trưởng thấy vậy mặt cũng thoáng buồn mà gật đầu "Thật không biết ngày tháng này còn phải chịu đựng bao lâu nữa đây, mấy huynh đệ chúng ta đã ăn không ít quả đắng của cái vị này".

Ở phía dưới sau một hồi khảo thí xong thì Lê Băng không bước về phía nơi tập trung của những học viên kia, mà nàng chỉ đứng đó, vì trong cái đám kia chả có cái học viện nào thuộc băng hệ, thì lấy quái gì mà đi tới đây, chả lẽ không thuộc hệ tương ứng với họ đặt ra thì không được thu nhận, nhưng ta bằng bất cứ giá nào cũng phải gặp được người thần bí kia.

Trong lúc Lê Băng đang suy nghĩ thì người chủ trì đã lên tiếng "Được rồi, hiện nay có hai trăm thí sinh đã thông qua cuộc khảo thí này, trong đó người thuộc ngũ hành viện có một trăm người, hắc bạch viện thì có bảy mươi người, phong viện thì có hai mươi người, còn lôi viện thì có chín người, riêng cô nương thuộc băng hệ kia thì sẽ được quản sự dẫn tới nơi khác tiếp nhận, còn những người đứng ở đây thì theo các viện trưởng mà đi về học viện của mình"

Người chủ trì vừa dứt lời thì năm viện trưởng đã đem đám thí sinh lần lượt rời khỏi, khi cuộc khảo thí vừa kết thúc thì trời cũng đã đến giữa trưa. Tuyệt Tuyệt thì theo lệnh của Lê Băng mà trở về báo cáo với phụ hoàng, còn cái tên Lý Hiến thì theo đám người của phong viện mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiến Nhập Học Viện

Mỗi một đoàn người lần lượt đi vào tòa nhà ở bên trong, bọn họ cứ ngỡ rằng trong đây là học viện, nên thấy làm lạ tại sao nó lại nhỏ như thế. Có thể chứa tới gần một nghìn học viên không thể nào quy mô chỉ như vậy được.

Trong khi mọi người đang suy nghĩ thì năm vị viện trưởng liền lấy ra một cái lệnh bài màu sắc, ký hiệu khác nhau như ngũ hành, lôi vân, phong văn, quang văn và âm văn.

Năm người đồng thời vận chuyển thiên lực vào lệnh bài, bỗng năm cánh cửa hiện ra.

"Đây là cánh cửa thông đạo dẫn tới học viện của chúng ta, khi vào mọi người phải tập trung tinh thần không được chạy lung tung, nếu không bị cuốn vào dòng chảy của thông đạo thì hồn phi phách tán ta không chịu trách nhiệm" Năm vị viện trưởng thông báo cho đám tân sinh này.

Kết!

Năm cánh cửa đồng thời mở ra, từng luồng lực lượng của mỗi hệ ủa ra như phô thiên cái địa, làm mỗi người có cảm giác đứng không vững.

"Thật sự là kinh dị, chơi game đó giờ toàn ấn skill hay mấy cuộn giấy biến về thành, di chuyển thì cứ tới thẳng giữ cổng, ai ngờ trong thế giới này thì lại không giống vậy, mà xài cái cánh cửa thông đạo" Kinh Thiên nhìn vào cánh cửa vừa mở ra không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Đám người không nói gì nữa lập tức đi vào đó. Khi Kinh Thiên vừa vào thì chỉ thấy hai bên thông đạo một mảng đen ngịt như hư vô, không có một tí sinh khí nào, thi thoảng còn nghe tiếng sấm trầm thấp.

"Ồ, đây không phải là lõi điện không gian a, tại sao cái đám này nó lại mở được như thế, nhưng đây cũng chỉ là cái loại thông đạo cấp bậc nhai nhép mà thôi, thế mà cũng khua môi múa mép làm ra vẻ trước mặt Long ca ta" Anh Long trong đàn điền của Kinh Thiên bĩu môi khinh thường nhìn cái thông đạo chả ra gì này.

Kinh Thiên cũng chả thèm để ý cái thằng cha Long ca này làm gì, cái tên này suốt ngày gặp gì cũng chê cùng khinh thường, không biết hần năng lực gia thế ra sao mà cái gì cũng không đặt vào mắt.

Khi đi hết thông đạo thì đập vào mắt mọi người là một khung cảnh hùng vĩ hiện ra, chỉ thấy tất cả tân sinh ở đây đều đang đứng trước một tòa cung điện cao gần cả trăm mét, chất liệu bên ngoài cùng cây cối đồ dùng và tất cả mọi thứ đều làm từ băng. Xung quanh còn có một hộ trảo làm từ hàn khí, để bảo vệ không cho tòa băng điện này bị hao tổn bởi nhiệt độ nóng bức nơi đây.

"Đây là Băng Linh Điện của viện trưởng tối cao phân bộ, vì ngài ấy rất thích băng nên chơi ngông làm ra cái cung điện này cho đẹp thôi, chứ hằng năm hần ở trong đó không có được bao nhiêu ngày, đề trưng là chính" Lôi viện trưởng hướng đám tân sinh mà giải thích.

Đạch! Cái này phải nói là đại thủ bút nha, chúng ta lần đầu tiên mới thấy có người chơi nổi như vậy, xung quanh bất cứ thứ gì cũng toàn làm từ băng, mẹ nó còn cái vòng hộ trảo kia cứ phát ra hàn khí liên tục, mùa nóng mà lại gần đây thì mát phải biết. Vô tình vậy mà lại giúp ích đấy chứ.

"Được rồi bây giờ ta sẽ dẫn các ngươi về Lôi viện của chúng ta, ở trong đó còn có hơn một trăm vị viện sinh khác, từ nay các ngươi sẽ là người một nhà, có gì thắc mắc thì cứ tìm mấy đứa đó mà hỏi" Lôi viện trưởng nói xong liền dẫn cả đám đi về phía học viện của mình.

Mọi người theo ông ta đi qua một đoạn đường hơi nhỏ, hai bên là hai vực cao thăm tối không nhìn thấy đáy, lơ lơ như mà rơi xuống thì mạng này không biết đi về đâu.

Một hồi sau thì đã tới trước cửa của Lôi viện, nơi đó đang có hai người trẻ tuổi đứng gác, vừa thấy Lôi viện trưởng đi lại hai tên liền cung kính "Tham kiến Lôi viện trưởng"

"Được rồi hai ngươi mở Lôi môn ra đi" Lôi viện trưởng phát phát tay nói.

Hai tên gác cửa liền lấy ra một lõi cầu đặt lên một cái lỗ ở trên cánh cửa, lập tức các luồng lõi điện cấu tạo nên nó liền bị hút hết vào trong lõi cầu này, rồi quả cầu cứ lơ lửng ở trên không trung. Lôi viện trưởng thông dong bước vào, đám tân sinh thấy thế cũng đi theo

Khi vừa mới bước qua cánh cửa thì hai tên lính gác xoắn quả cầu về phía bên phải, lập tức một tiếng bang vang lên, lõi cầu nổ tung phóng thích ra những tia lõi điện phong kín lại cánh cửa giống như lúc trước.

Mọi người đi tới giữa lõi viện thì ở đó đang có đám nữ sinh đang tập trung ngồi dưới gốc cây đại thụ khổng lồ mà bàn tán xôn xao. Thấy mấy tên tân sinh mới vào thì các nàng bỗng im bất đưa mắt nhìn xò xết, mấy con nhỏ này thì đa số toàn là nhìn xem có trai lạ và đẹp nào trong đám này hay không, vì hằng năm mấy tân sinh vào lõi viện tên nào cũng cứng như đá như gỗ chả có tí gì thu hút cả.

Không biết có phải do cái thuộc tính lõi điện cường hần bá đạo hay không mà toàn sinh ra mấy cái thằng thô lỗ chả có tí gì lịch thiệp với con gái cả, làm các nàng phản cảm không ngớt, toàn phải ra quán trà ở gần Băng Linh Điện để ngắm trai của mấy viện khác.

"Haizz, thật khổ ghê á, năm nào cũng như vậy hết, cái đám nam tân sinh lúc nào vào đây cũng có mỗi cái bộ dáng kia, như mấy thằng cha tiều phu đồn củi trên núi, nhìn muốn hòng con mắt lun, tại sao lõi viện nữ nhi chúng ta thì như hoa như ngọc còn đám con trai thì như mấy bãi phân bãi sinh thế này"

"Học tỷ à, bao năm rồi mà người toàn nói mấy câu đó hoài không chán a, chúng ta vứt bỏ hi vọng này đi còn hơn, thay vì than thở thì đợi khi rảnh rồi làm nhiệm vụ chúng ta ra trà lâu ngồi ngắm và làm quen với mấy nam sinh của viện khác không tốt hơn chẳng"

"Hai người các ngươi suốt ngày chỉ lo ngắm trai và trai, không chịu chăm chỉ tập luyện, đến lúc vì danh trai có chuyện gì thì không phải uất ức hả" Nghe hai con nhỏ kia nói tới ngựa tai thì một cô gái trong đám đó mới đứng dậy lên tiếng, nhìn dáng người này khoảng chừng hai mươi hai một tuổi, đã phát triển đầy đủ, ngực nở eo thon, da trắng, cặp chân thì thon gọn thẳng tắp mà lại cao, tóc thì để ngắn ngang vai, đôi mắt sắc bén.

"Đại sư tỷ à, người đừng nói vậy chứ, trong đám chúng ta à không, trong cả học viện này có người nào dám dành thứ mà tí thích chứ, chỉ sợ vừa mở miệng lên tiến thì bị tỷ dùng lõi điện đánh cho cháy đen thui rồi" Một cô nương dáng người nhỏ nhắn đứng gần đó lên tiếng.

Kinh Thiên lúc này thì cứ liếc mắt nhìn xung quanh, đối với hần nơi này biết bao nhiêu thứ mới lạ không giống những nơi hần đã từng đi qua trong game mà mình đã từng chơi.

"Có lẽ đây là một không gian khác, xung quanh hư vô mờ mịt chỉ có những người cao cấp mới tạo ra được, chắc là do hai vị viện trưởng ở tổng bộ làm

ra, nhớ ngày xưa chơi game thì mấy cha bang chủ cấp một trăm thăng nào cũng đi kiếm cả đồng nguyên liệu tạo ra không gian cho bang hội"

Vừa đi vừa nhìn Kinh Thiên không để ý mà đã đi tới sát cây đại thụ rồi. Đám nữ sinh thấy hắn đi tới liền phấn khởi "Oa năm này cũng có một tên thuộc hàng trai đẹp a, dáng người cao ráo anh tuấn, bước đi thì tiêu sái, có điều khí chất không được như con em thế gia nhưng nhìn chung trong lôi viện này thì lại có phần hơn rất nhiều"

Nhưng không biết vô tình hay cố ý mà hắn chỉ lo nhìn xung quanh, nên đụng vào người một cô gái thân hình nhỏ nhắn, hắn quay lại thì thấy mặt mình đã áp sát mặt của cô gái này.

Chưa đợi Kinh Thiên hoàn hồn thì một tiếng hét đã vang lên, một bạt tai xé gió phóng thẳng vào mặt của hắn.

"Tên này hôm nay ra đường không coi ngày rồi, chộc ai không chộc lại chộc vào sư muội mà đại sư tỷ yêu quý nhất, ài mới vào chưa bao lâu đã gây chuyện, tên này thật "số đỏ" mà." Mấy cô gái đứng quanh đó cũng thờ dài không thôi, vì một chuyện lớn sắp xảy ra rồi

Nhưng mọi chuyện lại không như các nàng nghĩ, chỉ thấy bạt tai vừa chạm vào mặt Kinh Thiên không gây cho hắn vết đỏ nào, mà chỉ thấy tay cô gái kia có một luồng lôi điện đang quán lấy.

"Hà đây là sao, tại sao lại xảy ra chuyện này, cảm giác đau nhức như không chịu nổi, ta luyện tập lôi hệ đã lâu sao lại bị tên tân sinh này dùng lôi lực đã thương được" Cô nàng này không biết tên Kinh Thiên mới luyện tập lôi điện không bao lâu, nên thu phóng chưa tùy tâm, chỉ có Bồn Lôi Mã thấy có điểm nguy hiểm là sẽ phóng thích lôi điện bảo vệ chủ.

Vị học tỷ này liền vận hết lực lượng trong cơ thể để bức lôi điện ra, nhưng không biết sao nó cứ quán chặt mà tàn phá bàn tay của nàng, do không chịu nổi đau đớn nên hét lớn lên.

Vị đại sư tỷ kia thấy tiểu sư muội mà mình yêu thương đang la hét, liền thấy không ổn vận dụng ngụy lam lôi tiến nhập vào để bẻ gãy bay lôi điện kia ra ngoài. Nhưng lôi điện này quá cứng đầu, như có linh tính cứ cắn chặt không chịu buông, nàng tức giận vận hết lôi lực của mình mới bức nó ra ngoài được.

Lôi điện vừa được bức ra phóng thẳng xuống đất, rồi liền lập tức bắn phá khắp nơi, khi chuyện đã xong thì mọi người liền trở mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy mặt đất đã bị tàn phá như có ai đó đang bới nó lên vậy.

"Chuyện gì đây, chúng ta quanh năm ở đây tập luyện lôi lực, bất cứ thứ gì ở đây cũng có thể chống chọi và chịu đựng được lôi điện, vậy mà lại bị tàn phá tới mức này" Đám con gái trong lòng nghĩ thầm

Chỉ có vị đại sư tỷ đang ngưng thần dùng lực lượng chữa trị cho cánh tay cháy đen của tiểu sư muội, nhưng nàng dùng hết cách chỉ làm cho con đau giảm đi mà thôi, còn bàn tay thì vẫn không có dấu hiệu lành lại.

Đối với con gái thì đáng về bên ngoài còn quan trọng hơn cả sinh mạng, giờ hắn tàn phá bàn tay ngọc ngà của người ta thì phải tính sao đây. Vị Đại sư tỷ thấy vậy sát khí ngùn ngụt nổi lên nhìn về phía Kinh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lam Nhi

Hôm nay là ngày tiến nhập Thiên Minh học viện của đám tân sinh, nhưng không ngờ vừa mới tới đây thì đã có drama gây họa với mấy vị học tỷ.

Nhưng bọn chúng lại không biết vị học tỷ mà Kinh Thiên đắc tội lại là người đứng đầu Thiên Minh học viện. Nàng xếp hạng cao nhất trên Thiên bảng nhiều năm nay chưa có ai từng vượt mặt được nàng, bản thân nàng đã đạt tới tứ phẩm trung cấp sơ kỳ cấp 34. Mặc dù có nhiều vị học trưởng cấp 35-36 nhưng không ai có thể hạ gục được nàng, bởi vì bản thân có ngụy lam lôi nên chiến đấu vượt một hai cấp so với bản thân là điều có thể chấp nhận được, chưa nói tới tính năng cường hãn và mãnh liệt của lôi điện gây cho đối thủ rất nhiều khó khăn.

Nàng đứng đó tỏa ra sát khí kinh người, làm cho đám tân sinh và mấy học muội đứng kế bên phải rét run, chẳng có người nào dám động dấy.

Lôi viện trưởng đứng đó cũng không có dấu hiệu là sẽ ra tay ngăn cản, bản thân hắn cũng muốn xem tên viện sinh có lam lôi này thực lực ra sao, dù sao lam lôi thuần khiết đến như thế thì không phải chuyện thường. Nếu không nguy hiểm tới tính mạng thì ông sẽ không nhúng tay vào.

Trong lúc đó thì Kinh Thiên thoáng nghech mặt ra, hắn từ đó tới giờ chơi game thì giỏi chứ chưa bao giờ đánh nhau với ai, tuy hiện tại thiên lực đạt tới nhị phẩm sơ cấp đỉnh phong nhưng kỹ năng chiến đấu thì bằng con số không, cho dù giờ gặp drama nào thua vài cấp thì đập hắn thành đầu heo cũng là chuyện bình thường.

Kinh Thiên chưa kịp định thần lại thì vị đại sư tỷ đã giờ ngọc thủ lên, trong tay nàng lôi điện bắn phá ra nhìn rất là đẹp mắt.

Nàng đứng đó tích tụ lỗi lực lại, hai ngón tay khẽ vươn ra, bỗng chốc lỗi điện xung quanh đã hiện ra hình một thanh kiếm hư ảo. Không chậm trễ mà liền phóng lỗi kiếm bay thẳng tới chỗ Kinh Thiên.

"Mẹ ơi, cái đứa nhỏ này, bị ta nuông chiều quá quen rồi hay sao, mới vừa ra tay tuy chưa sử dụng ngụy lam lỗi nhưng đã chơi tới sát chiêu của nó rồi!" Lôi viện trưởng thấy thế cũng đã chuẩn bị tùy thời có thể ngăn cản.

Kinh Thiên đứng đó không biết làm gì, giờ phút này ai nấy đều nhìn hấn với vẻ mặt thương hại. Thanh lỗi kiếm đang bay vút tới, cùng lúc đó thì Lôi viện trưởng từ đằng sau cũng đã phóng ra một tia lỗi điện ngăn cản lại, những người xung quanh đã được ông hất ra xa.

Đừng!

Nhưng tia lỗi điện và lỗi kiếm chưa kịp chạm vào nhau thì đã nghe một thanh âm nổ lớn vang lên. Bụi mù bay khắp nơi làm cho mọi người nhìn không rõ cái tên tân sinh kia giờ phút này ra sao.

Lôi viện trưởng sắc mặt hơi đổi, ông lo lắng cho tên tân sinh có lam lỗi, ông không ngờ lại xảy ra chuyện như thế này. Nếu hấn có bề gì chắc ta hối hận chết mất

Lôi viện trưởng vội phát tay làm tan bụi mù ở xung quanh đi, nhưng không như ông nghĩ, khi bụi mù đã tan hết thì xuất hiện ra một thân ảnh đứng đó không bị bất cứ một tí vết thương nào.

"Quái lạ, tại sao hấn lại không bị thương?" Lôi viện trưởng cùng vị đại sư tỷ kia đều nghĩ thầm.

"Con mẹ nó thật là hiếp người quá đáng, trước mặt long ca ta mà lại múa rìu qua mắt thợ, nếu ta không bị tạm thời phong ấn thì phá sạch mẹ cái học viện này rồi, các người có biết nếu thắng vô dụng này mà chết thì chuyện gì sẽ xảy ra không hả?" Long ca trong đàn điện của Kinh Thiên tức giận không thôi, mặt hấn như đang chết sinh vậy, cả mặt xám xịt lại. "Mẹ nó, còn người nữa, có Bốn Lôi Mã làm bốn mạng thiên thú, vậy mà tại sao không chịu xài tuyệt kỹ của nó mà đánh lại hả?"

Kinh Thiên chưa kịp chấn tỉnh thì nghe Long ca cứ chửi bới liên tục, khiến hấn chịu không nổi mà cũng quát lớn "Bức người vừa thôi nha, ta mới tới đây, cái quái gì cũng không biết, cái gì là tuyệt kỹ, cái gì là bản năng chiến đấu, ta chả có cái quái gì hết, ta chỉ biết ngồi chơi game thôi"

Long ca nghe vậy không khỏi trầm mặc thờ dài "Haizz, thiệt tình mình quên mất, cái thằng này do bằng hữu của mình đưa hấn tới đây không lâu, mặc dù giúp hấn tăng lên thực lực nhị phẩm trong một đêm nhưng mẹ nó lại quên dạy nó cách đập nhau, thật là thất sách mà, nhưng thằng này nói khó hiểu vài, game là cái mẹ gì thế nhỉ"

Trong lúc hai thằng Long ca và Kinh Thiên đang cãi nhau thì Lôi viện trưởng và vị đại sư tỷ kia không khỏi tròn mắt mà nhìn. Bị hai tuyệt kỹ phát nổ ngay kế bên mà hấn không bị cháy một cọng lông, chuyện này quá quái lạ rồi.

Nhưng không suy nghĩ nhiều, vị đại sư tỷ vẫn không chịu bỏ qua, nàng chân chính muốn cho tên này chịu thống khổ rồi, liền phát ra ngụy lam lỗi, tia lỗi điện này vừa xuất hiện đã làm mấy tên viện sinh kế bên thấy áp lực không chịu đựng nổi.

"Lam Nhi dừng tay!" Lôi viện trưởng thấy mọi việc đã vượt khỏi sự kiểm soát nên giận dữ quát lớn "Con có biết đây là đâu không hả, mọi việc chỉ là hiểu lầm mà thôi con cần làm lớn vậy không?"

Thì ra vị đại sư tỷ này tên là Lam Nhi. Nàng vừa nghe Lôi viện trưởng nói thế liền thu hồi lại ngụy lam lỗi mà áp ứng mờ lờ "Nhưng sư phụ, hấn... hấn đã làm bàn tay của Hoa nhi!"

"Đó là do nó không cẩn thận mà thôi, chưa nói chưa rằng đã ra tay rồi, đánh không được người ta còn bị thương, đó không phải là do con dạy nó sao?" Lôi viện trưởng giận dữ giáo huấn ngay tại chỗ "Nhân đây ta cũng nói cho các con biết, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, ở trong học viện thì các con có làm gì cũng không nguy hiểm, nhưng cứ giữ cái tính nết cao ngạo và tùy tiện như thế đi ra ngoài thì ta nghĩ rằng chưa đến một tháng các con đã thành một khối thi thể lạnh rồi!"

Cầm đám đứng đó đều cúi đầu xuống cảm thấy xấu hổ.

Thật sự Lôi viện trưởng nói không sai, chỉ là một tên tân sinh thôi đã làm cho Hoa nhi phải bị thương như thế, nếu như ra ngoài chân chính gặp địch nhân hạ sát thủ thì!

Nghĩ tới đây ai nấy cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh mà ghi khắc lời nói của Lôi viện trưởng vào trong đầu, từ nay về sau làm việc gì cũng phải cẩn thận.

"Được rồi, tất cả giải tán đi, một số người thì dẫn đám tân sinh này về phòng của mình, còn Hoa nhi thì theo ta, ta sẽ dùng dược thảo chữa trị tay cho người!"

Sau khi Lôi viện trưởng nói xong thì cả đám giải tán, còn có một số thì dẫn tân sinh đi tiếp nhận phòng của mình, Hoa nhi và Lam nhi thì đi theo viện trưởng, lúc đi Lam Nhi vẫn còn quay đầu lại nhìn cái tên Kinh Thiên đang bỏ đi kia.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lôi Trì

Ngày hôm nay là ngày đầu tiên mà Kinh Thiên tiến nhập vào học viện, nhưng hắn không ngờ lại gây ra cái mớ hỗn loạn này, đối với cánh tay bị cháy đen của học tử tên Hoa nhi làm hắn áy náy không ngớt. "Đợi một thời gian sau chắc phải đi kiểm Ngọc Hương đẳng mới được, chỉ có cái thứ ấy mới hồi phục vết thương bên ngoài nhanh nhất mà không để lại di chứng gì mà thôi, còn vị viện trưởng kia chữa trị đảm bảo chỉ làm được tí lông da bên ngoài"

"Cái này do người chưa đủ hóa hầu không chế lôi điện thôi chứ đổ thừa cho ai, trong người cảm toàn hàng tốt mà lại không biết xài, để chúng nó tự tung tự tác" Long ca trong đàn điền liền giáo huấn hắn một trận.

"Long ca a, ta nói người này, trong một ngày nhờ sự giúp đỡ của người nhảy vọt cái lên tới nhị phẩm sơ cấp đỉnh phong thì lấy cái gì mà tu luyện không chế lôi điện a, còn cái con Bôn Lôi Mã kia thì nó cường hãn bao nhiêu người tự biết, lấy cái gì không chế, không biết ta nói nó nghe không nữa" Kinh Thiên tuy buồn bực những cũng chả có tâm hơi gây sự với cái tên rắc rối này làm gì.

"Nói người ngu đúng là quá ngu, nó đã được vị đại nhân kia tặng phúc, và giúp người cùng nó tâm linh câu thông rồi, giờ nó thành nô bộc của người thì lấy cái gì mà kháng lệnh hả, người kêu nó phóng mấy tia lôi điện ra chơi nó cũng chả dám cãi" Mịa cái thằng này, nói không chịu nghe toàn cãi mới tức chứ. Cái thứ gì mà vừa ngu lại vừa cứng đầu thế này.

Kinh Thiên cũng bán tín bán nghi lời Long ca nói, nhưng hắn cũng chả khùng gì mà đứng thử ở đây, mới vừa làm loạn xong giờ gây chuyện tiếp thì không khỏi quá hổ báo, quá mất mặt đi.

Hắn cứ thế vừa đi vừa nói chuyện với Long ca, một thoáng sau thì đã đến một gian phòng nhỏ ở phía xa khu trung tâm.

"Từ nay trở đi thì người sẽ ở tạm nơi đây, tân sinh mới vào thì ai cũng như ai thôi, gian phòng này cũng được rồi" Vị học tử này nhìn hắn với ánh mắt kiêng kỵ, chả dám đụng chạm gì, lỡ tay đụng cái bị cháy đen thì nguy, lúc đó còn có viện trưởng và đại sư tử còn đỡ, giờ mà có chuyện gì thì chắc không xử lý được.

Kinh Thiên nghe nói vậy cũng gật gù gật đầu, hắn từ xưa tới giờ thì quan trọng cái gì nấy cái chuyện ăn ở này đâu, có nơi ngủ là được rồi.

"Đây là ngọc bội để vào gian phòng này của người, nhớ phải đem theo nó bên người đấy, đây cũng là vật chứng minh thân phận viện sinh, không có nó mà bị hình viện bắt lại thì lúc đó người tự chịu" Vừa nói vị học tử này lấy ra một cái ngọc bội đưa cho Kinh Thiên.

Kinh Thiên cầm ngọc bội ngắm nghía một hồi thì thấy trên ngọc bội có hình lôi vân và ghi số một trên đó.

Thấy sắc mặt của Kinh Thiên có vẻ không hiểu vị học tử liền giải thích "Số trên ngọc bội là số năm mà người học tại học viện này, số một là tân sinh, số hai là năm hai, cứ thế mà tính lên, ngọc bội màu bạc thì chỉ là một tên cấp thấp mà thôi, còn nửa bạc nửa lam thì là cấp trung, còn màu lam hết là bậc cao"

Kinh Thiên đã hiểu rõ, nên hắn cũng không nói nhiều mà cầm lấy ngọc bội cho vào một cái lỗ trùng bên trái cánh cửa, cánh cửa liền mở, bên trong gian phòng có một cái giường và vài cái ghế với cái bàn đơn sơ, nhưng chỉ lạ một chỗ sao toàn làm bằng hàn thiết hết nhì, lúc này hắn nhìn kỹ lại thì hình như cả chất liệu làm nên căn phòng này cũng như thế.

"Học tử cho đệ hỏi sao chỗ này làm bằng toàn hàn thiết không vậy" Kinh Thiên quay sang vị học tử này mà hỏi.

"Chẳng có gì cả, người cũng biết chúng ta thuộc lôi hệ, mà bản chất của nó phải cường mãnh bá đạo, nên đây là ý của viện trưởng, toàn bộ đồ dùng ở Lôi viện đều làm bằng hàn thiết, những hàn thiết này rất nặng nên vừa đứng để luyện cơ bắp bản thân, còn có người thấy cái cây ở quảng trường không" Vị học tử vừa giải thích cho hắn vừa chỉ về cái cây cao tới nỗi đứng xa ở đây cũng thấy.

Kinh Thiên nghe nói vậy cũng quay đầu nhìn lại rồi gật liên tục. Vị học tử liền nói tiếp "Cái cây đó thật ra tên là Lôi Thần Thánh Thụ, do hai vị viện trưởng ở tổng bộ vô tình tìm được, rồi đem hạt giống tới trồng ở mỗi một phân viện Thiên Minh, nghe nói cây này trăm năm này mầm, trăm năm trưởng thành, ngàn năm mới sinh ra năng lực của nó"

Kinh Thiên nghe thấy thế cũng không khỏi kinh ngạc "A cái gì mà lâu vậy, theo như lời cô nói thì từ khi nảy mầm cho tới khi có năng lực thì cũng hơn một ngàn năm a, chả lẽ hai vị viện trưởng tổng bộ sống lâu như thế"

Vị học tử này liền dùng ánh mắt khinh thường nhìn hắn như mấy đứa dốt nát "Ta nghe nói thì hơn vài trăm năm trước hai vị viện trưởng tổng bộ đã là bát phẩm sơ kỳ cấp 71 rồi, mỗi khi người tăng lên phẩm thì tuổi thọ của người cũng tăng theo, lên tới bát phẩm sống tới ngàn năm cũng bình thường thôi, ta còn nghe được khi lên tới cửu phẩm có thể sống tới vạn năm, còn nhất thiên thì nếu bình thường không bị gì có thể thọ ngàn trời đất a"

Thọ ngàn trời đất, mẹ cha ơi gì mà sống lâu ghê vậy, sống riết như thế mà chỉ biết tu với chả luyện thì chưa bị người ta giết thì đã chán vì chết rồi.

Không để ý tới Kinh Thiên nữa, vị học tử giải thích tiếp "Cái cây này đã được hai vị viện trưởng tổng bộ lập cấm chế ở đó, bình thường nó sẽ phát ra lôi điện khắp cái viện này, những đồ vật làm bằng hàn thiết ở đây đều sẽ tích điện, viện trưởng làm thế để chúng ta hằng ngày phải tiếp xúc và sống cùng với nó, làm cho quen dần cảm giác đi, cũng một phần giúp tăng cường độ thân thể, càng ở gần Lôi Thần Thánh Thụ thì lôi lực càng mạnh, cho nên chỉ

có những người thuộc cấp cao trong học viện mới được ở đó, khi nào người được trao ngọc bội lam sắc thì tùy tiện được chọn một gian phòng gần khu vực trung tâm, gian phòng ở đó đẹp và tiện nghi hơn nhiều"

"Thì ra là thế a, thật là suy nghĩ thấu đáo, viện trưởng này cũng thật có chiều trờ" Kinh Thiên cũng phải khen ngợi cái tay viện trưởng này a.

"Thôi được rồi, ta không nói nhiều với người nữa, người cứ vào mà nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải tập trung ở trước thánh thụ đó nữa, viện trưởng sẽ mở ra lời tri giúp các người tăng trưởng một ít sức mạnh lõi hệ của bản thân" Vị học tỷ này không nói nhiều nữa liền kiếm cơ rút lui.

Không đợi Kinh Thiên hỏi lời tri là gì thì vị học tỷ này đã biến mất khuất dạng, ngay cả tên cũng chả kịp hỏi han nữa là. Kinh Thiên đem theo một số thắc mắc về lời tri trong đầu cũng liền bước vào gian phòng mà nghỉ ngơi ở đó, hôm nay thật sự là một ngày mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Kinh Thiên Kiếm Pháp

Kinh Thiên chớp mắt nằm trên giường, hôm nay cơ hồ có một số việc xảy ra mà hắn không ngờ được, nhưng do chưa thích ứng với nhiều cái nên tinh thần giờ này mệt mỏi.

Hắn ta nằm đó một hồi ngủ thiếp đi rồi tiến nhập vào mộng cảnh, ở trong mộng hắn thấy mình vẫn đang ngồi chơi tiệm net ngày xưa, từng tiếng ồn ào của cái đám game thủ, từng lời thô tục chữ bới vang lên, lâu lâu trong góc phòng máy thì lại có ba thằng bựa đang lo cày game, nhìn chúng rất thân thiện.

"Ê Kinh Thiên mài đang làm gì đó, đang đánh boss không lo mà cứ ngồi suy nghĩ mẹ gì thế" Một tên ngồi bên phải tóc màu đỏ nói với hắn.

"Tao thấy mài dạo này sao sao đấy, ngồi chơi game mà hồn cứ bay bổng đâu đâu, nhiều lần vì mài mà đi cả nhóm, làm sát thương chủ lực mà mài lúc đánh lúc không kiêu này mốt bố thắng nào cho mài vào nhóm săn boss nữa, sấm cây kiếm cho ngon cho hay vào rồi chả làm được quái gì" Tên này thì ngồi bên trái, mặt thì khôì ngô, dáng vẻ cũng tạm.

"Không tao đang nghĩ nếu như bản thân là chủ game này, thì tao sẽ tạo ra một bộ kiếm pháp cho riêng nhân vật mình chơi, bá đạo tuyệt luân, rồi đặt tên nó là Kinh Thiên kiếm pháp." Thằng ngồi giữa thấy hai thằng bạn mình thắc mắc nên cùng liền nói.

Lúc này Kinh Thiên đứng phía sau tụi nó nghe thấy thế bỗng trong đầu liền chọt lóe lên một ý tưởng gì đó, một lúc sau thì lại bị đưa vào không gian đen tối lúc trước.

Kinh Thiên có một cảm giác quái lạ, hắn cứ như thế suy nghĩ về Kinh Thiên kiếm pháp "Nếu thật sự bộ kiếm pháp này của mình mà có thể biến thành thật thì không biết uy lực sẽ thế nào nhì"

Hắn vừa nghĩ tới đây thì một tiếng nói đâu đó vọng lại

Kinh Thiên kiếm pháp ngũ hành tùy ta chà đạp, phong lôi quang ám tùy ta nắm, kiếm phát ra nhân sinh diệt, càn khôn nghiêng ngả.

Nhất kiếm phá ngũ hành!

Nhất kiếm hủy quang ám!

Nhất kiếm diệt phong lôi!

Nhất kiếm đồ nhân sinh!

Nhất kiếm đảo càn khôn!

Kinh thiên nhất kiếm, kiếm khí tung hoành, vạn kiếm triều bá, kiếm chỉ thương khung, duy ngã độc tôn!

"Ai, là vị nào đang nói, mong hiện thân ra cho tại hạ gặp mặt" Kinh Thiên thoáng ngạc nhiên, tại sao trong mộng cảnh hư vô mờ mịt của mình lại có tiếng nói thế này. Với lại sao ý tưởng của Kinh Thiên Kiếm Pháp này lại giống như mình suy nghĩ vậy.

Nhất kiếm phá ngũ hành, chiêu thứ nhất Phá Kim Kiếm!

Người này vẫn không hiện thân nhưng âm thanh cứ thế vang vọng khắp nơi, vừa nói dứt câu thì không gian màu đen này bỗng vụt lóe lên quang mang, rồi vô số thanh kiếm màu ám kim bay ra, hướng Kinh Thiên mà tới.

Dùng kiếm của mình phá kim kiếm!

Kim môn hiện, kim môn diệt, Phá Kim Kiếm đại thành!

"Kiếm của mình, lấy đâu ra đây, đùa cũng phải có lúc thôi chứ, kiểu này sao chống đỡ, đó giờ chưa nghĩ qua trong mộng ảo cảm giác lại thực thể này, không biết nếu bị cái đám kim kiếm kia đâm trúng thì có vấn đề hay không" Kinh Thiên lâm vào tình trạng không biết phải làm gì, nghĩ mãi cũng không thông.

Nhưng chợt trên tay hắn có cảm giác lạnh lạnh, một thân kiếm đen huyền xuất hiện, thanh kiếm này không có vẻ gì là hoa lệ, nó giống như một khối sắt thô chưa qua chùi rèn mà thôi.

Kinh Thiên không chậm trễ nữa mà vùng kiếm này lên tận lực chém về đám kim kiếm đang phóng tới. Nhưng kiếm trong tay hắn dường như chỉ là hạng cỏ rác, vừa chạm vào kim kiếm thì đã bị sút mẻ nhiều chỗ.

Một hồi sau thì thanh hắc kiếm không chịu nổi đã vỡ vụn thành nhiều mảnh, nhưng một điều lạ là trong tay hắn lại xuất hiện thêm thanh hắc kiếm khác, Kinh Thiên không kịp suy nghĩ nhiều vẫn tiếp tục chống đỡ.

Sự việc quái lạ này cứ diễn ra liên tục, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, đến lúc Kinh Thiên toàn thân mệt mỏi khụy xuống, hiện giờ đến ngay cả một ngón tay hắn cũng không thể nào nhấc lên nổi, từng đợt kim kiếm cứ thế mà phóng về phía hắn.

"Thật sự là bó tay rồi, không chịu đựng được nữa, muốn tới thì cứ tới đi, ta sợ gì ngươi, dù sao đây cũng chỉ là mộng cảnh mà thôi" Kinh Thiên buồn bực, hiện giờ hắn đã thức thủ vô sách rồi, dù muốn cản tiếp cũng không được.

Vô số kim kiếm rít rào xé không mà tới, từng kiếm từng kiếm đâm vào người hắn, những cơn đau thấu trời truyền khắp cơ thể Kinh Thiên.

A a a!

Kinh Thiên nhắm mắt lại hét lên đau đớn, thống khổ này thật sự không phải là giả, tại sao mộng cảnh lại như thế này. Nhưng khi mọi việc qua đi thì hắn từ từ mở mắt ra, đã thấy bản thân đang nằm ở trên một chiếc giường, xung quanh là một gian phòng làm bằng hàn thiết.

"Mộng, thật đúng là mộng rồi, may mắn mà không bị gì hết, những sự việc đó thật dọa người mà, nó cho ta cảm giác như thật vậy" Lúc này thì trên người Kinh Thiên đã đầy mồ hôi.

Hắn vừa tỉnh dậy thì thấy trời đã lờ mờ sáng, nên cũng bước xuống giường đi rửa mặt, chuẩn bị đi tới quảng trường tập trung. Nhưng khi hắn vừa nhích thân thể tí xíu thì từng cơn đau nhức lại truyền đến, làm mặt hắn nhăn nhó. "Quái lạ, đó không phải chỉ là mộng cảnh sao, tự nhiên toàn thân lại đau đớn thế này"

"Nè ngươi bị sao thế, vừa mới sáng ra đã la hét om sòm rồi, làm long ca ta muốn ngủ thêm tí nữa cũng không được" Thì ra long ca trong đan điền bị một tiếng hét của hắn làm giật mình tỉnh dậy.

"Không có gì, ta chỉ mơ thấy một giấc mơ kỳ quái mà thôi"

"Giấc mơ kỳ quái, chỉ là nằm mơ thôi có cần phải hét lên như thế không, thật là quá mất mặt mà"

"Không, ta mơ thấy một số chuyện lúc trước, rồi bị đẩy vào một không gian tối đen chợt có người truyền thụ cho ta một bộ kiếm pháp uy lực to lớn, ta cứ thế mà diễn luyện trong mộng cảnh, một chốc sau thì bị vô số kiếm đâm vào toàn thân mà tỉnh lại, nhưng chuyện quái lạ là những đau đớn ta nhận được trong mộng thì bây giờ nó lại truyền đến một cách rất chân thực" Kinh Thiên không giấu nữa mà kể cho hắn nghe.

"Hừm, thật vậy?" Long ca nghe thế liền dùng một tia kim lôi phóng đi khắp cơ thể của Kinh Thiên mà dò xét "Thật kỳ lạ, đúng là trong người của ngươi có vô số vết thương do kiếm khí gây ra, nhưng bên ngoài lại không đỏ máu tí nào, chuyện này thật khó tin, chẳng lẽ mộng cảnh này của ngươi có gì đó kỳ quái"

"Ta cũng không biết nữa, việc cần làm bây giờ là tạm thời chữa trị vết thương trước đã, hôm nay ta còn phải tới tiếp nhận cái gì đó lời tri"

"Ngươi đã tọa, dùng thiên lực của bản thân vận hành khắp các kinh mạch để trị thương đi, ta sẽ dùng hoàng kim lôi phụ trợ giúp ngươi, một chốc sau thì thương thể của ngươi cũng sẽ trị được vài thành" Long ca vừa dứt lời thì Kinh Thiên liền làm theo, hắn và Kinh Thiên một trong một ngoài cấp tốc trị thương.

Khi trời đã sáng hắn thì việc điều trị của Kinh Thiên cũng gần kết thúc, lúc này hắn mở mắt ra thì tinh thần sung túc, mồ hôi tan mát ra thiên lực nồng đậm hơn trước vài phần.

"Thật không ngờ, ngươi chỉ nằm mộng một đêm, ta lại hợp lực điều trị thương thể cho ngươi, vô tình giúp ngươi củng cố lại thiên lực cấp 13, nếu như ngươi chăm chỉ luyện công thì vài ngày sau sẽ tấn cấp 14" Long ca lúc này cũng đã ngừng việc điều trị, dò xét lại một lần cơ thể của Kinh Thiên.

"Đa tạ, nếu không có ngươi thì thương thể này của ta không biết chừng nào mới khỏi đây, thật quá dọa người, ai ngờ nằm mộng mà cũng bị thương, mẹ nó chứ" Kinh Thiên oán thăm, hắn vạn lần cũng không nghĩ tới lại xảy ra chuyện tình như thế này. "Chắc cũng đã đến lúc tập trung ở Lôi Thần Thánh Thụ rồi, ta cũng nên tới đó thôi"

Hắn sau khi rửa mặt xong, chỉnh trang lại quần áo rồi ra khỏi phòng, đi về phía trung tâm học viện.

Chương 18

Sáng sớm từng tia nắng nhẹ nhàng chiếu rọi khắp Lôi Thần Thánh Thụ, giờ đây nó làm cho người ta cảm giác như là vật trên trời chỉ thuộc sở hữu của thần thiên.

Lúc này xung quanh Lôi Thần Thánh Thụ đã tập trung rất nhiều người, từ tân viện sinh cho tới những học tỷ học trưởng đang đứng ở đó. Họ cứ bàn tán xầm xì.

Một chốc sau thì Lôi viện trưởng cùng Lam nhi và Hoa nhi đã tới nơi.

"Tất cả im lặng" Lôi viện trưởng ánh mắt nghiêm nghị quát lên.

Toàn trường bây giờ đã yên tĩnh, không một tiếng động.

"Tất cả tân sinh tiến lên" Nghe vậy thì những tân sinh từ trong đám đông đi ra, đứng thành một hàng ở đó.

"Hôm nay ta sẽ mở lõi tri, lợi ích của lõi tri là rất lớn, nó vừa giúp luyện thể, và đan điền cũng sẽ tích tụ lõi lực, sau này khi luyện không sẽ dễ dàng hấp thu lõi lực hơn" Lôi viện trưởng vừa nói xong thì ông vung tay lên, chín cái hồ nhỏ đã xuất hiện ở xung quanh Lôi Thần Thánh Thụ.

Ông làm ra một số thủ pháp kỳ lạ thì cái cây đang yên bình bỗng có lõi điện lóe lên liên tục, từng luồng lõi điện cứ thế mà tích tụ vào trong chín cái hồ.

"Cả chín người các ngươi tiến nhập vào đây, chịu đựng được thời gian càng lâu thì lợi ích càng lớn, nhưng nên nhớ, nếu đã đạt tới giới hạn bản thân thì liền lập tức li khai, có khi cố quá thì thành quá cố đấy"

Mấy tân sinh liền đi vào hồ lõi điện mà ngồi ở đó, chỉ có Kinh Thiên thì đang chần chừ.

"Nè Long ca, ngươi đã dùng kim lõi giúp ta tẩy rửa kinh mạch rồi, giờ có cần tiến vào lõi tri không" Kinh Thiên lên tiếng hỏi.

"Có còn hơn không, bỏ phí làm gì, dù nó không giúp kinh mạch và cơ thể của ngươi tăng trưởng lên nữa, nhưng dùng nó để luyện công không phải dễ dàng hơn sao, còn có giúp cho con Bôn Lôi Mã kia nữa, cái con đó thì chúa thích ăn lõi điện đấy" Long ca nghe hỏi thế nên cũng nói cho Kinh Thiên hiểu.

"Kinh Thiên ngươi còn đang chần chừ gì đấy, sao không tiến vào đi, chả lẽ ngươi nghĩ thứ này vô dụng với ngươi chăng" Lôi viện trưởng liếc mắt nhìn qua Kinh Thiên, ông ta suy nghĩ thế cũng không sai, có lam lõi rồi thì việc này chỉ là bình thường, có cũng được không có cũng chả sao, nhưng mới tuổi như thế mà kén cá chọn canh thì không tốt.

"Dạ không có gì, nhìn lõi tri này chỉ thấy ghê ghê một tí thôi" Kinh Thiên đáp lại xong cũng tiến bước đi vào mà đã tọa ở đó.

"Không biết đám tân sinh này có khá khẩm gì không đây, nếu như thiên phú cực tốt thì có thể chịu đựng được trong một giờ "

"Chịu đựng được như thế thì chỉ có vài vị học trưởng cấp cao của chúng ta thôi, đa số thì chưa được nửa giờ thì đã chạy ra rồi"

"Hừ, mấy người này sao bằng Lam học tỷ được, các ngươi lúc trước chưa thấy qua thôi, Lam học tỷ hấp thu được một nửa cái đồng lõi tri này đấy nha"

"A, học tỷ nói thật chứ, chúng ta ở đây chưa nghe qua bao giờ a"

"Chưa nghe là đúng rồi, những chuyện này ngoài viện trưởng ra thì chỉ có vài vị học trưởng cùng thời với Lam học tỷ mới biết thôi"

"Thực là kinh khủng a, người sở hữu nguy lam lõi danh xứng với thực nha, cái đồng lõi điện này ngồi trong đó còn khó chịu hơn cả cực hình nữa, chúng ta lâu năm tiếp xúc với lõi điện nên không sao, chứ như đám tân sinh thì" Tên viện sinh này nói tới đây thì không khỏi run rẩy.

Hơn hai mươi phút trôi qua, lúc này thì đã có bốn người ra khỏi lõi tri, sắc mặt bọn chúng trông rất là nhợt nhạt.

"Bốn người các ngươi như vậy cũng được rồi, mặc dù tư chất không tốt nhưng không sao cả, cứ cố gắng hết sức thì có ngày cũng thành công thôi" Lôi viện trưởng đứng trước mặt bọn chúng mà an ủi.

Haizz! biết sao được, cái lõi tri này ngồi trong đó y như đang bị tra tấn vậy, cả người cứ co quắp lại và run lên liên tục, cảm giác khổ không thể nói hết.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, bây giờ đã được hơn ba mươi phút rồi vẫn chưa có ai đi ra, một chốc sau thì có ba người đứng dậy thoát li khỏi lõi tri.

Thoạt nhìn ba người này không khổ sở như những tên trước, chỉ thấy chúng vẻ mặt tự đắc mà thôi.

"Khá lắm, chịu đựng được lâu như thế sau này rất có tương lai" Lôi viện trưởng gật đầu mỉm cười, ba tên này cũng được gọi là ưu tú a.

"A, vẫn còn hai người ngồi ở lại trong lôi trì "

"Thật không ngờ được năm nay là có hai người chịu đựng được tới mức này, hằng năm hiếm lắm chỉ có một người mà thôi"

"Hình như tên mặc bạch y kia hôm qua đắc tội với Lam học tỷ thì phải, không ngờ hắn cũng khá quá"

"Vừa anh tuấn, lại vừa có tài như thế, năm nay lôi viện của chúng ta tươi sáng lên hẳn rồi" Một số nữ sinh đứng ở ngoài nhìn Kinh Thiên mà bàn tán liên tục.

Lúc này vừa qua một tiếng, thì hai tên đó cũng đi ra khỏi lôi trì rồi.

Tên cùng Kinh Thiên đi ra liếc mắt nhìn hắn "Hừ cái tên bần thiêu này mà cũng sánh bằng ta, hắn chỉ có vận may mà thôi" Nhưng hắn vẫn quay sang Kinh Thiên mà cười nói "Tiểu đệ thật không ngờ gặp được một người có thiên phú như mình, mà độ tuổi lại sần sần như nhau, không biết vị huynh đài đây tên gì, ta thật muốn làm quen, ta tên là Hạ Thiết"

"Thật khách sáo rồi, tiểu đệ tên là Kinh Thiên"

"Thì ra là Kinh Thiên huynh đệ, hân hạnh hân hạnh" Hạ Thiết trong lòng nghĩ thầm "Hừ Kinh Thiên được lắm, hôm nay ngươi dám tranh uy với ta, đợi ngày sau ta sẽ cho ngươi nếm mùi đau khổ"

Uy, thì ra tên cao to đen hôi kia là người của Hạ gia à, nghe nói gia gia hắn là Hạ Nguyên làm tể tướng trong triều a, tại sao không theo gia gia hắn làm quan mà lại vào đây.

Cả hai tên không nói chuyện với nhau nữa mà bước về phía lôi viện trưởng.

"Thật không ngờ năm nay lại xuất hiện hai nhân tài như thế, hằng năm có một người thì tốt lắm rồi, tương lai sau này của các ngươi sẽ rất rực rỡ" Lôi viện trưởng nói xong đi lại chỗ chín cái hồ nhỏ kia chuẩn bị thu hồi chúng lại, nhưng có một chuyện làm ông kinh ngạc "A, gì thế này, tại sao cái hồ của Kinh Thiên lại không còn tí lôi điện nào thế"

Ông vừa hốt hoảng la lên thì lúc này cả đám viện sinh phía sau cũng đã tụ tập lại mà nhìn.

"Cái gì, sao lôi điện lại biến mất hết như thế, đã có chuyện gì xảy ra ư"

"Chả lẽ Kinh Thiên hắn đã hấp thụ hết lôi hà rồi, nhưng chuyện này quá khó tin"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Ở trung tâm của lôi viện, xung quanh Lôi Thần Thánh Thụ đã có một đám người đang trở mắt nhìn về phía Kinh Thiên.

"Những gì ngươi nói là thật" Lôi viện trưởng lúc này vẫn không tin, nên mới hỏi lại lần nữa.

"Thật a, ta chỉ vô tình thôi, chả biết từ lúc nào mà lại hấp thu hết lôi hà đó" Kinh Thiên làm vẻ mặt vô tội.

"Bộ ngươi ngồi vào đó không cảm thấy gì hết à" Lôi viện trưởng cứ thế mà hỏi tới.

"Chả lẽ đi vào đó không được gì mà còn bị thương à? Sao mà có chuyện vậy được" Kinh Thiên vẫn ngu ngơ không hiểu gì, cứ nghĩ thuộc lôi hệ thì sao mà bị lôi điện làm khó được.

Mẹ cha ơi, thằng này da nó làm từ da của long tộc hay sao mà lại ghê ghớm tới mức này, cái đám lôi điện dày đặc đó ngồi vào như bị tra tấn vậy.

"Hừ, chỉ làm ra vẻ, sao mà có chuyện ngồi vào đó không bị gì được, mình da dày thịt thô còn chịu không nổi, chưa nói cái thằng này còn hấp thu hết, chắc giờ hắn khổ không nói nên lời" Hạ thiết hừ một tiếng.

"Được rồi, nếu giờ ta xuất động lôi điện cấp cao hơn ngươi có muốn thử tiến nhập vào đó không" Lôi viện trưởng thấy hắn như thế nên mở lời.

Bôn Lôi Mã nghe thế cứ hí lên và thúc dục hân đồng ý "Mẹ nó cái con ngựa này thật tham ăn quá mà, người thì ăn no còn ta thì chả được cái gì hết" Kinh Thiên cùng đánh bắt đắc dĩ đồng ý.

Thấy hân gật đầu nên Lôi viện trưởng cũng không chậm trễ nữa, ông lập tức kêu Kinh Thiên đi lại gần Lôi Thần Thánh Thụ rồi mở ra một tầng hộ trảo xung quanh đó, ông cũng kêu tất cả mọi người tránh xa ra.

"Được rồi Kinh Thiên, lần này ta sẽ mở lõi điện cấp cao hơn, đó là nguy lam lõi, nếu người không chịu nổi thì phải la lên ngay lập tức ta sẽ cứu người ra, việc này rất nguy hiểm" Sau khi chuẩn bị thì Lôi viện trưởng cũng dặn dò hân đôi chút.

A, lõi viện trưởng mở nguy lam lõi luôn rồi, đó giờ chưa từng thấy qua nha!

Thật vậy, nguy lam lõi vô cùng nguy hiểm, bình thường khó mà chịu đựng được chứ nói gì là hấp thu!

"Không biết hân có chịu được không đây, nguy lam lõi không phải chuyện đùa, mặc dù bản thân mình sở hữu nó nhưng đôi khi lại không thể tùy tâm sở dục" Lam Nhi đứng đó cũng có chút khó tin.

"Được rồi ta phát động đây" Lôi viện trưởng nói để Kinh Thiên chuẩn bị, lúc này thì hân đã ngồi đã tọa trong hộ trảo rồi.

Lôi viện trưởng mở ra một nửa cấm chế của Lôi Thần Thánh Thụ, nguy lam lõi từ trên tán cây ào ào trút xuống như mưa, một hồi lâu sau đã biến thành lõi hà vòn quanh Kinh Thiên.

"Haizz, vẫn chả có tí tác dụng gì hết, mẹ nó cái con Bôn Lôi Mã này hấp thu liên tục, người cũng phải chuyển cho ta một ít để tăng trưởng thực lực chứ." Kinh Thiên liên tục chửi con ngựa trong người mình.

"Người ghen tị với nó làm cái gì, cái con đó bản chất tham ăn đó giờ rồi, long tộc ta thì tham tiền hơn mạng, còn loại ngựa này thì chỉ khoái ăn lõi điện thôi. Nó thích ăn bao nhiêu thì tùy, đợi chốc sau nó ăn no thì người làm theo lời ta, kiếm cách cho thằng cha viện trưởng kia mở lam lõi ra cho người hấp thu" Long ca thấy hân cứ nhăn nhó như thế nên cũng nói vài câu khuyên giải.

"Mở lam lõi ra cho ta hấp thu, nói đùa, tí nữa con quý ngựa kia nó ăn tiếp thì lấy cái gì cho ta mà hấp thu đây"

"Người ngu vừa thôi chứ, người có thấy thằng nào con nào ăn no vỗ bụng rồi mà vẫn còn sức ăn tiếp không, dù người có để sơn hào hải vị trước mặt thì chúng nó cũng ngán ngẫm rồi!"

"A, thì ra là thế, sao mình lại không để ý nhỉ, long ca quả nhiên là long ca a, về phần gian manh thì ta còn thua người xa, không biết khi xưa người thuộc cái dạng gì nữa" Kinh Thiên làm mặt cười gian xảo nói với long ca.

"Quá khen a, hắc hắc, ta đây không gian xảo thì quá mất mặt long tộc đi"

Mẹ nó cái thằng cha này mình nói thế mà hân vẫn mặt dày tỏ vẻ tự đắc được, đúng là long tộc ngay cả da mặt cũng dày như thế.

Hân và long ca cứ thế mà ngồi tán chuyện với nhau, còn Bôn Lôi Mã thì cứ hút lấy hút để, làm như nó chưa từng bao giờ được ăn vậy. Cũng thật khó trách nó, tự xưa tới giờ toàn ăn lõi điện tầm thường chứ có đời nào ăn nguy lam lõi đâu, mặc dù bản thân có lam lõi nhưng đâu có khùng mà tự ăn lực lượng của mình.

Thời gian cứ thế trôi qua, sau ba mươi phút thì lõi điện xung quanh Kinh Thiên đã bị con ngựa đói này nuốt sạch không thừa lại gì.

"Hừ, lõi điện cấp thấp thì mãi ăn gần cả tiếng mới xong, còn nguy lam lõi thì mới nửa tiếng đã nuốt sạch rồi, làm ngựa mà cũng kén ăn nữa à" Kinh Thiên lại tiếp tục chửi con Bôn Lôi Mã.

Trong lúc hân cứ lo chửi con ngựa thì bên ngoài đám viện sinh cùng Lôi viện trưởng tròn mắt nhìn. "Thật không ngờ ngay cả nguy lam lõi mà cũng bị nó hấp thu hết, thật là khó tin"

A, không ngờ hân lại hấp thu hết đám nguy lam lõi đó!

Đúng vậy, từ trước tới nay trong lõi viện chưa có một người nào làm được như thế!

"Không thể nào, chuyện này không cách nào xảy ra được, tại sao một tên chỉ mới có nhị phẩm sơ kỳ mà lại bá đạo tới mức này" Lúc này thì Lam Nhi và Hạ Thiết cũng không tin nổi vào mắt mình nữa.

Lôi viện trưởng lúc này đã thu lại hộ trảo, Kinh Thiên nhẹ nhàng đứng dậy rồi mới tiến lại gần ông ta "Lôi viện trưởng a người còn loại lõi điện nào cường hân hơn tí không, thật sự cái nguy lam lõi hấp thụ vào thì chỉ như là muối bỏ biển mà thôi"

Đạch cái thằng này, nguy lam lõi mà hân ví như muối bỏ biển, thì lõi điện cỡ nào mới vừa lòng hân đây, chẳng lẽ hân muốn thử luôn cả lam lõi à.

Lôi viện trưởng trầm ngâm nhìn hân một hồi "Khá lắm, thật khá lắm, từ xưa tới nay trong phân viện với tổng viện thì chưa có ai đạt được thành tích như người, nếu người đã muốn thử lõi điện cấp cao hơn thì cũng được, nhưng ta phải cần chuẩn bị một số thứ, lúc này thì người trở về nghỉ dưỡng đi, ngày mai lại tới đây gặp ta" Lôi viện trưởng thấy được nhân tài bậc này nên cũng không tiếc gì đáp ứng cho hân.

"Đa tạ viện trưởng" Kinh Thiên ôm quyền chào lỗi viện trưởng xong cũng không để ý tới ai nữa mà tự động đi về gian phòng của mình.

"Được rồi, mọi người nên giải tán đi thôi, việc hôm nay coi như xong" Lôi viện trưởng phát phát tay ra lệnh cho đám viện sinh giải tán.

Trong lúc ly khai thì mấy tên viện sinh này vẫn không ngừng bàn tán về chuyện lúc nãy.

Chỉ có Hạ Thiết là vẫn đứng đó, về mặt u oán nhìn về phía Kinh Thiên rồi đi, hẳn không cam chịu mình là cháu của tể tướng đương triều lại thua một tên không rõ lai lịch và ốm yếu như hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Kinh Thiên lúc này đã về tới phòng của mình, hắn ngồi trên giường đã tọa một hồi xem lại thu hoạch của bản thân hôm nay ra sao. "Haizz, hấp thu cả đồng mà một cấp thôi cũng không lên được, con Bôn Lôi Mã này thật không phân chủ tớ mà, chừa lại một ít thôi cũng không được sao"

"Lo làm gì, hiện nay ngươi cũng đạt tới bình cảnh rồi, giờ ngươi cứ ngồi mà củng cố lại thiên lực trong cơ thể đi, ngày mai nếu hấp thu được đồng lam lõi kia thì tấn cấp là điều tất nhiên" Long ca lên tiếng với hắn.

"Ta cứ tưởng ông viện trưởng ấy mở ra lam lõi cho ta hấp thu ngay tại chỗ, nhưng phải chờ tới ngày mai, sợ đến lúc đó thì con Bôn Lôi Mã tiêu hóa xong đám lõi điện rồi, không biết còn lại được mấy phần a, nuôi sủng vật đã cực khổ rồi, mà bản thân ta lại mang trên người một con siêu cấp sủng vật, siêu cấp tham ăn"

"Ngươi tưởng tiêu hóa cái đồng đó dễ lắm à, không tốn ba ngày thì không có cửa đâu, cái con ngựa chứng đó nó ăn cho lăn tròn ra rồi đấy, ngươi khỏi lo, giờ thì phóng thích Bôn Lôi Mã ra ngoài, xem thử nó hiện nay thiên lực có tiến triển gì không"

Kinh Thiên vừa nghe long ca nói thế cũng phóng thích Bôn Lôi Mã ra, nó vừa xuất hiện thì tiếng sấm vang lên rất lớn, chấn động cả gian phòng, một mình nó đứng đó thôi gần chiếm hết diện tích rồi. Cũng may mà long ca nhanh trí đã lập phong ấn xung quanh, làm cho tiếng động và lực lượng không phát tán ra ngoài, chỉ sợ chấn động quá lớn sẽ đem tới một hồi chú ý.

Bôn Lôi Mã vừa ra đã dùng đầu cạ cạ vào người Kinh Thiên, làm ra dáng vẻ nịnh hót, cũng vì nhờ hắn mà hôm nay bản thân con ngựa này mới được một bữa no nê như vậy.

Kinh Thiên cười khổ cũng vuốt ve nó đôi chút, một chốc sau thì hắn mới nhìn lại dò xét Bôn Lôi Mã, lúc này hắn phát hiện ra tia lam lõi thứ năm đã bắt đầu ổn định còn có quang huy. "Không ngờ a, lúc trước gặp ngươi thì vừa tấn cấp tứ phẩm sơ kỳ xong, chỉ chưa quá một tuần thì giờ đã bước vào ngũ phẩm sơ kỳ rồi a"

"Ngươi nói cũng không sai, lúc trước đại nhân đã giúp nó tăng lên tới ngũ phẩm sơ kỳ cấm 42 rồi, sau khi hấp thu đám lõi tri kia thì giờ đã đạt tới đỉnh phong cấp 43, nếu ngày mai ngươi có lòng, để nó hấp thu một xiu lam lõi nữa thì việc tấn cấp tứ phẩm trung kỳ không khó khăn gì" Long ca nhìn Bôn Lôi Mã với ánh mắt hài lòng.

"Nếu đã vậy mai cho nó hấp thu lên cấp 44 luôn cho máu, có con thú này làm bảo vệ thì còn sợ gì nữa, năng lực ta dù không đủ thì cũng không sợ nguy hiểm" Kinh Thiên nghe thế liền suy nghĩ lợi ích trong việc này.

"Ngươi đúng là ngây thơ, từ trước tới giờ muốn trở thành cao thủ, để cho người ta sùng kính thì phải dựa vào bản thân, lấy mồ hôi và máu để xây dựng lên danh tiếng của mình, chả lẽ ngươi không sợ người khác nói là thua cả súc vật à, mặc dù nói con ngựa này là súc vật thì có phần không đúng lắm" Long ca khinh thường mà giáo huấn hắn.

"Nhưng chả lẽ tới lúc nguy hiểm tới tính mạng mà còn làm ra cái bộ dáng cao ngạo để đi chết à, còn núi xanh thì sợ gì không có củi đốt, lúc chết rồi thì mọi thứ cũng tan thành mây khói thôi, lúc đó thì danh tiếng cũng chả có tác dụng gì" Kinh Thiên nghe không lọt tai cái kiểu anh hùng dõm này nên cũng lên tiếng cãi lại.

"Mẹ nó cái thằng ngu này, ta nói chuyện gì ngươi cũng phải nhờ vào bản thân mới được, tự mình nắm giữ lực lượng mới là an toàn nhất, còn nhờ vào con ngựa này thì đôi khi bản thân nó giữ không xong thì lúc đó mi trông chờ vào ai, mà cách rèn luyện tốt nhất là dùng máu và bản thân mình đổi lấy kinh nghiệm, còn khi thật sự không thể bảo mạng thì mới nhờ nó chứ" Long ca nghe cãi lại thế liền tức giận mắng to.

"Uh, cũng có chút lý lẽ đấy nhỉ, nhưng không sao hết, ta và Bôn Lôi Mã có chuyện gì thì còn có long ca nhà ngươi mà, ta nghĩ khi ngươi phá phong ấn xong chắc không yếu đâu nha, có lẽ cũng thuộc dạng siêu cấp cao thủ à, đúng không ngựa điên" Kinh Thiên vừa cười nói vừa quay sang nhìn Bôn Lôi Mã.

Thấy hắn nói thế thì Bôn Lôi Mã cũng gật gật đầu, chỉ có long ca thì lúc này không biết nên cười hay nên tức giận với cái thằng này, nghe nịnh thì cũng sướng đấy, như với cái tâm lý hay dựa dẫm này thật sự là không biết nói gì "Ta chịu thua ngươi rồi, thôi không nói nhiều nữa, ngươi thu con Bôn Lôi Mã

này vào đi, ta sẽ chỉ dạy ngươi một vài chiêu thức cơ bản để phòng thân"

Kinh Thiên không giỡn với hắn nữa nên liền thu Bôn Lôi Mã vào.

"Được rồi, giờ có ba loại chiêu thức cho ngươi lựa chọn, đó là binh khí, song quyền và ma pháp, ngươi thích cái nào?" Long ca nhìn hắn rồi hỏi.

"Ta từ nhỏ tới giờ đã rất thích học kiếm, nhưng chưa có cơ hội thôi"

"Vậy được rồi, ta sẽ chỉ cho ngươi một chiêu kiếm phòng thân, cũng chả cao thâm gì lắm đâu, đủ cho đứa ngu si như ngươi cũng học được" Long ca nói xong thì hắn phóng ra một tia Kim Lôi ra bên ngoài, tia lôi điện này từ từ biến thành hình của một thanh kiếm tinh xảo "Ta dùng lôi lực của mình hóa thành cây kiếm này, nhưng đã đặt cấm chế cơ bản lên nó, nên cũng chỉ là thanh kiếm bình thường thôi"

Kinh Thiên nghe nói thế thì mừng hệt "Mợ tưởng làm ra cây lôi kiếm ngẫu tí xúu cầm chơi, ai ngờ lại giờ trò chỉ cho ta cây kiếm bình thường" Hắn tuy có phần chê nhưng vẫn tiếp nhận.

"Được rồi, đây là thức cơ bản trong kiếm pháp tầm thường, gọi là Phi Vũ" Long ca vừa nói vừa truyền thẳng một tia ý niệm vào trong đầu của Kinh Thiên, từng hình ảnh lúc này liên tục hiện ra trong đầu của hắn, công nhận cách chỉ dạy này trực tiếp và hiệu quả rất nhiều.

Kinh Thiên cứ thế mà múa theo từng hình ảnh xuất hiện trong đầu, lúc mới làm còn có phần khó khăn nhưng dần dần vài giờ trôi qua cũng đã nhuần nhuyễn hơn rất nhiều.

"Hừm, không ngờ thẳng đần này ngộ tính cũng cao đấy, tuy nói chỉ là một chiêu kiếm bình thường nhưng ở nhân tộc này cũng thuộc lộ kiếm pháp cao minh bài danh thứ hai mươi trở xuống rồi, người thường muốn luyện tới mức độ hiện nay của hắn chắc cũng năm sáu ngày là ít, trong khi hắn chỉ tập được vài tiếng" Long ca cũng thầm hài lòng với Kinh Thiên.

Thời gian cứ thế trôi qua, hiện giờ Kinh Thiên đã nắm được hơn bảy tám thành của chiêu thức này, không hiểu sao đôi lúc bất chợt hắn lại múa may có vẻ lung tung không như những gì Long ca truyền thụ, nhưng những chiêu thức ấy lại rất cường hãn và mạnh mẽ, mỗi lần xuất ra thì trên vách gian phòng để lại vô số vết hằn.

Nếu như luyện kiếm để lại vết hằn trên vách thì cũng không có gì lạ, nhưng gian phòng này lại không bình thường tí nào, nguyên liệu làm nên nó là hàn thiết trăm năm chỉ có binh khí cực phẩm cùng sức mạnh phi thường mới làm được vậy.

Long ca thấy một tràng này liền kinh ngạc, hắn không ngờ được tên Kinh Thiên lại luyện chiêu thức Phi Vũ tới mức độ này "Khoan đã, hình như có gì không đúng, lúc hắn làm theo những động tác ta chỉ dạy thì không có gì, nhưng khi phát ra những chiêu kiếm pháp kỳ lạ thì mới thế"

Long ca liền lập tức kêu hắn dừng lại dò hỏi "Kinh Thiên, chiêu thức ta dạy, ngươi luyện rất tốt, cũng sắp đại thành, nhưng những chiêu thức kỳ lạ đôi khi ngươi chém ra thì ta chưa thấy qua bao giờ, cơ hồ có một lực lượng rất mạnh"

Kinh Thiên thấy hắn hỏi thế cũng suy nghĩ một hồi "Ta cũng thật không biết nữa, ta làm theo kiếm pháp ngươi dạy, nhưng vô tình không hay không biết lại phát ra những chiêu kiếm khác, cứ như bản năng ấy"

"Bản năng, ngươi đùa với ai đấy, chỉ theo bản năng mà lại phát ra được kiếm khí cương mãnh như thế, cả hàn thiết cũng bị nó chém, thì ngươi tưởng ta tin à" Long ca nghĩ thầm nhưng hắn chợt phát hiện ra gì đó "Hình như lúc sáng, ngươi có nói cho ta biết là thấy bản thân ở trong mộng cảnh, được vị nào đó truyền cho kiếm thuật có đúng không"

"Đúng vậy, thì sao" Kinh Thiên liền trả lời "Nhưng nó chỉ là ta nằm mộng mà thôi, ngươi hỏi tới làm gì"

"Vậy thì được rồi, ngươi có nhớ rõ kiếm pháp mà ngươi luyện trong mộng không" Long ca ánh mắt có phần mong đợi nhìn hắn.

"Nhớ thì có nhớ, nhưng cũng chả biết có xài được hay không, chỉ sợ nằm mơ cho vui thế thôi"

"Thế thì ngươi sử dụng kiếm pháp đó cho ta xem thử nào" Long ca không đợi được nữa mà ra ra lệnh cho hắn.

Kinh Thiên tuy khó hiểu nhưng vẫn thử xem sao, hắn nhắm mắt định thần nhớ lại tình cảnh phải lẫn lộn chống trả với vô số kim kiếm ngày hôm qua. Một lúc sau thì hắn mở mắt và bắt đầu phát ra từng chiêu kiếm.

Những chiêu kiếm này nhìn thì nhẹ nhàng, nhưng lại phát ra từng tầng kiếm khí sắc bén và cương mãnh. Mỗi một tia kiếm khí phát ra thì trên vách gian phòng lại xuất hiện thêm nhiều vết hằn dài.

"Đúng là chiêu kiếm này rồi, thì ra lúc nãy hắn vô tình phát ra là loại kiếm pháp này, thật sự quá sắc bén và bá đạo đi, nhưng còn có một tia kim khí phát ra nhàn nhạt" Long ca thấy thế cũng kinh ngạc mà trầm trồ khen ngợi, lần đầu tiên hắn thấy được bộ kiếm pháp này.

"Được rồi, dừng lại đi" Long ca xem xong rồi nên cũng bảo Kinh Thiên dừng lại "Ngươi nói cho ta biết chiêu thức này là gì"

Kinh Thiên cũng không chậm trễ giải thích cho hắn "Lúc ta đang ở trong không gian tối tăm của mộng cảnh, thì có ai đó lên tiếng, hắn nói cái gì như là:

Nhất Kiếm Phá Ngũ Hành, chiêu thứ nhất Diệt Kim Kiếm, Kim Môn hiện, Kim Môn diệt, Diệt Kim Kiếm đại thành"

"Diệt Ngũ Hành Kiếm, nói vậy phải có tới năm chiêu thức, khi luyện xong năm chiêu này rồi thì Diệt Ngũ Hành Kiếm mới đại thành" Long ca suy nghĩ một hồi lâu sắc mặt cũng hơi đổi rồi quay sang nói với Kinh Thiên "Nếu theo lời người nói, thì chiêu kiếm pháp này muốn đại thành thì phải diệt được cái gì đó là Kim Môn, lúc trong mộng cảnh người có thấy thứ đấy không?"

"Thật sự không thấy cái gì là Kim Môn cả, lúc đấy tự nhiên trong tay ta xuất hiện một thanh hắc kiếm, rồi vô số những thanh kiếm khí màu ám kim hướng ta mà bay tới, ta hoảng sợ quá nên chống đỡ lại, chưa được bao lâu thì thanh hắc kiếm đã gãy nát, rồi một thanh khác xuất hiện, ta cứ thế mà chịu đựng cho tới khi kiệt sức cũng chỉ phá hủy được vài thanh kiếm khí mà thôi, nhưng lạ lùng là những thanh kiếm đó sau khi gãy nát thì lại tiến nhập vào trong cơ thể ta, sau đó thì bị vô số kiếm khí khác đâm vào mà giật mình tỉnh dậy"

"Theo như người nói thì chiêu kiếm pháp này người chỉ vừa luyện ngày hôm qua, mà còn chưa có được tí gì gọi là thành quả, thế mà lại có uy lực cỡ này, thật sự ta rất muốn xem khi nó đại thành sẽ ra sao" Long ca rất ưa thích những thứ mới lạ nên rất mong chờ việc này. "Thôi được rồi, giờ người nghỉ ngơi đi, thử xem hôm nay có tiến nhập vào mộng cảnh tiếp hay không, rồi ngày mai ta và người bàn luận tiếp"

Kinh Thiên cũng thay quần áo rồi kiếm gì đó lót bụng xong mới ngồi đả tọa trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Màn đêm buông xuống, lúc này trong lòi viện đèn đã sáng, có người thì tiếp tục đàm mê luyện công, có người thì ra ngoài hội họp nói chuyện với nhau. Chỉ có Kinh Thiên đang đả tọa ở trên giường, từ từ tiến nhập vào mộng cảnh để xem có thể luyện tiếp Kinh Thiên kiếm pháp hay không.

Một lâu sau thì tình cảnh như hôm qua cũng đã xuất hiện, hắn lại bị đưa vào một không gian tối đen nhưng lại không nghe tiếng nói nào nữa, bất chợt từng đợt quang mang hiện ra rồi vô số thanh ám kim kiếm xuất hiện.

Kinh Thiên không còn kinh ngạc như lần đầu mà hắn chỉ định thần lại, nắm hắc sắc kiếm trong tay chống đỡ lại từng thanh ám kim kiếm đang phô thiên cái địa bay tới. Nhưng lúc này lại có gì đó hơi khác, hôm qua hắn rất khó khăn mới chém gãy được một thanh kiếm, thế mà lúc này thì không như thế, hắn chỉ dùng một nửa sức mạnh đã đánh gãy được rồi.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua, Kinh Thiên liên tục chống đỡ, lúc này thì hắn đã kiệt sức rồi.

"Chẳng lẽ phải đợi mấy thanh kiếm kia đâm thẳng vào người mới giật mình tỉnh dậy chăng, nhưng cứ kiểu này thì đau khổ không chịu nổi" Kinh Thiên cũng lắc đầu thở dài.

Đúng như hắn vừa nghĩ, thì một đám ám kim kiếm đã hướng thẳng hắn mà đâm tới liên tục, nhưng hắn vẫn chưa tỉnh lại, cứ thế mà chịu đựng từng cơn đau truyền tới bản thân, khi vô số thanh kiếm cắm lên người hắn, hiện giờ trông một cảnh này hắn chả khác gì một con nhím, tới lúc chịu đựng không được nữa thì Kinh Thiên giật mình tỉnh dậy lúc này vẫn là giữa đêm.

Hắn ngồi trên giường toàn thân đầy mồ hôi và thở gấp, sau một hồi vận chuyển thiên lực trị thương mới từ từ bước xuống giường, ra ngoài hít thở không khí. Kinh Thiên vẫn mang theo thanh lôi kiếm bên người, chợt hắn muốn thử xem lần này kiếm pháp của mình tiếng bộ ra sao.

Kinh Thiên cầm kiếm lên, liên tục phát ra từng chiêu kiếm pháp, hắn cứ thế mà múa điên cuồng, thời gian dần trôi qua thì chiêu kiếm đã phát ra dày đặc với một tốc độ khó tưởng, từng luồng kinh phong gào thét mà chém vào mọi vật xung quanh.

Nhưng một lát sau thì những luồng kiếm khí kia dần biến thành màu ám kim nhàn nhạt, có thể thấy rõ hơn lần trước hắn múa cho Long ca xem. Những thân cây gần đó khi tiếp xúc với kiếm khí thì bị chặt thành nhiều khúc đổ rầm xuống.

Kinh Thiên sau một hồi liên tục phát ra kiếm khí thì đã dần mệt mỏi nên hắn ngừng tay, khi nhìn lại xung quanh thì lại kinh ngạc vì cái đám hoang tàn mà mình gây ra, còn trên cánh cửa làm bằng hàn thiết thì để lại vết hằn rất sâu.

"Luyện tới đây chắc cũng được rồi, bây giờ đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi mai còn phải tiến nhập lòi trì lần nữa"

Trong lúc Kinh Thiên đang luyện kiếm thì ở trong Băng Linh Điện đang có sáu người ngồi đó. Thì ra Lòi viện trưởng tập họp bốn vị huynh đệ của mình tới đây có việc cần bàn với Linh Loan viện trưởng.

"Theo như lời người nói thì người muốn mở toàn bộ cấm chế của lòi thần thánh thụ để giúp cho tên tân sinh có lam lòi kia à?" Linh Loan viện trưởng mặc bộ đồ lam sắc ngồi trên một cái ghế tinh xảo làm bằng băng, ánh mắt liếc qua lòi viện trưởng rồi lên tiếng.

"Đúng vậy, chuyện này trọng đại nên ta mới mời mọi người tới đây để nghị luận một phen, dù sao việc mở ra toàn bộ cấm chế của Lòi Thần Thánh Thụ rất nguy hiểm, một mình ta không thể nào đủ sức làm được" Lòi viện trưởng đáp lời.

"Nhưng cái tên đệ tử kia của huynh có thể chịu đựng được áp lực của Lòi Thần Thánh Thụ khi mở toàn bộ cấm chế không, sức mạnh của thánh thụ

không thể nghỉ ngơi, rất cường đại, nếu có gì sơ suất xảy ra thì mất mạng là điều nhất định" Phong viện trưởng nghỉ ngơi nên hỏi.

Thấy Phong viện trưởng nói thế thì những người còn lại cũng nhìn Lôi viện trưởng xem ông trả lời ra sao.

"Điều này các ngươi không cần lo lắng, hôm nay ta đã mở ra một nửa cấm chế của Lôi Thần Thánh Thủ, phát động toàn bộ nguyên lực, nhưng tên tân sinh này thật sự quá cường hãn, hãn hấp thụ sạch sẽ và vẫn bình thường tự nhiên, không may mất một sợi lông" Lôi viện trưởng trả lời một cách chắc chắn.

Thấy hãn nói thế năm người còn lại cũng rất đổi kinh ngạc, thật không ngờ còn có người chỉ với nhị phẩm thiên lực mà lại hấp thụ sạch sẽ nguyên lực làm lại không bị tổn hại gì, việc này xưa nay rất hiếm thấy, nếu thế thì tương lai tên tân viện sinh này sẽ gây ra những điều kinh hãi cho cái đám già ở tổng viện.

"Nếu như ngươi đã kiên quyết như thế thì chúng ta sẽ hợp lực một lần, giải bỏ cấm chế của Lôi Thần Thánh Thủ, nhưng trước hết ngươi phải sơ tán các học viên tới trung tâm học viện, mở ra toàn bộ hộ trảo của Lôi viện, trong lúc đó chúng ta sẽ hợp lực giúp ngươi giải bỏ cấm chế" Linh Loan viện trưởng không hỏi nhiều nữa mà chỉ dặn dò.

Lôi viện trưởng thấy vậy cũng gật đầu đồng ý, điều này không phải việc thường nên làm mọi biện pháp an toàn cũng là tất nhiên.

"Nhưng ta nói trước, nếu trong quá trình thực hiện có biến cố gì xảy ra thì ta sẽ lập tức dừng lại và đặt cấm chế làm cho Lôi Thần Thánh Thủ trong nửa năm không thể hoạt động, điều này cũng tổn hại tới việc tu luyện của lôi viện các ngươi, ngươi chắc là không từ bỏ ý định này chứ" Linh Loan nhìn sang lôi viện trưởng hỏi ý kiến.

"Điều này không thành vấn đề, nếu có thể đào tạo ra một nhân tài kinh điểm bậc này thì cái giá phải trả như vậy cũng là thấp rồi, ta không hối hận" Lôi viện trưởng vẫn kiên quyết đáp lại.

Bốn tên huynh đệ của Lôi viện trưởng cũng ngạc nhiên, lâu rồi mới thấy đại ca của mình vì một tên viện sinh mà lại kiên quyết tới mức này, nếu có gì thì việc tu luyện của lôi viện sẽ chậm lại nửa năm, viện sinh của hãn tiến cảnh sẽ rất chậm, không khỏi có nhiều người bất mãn, chưa nói trận quyết chiến hai năm một lần cũng chỉ còn lại hơn nửa năm, việc này có khi lại được không bù mất.

"Nếu đã thế thì các ngươi giải tán đi, ngày mai tất cả tập trung ở lôi viện tiến hành mọi việc như đã định, việc này phải thật cẩn trọng nếu có chuyện gì xảy ra với Lôi Thần Thánh Thủ thì ta không biết ăn nói thế nào với hai vị viện trưởng ở tổng bộ đâu, hai người này mà phát hỏa lên thì các ngươi cũng tự biết đi" Linh Loan viện trưởng nói tới đây sắc mặt cũng nghiêm nghị lại.

Năm người đồng loạt gật đầu rồi cũng cáo từ, nhưng lúc rời đi thì ai nấy cũng hơi có chút lo âu, nói về sự phát hỏa của hai vị viện trưởng tổng bộ kia thì họ cũng thấy qua một hai lần, thật sự là kinh tâm động phách, không thể nào thừa nhận nổi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Lại một ngày nữa trôi qua, hôm nay cũng có thể coi là ngày trọng đại của học viện, vì sáu vị viện trưởng ở đây sẽ hợp sức mở ra toàn bộ cấm chế của Lôi Thần Thánh Thủ, điều này từ xưa tới giờ chưa gặp qua một lần nào, nên viện sinh ai nấy đều tò mò.

Kinh Thiên giờ này hãn đã dậy và rửa mặt, chỉnh trang lại quần áo rồi bước ra khỏi cửa, từng ánh nắng nhẹ nhàng chiếu rọi khắp nơi làm hãn thấy rất thoải mái

"Hôm qua việc luyện kiếm của ngươi tới đâu rồi" Long ca bỗng lên tiếng.

"Không có gì, chỉ khá hơn lần đầu tí thôi, nhưng đau đớn nhận phải thì lại gặp bội, đám kim kiếm kia nó cắm vào người của ta trông như nhím ấy, chỉ kịp hồi phục sơ sơ thôi, lúc cần ngươi thì ngươi ngủ mất từ lâu" Kinh Thiên đáp lại lời nói của hãn.

Long ca nghe nói vậy cũng có tí xấu hổ, thấy thế hãn muốn sửa lỗi nên dùng kim lõi đi khắp người của Kinh Thiên để giúp hãn chữa trị vết thương xem sao. "Uy, sao lại không thấy vết thương cho kiếm khí gây ra"

"Đội ngươi chắc ta chết trên giường mất tiêu rồi, hôm qua ta tự ngồi đả tọa trị thương rồi, sau đó có cảm giác rất thoải mái nữa là" Kinh Thiên bĩu môi nói với long ca.

"Sao lại trị thương nhanh như thế được, thiên lực của ngươi mới nhị phẩm mà nhưng không sao theo hiện tại thì ngươi đã chạm tới bình cảnh của cấp 13 rồi, nếu ngồi luyện công nửa ngày thì sẽ tấn cấp 14, hiện giờ tiến nhập lõi thì thì ngươi sẽ dễ thăng nhanh hơn, lúc đó chắc có thể nâng lên tới cấp 15,16 như chơi thôi"

Hãn với long ca nói chuyện với nhau một hồi thì bản thân đã đi tới trung tâm của quảng trường, nhưng hôm nay thì không thấy một tên viện sinh nào chỉ thấy sáu người mặc quần áo khác nhau đang đứng.

"Kính Thiên mau lại đây chào hỏi các vị viện trưởng nào" Lôi viện trưởng vừa thấy Kính Thiên tới thì kêu hán lại hành lễ với những người ở đây.

Bốn người huynh đệ của Lôi viện trưởng thì hán đã thấy lúc khảo thí rồi, chỉ có một cô gái đang đứng ở giữa bọn họ, mặc bộ đồ lam sắc, dáng người thướt tha nhưng xung quanh nơi nàng đứng lại tỏa ra hàn khí bức người, áp chế hết thủy khí thể của những người còn lại.

Kính Thiên sau khi chào mấy vị viện trưởng xong thì tới phiên của Linh Loan.

"Đây là Linh Loan tổng viện trưởng của phân bộ chúng ta, hôm nay ta mời nàng đến là muốn giúp một tay mở ra lam lôi" Lôi viện trưởng giới thiệu cho Kính Thiên biết.

"Thì ra là Linh Loan viện trưởng, hân hạnh cho tiểu sinh" Kính Thiên cũng liền hành lễ.

Linh Loan nhìn hán dò xét một hồi cũng gật đầu, tên Kính Thiên này thật sự không tầm thường tí nào, quanh người hán tản mát ra thiên lực và một ít lôi điện rất cường hân "Không có gì, quả thật là nhân tài xuất thiếu niên, tuổi như người thôi đã có hỏa hầu như vậy thì thật sự hiếm thấy, quả không uổng ta và các vị viện trưởng vì người mà liệu một phen"

Kính Thiên thấy thế cũng làm mặt ngạc nhiên, liệu một phen, liệu cái gì mới được chứ, chỉ mở ra cấm chế của Lôi Thần Thánh Thụ thôi có cần phải nghiêm trọng vậy không nhỉ.

Trong lúc Kính Thiên đang suy nghĩ thì sáu vị viện trưởng đã phát động cho toàn bộ cấm chế hiện lên, dưới lôi thần thánh thụ có một hình ngôi sao sáu cánh rất lớn hiện ra, lúc này cả sáu người đứng ở mỗi góc khác nhau tương ứng với mỗi đầu cánh sao.

Từng luồng lực lượng khổng lồ ào ào tuôn ra chảy vào trong hoa văn sáu cánh, những vòng cấm chế từng tầng từng rõ ra, bao phủ phía trên của thánh thụ.

Sáu vị viện trưởng thấy thế liền bắt đầu thay đổi thủ ấn, tất cả lực lượng lao lên vòng cấm chế đầu tiên để phá vỡ nó, thời gian cứ thế dần dần trôi qua cấm chế cũng bắt đầu xuất hiện vết rách rồi nổ tung.

Hết lớp này tới lớp khác cấm chế dưới thiên lực cường đại của sáu người mà chịu không nổi cũng ầm ầm đổ xuống, cái cuối cùng vừa bị phá bỏ thì một cột sáng màu xanh lam từ Lôi Thần Thánh Thụ bắn thẳng lên trời, một chốc sau thì lam văn đã tụ tập dày đặc ở trên trời, bao phủ cả toàn bộ phân viện, từng tia lam lôi cũng tùy thế mà phát ra liên tục, tiếng sấm ầm ỹ khắp nơi.

"Oa, không ngờ được hôm nay lại thấy được cảnh hoành tráng như vậy a"

"Dị tượng kiểu này thật là đẹp hết chỗ chê, nhưng cái gì càng đẹp thì độ chết người càng cao nha."

Cả đám viện sinh của các viện cũng đang tụ tập ở gần Băng Linh Điện, ai nấy cũng vì nhìn thấy cảnh này mà trầm trồ khen ngợi, nhưng chỉ có duy nhất một người vẫn bình tĩnh mà hướng mắt nhìn vào lôi viện đó chính là Lam Nhi "Thật không biết hán có chịu nổi lam lôi mạnh mẽ như thế này hay không, nếu hán qua được ải này thì tương lai thật sự rất huy hoàng".

Cùng lúc đó ở gần Lôi Thần Thánh Thụ thì sáu vị viện trưởng sắc mặt cũng nhăn nhó khó chịu, họ gần như phải sử dụng một lượng rất lớn thiên lực để phá bỏ hết cấm chế nên cơ thể bắt đầu xuất hiện dấu hiệu không ổn.

Lúc này Lôi viện trưởng mới kêu Kính Thiên nhanh chóng tiếp nhập vào trong hốc cây của thánh thụ ngồi đã tọa ở đó. Sau khi Kính Thiên làm theo thì sáu vị viện trưởng mới ngừng tản ra thiên lực, và bắt đầu khởi động nhiều tầng hộ trảo bao quanh cả lôi viện lại.

"Bây giờ chỉ trông chờ vào hán thôi, mong rằng đừng có việc gì ngoài ý muốn xảy ra, ta thật cũng muốn xem phân viện của chúng ta sẽ xuất hiện loại nhân tài kinh diễm tới mức nào" Linh Loan viện trưởng cùng những người còn lại không rời khỏi vị trí ban đầu mà vẫn đứng ở đó quan sát và hộ pháp.

Lúc này Lôi Thần Thánh Thụ đã phát ra dày đặc lam lôi, những tia lôi điện đó cứ ào ào liên tục đổ về phía gốc cây Kính Thiên đang ngồi, hiện này đã không còn nhìn rõ thân ảnh của hán nữa.

Thời gian cứ thế mà trôi qua dưới sự mong đợi của mọi người, nhưng nhìn vào chỗ thánh thụ thì lôi điện vẫn cứ dày đặc như thế không có dấu hiệu gì cho thấy là bị hấp thụ, ai nấy cũng không khỏi lo lắng một phen.

Nhưng lúc này có một việc xảy ra, tự nhiên ở trong đám lam lôi kia lại phát ra tiếng ngựa hí kính thiên động địa, làm rung chuyển cả lôi viện, sáu vị viện trưởng phải phát động thiên lực của mình đã chống lại. Một hồi lâu sau thì một bóng hình của con ngựa một sừng đã phóng thẳng lên trời sao, nhập vào đám lam văn. Lúc này đám mây vừa mới tĩnh lặng kia lại phát ra lam lôi cuồng cuộn, từng tầng áp lực bắt đầu phủ xuống toàn bộ phân viện, làm cho đám viện sinh hoảng hốt.

Nhưng các viện sinh ở đây không ai biết việc gì đang xảy ra, chỉ thấy cả người mình có áp lực vô hình đè nén, không có cách nào kháng cự được, dù đã vận chuyển thiên lực bảo hộ nhưng vô phương chống đỡ. Cơ hồ có một số người chịu không nổi đã bị đè ép nằm bẹp xuống đất, một số khác thì bất tỉnh đương trường, chỉ có vài người thì chịu đựng được.

"Tại sao lại thế, đây không phải là Bôn Lôi Mã sao, như thế nào mà xuất hiện vào giờ phút này được" Lôi viện trưởng kinh ngạc la lên.

"Người nói thật không, hình ảnh đó là Bôn Lôi Mã phát ra à, nhưng theo ta biết Lôi Mã tộc chưa bao giờ xuất hiện qua ở thế giới này, xét về độ hiếm

thấy thì long tộc với phương tộc còn dễ gặp hơn tại nó nữa" Bốn tên huynh đệ của hắn cũng nghi ngờ.

"Theo tình cảnh và áp lực này thì đúng là Bốn Lôi Mã gây ra rồi, chỉ có nó mới hòa hợp được với lam lôi tới mức độ như vậy mà thôi, chuyện này có phần bí ẩn nên mọi người hãy cẩn thận" Linh Loan viện trưởng lên tiếng dặn dò mấy người còn lại.

"Nhưng với áp lực như thế thì đám viện sinh ở đây không một tên nào chịu nổi cả, còn chúng ta thì lại không rảnh tay làm sao mà thiết lập hộ trảo giúp chúng được, nếu có chuyện không may xảy ra thì hậu quả thật khó lường" Lôi viện trưởng lo lắng cho đám viện sinh ở bên ngoài.

"Theo ta thấy không nguy hiểm tới tính mạng bọn chúng đâu, coi như là một lần khảo nghiệm đi, đối mặt với áp lực đáng sợ như thế này thì cũng có chỗ tốt, sau này gặp cao thủ thì cũng đỡ phải thất thủ phần nào" Linh Loan viện trưởng đậm mặt lên tiếng.

Nhưng chưa đợi mọi người bình tĩnh thì lại có một cái bóng rất dài bay vút lên trời rồi cũng tiến nhập vào lam vân. Lúc này thì từng tiếng long ngâm khủng khiếp phát ra, uy áp dường như còn cường đại hơn chục lần so với Bốn Lôi Mã.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nhị Phẩm Trung Kỳ Đỉnh Phong

Hiện nay trong học viện Thiên Minh có từng tiếng long ngâm phát ra vang vọng cả thiên địa, những viện sinh hồi nãy còn chống cự được với uy áp của Bốn Lôi Mã nhưng hiện giờ toàn bộ đều bị đè ép nằm hết xuống đất.

Tất cả viện sinh đều hoảng sợ rồi, cả đám không biết tại sao trong học viện lại phát ra tiếng long ngâm được, long tộc xưa nay thật sự rất ít khi nào xuất hiện trên thế giới, những ai thấy được chúng đều là cao thủ đỉnh cấp thiên hạ mới có tư cách đấy, nhưng tại làm sao ở một phân viện như vậy là xảy ra tình huống thế này.

Cùng lúc, sáu vị viện trưởng ở bên trong gần với tiếng long ngâm nhất cũng thoáng có dấu hiệu bị áp bức nặng nề. Mặc dù họ tu vi cực cao nhưng cũng khó chống lại uy áp cường đại của cao thủ long tộc.

"Chuyện không ổn rồi, theo uy áp bức này thì hai vị viện trưởng cũng thua xa, nhưng những người này sao lại xuất hiện ở đây" Linh Loan viện trưởng đang cố chống chọi lại áp lực.

"Đúng vậy, chỗ này của chúng ta quá nhỏ bé không thể nào lọt vào mắt họ được, chắc phải do sự tình gì đó" Mấy vị viện trưởng còn lại cũng khốn khổ không thôi.

"Xin hỏi là vị đại nhân nào của long tộc giá lâm, xin hãy ra cho vãn bối được gặp mặt, nếu có gì không đúng gì đại nhân bỏ qua cho" Lôi viện trưởng nhanh trí la lớn lên.

Nhưng mọi việc lại không như hắn nghĩ, xung quanh không nghe thấy ai trả lời chỉ có tiếng sấm vang vọng mà thôi, bất chợt một tiếng hừ lạnh vang lên, uy áp phủ xuống lúc này còn cường đại hơn lúc trước làm cho sáu người thoáng run rẩy, còn đám viện sinh ở ngoài thì đã bất tỉnh hết rồi.

Thật ra lần này chỉ là do Long ca nhà ta quá khích vì hấp thụ được một phần lam lôi làm cho phong ấn hé mở một chút nên phóng khí tức ra ngoài, nhưng hắn là long tộc cao ngạo nên thị uy một phen để đùa vui.

Thấy chơi đùa nhiều đây đủ nên hắn cùng với Bốn Lôi Mã không dây dưa nữa mà thu hồi khí tức lại, lúc này thì lam vân trên bầu trời mới biến mất, tất cả uy áp cũng như thế mà tan biến theo.

Sáu vị viện trưởng thấy mọi việc đã được giải quyết xong cũng thở dài, thật may là vị đại nhân long tộc này không gây ra chuyện gì, dù cho hai vị viện trưởng tổng bộ có tới đây thì không biết người ta có đặt họ trong mắt không nữa kia.

"Chuyện ngày hôm nay thật quá kỳ quái, tại sao long tộc là lôi mã tộc lại cùng xuất hiện ở một nơi thế này, từ xưa tới giờ không phải hai tộc này chẳng ưa gì nhau sao" Linh Loan viện trưởng thở dốc một hồi mới đặt ra nghi vấn.

"Thật sự không biết việc này nguyên do ở đâu, nhưng sự việc có phần trọng đại, long tộc và lôi mã tộc xuất hiện vào lúc phong ấn của thế giới sắp mở ra thật sự có điều đáng ngờ, phải thông báo cho hai vị viện trưởng tổng bộ xem xét một phen" Lôi viện trưởng quay sang trả lời với Linh Loan.

Trong lúc mọi người đang lo lắng về vấn đề xảy ra thì lúc này từ trong hốc cây chỗ Lôi Thần Thánh Thụ bỗng phát ra ba động thiên lực liên tục. Thiên lực cứ thế mà tăng lên không chút nào dừng lại.

Sáu vị viện trưởng nhìn lại cũng thoáng kinh ngạc, chả lẽ cái tên Kinh Thiên này hấp thụ xong lam lôi nên liền đột phá cảnh giới chăng.

Đúng như mọi người nghĩ, Kinh Thiên đang hấp thụ điện cường lam lõi, nên đã đột phá tới nhị phẩm cấp 15 rồi và từ từ chạm tới bình cảnh. Dưới sự tác động mạnh mẽ của lam lõi mà thiên lực trong người hắn vận chuyển liên tục cuộn cuộn không dứt.

Long ca thấy thế nên lập tức áp súc thiên lực của hắn tại đan điền, đợi đến khi đủ rồi thì sẽ đồng loạt xông phá bình cảnh.

Lam lõi quán quanh người Kinh Thiên lúc này đã bắt đầu có dấu hiệu tản đi rất nhanh, chỉ một thoáng sau thì hắn đã hấp thu toàn bộ vào trong cơ thể.

"Thật sự không ngờ ngay cả lam lõi của Lôi Thần Thánh Thụ cũng bị hấp thu không còn lại gì, tên này là cái động không đáy hay sao?" Lôi viện trưởng cũng cười thâm, vì đây thật sự là thiên tài trong thiên tài a.

"Có gì đó không đúng, hình như hắn sắp tấn cấp tiếp thì phải, ba động thiên lực trong người hắn vẫn chưa ổn định mà lại như đang chuẩn bị tích sức để xông phá bình cảnh" Mấy vị viện trưởng nghe Linh Loan nói thế thì chăm chú nhìn lại.

Long ca đã tích sức thiên lực tới cực hạn, nhất cử thả ra làm cho thiên lực xông phá bình cảnh của Kinh Thiên một cách rất thô bạo, làm cho hắn có cảm giác đau thấu tim gan. Kinh Thiên chịu đựng một hồi thì lại phun ra một bùm máu màu đen tanh hôi rồi thiên lực cũng đã xông phá qua bình cảnh tiến vào cấp 16.

Kinh Thiên từ từ mở mắt ra đứng dậy, thì thấy cả cơ thể nhẹ nhàng và rất sáng khoái, không ngờ tiến một lần tới ba cấp, thật là vui sướng a.

Sáu vị viện trưởng thấy không có gì xảy ra nữa nên thu lại tất cả hộ trảo, lúc này Kinh Thiên từ trong bước ra hành lễ với mọi người. Cả đám chỉ đáp lại nhẹ nhàng rồi bắt đầu vận dụng thiên lực đóng lại cấm chế.

Mở ra cấm chế đã rất khó khăn, việc đóng lại thì còn khó hơn gấp bội, một thời gian dài sau thì cấm chế đã hoàn toàn được thiết lập lại.

Lúc này Lôi viện trưởng mới bước tới chỗ Kinh Thiên "Thật khá lắm, không ngờ người lại hấp thu được hết đồng lõi điện này, thật làm cho ta kinh ngạc, ta đảm chắc việc người tiến nhập vào tổng viện chỉ là vấn đề thời gian thôi"

"chúc mừng đại ca thu được một học trò giỏi a, tương lai ngày sau của hắn thật không thể nào nhìn thấu được, đợi tới lúc đó thì đại ca ngài danh vọng trong tổng viện cũng tăng cao nha" mấy tên huynh đệ của Lôi viện trưởng xúm lại chúc mừng.

"Các người có thói ăn nói bậy bạ đi không, hắn ta mới hấp thu xong đám lõi tri cần nghỉ ngơi, mà cả đám cứ đứng đó tán dóc thế hả" Linh Loan viện trưởng liếc nhìn mấy người rồi quay sang Kinh Thiên "Người làm tốt lắm, hôm nay tới đây thôi, người trở về đi, chúng ta còn phải thu dọn lại chỗ này nữa"

Kinh Thiên ôm quyền chào tạm biệt mấy người rồi bước đi về phía phòng của mình. Còn sáu vị viện trưởng thì ở lại ra lệnh cho một đám lão sư đi ra đánh thức mấy tên viện sinh dậy, còn bọn họ vì xem xét lại cấm chế một lần nữa rồi mới ly khai.

Kinh Thiên sau khi về tới phòng thì điều đầu tiên hắn làm chính là lôi tên long ca kia ra chất vấn một trận "Hừ hừ này người làm gì thế hả, lúc nào cũng bảo ta là không được cho ai biết về chuyện của người, vậy mà người lại tự ý ra ngoài quậy cho một hồi"

"Ủầy, lâu rồi chưa ra ngoài nên tranh thủ lúc phong ấn vừa bị yếu đi một xíu, thì phải quậy cho vui chứ" Long ca vẫn cái điệu bộ hí hửng mà trả lời hắn.

Kinh Thiên hừ nhẹ một tiếng rồi bảo hắn lập vài tầng cấm chế, sau đó Kinh Thiên liền triệu hồi Bôn Lôi Mã xuất hiện. Con ngựa này vừa ra thì trông đáng vẻ rất mạnh mẽ uy phong chắc do vừa tấn cấp 44 đây, cơ thể nó hình như cũng lớn ra đôi chút.

Nhìn thấy Bôn Lôi Mã thì Kinh Thiên cũng vuốt ve nó rồi thở dài, hắn nghĩ nếu sau này bản thân đủ sức mạnh thì sẽ thông dong tiêu sái mà cưỡi con ngựa này đi khắp nơi du ngoạn cho biết, lúc đấy thì chả sợ ai phải biết bí mật của mình nữa rồi, hiện giờ làm gì cũng nhìn trước ngó sau thật là mệt.

Kinh Thiên thu lại Bôn Lôi Mã rồi đã tọa trên giường, hắn đã thăng cấp quá nhanh nhờ ngoại lực nên có phần khống chế không được tự nhiên. Nếu không củng cố lại thì khi sử dụng sẽ gặp những rắc rối không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lôi Đế Quyết

Hôm nay đối với Kinh Thiên thật là một ngày thu hoạch không tồi tí nào, hắn từ cấp 13 mà đã vọt thẳng tới cấp 16, do thăng cấp quá nhanh nên lúc này cần củng cố lại thiên lực trong người.

"Người có nhớ lúc nãy ta đã tích sức lực lượng trong cơ thể của người không, hãy nhớ lại cảm giác đó mà nén thiên lực xuống đi, mặc dù người đã đạt tới cấp 16 nhưng thiên lực lại tản mát ra quá nhiều, giống như một tờ giấy mỏng vậy, thật sự không ổn" Long ca lúc này lên tiếng chỉ dạy cho hắn.

Kinh Thiên nghe thế liền làm theo lời long ca nói, hắn nén lực lượng lại trong đan điền. Một thời gian sau thì thiên lực quanh người hắn không tản ra một

cách chấp chòn nữa, mà có dấu hiệu ổn định lại.

"À Long ca này, có vài chỗ ta thấy không hiểu lắm muốn hỏi người" Kinh Thiên mở mắt ra hỏi Long ca "Đạo này ta thấy thiên lực tăng lên có nhanh đấy, nhưng không hiểu tại sao lại vận dụng không được như ý, chưa nói đôi khi thử sử dụng lam lõi của Bôn Lôi Mã thì lại không được tùy tâm sở dụng".

Long ca nhìn hán một hồi mới trả lời "Cái đó là điều tất nhiên thôi, thiên lực thì đã có, còn lam lõi thì là sức mạnh của Bôn Lôi Mã nên người làm quái gì mà tùy tâm sở dụng được, bất cứ ai cũng phải có một bộ công pháp hợp với hệ lực lượng của bản thân, như thế thì mới vận dụng lực lượng một cách thuần thực được"

Kinh Thiên nghe Long ca nói thế thì liền a lên một tiếng, giờ hán đã hiểu vì sao rồi, từ đó tới nay hán cũng đã đọc qua nhiều tiểu thuyết, xem nhiều phim kiếm hiệp nên cũng biết được tầm quan trọng của công pháp, dù chiêu thức có tinh diệu tới đâu mà không có công pháp hỗ trợ thì chỉ là một tên múa tạp nham ngoài chợ thôi.

Long ca thấy hán trầm tư nên bắn thẳng một tia kim lõi vào não của hán, bỗng một bộ công pháp hiện ra trong đầu Kinh Thiên.

Lôi Đế Quyết!

Lôi Đế Quyết chia làm ba phần, Lôi Đế luyện thể, Lôi Đế luyện hồn, Lôi Đế Nhân. Mỗi một phần chia ra làm chín tầng. Khi khai mở được Lôi Đế Nhân sẽ là lõi trung chi hoàng, tùy ý điều khiển tất cả lõi điện, là người chưởng khống lõi điện toàn thiên hạ. Người luyện tập Lôi Đế Quyết phải là hậu duệ mang huyết mạch chính thống của Lôi Đế.

Kinh Thiên sau khi xem qua mấy câu đầu thì rất cao hứng, bộ Lôi Đế Quyết này thật là bá đạo nha, nhưng lúc hàng chữ cuối cùng hiện ra thì hán giống như bị hóa đá "Này Long ca giỡn cũng vừa phải thôi, bộ công pháp này nói phải có huyết mạch của Lôi Đế mới luyện được, vậy người truyền cho ta để ngắm chơi à"

"Mịa cái thằng ngu này, ý nó nói là phải có hoàng kim lõi của Lôi Đế đấy, cái này chỉ có người chung huyết thất mới đạt được, nhưng người đã được Lôi Đế truyền cho hoàng kim lõi rồi thì cần quái gì huyết với chả mạch ở đây nữa"

"À thì ra là thế, cứ tưởng người lõi cái bộ công pháp này ra khoe cho ta thêm chơi chứ".

Long ca không nói nhiều nữa mà kêu hán nhập thần đã tóa, rồi truyền một phần hoàng kim lõi tuần hoàn khắp người hán để giúp hán luyện Lôi Đế Quyết. Tầng đầu tiên của Lôi Đế luyện thể hiện ra, Kinh Thiên cứ theo đó mà luyện công.

Kinh Thiên luyện cho tới giữa đêm thì mới mở mắt tỉnh dậy "Thật sự quá khó luyện, vẫn chưa thể nào luyện được tầng thứ nhất của Lôi Đế luyện thể"

"Mịa nhà người, công pháp này là của Lôi Đế bệ hạ, tung hoành ngang dọc hàng vạn năm không có đối thủ, nếu nó dễ luyện thì còn gọi gì là công pháp đệ nhất thiên hạ nữa, mơ cũng phải có điểm dừng chứ" Long ca thấy hán nói chuyện như thế liền tức giận "Mà nè, mấy hôm nay người luyện kiếm thế nào rồi, chiêu kiếm kia có tiến triển gì không"

"Có một ít tiến bộ, số kim kiếm mà ta chém gãy đã tăng cao hơn rồi, nhưng kim môn vẫn chưa hề xuất hiện" Kinh Thiên thở dài nói với hán.

"Ta xem ra bộ kiếm pháp này không tầm thường, không phải luyện ngày một ngày hai là thành công đâu, nhưng vấn đề quan trọng của người lúc này là làm sao có thể tiến nhập vào mộng cảnh đó một cách tùy ý, rồi phải xem xét mộng cảnh đó còn có công năng nào không"

Kinh Thiên nghe Long ca nói thế giống như có một ý tưởng gì đó xẹt qua trong đầu, đúng a sao ngu thế nhỉ, nếu mộng cảnh đã ảo diệu như thế chắc còn vài phần công năng nữa mà mình không biết. Lúc trước chỉ nghĩ tới Kinh Thiên Kiếm Pháp thì nó liền hiện ra trong mộng cảnh, nếu mình nghĩ tới thứ gì bá đạo hơn không biết sẽ ra sao, tí như một chiêu tàn phá ngàn dặm hay gì đó chẳng.

Vừa nghĩ xong là bắt tay vào làm liền, hán ngồi nhập thần đã tóa rồi trong đầu cứ niệm tiến nhập mộng cảnh, quả nhiên một hồi sau không cần ngủ say hán đã được đưa tới mộng cảnh lúc trước. Bấy giờ từng đợt quang mang lại tự động hiện ra trước mặt hán. Kinh Thiên thấy thế liền thử ra lệnh cho nó dừng lại, tiếng nói vừa ra thì những kim kiếm đang hình thành trên không trung bỗng dưng không hiện ra nữa mà bắt đầu tiêu tán.

Sau khi kim kiếm tiêu tán hết thì Kinh Thiên mới suy nghĩ tới những chiêu thức phá thiên diệt địa mình từng xem trong phim và tiểu thuyết, nhưng lại không có động tĩnh gì xảy ra, một hồi lâu sau hán cũng từ bỏ mà tâm niệm nghĩ tới Lôi Đế Quyết. Lúc này bỗng dưng có một cái thân ảnh trong suốt hiện ra, trên thân ảnh này đan xen vô số đường kinh mạch trong cơ thể, trên trán của nó có một vết hán giống với một con mắt đang nhắm chặt.

Lôi Đế Quyết, Lôi Đế luyện thể tầng thứ nhất.

Quả nhiên một hồi sau thì âm thanh kia lại phát ra, theo tiếng nói truyền đến thì thân ảnh trong suốt kia có một đường kinh mạch đang sáng lên, từ từ được khai thông.

Kinh Thiên đã hiểu thì ra những thứ quá bá đạo không phù hợp với năng lực hiện tại thì hán có nghĩ tới nát óc cũng sẽ không hiện ra, nhưng hán lại thắc mắc tại sao đường kinh mạch này lại không giống như những gì ghi trong Lôi Đế Quyết hồi nãy mà Long ca cho hán xem. Trầm ngâm một hồi thì Kinh Thiên cũng ngồi xuống đã tóa, dựa theo đường kinh mạch đó mà bắt đầu khai thông.

Một khoảng thời gian sau khi hán vừa mở mắt ra thì trên mặt đã thoáng hiện ra một nụ cười khoái trá "Há há, thật không ngờ nha, nhanh như vậy đã luyện xong tầng thứ nhất của Lôi Đế luyện thể rồi, xem ra theo chỉ dạy của thân ảnh kia thì cách luyện này nhanh hơn vô số lần"

Sau một hồi vui mừng thì thanh âm đó lại vang lên một lần nữa.

Lôi Đế Quyết, Lôi Đế luyện thể tầng thứ hai.

Tình cảnh cũng y chang như lúc trước, lại xuất hiện một đường kinh mạch thứ hai đang sáng lên. Kinh Thiên thấy vậy không chậm trễ nữa mà bắt đầu làm theo.

Trong lúc hắn đang nhập thần luyện công thì bên ngoài trời đã tới giữa trưa, một tia nắng chiếu vào trên mặt Kinh Thiên đang ngồi trên giường thì hắn mới nhú mày lại rồi từ từ mở mắt ra. Khi hắn vừa mở mắt thì dường như trong mắt có những tia hoàng kim lóe bắt chợt phóng ra nhưng rất nhỏ và yếu ớt.

"Thế nào rồi, hôm nay tiến nhập vào mộng cảnh kiểm pháp ngươi có tiến bộ gì hơn không?" Long ca cả đêm hôm qua tới giờ không ngủ, mà chỉ đợi hắn tỉnh dậy dò hỏi một phen, thật sự hắn rất tò mò nếu luyện xong chiêu kiểm đó thì sẽ khủng khiếp ra sao.

"Hôm qua ta không có luyện kiểm pháp gì hết, ta chỉ hô lên Lôi Đế Quyết thì cái âm thanh kia lại hiện lên rồi chỉ ta cách luyện công" Kinh Thiên vui mừng đáp lời hắn.

"Hừ, thật sự có việc này sao, vậy ngươi đã luyện tới đâu rồi, xong tầng thứ nhất của Lôi Đế luyện thể chưa?" Long ca biết được diệu dụng của mộng cảnh này không phải tầm thường nên tò mò hỏi hắn, nếu trong một đêm mà giúp tên này luyện tới tầng thứ nhất thì khả năng này thật quá nghịch thiên rồi.

"Thật sự không có như vậy a" Kinh Thiên làm vẻ tiếc nuối nhìn Long ca, thấy Kinh Thiên như thế hắn cũng không khỏi nghĩ mình đã quá suy diễn một phen rồi, nhưng lúc này Kinh Thiên nói tiếp làm hắn tròn tròn mắt mà kinh ngạc "Bất quá ta đã luyện xong tầng thứ hai rồi, nhưng tầng ba có chút khó khăn, ta lại không đủ thiên lực duy trì để đã thông nên có phần đuối sức và bắt buộc bị tỉnh dậy"

"Không ngờ cái năng lực này nghịch thiên tới vậy, trong một đêm mà đã luyện tới tầng thứ hai của Lôi Đế luyện thể rồi, nếu như thiên lực của ngươi ở phẩm cao hơn chắc sẽ khác, hiện giờ có lẽ hoàng kim lõi trong người ngươi cũng đã tích tụ được khá khá rồi, thử vận dụng tuần hoàn khắp trong kinh mạch xem, còn khó khăn như xưa không"

Kinh Thiên nghe nói thế cũng liền vận dụng tia hoàng kim lõi ít ỏi kia tuần hoàn khắp cơ thể, quả nhiên là không có phát sinh chuyện như lúc trước. Hắn thấy vậy liền cười lớn lên, trong lúc cao hứng không biết chỗ phát liền vẩy tay bắn thẳng một tia lõi điện về phía cửa, chỉ thấy cảnh cửa một tiếng ầm vang lên rồi xuất hiện một cái lỗ, hàn thiết bị nung chảy nhỏ từng giọt xuống phía dưới.

"Không ngờ sau khi luyện tới tầng thứ hai thì hoàng kim lõi lại có sức mạnh bá đạo như thế a, hắc hắc" Quá cao hứng nên Kinh Thiên cười mãi.

"Chưa là gì đâu, ngoài việc ngươi có thêm một tí hoàng kim lõi thì cơ thể của ngươi cũng được rắn chắc và cường hãn hơn rất nhiều, thử nhìn lại bản thân ngươi đi, có phải lúc trước nhìn như một đứa sắp chết thì giờ nhìn chả khác nhĩ mấy tên tráng hán khỏe mạnh hay không?" Long ca liền nhắc nhở hắn.

Kinh Thiên nhìn lại cơ thể một hồi thì quả đúng là như thế, hắn ở thế giới lúc trước do mê game nên nhìn như một thằng nghiện, cả người không có tí sinh khí nào, nhưng lúc này thì thân thể đầy đặn, sinh khí sung túc.

Sau khi cao hứng một hồi thì hắn cũng đi rửa mặt thay y phục rồi bước ra ngoài, hắn nhớ tới mình vừa tiến nhập học viện này cái gì cũng không biết nên phải ra ngoài hỏi han cái vị học trưởng học tỷ một phen.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Dương Ngạo

Kinh Thiên lúc này đang đi tới khu trung tâm của lõi viện, nhưng lạ là hôm nay không hiểu tại sao lại chỉ thấy có vài người. Hắn đứng đấy một hồi thì đi lại hỏi một người đang đi ngang qua.

Kinh Thiên chạy lại hỏi hắn mới biết do ngày hôm qua mở ra Lôi Thần Thánh Thụ nên hôm nay cái cây này không hoạt động được nữa, phải đợi một tuần sau, cho nên mọi người không thể luyện tập liền đi ra ngoài Trà Lâu nói chuyện, hoặc đi vào đấu trường còn lại một số thì đi làm nhiệm vụ.

Nói chuyện với nhau được một hồi thì Kinh Thiên biết hắn tên là Dương Ngạo, cũng vừa tiến nhập vào học viện như mình "Dương huynh cho ta hỏi sao huynh lại biết nhiều thế được không, ta cũng là tân sinh nhưng lại chả hay biết gì cả"

Dương Ngạo thấy hắn nói thế liền chỉ vào cái ngọc bội hắn đeo trên người "Người cứ đem thiên lực rót vào đó muốn biết thứ gì thì sẽ hiện ra hết thôi"

Kinh Thiên làm theo lời hắn, phóng xuất thiên lực vào đó, lúc này vô số thông tin hiện lên trong đầu hắn.

Thiên Minh học viện này khu vực trung tâm là Băng Linh Điện, xung quanh tòa băng điện đó là Trà Lâu để ngồi đàm đạo với nhau, Tinh Anh Các nơi nhận nhiệm vụ còn có đấu trường, những viện sinh trong học viện không đường đầu đá bên ngoài với nhau, nếu có chuyện gì thì cứ vô đấu trường mà tính toán, nhưng không được hạ sát thủ, nếu không thiên minh học viện sẽ trừng phạt tương tự, dù có thoát được cũng bị toàn bộ Thiên Minh học viện ở khắp

nơi vậy công.

Phương Bắc chính là Giao Dịch Phường, môn sinh có gì cần buôn bán trao đổi thì cứ tới đó mà tự do giao dịch với nhau. Bên phải Giao Dịch Phường là Lôi, Phong cùng Ngũ Hành viện, kế tiếp là Hồn Thú Sơn cùng Quang Âm viện, tiếp đó là một khu vực nhỏ dùng để truyền tống tân sinh ra ngoài hoặc là tới những nơi làm nhiệm vụ gọi là Truyền Tống Môn và một cái tháp có thiên lực nồng đậm tỏa ra là Thiên Lực Tháp, mỗi nơi đều nối với vùng trung tâm bằng một con đường nhỏ.

R

Trong Thiên Minh học viện tất cả mọi người không dùng tiền tệ giao dịch như bên ngoài, mà dùng điểm công hiến, điểm này có thể kiếm được từ việc nhận nhiệm vụ của Tinh Anh Các, với lại hàng tháng còn được nhận một lượng điểm nhất định dựa vào thiên lực của bản thân. Nhất phẩm thì nhận được hai mươi, nhị phẩm thì nhận gấp năm lần cứ thế mà tính lên. Hoặc có thể vào đấu trường thi đấu, lấy điểm tích lũy ra làm tiền cược. Nếu trong khi làm nhiệm vụ vô tình thu được thứ gì thì có thể tới bán hoặc đem tới đổi điểm công hiến tại giao dịch phường.

Kinh Thiên đọc qua đại khái cũng nắm được sơ sơ, lúc này Dương Ngạo mới lên tiếng "Hôm nay ta cũng không biết làm gì, nên định đi tới Tinh Anh Các nhận nhiệm vụ làm thử xem sao, nếu người có hứng thú thì đi chung cho biết"

Kinh Thiên suy nghĩ một hồi cũng gật đầu đồng ý đi theo hắn, bỗng nhiên hắn a lên một tiếng rồi quay sang Dương Ngạo "Thật xin lỗi Dương huynh, nãy giờ lo nói chuyện nên ta cũng quên giới thiệu, ta tên là Kinh Thiên, mong Dương huynh thứ tội"

Dương Ngạo thấy hắn như thế cũng cười rồi thôi "Không cần thế, tên của người hầu hết mọi người trong Lôi viện đều biết được rồi, tân sinh ưu tú hấp thu sạch sẽ lam lôi, được mọi người bàn tán sau này còn có thể vượt qua cả Lam Nhi học tỷ, nên ta mới mời người theo làm nhiệm vụ"

Kinh Thiên nghe hắn nói thế cũng kinh ngạc, không ngờ bản thân mới tới đây được một, hai ngày đã nổi tiếng rồi, lúc này trong lòng hắn cũng không khỏi vui mừng một trận và tự đắc.

Hai người nói chuyện với nhau được một lúc thì đã đi tới Lôi Môn, nhưng lại không có ai canh giữ giống như hôm qua. Dương Ngạo lúc này mới nói với hắn "Thật là quên mất, buổi sáng hai tên canh cửa mở ra Lôi môn cho tân sinh ra ngoài, nhưng ta lại ngủ tới giờ, nhưng cửa đóng rồi muốn vượt qua nó thì phải chịu đựng được lôi điện, ta nghe nói cảm giác rất khó chịu, những người học ở đây lâu năm không nói nhưng tân sinh chúng ta thì lại khác"

Kinh Thiên cũng không để ý gì lắm, ngay cả lam lôi của Lôi Thần Thánh Thụ còn không làm gì được mình thì cái lôi môn này đã là gì, nhưng hắn vẫn khẩn trương theo cả Dương Ngạo đi qua, lúc này thì Long ca lên tiếng "Dùng thần thông lôi hộ trảo của Bôn Lôi Mã mà dẫn hắn qua thôi, có gì khó đâu mà phải suy nghĩ"

Kinh Thiên thấy vậy liền vận dụng năng lượng của Bôn Lôi Mã, tạo ra một cái hộ trảo bằng lam lôi bao bọc hắn và Dương Ngạo bên trong, rồi hai người cứ thần nhiên đi qua Lôi Môn, quả không sai, lôi điện không thể nào vượt qua hộ trảo của Bôn Lôi Mã được.

Dương Ngạo một đường đi qua cũng thầm kinh ngạc, quả đúng là người sở hữu lam lôi có khác, nhiều dây lôi điện thật không làm khó gì được hắn, chưa nói hộ trảo này thật là cường hãn, một tí ba động khi tiếp xúc với lôi môn cũng không có. Hai người lúc này đã đi qua con đường nhỏ lúc trước, vừa đi tới vùng trung tâm thì lại thấy bất đồng với lần đầu tiếp nhập.

Lúc này ở đây tập nập người qua lại, họ mặc những loại trang phục khác nhau tượng trưng cho từng viện, lâu lâu còn có vài người phóng qua, chân không chạm đất, như cười gió mà đi. Dương Ngạo mới giải thích cho hắn biết đó là thuật Phong Hành của Phong viện, nếu luyện tới cấp cao có thể bay lên không trung một thời gian ngắn nhưng thiên lực thì lại hao tổn không ít. Cứ như thế mà đi không lâu sau hai người đã tới Tinh Anh Các, nơi này thật sự rất đông, người ra vào liên tục không ngừng.

Hai người cũng liền đi vào, chỉ thấy ở trong có bốn nơi phân ra Hạ, Trung, Thượng và Siêu giai. Dương Ngạo liền giải thích cho hắn biết là nhiệm vụ được phân làm bốn cấp mỗi cấp nhận được một số điểm tương ứng khác nhau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hạ giai thì mười điểm còn Trung giai là một trăm, Thượng giai là một nghìn và Siêu giai là một vạn điểm, nhưng đa số tân sinh mới vào chỉ chọn nhiệm vụ hạ giai, sau này tích lũy kinh nghiệm đã đủ và hợp với yêu cầu của Tinh Anh Các có thể nhận nhiệm vụ khó hơn.

Kinh Thiên quay sang hỏi "Thế nào mới đạt được yêu cầu của Tinh Anh Các để nhận được nhiệm vụ cấp cao" Dương Ngạo cũng liền đáp lại "Người cứ hoàn thành mười nhiệm vụ Hạ giai thì có thể đủ tư cách nhận nhiệm vụ Trung giai rồi, cứ thế mà tính lên thôi"

Sau khi giải thích cho Kinh Thiên biết thì hai người đi lại chỗ nhận nhiệm vụ Hạ giai, lúc này tại một cái quầy có một vị trưởng lão đang ngồi ở đó, sau lưng ông là một cái bảng thật lớn ghi rõ từng nhiệm vụ phải làm. Lựa chọn một hồi thì hai người nhất trí tiếp nhận nhiệm vụ săn Hoa Chi Chu. Vị trưởng lão sau khi thấy hai người bọn hắn đã chọn nhiệm vụ xong thì đưa cho hai cái lệnh bài dùng để hiển thị điểm công hiến, hai tên Kinh Thiên và Dương Ngạo nhìn vào thì thấy có sẵn một trăm điểm, rồi cả hai được giới thiệu sơ qua nhiệm vụ "Nhiệm vụ lần này của các người là đến một khu vực của Thiên Thú Sâm Lâm để săn năm con Hoa Chi Chu, trên thân bọn chúng có một đóa hoa rất dễ nhận biết, ta sẽ đóng một dấu ấn lên tay hai người, nó dùng để đi qua thông đạo tới Thiên Thú Sâm Lâm, với lại khi tới gần nơi của Hoa Chi Chu thì nó sẽ phát sáng lên để báo hiệu, hai người các người vô ý mà thất lạc nhau thì có thể theo hướng mà nó chỉ để tìm ra nhau, dù sao các người cũng là tân sinh nên việc này không thể thiếu, sau này lên trung giai rồi thì không cần nữa"

Sau khi xong xuôi mọi việc thì hai người liền đi tới Truyền Tống Môn, đưa ra dấu ấn trên bàn tay của mình liền có một tên hộ vệ mở ra một cái thông đạo, trước khi đi vào thì tên đó dặn dò khi nào xong nhiệm vụ muốn trở về thì truyền thiên lực vào lệnh bài để báo vị trí thì sẽ có người mở thông đạo ra cho trở về.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thiên Mị

Kinh Thiên và Dương Ngạo sau khi đi qua thông đạo thì đã tới Thiên Thủ Sâm Lâm, lúc này hai người mới nhìn quanh một hồi để xác định xem mình đang ở vị trí nào, nhưng cả hai chỉ thấy xung quanh cây cối rất lạ, mấy cái cây này đều có một lỗ thủng rất lớn, xung quanh lỗ thủng còn có vết đen. Dương Ngạo nhìn thấy vậy lên tiếng "Chắc chỗ này là bãi chiến trường của mấy đám thiên thủ cấp cao trong rừng, tốt hơn chúng ta mau di chuyển tới chỗ khác, nếu xui xẻo gặp phải chúng thì ta và ngươi không thoát nổi đâu"

Kinh Thiên không nói gì chỉ cười thầm, thật ra chủ nhân của mấy dấu vết này đang nằm sau lưng hắn, ngày đó Bôn Lôi Mã chỉ vì muốn kiếm đám người của Kinh Thiên mà tàn phá khắp nơi, ngay cả ngũ phẩm thiên thủ Bích Lục Thiên Độc Xà còn bị nó đập cho bất tỉnh.

Tên Dương Ngạo nhìn vào ấn ký trên bàn tay thấy chỉ về phía đông nên kêu Kinh Thiên hướng đó mà đi, chắc chắn sẽ gặp được Hoa Chi Chu, Kinh Thiên không biết suy nghĩ cái gì một hồi sau lại mở miệng "Không cần đi theo hướng đó đâu, nếu đi sâu vào khu rừng này quá thì không ổn, trong đó còn có ngũ phẩm và lục phẩm thiên thủ canh giữ, lỡ xui xẻo đụng phải chúng thì không nên, ta biết một chỗ vừa có Hoa Chi Chu mà gần đó còn có một loại dị thảo rất giá trị, hay là đến đó đi"

Dương Ngạo nghe có dị thảo liền hai mắt sáng lên, nếu vừa săn được con vật đó mà còn thêm tí dị thảo về bán đổi điểm công hiến thì lời hơn nhiều, và nguy cơ cũng thấp hơn là đi sâu vào trong rừng, hắn gật đầu đồng ý rồi đi theo Kinh Thiên.

Hai người đi được một lúc thì bỗng nhiên nghe tiếng động trong rừng cây phía xa vọng lại nên bắt đầu cảnh giác, Kinh Thiên thì rút ra thanh kiếm mà long ca tặng còn Dương Ngạo thì rút ra một thanh đao màu tím rất đẹp trông giống như làm bằng ngọc.

Bỗng nhiên từ đâu có một thân ảnh rất dài phóng tới hai người với tốc độ rất nhanh, cả hai liền kinh ngạc như vẫn không chậm trễ mà nhảy sang một bên né tránh, tự nhiên thân ảnh này quất cái đuôi dài như roi của mình về phía Kinh Thiên, thấy không ổn nên hắn dùng kiếm chém xuống một đường, đây là chiêu kiếm Phi Vũ mà Long ca đã dạy cho hắn, nhưng lực lượng của thân ảnh này quá mạnh làm cho Kinh Thiên phải bay về sau, trong lúc đó thì Dương Ngạo cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, hắn bị đánh văng thẳng vào một thân cây gần đó

Sau một hồi hai người phóng ra xa định thần lại nhìn kỹ, thì ra đây là một con rắn màu xanh lục rất lớn thân nó dài khoảng mười lăm mét. Kinh Thiên thấy thể liền kinh ngạc thật không ngờ đây là Bích Lục Thiên Độc Xà.

"Kỳ quái, không phải nó đã được đưa vào hoàng cung rồi sao, nhưng vì nguyên do gì mà lại xuất hiện ở đây, có điều không ổn" Kinh Thiên nghĩ thầm. Nhưng không đợi hắn suy nghĩ thì con độc xà này đã há miệng ra, hai cái răng nanh của nó như hai thanh đao lạnh buốt, bỗng hai luồng chất độc tanh hôi phóng về Kinh Thiên và Dương Ngạo, nếu trúng phải chất độc này thì cả hai sẽ khổ không nói hết. Kinh Thiên liền tạo ra lời hộ tráo bao bọc cả Dương Ngạo vào bên trong, chất độc vừa tiếp xúc với hộ tráo đã ngay lập tức bốc hơi, nhưng Kinh Thiên vẫn không dám thu hồi lại hộ tráo, vì nếu bây giờ vô ý hít phải luồng hơi này thì trúng độc ngay lập tức.

Sau khi thấy công kích thất bại, độc xà liền tức giận dùng đuôi của nó quất liên tục vào hộ tráo của Kinh Thiên, hộ tráo bị vụn vụn và dư lực tác động lại làm hắn và Dương Ngạo chấn động liên tục, lúc này Dương Ngạo muốn bay thẳng ra ngoài chiến với nó một trận nhưng lại bị Kinh Thiên cản lại "Đừng nên xung động, con độc xà này là ngũ phẩm thiên thủ sơ kỳ đấy, không phải là loại mà ta với ngươi đối phó được đâu, tí nữa tìm được cơ hội mà chạy thôi"

Dương Ngạo giờ mới biết thì ra con rắn này lại là ngũ phẩm nên thập phần lo lắng, hắn không nghĩ bản thân lại xui tới vậy, mới lần đầu tiên làm nhiệm vụ đã đụng phải ca khó. Nhưng hắn lại không biết cái thằng Kinh Thiên đứng kế bên thì nói về độ xui không ai qua hắn nha, ngay cái lần đầu tiên đi bắt thiên thủ thì hắn đã đụng phải Bôn Lôi Mã cuồng bạo và khủng khiếp hơn cái con rắn này nhiều rồi.

Kinh Thiên thấy tình thế không ổn đang muốn thả Bôn Lôi Mã ra chiến với con độc xà này nhưng Long ca đã ngăn cản hắn lại "Điên hử, giờ thả Bôn Lôi Mã ra trước mặt người ngoài, nếu nhờ hắn phao tin này ra thì không biết có bao nhiêu cao thủ tới tìm ngươi đòi mạng để cướp Bôn Lôi Mã đi đấy, ngươi cứ từ từ ứng phó đi, không sao cả, nếu như có chuyện gì thì còn ta ở đây, độc của con rắn này không làm ni mất cộng đồng nào đâu"

Kinh Thiên nghe thế không biết đã chữi cái tên Long ca này bao nhiêu lần, nhưng con rắn cứ điên cuồng quất đuôi vào hộ tráo như thế thì hắn cũng chẳng biết phải làm sao. Lúc này cũng liêu một phen, hắn tranh thủ thời gian tích tụ lam lôi vào hai tay, quay sang nói Dương Ngạo sau khi hộ tráo bị vỡ thì liền cùng hắn công kích con độc xà này. Vừa nói xong không lâu thì con độc xà đã dồn hết lực lượng bản thân phá vỡ hộ tráo. Cả hai không chậm trễ liền phát động công kích, Kinh Thiên lao tới dùng lời cầu trong hai tay đánh thẳng vào thân thể của độc xà, trong lúc đó thì Dương Ngạo cũng dồn nén lôi vào cây đao của mình chém về phía đầu của nó.

Độc xà vừa dồn hết lực cho công kích lúc này nên giờ nó chưa tụ lực lại được, chỉ kịp tránh né đường đao của Dương Ngạo, nhưng Kinh Thiên đã đánh trúng thân thể nó, mặc dù không gây ra được tổn thương gì nhiều nhưng lại làm cho nó mất miếng vảy lớn, độc xà tức giận ánh mắt tràn ngập sát khí bắt đầu tụ thiên lực lại chuẩn bị xài tới sát chiêu thì một tiếng hét từ đâu đó vang lại.

Dừng lại con tiểu xà kia!

Tiếng nói vừa dứt thì một thân ảnh nữ tử đã xuất hiện, liền phóng lên đầu của độc xà mà đứng ở đó, nàng mặc một bộ đồ màu xanh lục y như màu da

của con rắn, thân hình cao ráo mà mê người, khuôn mặt nhìn như tiên nữ giáng trần, nàng cứ đứng đó quần áo phiêu dật làm cho có cảm giác siêu phàm thoát tục.

Kinh Thiên lúc này mới thở ra một hơi vì đã giữ được mạng còn cái tên Dương Ngạo thì vẫn nhìn chăm chăm vào nữ tử kia.

"Hai người không sao chứ" Nữ tử đó lên tiếng hỏi. Một hồi sau khi đã bình tĩnh lại thì Kinh Thiên mới ngược lên nhìn cũng ngỡ ra đó y như tên Dương Ngạo nhưng hắn vẫn mở miệng nói "May mà không sao hết, nếu cô nương không ra tay kịp lúc thì chúng ta gặp rắc rối to rồi". Nữ tử này thấy không có chuyện gì nữa quăng cho hai người một lọ thuốc rồi chuẩn bị rời đi, nhưng Kinh Thiên lên tiếng giữ lại "Cô nương đợi đã, ta có một vài vấn đề muốn thỉnh giáo"

Nữ tử này nghe hắn nói thế liền khựng lại một lúc. Kinh Thiên liền mở lời "Không biết từ đâu mà cô nương có được con Bích Lục Thiên Độc Xà này, ta nhớ nó được hoàng gia bắt được cách đây không lâu, với lại nó cũng không có lớn và dài như thế, chả lẽ cô nương là người của hoàng gia chăng"

Nữ tử này nghe hắn nói thế cũng thẳm kinh ngạc, phải biết rằng việc này chỉ có vài người có mặt ở đại điện lúc đó mới biết được là do một người lạ mặt tên Kinh Thiên đã chỉ cách cho hoàng thượng thu phục được con rắn này, nhưng dùng cách nào cũng không thuần hóa được nó, riêng chỉ có nàng ta là được chấp nhận "Tại sao người lại biết"

"Không giấu gì công chúa, tại hạ là Kinh Thiên, trước đây không lâu cùng vài người trong hoàng gia bắt được con thú này, không biết cô nương có quan hệ thế nào với hoàng gia"

Nữ tử này trầm ngâm một hồi "Ta tên Thiên Mị là lục công chúa của đế quốc, với lại nó phát triển được như giờ là do ta dùng thiên tài địa bảo nuôi dưỡng thôi". Kinh Thiên vừa nghe đáp án cũng kinh ngạc một lúc, quả là sống trong gia đình đế vương thì sướng a, nhưng lại không ngờ một cô nương thế này lại được Bích Lục Thiên Độc Xà chấp nhận "Thì ra là lục công chúa, trước đây không lâu ta cũng từng quen biết qua ngũ công chúa Lệ Băng và thất công chúa Tuyết Tuyết"

Dương Ngạo nghe nói hắn từng góp sức bắt con ngũ phẩm thiên thú này nên cũng thoáng kinh ngạc, nhưng khi biết hắn lại quen biết với hoàng gia thì nhìn hắn mà thâm đánh giá lại một phen "Tên này quan hệ thật rộng a"

"Thì ra là người quen của lục hoàng tử và thất hoàng muội a, việc thất lễ hôm nay ngày sau ta sẽ trả, nhưng ta có việc quan trọng nên không tiện ở lại lâu mong các hạ thứ tội" Thiên Mị không định nán lại lâu, sau vài câu trả lễ cũng định rời đi.

"Không biết công chúa một mình vào rừng muốn làm gì, nói ra thử xem biết đâu ta có thể giúp được" Kinh Thiên cũng muốn giao hảo với vị lục công chúa này một phen nên cũng muốn giúp đỡ.

"Thật ra ta định vào rừng này tìm một loại hoa kì dị để tặng cho ngũ hoàng tử chúc mừng tỷ ấy được cao nhân thu nhận vào Thiên Minh học viện, nhưng tìm mãi vẫn không thấy thứ nào vừa ý" Lục công chúa thấy hắn đã có thành ý như thế cũng không ngại mà nói ra, từ miệng của tam hoàng huynh nên nàng biết được tên này rất am hiểu về mấy loại dị thảo trong khu rừng này.

Kinh Thiên suy nghĩ một hồi nhớ tới cái gì đó "Nếu đã vậy thì ta biết có một loại hoa có thể làm vừa lòng công chúa, đó là Hắc Diệp Lan Hoa, lá của loài hoa này màu đen tuyền lấp lánh rất đẹp thân và đóa hoa màu trắng tinh khiết nếu cho nó hấp thụ vài giọt nước của Hắc Giang thì sẽ tỏa ra ánh sáng hắc bạch rất bắt mắt, ánh sáng này còn có công dụng trị ngoại thương, loài hoa này mọc ở trong một sơn động phía sau thác nước ở cuối dòng Hắc Giang, chúng ta cũng đang tới đó làm nhiệm vụ nếu công chúa không chê có thể đi cùng"

Dương Ngạo nghe hắn nói thế thì cũng thẳm kêu tên này thật gian manh, lại muốn lợi dụng luôn cô công chúa này để giúp hắn bắt Hoa Chi Chu. Còn Kinh Thiên thì cười thẳm, có ngu mới không lợi dụng, nàng ta có con độc xà ngũ phẩm này đi chung thì nhiệm vụ này không phải dễ dàng hơn sao, Hoa Chi Chu chỉ là nhị phẩm trung cấp thiên thú mà thôi, tuy rằng độc chất của nó lợi hại nhưng chưa phải đối thủ của con độc xà này. Thiên Mị suy nghĩ một hồi thì cũng đáp ứng hắn, dù sao đi lang thang trong rừng tìm kiếm rất mất thời gian, thay vì thế thì theo hắn đỡ tốn công hơn.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Nguy Hiểm Cận Kề

Ba người Kinh Thiên, Thiên Mị và Dương Ngạo đang trên đường đi tới Hắc Giang, vừa đi vừa nói chuyện với nhau rất vui vẻ, chỉ riêng Thiên Mị thì đôi khi xen vào vài câu. Nhưng nàng lại hay liếc mắt nhìn vào cây đao như làm từ ngọc thạch của Dương Ngạo, không biết nó làm từ chất liệu gì mà lại đẹp như thế, còn vô cùng sắc bén và cứng cáp, nếu dùng ngọc làm vũ khí thì lại không đúng tí nào. Do tò mò nên nàng cũng lên tiếng hỏi "Dương Ngạo người có thể cho ta biết cây đao của người làm bằng chất liệu gì mà lại đẹp như thế không?"

Dương Ngạo từ khi gặp được cô công chúa này thì đã mê đắm rồi, nghe được tiếng nói dịu dàng của nàng như có ma lực hắn liền không suy tính gì mà nói ra hết. Thì ra cây đao này là bảo vật của Dương gia tại Dương thành, chỉ truyền cho thiên tài trong gia tộc tương lai sẽ trở thành gia chủ mà thôi. Thân đao được làm bằng một loại kì thiết rất hiếm tên là Tử Ngọc Hàn Thiết, loại hàn thiết này được coi là đẹp nhất, chất liệu của nó không khác gì loại từ ngọc cao cấp. Kinh Thiên nghe thế cũng kinh ngạc, thật không ngờ cái thằng nhìn mặt ngu ngu thô ráp này lại là con em thế gia, nhưng chả có tí bộ dáng ăn chơi kiêu ngạo nào.

Thiên Mị nghe hán giải thích một hồi cũng lên tiếng "Thì ra Dương huynh là người của Dương gia, ta nghe phụ hoàng thường nhắc tới Dương gia là nơi sinh ra rất nhiều dũng tướng cho đế quốc, ta cũng nhiều lần gặp được Dương Mông đại nguyên soái và Dương Diễm nữ phó nguyên soái rồi, hai người đó thật là khí chất phi phàm, tính tình trầm ổn như lại rất nghiêm nghị, ta nghe nói quân đội do hai người đào tạo ra có kỷ luật nhất và cũng là tinh anh nhất"

"Đa tạ công chúa quá khen, Dương gia ta muôn đời đều vì nước vì dân vì hoàng thượng mà góp chút sức mọn mà thôi" Tuy rằng nói như thế nhưng bây giờ trong lòng Dương Ngao rất cao hứng, vì hai người mà công chúa nhắc tới là cha mẹ của hán, nhiều đời gia tộc hán luôn chinh chiến trên sa trường, lập được vô số công lao và rất được hoàng thượng tín nhiệm, nếu như nói không ngoa cho dù có ai kêu họ phản quốc thì hoàng thượng vạn lần không tin.

Ba người đang lúc nói chuyện với nhau thì trên đường lại hiện ra năm thân ảnh, nhìn lại thì thấy đó là năm con nhện cao gần hai mét, cả người nhìn như trong suốt rất đẹp, trên lưng nó còn có hình đóa hoa năm cánh màu lục. Kinh Thiên lúc này mừng rỡ ra mặt, đúng là không cần tốn công đi kiếm a, Hoa Chi Chu lại tự động nạp mạng rồi, ta định đi hái Hắc Diệp Lan Hoa xong sẽ đi tìm chúng nhưng lại không ngờ lại vô tình gặp được.

"Hừ, chỉ có năm con nhện nhĩ phẩm trung cấp nhỏ nhoi mà dám ra cản đường à, thật không biết sống chết, Tiểu Lục giải quyết hết chúng đi" Thiên Mị làm ra bộ dáng cao ngạo rồi ra lệnh cho Bích Lục Thiên Độc Xà. Nhưng Kinh Thiên lại bồi thêm một câu "Công chúa chúng ta đang cần năm cái xác của bọn chúng, nếu được xin không chúa giao cho bọn ta, đừng để con độc xà kia nuốt hết".

Thiên Mị cũng gật đầu, ngay sau đó thì độc xà đã lao tới quấn chặt cả năm con Hoa Chi Chu lại, ra sức nghiền nát cả người bọn chúng, đúng là ngũ phẩm và nhĩ phẩm cách nhau quá xa, thì cần một chiêu đã hạ sát được năm con nhện này rồi. Kinh Thiên và Dương Ngao lấy dây trói buộc chặt chúng lại rồi mới kéo lê năm cái xác đi.

Sau một hồi thì cả ba cũng tới được chỗ hạ nguồn của con sông Hắc Giang, nhìn lại thì thấy có một cái thác nước cao chừng hơn hai mươi mét đang đổ ầm ầm xuống một cái hồ, mặc dù nước ở đây toàn màu đen như lại không có bất kì mùi hôi thối nào phát ra, mà chúng lại lấp lánh dưới ánh mặt trời rất đẹp.

"Thật là cảnh đẹp nhân gian a, không ngờ trong khu rừng đầy rẫy thiên thú này lại có được cảnh đẹp như thế" Dương Ngao và Thiên Mị đã bị choáng ngợp trước vẻ đẹp của thác nước và cái hồ này rồi, còn cái tên Kinh Thiên thì vẫn như bình thường, hồi đó chơi game thì mấy chỗ đẹp hơn ở đây hán cũng đã từng đi qua hết rồi nên chả lấy làm lạ gì.

Kinh Thiên quan sát một hồi mới chỉ tay vào giữa cái thác nước rồi quay sang nói với Thiên Mị "Thưa công chúa, ở giữa ngọn thác đó có một cái hang động, Hắc Diệp Lan Hoa sinh sống ở cuối cái hang động này, nên bây giờ chúng ta vào đó thôi, do kích cỡ của Bích Lục Thiên Độc Xà quá lớn nên chỉ có thể để nó ở bên ngoài, sẵn tiện kêu nó canh giữ mấy cái xác Hoa Chi Chu luôn". Thiên Mị gật đầu rồi ra lệnh cho độc xà ở lại, cùng hai người Kinh Thiên và Dương Ngao phóng vào trong hang động.

Vừa tiến vào thì làm mọi người kinh ngạc, trên vách hang động này mọc ra vô số hoa màu xanh lục trông rất đẹp, lại làm cho ba người có cảm giác hình như loài hoa này đã thấy ở đâu đó rồi. Nhưng không để ý tới việc đó nữa mà ba người bắt đầu đi sâu vào tìm kiếm Hắc Diệp Lan Hoa, loài hoa này thường sinh trưởng ở nơi ẩm thấp và tối tăm, với lại đôi khi có quang mang lóe lên rồi tắt nên rất dễ phát hiện được. Ba người cứ đi theo ánh sáng nhấp nháy trong hang động không lâu sau thì đã gặp được. Nhưng Kinh Thiên thì lại có cảm giác không yên này giờ, hán cứ suy nghĩ mãi tới mấy bông hoa mọc trên vách hang động, bỗng nhiên hán hoảng sợ la lên "Không ổn rồi, mẹ nó, công chúa, Dương Ngao chúng ta mau li khai khỏi đây thôi, nơi này không an toàn tí nào đâu, đây là hang động nơi Hoa Chi Chu nữ hoàng sinh sống"

Nhưng lúc này thì quá muộn rồi, hán vừa nói xong thì bỗng trên đầu có một tí ba động của thiên lực, khi tất cả nhìn lên thì chỉ thấy một con nhện khổng lồ đang đu bám ở trên một cái mạng nhện, xung quanh mạng nhện đang treo lơ lửng vô số cái kén hình như đó là thức ăn của nó. Bỗng nó gằm lên, tự nhiên khắp nơi xuất hiện vô số con Hoa Chi Chu bao vây cả ba người ở bên trong. Kinh Thiên lúc này hoảng sợ rồi, nhưng đa số tâm tình hán lại oán than "Thật là mẹ nó, số ta bị sao nào chiếu vào mà xui thế này, lần đầu đi săn thiên thú thì gặp Bôn Lôi Mã, lần hai thì lại gặp con Hoa Chi Chu nữ hoàng này, một con lại là tứ phẩm, còn con này nhìn theo bông hoa trên người nó chắc ngũ phẩm cao cấp mới ác chứ, giờ thì Bôn Lôi Mã ra thì chắc chiến được với nó một phen, nhưng rắc rối nhất lại là cái đám nhện con xung quanh, chúng mà hợp công thì khó chống nổi"

Long ca thấy hán cứ đứng suy nghĩ như thế trong khi đám nhện con đã tới sát rồi nên la ầm lên kêu hán bỏ chạy. Kinh Thiên cùng Dương Ngao tức tốc lấy vũ khí rồi chém giết mở đường máu, còn Thiên Mị thì lại xài độc công, thật cũng bất công cho nàng công chúa này, nàng ta chỉ mới đạt tới nhĩ phẩm đỉnh phong mà thôi, nhưng ở đây lại có vô số nhện con cùng cấp độ với nàng, chưa nói độc công của chúng còn lợi hại hơn nên độc của Thiên Mị chẳng làm chúng khó khăn được bao nhiêu.

Cả ba người cứ như thế mà liều mạng đánh ra bên ngoài, nhưng khi gần ra tới cửa hang thì con Hoa Chi Chu nữ hoàng gằm lên, bắn vô số tơ nhện về phía ba người, nhưng lại không may trúng ngay cái thẳng xui xẻo là Kinh Thiên, hán bị vô số tơ nhện quấn quanh rồi biến thành kén, Dương Ngao định quay lại giúp thì đã bị Thiên Mị kéo tay phóng thẳng ra ngoài, rồi lệnh cho độc xà đánh chặn cho hai người bỏ chạy.

Sau khi đã tới nơi an toàn thì Thiên Mị và Dương Ngao mỗi người xuống thờ đốc, sắc mặt tái mét, khắp người vẫn còn run rẩy, thật sự là thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nhưng Dương Ngao vẫn quay đầu nhìn lại phía sau, thật không ngờ quen biết Kinh Thiên chưa bao lâu thì hán đã mất mạng như thế. Sau khi nghỉ ngơi thì Thiên Mị mới lên tiếng "Ta nghĩ Kinh Thiên hán chưa chết vậy đâu, khi này ta nhìn lên phía trên hang động thì thấy ở đó cũng có rất nhiều kén nhện, ta nghĩ nó sẽ chưa ăn Kinh Thiên liền, người hãy trở về kêu người trợ giúp, ta ở lại đây cùng độc xà xem xét tình hình, phải làm thật mau nếu chậm trễ sợ không cứu hán ra được". Dương Ngao thấy tình thế nguy cấp nên không chậm trễ nữa mà tức tập dùng lệnh bài thông báo cho phân bộ Thiên Minh mở ra thông đạo cho hán trở về. Sau khi trở về thì hán ngay lập tức chạy tới tìm Lôi viện trưởng để xin trợ giúp, dù sao Kinh Thiên cũng là thiên tài hiếm gặp nên ông ta chắc không cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cứu Người

Sau khi Dương Ngao trở về thì Thiên Mị cũng không chậm trễ nữa mà dùng truyền âm trận thông báo cho Lê Băng và Tuyết Tuyết biết đề yêu cầu giúp đỡ, mặc dù không biết hai người có đồng ý hay không nhưng cũng phải thử một phen. Dương Ngao sau khi được truyền tống về lại chạy một mạch tới lôi viện để tìm kiếm viện trưởng, nhưng hăn tìm mãi vẫn không thấy đâu, lúc này hỏi Lam Nhi học tỷ thì mới biết được thì ra viện trưởng đã có việc đi tới tổng bộ rồi. Thấy tên Dương Ngao này sắc mặt lo lắng nên Lam Nhi mới hỏi "Có chuyện gì gấp cần gấp viện trưởng à, nói thử xem ta có thể giúp được không".

Dương Ngao cũng chần chừ một hồi nhưng không còn cách nào khác nên nói ra hết mọi việc phát sinh lúc đó. Lam Nhi sau khi nghe xong sắc mặt cũng thoáng chốc thay đổi, suy nghĩ một hồi thì nàng cũng lên tiếng "Việc này thật sự quá khó khăn, dù sao ta cũng chỉ là tứ phẩm, nhưng người trong lôi viện đã gặp nạn thì không thể ngồi im được, trước tiên ta liên lạc vài người rồi cùng người tới đó xem sao, rồi dặn Hoa nhi ở lại đây đợi viện trưởng, khi nào người về liền chạy tới tiếp viện, chúng ta trước tiên phải thử cứu hăn ra , ta nghĩ lần này viện trưởng đi khoảng hai tới ba ngày, phải kéo dài thời gian tới lúc đó".

Lam Nhi nói là làm ngay, nàng sắp xếp mọi thứ rồi dẫn theo Dương Ngao cùng hai vị học trưởng trong lôi viện cùng đi. Do Lam Nhi là người đứng đầu Thiên Bảng nên nàng cũng có được vài đặc quyền là có thể tự do ra vào học viện. Lúc này bốn người đã được truyền tống đến Thiên Thủ Sâm Lâm, Dương Ngao liền chỉ đường cho cả đội đi tới nơi mà Thiên Mị đang chờ đợi bọn họ. Đi được một lúc thì lại nghe tiếng đánh nhau vang lên, cả đám chạy lại xem chuyện gì xảy ra thì chỉ thấy có một cô nương cùng với con rắn dài hơn mười lăm mét đang chiến đấu với một số lượng lớn Hoa Chi Chu, giờ đây cô nương này đang lâm vào khốn cảnh, mặc dù con rắn kia không tởi tí nào nhưng Hoa Chi Chu lại lấy lượng đề chất. Dương Ngao nói cho họ biết đó là bằng hữu nên cả đám không chậm trễ lao vào giúp đỡ.

Trảm Thiên!

Dương Ngao hét lớn lên cùng lúc đó hăn đã chém xuống một đao, đao khí tụ lại thành hình một thanh đao lớn đồ ập xuống đám Hoa Chi Chu trước mắt, chỉ một đao này đã để lại một cái vết hằn sâu , bất kỳ một con nhện nào dính phải đều bị phân thây làm hai.

Lôi Kiếm!

Lam Nhi cũng không chịu thua kém, hai tay nàng đã tụ lôi điện lại thành hai thanh kiếm, nàng phát tay phóng ra đường kiếm như phò thiên cái địa bay theo hướng đao hồi nãy Dương Ngao phát ra, những con nhện xung quanh bị dính phải lôi điện đã cháy đen thui, hai người cứ thế mà phát công, còn hai tên nam tử đi theo thì một mạch dùng thần pháp cực nhanh chạy vào cứu Thiên Mị ra. Sau một hồi chiến đấu thì năm người cùng với Bích Lục Thiên Độc Xà đã rút lui.

Sau khi được cứu thoát thì Thiên Mị sắc mặt trắng bệch, nàng liên tục thở dốc, một hồi bình tĩnh lại thì mới quay sang ôm quyền tạ tạ mấy người vừa cứu mình. Theo nàng nói thì đang định tới gần thăm dò nơi ở của Hoa Chi Chu nữ hoàng, không biết sao lại xuất hiện vô số nhện con xông ra. Nghe Thiên Mị nói xong thì Dương Ngao mới giới thiệu mấy vị học trưởng học tỷ cho nàng biết "Ta xin giới thiệu đây là học tỷ của ta tên Lam Nhi, nàng là tứ phẩm trung kỳ cấp 34, còn hai vị học trưởng đây là Hạo Nhiên và Hạo Nghĩa, là tứ phẩm sơ kỳ cấp 31" Sau đó hăn liền quay sang chỉ vào Thiên Mị "Còn đây là lục công chúa của đế quốc tên là Thiên Mị, còn con rắn kia là Bích Lục Thiên Độc Xà, ngũ phẩm sơ kỳ"

Khi nghe tới Thiên Mị là lục công chúa của đế quốc thì đám người cũng cung kính thêm vài phần, nhưng kinh ngạc nhất là cô công chúa nhìn thoạt nhìn mới đạt tới nhị phẩm mà lại có con sủng vật là ngũ phẩm sơ kỳ. Sau một màn chào hỏi thì Lam Nhi mới đưa ra đối sách để cứu Kinh Thiên "Theo như lời Dương Ngao nói thì tên Kinh Thiên hăn là bây giờ vẫn còn sống, theo ta thấy nếu cứ đường hoàng mà xông vào thì sẽ không nắm chắc cứu được hăn ra, chúng ta nên chia hai đội, một đội cứu người, một đội dụ đám nhện đó, việc đối phó nhện chúa nên để ba chúng ta làm, còn Thiên Mị và Dương Ngao thì đi vào cứu người". Nghe vậy những người còn lại cũng gật đầu, đây có thể là cách tốt nhất rồi, dù sao Thiên Mị và Dương Ngao cũng chỉ mới đạt tới nhị phẩm không thể nào đối phó với đám nhện này được, nên phần việc khó khăn này phải giao lại cho ba người.

Thiên Mị nghe xong liền lên tiếng "Kế hoạch này có thể nói là chu toàn rồi, nhưng dù sao con Hoa Chi Chu nữ hoàng cũng đã đạt tới ngũ phẩm cao cấp, ta chỉ sợ ba người đối phó không nổi, hay là đợi đi, ta vừa thông tri cho tỷ tỷ của mình, nàng ta cũng đã đồng ý, không lâu sau sẽ tới đây thôi". Mấy người nghe thế cũng gật đầu, dù sao chỉ ba người tứ phẩm thì không thể nắm chắc kéo dài thời gian được bao nhiêu mà nguy hiểm lại rất lớn, nếu có thêm một hai người thì đỡ hơn.

Trong lúc chờ đợi thì Thiên Mị cũng khôi phục lại được vài thành thiên lực. Cả đám cũng ngồi nói chuyện với nhau thấy rất hợp, dần dần thì không câu nệ thân phận công chúa gì nữa mà xem nhau như bằng hữu. Bỗng trên trời vang lên tiếng sấm đùng đùng, khi nhìn lại đã phát hiện ra một con lôi điều toàn thân màu đen, nó đang từ từ đáp xuống, lúc này mới hiện ra hai thân ảnh nữ tử. Một người toàn thân áo màu trắng xinh đẹp động lòng người, còn nữ tử còn lại thì ra là một cô bé khoảng tám chín tuổi mặc bộ đồ màu đen, thì ra là Tuyết Tuyết và Lê Băng. Thấy hai người này thì Thiên Mị vội chạy tới cười nói, xong rồi giới thiệu qua một lần với mọi người ở đây. Trong lúc Lê Băng đứng đó nhưng nàng vẫn phát ra hàn khí lạnh thấu xương, mấy người Dương Ngao, Lam Nhi, Hạo Nhiên, Hạo Nghĩa đều nghĩ thầm "Cao Thủ".

Lúc này Tuyết Tuyết đứng kế bên vì lo cho an nguy của Kinh Thiên nên lên tiếng "Nếu mọi việc đã vậy thì mọi người mau lên đi, ta chỉ sợ càng lâu thì Kinh Thiên kia càng nguy hiểm thôi, chúng ta chia ra hai nhóm mà hành động, dù sao ở đây cũng có 4 người tứ phẩm, cùng với hai con thú nữa chắc sẽ cầm chân con nhện nữ hoàng được một thời gian"

Trong lúc những người này đang chuẩn bị đi cứu Kinh Thiên, thì cái thằng nhân vật chính đang bị bao phủ bởi một cái kén nhện, hần vẫn nhắm mắt như thể mà chưa tỉnh lại. Quanh người Kinh Thiên bây giờ đang có luồng lam lôi mỏng bao phủ để chống lại sự xâm thực của chất độc trong mớ tơ nhện đang quấn quanh kia.

Trong một không gian hư vô mờ mịt, từng luồng sáng ám kim cứ bay vút qua lại liên tục không ngớt, đang có một thân ảnh cảm thanh hắc kiếm chống chọi lại, thì ra tên Kinh Thiên lúc này đã tiến nhập vào mộng cảnh luyện công. Thật sự việc này đồ giờ chưa ai làm a, bị bắt trong tình trạng thập tử nhất sinh rồi mà vẫn còn chú tâm luyện công được, nhưng không thể trách hần, cứ mỗi lần hần mất đi ý thức thì lại bị đưa vào đây, dù không muốn cũng chả làm gì được.

"Mẹ nó, chuyện gì thế này, tại sao trong lúc này ta vẫn có thể vào đây luyện kiếm hã, phải tỉnh lại tìm cách thoát ra chứ" Kinh Thiên vừa chống đỡ lại kim kiếm vừa hét lớn giận dữ, hần thật sự không muốn nán ná lại ở chỗ này. Nhưng lại bất lực, hần đã luyện kiếm ở đây gần được một ngày rồi, bình thường khi cạn kiệt thiên lực thì sẽ tự động tỉnh dậy, nhưng không biết làm sao thì thiên lực hết thì lại được bổ sung liên tục không dứt, làm hần cứ chửi trời mắng đất mà không biết nguyên do ra làm sao. Mặc dù nhiều lần hần cũng thử để đồng kim kiếm kia đâm vào người dùng đau đớn để tỉnh lại như mọi khi nhưng vẫn không ăn thua, không biết phải làm sao nên cứ thế mà luyện kiếm tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thoát Khốn

Trong lúc Kinh Thiên đang vật lộn ở trong mộng cảnh muốn tỉnh lại để tìm cách thoát thân thì thời gian ở bên ngoài đã trôi qua ba ngày. Trong những ngày này thì phía ngoài hang động liên tục truyền tới những âm thanh chấn động do chiến đấu kịch liệt, thì ra trong những ngày qua đám người Dương Ngao không thể tìm ra cách nào cứu hần, lần đầu tiên tiến vào được hang động nhưng lại gặp vô vàn Hoa Chi Chu con, do thời gian có hạn nên Dương Ngao và Thiên Mị chỉ đành chọn cách là thôi lui. Sau lần đó thì Hoa Chi Chu nữ hoàng đã cảnh giác hơn hần, dù sao nó cũng là thiên thú ngũ phẩm cao cấp, đã bắt đầu sinh ra linh tính. Mấy lần tiếp theo thì đám người Dương Ngao chỉ đành chọn cách là kéo dài thời gian đợi lôi viện trưởng tới.

Do có vô số nhện con bị chết nên con nữ hoàng giận dữ nhiều lần xuất chiến cùng đám người, nhưng chiến không được bao lâu thì cả đám đã bỏ chạy, hết lần này tới lần khác làm cho con nhện nữ hoàng rất sôi máu nhưng không biết làm sao, nếu nó li khai khỏi chỗ này thì chả khác nào tạo cơ hội cho cái đám kia xâm nhập vào hang động của nó, nếu chỉ mất đi đám thức ăn thì không nói, nhưng trong đó lại có Hắc Diệp Lan Hoa, cho nên con nhện nữ hoàng không dám đi quá xa khỏi hang.

Trong lúc đó thì đám người Dương Ngao đang ở một nơi gần đấy hồi phục thiên lực, trong mấy ngày chiến đấu vừa qua thật sự là mệt mỏi đứt hơi rồi, nếu chiến đấu một hai lần thì không sao, nhưng cứ liên tục không dứt kiểu này thật sự là thân thể có chịu không nổi. Tuyết Tuyết thì không có chiến đấu, nàng chỉ ngồi trên lưng lôi điều mà điều khiển thôi, Dương Ngao và Thiên Mị có thể nói là chiến đấu ít nhất, cơ hồ chỉ khi tìm được sơ hở là xông vào định cứu người, nhưng hết lần này tới lần khác đều không thành công, chỉ đánh tí xúu với đám nhện con để rút lui. Còn Lệ Băng thì rất khó đã thương được nàng, dù sao với Hàn Băng Thuần của bản thân thì trong bảy người nàng phòng thủ cao nhất, chỉ bị hao hụt thiên lực quá mức mà thôi.

Màn đêm cứ như thế mà từ từ phủ xuống, sau khi đã tọa hồi khí xong thì cả đám cũng dần dần mở mắt ra, rồi Lam Nhi mới lên tiếng: "Nếu không có việc gì thì chắc khoảng một hai ngày nữa thì lôi viện trưởng sẽ tới đây thôi, chúng ta chỉ có thể cố gắng quấy rối con nữ hoàng để nó không chú tâm vào việc gì khác, nên mọi người hãy cố gắng chịu đựng". Nghe nói thế thì mọi người cũng chỉ thờ dài mà gật đầu, trong lôi viện thì ai mà chả biết vị Lam Nhi học tỷ này rất trọng nghĩa a, đa số nam nhân không biết so được với nàng chưa, luôn bao che học đệ, học muội, ai trong lôi viện bị gì nàng cũng ra mặt. Về phần Tuyết Tuyết thì lại rất thân thiết với tên Kinh Thiên này, dù quen biết không bao lâu nhưng cảm giác rất thân cận, còn Lệ Băng thì lại khác, nàng vẫn nhớ rõ lần trước khi bị Bôn Lôi Mã tấn công, người không tiếc mạng sống mà lao ra cứu mình là hần, nếu giờ bỏ mặc sống chết thì không phải tôn chỉ làm người của nàng. Thiên Mị thì lại rất áy náy, dù sao hần cũng giúp mình đi tìm kì hoa về tặng cho tỷ nên mới ra nông nỗi như vậy.

Nghỉ ngơi tới gần sáng thì đám người này lại tiếp tục đi đến hang ổ của con nữ hoàng mà gây chuyện tiếp. Cứ như mọi khi cả đám hợp công lại đánh thẳng vào hang của con nhện, làm cho nó tức giận phải hiện thân, mấy ngày hôm nay cái nhóm này đã giết không ít nhện con, từ hơn một vạn giờ nhìn lại chỉ còn khoảng năm nghìn mà thôi. Thấy tình cảnh như thế con Hoa Chi Chu nữ hoàng điên cuồng và giận tới sôi máu. Công kích sau khi gây chấn động không nhỏ thì con nhện nữ hoàng đã xuất hiện. Nó gầm lên liên tục, điên cuồng phun những sợi tơ độc về năm người trước mặt. Cả đám phải cực khổ lắm mới chống đỡ được, lập tức Thiên Mị và Tuyết Tuyết ra lệnh cho Hắc Lôi Điều và Bích Lục Thiên Độc Xà tấn công vào nó. Một luồng độc chất tanh hôi và một tia hắc lôi bắn tới, đối mặt với hai công kích này thì con nhện không lờ chi dùng thân thể ngạnh kháng. Độc ư ta đây độc hơn gấp trăm lần, còn hắc lôi kia, chiến đấu mấy ngày nay thì ta biết người chỉ thuần thủ không thuần công, nếu thế thì sợ gì. Nhưng hai đợt công kích vừa kết thúc thì năm người lúc này cũng phát động tấn công

Trảm Thiên!

Nguy Lam Lôi Chi Kiếm!

Son Băng! Địa Liệt!

Băng Phong!

Năm chiêu thức điên cuồng xông tới chỗ con nhện nữ hoàng, do kích cỡ quá to nên nó có phần di chuyển không được linh hoạt, nó liền lập tức tự thiên

lực trên đóa hoa đen thẫm ở lưng của, đóa hoa bỗng nhiên phát sáng lập lòe rồi từng luồng độc chất liên tục ào ra tụ thành những con nhện nhỏ màu xanh đen tanh hôi, những con nhện này liên tục phóng thẳng tới những chiêu thức kia. Sau khi tiếp xúc với những chiêu thức đó thì những con nhện này liền nổ tung rồi những đợt hắc khí cứ thế mà bốc ra, chỉ có chiêu thức Băng Phong và Ngụy Lam Lôi Chi Kiếm là vượt qua được đám nhện kia mà phóng thẳng tới con nữ hoàng, thấy vậy nó liền dùng hai cái chân trước mà đỡ lại, giằng co một hồi thì hai chiêu thức đã tiêu tán, nhưng hai chân của con nhện nữ hoàng này cũng bị run rẩy không ít. Dù sao nó cũng chỉ chuyên xài độc không giỏi về đánh trực diện như thế này, với lại những ngày này đã ăn không ít đau khổ của cái đám bảy người hai thú này, làm cho người nó cũng có nhiều vết thương.

Do đã quen chiến đấu với con nhện này nên khi thấy đám hắc khí bay ra thì cả đám đều cảnh giác nhảy ra xa, tránh không hít phải chất độc này, vì mấy lần trước hít phải thì đau đớn không ít, phải hợp lực nhiều người mới tống chất độc này ra được. Trong lúc đó thì con Hoa Chi Chu nữ hoàng lại lần nữa gầm lên, thiên lực đã hợp lại ở phía trên nó hiện ra một đóa hoa khổng lồ có bán kính gần bốn mét, đóa hoa này cứ thế mà liên tục xoay tròn rồi tỏa ra những hạt phấn hoa màu xanh đen, lúc này phấn hoa đã bao phủ một phạm vi rất rộng rồi.

"Không ổn rồi, đám phấn hoa này đều là độc chất mà lại bao phủ phạm vi quá rộng, đã triệt hết đường lui của chúng ta rồi, con nhện này nó xài tới sát chiêu rồi!" Lam Nhi nhìn thấy đám phấn hoa này mà sắc mặt đại biến. Thật không trách được, ai biết mấy ngày qua quấy rối nó nhiều quá làm chi, dồn chó vào đường cùng thì nó sẽ cắn lại thôi. Lê Băng thấy tình hình không ổn liền ra lệnh: "Nếu để như vậy thì không được, tất cả hãy liều mạng đi, nếu trước khi chúng ta bị đám phấn hoa này đánh gục mà tiêu diệt được nó thì may ra còn một đường sinh cơ"

Nghe nói thế thì bảy người và hai con thiên thú điên cuồng công kích vào con Hoa Chi Chu nữ hoàng, nhưng nó cũng chẳng thèm tránh né hay gì cả, mà một mực ngạnh kháng rồi tung chiêu ngược trở lại, hai bên cứ thế mà điên cuồng liều mạng với nhau. Khi đang trong lúc điên cuồng như thế này thì bỗng một tia bán nguyệt kiếm khí màu ám kim bay từ trong phía hang động ra, kiếm khí này lướt qua làm tan hết phấn hoa trong không khí, dù sao đám phấn hoa này cũng thuộc mộc chi lực còn kiếm khí lại tàn mát ra kim chi lực, do kim khắc mộc nên phấn hoa bỗng trở nên vô dụng. Tia kiếm khí này cứ thế mà bay vút tới trúng ngay thân của con nhện nữ hoàng, trên người nó xuất hiện một vết thương rồi máu màu đen từ từ chảy ra.

Do mất đi sự khống chế của phấn hoa, đám người Dương Ngạo lúc này mới khôi phục lại tí thực lực, dồn hết tất cả sức lực còn lại mà phát động tuyệt chiêu tới con nhện nữ hoàng, do đau đớn vì vết thương của kiếm khí gây ra nên làm con nhện này có phần sơ ý không tránh kịp liền bị trúng vô số tuyệt chiêu. Hoa Chi Chu nữ hoàng không chịu đựng được nên đã vịn vào vách đá, máu chảy khắp người, còn đám người Dương Ngạo do đã dùng hết sức lực nên ai nấy cũng đều khuy xuống không đứng lên nổi, ngay cả hai con thiên thú cũng không nhúc nhích được, Tuyệt Tuyệt do mới chỉ đạt tới cấp 10 nên đã bất tỉnh do phấn hoa. Một hồi lâu sau thì con Hoa Chi Chu nữ hoàng cũng đã tỉnh táo lại được một chút, nhưng nó cũng đã vô lực tái chiến, nó gầm lên rồi ra lệnh cho đám nhện con tiếp tục tấn công. Lúc này chỉ còn có Lam Nhi và Lê Băng là có thể chống cự được một chút, nhưng do nhện con quá nhiều nên hai nàng đã lực bất tòng tâm "Thật không ngờ lại xảy ra tình huống như thế này, tất cả phải bỏ mạng ở đây sao?"

Trong khi hai nàng suy nghĩ như thế thì đám nhện con đã tiến lại gần chuẩn bị hợp kích, bỗng một thân ảnh bay ra từ hang động đứng trước mắt mọi người, hắn ta cứ thế mà thi triển ra một đường kiếm, kiếm khí quét qua làm cho đám nhện con trước mặt đã bị tiêu diệt.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Anh Hùng Thường Xuất Hiện Đúng Lúc

Một thân ảnh từ trong hang động phóng ra cứu được mạng của tất cả mọi người ở đây, ai nấy đều thở ra một hơi buông lỏng ngồi cả xuống đất, lúc này mới trừng mắt nhìn lại đó là tên Kinh Thiên bị bắt từ trước, trong lòng ai cũng nghĩ ngờ tại sao hắn lại thoát ra được, với lại hắn mới nhị phẩm thì làm thế nào phát ra kiếm khí khủng khiếp như thế. Trăm mối nghi ngờ không lời giải, từng đôi mắt dán chặt vào người hắn. Chỉ có Lê Băng là nghĩ khác: "Thật không biết sao mà mỗi lần nguy hiểm thì thân ảnh này lại đứng trước mặt mình, quá khó hiểu rồi"

Còn cái thằng Kinh Thiên sau khi xuất thế ngang trời vẫn đứng lặng ở đó mà suy nghĩ: "Công nhận cái cách làm như anh hùng xuất thế này thật đã nha, đồ gờ xem phim đọc truyện cũng muốn thử làm một lần xem sao, mấy thằng nhân vật chính lúc nào cũng toàn xuất hiện khi nguy cấp nhất rồi giải cứu mỹ nhân, ó á há há há ta phục ta quá". Công nhận so về độ tự kỷ thì thật sự không ai qua cái con hàng này.

Lúc hắn đang suy nghĩ thì con nhện nữ hoàng vẫn không chịu thua, nó gầm lên ra lệnh đám nhện con tiếp tục tấn công, không cho mấy người này thoát đi, cái giá phải trả cho những ngày qua quá lớn, nó không cam tâm chịu thiệt thòi như vậy. Nhưng cũng thật là phục con nhện nữ hoàng này a, so với tâm tư con người thì nó còn ghê ghớm hơn, ích kỷ tâm ngoan thủ lạt.

Kinh Thiên vẫn lẳng lặng đứng đó, quét mục quang về phía những con hoa chi chu đang tiến tới, hắn liền chém ra hai kiếm, hai đường kiếm khí lẳng lẽ phát ra, quét ngang hết đám nhện, nhưng thật sự cái đám này nó quá đông a, một chiêu chỉ giết được khoảng vài chục tới trăm con, dù sao thì tại nó cũng hơn mình vài cấp độ nếu chỉ một kiếm mà giết hết thì quá ư là biến thái rồi. Hắn thật không ngờ cái chiến thuật biến nhện này lại khó chịu như thế, trách sao được, mấy ngày qua đám người Dương Ngạo đánh bán sống bán chết, chưa nói còn có bốn người tử phẩm trong đó mới giết được mấy nghìn con nhện, nếu chỉ mình thằng Kinh Thiên với nhị phẩm mà làm được thế chắc mấy người còn lại tức đến học máu ngất xỉu mất.

Lúc này đã không thể làm gì khác, Kinh Thiên bí quá hóa liều, nếu dùng kiếm mà chém cái đám này thì chưa giết hết chỉ sợ mẻ kiếm mất rồi, thế là hắn dùng tới những tuyệt chiêu của Bôn Lôi Mã, nào là lôi hà, hàng chục tiểu lôi cầu mà đánh tới. Công nhận cũng có chút ít hiệu quả, tất cả chiêu thức hắn biết đều đem ra xài, một tay cầm kiếm chém, một tay tụ lôi điện mà thi triển ra tiểu lôi cầu liên tục, hắn quăng lôi cầu tới đâu thì nó bạo tạc ra làm cho nhện chết vô số, hiện nay chắc giết được hơn mấy trăm con rồi. Thấy một cảnh này cái đám đang ngồi coi đều liú lười tròn mắt, mẹ nó thật ngu a, bảy người chúng ta đánh mấy ngày giết được có mấy nghìn con nhện, trong khi cái thằng này đánh một hồi lại giết hơn mấy trăm.

Thấy đám nhện con chết quá nhiều, con nhện nữ hoàng giận sôi máu ứa gan, ánh mắt tràn đầy ai oán và sát khí nhìn về phía Kinh Thiên: "Thật là mẹ nó, nếu muốn chơi thì ta liều với người". Nó vừa suy nghĩ xong liền gầm lên, cái miệng ghê tởm mở ra rồi điên cuồng hút đám nhện con ở gần đó, sau khi thôn phệ xong thì thương thể của nó đã khôi phục được vài thành. Kinh Thiên thấy một màn này thì bắt đầu thấy không ổn: "Mẹ nó quá ngu rồi, lúc đầu khi xuất hiện phải giết con nhện nữ hoàng trước chứ, cứ thích làm anh hùng chi để giờ phải rước họa". Hắn vừa nghĩ xong thì long ca đã bồi thêm vài câu chữ: "Con mẹ nhà ngươi, từ đầu ta kêu giết nó trước đi ngươi không chịu, nó bị trọng thương với dùng lực quá độ thực lực đã giảm xuống nhị phẩm cao cấp rồi, giờ để nó hồi phục lại vài thành thì chuẩn bị ăn hành đi, mẹ nó thật là ngu hết thuốc chữa, ta không hiểu sao Lôi Đế bệ hạ lại chọn cái thằng như ngươi gánh trọng trách nữa"

Kinh Thiên nghe long ca chữ thế nhưng hắn không cãi lại như mọi khi, bình thường thì không nói làm gì, nhưng lần này thì công nhận ngu thiệt, tự đưa bản thân vào tuyệt cảnh. Nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ, hai tay Kinh Thiên nắm chặt chuỗi kiếm của long ca tưng giơ thẳng lên cao, bỗng nhiên cuộn phong bắt đầu nổi lên, từng đợt kim lực không biết từ đâu mà bắt đầu ào ào quán nhập vào thanh kiếm, lúc này thì xung quanh thanh kiếm được bao bọc bởi một ánh sáng màu ám kim nhìn rất là có khí thế. Thấy một màn này đám người đang ở đằng sau liền trở mắt mà nhìn, thật sự con hàng này bá đạo quá. Còn Lam Nhi, Dương Ngạo và hai vị học trưởng của lòi viện thì lại thấy lạ: "Tên này không phải là người của lòi viện chúng ta sao, nhưng kim chi lực lại lấy từ đâu ra thế này, làm lòi đâu sao không chịu xài".

Con Hoa Chi Chu nữ hoàng đang đứng gần đó thấy vậy liền thấy không ổn nên hai chân trước của nó liên tục huy động, tạo ra những luồng kinh phong sắc bén bay thẳng tới chỗ của Kinh Thiên, nó biết nếu để tên này tự lực xong thì quá nguy hiểm rồi, dù sao nó cũng thuộc một hệ nên đối với kim chi lực có cảm giác kiêng kỵ và rất nhạy bén. Hơn chục đạo kinh phong bay rất nhanh tới chỗ Kinh Thiên, nhưng không hiểu sao vừa bay tới cách người hắn vài mét thì tất cả đều bị chặn lại, khi nhìn kỹ thì thấy có mỗi cái thuẫn đang tỏa ra lam lòi, trên mặt thuẫn còn có hình một con ngựa đang hướng lên trời một cách ngạo nghễ.

"Uy, cái chiêu này người học đâu ra thế" Long ca thấy một màn này cũng kinh ngạc, thằng này nó học hồi nào tại sao trước giờ không thấy. Kinh Thiên tuy đang tự lực nhưng vẫn phân tâm mà trả lời Long ca, cái thằng này mà không nói nó nghe thì chắc nó ngồi lủ nhủi liên tục: "Trong lúc hôn mê tiến nhập vào mộng cảnh không biết làm gì nên mới nghĩ ra, ta bây giờ còn yếu nên khi xài tới Diệt Kim Kiếm Khí thì phải tự lực rất lâu mà lòi hộ tráo của Bôn Lôi Mã quá tổn thiên lực thật sự là rất bất lợi, nên ta liền nghĩ ra cái chiêu này để bù vào và đặt tên cho nó là Bôn Lôi Thuần". Nghe hắn nói thế thì long ca cũng thầm khen hay, biết điểm yếu của bản thân mà bù khuyết, có biết bao nhiêu cao thủ tu luyện rất lâu mà không phát hiện ra mà bỏ khuyết chỗ yếu của bản thân, đa số những người nghĩ ra chiêu thức như thế toàn là những thiên tài hiếm thấy trong suốt lịch sử Phá Thiên thế giới, họ tạo ra không biết bao nhiêu tuyệt học hoàn mỹ vô khuyết a.

Sau khi thấy công kích của mình thất bại thì con Hoa Chi Chu nữ hoàng bắt đầu điên cuồng, nó phát động tất cả chiêu thức nó có, kinh phong, độc, phấn hoa, tơ nhện liên tục bắn phá về phía Kinh Thiên. Do phải chịu quá nhiều tác động nên Bôn Lôi Thuần bắt đầu có dấu hiệu bị nứt ra, sau khi trải qua đợt công kích này thì Kinh Thiên cũng đã tự lực xong, hắn liền thu Bôn Lôi Thuần trở lại.

Diệt Kim Kiếm Khí!

Một luồng kiếm khí ám kim có hình dáng như một thanh kiếm đang phá không lao đi, trên đường nó đi qua thì không có một con nhện con nào còn sống sót, từng luồng kim chi lực phát ra quang mang rất chói mắt. Đối diện với chiêu thức khủng bố như thế, con nhện nữ hoàng liên tục phun ra tơ nhện, vô số tơ nhện bỗng nhiên kết thành một cái kén khổng lồ bao phủ cả người nó vào trong.

Àm!

Thanh kiếm khí kia lúc này đã lao tới, đâm thẳng một đường vào cái kén nhện. Một tiếng nổ vàng trời phát ra, xung quanh đó khói bốc lên che cả tầm nhìn, bỗng một tiếng gầm điên cuồng vọng lại, khi bụi mù tan hết thì xuất hiện một con nhện cả người đầy máu trông rất là ghê tởm.

"Địch, đã dùng hết sức mạnh rồi, dùng luôn cả chiêu thức mạnh nhất của bản thân vậy mà không giết được nó à, sống dai thì cũng phải có mức độ thôi chứ" Kinh Thiên lúc này mặt đầy mồ hôi và trắng bệch, hắn bây giờ chỉ có thể dùng ngưng khí hóa kiếm giống lúc này một lần mà thôi, do mới đạt tới nhị phẩm nên thiên lực thật sự quá ít ỏi. Long ca thấy tình thế quá không ổn rồi nên nhắc nhở hắn: "Lôi Đế Luyện Thể người đã đạt tới tầng thứ ba rồi, mau vận dụng hoàng kim lòi tuần hoàn khắp cơ thể để hồi khí lại đi, rồi sử dụng chiêu kiểm hồi này kết hợp với hoàng kim lòi thì sát thương sẽ tăng lên rất nhiều" Long ca vừa nói xong thì suy nghĩ lại thấy hình như có điều gì không đúng, bỗng nhiên hắn a lên một tiếng rồi nghĩ thầm "Mẹ ơi, ta có làm không thể, mấy ngày trước nó mới luyện tới tầng hai Lôi Đế Luyện Thể, sao giờ lại lên tới tầng ba rồi, từ khi nào mà Lôi Đế Quyết dễ luyện đến thế"

Sau khi nghe long ca nhắc nhở thì Kinh Thiên bắt đầu làm theo, hắn dùng Lôi Đế Quyết vận dụng hoàng kim lòi tuần hoàn khắp cơ thể, thiên lực lúc nào cuộn cuộn chảy vào trong đan điền của hắn, rồi Kinh Thiên dồn kim lực và hoàng kim lòi vào thanh kiếm, do được lực lượng quá khủng bố quán trụ vào nên thanh kiếm giờ đây đang lơ lửng và xoay tròn phía trước người của Kinh Thiên, nó tỏa ra ánh sáng màu vàng tinh khiết rộng cả trăm trượng xung quanh. Trong khi đó thì con nhện nữ hoàng đang điên cuồng thôn phệ đám nhện con, lần này nó chính thức liều mạng rồi, cho dù giống loài nó không còn một ai nhưng phải giết được tên nhân loại đáng ghét này. Trong lúc thôn phệ thì trên đầu con nhện nữ hoàng đã xuất hiện một đóa hoa năm cánh màu đen, nó tỏa ra quang huy hắc ám rồi đối kháng với ánh sáng màu hoàng kim chói lọi kia. Một đen một vàng cứ thế mà xung đột gay gắt với nhau. Mấy người Dương Ngạo thấy một màn này cũng trợn mắt ra, bắt đầu có cảm giác không khí xung quanh đang bị đè nén nên hít thở không thông, tất cả đều không ngờ cái tên Kinh Thiên này lại có một tuyệt kỹ mạnh mẽ đến thế, nếu bản thân mình ngang cấp với hắn không biết có chống đỡ được hay không.

Kinh Thiên hai tay nắm vào chuỗi kiếm ở trước mặt, hắn đạp xuống đất một cái rồi cả thân người liền phóng tới chỗ con Hoa Chi Chu nữ hoàng, cả người hắn thẳng tắp trông giống như một thanh thần binh lợi khí vậy, còn thanh kiếm thì bắt đầu lóe ra những tia lòi điện, tiếng sấm nổ ra liên tục không dứt làm cho không khí ở xung quanh chấn động một phen. Con nhện nữ hoàng thấy thế cũng liền phóng đóa Hắc Hoa đối kháng với Kinh Thiên. Khi cả hai tuyệt kỹ chạm vào nhau thì một tiếng nổ lớn khủng khiếp vang ra, từng đợt sóng màu vàng xen kẽ với màu đen trào ra liên tục, cuồng phong rít rào không dứt. Khi bị những đợt sóng ba động đó đụng phải thì đám người Dương Ngạo không chịu được phải thối ra một ngụm máu.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thắng Hiểm

Sau khi bị những luồng dư chấn làm cho khí huyết nhộn nhạo thì cả đám người Dương Ngạo đã không chịu nổi mà bất tỉnh. Lúc này phía trên không trung chỉ toàn là đất đá bụi mù không nhìn rõ chuyện gì phát sinh trong đó cả.

Một lúc lâu sau thì hiện ra một thân ảnh quần áo rách nát và máu tươi đã bao phủ khắp người nhìn rất ghê rợn. Kinh Thiên sau khi ngạnh kháng với tuyệt kỹ Hắc Hoa của con nhện nữ hoàng thì thân thể hắn hiện tại rất khó coi. Nhưng hắn không chậm trễ tí nào, dồn tất cả sức lực còn sót lại rồi đá thẳng vào cán kiếm làm nó có thêm lực phóng tới chỗ của con Hoa Chi Chu nữ hoàng.

Khi thấy một màn này thì con nhện khổng lồ đứng đó cũng liên tục phóng xuất kinh phong bay tới nhằm ngăn cản thanh kiếm, thật sự nó muốn sử dụng tơ nhện để bọc toàn thân lại chống đỡ, nhưng tình cảnh bây giờ không cho phép, hiện nay nó chỉ còn lại một chút thiên lực ít ỏi mà thôi, nhưng nó vẫn không chịu thua, không muốn bại như thế này, nó đã hi sinh hết nhện con vào một chiêu hồi này, nếu thật sự chết thì Hoa Chi Chu coi như từ đây tuyệt chủng.

Dùng chút sức lực còn lại để tìm một đường sinh cơ cho bản thân, nhưng khi nhìn lại thanh kiếm kia bay tới một cách điên cuồng không bị cản lại làm cho nó cảm thấy tuyệt vọng rồi.

Vút!

Thanh kiếm kia cứ thế mà một đường xé không phóng tới xuyên qua đầu con Hoa Chi Chu rồi cắm thẳng vào vách đá, máu tươi từ người nó chảy ra liên tục không dứt, chỉ một thoáng sau thì thân hình khổng lồ của nó đã đổ ảm xuống đất.

Trong lúc đó thì Kinh Thiên do quá mệt mỏi nên cũng rơi xuống hôn mê bất tỉnh, nhìn hắn bây giờ thương thế có thể nói là quá nặng, còn thanh kiếm kia sau khi đâm vào vách đá thì cũng vỡ vụn ra, thật sự đây chỉ là thanh kiếm bình thường mà long ca làm ra để hắn luyện kiếm mà thôi, nếu tính ra thì chỉ thuộc hàng hạ phẩm bình khí, do không chịu nổi lực lượng của Kinh Thiên quán trú vào và va chạm liên tục với Hắc Hoa nên nó đã không chịu nổi.

Lúc này nhìn lại thì đây chẳng khác gì một bãi chiến trường tàn khốc, đất đá vỡ vụn từng cái hố to xuất hiện khắp nơi, còn cây cối xung quanh thì đã đổ nát hết, hang động của Hoa Chi Chu nữ hoàng cùng với cái hồ gần đó đã bị tàn phá khủng khiếp, nếu có ai nhìn thấy tình cảnh này thì thật không dám tin đây là một trận đánh của một tên nhị phẩm với một con thiên thú ngũ phẩm cao cấp, mặc dù con thú này đã bị thương.

Thời gian qua đi nhưng ở đây vẫn không có ai tỉnh lại, bỗng nhiên có một con Độc Hạt cấp ngũ phẩm xuất hiện, nó thấy con mồi nằm la liệt trên đất, trong đó có một cái xác nhện rất to, nó nhận ra đây là đối thủ của mình trong khu rừng này nên không khỏi vui mừng, nhưng con thú này vẫn tiến tới chỗ của đám người Dương Ngạo và Kinh Thiên vì nó mơ hồ cảm nhận được những thân thể này vẫn còn một tia khí tức nên phải triệt tiêu ngay.

Nhưng nó đã sai lầm, bỗng nhiên từ đâu một tia nguy lam lôi cuồng bạo bắn phá về phía nó, do da dày thịt cứng nên nó chỉ bị thủng một lỗ nhỏ và có một tí máu chảy ra mà thôi. Từ trong khu rừng bắt đầu xuất hiện ra ba thân ảnh, người đứng ở giữa là Lôi viện trưởng, hai thân ảnh kia là hai vị trưởng lão mà ông đem theo.

Khi ông vừa từ tổng bộ trở về thì nghe được Hoa nhi thuật lại mọi chuyện, sắc mặt ông khê biến, thật sự không nghĩ được cái đám này lại gan như thế, biết là có ngũ phẩm cao cấp thiên thú trấn giữ mà vẫn dám xông vào đập, thật sự là hết nói nổi.

Ông liền kêu hai vị trưởng lão cùng mình đi cứu viện. Khi vừa tới Thiên Thú Sâm Lâm ba người chia nhau ra mà đi tìm, nhưng một hồi lâu sau lại nghe tiếng nổ khủng khiếp vọng lại, cùng lúc đó thì quang huy hoàng kim tỏa ra sáng rực cả một khu, thấy vậy nên ba người tức tốc chạy tới.

Khi vừa tới đây thì sắc mặt cả ba đại biến, thật sự quá kinh khủng, chiến trường này thật sự không biết làm sao mà đám nhóc này gây ra được, chưa nói xác con Hoa Chi Chu nữ hoàng còn nằm ở đó, trên đầu nó vẫn còn vết thương của kiếm gây ra.

Độc Hạt vừa thấy ba thân ảnh này thì bắt đầu thủ thế đề phòng, nhưng Lôi viện trưởng đang lo lắng cho sự an nguy của đám viện sinh nên ông liền đề thẳng thực lực tới mức cao nhất, phát ra áp lực khủng bố của lục phẩm sơ kỳ còn hai vị trưởng lão cũng phóng ra khí tức của ngũ phẩm cao cấp.

Đối diện với tình thế này con Độc Hạt thấy phần trăm thắng không cao, nên nó không dám liều liền quay mình bỏ đi. Sau khi đuổi được con thú này đi thì ba người bắt đầu chạy tới xem đám viện sinh. Dò xét một hồi thì thấy tất cả đều chỉ bị thương nặng mà thôi chỉ có cái tên Kinh Thiên kia thì có phần nguy kịch, khí lực hắn như đèn cạn dầu, toàn thân vết thương vô số, xương bị gãy nát rất nhiều, kiểu này phải điều dưỡng mấy tháng mới xong, nhưng lôi viện trưởng cũng thở ra một hơi, chiến đấu với ngũ phẩm thiên thú cao cấp mà còn sống thì thật là vận khí quá tốt rồi.

Ông ra lệnh cho hai vị trưởng lão đưa mấy tên viện sinh trở về chữa thương, còn ông sẽ đưa hai vị công chúa cùng hai con thú đó giao cho hoàng gia. Dù sao họ cũng là người ngoài nên không tiện ở lại trong học viện, với lại ông còn phải trình bày việc này cho hoàng gia nữa, nếu để hai vị trưởng lão đi lỡ không biết cách ăn nói thì hỏng bét, bản thân tự mình đi vẫn hơn, dù sao hoàng gia cũng phải cấp cho mình vài phần mặt mũi nên sẽ không hành động lỗ mẫm.

Ba người bắt đầu mở ra thông đạo mà trở về, sau khi về tới học viện thì hai vị trưởng lão liền chữa trị cho đám viện sinh, còn lôi viện trưởng đã đi để đồ rồi. Tính từ lúc diệt đám Hoa Chi Chu thời gian cũng đã trôi qua hơn một tháng, trong một tháng này thì học viện Thiên Minh cũng rất sôi trào, chủ đề mà

mọi người bàn tán thường ngày là năm người của lôi viện sau khi trở về thì bị vết thương rất trầm trọng, cùng lúc đó thì có một tin đồn là do cả năm đi làm một nhiệm vụ tiêu diệt ngũ phẩm thiên thú nên mới bị vậy, trong lần xuất trận đó còn có một tên tân sinh chỉ mới đạt tới nhị phẩm trung cấp.

Có nhiều lời đồn khác nhau nhưng tất cả chỉ chung một nhận định là tên tân sinh ấy đi theo chỉ làm cản chân cản tay người ta mà thôi, do quá yếu đuối nên mới bị trọng thương nặng nhất trong năm người, còn Lam Nhi sau chuyện này thì danh vọng càng cao a, ai cũng nhận định nàng là người chủ lực trong việc giết chết con ngũ phẩm thiên thú ấy.

Mấy vị viện sinh bài danh top mười của học viện cũng kiêng kỵ nàng thêm vài phần, cho dù là họ hơn nàng vài cấp nhưng lại không đủ can đảm để đi đối đầu với một con ngũ phẩm cao cấp thiên thú đâu, mất mạng như chơi, hơn một vài cấp thôi đã chịu không nổi đám thiên thú này rồi, con nào lên tới mức này chà da dày thịt thô, thân thông kinh thiên, cho dù được lợi ích lớn lao nhưng phải còn mạng để hưởng chứ. Nhưng nếu cái đám đó mà biết cái con Hoa Chi Chu nữ hoàng là do thằng Kinh Thiên giết chết thì không biết phải nghĩ gì.

Sau hơn một tháng điều dưỡng thì bốn người Dương Ngạo, Lam Nhi, Hạo Nhiên, Hạo Nghĩa đã tỉnh dậy, do được được liệu cao cấp chữa trị nên đã hồi phục được năm sáu thành rồi, nhưng cái tên Kinh Thiên kia thì không biết làm sao mà mãi vẫn không có dấu hiệu gì là khôi phục cho dù hắn đã được chữa trị đặc biệt. Lôi viện trưởng thấy tình cảnh như thế thì đứng ngồi không yên, ông đã đợi rất lâu để có được tên đệ tử thế này, nếu như hắn có chuyện gì thì chắc thất vọng chết mất, ông tìm đủ mọi cách nhưng vẫn bó tay.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Một Tháng Trong Mộng Cảnh

Lúc này trong một nơi hù vô tới tấp, có một thân ảnh nam tử đang ngồi đã tọa ở đó, trước mặt hắn thì có một thân thể trong suốt, thân thể này có bốn đường kinh mạch sáng lên. Thì ra Kinh Thiên sau khi hôn mê thì đã tiến nhập hơn một tháng ở trong đây rồi, hắn rất muốn tỉnh lại nhưng dùng cách nào cũng không được, mỗi khi sử dụng hết thiên lực thì bỗng nhiên lại được phục hồi như cũ. Chuyện này cũng không có gì quá khó hiểu, con Bôn Lôi Mã là nô bộc của hắn nên khi thấy chủ nhân bị thương nặng như vậy nó đã liên tục truyền thiên lực để giữ lại một tia khí tức cho hắn, được thiên lực cung cấp liên tục như thế thì cho dù muốn tỉnh lại cũng khó.

Từ lúc bị con Hoa Chi Chu nữ hoàng bắt vào hang động ba ngày thì Kinh Thiên đã tự nghĩ ra tuyệt chiêu Bôn Lôi Thuần, luyện tới tầng thứ ba của Lôi Đế Luyện Thể rồi, còn Diệt Kim Kiếm Khí thì cũng có một chút thành tựu. Trong một tháng hôn mê này ngày nào hắn cũng chống chọi với đám ám kim kiếm đồ, sau khi được hơn nửa tháng thì một sự việc đã xảy ra làm cho Kinh Thiên vui mừng như điên, sau khi chém rụng hết đám kiếm khí thì không thấy chúng nó xuất hiện nữa, bỗng một thanh âm lúc trước lại vang lên.

Kim Môn Hiện!

Một cánh cửa màu ám kim hiện ra ở giữa không trung trong mộng cảnh, cánh cửa này cao chừng hơn mười trượng, nó tỏa ra kim chi lực rất là nồng đậm, quang huy cứ thế mà phóng ra khắp nơi làm cho mộng cảnh hù vô mờ mịt trở nên sáng chói. Thấy vậy Kinh Thiên liền nhớ tới lúc trước âm thanh thân bí này từng kêu mình phải diệt được kim môn, khi đó thì Diệt Kim Kiếm Khí mới đại thành được, hắn cũng đã chứng kiến sự cường đại của chiêu kiếm này khi đối đầu với đám Hoa Chi Chu, khi đó hắn chỉ mới có chút thành tựu mà thôi, nếu bây giờ đại thành thì không biết sẽ ra sao a, hắn rất mong đợi chuyện này. Mang theo tâm tình háo hức, hắn một mạch điên cuồng dùng thanh hắc kiếm kia chém về phía kia môn, nhưng hết lần này tới lần khác cánh cửa sừng sững ấy lại không hề có một vết nứt mẻ gì cả, còn hắc kiếm của hắn thì không biết đã bị gãy hết bao nhiêu cây.

Nhưng hắn cố chấp không chịu thua vẫn liên tục công kích, cho tới một ngày Kinh Thiên chợt xuất hiện một ý tưởng, hắn dùng tới chiêu Diệt Kim Kiếm Khí thử xem sao, vẫn y như lần đánh Hoa Chi Chu, hắn đứng tụ lực lại, kim chi lực quán trú vào thanh hắc kiếm cơ hồ còn nồng đậm hơn lần trước thì triển, lúc này trên thân hắc kiếm bắt đầu có từng tia ám kim sắc xuất hiện, khi kim chi lực đã đạt đến mức cực hạn thì Kinh Thiên chém một đường, một thanh kiếm khí màu ám kim bắt đầu phóng ra hướng thẳng về phía Kim Môn kia, một tiếng ầm vang lên nhưng chỉ thấy kim môn xuất hiện một vài vết nứt mà thôi, một chốc sau thì nó đã tự liền lại.

Kinh Thiên thấy cảnh này tức đến tím mặt, ngay cả chiêu thức mạnh thế này mà cũng không có nửa điểm tác dụng à, do đã xài hết thiên lực nên hắn cũng chẳng thử nữa mà lại tiếp tục ngồi xuống luyện Lôi Đế Quyết, nhưng thiên lực cạn mất bà nó rồi thì lấy đâu ra để khai thông đường kinh mạch thứ tư, còn nếu đợi thiên lực tự động hồi lại thì quá lâu rồi, nhưng hắn nhớ tới lúc trước long ca nhắc nhở bản thân dùng Lôi Đế Quyết vận dụng hoàng kim lôi tuần hoàn khắp cơ thể để hồi lại khí lực thì đối mắt sáng lên. Kinh Thiên liền làm theo, quả nhiên công dụng rất tốt, thiên lực hồi phục lại đã nhanh hơn trước rất nhiều, tất nhiên là phải nhanh rồi bên ngoài có Bôn Lôi Mã liên tục rót thiên lực vào, bên trong mộng cảnh thì hắn dùng Lôi Đế Quyết, nếu không nhanh thì đó mới là chuyện lạ.

Khi thiên lực đã hồi đến trạng thái đỉnh, thì hắn lại tiếp tục đi tới trước kim môn thử lần nữa, lần này hắn không chỉ tụ kim chi lực lại trên thanh hắc kiếm, mà hắn còn vận khởi Lôi Đế Luyện Thể tầng thứ ba dùng hoàng kim lôi quán nhập luôn vào đó làm cho sức sát thương của tuyệt chiêu này cường đại hơn nhiều lần. Hắn cứ thế mà chém ra một kiếm, lần này đạo kiếm khí còn có thêm lôi lực bao quanh cường hãn hơn rất nhiều, nó phóng thẳng tới Kim Môn rồi cắm sâu vào đó, lúc này kim môn đã xuất hiện vô số vết nứt, nhưng lại không hoàn toàn phá được nó, một lúc sau thì lại hồi phục như cũ. Kinh Thiên thấy cảnh này cũng bắt đầu có một tia hi vọng: "Chắc do Lôi Đế Luyện Thể mình mới đạt tới tầng thứ ba, nếu như luyện thành tầng thứ tư chắc có thể phá được kim môn rồi, vậy bây giờ việc cần thiết nhất là phải luyện tới tầng thứ tư thôi".

Thế là khoảng nửa tháng sau đó hắn cứ liên tục điên cuồng mà luyện Lôi Đế Quyết, nhưng thật sự tầng thứ tư không như mấy tầng đầu, độ khó khăn đã

nhân lên nhiều lần, hán đã bỏ ra biết bao nhiêu công sức những chỉ đã thông được một nửa đường kinh mạch đó mà thôi. Nhưng một vài ngày sau thì hán đã thành công, lúc này hoàng kim lõi trong cơ thể Kinh Thiên đã bắt đầu tăng trưởng lên một ít, hán bắt đầu thử vận khởi Lôi Đế Luyện Thể tăng thứ tư, cảm giác thật sự khó tả, thiên lực trong người hán bây giờ bắt đầu hồi phục nhanh hơn trước rất nhiều, chỉ một chỗc sau đã đạt tới trạng thái đỉnh phong rồi. Kinh Thiên liền cao hứng rồi tức tốc chạy đến thử đột phá kim môn một lần nữa. Lần này điên cuồng quán nhập lõi điện vào kiếm khí, kiếm khí đã bành trướng rất nhiều so với lần trước, một đạo kiếm khí cao hơn mười trượng xuất hiện ở trên thanh kiếm đang lơ lửng cao lên trời.

Diệt Kim Kiếm Khí! Kim Môn đáng ghét kia phá cho ta.

Kinh Thiên la lớn lên rồi phát động công kích, thanh kiếm khí kia liền chém xuống kim môn, một tiếng ầm lớn vang lên, kiếm khí lúc này đã chạm vào kim môn rồi, nơi nào nó chạm tới kim môn bắt đầu có vết nứt, nhưng cái cửa này rất cứng đầu, những vết nứt xuất hiện rồi bắt đầu hồi phục lại, chỉ bị mẻ một mảng mà thôi, Kinh Thiên vẫn không chịu bỏ cuộc, hán điên cuồng quán nhập lực lượng vào kiếm khí, kim môn bắt đầu có dấu hiệu chịu không được và cứ liên tục đồ ầm ầm xuống, một chỗc sau thì đã hoàn toàn thì phá tan tành. Lúc này kim chi lực cuồng bạo trào ra rồi hướng thân thể của Kinh Thiên mà đổ vào, do bị cỗ lực lượng này dùng một cách cực nhanh quán nhập nên Kinh Thiên đã có dấu hiệu ăn không tiêu, hán ngồi xuống đã tọa, dùng Lôi Đế Luyện Thể tăng thứ tư dẫn dắt đám lực lượng này đi tuần hoàn khắp cơ thể để tiêu hóa bớt.

Đã hai ngày trôi qua hán vẫn ngồi đó mà luyện hóa, nhưng thật sự kim chi lực này quá khổng lồ, chỉ với thiên lực cấp nhị phẩm, Lôi Đế Luyện Thể tăng thứ tư nên hán không thể nào luyện hóa một cách nhanh chóng được. Lại liên tục qua ba ngày, lúc này thì kim chi lực đã ngừng lại không phát ra nữa, Kinh Thiên thì vẫn ngồi im ở đó, nhưng xung quanh hán lại có một tấm màn màu ám kim đã lượn lờ trông rất là mờ ảo. Một lát sau thì hán mở mắt ra, do luyện hóa quá nhiều kim chi lực không có chỗ để phát tiết nên hán hưng phấn hét to lên một tiếng, âm thanh chấn động vang vọng khắp nơi, rồi Kinh Thiên cầm hắc kiếm trên này liên tục vũ động, từng đường kiếm khí vô thiên cái địa quét ra xung quanh, hán liên tục bạo phát ra hàng chục kiếm, sau khi phát tiết hết đám kim chi lực còn dư thừa thì hán cảm thấy rấy thoải mái rồi đứng dậy, nhưng một thanh âm lại vang lên.

Diệt Kim Kiếm Khí đại thành! Đã đủ tư cách để tiếp nhận Kim Kiếm!

Vừa nói xong thì bỗng nhiên hắc kiếm trên tay Kinh Thiên đã biến mất, ở phía xa lại xuất hiện ra một thanh kiếm màu ám kim rất tinh xảo.

Ông! Ông!

Từng đột kiếm mình bắt đầu bạo phát mà ra, vô số kiếm khí cứ thế mà xuất hiện lượn lờ xung quanh thanh kiếm này. Kinh Thiên thấy vậy liền cao hứng, cho dù hán không biết nhìn hàng nhưng một cảnh này cũng cho hán biết thứ đó là vật bất phàm rồi: "Há há, thật là mẹ nó chứ, cái mộng cảnh này công nhận quá nghịch thiên, giúp mình luyện vũ kỹ rồi còn tặng quà khuyến mãi nữa chứ, thằng cha phát ra âm thanh đó không sợ lỗ vốn à"

Sau khi tự kỷ xong thì hán mới đi xuyên qua vô số kiếm khí, rồi tay phải lơ lửng vào chuôi kiếm của Kim Kiếm đang lơ lửng ở trước mặt, khi hán vừa chạm tay vào thì kiếm mình lại vang lên, từng luồng kiếm khí bạo phát ra xung quanh rồi như có một lực lượng vô hình đang kháng cự lại Kinh Thiên. Hán thấy vậy liền dùng lực lượng chấn áp: "Hử, tưởng kháng cự là ngon há, quả đã tới tay thì đừng mong anh mãi bỏ qua". Sau khi hán lên tiếng thì bắt đầu dụng hết sức lực mà chấn áp lại sự kháng cự của Kim Kiếm, lúc này thanh kiếm đã không còn sức kháng cự nữa nên đã bắt đầu thu liễm lại. Thanh Kiếm từ từ tiến nhập vào tay hán rồi biến mất, một chỗc sau thì không biết chuyện gì xảy ra Kinh Thiên liền bị đẩy văng khỏi mộng cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tỉnh Lại

Sau khi bị tống ra khỏi mộng cảnh thì Kinh Thiên cũng đã bắt đầu tỉnh lại, khi hán vừa mở mắt ra thì thấy khung cảnh thật khác lạ, hình như đây không phải gian phòng của hán mà là một gian phong được bài trí rất đẹp, xung quanh còn có mùi được hương bay ra làm cả người thấy rất dễ chịu. Kinh Thiên đang định ngồi dậy thì bỗng nhiên hét lớn lên: "A, tại sao lại thế này, cả người ta đau nhức muốn chết, ngay cả động một ngón tay cũng thấy thống khổ".

Long ca thấy Kinh Thiên vừa tỉnh lại thì cũng ra hiệu cho Bôn Lôi Mã không cần truyền thiên lực nữa: "Sau khi ngươi giết được con Hoa Chi Chu nữ hoàng thì cũng đã bị trọng thương gần chết rồi, cả thân thể của ngươi bây giờ gần như nát vụn nên khi cử động mới đau đớn đến thế, lúc đó ngươi chỉ còn lại một tia khí tức yếu ớt, phải nhờ Bôn Lôi Mã liên tục truyền thiên lực bảo hộ ngươi mới sống được tới giờ đây"

Kinh Thiên nghe tới đây mới hiểu ra mọi chuyện, mẹ nó cả tháng nay bực bội không thoát ra mộng cảnh được là tại vì con Bôn Lôi Mã cứ cung cấp thiên lực liên tục, nhưng cũng có chỗ tốt a, sức mạnh của mình nhờ đó mới tăng tiến. Kinh Thiên liền vận dụng Lôi Đế Luyện Thể để chữa trị vết thương, quả thật khi luyện tới tầng thứ tư thì lợi ích không nhỏ tí nào, những vết xương gãy đã bắt đầu liền lại với tốc độ rất nhanh, chỉ khoảng hơn nửa ngày thì thương thể của hán bình phục gần tới năm thành, thấy một trạng như thế Long ca liền có cảm giác quái lạ: "Sao thương thể của nó hồi nhanh thế này, vết thương kiểu này bình thường muốn khôi phục cũng phải tốn mấy tháng trời trong khi nó mới hơn nửa ngày đã khỏi!". Thật sự thì Long ca không biết cái thằng Kinh Thiên đã luyện Lôi Đế Luyện Thể tới tầng thứ tư rồi, hoàng kim lõi trong cơ thể đã không còn ít ỏi như trước nữa, chưa nói đến cả tháng nay Bôn Lôi Mã cứ truyền thiên lực liên tục, cộng với việc hán ở trong mộng cảnh đột phá cực hạn bản thân nên khi tỉnh lại, vận công chữa thương một hồi thì lại vô tình tiến vào cấp 17 rồi.

Kinh Thiên vừa mới chữa trị xong thì cửa phòng bỗng nhiên mở ra, có hai người bước vào đó là Dương Ngạo và Lam Nhi, khi thấy hán có thể xuống giường thì cả hai người đều vui mừng mà chạy lại hỏi thăm.

"A, Kinh Thiên người tỉnh lại rồi a, còn có thể xuống giường đi chuyển nữa chứ, lời viện trưởng đang lo lắng không biết dùng cách nào để làm người tỉnh lại đây". Dương Ngạo liền chạy tới rồi nói huyền thuyên liên tục không kịp cho Kinh Thiên trả lời.

Lam Nhi đứng kế bên nhìn hần một hồi rồi cũng mở miệng: "Người tỉnh lại thế là tốt rồi, nếu người không tỉnh lại chắc mấy người chúng ta không biết phải làm sao, không ngờ lập đội đi giải cứu cho người hóa ra cuối cùng người được cứu lại là bọn ta, với lại còn chiếm không ít chỗ tốt của người"

Nghe Lam Nhi nói như thế Kinh Thiên cũng chả hiểu gì: "Hử, chiếm chỗ tốt của ta, việc này là sao đây"

Lam Nhi liền giải thích mọi việc xảy ra hơn một tháng qua cho hần biết, lúc đám người Dương Ngạo tỉnh lại thì liền bị lời viện trưởng gọi tới, sau khi kể cho ông mọi chuyện xảy ra lúc đó thì lời viện trưởng gật đầu rồi ông đưa cho chúng ta cái xác của Hoa Chi Chu nữ hoàng bảo đi đến giao dịch phường trao đổi cho học viện để lấy điểm công hiến, cả đám chỉ biết làm theo. Nhưng khi tới đó trao đổi chúng ta mới kinh ngạc, thì ra cái xác này có rất nhiều chỗ tốt và những bộ phận đáng giá, thế là đổi được năm vạn điểm công hiến: "Lúc đấy chúng ta liền phân chia điểm, do người có công lớn trong việc giết chết Hoa Chi Chu nữ hoàng nên người được hai vạn điểm, còn ta, Dương Ngạo, Hạo Nhiên, Hạo Nghĩa thì chia ba vạn điểm còn lại, nói là lấy được chỗ tốt của người cũng không sai"

Nghe xong Kinh Thiên cũng đã hiểu hết mọi chuyện, xong rồi hần mới chợt nhớ ra cái gì đó nên quay sang hỏi Lam Nhi: "Xin hỏi học tỷ lúc đó lời viện trưởng có thấy cái túi nào rơi ở gần bãi chiến trường không, trong đó ta có đựng một số đồ vật quan trọng a"

Lam Nhi nhớ lại rồi nàng lấy ra một cái túi: "Có phải cái túi này không, khi đó lời viện trưởng nhất được kêu ta bảo quản đợi khi nào người tỉnh lại thì đưa cho người, còn thanh kiếm của người thì đã gãy nát mất rồi"

Thấy được cái túi Kinh Thiên cũng thờ ra một hơi, thật sự chiếm lợi phẩm đáng giá nhất trong lần này là Hắc Diệp Lan hoa hần để trong cái túi, trong lúc vừa phá kén nhện thoát thân thì hần sẵn tiện hái ba gốc Hắc Diệp Lan Hoa gần đó luôn, còn về thanh kiếm kia của long ca thì hần chả cần. Kinh Thiên liền lấy từ trong túi ra một đóa hoa rồi đưa cho Lam Nhi: "Đây coi như là công lao của mọi người đã tới cứu ta a, mọi người cứ tự nhiên mà chia nhau đi, có thể đến giao dịch phường để định giá, nếu người nào muốn giữ thì xuất ra giá tương ứng rồi chia cho những người còn lại"

Lam Nhi không nói nhiều liền cắt đóa hoa đi, đợi lát nữa nàng ra giao dịch phường định giá rồi sẽ chia điểm cho Dương Ngạo và hai anh em Hạo gia, nếu chỉ mấy vạn điểm công hiến thì nàng bỏ ra được, vì nàng không nỡ đem đóa hoa đẹp như thế này ra trao đổi, phải biết dù con gái có thế nào thì cũng thuộc loại yêu hoa, nhất là là những loại hoa đẹp hiếm thấy như Hắc Diệp Lan Hoa.

Kinh Thiên thấy Lam Nhi đã tiếp nhận xong thì cũng nói thêm: "Đóa Hắc Diệp Lan Hoa này có công dụng trị thương rất tốt, chỉ cần nhỏ vào đó một giọt sương sớm thì nó sẽ phát ra quang huy mà chữa trị, những người hay làm nhiệm vụ ở nơi nguy hiểm thì nên mang theo bên mình". Khi vừa nói tới đây thì đôi mắt của Lam Nhi đã sáng lên, thật không ngờ đóa hoa này lại có công dụng tốt như thế, đã vậy thì nhất định không trao đổi với giao dịch phường rồi.

Nói xong vài câu thì Dương Ngạo và Lam Nhi cũng cáo từ, Kinh Thiên thì đi tới gặp lời viện trưởng để thông báo với ông một tiếng, dù sao hơn cả tháng nay ông cũng vì hần mà lo lắng rất nhiều, hai người trao đổi qua lại vài câu rồi Kinh Thiên cũng liền quay về gian phòng của hần. Sau khi hần trở về phòng thì lại tiếp tục ngồi trên giường đã tọa, vận dụng Lôi Đế Quyết để trị thương, tới gần sáng hôm sau thì thương thế mới khỏi hần, lúc này cả người tràn đầy sinh khí, tinh thần rất là sáng khoái.

Long ca sau khi đợi hần hồi phục thương thế xong mới mở miệng hỏi: "Hình như một tháng này người hôn mê nhưng lại đạt được rất nhiều chỗ tốt a, chắc đã tiến nhập cảnh luyện tập chứ gì, nói thử xem nào, thực lực có gì tăng tiến không"

Nghe Long ca hỏi thì Kinh Thiên cũng làm vẻ mặt đắc ý thập phần mà trả lời: "Cũng không có gì, trong một tháng đó ta đã luyện Lôi Đế Luyện Thể lên tầng thứ tư rồi, cho nên năng lực hồi phục mới nhanh như vậy, còn kiếm pháp thì chiêu đầu tiên đã đại thành còn lấy được không ít chỗ tốt a".

"Thật không ngờ người lại luyện Lôi Đế Quyết nhanh như thế, từ trước tới này chưa từng gặp mặt qua lần nào a, ta đã từng tới gia tộc của Lôi Đế bệ hạ, thấy qua biết bao đời thiên tài kinh diễm bậc nào, nhưng người như người thì lần đầu tiên a, còn chiêu kiếm pháp kia thì quả khủng bố đi, ngay cả Hoa Chi Chu còn bị giết chết mặc dù phải có thêm hoàng kim lôi hỗ trợ, còn chỗ tốt người lấy được là cái gì?"

Kinh Thiên làm vẻ mặt cười đắc ý xong hần gơ tay lên huy động một cái, bỗng nhiên có một thanh kiếm màu ám kim hiện ra lơ lửng trước mặt xoay tròn một hồi rồi dừng lại, long ca vừa thấy thanh kiếm này hai mắt liền co rút lại, mà lắp bắp nói: "Cái... cái này thật sự là không thể tin được, không ngờ đây lại là một kiện thượng phẩm binh khí đã gần tiến nhập chuẩn thần khí hạ phẩm, thật sự quá nghịch thiên đi"

"Hi hi, cũng không có gì cả, sau khi ta phá nát kim môn xong thì nó liền hiện ra, ta với nó độ sức một hồi thì đã thu phục được rồi" Kinh Thiên cười hi hi làm ra bộ dáng đắc ý, long ca thấy thế liền thúc dục hần: "Thu phục mẹ gì, nó còn chưa nhận chủ nữa là, bây giờ ta chỉ cách giúp cho người khiến nó nhận chủ rồi giúp nó chui rên để tăng độ sắc bén lên, có thể miễn cưỡng gọi là chuẩn thần khí đi"

Kinh Thiên nghe vậy thì rất kích động, không ngờ con hàng long ca này lại biến cách làm tăng phẩm giai của thanh kiếm này a. Long ca liền kêu hần dùng hoàng kim lôi phóng xuất vào thanh Kim Kiếm, nếu nó được chui rên trong hoàng kim lôi thì độ sắc bén và rắn chắc sẽ tăng lên rất nhiều, chưa nói nó có thể phát ra một ít lôi điện nữa. Kinh Thiên liền làm theo, tốn hết nửa ngày liên tục dùng hoàng kim lôi chui rên nó, lúc này thanh kiếm đã sáng bóng hơn rất nhiều và kiếm khí tản mát ra rất sắc bén làm cho da thịt có cảm giác đau đớn, Kim Kiếm thuộc binh khí hệ kim nên nói về độ sắc bén thì rất bá đạo.

Sau khi làm xong thì long ca kêu hần rót máu vào để cho thanh kiếm nhận chủ, từ đó về sau ngoài Kinh Thiên ra thì không có ai sử dụng được thanh kiếm này, trừ khi hần chết đi nó thành vật vô chủ thì mới thu phục được. Kinh Thiên liền đưa tay vào thanh kiếm rồi cắt một đường, máu tươi liền tục chảy vào thanh kiếm

Ong! Ong!

Tùng đột kiểm minh gào thét phát ra liên tục, đồ vật ở trong phòng liên run lên, bỗng nhiên tiếng kiểm minh kéo dài không dứt, một hồi sau ầm một cái, quang huy màu ám kim liền bộc phát mà ra, nó trải dài ra khắp bốn phía.

"Chuyện gì thế này, quang huy từ đâu phát ra thế"

"Kim chi lực sao lại nồng đậm tới mức độ này, trong đó còn có khí tức làm cho da thịt đau rát nữa"

"Kim chi lực quá khủng khiếp và sắc bén, chắc ngay cả ngũ hành viện trưởng cũng khó đạt tới mức này"

Một hồi chấn động đã được đẩy lên ở học viện, vô số viện sinh chạy ra ngoài để xem quang huy kia phát ra từ đâu. Lúc này mấy vị viện trưởng thần sắc cũng trầm trọng, viện trưởng Linh Loan thấy việc vừa phát sinh có gì đó kỳ quái nên triệu tập năm viện trưởng lại để thảo luận về việc này. Còn trong lúc đó thì Kinh Thiên ở trong phong đã nhìn chăm chăm vào Kim Kiếm, đôi mắt hần sáng lên, tâm tình rất là hưng phấn. Sau một hồi ngấm đã rồi thì hần mới thu thanh kiếm này lại vào cơ thể. Còn trong gian phòng hần mấy đồ vật thì lại bị cắt phá lung tung, những cái ly bằng hàn thiết kia đã bị chém phăng mất nửa trên, tới cái ghế rồi khung cửa sổ cũng thế, nhưng Kinh Thiên thấy màn này cũng chẳng để ý gì lắm.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đàm Luận Ở Trà Lâu

Sau mấy ngày điều dưỡng thương thế bây giờ Kinh Thiên đã khỏi hần rồi, nhưng có vài vết sẹo thì chưa biến mất, hần nghĩ chắc phải đi kiểm linh được về để tẩy hết mấy vết đó đi, long ca chỉ bĩu môi mà chửi hần là đáng nam nhi lại đi để ý mấy cái tiểu tiết đó thật là giống đàn bà mà, hai tên cứ thế mà suốt ngày cãi nhau liên tục.

Những ngày qua trị thương cũng vô tình giúp cho thiên lực trong người hần có chút tiến triển nhưng long ca nói cho hần biết nếu thiên lực tăng theo tốc độ quá nhanh thì chi bất lợi mà thôi, nếu bản thân không nắm giữ lực lượng một cách thuần thực thì khó mà sử dụng, gặp người nào đồng cấp thì chi có nước giờ mặt ra cho người ta đánh.

Điều Kinh Thiên cần nhất bây giờ chính là thực chiến càng nhiều càng tốt, lần trước mặc dù đánh thắng một con ngũ phẩm cao cấp nhưng đó chỉ là may mắn mà thôi không nói lên được gì, từ kinh nghiệm, phán đoán và phản xạ thì hần vẫn còn kém xa, nếu như lúc đó con Hoa Chi Chu nữ hoàng không bị trọng thương thì còn lâu mới đụng tới được ngón chân của nó.

Nhưng hơn một tháng này chỉ nằm trên giường, tình lại thì lo điều trị vết thương nên Kinh Thiên thấy rất nhàm chán thế là hần quyết định đi giải tòa một phen. Tối hôm đó Kinh Thiên liền đi ra trà lâu ở trung tâm học viện, hiện giờ trên lệnh bài của hần có hơn hai vạn điểm công hiến nên thích tiêu xài sao mà chả được.

Khi hần vừa tiến vào trà lâu thì bên trong có rất nhiều viện sinh đang ngồi tán dóc với nhau, hần chỉ kiểm đại một cái bàn gần cửa sổ mà ngồi, gọi vài món thức ăn cùng với trà ra rồi thưởng thức. Thấy hần ngồi đó thì cả đám viện sinh đưa mắt lại nhìn rồi bắt đầu xì xầm.

"Hình như đó là Kinh Thiên thì phải, ta nghe nói hần là thiên tài hiếm thấy của lôi viện đấy"

"Hừ chi là đồn nhảm mà thôi, nhìn cái tướng hần thế kia mà thiên tài gì"

"Nghe nói tên tân sinh lần trước đi săn ngũ phẩm thiên thú bị thương nặng là hần thì phải"

"Chính hần đó, ta nghe vài nữ sinh trong lôi viện kể lại, đúng là vận số cút chó mà, đi ăn ké thôi mà được cả vạn điểm công hiến đấy"

"Cái gì, cả vạn điểm à, mẹ nó thật là, chúng ta làm đủ thứ chuyện mà chỉ kiếm được vài nghìn điểm, còn nó chỉ đi ăn hôi lại được cả vạn, thật là bất công"

Kinh Thiên ngồi đó vẫn chẳng để ý tới cái lũ nhiều chuyện này làm gì, hần cứ thế mà thưởng thức đồ ăn thức uống, một hồi bỗng nhiên có một thanh âm vọng lại.

"A, Kinh Thiên người khỏe hần rồi à, không ngờ hôm nay người lại có nhà hứng ra đây uống trà hả". Kinh Thiên nhìn lại thì thấy là Dương Ngao đang đi tới rồi ngồi xuống đối diện hần: "Bữa giờ ta ngồi trong phòng riết thấy ngán ngẩm rồi, nên muốn ra đây đổi không khí một phen thôi"

Cả hai cứ thế mà ngồi hàn huyên thật lâu với nhau, bỗng nhiên nhiệt độ cả trà lâu bắt đầu hạ xuống, từ ngoài có một trận gió lạnh thổi vào, kèm theo đó là có một nữ tử một thân bạch bào đi vào, một thoáng sau đã thấy nàng đứng kế bên bàn của Kinh Thiên rồi từ từ ngồi xuống.

Thấy một cảnh này thì đám viện sinh cũng bắt đầu nhỏ tiếng hơn hần rồi quay đầu lại nhìn, nhưng cả đám giật mình phát hiện tại sao nữ tử này lại không mặc bất cứ đồng phục nào của các viện, nếu vậy chỉ có thể là người từ bên ngoài tới, nhưng người ngoài sao lại có thể đi nghênh ngang ở đây.

Cả đám nghi ngờ bàn tán nhưng khi nhìn thấy ngọc bội mà nàng đeo có hình tuyết hoa thì cả trợn tròn mắt, tại vì ai cũng biết đây là ký hiệu của Linh Loan viện trưởng, ai có ngọc bội này mới được tiến nhập tùy ý vào Băng Linh Điện.

Còn hai người Dương Ngạo và Kinh Thiên thì nhìn lại cũng kinh ngạc, thật sự quá hồ báo a, không nói không rằng cứ vậy mà tự tiện đi tới bàn người ta ngồi xuống. Thấy hai tên nam nhân này cứ nhìn chăm chăm vào mình thì nữ tử mới hừ lạnh một cái: "Sao, không hoan nghênh ta tới ngồi chung bàn à"

Nghe được câu này thì Kinh Thiên mới cười cười đáp lại: "Đâu có đâu có, nếu công chúa thích thì cứ ngồi đây đi, không dám phê phán gì cả". Còn Dương Ngạo ngồi đó thì không dám lên tiếng, dù sao lần trước đã cùng chiến đấu với nhau nên hẳn biết rõ nữ tử này không thể đắc tội a, ta thật sự không muốn biến thành băng điều để nàng đập nát như cái đám nhện kia đâu.

Lệ Băng thấy thế cũng không thèm để ý đến nữa mà chỉ quay sang hỏi Kinh Thiên: "Sao rồi, thương thế của người khỏe chưa, ta nghe nói tình trạng của người lúc đó thật tử nhất sinh a"

Kinh Thiên thấy hỏi thế cũng một phen khó hiểu, từ bao giờ cô công chúa lạnh lùng này lại biết mở miệng hỏi thăm vậy nhỉ, nhưng hẳn vẫn không dám nói ra mà chỉ trả lời nàng thôi. Khi nói được một hồi thì Kinh Thiên mới lấy ra một bông hoa từ trong cái túi rồi đưa cho Lệ Băng: "Có chút quà mọn xin tặng công chúa, lần trước mục đích đi đến hang động kia chỉ vì ta và lục công chúa muốn hái nó tặng cho Lệ Băng công chúa thôi"

Lệ Băng nhìn lại bông hoa này liền cảm thấy yêu thích không thôi, nhưng nàng không nhận lấy liền chỉ suy nghĩ về câu nói vừa này của hắn, thật không ngờ chỉ vì muốn hái bông hoa này tặng cho mình mà hắn lại liều mạng như thế.

Nhưng thật sự cô công chúa này lại không biết, Kinh Thiên dám đi hái nó vì hắn cứ tưởng là trong hang động đó không có con thiên thú nào, nhưng chỉ vì số hắn quá xui mới gặp phải thôi, chứ nếu biết trước thì có cho hắn tiền cũng không dám đi.

Lệ Băng cũng thu lại bông hoa rồi nhìn hắn với ánh mắt ôn hòa hơn, Kinh Thiên cũng liền giải thích công dụng của đóa hoa này cho nàng biết rồi dặn dò phải bảo quản thật kỹ, nếu đi làm nhiệm vụ hay gì thì nhớ phải mang theo để phòng.

Thấy vị mỹ nữ này ngồi nói chuyện vui vẻ với Kinh Thiên và Dương Ngạo thì cái đám viện sinh bắt đầu sinh ra lòng đố kỵ và ghen ghét, mẹ nó sao thẳng này nó hên thế, giờ có cả mỹ nữ cùng ngồi nói chuyện với hắn.

Nhưng một chốc sau thì có ba thân ảnh cũng bước vào, đó là Lam Nhi và hai anh em Hạo gia, ba người nhìn một hồi thấy Kinh Thiên cũng ở đây nên liền tới chào hỏi.

"Kinh Thiên, người cho ta Hắc Diệp Lan Hoa không ngờ là vật báu a, ta đem tới giao dịch phường định giá thì mới biết nó tới sáu vạn điểm công hiến đây, nó có giá trị hơn cả một con ngũ phẩm thiên thú cao cấp nữa". Lam Nhi vừa nói trên mặt cũng có chút vui vẻ, sau khi định giá thì nàng liền móc túi bỏ ra chia cho Dương Ngạo và anh em Hạo gia mỗi người một vạn năm nghìn điểm, nếu tính chỉ riêng chuyến đi lần này thì mỗi người đã có hơn hai vạn điểm công hiến rồi.

Hai vạn điểm đối với người như Lam Nhi thì không đáng là gì vì chỉ cần nàng đi làm một nhiệm vụ siêu giai thôi đã có một vạn điểm rồi, nhưng những viện sinh khác thì không phải vậy, họ không đủ sức nên đa số chỉ làm nhiệm vụ trung giai mà thôi nên muốn kiếm đủ một vạn thì cực kỳ khó.

Nói chuyện một hồi thì Lam Nhi lại quay sang hỏi Kinh Thiên: "Bây giờ thương thế người đã khỏi hẳn rồi không biết có dự định gì hay không, với số điểm này thì người tha hồ mà tiến nhập vào Thiên Lực tháp để luyện công rồi"

"Ta cũng không gấp gáp gì, hiện giờ chỉ muốn thực chiến một phen thôi, thiên lực nếu tăng nhanh quá mà không nắm vững thì cũng vô ích"

Lam Nhi thấy hắn trả lời như thế thì nàng cũng gật đầu đồng ý rồi đưa ra cho hắn một đối sách: "Vậy ta có một cách, người hằng ngày cứ vào thiên lực tháp luyện công, sau đó lại tới đấu trường để thi đấu, nếu người thắng còn nhận được điểm cược nữa, như vậy thì vừa được thực chiến vừa có tiền bỏ túi a"

Kinh Thiên thấy Lam Nhi nói thế thì hai mắt sáng rực, phải a sao mình lại không nghĩ ra vậy nhỉ. Một đám ngồi đó nói chuyện nhưng lại thu hút được vô số người chú ý, đám viện sinh thật không ngờ Kinh Thiên tới đây chưa được bao lâu mà bạn bè của hắn toàn dân trâu bò, một người là đệ tử của Linh Loan viện trưởng, một người lại là đứng đầu Thiên băng, còn hai anh em Hạo gia thì tiếng tăm trong học viện cũng không nhỏ tí nào. Trời đã về khuya nên ai nấy cũng cáo biệt nhau rồi trở về, Kinh Thiên dự định ngày mai thử tới đấu trường một lần xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Vô Diện

Sau một đêm đàm luận ở trà lâu thì Kinh Thiên cũng đã định hướng cho việc tu luyện của mình trong tương lai, hằng ngày rảnh rỗi thì cứ ở lì trong Thiên Lực tháp mà tu luyện, xong rồi thì ra đấu trường kiếm ít điểm cá cược, nếu như vậy thì khỏi sợ hao hụt điểm nữa.

Long ca còn khuyên hắn nếu được thì cứ phải đi nhận nhiệm vụ nào nguy hiểm chút, trong đấu trường dù sao cũng nghiêm cấm giết người như thế thì tôi luyện không được nhiều.

Cường giả muốn tiến bộ cách nhanh nhất là phải đi ra từ tình phong huyết vũ, trải qua muôn vàn sóng gió cùng hiểm cảnh, còn cái đấu trường kia nếu để luyện chiêu thì còn được.

Trưa ngày hôm sau Kinh Thiên nghĩ gì liền làm vậy, hất một mạch đi tới đấu trường để đăng ký.

Ở phía trước đấu trường đang có một vị trưởng lão ghi danh cho đám viện sinh, Kinh Thiên nhanh chóng đi về phía đó.

"Báo ra tên họ, biệt danh, thuộc viện nào, tu vi ra sao" Vị trưởng lão này vẫn không thèm ngược lên nhìn hấn một cái mà vẫn cúi đầu xuống ghi chép.

"Viện sinh tên Kinh Thiên, biệt danh Vô Diện thuộc lõi viện, tu vi hiện nay đạt tới nhị phẩm cao cấp" Kinh Thiên thấy vị trưởng lão này không thèm ngược lên nhìn cũng có chút khó chịu, già rồi làm gì mà cao ngạo thế.

Vị trưởng lão này đột nhiên ngược mặt lên nhìn hấn một cái rồi lại cúi xuống ghi chép, ông ta còn ghi rõ là Kinh Thiên đạt tới cấp 17, thì ra ông ta ngược lên chỉ để phân định lại tu vi của hấn mà thôi.

Sau khi đăng ký thì vị trưởng lão này đưa cho hấn một cái lệnh bài, từ nay về sau cứ tùy ý mà ra vào đấu trường, với lại trên lệnh bài sẽ hiển thị số trận thắng thua của bản thân.

Quy tắc của đấu trường rất đơn giản, người mới tới thì sẽ đấu với người xếp cuối bảng, nếu như người thắng thì lấy được thứ hạng của hấn rồi dần dần sẽ đấu với người ở hạng cao hơn, còn điểm đặt cược thì tự hai bên đưa ra cái giá. Trong thi đấu muốn xài tên thật hay tên giả, che mặt hay lộ mặt thì tùy ý.

Một hồi sau thì có một vị viện sinh dẫn Kinh Thiên đi tới một cái gian phòng nhỏ, đây là phòng dành riêng cho người vào thi đấu, ở đây họ muốn chuẩn bị cái gì thì không có ai cấm cản.

Trong căn phòng nhỏ này cũng có để một ít vũ khí cơ bản như đao, thương, kiếm, chủy thủ còn bản thân có vũ khí rồi thì không cần nữa. Nhưng Kinh Thiên trước đây đã làm gãy nát mất một thanh kiếm rồi, thời gian này cũng quên kêu long ca làm lại cho một thanh, nên hấn chỉ đành lấy tạm một thanh kiếm mà thôi.

Sau đó hấn lấy ra một cái mặt nạ rồi đeo lên, mặt nạ này màu trắng tinh không có hoa văn cầu kỳ gì hết, Kinh Thiên không muốn gây ra quá nhiều chú ý dẫn đến những phiền phức không đáng có nên hấn mới làm như thế.

Một lát sau đã có người vào thông báo cho hấn biết là trận đấu của hấn sắp bắt đầu rồi mời ra đấu trường. Kinh Thiên đi theo một hồi đã tới cửa liền phi thân bay ra sân đấu, đứng trước mặt hấn là một thân thể cường tráng, da hơi ngăm đen và mặt thô ráp.

Ở ngoài sân đấu đang có một MC lớn tiếng nói: "Thưa quý vị, trận đấu tiếp theo sắp được diễn ra giữa hai đối thủ là Hạ Thiết thuộc lõi viện, và Vô Diện cũng thuộc lõi viện"

lúc này khán giả ở ngoài ai nấy cũng đều bán tán xôn xao về sự xuất hiện của người mới tên Vô Diện này.

"Cái biệt danh này nghe lạ quá, đó giờ chưa nghe qua, chắc hẳn hôm nay mới đăng ký thi đấu"

"Hừ chắc đây là mấy tên tân sinh muốn thử sức ấy mà, tí nữa lại thua thôi, lần nào chả thế"

"Uy điều này cũng không phải a, lần đầu tiên tên Hạ Thiết này vào đây cũng đánh hòa một trận đấy chứ"

"Tên Hạ Thiết này cũng là bậc nhân tài, hấn vào đây chưa lâu nhưng thành tích cũng không tồi, thắng 13, thua 6 và hòa 2 rồi, đối với người mới như hấn thì thành tích này tạm được"

"Xem ra cái tên Vô Diện này thua chắc rồi, không có cửa thắng đâu, theo ta thấy thì Hạ Thiết này không bao lâu chắc có thể khiêu chiến với top 100 a, người xếp cuối bảng cũng mới là tam phẩm sơ kỳ thôi"

Trong khi đó Kinh Thiên đang nghĩ xem tên này là ai mà trông quen thế thì nghe được lời giới thiệu của MC làm hấn giật mình. Thật không ngờ đây lại là cái tên Hạ Thiết, mợ nó chứ mới hơn có một tháng thôi sao thay đổi nhanh vậy.

Bản thân của Kinh Thiên cũng không biết rằng trong hơn một tháng này hấn hôn mê thì tên Hạ Thiết vẫn điên cuồng lao đầu vào tập luyện, từ sau vụ lôi trì hấn thật sự không chấp nhận được là Kinh Thiên lại có thiên phú hơn hấn.

Khi hấn biết Kinh Thiên bị thương không thể trong một thời gian ngắn tỉnh lại thì tinh thần rất là cao hứng a, phải nói là thập phần cao hứng, thế là Hạ Thiết vẫn tiếp tục chiến đấu ở đấu trường, với suy nghĩ nếu một ngày nào Kinh Thiên tỉnh lại liền phát hiện bản thân bị mình đánh như một con chó thì sẽ ra sao đây.

Nhưng vạn lần Hạ Thiết thật sự không ngờ trời xui đất khiến thế nào lúc này lại đụng ngay Kinh Thiên, nhưng Kinh Thiên đã đeo mặt nạ và lấy danh tính khác nên hấn cũng không nhận ra.

Hai đối thủ cứ đứng đó nhìn nhau một hồi thì MC đã phát ra hiệu lệnh bắt đầu trận chiến. Hạ Thiết không đợi đối thủ chuẩn bị liền dậm chân một cái, phóng người về phía Kinh Thiên tung ra một quyền.

Kinh Thiên thấy hấn không sử dụng tới thanh đao đeo trên lưng nên cũng không rút vũ khí ra đánh lại, chỉ dùng một quyền ngạnh kháng mà thôi.

Oanh!

Một tiếng va chạm vang lên, song quyền của cả hai chạm vào nhau làm không khí bị chấn động, cả hai đồng thời thối lui, Kinh Thiên phải lùi lại hơn năm bước mới dừng lại, còn Hạ Thiết thì chỉ lùi bốn bước, lần đầu tiên giao phong thì Hạ Thiết đã dành được lợi thế.

"Hừ, mẹ nó đánh bất ngờ như vậy làm ta không có chuẩn bị gì hết" Kinh Thiên thấy Hạ Thiết không nói gì liền ra tay hạ thủ bất chợt nên hừ lạnh một tiếng, long ca thấy hắn nói thế mới lên tiếng: "Đúng là thằng ngu, nếu bây giờ ở trong giang hồ gặp phải địch nhân thì trước khi hắn giết ngươi thì phải la lên tao chuẩn bị đánh đây à?"

Kinh Thiên rất úy khuất không kịp phản bác lại thì đã nghe thấy một tiếng sấm vang lên, lúc này Hạ Thiết đã tụ lại lời lực ở trên tay, phi thân từ trên cáo xuống rồi phát ra một quyền hướng thẳng về phía Kinh Thiên.

Do đang phân tâm nói chuyện với long ca nên Kinh Thiên không kịp tụ lực lại để chống đỡ, hắn chỉ có thể lập tức nhảy sang một bên.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, bụi mù bay khắp nơi, do phản ứng nhanh nên Kinh Thiên đã kịp thời né được một chiêu này, còn Hạ Thiết một quyền không thành công nên đã để lại trên mặt đất một cái lỗ lớn, sau đó liền quay lại nhìn Kinh Thiên với vẻ mặt tức giận: "Hừ, chỉ có chạy là giỏi, ngay cả một phần bản lĩnh đánh trực diện cũng không có"

Hắn vừa chửi xong liền bay thẳng tới chỗ Kinh Thiên mà liên tiếp vùng quyền không cho Kinh Thiên có cơ hội trở tay. Nhưng hắn lại bức tội sao cái thằng đeo mặt nạ này cứ đỡ được liên tục thế, hầu như càng ngày hắn đỡ càng tinh chuẩn và nhuần nhuyễn hơn.

Hạ Thiết lúc đầu vì khinh thường đối thủ nên mới không rút đao ra kết thúc trận đấu sớm, chỉ muốn dùng quyền cước để thị uy với tên tân binh này một phen, không ngờ đối thủ quá dai dẳng, đánh kiểu nào cũng không làm gì được hắn.

Trong khi đó thì Kinh Thiên lại mừng thầm, lúc đầu công nhận có tí chật vật khi đỡ đòn của Hạ Thiết, nhưng dần về sau hắn cảm nhận được bản thân bắt đầu thích ứng được tới công kích của Hạ Thiết và phòng ngự cũng tinh chuẩn hơn, đôi khi còn phát ra đòn tấn công làm Hạ Thiết cũng chật vật.

Mất thấy tình huống dây dưa kéo dài không có kết quả nên Hạ Thiết liền rút đao ra, nếu cứ để tình hình này tiếp tục thì quá mất mặt đi, sẽ làm cho người ta nói bản thân ngay cả một tên tân binh cũng đối phó không nổi.

Hạ Thiết đứng đó chỉ thanh đao về phía Kinh Thiên: "Thật sự muốn cho ngươi bại một cách dễ coi, nhưng không ngờ ngươi lại cứng đầu như thế, đã vậy ta sẽ cho ngươi lãnh giáo thế nào là đau đớn đi"

Kinh Thiên nghe thấy thằng này kênh kiệu nói như thế cũng rút kiếm chỉ về phía hắn: "Thằng mặt đất nòi, nói gì mà lảm thế, thích đánh thì cứ tới đây"

Lúc này toàn trường đang sôi trào thì bỗng thay bằng một tràng cười rất lớn.

Thật sự không ngờ a, cái tên tân binh này lại đặt biệt danh cho Hạ Thiết là mặt đất nòi.

Mẹ nó biệt danh này thật chuẩn quá đi, liên tưởng thật là hay, đặt tên thật là hay, ha ha ha ha.

Hạ Thiết thấy Kinh Thiên đem mình ra làm trò cười thì giận tím mặt, gần như tức muốn phun cả một ngụm máu, giờ đây hắn chỉ muốn bẻ gãy chân tay cái thằng này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cước Pháp Quỷ Di

Sau khi bị sỉ nhục thì Hạ Thiết mặt xám xịt lại, hắn rất tức giận, thân là cháu của tể tướng đương triều mà lại bị một tên tân binh thấp kém này buông lời sỉ nhục thì thật không chịu nổi.

Hạ Thiết liền hét lên rồi xông về phía Kinh Thiên, thanh đao màu đen trên tay hắn phát ra lời điện bao bọc lấy thân đao. Một đao như trời sập chém xuống người Kinh Thiên.

Đây là chiêu thức mà Hạ Thiết đã đánh gục rất nhiều viện sinh ở đây, khi thấy hắn phát ra đao này thì đám khán giả ở trên liền bàn tán xôn xao, vì ai nấy cũng đã tận mắt thấy qua đây chính là một đao hắn hay dùng để kết thúc trận đấu.

Kinh Thiên thấy đường đao đã áp sát tới thì sắc mặt khê biến, hắn cảm giác được nếu trực tiếp đỡ một đao này thì rất nguy hiểm, một phần cũng vì thanh kiếm này của hắn thuộc dạng quá tệ không thể nào đỡ được, nếu triệu hồi Kim Kiếm ra thì sẽ hấp dẫn vô số ánh mắt.

Dù sao kim kiếm cũng đã bước vào phạm trù chuẩn thần khí, long ca nói với hấn ngay cả những cao thủ từ thất phẩm trở lên nhìn thấy cũng thêm rõ dãi, vì từ trước tới nay trải qua hàng vạn năm vẫn không xuất hiện một kiện thần khí nào, nên chuẩn thần khí coi như là binh khí cấp cao nhất ở Phá Thiên thế giới.

Kinh Thiên thấy thế đao như vũ bão ập tới hấn không chủ động né tránh, dù tránh thì giờ cũng tránh không kịp, tốc độ của hấn không nhanh cho lắm. Kinh Thiên liền dồn kim lực vào thân kiếm rồi hấn vung tay thân kiếm đã đập vào thân đao làm cho thế đao của Hạ Thiết bị trượt sang một bên rồi Kinh Thiên mới phóng ra khỏi tầm tấn công của Hạ Thiết.

"Không ngờ tên Vô Diện này lại có cách đánh lách nặng tìm nhẹ như thế"

"Hấn ứng biến cũng thật nhanh như lại quá thiếu kinh nghiệm, nếu vừa rồi lợi dụng khi đường đao trượt qua mà bồi thêm cho tên Hạ Thiết một chiêu thì trận đấu đã nghiêng về hấn"

"Dù sao cũng là tân binh nên kinh nghiệm còn non kém, nhưng cách dùng kiếm của hấn cũng rất hay"

Một số cao thủ ở trên khán đài cũng thảo luận một phen, dù là tân binh nhưng biểu hiện của Kinh Thiên rất khá.

Thấy chiêu thức của mình lại bị hóa giải một cách dễ dàng nên Hạ Thiết đã điên máu lên rồi, đôi mắt hấn nhìn Kinh Thiên như muốn giết người.

Thấy ánh mắt của Hạ Thiết như thế Kinh Thiên cũng không xem ra gì, điều hấn cần khoản hiện nay là làm sao để giải quyết đối thủ nhanh chóng, dù sao binh khí cũng thua người ta là một điều không tốt.

Nếu trận đấu kéo dài thì không khéo binh khí của mình sẽ vỡ mất, lúc đó sẽ lộ ra sơ hở cho đối thủ tấn công liên tục dồn mình vào thế phòng thủ, nhưng thủ lâu tất bại.

Hạ Thiết điên cuồng gầm lên, hấn tập trung tất cả lực vào thân đao đen huyền, thân đao cũng bắt đầu run run lên, lôi điện bắn ra khắp nơi.

Àm!

Một tiếng nổ lớn vang lên khắp đấu trường, bổng đao khí lăng lệ bay ra hướng thẳng Kinh Thiên mà tới.

Thấy đao khí như phô thiên cái địa bay tới trước mặt Kinh Thiên thấy tình hình không ổn nên dồn hết kim lực và vận dụng lôi để quyết để chống đỡ lại.

Đùng!

Sau khi tiếng nổ vang lên thì trên sàn đấu đất đá bắn ra tứ tung, bụi mù che kín cả một góc nơi Kinh Thiên đang đứng. Một hồi sau khi bụi mù tan hết thì mọi người mới thấy Kinh Thiên vẫn đứng đó nhưng thanh kiếm của hấn đã gãy nát và đôi tay thì đầy máu.

"Thật không ngờ ngay cả một chiêu này mà hấn cũng đỡ được"

"Tên Hạ Thiết này thật sách rồi, bây giờ chắc thiên lực hấn cũng không còn lại bao nhiêu"

"Nhưng tên Vô Diện cũng không khá hơn, vũ khí đã nát, đôi tay thì bị thương xem thử hấn đánh với Hạ Thiết ra sao"

Hạ Thiết thấy Kinh Thiên vẫn bình an vô sự nên hấn liền xông lên liên tục tấn công. Do đôi tay đã bị thương nên Kinh Thiên không thể làm gì khác ngoài né tránh và liên tục chạy khắp sân đấu.

Trong lúc tránh né những đường đao của Hạ Thiết thì Kinh Thiên ráng nhớ lại xem có bộ võ công nào dùng chân hay không, nhưng từ khi hấn đến đây thì chỉ toàn học kiếm mà thôi. Bỗng hấn nhớ lại lúc tiền thế có rất nhiều môn võ dùng chân tấn công.

Sau khi né được một đao chém xuống thì Kinh Thiên liền vận dụng Lôi Đế Luyện Thể tầng thứ tư và kim lực vào hai chân, hấn giơ cao chân phải lên rồi chẻ thẳng xuống đầu của Hạ Thiết.

Đùng!

Sau khi gót chân của Kinh Thiên chạm xuống đất thì một tiếng nổ lớn vang lên, nhưng Hạ Thiết rất nhanh đã nhảy ra phía sau tránh được.

Không bỏ lỡ cơ hội Kinh Thiên phóng theo hấn tung cước liên tục không cho Hạ Thiết thời gian để chém ra bất cứ đao nào.

Hạ Thiết liên tục che thân đao trước người để đỡ cước pháp của Kinh Thiên, nhưng dư chấn lại làm cho đôi tay của Hạ Thiết run lên liên tục cơ hồ không cầm nổi đao.

Đôi khi Hạ Thiết chém ra được vài đao nhưng thân pháp của Kinh Thiên quá quỷ dị đều tránh được hết, Kinh Thiên cứ đứng nhảy nhảy liên tục trước mặt hấn làm cho Hạ Thiết rất tức giận.

Kinh Thiên liền đá ra ba cước vào phần đùi, xương sườn và đầu của Hạ Thiết, do cước pháp quá nhanh nên hạ thiết chỉ đỡ được một cú đá vào xương, còn đầu và chân cũng hấn thì đã bị trúng chiêu. Lúc này Hạ Thiết choáng váng muốn ngất xỉu vì đầu của hấn đã nhận chấn động không nhỏ. Còn một bên

chân đã bị trúng đòn nên hẳn đi chuyển cũng rất khó khăn.

Kinh Thiên liền không bỏ qua cơ hội này mà tập trung tất cả kim lực và hoàng kim lôi vào chân rồi hẳn chẻ một đường từ trên cao xuống trúng thẳng vào đỉnh đầu của Hạ Thiết.

Lúc này đầu Hạ Thiết đã bị cắm thẳng xuống sàn đấu, dư lực còn lại truyền ra khắp nơi làm cho sàn đấu đầy vết nứt, còn chỗ đầu của Hạ Thiết thì để lại một cái lõm rất lớn.

Thấy một cảnh này thì toàn khán đài đều vang lên tiếng hô hào.

"Thần pháp thật hay, cước pháp thật giỏi, không ngờ còn có cách đánh như vậy"

"Trong tình cảnh không có vũ khí, đôi tay thì không xài được mà lại chiến thắng, thật sự bất ngờ"

"Không biết cước pháp hẳn xài là gì nhỉ, từ đó tới nay trong lòng viện hình như chưa bao giờ thấy quá"

"Nhưng ta thấy làm lạ là tại sao kim lực của hẳn lại mạnh như thế, hẳn là người lôi viện tại sao không xài lôi lực"

"Đúng vậy a, từ đầu tới cuối ta cảm thấy kim lực rất đậm, nhưng trong đó còn có một tí lôi lực nữa"

Trong lúc khán đài đang bàn tán thì MC đã lên tiếng: "Người chiến thắng là Vô Diện của lôi viện, do đó hẳn nhận được ba nghìn điểm cống hiến của Hạ Thiết"

Sau khi MC tuyên bố Kinh Thiên chiến thắng thì hẳn cũng không nán lại lâu liền li khai, chỉ thấy lệnh bài của đấu trường hiện lên chỉ số là một thắng rồi một tám lệnh bài khác điểm cống hiến đã tăng lên thêm ba nghìn.

Còn Hạ Thiết đang nằm bất tỉnh trên sàn đấu thì được vài viện sinh làm trong đấu trường khiêng xuống đưa tới phòng y được để trị liệu.

Kết quả trận chiến này không ai ngờ được, một tên tân binh tại đấu trường trong tình thế hiểm nghèo lại thắng được một ngôi sao mới nổi như Hạ Thiết, nhưng trong mắt cao thủ thì tên Vô Diện này cũng chả là gì, chỉ có thân pháp và cước pháp có một chút thú vị.

Kinh Thiên đi về phòng chờ thi đấu của mình thay lại bộ đồ rồi tháo mặt nạ xuống xong liền đi ra khỏi đấu trường, một mạch tiến về gian phòng của hẳn, hôm nay chiến đấu thật sự quá may mắn, nếu như không nhớ lại những loại võ công của tiền thế thì lần này hẳn cảm chắc thất bại rồi. "Sau này chắc phải tập luyện mấy loại võ công đó mới được, không ngờ lại lợi hại như thế, nếu xài ở thế giới này sẽ có thể xuất kỳ bất ý, làm cho đối phương một phen kinh ngạc và khó chống đỡ"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Pháp Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tiến Vào Thiên Lực Tháp

Cùng với vết thương trên đôi tay Kinh Thiên bước nhanh về gian phòng của mình, trên đường đấy hẳn cũng gặp được Dương Ngạo nhưng chỉ chào hỏi vài câu thì hẳn không nán lại.

Vết thương lần này cũng hơi nghiêm trọng nhưng Kinh Thiên không muốn ai biết. Sau khi về tới gian phòng hẳn liền ngồi lên giường đã tọa rồi vận dụng Lôi Đế Luyện Thể tầng thứ tư để trị thương.

Một thoáng trôi qua vết thương trên hai cánh tay cũng bắt đầu bình phục, những chỗ xương bị gãy đã được định hình và liền lại, lúc này hẳn mới thở ra một ngụm trọc khí: "Phù, không ngờ được lần này lại bị ép đến thế, ngay cả đôi tay cũng bị gãy nát"

"Do người thiếu binh khí dễ xài mà thôi, với lại kinh nghiệm thực chiến của người quá kém, gặp người nào kinh nghiệm cao thì tên kia bại từ lâu rồi chứ không phải cực khổ như vậy" Long ca cũng giải thích một lần lại những thiếu sót trong trận đấu vừa qua cho Kinh Thiên, tuy long ca chỉ trích hẳn như thế nhưng cũng thầm khen hay, lần đầu tiên chiến đấu lâm vào hiểm cảnh không loạn còn nghĩ ra phương pháp đảo ngược tình thế thì đã giỏi rồi.

"Nếu như lúc đầu ta mà triệu hồi Kim Kiếm ra thì cái thằng đó không chịu nổi một đòn" Kinh Thiên nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy tức giận, mẹ nó có hàng ngon mà không dám xài để cho người ta đánh chạy như chó nhà có tang, thật sự là có công lý hay không.

"Nếu người thích chết sớm thì cứ lấy cây kiếm đó ra xài đi, thử xem mấy lão già viện trưởng kia có xé xác người ra mà tranh dành hay không, đừng có xem thường lực hấp dẫn của chuẩn thần khí" Long ca sắc mặt tức giận đáp lại Kinh Thiên.

"Ài, chả biết tới bao giờ mới không kiêng kỵ thích gì làm nấy a" Kinh Thiên cũng thở dài một hơi, không biết cái ngày đó phải đợi tới bao giờ.

Sau đó Long ca cũng hỏi hẳn về thân pháp và cước pháp quái dị lúc nãy hẳn sử dụng, nhưng Kinh Thiên chỉ trả lời là do hẳn nghĩ ra rồi không nói gì nữa.

Thật sự những chiêu thức đó là hấn nhớ lại một vài môn võ ở tiền thế mà thôi.

Thật sự mấy môn võ đó được dung nhập thêm thiên lực mạnh tới mức đáng sợ, một cước cuối cùng đánh vào đầu Hạ Thiết thật sự quá nặng, không biết khi hấn tỉnh lại có điên điên khùng khùng không đây

Kinh Thiên nghi ngại được một lúc xong hấn bước ra khỏi phòng đi tới Thiên Lực Tháp, từ khi hấn tiến nhập học viện tới giờ đã nghe qua nhiều lần rồi nhưng chưa tận mắt chứng kiến lần nào.

Đi được một lúc thì một cái tháp bốn tầng màu đen cổ xưa đã hiện ra trước mặt, viện sinh đi ra vào nơi này rất tấp nập, có một số người tinh thần và thiên lực rất sung mãn rất có khí thế cao thủ.

Kinh Thiên đi tới một cái bia đá gần đó để đọc nội quy và những điều cần biết về Thiên Lực Tháp. Thì ra Thiên lực tháp có tổng cộng bốn tầng, tầng đầu tiên thiên lực nồng đậm gấp hai lần bên ngoài học viện, tầng hai thì gấp đôi tầng một cứ thế mà tính lên. Ở tầng một thì khi luyện công một tiếng mất tới mười điểm công hiến, tầng hai thì mất hai mươi điểm.

Trong thiên lực tháp còn có một phòng gọi là trọng lực trường, nơi đây rất ít người vô luyện, mỗi một tầng thì có một phòng như thế. Sau khi thấy một thứ lạ như trọng lực trường thì Kinh Thiên liền sinh ra hứng thú, hấn nhanh chóng đi tới chỗ vị trưởng lão tầng một để đăng ký.

Khi đi lại trước quầy đăng ký thì Kinh Thiên mới lên tiếng: "học sinh muốn đăng ký tiến nhập vào trọng lực trường". Nghe thấy tiếng nói vị trưởng lão này đang nhắm mắt ngủ mới từ từ hé mắt ra: "Người định đăng ký bao nhiêu tiếng"

Kinh Thiên liền nghĩ thầm: "Mẹ nó sao càng ngày càng thấy giống là đi chơi game ở tiền thế vậy". Nhưng hấn cũng đăng ký một ngày. Sau đó đưa lệnh bài cho vị trưởng lão này, ông ta liền đặt lệnh bài vào một vết lõm xong đã trừ ra 240 điểm công hiến, sau đó ông đóng một cái ấn ký lên tay Kinh Thiên: "Bất cứ khi nào người tiến vào thiên lực tháp thì ấn ký này sẽ có hiệu lực, khi nó mờ nhạt đi gần như biến mất thì người phải đi ra đây đăng ký thêm, lúc cảm thấy sắp đột phá thì đăng ký nhiều một tí, khi đang đột phá mà bị chen ngang hoặc đẩy ra ngoài thì hậu quả tự chịu"

Kinh Thiên thu hồi lệnh bài rồi tiến tới căn phòng trọng lực trường, hấn đưa ra dấu ấn cánh cửa của căn phòng liền mở ra, hấn nhìn lại một hồi thì thấy căn phòng này thật lớn có thể chứa khoảng một trăm người nhưng hiện tại chỉ có mười người đang ngồi trong phòng này, về mặt ai nấy đều nhăn nhó.

Kinh Thiên bước vào đứng trước cửa phòng, nhưng hấn không cảm thấy gì cả, khi cửa phòng vừa đóng lại thì một chuyện không ngờ đã xảy ra. Bỗng một sức ép vô hình đè lên người của hấn, nhưng Kinh Thiên vẫn cố chịu đựng, được một thời gian ngắn thì đã bị đè cho nằm bẹp dí ở dưới sàn nhà.

Kinh Thiên vùng vẫy cỡ nào cũng không cử động được một ngón tay, thấy tình cảnh của Kinh Thiên thì chục người ở trong phòng nhìn hấn mà đều cười cả lên, thật sự thú vị của cái đám này là nhìn mấy tên tân sinh lần đầu tiên tới đây bị đè bẹp dí.

Một nữ viện sinh gần đó thấy vẻ mặt khổ sở của Kinh Thiên liền lên tiếng nhắc nhở hấn vận dụng thiên lực để chống cự lại sẽ đỡ hơn. Kinh Thiên nghe thế rồi làm theo, quả nhiên một lúc sau hấn đã có thể miễn cưỡng ngồi dậy được rồi: "Đa tạ học tỷ khuyên bảo, học đệ tên Kinh Thiên, không biết quý danh của học tỷ là?"

"Ta tên là Nhu Thủy, hồi nãy cười người là ta thất lễ, nhưng thật sự thì việc đó coi như chào mừng người lần đầu tiên vào trọng lực trường thôi"

Kinh Thiên nghe thế thật sự chỉ biết cười khổ, ai ngờ lại có kiểu cách chào mừng người mới như thế này chứ. Hai người cứ thế mà trao đổi qua lại với nhau, Kinh Thiên giờ đã biết được thì ra cái phòng trọng lực trường này có rất ít người vào, thường xuyên chỉ có mười người ngồi đây mà thôi, cho nên họ rất thân thuộc với nhau.

Hôm nay có thêm Kinh Thiên nữa thì là thành viên thứ mười một: "Học tỷ cái phòng này không phải để luyện cho cơ bắp tăng trưởng sao, một nữ sinh như người thì vào đây làm gì nhỉ"

Nghe Kinh Thiên hỏi thế thì Nhu Thủy chỉ biết cười nhẹ rồi mới trả lời hấn: "Thật sự thì ở đây mà luyện cơ bắp gì, chúng ta ngồi im một chỗ ở đây vận dụng thiên lực để chống đỡ lại sức ép và lợi dụng nó để nén thiên lực lại được nhiều hơn, nếu như tự bản thân nén lại thì rất tốn sức và thời gian"

Kinh Thiên nghe Nhu Thủy nói thế thì bắt đầu thấy nghi hoặc, thật sự công dụng lớn nhất của trọng lực là luyện cơ bắp, tốc độ, sức bật và sức mạnh, nhưng quái lạ là ở đây lại không ai biết: "Ài, cái thế giới này thật sự là phí của trời mà"

Thấy có tân sinh như Kinh Thiên nên cũng có một vài người tới gần ngồi đó trò chuyện, thật sự tiềm tu trong cái phòng này có lẽ que vài người làm cho người ta phải ngán ngẫm. Nhu Thủy thấy thế cũng giới thiệu mấy vị học bạn cho Kinh Thiên: "Người mặc đồ đen này là viện sinh của Âm viện tên Huyền Ảnh Từ, người nhớ cẩn thận với hấn, năng lực tiềm hành của hấn không tồi đâu, đôi khi người đứng gần cũng không nhận ra, bị mất đồ cũng không hay biết"

Kinh Thiên liền ôm quyền chào, còn người tên Huyền Ảnh Từ thì chỉ biết cười khổ rồi cũng chào lại hấn, thật sự hơi mất mặt khi để Nhu Thủy nói về mình như thế, dù sao hấn cũng là người theo đuổi Nhu Thủy.

"Còn vị mặc bộ đồ hồng sắc này là Hình Phong của phong viện, đừng nhìn hấn bề ngoài thư sinh nhưng thật sự là một tay nói nhiều a, nếu người mà nói chuyện hợp với hấn thì hấn sẽ tìm người mà làm phiền suốt ngày, thật sự không thoát nổi cái miệng của hấn đâu"

Khuôn mặt Hình Phong của xám xịt như Huyền Ảnh Từ, hai tên này suốt ngày kè kè theo Nhu Thủy nhưng chả được nàng để vào mắt, chỉ xem như bạn thân thiết mà thôi.

Kinh Thiên thấy giới thiệu vậy cũng há hốc mồm, rồi hần nhớ lại hồi xưa thằng bạn thân của mình Trần Văn cũng như thế, nhưng hần cũng bỏ qua rồi chào Hình Phong một cái

"Còn ta tên Nhu Thủy hồi nãy đã nói rồi, à quên ta thuộc ngũ hành viện, có song thuộc tính là mộc với thủy, còn Kinh Thiên người chắc là tân sinh của ngũ hành viện đúng không"

"Thật không phải, học đệ là tân sinh của lôi viện, tiến nhập được hơn một tháng thôi" Kinh Thiên lắc đầu đáp lại, hần không biết vị học tỷ này dựa vào đâu để nói mình thuộc ngũ hành viện

"Hả, không phải ngũ hành viện ư, thật sự khó hiểu, do ta có mộc thuộc tính nên đối với kim thuộc tính rất miễn cảm, ta cảm giác được trong người học đệ kim thuộc tính rất mạnh a" Thật sự năng rất ngạc nhiên khi Kinh Thiên nói là người thuộc lôi viện, vì nếu một người có lôi thuộc tính thì chỉ có thể có thêm phong thuộc tính mà thôi, chưa bao giờ thấy người có ngũ hành thuộc tính lại có thêm lôi thuộc tính.

"Cái này cũng chỉ do công pháp và chiêu thức của đệ luyện có phần nghiêng về kim thuộc tính thôi, không có gì kỳ quái cả"

"Nếu như đệ nói thế thì thật không tốt, đệ không nên luyện hệ thuộc ngũ hành vì thế sẽ không có tiến triển gì nhiều đâu, đệ nên chú trọng vào lôi hệ hoặc luyện chiêu thức của phong hệ mà thôi, đệ nếu chưa dần sâu vào thì nên từ bỏ sớm đi". Nhu Thủy cũng tận tình chỉ bảo cho Kinh Thiên một phen.

"Đa tạ học tỷ" Kinh Thiên thật sự cũng cảm kích vị học tỷ này, năng rất dễ gần không cao ngạo gì cả, còn tận tình chỉ dạy cho tân sinh, thật sự là tên xứng với người a.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nhu Thủy, Tính Năng Của Song Thuộc Tính Mộc Và Thủy

Sau khi làm quen được mấy người Nhu Thủy thì biết được họ là một đội với nhau chuyên đi làm nhiệm vụ cao cấp, có khi còn làm nhiệm vụ siêu giai, mặc dù ba người này chỉ là tam phẩm cao cấp nhưng do họ trường kỳ tập luyện ở trong trọng lực trường làm sức chiến đấu của họ khác hẳn với những người cùng cấp.

Sau khi ngồi trò chuyện được một lúc thì Kinh Thiên không dây dưa nữa mà bắt đầu việc luyện tập thật sự của mình. Kinh Thiên triệt tiêu hết thiên lực trong cơ thể, lúc này đây hần chỉ dùng cơ thể đơn thuần để chống lại trọng lực gấp mười lần ở đây.

Một sức ép khủng khiếp đè lên người Kinh Thiên, từng tiếng kêu kệt trong xương hần vang lên, cảm giác thật sự rất đau đớn, từng khớp xương như muốn lệch ra ngoài, nhưng Kinh Thiên vẫn cắn răng chịu đựng hết thảy.

Được một thời gian sau thì tình hình đã tốt hơn hẳn, tuy Kinh Thiên vẫn bị đè bẹp nằm trên sàn nhưng cơ thể đã thích ứng được đôi chút, lúc này Kinh Thiên mới thử cử động ngón tay mình xem sao, thật sự chỉ một cử động nhỏ thôi cũng làm hần đau thấu trời đất.

Đám người Nhu Thủy, Huyền Ảnh Tử và Hình Phong ngồi kế bên thấy thế đều kinh ngạc không hiểu Kinh Thiên đang làm gì, thật sự khó hiểu a, lại có người luyện tập như vậy, dùng chính cơ thể mình để đối chọi lại với áp lực ở đây.

Nhìn khuôn mặt thống khổ của Kinh Thiên làm cả ba người đều hít một hơi lạnh, cái cách ngược đãi bản thân này thật là hiếm thấy. Nhu Thủy thấy Kinh Thiên như thế năng liền lên tiếng: "Kinh Thiên a, đệ làm như vậy thật sự không hay tí nào, sao lại ngu ngốc triệt tiêu thiên lực để cơ thể đối chọi với trọng lực ở đây thế, nếu không may thì cơ thể đệ hỏng mất"

Kinh Thiên muốn mở miệng nói nhưng thật sự hơi khó khăn: "Đa tạ Nhu Thủy học tỷ quan tâm, đây là cách luyện công của đệ thôi, không sao cả, đệ có chừng mực mà". Cơ hồ nói xong một câu mà hần như muốn thoát lực toàn thân.

Nhu Thủy nghe hần nói thế cũng chỉ khẽ lắc đầu rồi không nói gì nữa, nhưng năng vẫn lặng im nhìn về phía hần, để đề phòng nếu có gì xảy ra năng còn kịp thời ra tay.

Đã hơn một tiếng trôi qua, lúc này Kinh Thiên cũng bắt đầu hoạt động được mấy ngón tay, thấy thế hần liền dùng sức hai tay chống cơ thể để từ từ ngồi dậy, lại qua một khoảng thời gian thì hần đã miễn cưỡng ngồi dậy được, lúc này sắc mặt Kinh Thiên rất khó coi, mồ hôi chảy ra đầy người.

Ba người Nhu Thủy thấy Kinh Thiên không dùng thiên lực mà ngồi dậy được thì đều tròn mắt nhìn hần, thật không thể tin được, chỉ lấy cơ thể thôi mà lại có thể đối kháng được với trọng lực, từ trước tới giờ mới thấy a.

Thật sự không trách được, nếu đổi là người bình thường thì không biết qua bao ngày mới làm được như Kinh Thiên, nhưng cái tên này hần ta đã luyện Lôi Đệ Luyện Thể tới tầng thứ tư, cơ thể hần lúc này cường hần hơn biết bao lần rồi, nên trong thời gian ngắn như thế mới ngồi dậy được.

Trong khi Kinh Thiên cùng với mấy người Nhu Thủy bắt đầu ngồi trò chuyện với nhau thì long ca trong đàn điền hán liền lên tiếng: "Kinh Thiên, sao ngươi không luyện tiếp đi, luyện cho tới khi cơ thể ngươi gãy nát cũng chả sao, người bình thường sẽ sợ khi luyện công tổn hại tới gân cốt, nhưng ngươi là người luyện Lôi Đế Quyết thì lại khác a"

Kinh Thiên nghe được long ca nói thế liền tròn mắt, mẹ nó này giờ đau đớn ta chịu chưa đủ hay sao mà lại kêu ta đi luyện tiếp, muốn ép chết người hả. Thất về mặt nghi ngờ của Kinh Thiên thì long ca đành giải thích thêm "Ngươi lo cái gì, Lôi Đế Quyết có cách luyện rất bá đạo, đó là phá xong lại lập, ngươi cứ ép cơ thể mình tới cực hạn của cực hạn, rồi vận chuyển Lôi Đế Luyện Thể chữa trị thì tốc độ luyện công sẽ nhanh hơn nhiều"

Kinh Thiên lúc này mới tròn mắt lên, mẹ nó thật sự có cái cách luyện ngược đời này sao, chỉ sợ chưa luyện xong thì tinh thần đã hỏng mất rồi, chịu đựng đau đớn như thế trong thời gian dài thì dù có là ma quỷ cũng than không nổi đó.

Nhưng Kinh Thiên biết long ca sẽ không hại mình, hán đã nói như thế thì tất sẽ có cơ sở, Kinh Thiên cũng không nói nhiều nữa mà bắt đầu cố gắng dùng hết sức để đứng lên.

Nhìn thấy Kinh Thiên như thế thì mấy người Nhu Thủy chỉ biết lắc đầu cười khở, cái tên này thật sự là biến thái, luyện công kiểu này sợ chưa luyện xong đã xảy ra án mạng mất rồi.

Lúc này cũng đã trôi qua hơn vài tiếng, Kinh Thiên cũng từ từ đứng dậy được, nhưng hán không dám đứng thẳng lên, chỉ sợ một khi làm vậy thì sức ép ở đây có thể làm cho xương sống của hán gãy thành nhiều khúc, mặc dù biết có Lôi Đế Luyện Thể nhưng Kinh Thiên thật sự không dám liều, nếu có gì không may xảy ra thì hán chẳng phải thành phế nhân hay sao.

Kinh Thiên vẫn giữ dáng đứng hơi cong của mình một thời gian, rồi hán mới từ từ đứng thẳng dậy, nhưng lúc này bỗng một âm thanh vang lên.

Rắc!

Toàn bộ xương chân của Kinh Thiên cơ hồ không chịu nổi áp lực nên bắt đầu gãy vụn, Kinh Thiên liền bị ép quỳ sát xuống, hán cố gắng lấy tay chống đỡ nhưng lại một tiếng rắc khác vang lên, toàn bộ xương tay cũng bị nát ra rồi các bộ phận còn lại cũng thế.

A a a!

Do quá đau đớn nên Kinh Thiên không chịu nổi mà hét lên một tiếng rất lớn, làm chấn động cả căn phòng trọng lực này. Nhu Thủy, Huyền Ảnh Tử và Hình Phong nghe thấy tiếng hét liền kêu lên không ổn, cả ba bùng phát thiên lực xông chạy tới chỗ Kinh Thiên giúp cho hán nằm ngay ngắn lại.

Sau một hồi cơ đau qua đi thì Kinh Thiên mới mở miệng nói: "Đa tạ học tỷ, học trưởng, ta không sao cả, chỉ cần nằm nghỉ ngơi một tí là khỏi hán thôi". Tuy nghe Kinh Thiên nói thế nhưng Nhu Thủy cũng không an tâm mà bắt đầu truyền thiên lực vào xem xét cơ thể hán một lượt, lúc này nàng ta hơi nhíu mày lại: "Thật sự không ổn tí nào, cơ thể học đệ đã bị gãy nát hết rồi, tình trạng rất trầm trọng, nếu không mau chữa trị thì sẽ để lại di chứng không nhỏ"

Kinh Thiên nghe thế cũng không tỏ ra lo lắng là mấy, lúc này Huyền Ảnh Tử mới nói xen vào: "Ha ha, không lo, không lo, Kinh Thiên đệ thật may a, Nhu Thủy nàng ta là chuyên về chữa trị đấy, vì tính chất đặc thù của song hệ Mộc Thủy nên năng lực chữa trị của nàng rất là cường đại, tìm khắp nơi cũng hiếm gặp đấy"

Huyền Ảnh Tử vừa nói xong thì Nhu Thủy chỉ khẽ cười một cái, thật sự với tính tình ôn nhu của nàng cộng thêm nụ cười này làm cho người khác có cảm giác như đây là một tiên tử giáng phàm, thật sự thánh khiết nhẹ nhàng tới cực điểm, Kinh Thiên thấy một cảnh này cũng thất thần mà nhìn chằm chằm vào.

Nhu Thủy liền mở hai bàn tay ra, nàng bắt đầu vận công, bỗng tay bên trái xuất hiện một màn sáng màu xanh lục tỏa ra sức sống rất mạnh mẽ, còn bên tay phải thì hiện ra màn sáng mà lam nhẹ nhàng ôn nhu, xong nàng liền chạm hai tay lên ngực của Kinh Thiên, hai luồng khí kinh một xanh lục một lam từ từ truyền vào cơ thể hán.

Khi khí kinh đi khắp cả thân thể thì Kinh Thiên cảm thấy rất thoải mái và nhẹ nhàng, do xương toàn thân bị gãy nát nên cơ thể Kinh Thiên sưng lên rất nhiều, nhìn hán như một quả bóng vậy, nhưng nhờ Nhu Thủy nên cơ thể hán giờ đây bắt đầu thu nhỏ lại không còn sưng lên nữa.

Một lúc sau thì Kinh Thiên kêu Nhu Thủy dừng tay không chữa nữa, do long ca nhắc nhở hán nếu cứ để như thế thì lấy gì mà luyện công đây, mặc dù Nhu Thủy tỏ vẻ lo lắng như nàng vẫn từ từ thu hồi khí kinh lại.

Kinh Thiên bắt đầu dùng Lôi Đế Luyện Thể tăng thứ tư tuần hoàn khắp nơi chữa trị lại những vết xương gãy, trong lúc đang trị thương thì đôi khi có những tia lôi điện màu hoàng kim thoát ra ngoài, tạo nên những tiếng nổ lớn nhưng không để lại tí thiệt hại nào xung quanh.

Do kiến thức của những viện sinh ở đây có hạn nên không ai để ý hay thấy lạ về tia lôi điện hoàng kim đó, họ chỉ nghĩ đó có thể là một công pháp nào đó của lôi viện mà thôi. Nếu lúc này ở đây có mặt mấy người viện trưởng thì chắc họ đã tê ngửa ra mất rồi, vì chắc chắn họ biết tia lôi điện kia biểu hiện cho cái gì.

Thật sự long ca cho hán luyện công ở đây cũng một phần bất đắc dĩ, vì nếu giờ mà muốn đưa hán về tới phòng của mình thì quá khó khăn, trên đường đi không biết tên này sẽ đau đớn tới cỡ nào, với lại ở đây cũng không ai nhận thức qua Hoàng Kim Lôi nên long ca cũng chẳng sợ gì.

Trong lúc Kinh Thiên chữa thương thì cơ thể hán cũng xảy ra một vài biến hóa, những khúc xương sau khi được chữa trị nhờ Lôi Đế Luyện Thể thì bắt đầu xuất hiện một tia hoàng kim sắc rất nhạt, nếu không dùng thiên lực tra xét kỹ càng thì không thể nào nhận ra, chỉ có long ca là mỉm cười đắc ý.

Lôi điện phát ra ngày càng nhiều hơn trước, và còn cường hãn hơn trước, mọi người lúc này không ai dám lại gần khoảng cách mười trượng xung quanh Kinh Thiên, chỉ có một hai người thuộc lôi viện đang ngồi đây thì chỉ biết há hốc mồm mà nhìn, họ thật sự lần đầu tiên mới thấy được công pháp kinh khủng như vậy, đó giờ trong lôi viện hình như chưa từng thấy ai sử dụng qua.

Được một thời gian thì không có tiếng sấm vang lên nữa, lôi điện cũng đã thu liễm lại hết, lúc này Kinh Thiên mới thở ra một ngụm trọc khí rồi mới bắt đầu ngồi dậy từ từ nhưng đáng về vẫn rất khó khăn, dù sao ở đây vẫn là phòng trọng lực chứ không như bình thường ở ngoài.

Thấy tốc độ hồi phục của Kinh Thiên thì Nhu Thủy, Huyền Ảnh Tử và Hình Phong chỉ biết đứng trơ ra đó mà nhìn, họ thật sự không tin được trên đời lại có loại quái vật như vậy, theo lời của Nhu Thủy thì xương cốt tên này đã bị vỡ nát hết, cho dù lúc đầu nàng đã dùng lực lượng của mình để chữa trị thì cũng phải trong hơn một tuần mới bình phục được, trong khi cái tên này thì chỉ gần nửa ngày đã có thể ngồi dậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Khiêu Chiến

Sau khi tất cả vết thương đã được hồi phục hoàn toàn, thì Kinh Thiên không lập tức đứng dậy giống lúc trước nữa mà vẫn ngồi đã tọa ở đó. Lúc này thấy đã muộn thì Kinh Thiên kêu mọi người ra trà lâu ăn một bữa với nhau nhưng bỗng nhiên Nhu Thủy khê phát tay một cái thì một đồng đồ ăn và rượu đã hiện ra trước mắt, thấy thế Kinh Thiên, Huyền Ảnh Tử và Hình Phong không ngại ngần gì mà ngồi xuống vừa ăn uống vừa trò chuyện vui vẻ.

Thật sự cảnh này quá kỳ lạ, đời nào lại có người dưới trọng lực nơi đây mà ngồi ăn uống nói chuyện thoải mái như thế, nhưng chỉ có mười người ở phòng này là hiểu rõ mà thôi, bọn họ đều thường xuyên tới đây nên biết khi cả đám Nhu Thủy mà luyện công thì phải gần nửa tháng mới ra khỏi.

Cho dù bọn họ ai cũng tam phẩm trở lên, có thể trong vòng một tháng không cần ăn uống gì, nhưng việc ăn uống là thói quen hằng ngày của con người rồi, với lại ở trong cái chốn khô khan này mà không có mỹ vị và rượu ngon thì chắc chắn chết mất.

"Thật sự không ngờ được, trên người cô bé này lại có công cụ không gian, bồi phận thật sự không đơn giản nha, chắc phải đến từ một đại gia tộc nào đó" Long ca thấy một màn vừa rồi thì cũng lên tiếng khen ngợi. Thật sự thì công cụ không gian phải nói là quý hiếm vô cùng, không phải ai cũng có, nhiều khi những cao thủ đỉnh cấp thật sự trên người không có được một cái.

Chỉ có một số người thân phận đặc biệt hoặc ti như hoàng đế của đế quốc thì may mắn có được một cái. Khi nghe long ca nói thế thì Kinh Thiên lại càng tò mò thêm về bối cảnh của Nhu Thủy, nhìn nàng đơn giản và ôn nhu như thế, thật không ngờ được sau lưng bối cảnh lại có phần hùng hậu như vậy.

Nói đâu xa, ngay cả người thừa kế Hoàng Kim Lôi của Lôi Đế danh chấn uy vũ một thời như hắn cũng chả có được một cái công cụ không gian a. Kinh Thiên chỉ thờ dài một tiếng rồi nhìn sang Nhu Thủy, thấy Kinh Thiên thờ dài cộng thêm ánh mắt đang hướng về mình, thì Nhu Thủy cũng thấy làm lạ: "Kinh Thiên học đệ, có chuyện gì thế"

"A, thật sự không có gì, chỉ là rượu và thức ăn rất ngon mà thôi" Kinh Thiên bèn ngượng ngùng đáp lại.

Huyền Ảnh Tử thấy biểu hiện của Kinh Thiên như thế hắn chỉ cười rồi nói: "Ha ha, thức ăn mà Nhu Thủy làm ra không ngon sao được, ta với tên Hình Phong cũng phải chết mê chết mệt đó, còn rượu thì khỏi nói, nếu rượu mà Nhu Thủy đem ra không ngon thì ta nói thẳng, mấy loại rượu khác trên đời này vứt hết đi"

Nhu Thủy cũng hừ lại một tiếng: "Hừ, người với tên Hình Phong suốt ngày chỉ được cái miệng là giỏi, có tin ta không cho hai người ăn uống nữa hay không?"

Hình Phong này giờ đang lo ăn uống khi nghe nói tới đây thì giật mình: "Oan uổng quá, này giờ ta có nói gì đâu, chỉ có cái tên Huyền Ảnh Tử này tự biên tự diễn thôi mà, sao lại lôi ta hòa chung với hắn". Sau khi nói xong Hình Phong liền quay lại trừng mắt nhìn Huyền Ảnh Tử, cái tên kia chỉ cười hắc hắc rồi cũng bắt đầu ăn tiếp

"Nếu hai người các ngươi thay vì ngồi nói ba hoa mà dồn tâm sức vào tập luyện thì có thể đã lọt vào bài danh năm mươi người mạnh nhất đấu trường rồi, lần nào cũng bị người khác qua mặt, thật tức chết ta mà, làm ta quá mất mặt đi". Nhu Thủy vẫn không chịu tha cho hai tên Hình Phong và Huyền Ảnh Tử nên nâng mọn việc khác nói bọn hắn.

"Ài, Nhu Thủy à, người tưởng lọt vào bài danh năm mươi người là dễ lắm chắc, cái đám đó đưa nào chả là thiên tài đỉnh đỉnh đại danh, đứ thấp nhất cũng là tam phẩm đỉnh phong rồi, thiệt tình là không so được với bọn hắn a". Cái tên Huyền Ảnh Tử gãi đầu nói.

"Hừ". Nhu Thủy hừ lạnh một cái rồi xoay sang nói với Kinh Thiên: "Kinh Thiên học đệ, sau này đệ luyện công thì để ý một chút a, nếu cứ như tình trạng hồi này thì thật không ổn, nếu ảnh hưởng tới gân cốt thì sẽ là bước cản trên con đường tiến cấp sau này của đệ"

Kinh Thiên nghe Nhu Thủy nói thế cũng gật đầu đáp lại: "Thật không có gì, công pháp tu luyện của đệ có chút đặc biệt, không sợ tổn thương tới kinh mạch và gân cốt a"

Nghe Kinh Thiên nói thế thì ba người Nhu Thủy đều không tin nổi, thật sự trên đời này có loại công pháp biến thái như vậy sao, không sợ tổn thương kinh mạch và gân cốt, nói thì đơn giản như thế nhưng thật sự phải nghịch thiên biết bao.

Hình Phong là chúa tò mò nên khi nghe Kinh Thiên nói thế thì hắn liền quay sang khiêu chiến: "Kinh Thiên học đệ, ta thật sự rất hứng thú với công pháp đó, đệ tỉ thí vài chiêu tới ta được không?"

"Hừ, Hình Phong ngươi cũng biết chọn người tỉ thí quá nhỉ, ta xem Kinh Thiên học đệ mới bước vào cấp 17 nhị phẩm cao cấp thì sao đánh lại ngươi".

"Hắc hắc, Nhu Thủy ngươi lo cái gì, cứ để Hình Phong tỉ thí đi, bất quá thì hắn ép thiên lực xuống nhị phẩm cao cấp như Kinh Thiên là được chứ gì"

Kinh Thiên thấy Hình Phong nói thế thì hắn cũng suy nghĩ được một hồi rồi gật đầu chấp nhận, thật sự bây giờ hắn thiếu nhất là kinh nghiệm chiến đấu, cơ hội như thế này cậu còn không được.

"Vậy được rồi, nếu đệ có xài vũ khí thì lấy ra đi, mắt công người ta nói ta đây ăn hiếp đệ". Hình Phong xòe cây quạt ra rồi đứng dậy làm ra dáng ngọc thụ lâm phong.

"Nhưng huynh không xài vũ khí mà đệ xài thì có phần không ổn"

Thấy Kinh Thiên nói vậy Huyền Ảnh Từ liền cười: "Hắc hắc, đệ bị hắn lừa rồi, thật ra vũ khí đa số nằm trong ống tay áo hắn đấy"

Kinh Thiên nghe nói thế liền hiểu ra, chắc Hình Phong chuyên về xài ám khí hoặc là đoản kiếm. "Hi hi, thật ra đệ xài kiếm nhưng do không lâu trước đây khi chiến với Hoa Chi Chu nữ hoàng thì đã gãy mất"

"Không sao, không sao, kiếm thôi ấy mà, ngươi mượn Nhu Thủy ấy, nói về kiếm thì nàng ta không thiếu a, muốn bao nhiêu thanh thì có bấy nhiêu, toàn hàng chất lượng, phẩm giai ít nhất cũng ngang hàng với binh khí của tên nhà nghèo Hình Phong". Thật sự thì cái tên Huyền Ảnh Từ này rành rồi không có gì làm suốt ngày chỉ biết châm chọc Hình Phong, hai tên này mà ngồi gần nhau thế nào cũng xảy ra chuyện.

Nhu Thủy chỉ cười cười rồi chuẩn bị lấy cho Kinh Thiên mượn một thanh kiếm trong công cụ không gian của nàng. Nhưng lúc này thì tên Huyền Ảnh Từ bỗng giật mình: "A, Kinh Thiên, ta có nghe lầm không, ngươi nói là ngươi đánh một trận với Hoa Chi Chu nữ hoàng hả"

Khi nghe Huyền Ảnh Từ nói tới đây thì Nhu Thủy với Hình Phong mới quay lại nhìn Kinh Thiên, nếu tên kia mà không nhắc tới thì họ cũng đã không chú ý tới lời nói của Kinh Thiên, ai mà không biết cái con Hoa Chi Chu nữ hoàng kia khủng bố tới cỡ nào, nó là thiên thú ngũ phẩm cao cấp à, không phải chuyện đùa đâu.

"Thật sự có thể coi là như vậy, may mà lúc đó Lam Nhi học tỷ với vài người đã đánh nó bị thương rồi, nên đệ mới giết được nó"

Khi nghe Kinh Thiên nói tới đây thì ba người Nhu Thủy liền kinh ngạc, cho dù nó bị trọng thương thì không thể nào chết dưới tay một người mới đạt tới nhị phẩm cao cấp được, chắc chắn phải có điều gì bí ẩn ở tên Kinh Thiên này.

Huyền Ảnh Từ liền quay sang nháy mắt với Nhu Thủy một cái, Nhu Thủy dường như cũng hiểu ý hắn rồi khẽ gật đầu, cứ để Hình Phong dò xét Kinh Thiên một phen, nếu thực lực của hắn phi thường thì liền kéo hắn vào đội, lúc đó thì sẽ có thêm một nhân thủ đắc lực.

Cũng không nói nhiều nữa, Nhu Thủy sau một hồi tìm kiếm trong công cụ không gian liền lấy ra một thanh Lôi kiếm cho Kinh Thiên, tuy chỉ tiện tay lấy ra thôi nhưng đây cũng là một kiện trung phẩm binh khí rồi.

Kinh Thiên liền cầm lấy thanh kiếm Nhu Thủy đưa, lúc này Hình Phong mới lên tiếng: "Kinh Thiên học đệ, đây chỉ là luận bàn bình thường, nên điểm tới là dừng, ai bị thương trước coi như thua, được không?"

Kinh Thiên cũng liền đồng ý, tên Huyền Ảnh Từ kể bên thì lại xen vào châm chọc Hình Phong: "Ha ha, Hình Phong ngươi cũng phải cẩn thận nha, không khéo lật thuyền trong mương a, lúc đó thì ta sẽ cười cho thúi mặt"

Huyền Ảnh Từ liền quát lên trận đấu bắt đầu, lúc này mấy người của các viện khác đang ở trong phòng trọng lực cũng bắt đầu tụm lại xem trận tỉ thí giữa hai người Kinh Thiên và Hình Phong.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Pháp Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chiến Hình Phong

Hai người Kinh Thiên và Hình Phong vẫn đứng im đó đối mặt với nhau, họ không động một ngón tay hay thủ thế gì cả. Hình Phong đã ép thiên lực xuống nhị phẩm cao cấp, rồi bộc phát ra thiên lực phóng về phía Kinh Thiên.

Kinh Thiên liền bạo phát ra thiên lực của mình để chống lại, hai luồng thiên lực mạnh mẽ đối kháng với nhau tạo ra kinh phong phát tán về bốn phía,

những người ngồi ở đây đều từ tam phẩm trở lên nên không ai bị ảnh hưởng gì cả.

Sau một phen đấu thiên lực thì Hình Phong liền bay lên, dưới chân hắn dường như có một luồng kinh phong quán quanh, làm cho người Hình Phong bay lơ lửng gần mặt đất hẳn cứ thế mà vờn quanh người Kinh Thiên, trong lúc phiêu phù thì Hình Phong cũng phóng ám khí về phía Kinh Thiên.

Do thân pháp của Hình Phong quá quý dị nên Kinh Thiên chỉ biết thụ động chống đỡ, thật sự rất khó công kích được hắn, dưới tác dụng của trọng lực nơi đây làm cho tốc độ của Kinh Thiên chậm lại rất nhiều, còn Hình Phong tuy giảm thiên lực xuống ngang với Kinh Thiên nhưng về phần vận dụng phong lực thì hẳn rất thành thục làm cho sức ép của trọng lực lên người hắn giảm hơn một nửa.

Thật sự đối chiến với người của phong hệ trong trọng lực trường là một thất sách, Kinh Thiên lúc này chỉ biết dùng lời kiểm chế chống đỡ lại, đôi khi tung ra đòn tấn công nhưng do không theo kịp tốc độ của Hình Phong nên những chiêu thức đó chỉ đánh vào không khí.

Thấy Kinh Thiên không có cách nào chống trả nên Hình Phong cười đắc ý, hai tay hắn bắt đầu huy động.

Phong Thần Châm!

Vù, vù!

Những tiếng xé gió vang lên, hàng loạt những cây châm nhỏ bắn về phía Kinh Thiên với tốc độ rất nhanh, thật sự khó có thể nào mà né tránh được. Gặp tình thế như vậy Kinh Thiên vẫn bình tĩnh không loạn.

Lôi Hộ Trảo!

Kinh Thiên quát lên, một tầng hộ trảo bằng lam lôi xuất hiện bao quanh người hắn, tức thì những cây châm chỉ đến gần Kinh Thiên khoảng vài mét thì đã bị khựng lại ở trên không, chả có cách nào để tiến lên tiếp.

Thấy Phong Thần Châm của mình bị cản lại nhưng Hình Phong sắc mặt vẫn không đổi, hắn dùng cây quạt trên tay vẽ một đường trên không rồi phẩy cây quạt một cái, bỗng xuất hiện rất nhiều luồng kinh phong hướng thẳng về phía những cây châm kia.

Những cây châm sau khi được dung nhập với kinh phong thì xung quanh nó được bao bọc bởi một luồng khí chứa đầy phong lực, chúng bắt đầu từ từ đâm xuyên qua lõi hộ trảo của Kinh Thiên.

Một chốc sau toàn bộ Phong Thần Châm đã xuyên qua lõi hộ trảo bay thẳng về phía Kinh Thiên, thấy tình hình không ổn, hắn liền vận khởi kim lực cùng với Lôi Đế Luyện Thể tăng thứ tư rồi phóng thẳng lên cao.

Keng!

Lúc này chỉ nghe thấy tiếng vang như tiếng kim khí chạm vào nhau, rồi thân ảnh của Kinh Thiên đã xuất hiện ở phía xa, trên người hắn cơ hồ bị dính vài vết kim châm, nhưng những kim châm này chỉ cắm vào da thịt hắn được một đoạn, không gây ra vết thương gì nghiêm trọng.

"Hay lắm, ngay cả Phong Thần Châm đã dung nhập phong lực của ta mà vẫn ngạnh kháng được". Hình Phong thấy thế liền khen hay.

"Thật sự không ngờ, lại dám dùng cơ thể ngạnh kháng với kim châm của Hình Phong, tên này đúng thật là liều lĩnh a". Ảnh Tử ngồi bên ngoài xem cũng có tí thương thức với Kinh Thiên.

"Thật sự lúc đó là tình thế bất buộc thôi, nếu Kinh Thiên không làm vậy hẳn sẽ chịu nhiều vết thương hơn rồi, với lại người có đề ý không, lõi hộ trảo của hắn hình như được hình thành từ lam lôi, độ tinh khiết còn hơn hẳn của Lam Nhi thuộc lõi viện a". Nhu Thủy quan sát rất tỉ mỉ, nàng không bỏ qua bất cứ tình tiết nào hết, thật sự đúng như lời nàng nói, nếu lúc đó Kinh Thiên vẫn cố chấp chống đỡ thì thương thế đã không nhẹ như vậy, hẳn đã chịu đánh đổi một tí còn hơn là rơi hẳn vào thế hạ phong.

Gần đó một tên lõi viện cũng nói xen vào: "Thật ra Kinh Thiên là thiên tài của lõi viện, hắn ta đã hấp thụ sạch sẽ lam lôi của Lôi Thần Thánh Thụ a, lúc hắn ta vừa tiến nhập vào học viện chỉ mới là sơ cấp nhị phẩm mà thôi, chỉ mới hơn một tháng đã leo lên nhị phẩm cao cấp rồi".

Nhu Thủy và Huyền Ảnh Tử sau khi nghe được lời này thì đều thất kinh, hai người thật sự không biết Kinh Thiên lại là thiên tài gần đây của lõi viện, vì lúc đó cả ba người đang đi làm nhiệm vụ bên ngoài nên không nghe tin tức gì cả, với lại sau khi về thì họ cũng chỉ biết tập luyện, thật sự không có biết gì với những tin tức gần đây của học viện.

Lúc này Hình Phong đã tấn công dồn dập hơn trước, Phong Thần Châm của hắn huy động ngày càng nhiều, không cho Kinh Thiên dịp để thở hay phản kích lại, Kinh Thiên giờ chỉ biết chống đỡ. Sau một hồi thì trên người của Kinh Thiên cũng dính hơn chục vết thương vài vết thương nhỏ như vậy thì không có vấn đề gì, nhưng nhiều vết thương gộp lại thì có chút phiền phức, chưa nói mỗi cây châm này đều có chứa phong lực sắc bén lạ thường, làm cho hắn có cảm giác như bị cắt da cắt thịt vậy, thật sự rất khó chịu. Mặc dù đã bị rất nhiều vết thương nhưng do trận đấu đang tới cao trào nên cũng chả ai thèm ra tín hiệu dừng trận đấu lại, họ nhận ra tên Kinh Thiên này vẫn còn chống đỡ được, dường như hắn cũng chưa xài toàn lực. Còn Nhu Thủy thì muốn xem thực lực chân chính của Kinh Thiên nên nàng cũng im lặng ngồi theo dõi.

Thấy thế công dồn dập của Hình Phong, Kinh Thiên chịu không nổi bỗng quát lớn lên.

Diệt Kim Kiểm Khí!

Một luồng kiếm khí chứa kim lực nồng đậm bay ra, nhắm phía Hình Phong mà tới, trên đường kiếm khí bay thì những cây Phong Thần Châm liền bị chém đứt gãy rồi rơi xuống dưới đất phát ra những tiếng leng keng.

Trước mắt thấy những cây Phong Thần Châm không chống đỡ lại được đường kiếm khí lăng lệ và sắc bén kia, sắc mặt của Hình Phong thoáng đổi, hắn không tiếp tục huy động kim châm nữa mà thu tất cả lại, rồi tay hắn bắt quyết tạo ra vô số đường phong nhận bắn về phía kiếm khí đang lao tới.

Nhưng một tình cảnh khó tin đã xảy ra trước mắt hắn, những đường phong nhận kia sau khi tiếp xúc với Diệt Kim Kiếm Khí của Kinh Thiên thì không thể nào ngăn cản được, nó chỉ làm tia kiếm khí mờ nhạt đôi chút. Hình Phong thấy không ổn liền cấp tốc vận khởi thiên lực lên thành nhị phẩm đỉnh phong.

Phong Du Tứ Hải!

Hình Phong xài một bộ pháp quỷ dị tốc độ rất nhanh, đây là bộ pháp cấp cao thành danh của Phong viện, so với Lôi Điện Bộ Pháp của lôi viện chỉ thua kém một xiu mà thôi.

Xoẹt!

Do vận dụng bộ pháp với đẩy thiên lực lên cao hơn một bậc nên Hình Phong đã né được đường kiếm khí của Kinh Thiên, nhưng đường kiếm khí đó vẫn xẹt qua và làm trên má của hắn xuất hiện một vết thương, máu bắt đầu rỉ ra từ đó.

Đùng!

Sau khi bay vút qua người của Hình Phong thì đường kiếm khí bay thẳng vào vách tường của trọng lực trường, căn phòng này được làm từ hàn thiết trăm năm như của lôi viện, nhưng chất lượng và độ tinh khiết cùng độ dày mỗi vách tường lại hơn. Bất quá đường kiếm khí của Kinh Thiên vẫn xuyên qua, làm cho những tia sáng le lói bên ngoài chiếu vào bên trong trọng lực trường.

Thấy cảnh này Hình Phong cũng trợn mắt mà oán thầm: "Mẹ ơi, bộ muốn giết người thiệt hả, nếu lúc này ta không chơi ăn gian đẩy thiên lực lên thì giờ chắc thành người hai mảnh rồi, cái tên này thật quá buh hã, không thể giỡn chơi với hắn được".

Đám người Nhu Thủy và Ảnh Tử ngồi ngoài xem, nét mặt kinh ngạc cũng không khác gì Hình Phong, thật sự ai cũng không tin được cái tên Kinh Thiên này lại dùng kiếm khí xuyên phá vách tường nơi đây, vì ai cũng biết do trọng lực trường áp lực rất cao nên khi xây nó phải dùng những vật liệu hàn thiết đặc biệt, chưa nói mỗi vách tường này đều dày hơn 10cm.

Hình Phong thấy không nên nương tay nữa, hắn bắt đầu đẩy thiên lực lên tới tam phẩm sơ kỳ cấp 21, rồi vận khởi phong lực. Lúc này trong căn phòng bắt đầu có gió mạnh thổi lên làm tung bay quần áo của tất cả mọi người, giương như những con gió này lấy Hình Phong làm trung tâm rồi tụ tập lại vây quanh người hắn.

Kinh Thiên thấy Hình Phong đang súc thể thì hắn cũng có cảm giác không lành, đây chắc hẳn là tuyệt kỹ mạnh mẽ nào đó của hình phong. Kinh Thiên không chút do dự, liền giơ thanh lôi kiếm mà Nhu Thủy tặng lên cao.

Kim lực bắt đầu tụ tập lại trên mũi kiếm, kim lực phát ra làm cho những người xung quanh ngồi xem có cảm giác da thịt đau rát dường như có ai đó dùng kiếm chém vạy. Lúc này kim lực đã biến thành hình thân một thanh kiếm màu ám kim, nó phát ra quang huy mạnh mẽ.

Lôi Đế Luyện Thể tầng thứ tư!

Kinh Thiên bắt đầu vận dụng lôi đế quyết dung nhập vào thanh kiếm khí vừa thành hình, những tiếng sấm nổ bắt đầu vang lên, trên thân thanh kiếm khí tỏa ra những tia lôi điện màu vàng trông rất chói mắt.

Thấy một màn như vậy làm đám người Nhu Thủy cơ hồ không thể tin nổi, chiêu thức của tên Kinh Thiên này quá khủng khiếp, lúc đầu tới giờ họ lo lắng cho Kinh Thiên không biết hắn chống đỡ được không, nhưng bây giờ thì họ lại lo cho tên Hình Phong kia hơn, mặc dù biết hắn đã gian lận đẩy thiên lực lên tới tam phẩm sơ kỳ nhưng muốn đổi phó lại chiêu thức này của Kinh Thiên hình như có phần không nắm chắc.

Tình cảnh lúc này Hình Phong cũng thấy, hắn bắt đầu có cảm giác bất an: "Mẹ ơi, thật sự hắn còn có sát chiêu ư"

Hình phong bỗng hét lớn một tiếng.

Long Quyền Phong!

Một cái lốc xoáy liền hướng Kinh Thiên mà lao tới, sức hút của lốc xoáy này thật sự không nhỏ, những người ngồi ở ngoài giờ đây bắt buộc phải vận khởi thiên lực để chống lại.

Diệt Kim Kiếm Khí thành công lực!

Một thanh kiếm khí to lớn màu ám kim liền bay ra, trên thân nó lôi điện phát tán ra mạnh mẽ bắn về bốn phía, khi những tia lôi điện đó chạm tới sàn nhà thì để lại những lỗ thủng lớn trên đó.

Ầm!

Hai tuyệt kỹ va chạm vào nhau gây nên tiếng nổ vang trời, lúc này thanh kiếm khí đã tiếp xúc với lốc xoáy của Hình Phong, từng luồng dư kinh liên tục phát ra xung quanh làm do cả căn phòng bắt đầu bị tổn hại.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Thụ Giáo

Hai chiêu thức khủng bố chạm vào nhau làm cho căn phòng trọng lực bắt đầu bị tàn phá dữ dội, từng luồng dư kinh chứa đầy sắc bén của phong lực, kim lực cùng với sự tàn phá khủng bố của lôi lực gây ra vô số thiệt hại, những người ngồi đây quan khán ai cũng vội chạy vào góc phòng dùng thiên lực chống đỡ lại.

Hai chiêu thức vẫn như cũ đang đối chọi với nhau, nhưng một lúc sau thì sự việc không hay đã xảy ra. Hai chiêu thức không tự triệt tiêu lẫn nhau mà nó bắt đầu dung nhập lại, sau đó có một quả cầu nồng đậm thiên lực đang lơ lửng ở giữa hai người Kinh Thiên và Hình Phong.

Nhu Thủy và Ảnh Tử thấy tình cảnh hiện này thì sắc mặt đại biến, ngay cả Hình Phong cũng than không ổn, vì họ có kinh nghiệm chiến đấu nhiều nên nhìn thấy quả cầu đó thì đã hiểu ra nó đại biểu cho cái gì.

"Kinh Thiên mau lùi ra vận dụng thiên lực chống đỡ lại ngay lập tức". Hình Phong sau khi hét lớn lên nhắc nhở Kinh Thiên thì hắn cũng cấp tốc chạy ra xa. Còn Kinh Thiên mặc dù không hiểu gì hết nhưng khi nghe Hình Phong nói thế thì cũng dùng hết sức chạy vào góc căn phòng rồi vận khởi Lôi Hộ Trảo.

Quả cầu chứa đầy năng lượng khủng bố kia bắt đầu phình to ra với tốc độ cực nhanh.

ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên làm rung chuyển cả Thiên Lực tháp, dư kinh của nó bắt đầu quét ngang qua cả căn phòng, tức thời mọi người ở trong tháp đều không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Chuyện gì thế này, tiếng nổ ở đâu ra vậy, có người tấn công học viện chăng?"

"Không phải, ta cảm nhận được thiên lực chấn động rất mạnh, chắc có ai đang đánh nhau ở đây"

"Đùa à, ai mà có sức mạnh khủng bố như thế, cho dù Lam Nhi học tỷ có dùng toàn lực thì cũng chưa chắc được như vậy"

Trong khi đó những người ở trong phòng trọng lực ở tầng một đã bắt đầu hoảng hốt, thật sự vụ bạo tạc này quá mạnh, nhưng dư kinh chưa kịp quét về phía mọi người thì đã biến mất.

Chỗ trung tâm vụ nổ bỗng xuất hiện một bóng người đang đứng ở đó, một lúc sau khi bụi mù đã lắng xuống thì mới nhìn rõ được khuôn mặt của thân ảnh kia.

Thì ra đó là vị trưởng lão cai quản thiên lực tháp, khi hai chiêu thức đụng vào nhau gây nên chấn động thì ông đã biết có người gây sự ở trong tháp này rồi, ông liền khởi động trận pháp bảo vệ và ngay lập tức phóng tới chỗ này.

Cũng may mà vị trưởng lão này tới kịp lúc, ông đã kịp thời ngăn cản vụ bạo tạc này phát tán ra ngoài, nếu không thiên lực tháp thật sự không ổn. Lúc này mặt của vị trưởng lão xám xịt và băng lãnh: "Là đứa nào dám đánh nhau ở trong thiên lực tháp mà ta cai quản hả?"

Một tiếng thét chói tai vang lên, hai người Hình Phong và Kinh Thiên liền chạy tới cúi đầu nhận lỗi, thật sự việc này mà báo cáo lên trên thì họ bị phạt không nhẹ tí nào. Nhu Thủy thấy vậy cũng liền chạy tới giải thích: "Thưa Ngô Huyền trưởng lão, chỉ là Hình Phong và Kinh Thiên trong nhất thời phần khích nên mới tí thôi đôi chút với nhau mà thôi"

Vị Ngô Huyền trưởng lão này liền hừ một tiếng: "Người trưởng ta là con nít ba tuổi hay sao, tí thí với nhau mà lại xài tới sát chiêu kiểu này à". Vừa nói xong thì ông quay lại, thì thấy Nhu Thủy ở sau lưng đang nói chuyện với mình, lúc này thì khuôn mặt của ông mới hòa hoãn xuống một tí.

"Mong trưởng lão thứ tội, là do học sinh không tốt". Nhu Thủy liền dùng tới chiêu bài của con gái hay xài, đó là ăn vạ thần công, trên khóe mắt nàng bắt đầu có ầng ầng hơi nước, rồi giọng nói cũng tỏ vẻ biết lỗi.

Thấy Nhu Thủy như vậy thì Ngô Huyền trưởng lão cũng thở dài một hơi: "Nếu người đã nói vậy thì thôi, chuyện hôm nay ta bỏ qua, nhưng còn lần sau thì đừng trách ta. Còn nữa, các người phải tự truyền thiên lực vào viên ngọc châu ở trên trần nhà để khôi phục lại căn phòng này, việc tự làm thì tự chịu đi".

Nói tới đây vị trưởng lão này liền khoát tay áo bỏ đi không thèm làm gì nữa. Thật sự ông rất tức giận vì đám học sinh vô pháp vô chương này, nhưng do Nhu Thủy đã ra mặt nói thế thì ông không còn cách nào, có trách thì cũng trách là bối cảnh Nhu Thủy quá to lớn mà thôi, lỡ làm gì không đúng với nàng thì mấy vị viện trưởng không tìm mình hỏi tội thì đã là trời ban phúc lành rồi.

Sau khi mọi chuyện đã xong xuôi thì nhóm người Thu Thủy, Hình Phong, Ảnh Tử và Kinh Thiên bắt đầu truyền thiên lực vào viên ngọc châu to bằng hai nắm tay ở trên trần nhà, được một lúc sau thì căn phòng đã bắt đầu được khôi phục như lúc trước.

"Thật là thần kỳ, không ngờ viên ngọc châu lại có tác dụng như vậy". Kinh Thiên thấy vậy cũng liền kinh ngạc.

"Chà có gì cả, là do có người bố trí trận pháp cấp bốn ở trong viên ngọc châu đó thôi, đem thiên lực truyền vào khởi động trận pháp là xong ngay ấy mà". Ảnh Tử nghe Kinh Thiên nói thế thì hẳn giải thích với khuôn mặt xem thường.

"Hừ nói thì hay lắm, người thử bố trí trận pháp này cho ta xem nào, ngay cả trận pháp cấp một mà còn không hiểu mà cũng đòi lên giọng". Hình Phong do lâu ngày ở chung với tên Ảnh Tử này rồi nên hẳn thật sự không chịu nổi cái tật ăn nói đao to búa lớn của Ảnh Tử.

"Thằng kia nói gì, ta đây do không thêm học thôi chứ thích thì cái trận pháp này đã là gì, nếu thích thì ta kêu mẫu thân làm ra mấy chục cái trận pháp còn kinh khủng hơn cái này nhiều". Ảnh Tử tức giận vì nghe Hình Phong dám chê bai mình như thế.

"Hừ suốt ngày lôi mẫu thân người vào nói, cũng chỉ tự rước nhục mà thôi, ai mà chả biết mẫu thân người là trận pháp thiên tài của nhân tộc, nhưng lại sinh ra thằng con ngay cả nhập môn trận pháp cũng không biết". Hình Phong cũng không chịu thua mà nói tiếp.

"Hừ được lắm, có ngon thì ra đây ta với người làm một trận"

"Ông đây không thêm chấp, lần này nhường người thôi". Tuy Hình Phong miệng thì nói thế nhưng vừa rồi sau lúc thi đấu với Kinh Thiên thì thiên lực trong người hẳn chỉ còn lại vài thành, giờ mà dám đầu vào đánh tiếp với Ảnh Tử thì không hay. Ai mà chả biết cái thằng kia có thuật ẩn thân siêu phàm, hẳn mà kéo dài thời gian thì bản thân mình chỉ bất lợi.

Nhu Thủy đang lo dọn dẹp lại đồng bừa bọn ở đây cũng chịu không nổi hai tên này suốt ngày cãi nhau: "Hai người im lặng một chút không được à, nhìn xem Kinh Thiên kia, này giờ hẳn cũng chỉ im lặng mà dọn dẹp, còn hai người thì cãi nhau như mấy người ngoài chợ, nhìn xem ra cái dạng gì hả".

Hình Phong với Huyền Ảnh Tử cười khở rồi cũng bắt tay vào dọn dẹp đám bừa bọn lúc này gây ra. Sau một hồi mọi thứ đều vào đấy thì bốn người mới ngồi lại với nhau, còn những người khác thì đã ly khai khỏi căn phòng này từ trước rồi, sau khi xem xong trận tỉ thí đó thì ai cũng hào hứng muốn ra ngoài kể ngay cho bạn bè.

"Kinh Thiên, không ngờ đệ mới đạt tới nhị phẩm cao cấp mà đã có sát chiêu mạnh mẽ như thế a, thật khâm phục". Hình Phong là người trực tiếp ném trái chiêu thức đó nên hẳn có thập phần coi trọng.

"Thật ngại quá, chiêu thức đó tuy mạnh mẽ nhưng đệ chỉ sử dụng được một lần mà thôi, nếu phát động thêm lần nữa thì áp lực đặt lên người đệ thật sự chịu không nổi, nếu không phải tình huống nguy cấp đệ cũng không thêm xài làm gì"

"Hắc hắc, đệ khiêm tốn làm gì, nếu không phải cái tên Hình Phong kia ăn gian không giữ lời đầy tu vi lên tới tam phẩm thì giờ hẳn đã nằm đây bất tỉnh rồi". Ảnh Tử không giây phút nào mà bỏ qua cho Hình Phong.

Nghe Ảnh Tử lật tẩy mình thì Hình Phong mặt bắt đầu đỏ lên vì tức giận và cảm thấy rất mất mặt, lúc đầu đã nói là chỉ dùng thiên lực nhị phẩm cao cấp mà thôi, nhưng về sau lại đẩy lên tới sơ kỳ tam phẩm, cho dù vậy vẫn bị Kinh Thiên ép vào tình huống đánh hòa. Hình Phong chuẩn bị phát hỏa thì một tiếng nói khác lại xen vào.

"Hình Phong, người thật sự không đúng a, Kinh Thiên học đệ nói sao cũng mời vừa vào học viện, tỉ thí với người hẳn đã chịu thiệt thòi rồi, chưa nói người vận dụng phong lực cũng rất thuần phục, vậy mà vẫn ăn gian đề cao tu vi lên". Nhu Thủy vừa nói vừa trừng mắt về phía Hình Phong.

Hình Phong thấy thế cũng chỉ biết cúi đầu xuống không lên tiếng nữa, nói tới cùng thì hẳn cũng là người chiếm tiện nghi của Kinh Thiên, mặc dù vậy nhưng vẫn bị ép cho đến khổ, thật sự quá mất mặt.

"Nhu Thủy học tỷ cũng không nên nói như thế, nếu Hình Phong học trưởng mà muốn thì đệ đã không chịu nổi rồi, cũng may mà học trưởng vẫn chưa hiểu ra điều trọng yếu nhất của phong lực"

Nghe Kinh Thiên nói lời như thế thì Hình Phong lại ngẩng mặt lên trừng mắt nhìn về phía hắn. Thật sự quá hoang đường, bản thân ta đây đã luyện tập phong lực từ nhỏ, được các trưởng bối trong gia tộc chỉ bảo tận tình, nói thẳng ra trong phong viện ngoại trừ đại ca của ta là Hình Luật thì không ai thuần thục phong lực bằng hắn, vậy mà giờ đây lại bị một tên tân sinh của lõi viện giáo huấn.

"Kinh Thiên, người nói lời vậy có ý gì, phong lực của ta đứng thứ hai của phong viện vậy mà người nói ta vẫn chưa hiểu hết điều trọng yếu của phong lực là sao?". Mặc dù Hình Phong không hài lòng với lời nói của Kinh Thiên nhưng hẳn vẫn bình tĩnh.

"Hình Phong học trưởng cho đệ hỏi một câu, điều trọng yếu nhất cũng phong lực là gì"

Hình Phong suy nghĩ một hồi mới mở miệng: "Là sự nhẹ nhàng, phiêu dật, hư ảo làm cho người khác không thể nắm bắt, không thể phản ứng"

"Hình Phong học trưởng nói thế thật sự là sai lầm rồi". Kinh Thiên nghiêm túc nhìn về phía Hình Phong: "Điều trọng yếu nhất của phong lực đó là tốc độ, phong tuy nhẹ nhàng phiêu dật, đến vô thanh đi vô tức, nhưng tốc độ của nó mới là trọng yếu"

Kinh Thiên nói tới đây làm cho Hình Phong ngẩn người ra, dường như hắn đã hiểu ra được điều gì đó.

Hình Phong nghiêm túc đứng lên, ôm quyền hướng về phía Kinh Thiên: "Kinh Thiên học đệ, thỉnh giảng".

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chuẩn Thần Khí Sơ Hiện Phong Mang

Thấy Hình Phong nghiêm túc như thế Kinh Thiên cũng thoáng bối rối, thật sự hắn chỉ buộc miệng nói ra mà thôi, không ngờ Hình Phong lại hướng về mình thỉnh giáo: "Hình Phong học trưởng không cần như thế, cứ ngồi xuống đây chúng ta từ từ nói."

Hình Phong cũng không nói nhiều nữa mà ngồi xuống đối mặt với Kinh Thiên, nhãn quang chăm chú nhìn vào hắn.

"Xin hỏi Hình Phong học trưởng, chiêu thức Long Quyền Phong kia của huynh là do đâu học được".

Hình Phong không hiểu tại sao Kinh Thiên lại hỏi mình vấn đề này nhưng hắn vẫn trả lời: "Đây là một chiêu thức cấp cao trong tàng thư các của gia tộc ta, rất ít ai có thể học được nên bị bỏ vào một góc, từ nhỏ ta vô tình lấy ra đọc rồi thấy thích thú nên học theo."

Kinh Thiên nghe xong cũng gật đầu: "Vậy huynh có để ý tại sao chiêu thức đó thuộc hàng cấp cao nhưng oai lực là có phần hơi thấp kém, khi vận dụng thường có cảm giác không thuận và dường như thiếu một thứ gì rất trọng yếu"

Hình Phong suy ngẫm một hồi thì cũng gật đầu. Thật sự đây là vấn đề từ lâu mà hắn luôn thấy khó hiểu, đã hỏi rất nhiều người trong gia tộc nhưng không một ai biết được, ngay cả đại ca của mình là Hình Luật thiên tài đệ nhất trong gia tộc cũng từ bỏ chiêu thức này. Không biết hỏi ai nên hắn vẫn tự mò mẫm tới bây giờ, tuy đã đạt chút tiểu thành như ngày càng đi sai lệch hơn.

"Thật sự ngoài tộc trưởng đời thứ nhất là Hình Long ra thì không ai thấu hiểu triệt để được chiêu thức này, tất cả các đời tộc trưởng và con cháu đời sau đều không thể hoàn thành được nó, đây là việc nhức nhối nhất trong gia tộc, nếu thuật này đại thành thì gia tộc chúng ta không cần phải cúi đầu với một số thế lực rồi." Hình Phong khuôn mặt có chút tiếc nuối kể lại.

"Có phải vị Hình Long kia tạo ra chiêu thức này sau khi thấy qua một con lốc xoáy trong tự nhiên hay không?" Kinh Thiên vừa nói tới đây thì Hình Phong liền gật đầu. Theo ghi chép trong gia tộc vị Hình Long này một lần ra ngoài lịch lãm đã tận mắt chứng kiến sức mạnh của tự nhiên, ông cũng xuất chết khi đụng phải con lốc xoáy khủng khiếp đó, sau này khi trở về ông đã tự tạo ra chiêu thức Long Quyền Phong uy chấn một thời, lập nên Hình gia mạnh mẽ như ngày hôm nay. Lúc này Kinh Thiên đã hiểu tại sao gia tộc Hình Phong không thể nào triệt để tu luyện được chiêu thức Long Quyền Phong: "Thật sự thứ mà huynh thiếu nhất khi vận dụng chiêu thức này đó chính là tốc độ, phong có thể nhẹ nhàng phiêu dật có thể nói là khó phán đoán nhất, nhưng khi nó cuồng bạo có thể cuốn phăng mọi thứ, nhưng sức mạnh tạo nên sự cuồng bạo đó là tốc độ, nếu huynh có cơ hội được tận mắt chứng kiến một Long Quyền Phong thật sự trong tự nhiên thì sẽ hiểu ra mọi thứ."

Hình Phong nghe Kinh Thiên nói thế thì hai mắt sáng rực, hắn trầm ngâm một hồi rồi đứng dậy, hắn bắt đầu vận dụng thiên lực, mặc dù thiên lực chỉ còn lại vài thành nhưng cũng đủ rồi. Hình Phong không chú trọng vào bất cứ yếu tố nào của phong lực nữa mà hắn dồn hết sức bình sinh để đẩy nhanh tốc độ của phong lực lên.

Lúc này một cơn cuồng phong gào thét bắt đầu tụ hội lại phía của Hình Phong, xem hắn là trung tâm mà bắt đầu xoay tròn, lúc đầu tốc độ xoay tròn còn chậm nhưng từ từ đã tăng lên một mức đáng sợ.

Trong căn phòng lúc này chỉ nghe được tiếng gió rít gào như hàng trăm đầu hung thú đang cùng gầm thét. Ảnh Tử và Nhu Thủy đang ngồi gần đó cũng thấy kinh sợ, từ trước tới nay họ đã thấy rất nhiều lần Hình Phong sử dụng Long Quyền Phong, nhưng lại không đạt được sức mạnh đáng sợ như lúc này, chưa nói bây giờ hắn chỉ còn có vài thành thiên lực, nếu toàn lực sử dụng thật sự không biết đáng sợ ra sao.

Con lốc xoáy ngày càng xoay nhanh hơn, làm sức hút của nó cũng mạnh hơn rất nhiều lần, Hình Phong tiện tay lấy từ trong ống tay áo ra một viên đan được rồi nuốt vào, thiên lực hắn đã cấp tốc hồi phục vài thành. Hình Phong đang có ý định muốn thử dùng toàn lực xem chiêu thức Long Quyền Phong này khủng bố tới mức nào.

Vù Vù!

Tiếng gió rít gào ngày càng dữ dội hơn, cái đồng hồ bừa bộn lúc này cả bốn người dọn dẹp bây giờ bắt đầu bị hút vào trong vòng xoáy, chúng cứ xoay vòng liên tục trong đó không thể nào thoát ra được.

Còn cả ba người Nhu Thủy, Ảnh Tử và Kinh Thiên đang đứng trong góc phòng vận dụng thiên lực để chống đỡ lại sức hút cường đại của lốc xoáy. Càng ngày lốc xoáy càng mạnh, nó cuốn phăng hết mọi thứ không chừa lại gì cả.

Do quá mức cao hứng nên Hình Phong không kiêng nể gì vẫn tiếp tục vận dụng thiên lực vào, nhưng được một khoảng thời gian thì hắn thấy có dấu hiệu không ổn.

"Chết rồi, chiêu thức Long Quyền Phong bắt đầu mất không chế, mình không thể điều khiển được." Nhưng lúc hắn nhận ra được thì đã quá muộn rồi,

Hình Phong chỉ kịp kêu lên một tiếng kêu mấy người Nhu Thủy ly khai khỏi chỗ này.

Thật sự Hình Phong không ngại chiêu thức này tổn hại tới bản thân, nhưng ở đây còn có bằng hữu của hắn nữa nên hắn phải rất cẩn thận, vừa nhận ra dấu hiệu không ổn liền bảo mọi người chạy đi.

Lốc xoáy cứ thế mà tàn phá khắp nơi, căn phòng làm bằng hàn thiết này cũng đã lung lay muốn đổ, cả tòa tháp cũng chấn động không ngừng, vị Ngô Huyền trưởng lão cứ tưởng rằng đám viện sinh này sẽ không gây chuyện nữa nên ông đã đóng lại trận pháp bảo vệ. Mặc dù chất liệu làm nên Thiên Lực Tháp cứng rắn vô cùng nhưng dù sao đối chọi lại với những chiêu thức cao giai thì có điều quá sức.

Đám người Nhu Thủy cũng lập tức ly khai khỏi căn phòng này, đi tìm vị Ngô Huyền trưởng lão để nhờ ông giúp. Khi vừa ra khỏi trọng lực phòng thì Nhu Thủy nhìn lại: "Thôi chết, Kinh Thiên học đệ đâu, tại sao hắn vẫn còn chưa ra"

Nghe Nhu Thủy nói thế thì Huyền Ảnh Từ cũng giật mình nhìn lại: "Không ổn, có thể thiên lực hắn không còn bao nhiêu nên đã bị giữ lại rồi, mẹ nó cái thằng Hình Phong này, lúc nào cũng vội vàng hấp tấp, nếu muốn thử chiêu thì ai đời nào lại thử ở đây".

Nhu Thủy sắc mặt khê biến: "Mau đi kiểm Ngô Huyền trưởng lão, kêu ông ấy mở ra trận pháp bảo vệ rồi chạy tới đây ứng cứu, mau lên, nếu không thì chậm mất".

Huyền Ảnh Từ biết tình hình không ổn cho lắm nên hắn không nói nhiều liền vận dụng tốc độ cao nhất đi tìm vị trưởng lão này.

Thật sự là trở trêu a, lúc cần ông ta nhất thì lại chả thấy đâu, lúc không cần thì lại vác cái mặt ra chửi bới người khác. Mặc dù Ảnh Từ oán thâm nhưng tốc độ hắn không chậm lại thì nào, vẫn cấp tốc phi thân mà đi.

Cả đám viện sinh trong tháp thấy chấn động lớn như vậy thì cũng vội vàng ly khai ra ngoài hết, người này nhìn người kia với ánh mắt khó hiểu, không một ai biết chuyện gì đang xảy ra ở thiên lực tháp.

Lúc này ở bên trong căn phòng trọng lực thì Kinh Thiên thật sự chạy ra không kịp, hắn vẫn đang cố chống cự với chiêu thức Long Quyền Phong. Bỗng Hình Phong quát lên: "Kinh Thiên, mau vận dụng hết thiên lực xuống chân rồi chạy thật nhanh ra khỏi đây đi, nếu không thì ngươi sẽ mất mạng a". Lúc này Hình Phong không biết làm cách nào để dừng chiêu thức này lại, điều duy nhất hắn có thể làm là nhắc nhở Kinh Thiên mau chóng thoát khỏi đây.

Nhưng thật sự không may là trước đó Kinh Thiên và hắn đã tỷ thí với nhau một trận rồi, thiên lực hiện tại trong người hắn không quá năm thành, lấy sức đâu ra mà chạy nữa, dù sao hắn cũng chỉ là nhị phẩm cao cấp, còn cái tên Hình Phong đã là tam phẩm cao cấp a, mặc dù cách nhau chỉ một phẩm nhưng cách biệt của nó thật sự không nhỏ tí nào.

Thấy tình hình nguy cấp như thế thì long ca từ đầu tới giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng: "Chỉ còn cách duy nhất là triệu hồi Kim Kiếm của ngươi ra mới có cơ may chém nát được chiêu thức này mà thôi".

"Nhưng liệu làm vậy có ổn không, nếu có ai thấy thì sao". Đây là việc mà Kinh Thiên rất để tâm tới, hắn thật sự không muốn chỉ vì thanh kiếm đó mà phải dẫn tới rất nhiều phiền phức.

"Có ta, ngươi và cái thằng khùng đang bị vây khốn trong cái lốc xoáy kia thì ở đây có ai nữa đâu mà đòi phát hiện ra".

Kinh Thiên cũng do dự một lúc rồi hắn hét lớn lên.

Kim Kiếm Hiện!

Một thanh kiếm màu ám kim hiện ra trước mặt hắn, nó xoay tròn liên tục tỏa ra quang huy màu ám kim khắp bốn phía, để lại vô số vết cắt trên vách tường. Kinh Thiên thấy thế cũng thán phục, thật sự cây kiếm này quá sắc bén và khủng khiếp, mà nó lại còn mang thêm thiên lực kim hệ làm cho độ sắc bén còn muốn hơn rất nhiều lần. Chỉ cần chém nhẹ thôi thì cơ thể nào mà chịu cho thấu, nếu thật sự không may mà chém trúng Hình Phong thì rắc rối to.

"Hình Phong học trưởng, mau né ra khỏi trung tâm lốc xoáy, ta sẽ phá nó". Kinh Thiên hét lên báo cho Hình Phong một tiếng, hắn vẫn chưa thử uy lực của thanh kiếm này lần nào nên cũng không biết nó mạnh mẽ ra sao, hắn phải cẩn thận báo trước cho Hình Phong.

Hình Phong nghe thế tuy bán tín bán nghi nhưng vẫn làm theo lời Kinh Thiên nói, mặc dù hắn không mấy tin tưởng với thực lực hiện tại của Kinh Thiên có thể phá được chiêu thức này, nhưng không hiểu sao vẫn tin nhiệm lời nói của hắn.

Diệt Kim Kiếm Khí!

Một đường kiếm khí hình bán nguyệt bay ra tiến thẳng tới chỗ lốc xoáy đang tàn phá bờ bãi, đường kiếm khí đi qua làm cho nền đất để lại một cái rãnh rất sâu.

Xoẹt!

Đường kiếm khí màu ám kim kia đã va chạm với lốc xoáy, lúc đầu hai chiêu thức còn ở trong thế giằng co, nhưng một lúc sau thì lốc xoáy của Hình Phong đã bị chém ra làm hai, kiếm khí lướt qua người Hình Phong làm cho cả người hắn xuất hiện nhiều vết thương, mặc dù vết thương không sâu nhưng máu cũng bắt đầu chảy ra.

Đùng!

Sau khi đường kiếm khí bán nguyệt chạm phải vách tường của phòng trọng lực thì một tiếng nổ vang lên rồi đường kiếm khí mới biến mất. Chiêu thức Long Quyền Phong của Hình Phong thì từ từ tiêu tán đi thành những con gió nhẹ rồi cũng biến mất theo. Lúc này Hình Phong mới định thần lại, thật sự đường kiếm khí khủng khiếp kia đã làm hấn chấn kinh, chỉ lướt qua thôi mà để lại trên người hấn vô số vết thương lớn nhỏ. Trông bộ dạng Hình Phong lúc này thật chẳng khác nào tên khất cái, quần áo thì bị chém thành nhiều mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hắc Âm Sơn

Sau khi mọi việc đã được xử lý thì Hình Phong quay lại nhìn Kinh Thiên, lúc này trong tay của hấn là một thanh kiếm màu ám kim tỏa ra khí tức mạnh mẽ và sắc bén, nhìn thanh kiếm kia hấn có cảm giác như từ thần đang kẻ lưới hái lên cổ của mình vậy. Chỉ một đường kiếm khí bay ngang qua người của mình thôi mà đã gây cho hấn vô số vết thương, nếu trực tiếp trúng chiêu thì... Nghĩ tới đây Hình Phong cũng chẳng dám nghĩ tiếp làm gì.

"Chuyện gì thế này". Bóng ở ngoài thiên lực thấp vang lên một tiếng la, Hình Phong quay sang kêu Kinh Thiên lập tức chạy trốn, nếu lúc này mà để vị Ngô Huyền trưởng lão bắt được thì bị phạt không nhẹ a, lỗi lầm như vậy thế nào cũng đem tới Băng Linh Điện cho Linh Loan viện trưởng xử lý, mà nàng ta tính tình nổi tiếng băng lãnh không chút tình cảm nào, nếu rơi vào tay của vị viện trưởng này thì ản không ít đau khổ.

Khi cả hai đã bay ra ngoài thì vị Ngô Huyền trưởng lão đã tới nơi, hấn nhìn quang cảnh của căn phòng thì lập tức khuôn mặt xám xịt lại, gân xanh nổi lên đầy đầu: "Cái đám trời đánh này, nếu để ta bắt được thì phạt nặng các ngươi". Mặc dù biết cái tên gây ra đám hỗn loạn này đã chạy mất nhưng ông vẫn không thể nào chịu được mà hét lên.

Hình Phong thì thở ra một hơi, thật may phước ta chạy nhanh a, nếu không bị bắt lại thì khổ rồi. Kinh Thiên thấy biểu hiện của Hình Phong như thế thì hấn cũng thoáng cười, tên này thật sự hay, gây chuyện xong phải đi bỏ chạy, không thèm để ý mặt mũi gì hết, nam nhi đại trượng phu vậy mà dám làm không dám chịu.

Chạy được một lúc thì hai người đã tới Truyền Tống Môn, Kinh Thiên thì vẫn thấy khó hiểu, tại sao lúc này lại đi tới Truyền Tống Môn làm gì, chẳng lẽ thật sự chạy ra khỏi học viện luôn a, như vậy một quay về thì phải làm sao.

Không để ý tới Kinh Thiên, Hình Phong liền lấy ra một cái lệnh bài rồi kêu hai người canh gác mở ra thông đạo cho họ rời đi. Hai tên canh gác thấy lệnh bài xong cũng lập tức mở ra thông đạo, còn Kinh Thiên thì đang tự hỏi thông đạo này dẫn tới đâu.

Một lúc lâu sau khi ra khỏi thông đạo thì đập vào mắt Kinh Thiên là một cảnh núi non hùng vĩ, những ngọn núi nổi đầy cái nào cũng cao vượt qua tầng mây, nhìn khung cảnh như là đang ở trên tiên sơn. Kinh Thiên tò mò nên quay sang hỏi Hình Phong: "Nơi đây là?"

Hình Phong quay sang đáp lời: "Đây là Hắc Âm sơn, gia tộc của tên Huyền Ảnh Tử đã chiếm được một trong những ngọn núi ở dãy núi này, cơ hồ những đại gia tộc đều chiếm cứ một ngọn núi, nơi đây cũng là nơi tụ tập của các con em thế gia, chúng thường tới đây để hội họp, mở tiệc tùng và luận bàn tỉ thí với nhau, còn ba người bọn ta thì không thích thế nên chỉ xây một biệt viện ở đây để nghỉ ngơi sau mỗi lúc làm nhiệm vụ thôi."

Kinh Thiên nghe thế cũng tròn mắt, thật sự là cũng biết tìm nơi ăn chơi a, cả một ngọn núi không lồ như thế này mà lại là sở hữu tư nhân của một gia tộc, còn là nơi ăn chơi của một đám hoàn khố a.

Kinh Thiên cùng Hình Phong hai người không nói nhiều nữa mà tức tốc chạy lên thẳng đỉnh núi, một lúc sau thì đã tới căn biệt viện, thật sự biệt viện này quá lớn, nói chỉ cho ba người ở cho dù cả trăm người ở đây vẫn còn đủ. Biệt viện này tuy bên ngoài đều được làm bằng trúc, nhưng nhìn thôi cũng đã biết cực kỳ quý hiếm rồi, chúng đều tỏa ra quang huy màu xanh lục làm cho người ta có cảm giác rất nhẹ nhàng và thư thái, hầu như những căng thẳng đều biến mất, tâm tình ở nơi đây cũng được thả lỏng hơn.

Nhìn thấy Kinh Thiên bị thu hút bởi chất liệu làm nên căn biệt viện này thì Hình Phong quay sang giải thích cho hấn: "Thật sự thì chất liệu làm nên căn biệt viện này đều do Nhu Thủy đem tới, đây gọi là Thanh Tâm Trúc a, loại cây này thì chỉ có gia tộc của Nhu Thủy làm ra mà thôi, chỗ khác kiếm không có đâu, ngay cả hoàng đế của Thuận Thiên đế quốc cũng chỉ có một cái giường nhỏ làm từ cây trúc này"

Kinh Thiên nghe Hình Phong nói thế thì hấn ngày càng tò mò về bối cảnh của Nhu Thủy, thật sự gia tộc của nàng ta phải sâu xa và hùng hậu như thế nào mới tạo ra được một trang viên từ vật liệu này. Hấn ở tiền thế đã chơi qua game Kinh Phá Thiên Không nên rất am hiểu về những kỳ hoa dị thảo và vô số thiên tài địa bảo, nên hấn biết Thanh Tâm Trúc có giá trị ra sao, nếu chỉ một số lượng nhỏ thì không đáng nói nhưng xây cả một cơ ngơi như vậy thật sự là đại thủ bút.

Hình Phong dẫn Kinh Thiên đi vào phòng khách, xong hấn lấy ra một túi trà nhỏ rồi bắt đầu pha trà, ấm trà nóng cùng với hương thơm nó tỏa ra làm cho tinh thần Kinh Thiên tỉnh táo lên hẳn, những mệt mỏi sau khi chiến với Hình Phong cũng bắt đầu biến mất, hấn liền uống một ngụm rồi khen ngợi: "Thật sự là trà ngon, ngay cả hương thơm cũng làm cho người ta tỉnh táo và tràn đầy tinh thần."

Hình Phong chỉ đắc ý một cái rồi cười hắc hắc: "Trà này gọi là Bách Linh Trà, thật sự tác dụng rất tốt, giá trị của nó thì không thể nào đo đếm được, theo ta biết ở nhân tộc này không có chỗ nào trồng, thật sự không biết Nhu Thủy lấy đâu ra, nàng chỉ đưa cho ta và Ảnh Tử một tí mà thôi, thật sự rất là

quý hiếm a".

Hai người cứ thế mà ngồi nói chuyện với nhau, theo lời Hình Phong kể thì gia tộc của Nhu Thủy là một siêu cấp gia tộc cực kỳ khủng bố, cả nhân tộc này từ đế quốc cho tới các thế lực đều không được để vào trong mắt họ, hành sự thì rất bá đạo, đôi khi không bao giờ nói lý lẽ cả, thấy ghét đứa nào là đánh đứa đó.

Còn gia tộc của Ảnh Tử là một gia tộc sát thủ nổi danh từ rất lâu rồi, không ai biết họ đã xuất hiện từ lúc nào, nhưng có một nhân vật phong vân đó chính là mẹ của hắn, bà ta là đệ nhất thiên tài về trận pháp, gia tộc của Ảnh Tử nhiều lần bị các thế lực đối địch vây giết nhưng nhờ trận pháp phòng hộ của mẹ hắn mà đều thoát tai nạn, thật sự rất khó công phá, nên các thế lực đều bỏ qua không quan tâm đến nữa.

Gia tộc sát thủ khủng khiếp thế nào thì ai cũng biết được, nếu chính diện đọan đả độc đấu thì không có gì, nhưng thử hỏi xem suốt ngày cứ có một tên sát thủ đi theo sau tìm cách lấy mạng mình thì ai mà chịu nổi, cho dù người không mất mạng thì tinh thần cũng vì lo lắng quá độ mà hỏng mất. Muốn tấn công chúng thì lại không qua được trận pháp phòng hộ, lúc trước các thế lực cũng hợp công vây giết nhưng từ đó về sau thì những thế lực này đã biến mất, có tầm gương trước mặt nên không ai dám đụng vào họ nữa.

Còn gia tộc của Hình Phong thì có tí bấp bênh, gia tộc của hắn cũng là một thời hùng bá, nhưng theo năm tháng thì càng ngày càng suy sụp. Đến đời của cha hắn thì không còn một ai kính nể họ nữa, việc làm ăn thì luôn bị người ta chèn ép, bị các gia tộc lớn áp bức không còn đường lui.

Cũng may gia tộc họ xuất hiện một vị thiên tài kiệt xuất là đại ca của hắn Hình Luật, nhờ tài trí hơn người nên việc làm ăn của gia tộc cũng phần nào được giữ vững, trên con đường tu luyện thì Hình Luật cũng biểu hiện thiên phú kinh người, nhờ vậy một số thế lực cũng dè chừng, còn một số thế lực muốn ám toán thì lại không có cách nào, vì cha của Hình Phong đã đi trước một bước, đem anh hắn tiến nhập vào Thiên Minh học viện, nhờ vào thế lực của học viện để bảo vệ Hình Luật. Dù sao nếu Hình Luật biểu hiện thủ phú của mình trong học viện thì sẽ nhận được sự chú ý và quan tâm của những vị cấp cao, nếu tên nào dám ám toán hắn thì thật sự chề mạng mình sống quá lâu.

"Thật sự nhiều lúc ta muốn giúp đỡ cha mình chèo chống gia tộc, nhưng ta chỉ lực bất tòng tâm, ta kinh doanh thì không giỏi, thực lực lại kém hơn đại ca, dù ta có cố gắng thế nào thì vẫn không vượt mặt đại ca được, nhiều lúc ta chỉ muốn làm một tên hoàn khổ để khỏi phải lo lắng gì hết, nhưng chuyện đời thật sự không đơn giản như vậy".

Hình Phong nói tới đây thì cũng thở dài một hơi, trên khuôn mặt cũng thoáng có chút buồn, đừng thấy hằng ngày hắn hay cười và cười nói với Ảnh Tử, nhưng thật sự có ai biết trong lòng hắn khó chịu thế nào, và hắn cảm thấy áp lực ra sao.

Kinh Thiên mặc dù không biết gì về khái niệm gia tộc cũng như cách hoạt động của nó, nhưng do hắn đã đọc nhiều truyện nên cũng phần nào hiểu ra, thật sự sống trong gia tộc không phải sung sướng gì, nhất là những đại gia tộc, nào là truyền thừa rồi bán mạng vì gia tộc, đặt gia tộc lên hàng đầu có đôi khi còn phải hi sinh chính tình thân của mình.

Hai người đang nói chuyện với nhau thì bỗng một tiếng cười từ phía ngoài vọng vào: "Hắc hắc, ta biết ngay là người chạy tới đây mà, thôi thôi buồn làm gì, thế nên ta mới nói người mở miệng ra cầu xin Thu Thủy một tiếng là xong ngay thôi, đâu cần phải mệt mỏi như thế". Thì ra chủ nhân của tiếng cười này chính là Ảnh Tử. Hắn đã đến đây được một lúc nhưng do ẩn thân nên không ai phát hiện ra, sau khi nghe Hình Phong nói xong hắn mới cười lên một tiếng. Lúc này Ảnh Tử và Nhu Thủy cũng đã bước vào phòng khách.

Hình Phong nghe Ảnh Tử nói thế thì tức giận đứng dậy mắng hắn: "Tên hỗn đản này, người tưởng ta mặt dày đi bám váy con gái sao, cho dù ba người chúng ta là bằng hữu thân thiết nhưng ta không có vô sỉ như cái tên mặt dày người đâu".

"Thôi thôi, nóng giận làm gì, có gì cho ta xin lỗi, sao nào có tên nào mà gia tộc người muốn xử không, nói ta một tiếng ta làm nhanh gọn sạch sẽ cho, bảo đảm không ai hay biết gì, giá cả cũng phải chăng, coi như là đền bù cho người đi". Ảnh Tử thật sự mặt quá dày, cho dù Hình Phong chửi hắn thì hắn vẫn cứ cười cười rồi lái sang chuyện khác.

Hình Phong thật sự hết cách đối với tên này rồi, hắn cũng chỉ đánh bất lực ngồi xuống ghế rồi thở dài, Nhu Thủy ở đó chỉ cười khẽ một cái. Thật sự nếu muốn thì nàng chỉ cần nói một tiếng là gia tộc sẽ đồng ý, nhưng nàng biết nam nhân nào cũng có thể diện của bản thân sẽ không chịu nhận sự giúp đỡ của con gái. Với lại trong tộc cũng sẽ không giúp vô điều kiện, họ phải xem xét lợi ích gia tộc này đem lại bao nhiêu rồi mới phán định mức độ trợ giúp, nàng không muốn gia tộc của Hình Phong lại trở thành một tộc phụ thuộc của gia tộc mình.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Nhiệm Vụ Của Tổng Viện Trưởng Linh Loan

Nhu Thủy thấy Hình Phong sắc mặt không vui nên nàng ta cũng an ủi hắn vài câu: "Bất quá, Hình Phong người cũng không nên buồn làm gì, vì bây giờ người còn có con bài tẩy là chiêu thức Long Quyển Phong kia a, nói thật ta và Ảnh Tử hiện nay muốn đối kháng với chiêu thức ấy thì có phần không nổi".

Hình Phong nghe thế liền tỉnh ra: "Đúng a, ta còn có chiêu thức Long Quyển Phong kia, cũng may mà gặp được Kinh Thiên, nếu không thì không biết đến bao giờ ta mới hoàn thiện được nó".

Kinh Thiên nghe tới đây hần cũng chỉ cười khổ, thật sự những gì hần biết thì ở tiền thế ai mà chẳng biết, chẳng qua hần chỉ bẽ nguyên văn những gì hần đọc được rồi nói lại cho Hình Phong mà thôi: "Hình Phong học trường không cần nói như vậy, nếu như học trường chuyên cần nghiên cứu thêm về tốc độ của phong lực thì thành tựu khó mà hạn lượng a"

Hình Phong nghe hần nói thế cũng thoáng gật đầu, bây giờ hần đã mở ra cho ta một con đường sáng, nếu sau này còn không tiến bộ thì quá mất mặt đi, chỉ vừa thử qua một chút oai lực đã khủng khiếp như thế, nếu ta có thể khống chế được chiêu thức Long Quyền Phong kia thì... Nói tới đây ánh mắt Hình Phong lóe lên một tia khát vọng mãnh liệt, từ lâu hần đã ôm nguyện vọng phải vượt dậy gia tộc mình, phải làm cho gia tộc quay trở lại thời huy hoàng xa xưa.

"Hừ, cái thằng này đúng là gặp vận may mà, biết thế lúc đầu ta ra tí thí với Kinh Thiên rồi, không chừng sẽ thu được lợi ít gì đó từ hần". Ảnh Tử cũng thoáng thấy tiếc nuối, tên Kinh Thiên chỉ nói vài câu thôi mà Hình Phong như đã thoát thai hoán cốt, nếu mình cũng được như thế thì hay biết bao.

"Ảnh Tử à, ngươi cũng không thể nói như vậy được a, Kinh Thiên học đệ đầu phải là cái kho sách cho các ngươi bói móc ra đâu, với lại chưa chắc hần hiểu hết về âm nguyên tố của ngươi, Kinh Thiên cũng không biết gì về sát thủ thì lấy gì chỉ ngươi đây". Nhu Thủy thật sự nghĩ rằng Kinh Thiên dù sao cũng còn trẻ, không thể nào mà cái gì hần cũng biết được, nếu Ảnh Tử làm thế khác nào gây khó dễ cho hần đây.

Kinh Thiên thấy thế cũng cười hi hi, quả đúng như nhu thủy nói, mấy cái khác hần còn biết, chứ nói về sát thủ thì hần chưa lần nào trải nghiệm qua cả, cũng không biết điểm yếu của họ ở đâu thì lấy gì mà chỉ điểm. Cả bốn người nói chuyện với nhau một hồi thì Nhu Thủy cũng bắt đầu lấy ra đồ ăn, dù sao trời cũng đã về chiều nên có gì lót bụng vẫn đỡ hơn.

Sau khi ăn uống xong thì Kinh Thiên nhờ Nhu Thủy một việc, làm cho Nhu Thủy, Ảnh Tử và Hình Phong cũng cảm thấy giật mình. Thì ra Kinh Thiên muốn một đôi giày, quần áo và hai cái vòng tay, nhưng mấy cái đó cũng không có gì, đằng này hần yêu cầu là tổng cộng những thứ đó phải nặng hơn sáu trăm ký. Nhất thời ai nấy đều cảm thấy khó hiểu.

"Hi hi, đệ chỉ muốn dùng chúng cho việc tập luyện mà thôi, không có ý gì khác đâu, mọi người làm gì phải nhìn đệ như thế". Thật sự Kinh Thiên cũng chỉ muốn tập luyện mà thôi, tại vì ở đây không có phòng trọng lực nên hần muốn dùng những thứ đồ nặng khác đeo vào để thay thế. Nhưng những thứ quái dị đó thì thật sự không biết kiếm ở đâu, chỉ đành nhờ Nhu Thủy mà thôi.

Từ lúc Kinh Thiên đưa ra yêu cầu tới nay cũng khoảng hai ngày rồi, cả bốn người lúc này đang ngồi ngoài sân bàn luận với nhau, bỗng một đạo ánh sáng từ lệnh bài bay ra hướng thẳng vào đầu của họ.

"Do các ngươi đã gây rối trong Thiên Lực Tháp, làm hư hỏng nặng phòng trọng lực nên Linh Loan viện trưởng yêu cầu cả bốn người các ngươi đi bắt về một tứ phẩm sơ kỳ thiên thú, cộng với phải tìm về cho nàng một Băng Linh Quả"

Khi nghe tới đây thì cả bốn người đều giật mình rồi kêu khổ. Thật sự lần này phạt hơi nặng a, nào là tứ phẩm sơ kỳ thiên thú còn cả Băng Linh Quả nữa, loại quả này quá hiếm thấy, chỉ mọc ở nơi cực kỳ lạnh giá, chưa nói còn có thiên thú canh giữ nữa.

"Làm sao bây giờ". Ảnh Tử liền quay sang hỏi Nhu Thủy, tên này ngày thường hay ăn nói đao to búa lớn nhưng khi đụng chuyện thì không biết làm sao, chỉ đành quay sang hỏi Nhu Thủy, dù sao nàng cũng là đội trưởng nên cứ để nàng quyết định.

"Còn làm sao được nữa, chỉ biết làm theo thôi, vị Linh Loan viện trưởng này thật là, yêu cầu toàn những thứ khó khăn, nàng làm như tiểu đội của chúng ta toàn là tu vi tứ phẩm không bằng". Mặc dù Nhu Thủy nói thế nhưng nàng vẫn phải đồng ý với nhiệm vụ này, tuy độ khó khăn cao nhưng chưa phải tới mức mà họ làm không được.

Lúc này bên ngoài phát ra một tiếng nói: "Nhu Thủy tiểu thư, những thứ người cần thuộc hạ đã đem đến rồi". Nhu Thủy và mọi người liền đi thẳng ra ngoài, lúc này trước cửa của biệt viện có một ông lão đầu tóc bạc phơ, trên người thì mặc một bộ đồ màu đen, phía sau hần có một con trâu rất lớn, hai sừng của nó nhọn hoắt và sáng bóng, đôi mắt thì đỏ ngầu.

Nhu Thủy liền chạy lại: "Đa tạ thất ông, làm phiền người phải đưa đồ đến tận đây cho con". Ông lão tên gọi Thất Ông này cũng nở một nụ cười: "Thật sự không có gì, nếu tiểu thư kêu ta đi chết ta cũng không từ". Ông vừa nói xong thì nhìn qua mấy người đằng sau Nhu Thủy, ông cũng đã từng gặp Ảnh Tử và Hình Phong rồi, nhưng Kinh Thiên ông chưa bao giờ thấy qua, khi ông đối nhãn với Kinh Thiên thì cảm giác được một cỗ sắc bén không gì sánh được.

Kinh Thiên cũng đối mắt với Thất Ông, hần cảm giác được người này không đơn giản, ánh mắt ấy thật thâm sâu khó dò. Thất Ông này cũng cảm thấy Kinh Thiên quả thật thần bí, hần liền vận công vào đôi mắt rồi dò xét lại một lần nữa, nhưng khi hần vừa chuẩn bị nhìn tới đan điền thì long ca đang nằm trong đó liền tức giận, một tiếng long ngâm phát ra làm cho vị Thất Ông hoảng sợ không dò xét nữa. Thất Ông sau khi bị tiếng long ngâm của long ca làm cho thất kinh thì sắc mặt ông lúc này cũng trắng bệch ra.

"Thất ông có chuyện gì thế". Nhu Thủy xem thấy sắc mặt của thất ông không tốt nên nàng lo lắng hỏi. Thất ông định thần lại áp chế thương thế xuống rồi ngẩng mặt lên nói: "Thật sự không có gì cả, chắc do đạo này tuổi già sức yếu nên vậy thôi". Nhu Thủy nghe nói thế cũng thấy lạ, Thất Ông mà cũng biết đến tuổi già sức yếu sao, mặc dù nhìn ông ấy như vậy thôi nhưng cũng là thuộc dạng cao thủ a, làm thế nào mà bị bệnh tật được, ông sống cũng gần hơn cả trăm tuổi rồi mà không sao, giờ dùng cái lại nói tuổi già sức yếu. Mặc dù Nhu Thủy không hiểu gì hết nhưng cũng không hỏi tiếp.

Thất Ông chuyển giao những thứ Nhu Thủy cần xong ông cũng liền leo lên con trâu kia rồi cáo từ, trước khi đi ông cũng quay lại nhìn kinh thiên với vẻ mặt thâm trầm. Kinh Thiên thì thấy rất khó hiểu, tại sao ông ta lại nhìn mình với ánh mắt bất thiện như thế nhỉ.

Sau khi đem mọi thứ vào phòng khách thì Nhu Thủy lấy ra những thứ Kinh Thiên cần, xong cả đám đều đứng xúm lại xem tên Kinh Thiên này chuẩn bị

làm gì. Kinh Thiên cũng không chậm trễ hấn liền mặc bộ đồ nặng gần sáu trăm ký này vào người, cảm giác của hấn lúc này chẳng khác nào đang ngồi trong phòng trọng lực, đợi một lúc sau hấn bỗng đứng dậy rồi bước đi từ từ và chậm rãi.

Nhu Thủy, Ảnh Tử và Hình Phong nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy khó hiểu, tại sao lại mặc cả bộ đồ nặng như thế lên rồi cứ đi qua đi lại trên sân làm gì, cả ba người cũng không để ý nhiều nữa, mỗi người đều có suy nghĩ riêng nên cũng không tiện hỏi làm gì. Sau đó ai nấy cũng từ về gian phòng của mình để tập luyện, mọi người đều phải chuẩn bị kỹ càng để làm nhiệm vụ mà Linh Loan viện trưởng giao.

Trải qua vài ngày, Kinh Thiên cũng đã dần quen với bộ đồ này, hiện nay hấn đã đi lại rất bình thường, còn có thể chạy nhảy được vài phút, khi ăn hấn cũng mặc, khi ngủ cũng mặc, đa số thời gian hấn đều mặc bộ đồ này lên người. Ba người Nhu Thủy mấy ngày nay nhìn hấn cứ như thế cũng thành quen mắt, mặc dù hỏi hấn làm gì thì hấn chỉ nói là tập luyện. Từ lúc tới biệt viện này thì cũng đã trải qua một tuần rồi, lúc này Kinh Thiên đã quen với bộ giáp nên hấn chuẩn bị tiến tới những bài tập tiếp theo. Hấn quy định ra thời gian chặt chẽ cho các bài tập, nào là chạy lên xuống núi, hít đất, nhảy cóc và đứng tấn.

Ngày đầu tiên khi tiếp xúc với những bài tập đó làm cho cơ thể hấn như muốn rụng rời, cũng may là nhờ có Lôi Đế luyện thể tăng thứ tư giúp hấn chữa trị, nếu không thì không nghĩ dưỡng vài ngày thì dùng hồng mà nhích được người xuống giường. Những ngày cực khổ tập luyện làm hấn mơ hồ cảm giác được mình sắp đột phá lên cấp 18, còn lời để luyện thể thì đã có dấu hiệu đột phá mạnh mẽ rồi, chỉ cần tìm chỗ yên tĩnh ngồi đã tọa là có thể xông phá.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lôi Đế Luyện Thể Tầng Năm

Trải qua sau mấy ngày tập luyện hiện nay Kinh Thiên mơ hồ đã chạm tới bình cảnh. Ban đêm trong căn phòng, hấn đang ngồi nhắm mắt định thần, Kinh Thiên vận dụng Lôi Đế Quyết đem thiên lực toàn thân bắt đầu luân chuyển liên tục khắp các kinh mạch, một hồi lâu sau hấn tự thiên lực lại ở đan điền.

Lúc này thiên lực trong thiên địa bắt đầu hướng về phía hấn tụ tập lại, thiên lực bao quanh cơ thể Kinh Thiên, nhìn giống như có một làn sương mù đang phiêu đảng trước mặt của hấn.

Kinh Thiên bắt đầu vận khởi thiên lực, thiên lực ào ạt như phô thiên cái địa nối đuôi nhau xông về bình cảnh, chúng tấn công dồn dập làm cho bình cảnh bắt đầu chấn động như muốn nổ tung, lần đầu không xông phá được thì Kinh Thiên tiếp tục lần thứ hai thứ ba, sau nhiều lần công phá bình cảnh đã xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Kinh Thiên điều khí rồi bắt đầu dùng hết thiên lực xông phá mà qua, bình cảnh lúc này đã chống đỡ không nổi liền vỡ vụn, thiên lực cứ thế mà tràn vào, vài phút sau thì thiên lực của Kinh Thiên tăng lên chóng mặt, lúc này hấn đã xài hết thiên lực rồi nhưng bây giờ nó bỗng dâng lên như thủy triều, chưa bao lâu sau đã lấp đầy đan điền của hấn.

"Ha ha, tên này thật sự đột phá rồi a, mấy ngày nay ta cũng mơ hồ cảm giác được hấn sắp đột phá, nhưng không ngờ lại nhanh tới vậy". Ảnh Tử đang ngồi nói chuyện với Hình Phong và Nhu Thủy nhưng hấn vẫn chú ý động tĩnh chỗ Kinh Thiên.

"Thân người thì không lo, suốt ngày đi lo chuyện người khác, ba chúng ta bị vây khốn ở bình cảnh lâu như vậy vẫn chưa đột phá được tam phẩm đỉnh phong a, nếu không mau lên thì sau này chúng ta sẽ bị tuyệt lại mất". Hình Phong ngồi đối diện hấn cũng lên tiếng, bọn họ bị vây ở bình cảnh này suốt mấy tháng trời rồi nhưng không có cách nào đột phá nổi, nhìn Kinh Thiên đột phá bình cảnh hấn cũng thở dài than thở.

"Hai người các người suốt ngày ăn chơi là giỏi, nếu mà chăm chỉ tập luyện thì đâu phải ngồi đây thân thờ như thế, Kinh Thiên đột phá rồi dù sao cũng mừng cho hấn, ta thật muốn xem khi hấn đạt tới tam phẩm sơ kỳ thì các người sẽ ra sao, hấn mới nhị phẩm thôi đã ép Hình Phong người như vậy rồi". Nhu Thủy ngồi kế bên cũng nhắc nhở hai tên này, thân nàng là đội trưởng nhưng thật chả dễ chịu tí nào, suốt ngày đốc thúc hai thằng này luyện tập không cũng là chuyện khó khăn.

Dùng vũ lực ư, ba người tu vi ngang nhau thì sao dùng đây!

Còn chửi bới hay ăn nói nhẹ nhàng thì đối với hai tên này cứ như đàn gảy tai trâu, cả hai mặt dày tới đáng sợ, lúc chửi thì cứ ngồi cười, lúc nói nhẹ nhàng thì lại lẩn tránh, thật sự là tức chết người.

Lúc này Kinh Thiên ngồi trong căn phòng hấn cũng đã mở mắt rồi thở ra một ngụm trọc khí, cảm giác lúc đầu khi đột phá thật sự thống khổ a, nhưng sau khi đột phá xong thì thấy rất thư thái, thiên lực hấn lúc này đã nhiều hơn trước mấy lần.

Nhưng mọi việc vẫn chưa xong, Lôi Đế Luyện Thể của hấn hiện nay cũng có dấu hiệu muốn đột phá,

Kinh Thiên lại nhắm mắt tiếp, nhưng lần này hấn lại chìm vào giấc ngủ say, một lúc lâu sau thì quang cảnh hấn thường thấy đã hiện ra trước mắt: "Thật lâu rồi chưa quay trở lại đây a, từ sau khi ta có thể khống chế việc tiến nhập mộng cảnh thì số lần tới đây đã ít hẳn ra".

Hấn đứng nơi đó nhìn một hồi lâu rồi hét lên: "Lôi Đế Luyện Thể tầng thứ năm".

Một thân ảnh trong suốt hiện ra trước mắt hắn, liền sau đó thấy thân ảnh này bắt đầu rót những tia hoàng kim lồi vào trong xương cốt, sau khi hoàng thành thì xương cốt của nó bắt đầu tỏa ra quang mang màu hoàng kim nhàn nhạt.

Kinh Thiên thấy một cảnh này liền khó hiểu, chả lẽ tầng thứ năm là dùng hoàng kim lồi dung nhập vào xương cốt ư.

Khi nghĩ tới đây hắn cũng toát mồ hôi lạnh, mẹ ơi da thịt khi bị cái lồi điện này chạy qua đã đau thấu trời rồi, giờ còn để nó dung nhập vào xương cốt, lấy gì mà chịu nổi đây.

Kinh Thiên do dự một hồi cũng làm theo chỉ dẫn của cái thân ảnh này, hắn bắt đầu tụ tập hoàng kim lồi lại, sau một hồi thì hắn bắt đầu từ từ đưa lồi điện dung nhập với xương cốt.

Tia lồi điện vừa mới chạm vào xương cốt của hắn thì cả người Kinh Thiên bắt đầu run lên bần bật, thật sự cái cảm giác đau khủng khiếp này chịu đựng không thấu. Nhưng hắn vẫn cắn răng cương quyết tiếp tục.

Thời gian cũng từ từ trôi qua, nhưng tiến trình dung nhập hoàng kim lồi vào xương cốt thật sự diễn ra rất chậm, một phần nếu có sự cố gì thì xương cốt sẽ bị hủy mất, cũng do một phần cơn đau quá kinh khủng nên Kinh Thiên nhiều lần phải dừng lại.

Lúc này ở bên ngoài trời cũng đã sáng, Kinh Thiên tốn cả đêm để xông phá lên tầng năm của Lôi Đế Luyện Thể, nhưng hiện nay vẫn chưa có dấu hiệu nào cho thấy hắn đã đột phá xong.

Long ca nằm trong đan điền của hắn vẫn một mực quan sát, lâu lâu hắn còn nở một nụ cười quái dị: "Hắc hắc, tầng năm này không như bốn tầng đầu a, sự đau đớn của nó thật sự cả ta cũng thấy cảm thấy tê rần, nhưng nếu vượt qua được thì người sẽ dần dần lột xác".

Ba người Nhu Thủy hiện nay đang ngồi trong phòng cách uống trà, bọn hắn đang đợi Kinh Thiên thức dậy để xem tên này tiến bộ ra sao, nhưng ba người chờ cả buổi vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu, thấy vậy Nhu Thủy cũng lo lắng một chút: "Không biết Kinh Thiên học đệ có làm sao không, tại sao giờ này hắn vẫn chưa dậy đây, chẳng lẽ hôm qua đột phá gặp rắc rối gì rồi"

Ảnh Tử và Hình Phong cũng thấy có điều kỳ lạ, nhưng rõ ràng hôm qua đã cảm giác được hắn đột phá thành công, thì lấy gì mà xảy ra rắc rối, chỉ có thể là do hắn ngủ quá say mà thôi. Hai tên này cũng bảo Nhu Thủy cứ ngồi đây mà đợi, lo lắng cùng bằng thừa.

Ầm Ầm!

Khi ba người đang nói chuyện với nhau thì từ phía gian phòng của Kinh Thiên vang lên những tiếng sấm nổ, tiếng sấm càng ngày càng lớn hơn, khi cả ba chạy ra xem thì thấy từ phía đó bốc lên một cột khói màu đen dày đặc.

Ba người không biết chuyện gì xảy ra nên tức tốc chạy tới đó xem, khi tới nơi thì đập vào mắt ba người là một quang cảnh đồ nát, căn phòng của Kinh Thiên đã bị sụp đổ xuống, đất đá văng khắp nơi, nhìn giống như có người vừa giao đấu ở đây.

Một lúc sau bỗng nhiên có một thân ảnh phóng lên cao, thân ảnh này da của hắn phát ra một màu hoàng kim sáng chói, phản xạ ra cả xung quanh, những tia sáng màu hoàng kim đó làm cho người ta có cảm giác như gặp một vị đế vương của trời đất, khiến mọi người muốn triều bái vậy.

Hắn ở trên không trung tung ra mấy quyền, mỗi quyền đều mang theo lực lượng kinh người, theo từng quyền phát ra còn có tiếng sấm vang lên, trông rất là oai phong cự phách.

Ba người Nhu Thủy thấy vậy cũng kinh ngạc, trong biệt viện của họ từ khi nào lại xuất hiện một cao thủ như vậy, nhìn quyền hắn tung ra thật sự uy lực không nhỏ tí nào.

Thân ảnh này bắt đầu từ từ hạ xuống, những tia sáng kia bắt đầu thu liễm lại vào trong người hắn, Nhu Thủy ngưng thần nhìn lại thì thấy đây chính là Kinh Thiên, nhưng hắn mang lại cho nàng cảm giác áp bức khó tả.

"Hô, cảm giác thật là sảng khoái, không ngờ sau khi đột phá xong lực lượng lại tăng lên đáng sợ". Kinh Thiên vừa mới đột phá xong nhưng do quá kích nên hắn không cách nào kiềm chế được, liền tung người lên không tay đám loạn xạ muốn phát tiết ra.

"Uy, sao mọi người lại chạy hết tới đây thế này". Do quá phấn khích nên Kinh Thiên giờ mới phát hiện ra bọn người Nhu Thủy đang đứng nhìn mình, thấy ánh mắt kinh ngạc của họ thì Kinh Thiên cũng thấy lúng túng, hắn bắt đầu nhìn qua xung quanh thì thấy quang cảnh nơi đây đã đồ nát, lúc này hắn mới hiểu lý do vì sao họ lại nhìn mình như thế.

"Kinh Thiên, vừa rồi là...". Ảnh Tử thấy một cảnh vừa rồi hắn cùng tò mò hỏi.

"Không có gì, chỉ là công pháp của đệ vừa mới đột phá thôi".

"Thật là công pháp bá đạo". Hình Phong cũng bất giác khen một tiếng, chỉ là đột phá thôi mà đã gây ra động tĩnh như vậy, nếu mà sử dụng thì không biết sẽ ra sao.

"Kinh Thiên, chúc mừng đệ a". Nhu Thủy đứng một bên cũng chúc mừng hắn.

"Xin lỗi học tỷ, đệ lỡ phá nát mất một căn phòng này rồi". Nếu như là bình thường thì Kinh Thiên phá nát một căn phòng cũng không sao, nhưng cái biệt

viện này lại bất đồng. Vật liệu xây lên nó toàn là Thanh Tâm Trúc, thứ này quý giá cỡ nào thì người ngu nhìn qua cũng thấy.

"Không sao, việc nhỏ thôi ấy mà, biệt viện này thiếu gì phòng, phá một hai cái thôi có là gì". Nhu Thủy nói xong liền quay sang ra lệnh cho Hình Phong dọn dẹp chỗ này.

Hình Phong liền phất tay một cái, một con gió bắt đầu thổi những đồng đồ nát ra ngoài, sau đó mọi người lại trở về phòng khách nói chuyện như chưa từng xảy ra việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thiên Thủy Kiếm

Kinh Thiên lúc này đã cùng ba người Nhu Thủy trở về phòng khách. Nhu Thủy bắt đầu pha trà rồi ngồi xuống đối diện với kinh thiên, thấy hình thái nghiêm túc như thế của Nhu Thủy thì Hình Phong và Ảnh Tử biết nàng sắp làm gì, hai tên này cũng im lặng.

Nhu Thủy nhẹ nhàng mở lời: "Kinh Thiên học đệ, chúc mừng đệ tu vi lại tinh tiến a"

"Đa tạ học tỷ". Kinh Thiên thấy không khí có phần không đúng, sao hôm nay biểu hiện của ba người rất lạ.

Nhu Thủy: "Kinh Thiên, đệ thấy ba người chúng ta như thế nào".

Kinh Thiên suy nghĩ mãi vẫn không ra tại sao biểu hiện của họ lại thế, nhưng hắn vẫn trả lời câu hỏi của Nhu Thủy: "Ba người thật sự rất tốt a, vui vẻ, hòa đồng, và tính khí hai người Ảnh Tử và Hình Phong học trưởng có hơi kỳ lạ, nhưng bắt quá đệ thích".

Nghe Kinh Thiên nói thế Nhu Thủy cũng nở một nụ cười: "Vậy nếu ta mời đệ gia nhập vào tiểu đội thì đệ thấy sao?".

Kinh Thiên thấy Nhu Thủy đưa ra lời mời thì hắn đã hiểu tại sao biểu hiện của họ lại lạ như vậy. Nhưng hắn cũng suy nghĩ một hồi: " Nhưng thực lực của đệ có phần hơi thấp a, nếu gia nhập chỉ sợ là làm gánh nặng cho mọi người thôi".

Ảnh Tử này giờ ngồi một bên lắng nghe, hắn thấy Kinh Thiên nói thế liền cười: "Ha ha, đệ lo cái gì, tu vi đệ không đủ ư, thật hoang đường, một người chỉ với nhị phẩm cấp 17 đã đánh hòa với cái tên Hình Phong khi áp chế tu vi xuống "tam phẩm sơ kỳ" chưa nói đệ từng đánh qua với Hoa Chi Chu nữ hoàng, dù sao con quái thú đó cũng là ngũ phẩm cao cấp đấy".

Trong lúc nói Ảnh Tử cố tình nhấn mạnh chữ "tam phẩm sơ kỳ" rồi nhìn qua tên Hình Phong. Hình Phong nghe thấy vậy biết tên Ảnh Tử đang nhân cơ hội này châm chọc hắn, nhưng hắn vẫn ngồi im không thêm cãi, nói nhiều với cái thằng Ảnh Tử này thì chỉ có một chết chứ không được lợi ích gì.

"Kinh Thiên, thật sự tu vi không đủ thì sau này có thể từ từ luyện tập, ta đánh giá rất cao tiềm lực của đệ trong tương lai, thật sự nếu đệ gia nhập đó là may mắn của tiểu đội chúng ta a". Nhu Thủy vẫn cố gắng thuyết phục Kinh Thiên, hắn lúc này còn rất trẻ mà tu vi đã như thế rồi thì sau này tiền đồ vô hạn, nếu có thể lôi kéo được thật sự là một trợ giúp rất lớn.

Kinh Thiên cũng ngồi suy nghĩ một hồi rồi chấp nhận: "Nếu mọi người đã không chê thì học đệ nguyện đồng ý gia nhập, mong mọi người sau này chiếu cố".

Thấy Kinh Thiên gia nhập thì ba người Nhu Thủy cũng cười lên, hai tên Ảnh Tử với Hình Phong này giờ cũng chỉ giả bộ làm ra bộ mặt nghiêm túc mà thôi, còn Nhu Thủy thì nghiêm túc thật sự, nàng đúng là đánh giá rất cao về Kinh Thiên.

"Ha ha, Kinh Thiên chúc mừng đệ gia nhập tiểu đội của chúng ta a, từ nay về sau ta lại có thêm người để luận bàn rồi, thật sự là luận bàn tới cái tên Hình Phong này chán chết, mới đánh được xiu thì hắn đã chạy mất tiêu". Ảnh Tử cao hứng cười vài tiếng.

Hình Phong nghe hắn dìm hàng mình thì cũng giận tím mặt: "Ai nói ta bỏ chạy hả, đánh với cái loại như ngươi chỉ tức muốn học máu, lúc nào cũng ăn thâm rồi tìm cách đánh lén, làm ta chỉ muốn chống đỡ khó mà công kích, ngươi đánh ta không được, ta đánh ngươi cũng không xong, nếu tiếp tục chỉ tốn thời gian mà thôi, ta nhường ngươi thì có".

Ảnh Tử cũng cười khinh rồi làm ra bộ dáng lưu manh: "Gi, ngươi nhường ta, nói nghe thật hay nhỉ, vậy giờ ta với ngươi ra ngoài làm một trận thế nào?"

Hình Phong cũng không ngại gì mà gật đầu đồng ý: "Đánh thì đánh, ta sợ ngươi sao, để cho ngươi ném thử uy lực của chiêu thức Long Quyền Phong".

Khi Hình Phong nói tới đây thì Ảnh Tử mới chợt nhớ ra, bỏ bà rồi thằng này hơn tuần trước vừa được Kinh Thiên chỉ điểm, chiêu thức đó thật sự là chống không nổi a, giờ làm sao đây, một phút cao hứng mà chơi ngu rồi.

Nhu Thủy thấy khuôn mặt khó xử của Ảnh Tử nên nàng cũng lên tiếng giải vây, hai tên này mà đánh nhau ở đây thì biệt viện mà nàng khổ công xây dựng thật sự hỏng mất.

Trong lúc hai người Hình Phong và Ảnh Tử đang cãi nhau thì Kinh Thiên chợt nhớ ra điều gì đó, rồi hần tiện tay lấy ra một thanh kiếm vẫn đeo bên hông rồi đặt lên bàn: "Thật xin lỗi, thanh lời kiếm này mượn của Nhu Thủy học ti giờ ta mới nhớ ra".

Nhu Thủy chỉ cười với hắn: "Không sao cả, đệ cứ giữ lấy đi, ta tặng đệ cây kiếm này cũng coi như là quà cho đệ khi vừa gia nhập a". Nhu Thủy nói xong cũng liền nhìn sang Hình Phong và Ảnh Tử, thấy ánh mắt của Nhu Thủy thì họ liền hiểu ra.

Hình Phong từ trong ống tay áo lấy ra hơn mười cây châm màu trắng sáng rồi đưa cho Kinh Thiên: "Ta thật sự cũng không có gì tặng đệ, thôi đệ lấy tạm mấy cây Phong Thần Châm này để tiện phòng thân a".

Ảnh Tử thì loay hoay một hồi vẫn không biết tặng hắn cái gì, đa số những thứ có trong người hắn chỉ dành cho sát thủ xài, giờ phải lấy gì tặng đây. Tìm kiếm một hồi thì hắn liền lấy ra một cái viên thuốc màu tím: "Kinh Thiên, hắc hắc, đây là viên thuốc tên là Huyền Tử đan, khục khục, thật ra cái này cũng không có công hiệu gì đặc biệt, nó là nó là..."

Thấy khuôn mặt ấp úng của Ảnh Tử thì Kinh Thiên, Hình Phong, và Nhu Thủy cũng thấy kỳ hoặc, tên này sao bỗng nhiên ăn nói như thế, bình thường miệng hắn cứ như bôi dầu mỡ ăn nói rất trơn tru mà.

Ảnh Tử ho khan vài tiếng rồi nói tiếp: "Khục khục, viên thuốc này khi...khi... người thấy người con gái nào ân ý, chỉ cần đốt nó lên, thì nó sẽ tỏa ra hương thơm làm cho người ta... tăng lên dục vọng a".

Oanh!

Khi nghe Ảnh Tử nói tới đây thì tên Hình Phong cũng bật ngửa ra khỏi ghế, còn Nhu Thủy khuôn mặt đã thoáng ửng đỏ, Kinh Thiên thì nhìn hắn như thấy được một con hàng cực phẩm trong cực phẩm a.

Lần đầu tiên gia nhập người lại tặng cho ta món quà như vậy, khác gì kêu ta đi tìm gái đâu.

Nhu Thủy tức giận liền đứng lên nằng phất tay một cái, bỗng thủy lực bao bọc viên thuốc trên tay Ảnh Tử lại rồi hòa tan nó vào trong, sau đó nằng phất tay một cái đem nó phóng ra ngoài rồi ngấm xuống đất tiêu tán. Nhưng nằng không ngờ được, rất lâu sau thì mảnh sân này lại mọc lên cây trúc màu đen, tên nó là Hắc Âm Dục Vọng Trúc, là thần dược cho những cánh đàn ông bị cái bệnh quái gở kia a.

Nhu Thủy khuôn mặt tức giận: "Ảnh tử, cái tên này, người hết đồ tặng rồi hay sao mà lại đem ra cái thứ như thế hả, người không biết ta là thân con gái đang ngồi đây sao".

Àch, Ảnh Tử lúc này chợt nhớ ra, hắn thật sự quên rằng Nhu Thủy đang ngồi đây, nếu như chỉ có mấy thằng con trai thì chuyện này thật sự không có gì, nhưng lần này thì lại khác a.

Ảnh Tử thấy Nhu Thủy đang tức giận liền giải thích: "Nhưng ta thật sự không có quà gì a, toàn mấy thứ dành cho sát thủ thôi, chỉ có viên thuốc đó là hữu dụng, trước khi đi cha và mẹ đưa nó cho ta, hai người nói viên thuốc này rất hữu dụng với đàn ông con trai, nên ta mới đưa cho hắn thôi".

Ta ngất, khi nghe tới đây thì ba người đồng thời muốn té xỉu mà ngất đi, thật sự không biết nói làm sao, lại có cha mẹ nào mà tặng con cái món quà như thế, thật sự là không sợ con họ ở ngoài làm bậy à.

Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, họ chỉ sợ con họ không gây họa thôi, là công tử của một đại gia tộc như thế mà hiền lành, hàm dưỡng như người thường thì đó mới là chuyện lạ.

Khi đưa viên thuốc này cho Ảnh Tử thì chả khác nào ý họ là người cứ tận lực mà gây sự, gây sự cỡ nào cũng có hai chúng ta chống đỡ cho người, người thấy thích đưa con gái nào thì thịt đứa con gái đó, có cháu cho hai chúng ta càng tốt, càng đông càng tốt a.

Một đại gia tộc việc họ sợ nhất không phải là bị người ta tìm tới gây sự, mà họ sợ nhất chính là không có truyền thừa mà thôi, nếu đám nhóc trong gia tộc càng nhiều thì họ càng có nhiều nhân tài để bồi dưỡng, sau này sẽ là một trụ lực to lớn cho gia tộc.

Dù sao Nhu Thủy cũng ở trong một siêu cấp gia tộc nên chuyện này nằng cũng hiểu phần nào, tuy tính tình tên Ảnh Tử thích gây rối như những chuyện hại có gái nhà lành thì hắn chưa bao giờ làm ra, chỉ là cách giáo dục của người lớn có phần hơi quá mà thôi.

Nhu Thủy cũng không thèm nói tới hắn nữa, Hình Phong đang trợn mắt ngã dưới đất cũng đứng dậy phui vài cái rồi ngồi lại trên ghế. Nhu Thủy vừa ngai ngừng vừa mở miệng nói với Kinh Thiên: "Thật sự mất mặt quá, đệ đừng để ý làm gì, tên này bên ngoài nhìn thế thôi chứ hắn thật sự không xấu, thật là không xấu đâu".

Kinh Thiên nhìn thấy khuôn mặt Nhu Thủy ngai ngừng như thế hắn cũng nhìn liên tục, thật sự bộ dáng lúc này của Nhu Thủy muốn làm chết người a, dễ thương quá mức rồi: "Khụ khụ, cũng không có gì, lúc đầu đệ cũng nói tính tình hai người họ kỳ hoặc, nhưng đệ lại thấy thích".

Nhu Thủy nghe Kinh Thiên nói thế nằng cũng bình tĩnh lại không còn ngai ngừng nữa: "Thanh lời kiếm ta tặng cho đệ thật sự chưa có tên, giờ nó là của đệ rồi nên tên gì đệ tự quyết định, một thanh kiếm nếu không có tên thì chỉ là một kiện binh khí bình thường mà thôi".

Nghe Nhu Thủy nói thế hắn mới liền ngẩn ra, lại còn có vụ này sao. Kinh Thiên mới bước chân vào thế giới này nên có nhiều điều hắn vẫn chưa biết, phàm những người xài binh khí họ đều đặt tên cho nó, họ lúc nào cũng yêu quý binh khí của mình như là thân thích không bao giờ rời nhau, dần dần sau này binh khí sinh ra linh tính rồi trưởng thành lên. Nếu một kiện binh khí không có tên dù có chém sắt như bùn thì cũng chỉ là binh khí tầm thường mà thôi.

Kinh Thiên cũng chợt nhớ ra thanh Kim Kiếm mà hắn nhận được trong mộng cảnh hình như cũng chưa có tên a, sau này phải kiếm một cái tên cho nó mới được. Không nói về vấn đề của Kim Kiếm nữa, mà hắn đang suy nghĩ nên đặt tên cho thanh lõi kiếm Nhu Thủy tặng.

Bất giác đôi mắt của Kinh Thiên sáng lên: "Chúng ta hữu duyên mới gặp được, mà thanh kiếm này còn được Nhu Thủy học tỉ tặng, nên ta đặt tên cho nó là Thiên Thủy đi"

Khi nghe được cái tên này ba người Nhu Thủy cũng gật đầu đồng ý. Tuy thanh kiếm này chỉ là một kiện trung phẩm bình khí như giá trị của nó không phải ở đó, nó đánh dấu ngày Kinh Thiên gia nhập tiểu đội này, về sau khi tiểu đội này nổi danh khắp Phá thiên thế giới thì thanh kiếm ấy vẫn ở bên người Kinh Thiên, làm cho hắn hồi tưởng về những ngày đầu khi đặt chân tới đây, và khi hắn mới gia nhập tiểu đội này.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Đế Vương Công Pháp

Sau một hồi trò chuyện thì Ảnh Tử chợt nhớ ra một điều gì đó: "A, phải rồi, ta được một người bạn thông báo là tháng sau trên Kiếm Sơn, Kiếm Tông tổ chức một buổi đấu giá với gấp gờ một số nhân tài mới nổi, các người có hứng thú đi xem không".

"Không hứng". Hình Phong làm ra vẻ mặt không quan tâm nói dứt khoát, không phải hắn không có hứng thú nhưng do mỗi lần có những buổi tiệc như thế hắn toàn làm đích ngắm cho mọi người bàn tán, dù sao một tên công tử của gia tộc xuống dốc thường là đề tài nóng hổi cho mấy đứa con em của gia tộc khác.

Càng ngày hắn càng không thích những buổi tiệc như thế, chỉ có tên Ảnh Tử là hay tham gia mà thôi, dù sao gia tộc hắn cũng nổi tiếng gần xa nên cũng không có gì cổ kị.

"Ta cũng không thích lắm, nhưng nếu được cũng tới một phen, ta chưa bao giờ tham gia những buổi tiệc như thế". Nhu Thủy từ nhỏ đã là cảnh vàng lá ngọc, năng dù sao cũng thuộc siêu cấp gia tộc nên cũng chả cần giao lưu với các gia tộc khác làm gì.

Con em của những gia tộc này thường giao lưu với nhau đa số là vì công việc của gia tộc, với lại phần lớn cũng muốn xúc tiến quan hệ của hai bên.

Gia tộc Nhu Thủy thì khác, xúc tiến quan hệ ư, không cần, thử nghĩ xem một siêu cấp gia tộc như thế thì xúc tiến quan hệ làm gì, người ta không tự tìm tới thì thôi. Nhưng Nhu Thủy dù sao vẫn muốn đi thử cho biết, năng rất ít khi có dịp xem náo nhiệt như vậy.

"Đấu giá à, chắc ở đó có nhiều thứ đáng xem lắm, đệ chưa lần nào tham gia vào những nơi như thế, thật cũng muốn đi thử một phen". Ánh mắt Kinh Thiên hiện lên vẻ tò mò, hắn từ trước tới nay thật sự chưa bao giờ tham gia vào những buổi tiệc như vậy.

Ảnh Tử: "Nếu muốn tranh với người khác thì lần này phải chuẩn bị ngân lượng cho thật kỹ a, ta hiện nay sau mấy năm làm nhiệm vụ cho Thiên Minh học viện cũng tích góp được khoảng hai mươi vạn lượng hoàng kim nhưng chắc không đủ, nghe nói Kiếm Tông cũng đem tới vài thanh bảo kiếm, chắc cũng thuộc dạng thượng phẩm bình khí, ta cũng muốn có được một thanh xem sao".

Hình Phong nghe Ảnh Tử nhắc tới Kiếm Tông lần này đem chào hàng vài thanh bảo kiếm thì ánh mắt hắn tỏ ra một cách xem thường và khinh bỉ. Thượng phẩm bảo kiếm ư, ta phi, nếu như người nhìn thấy thanh kiếm của tên Kinh Thiên kia xài thì người sẽ biết kiếm của cái đám Kiếm Tông gia chỉ là sắt vụn mà thôi.

Kinh Thiên nghe Ảnh Tử nói về điều kiện trao đổi trong buổi đấu giá thì cũng thoáng nhú mày, thật sự bây giờ trên người hắn không có ngân lượng a, chỉ được mỗi cái hoa Cửu Diệp Mạn Đà La, cùng với một đoá Hắc Diệp Lan Hoa, tuy hai cái này cũng tính là thiên tài địa bảo nhưng thật sự không thấm vào đâu.

Ai mà biết được cái đám con em thế gia kia tài lực hùng hậu ra sao, nếu muốn tranh với chúng thì nhiều đây thật sự không đủ. Hiện nay trong người hắn có hơn hai vạn điểm tích lũy của Thiên Minh học viện, tính ra cũng đổi được hai vạn lượng hoàng kim, nhưng theo lời của Ảnh Tử nói thì cái con số này quá nhỏ đi.

Người ta cầm hai mươi vạn mà còn chê không đủ, vậy thì hai vạn của mình thì thấm vào đâu.

Thấy sắc mặt đám chiêu của Kinh Thiên thì Ảnh Tử cười hắc hắc lên tiếng: "Kinh Thiên, đệ sao vậy, đừng nói với ta đệ không có ngân lượng a, giết hoa chi chu theo ta tính cũng gần sáu vạn điểm tích lũy rồi, còn tài sản của gia tộc nữa chắc cũng đủ mua vài món tầm tầm chứ".

Kinh Thiên thấy Ảnh Tử nói thế hắn cũng cười khò: "Thật sự việc giết hoa chi chu kia thì đệ đã chia phần lớn cho mọi người có mặt ở đó rồi, còn về phần gia tộc thì, thật sự đệ không thân thích a".

Nếu nói tình trạng hiện giờ Kinh Thiên mò côi thì cũng có phần đúng, vì ở thế giới này hắn có người nào là thân thích gì đâu.

Ảnh Từ nghe hắn nói thế thì mới hiểu ra mình nói chuyện hơi có chút quá đáng rồi, đụng chạm vào vết thương của hắn, nhưng Ảnh Từ lại không biết tên Kinh Thiên này chỉ đang chém gió với hắn thôi.

"Ài, ta thật thất lễ, vậy đi ngươi cần thì ta có thể cho mượn khoảng năm mươi vạn, sau này ngươi trả lại cho ta cũng được". Thật sự Ảnh Từ có thể cho hắn mượn nhiều hơn, nhưng dù sao gia tộc hắn cũng là gia tộc sát thủ, không phải gia tộc làm ăn buôn bán gì, nên về vấn đề tài chính có hơi khắt khe một tí.

"Thật sự thì không cần như thế, đệ biết một số nơi có thiên tài địa bảo, nhưng khi kiếm được rồi còn phải bán ra, vấn đề đệ quan tâm là không biết bán cho nơi nào, chỉ sợ là đệ không biết bị người ta ép giá thôi".

Kinh Thiên mới tới thế giới này nên hắn thật sự không rành về giá cả của mấy món đồ đó, mà thương buôn thì có ai hiền lành gì đâu, họ không ăn tươi nuốt sống mình thì đã là phước đức ba đời rồi.

Nhu Thủy thấy hắn nói thế thì nàng cũng nở một nụ cười rồi nói: "Ta tưởng chuyện gì khó, chứ chuyện này thì không sao, may mắn cho đệ là gia tộc ta rất thích tích trữ thiên tài địa bảo a, nhất là thảo dược, gia tộc ta hay đem nó bán ra cho một số gia tộc và thế lực, nên nếu được thì đệ đi kiếm về rồi bán lại cho ta, ta bảo đảm không ép giá đệ."

"Nếu Nhu Thủy học tỷ đã nói thế thì đệ cũng yên tâm, vậy bây giờ đệ cũng cáo từ, phải trở về sắp xếp rồi đi kiếm thiên tài địa bảo thôi, nếu chậm trễ nữa thì sợ không kịp tới buổi đấu giá". Kinh Thiên vừa nói xong thì hắn cũng đứng dậy rồi bước ra ngoài, nhưng làm cho người khác khó hiểu là mỗi bước chân hắn đi đều tỏa ra khí thế kinh người.

Sau khi Kinh Thiên bước ra khỏi cửa thì ba người Ảnh Từ, Nhu Thủy và Hình Phong vẫn chăm chăm nhìn hắn.

Ảnh Từ vẫn cứ có cảm giác gì đó kỳ lạ, hắn bắt giác mở miệng: "Thật sự kỳ lạ a, ta cảm thấy hôm nay Kinh Thiên có điều gì đó không đúng, cảm giác rất khác, nhưng ta không biết được đó là gì".

Nhu Thủy ngồi đó cũng gật đầu đồng ý với hắn: "Ta cũng cảm thấy vậy, thật sự lúc đầu chỉ tưởng là bản thân suy nghĩ lung tung, nhưng không ngờ ngay cả ngươi cũng có cảm giác như thế".

Ảnh Từ thần sắc vẫn mơ hồ, hắn thật sự không đoán ra được: "Hình Phong ngươi nói xem, đây là chuyện gì, sao này giờ vẫn im lặng vậy".

Hình Phong vẫn bộ mặt suy nghĩ ngồi im ở đó, từ lúc nhìn thấy Kinh Thiên vừa đột phá thì hắn đã có cảm giác này rồi, nhưng này giờ lo nói chuyện nên cũng không để ý nữa, khi nghe hai người Nhu Thủy và Ảnh Từ nhắc đến thì hắn mới để tâm.

"Ta cũng không có nắm chắc lắm, xem khí thế của hắn thật sự rất giống, đúng rồi là rất giống một vị quân vương". Hình Phong thật sự cũng không dám chắc mình có đoán đúng hay không, nhưng cảm giác này dường như hắn đã thấy qua ở đâu đó rồi.

Khi nghe Hình Phong nói thế thì Ảnh Từ và Nhu Thủy cũng thoáng kinh ngạc. Quân Vương, có nhầm lẫn gì ở đây chẳng, nói như vậy chẳng lẽ Kinh Thiên là con rơi của bậc đế vương nào đó.

Thấy khuôn mặt bán tín bán nghi của Nhu Thủy và Ảnh Từ thì Hình Phong hiểu ra họ đang suy nghĩ cái gì: "Thật sự không như các ngươi nghĩ, phạm là những người đứng trên một đỉnh cao về lĩnh vực gì đó thì họ thường có bậc khí thế quân vương này"

Hình Phong cũng đang nhớ lại gì đó rồi nói tiếp: "Hắn các ngươi còn nhớ một người là Dược Vương chứ?"

Khi nghe Hình Phong nhắc tới chữ Dược Vương thì hai người Ảnh Từ và Nhu Thủy mới chợt nhớ ra, chẳng trách sao cái cảm giác này lại quen thuộc như thế, thật là giống a, vị Dược Vương mà cả ba người từng gặp kia khi tới thăm gia đình Ảnh Từ cũng đã từng gặp qua. Ông ta cũng có cái loại khí thế này.

"Nhưng Kinh Thiên đệ ấy còn quá trẻ, làm sao mà có được cái loại khí thế như vậy được". Nhu Thủy vẫn không tin được việc này, Kinh Thiên tuổi đời mới mười bảy, một người mười bảy tuổi như hắn cho dù là thiên tài yêu nghiệt khủng bố tới mức nào cũng không thể có được khí thế như vậy a.

"Thật sự còn một lý do nữa, đó là công pháp luyện tập của hắn, theo ta được biết thì trên đời này ngoài cao giai công pháp ra thì còn một loại công pháp nữa cực kỳ hiếm, đó là đế vương công pháp, trong lịch sử xuyên suốt của Phá Thiên thế giới thì công pháp này đếm không quá một bàn tay, chưa nói đã mất tích từ lâu rồi".

Dù sao gia tộc Ảnh Từ cũng là một gia tộc sát thủ, nên bọn họ phải tìm hiểu kỹ tất cả các loại công pháp và chiêu thức trên thế giới này, để khi ám sát họ nắm chắc điểm yếu của đối phương mà ra tay.

"Nếu theo lời ngươi nói, chả lẽ công pháp mà tên Kinh Thiên kia luyện tập là đế vương công pháp ư, điều này còn khó tin hơn nữa". Thật sự Hình Phong không dám tin điều này, đế vương công pháp a, công pháp này đã tuyệt tích rất lâu rồi nếu như có ai mà tái hiện nó lại trên thế gian này thì thật sự nhắc lên bao nhiêu sóng gió đây.

Bát phẩm, cửu phẩm sẽ lao vào tranh cướp, thật sự nói thế cũng còn chưa nhận xét đúng hết, ngay cả các vị Thiên Tôn cảnh giới nhất thiên cũng sẽ đổ mắt mà lao vào, nghĩ tới đây Hình Phong cũng cảm thấy sợ rồi, ai mà chẳng biết những người đó khủng khiếp ra sao, nếu như bị họ truy đuổi thì nắm chắc cái chết.

"Chuyện này tạm thời chúng ta không bàn tới nữa, nếu như truyền ra ngoài thật sự không hay, sẽ rước tới những phiền phức không đáng có, nói thật dù

cả gia tộc của ta cũng không thể đụng tới những người cấp bậc như thế". Nhu Thủy suy nghĩ rất thấu đáo, chuyện này không nhỏ, nếu truyền ra ngoài sẽ gây ra con bão tố, tính chất nghiêm trọng của nó thật sự năng không đoán trước được.

"Cũng có thể là chúng ta nhầm lẫn". Ảnh Tử thở dài nói: "Thử nghĩ mà xem, nếu người nào nghe được lời này từ miệng chúng ta chắc họ cười chết mất, ba đứa nhóc con thì biết gì về đế vương công pháp, chưa nói tên Kinh Thiên kia lấy từ đâu ra công pháp này, mà hắn không phải dạng thiên tài quái vật cho lắm, tuy mười bảy tuổi đã đạt tới nhị phẩm cao cấp, sức chiến đấu hơn người nhưng so với đám thiên tài quái vật của Kiếm Tông, Quyền Tông và tông bộ Thiên Minh thì có phần không đáng nói".

Lời này của Ảnh Tử thật sự không sai, nhiều người thiên tài yêu nghiệt khi tới tuổi của Kinh Thiên ít nhất cũng bước vào hàng ngũ tam phẩm rồi, chưa nói Phá Thiên thế giới rộng lớn này nhân tài như thế thật sự không ít.

Nhưng Ảnh Tử lại không biết Kinh Thiên chỉ trong vòng một đêm mà đã bước vào nhị phẩm sơ kỳ đỉnh phong, lại trải qua gần hai tháng hắn đã đạt tới nhị phẩm cao cấp, nói đúng hơn các thiên tài yêu nghiệt kia mới không đáng so sánh với hắn.

Còn Kinh Thiên lúc này cũng đã trở về phòng của hắn, đang chuẩn bị lại mọi thứ rồi bắt đầu đi kiếm thiên tài địa bảo, long ca cũng tán thành với ý kiến này của hắn, ra ngoài lịch lãm một phen tích lũy kinh nghiệm cũng là một điều tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Rời Đi

Kinh Thiên đang chuẩn bị mọi thứ cho chuyến đi lần này, đúng lúc đó thì Nhu Thủy tới tìm hắn.

Kinh Thiên quay lại nhìn nàng rồi hỏi: "Nhu Thủy học tỷ tới đây tìm đệ có việc gì không".

"Không có gì, đệ sắp đi rồi nên ta chuẩn bị cho đệ vài thứ mà thôi". Nhu Thủy vừa nói xong thì trên bàn đã xuất hiện một số đồ vật.

"Viên ngọc châu màu đen này là bản đồ, đệ cứ truyền thiên lực vào thì bản đồ sẽ lập tức hiện lên"

"Còn đây là một cái không gian giới chỉ cỡ nhỏ, chuyến đi này phải mang theo nhiều thứ nên có nó đệ sẽ thuận tiện hơn nhiều"

Kinh Thiên không ngờ rằng Nhu Thủy lại chu đáo như vậy, hắn cũng tính mượn một vài món đồ nhưng nàng ta đã chuẩn bị hết rồi.

Trong những món đồ này thì không gian giới chỉ là quý báu nhất, đa số các cao thủ nổi danh cũng không có được một cái.

"Đa tạ học tỷ, khi trở về đệ sẽ tặng cho học tỷ vài món đồ thật đẹp a". Kinh Thiên nói xong đang chuẩn bị rời đi thì Nhu Thủy kéo hắn lại rồi đặt vào trong tay hắn một cái lệnh bài màu trắng có khắc một chữ Văn rất lớn: "Khi đệ có việc gì cần thì cứ tới Lăng Văn thương hội, đưa lệnh bài này ra họ sẽ chuẩn bị cho đệ mọi thứ".

Kinh Thiên nhận lệnh bài xong hắn liền để vào trong không gian giới chỉ rồi ôm quyền chào cáo biệt Nhu Thủy.

"Đệ nên nhớ mọi việc phải cẩn thận, tính mạng là quan trọng hơn hết". Trước khi đi Nhu Thủy vẫn lo lắng nhắc nhở hắn.

Theo lời Nhu Thủy nói thì ở dưới chân núi có một thành thị rất lớn, từ chỗ này có thể dùng thông đạo đi tới Hãn thành, Hứa thành và Tung thành.

Cho nên trước tiên hắn phải tới đó rồi mới quyết định xem là sẽ đi tới thành thị nào.

Ngon núi này là gia sản tư nhân của Huyền gia nên không có ai ở đây ngoài mấy người Nhu Thủy, nên Kinh Thiên muốn triệu hồi ra Bôn Lôi Mã để đi cho nhanh, thật sự cái ngon núi này quá lớn, đi xuống thôi cũng mất hết một hai tiếng rồi.

Hắn chạy một mạch tới chỗ vắng vẻ rồi ra lệnh cho Bôn Lôi Mã hiện thân

Khi Bôn Lôi Mã xuất hiện thì một vài tiếng sấm vang lên làm kinh động phương viên mấy dặm xung quanh, những con thú nhị phẩm và tam phẩm hoàn toàn không thể nào chịu đựng nổi uy áp của Bôn Lôi Mã liền khuyết hết xuống đất.

Kinh Thiên đi tới vuốt ve nó vài cái, Bôn Lôi Mã lâu ngày được thả ra cũng hí lên tỏ vẻ vui mừng, nó dùng cái đầu dụi dụi vào người của Kinh Thiên.

"Hô, đạo này ngươi phát triển cũng mau nhỉ, hình như đã cao thêm khoảng một mét rồi, tu vi cũng đã bước vào ngũ phẩm cấp 45 nha". Kinh Thiên chơi rất sắn, hằng ngày hắn đều cho Bôn Lôi Mã ăn hoàng kim lõi, nếu như tu vi không tăng tiến thì đó mới là gặp quý.

Kinh Thiên ngay lập tức ngồi lên lưng của nó, Bôn Lôi Mã hí lên một tiếng dài rồi bắt đầu vụt đi, tốc độ của nó rất nhanh, nếu người khác nhìn vào chỉ thấy một cái bóng mờ xẹt qua mà thôi.

Trong lúc đó ba người Nhu Thủy đang ở trên đỉnh núi đã chạy ra ngoài biệt viện để xem chuyện gì xảy ra.

Trong lúc Kinh Thiên thả Bôn Lôi Mã ra ngoài thì vô tình con ngựa này phóng xuất một tầng uy áp làm cho thiên lực của ngọn núi bị dao động, nên đã thu hút sự chú ý của mấy người Nhu Thủy.

"Đây là loại thiên thú gì mà có thể tạo ra uy áp kinh người như thế". Ảnh Tử làm ra bộ mặt khó hiểu.

Cả ba người bắt đầu cảnh giác, nhưng họ cảm ứng được con thú này không có địch ý mà nó chỉ đang phóng xuống núi thôi.

"May mắn là con thú này không phóng lên đây làm loạn, nếu không thì chúng ta gặp rắc rối lớn rồi". Ảnh Tử trên mặt cũng thoáng giãn ra.

"Thôi chết, Kinh Thiên học đệ cũng đang đi xuống núi, hắn sẽ không gặp phải con thú này đấy chứ?". Khi nhớ ra việc này thì sắc mặt của Nhu Thủy cũng thoáng đổi. Đúng như nàng nói hiện giờ với tu vi của Kinh Thiên không thể nào đỡ nổi một chiêu của nó.

"Chắc không có gì đâu, Kinh Thiên vừa rời đi không bao lâu, làm sao có thể đuổi kịp con thiên thú này được". Hình Phong thấy Nhu Thủy lo lắng nên hắn cũng nói vài câu trấn an nàng.

Khoảng hơn chục phút sau thì Kinh Thiên đã xuống tới dưới chân núi, hắn đi tìm nơi vắng vẻ rồi thu hồi lại Bôn Lôi Mã. Hắn tiếp tục đi bộ thêm một đoạn nữa thì đã nhìn thấy thành thị, ở trên công thành có ghi một chữ Sơn rất lớn

Vừa tiến vào thì hắn thấy nơi này thật sự rất náo nhiệt, người người qua lại tấp nập, quán xá thì mọc lên ở khắp nơi.

Kinh Thiên đi vào tửu lầu xong chọn một góc vắng vẻ rồi ngồi xuống, hắn kêu vài món ăn nhẹ cùng với một bình trà, trong lúc chờ đợi thì hắn lấy ra viên ngọc châu màu đen mà Nhu Thủy tặng.

Kinh Thiên đưa tay đặt lên trên viên ngọc rồi bắt đầu truyền thiên lực vào cho nó, không bao lâu sau thì ngọc châu sáng lên, lúc này một tấm bản đồ đã hiện ra lơ lửng trên không trung.

Trên bản đồ này có ghi chú thành nào thuộc gia tộc nào cai quản, phân bố của các thế lực lớn nhỏ, tình hình ở nơi đó ra sao.

Sau khi nhìn một hồi thì Kinh Thiên quyết định đi tới Tung thành do Tung gia cai quản.

Ở Tung thành có một con sông tên là Bích Hải, ở dưới đáy sông này tồn tại một cái hang động rất lớn, người ta đồn rằng ở đây có cất giấu rất nhiều tài bảo nhưng từ đó tới giờ chưa một ai có thể tiến vào được.

Nhưng đối với Kinh Thiên thì khác, khi xưa lúc chơi game hắn đã đi qua rất nhiều địa danh rồi, mà cái thế giới này thì lại giống game đó nên cách ra vào hắn nắm rõ như lòng bàn tay.

Khi đã ăn uống xong thì Kinh Thiên để lại tiền rồi bắt đầu đi tới truyền tông môn ở Sơn thành, hắn trả một số tiền khá khá xong tên quản gia ở đây mở ra thông đạo cho Kinh Thiên.

Tên quản gia này nói chỉ có thể đưa Kinh Thiên tới nơi cách Tung thành một ngày đường mà thôi.

Vì Tung gia có luật không kẻ nào được mở ra thông đạo trong thành của họ, nếu ai vi phạm thì giết không tha. Tung gia ra quy định này cũng có cái lý của họ, thử nghĩ xem nếu mọi người cứ ra vào Tung thành theo kiểu đó thì chắc loạn mất.

Sau khi đi qua thông đạo thì Kinh Thiên được đưa tới một khu rừng rậm âm u, hắn nhìn quanh một hồi rồi xác định phương hướng của Tung Thành liền phóng người rồi đi, lần này hắn không sử dụng Bôn Lôi Mã nữa.

Vì hầu như các thông đạo tới Tung Thành đều xuất hiện ở đây, nếu như bị người khác bắt gặp thì sẽ đem tới nhiều phiền phức

Long ca kêu Kinh Thiên tìm đại một đoàn thương buôn nào rồi trả cho họ lộ phí để được đi theo, làm như vậy sẽ giảm bớt thời gian hơn và cũng thuận tiện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Lăng Gia Bá Đạo

Lúc này tại một vùng rừng núi trù phú tràn ngập sinh cơ, cây cối đa dạng, ở trên đỉnh núi có một trang viên khổng lồ toàn một màu xanh lục.

Trong đại điện có một người đang quỳ ở đó, người này đầu tóc bạc phơ, nhìn kỹ lại đó là Thất Ông lần trước đem đồ tới cho Nhu Thủy.

Phía trên có một người đang ngồi, khí thế hần tỏa ra đầy uy nghiêm, xung quanh người này có một tầng sương mù mỏng làm không cách nào thấy được diện mạo thật sự. Sau một hồi người này phát ra tiếng nói: "Thất Ông, lần trước ngươi đi đem đồ cho Nhu Thủy, thấy nó dạo này có khỏe không".

Thất Ông nghe vậy cũng cung kính đáp lại: "Bẩm gia chủ, Nhu Thủy tiểu thư vẫn khỏe, dường như còn có tinh thần hơn lúc ở đây."

Khi nghe Thất Ông nói tới đây thì người này cũng thoáng nhíu mày, rồi hần phát ra một tầng uy áp đáng sợ làm cho Thất Ông chịu không nổi phải quỳ sát xuống đất.

Đây chính là gia chủ Lăng gia, Lăng Khiếu Thiên, mặc dù ông ít khi xuất hiện trên giang hồ nhưng không ai dám xem thường ông, một thân công phu rất không tồi, có người đồn rằng ông từng đánh hòa với cường giả Dược vương. Sau đó họ trở thành bạn thân của nhau.

Thật sự Thất Ông đã lỡ miệng nói như thế, quá khứ của Nhu Thủy không như mọi người thường biết, từ nhỏ nàng là lá ngọc cành vàng, được gia tộc quản giáo rất nghiêm ngặt, mà nàng lại có thiên phú cực đỉnh nên là trọng điểm bồi dưỡng của gia tộc.

Nếu không có việc gì xảy ra thì Nhu Thủy sẽ là gia chủ tương lai, nhưng bản tính của nàng lại không thích như thế, nàng chỉ thích ra ngoài du lãm, được kết bạn được vui đùa như bao người con gái khác.

Ở cái tuổi ấu thơ thì đa số thời gian những đứa con nít khác là ra ngoài chơi với bạn bè, nhưng nàng lại không được như vậy, mấy vị trưởng lão trong gia tộc thay nhau chỉ dạy nàng luyện công suốt ngày, làm nàng không có tí thời gian nào để thờ ơ nói chi tới vui chơi.

Sau một thời gian dài do không chịu nổi áp lực nên nàng đã bỏ nhà đi, nhưng không lâu sau thì vẫn bị bắt lại, thấy thái độ kiên quyết thà chết không về của Nhu Thủy làm cho gia tộc cũng bắt đầu suy xét lại và nhượng bộ. Họ đồng ý cho nàng ra ngoài nhưng với một điều kiện là phải tiến nhập vào Thiên Minh học viện, sau khi tốt nghiệp thì nàng phải lập tức quay trở về gia tộc.

Từ đó Nhu Thủy mới được chính thức đi ra thế giới bên ngoài, nàng ở Thiên Minh học viện thật sự tu luyện rất ít, tiến cảnh thì chậm chạp, Nhu Thủy không muốn đột phá quá nhanh làm thời gian ở ngoài lại ngắn đi. Nếu nàng chú tâm tu luyện thì bài danh hạng nhất trên Thiên bảng cũng có thể thuộc về tay nàng rồi.

Khi nghe Thất Ông nói thế thì Lăng Khiếu Thiên liền tức giận, chả lẽ ý ngươi là Nhu Thủy sống ở đây còn cực khổ hơn ở bên ngoài hay sao.

Lúc này người của Thất Ông đã đầy mồ hôi, sắc mặt hần tím tái, cho dù ông là cao thủ nhưng đứng trước cường giả như Lăng Khiếu Thiên thì quá nhỏ bé, trong lúc Thất Ông sắp chịu hết nổi thì cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra.

Một nữ tử mặc quần áo màu trắng bước vào: "Cái lão kia, con gái ta ở ngoài sống tốt thì có làm sao, ngươi có gì lại trút giận vào người khác".

Lăng Khiếu Thiên thấy vậy liền xua tan đi uy áp rồi đáp lại: "Nàng lúc nào cũng thế, thật đúng là con hư tại mẹ a, nếu cứ để nó ở ngoài thì không tốt tí nào cả, dù sao Nhu Thủy cũng là thiên kim của Lăng gia chúng ta, đâu phải hạng phạm phu tục tử".

Người vừa bước vào chính là Bạch Vân, vợ của Lăng Khiếu Thiên, không biết tuổi tác của nàng bao nhiêu nhưng nhìn vào thì chẳng khác nào một nữ tử mới hơn hai mươi tuổi, đôi mắt nàng sắc bén như có thể nhìn thấu mọi thứ.

Tuy nhìn nàng chân yếu tay mềm nhưng thực lực ra sao vẫn còn là ẩn số, thử hỏi Lăng gia nào có người bình thường chứ.

Bạch Vân từ đầu đã không đồng ý với việc gia tộc đối đãi Nhu Thủy như thế, nhưng nàng cũng không còn cách nào khác, chỉ vì lợi ích của gia tộc mà thôi, một khi đã sống trong đại gia tộc thì có một số việc không thể chỉ nghĩ đến bản thân.

Bà ta không nói nhiều nữa mà đi tới cái ghế kê bên gia chủ xong ngồi xuống: "Thất Ông ngươi đứng dậy đi, cực khổ cho ngươi rồi."

Thất Ông nghe thế liền đứng dậy: "Thật sự không dám, chăm sóc Nhu Thủy tiểu thư là việc của ta, nếu có gì bất trắc thì ta chết ngàn lần cũng không đền hết tội được."

Bạch Vân thờ dài một hơi: "Thật sự trong những năm này chỉ có ông qua lại với nó mà thôi, chúng ta là cha mẹ mà cũng chưa lần nào tới thăm nó cả, thật sự là một nữ nhi đáng thương, ta nhiều lần kêu nó ghé về thăm nhà nhưng vẫn không có kết quả a." Nói xong nàng liền quay sang trừng ánh mắt đối với Lăng Khiếu Thiên.

Hần thấy thế liền đánh trống lảng quay sang hỏi Thất Ông: "Con bé dạo này tu vi thế nào rồi"

Thất Ông khom người trả lời: "Bẩm gia chủ, tu vi của tiểu thư đã đạt tới tam phẩm cao cấp, theo ta thấy không bao lâu sau sẽ đột phá tam phẩm đỉnh phong."

Lăng Khiếu Thiên đập tay lên ghế một cái rồi tức giận nói: "Tại sao tiến cảnh lại chậm như vậy chứ, con ta dù sao cũng là thiên tài mà, chả lẽ đám già trong Thiên Minh học viện không chịu bồi dưỡng cho nó, thật sự đám đó không nể mặt ta sao."

Bạch Vân thấy chồng mình nổi nóng như thế liền quay sang quát lại: "Ngươi tức giận chuyện gì, ta đoán chừng là do Nhu Thủy không muốn về nhà quá sớm nên mới làm như thế, tại cái thứ không có đầu óc như ngươi mới ra quy định đó, thật tức chết ta mà, biết bao giờ ta mới gặp lại nữ nhi của mình đây"

Khiếu Thiên nghe nàng nói thế thì cũng cứng họng, thật sự hắn không biết nói gì hết, nhưng sau một hồi thì hắn nhớ ra chuyện gì đó: "Hai thằng nhóc của Huyền gia và Hình gia thì sao rồi, bọn nó có ăn hiếp con gái của ta không, nếu chúng dám động chạm tay chân với Nhu Thủy thì ta diệt con mẹ nó cả gia tộc."

Nói tới đây thì Lăng Khiếu Thiên liền phóng ra sức mạnh làm cho cả đại điện chấn động không ngừng.

Đám người hầu ở ngoài thấy vậy cũng chả ai để ý gì cả, họ vẫn tiếp tục công việc như mọi khi, thật sự chuyện này một ngày thấy qua cũng hơn mấy lần a, chả ai lạ gì nữa, gia chủ tính tình nóng nảy nên ông ta không biết cái gì gọi là kiềm chế cả.

Thất Ông thấy thế liền vội vàng trả lời: "Thật sự không có gì hết, hai tên nhóc đó cho dù cho tụi nó ăn gan hùm mật gấu cũng không dám có ý đồ gì với Nhu Thủy tiểu thư, nhưng...nhưng"

Khiếu Thiên nghe thấy Thất Ông áp ứng thì liền quát: "Nhưng cái gì, có chuyện gì thì cứ nói ra đi, áp a áp ứng không thấy mệt à."

Thất Ông liền kể rõ mọi việc ngày hôm đó cho Khiếu Thiên nghe.

Sau khi nghe Thất Ông kể lại thì hắn cũng thoáng nhíu mày lâm vào trầm tư, còn Bạch Vân ngồi kế bên vẫn bình tĩnh: "Điều người nói là sự thật"

Thất Ông: "Đều là sự thật cả, không dám dối gạt một câu, tên thanh niên đó trong người có ẩn giấu một đầu cự long rất cường hãn, có vẻ như nó đang bị phong ấn, dù vậy chỉ với tiếng long ngâm thôi đã chấn cho thiên lục trong người lão đây phải chạy loạn"

"Việc này thật sự kỳ quái, một tên thanh niên như thế làm sao trong người lại có phong ấn một đầu cự long được, theo như người nói thì đầu cự long này có thực lực rất mạnh, dù đang bị phong ấn mà vẫn làm cho một cao thủ ngũ phẩm sơ kỳ như người phải bị nội thương thì thật không đơn giản, mau cho người điều tra tất cả về tên này cho ta, không được bỏ qua bất cứ điều gì". Bạch Vân cũng suy ngẫm một hồi rồi liền ra lệnh cho Thất Ông.

Thất Ông sau khi nhận lệnh cũng lui ra ngoài đi chuẩn bị mọi thứ. Lúc này trong đại điện chỉ còn lại hai người.

Bạch Vân quay sang hỏi Khiếu Thiên: "Người nghĩ việc này có vấn đề gì hay không, phải chăng đang có ai đó nhắm tới nữ nhi của chúng ta".

Khiếu Thiên nghe nàng hỏi thế cũng trầm ngâm: "Trước tiên cứ điều tra cái đã, nếu như có gì bất trắc thì dù có phải trả giá cao ta cũng phải diệt sạch hết thảy, con gái chúng ta không phải là ai muốn làm gì thì làm."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Trảm Ác

Sau mấy tiếng đồng hồ thì Kinh Thiên đã đi qua được một ngọn núi rất lớn, hắn đang từ từ tiến vào một mảnh rừng rậm âm u.

Bỗng nhiên trong bụi cây phát ra tiếng động, Kinh Thiên liền cảnh giác mà bắt đầu thủ thế.

Phốc!

Trong bụi cây tức thì xông ra một con Dã Trư cao hơn một mét, trên đầu nó còn có một cái sừng dài sáng bóng.

"Hừ, Chỉ là một con Dã Trư nho nhỏ mà cũng ra cản đường anh mày à, gan dạ đấy" Kinh Thiên hừ lạnh một tiếng rồi xông tới chỗ con Dã Trư.

Dã Trư cũng phát ra tiếng gầm giận dữ rồi xông về phía Kinh Thiên, nó hướng sừng của mình ngay ngực hắn.

Khi cả hai sắp đụng vào nhau thì Kinh Thiên bỗng lác người sang một bên, đồng thời hắn tụ lực vào tay phải giáng một quyền mạnh lên thân của Dã Trư.

Ầm!

Trúng một quyền của Kinh Thiên con Dã Trư liền văng đi xa rồi đập cả người vào thân cây.

Con heo này thật sự quá ngu ngốc a, mới có nhị phẩm sơ kỳ mà lại đụng trúng khối thiên bản như Kinh Thiên.

Nếu gặp phải một tên nhị phẩm khác cho dù tu vi có hơn nó nhưng cũng không thua một cách nhanh chóng như vậy.

Thiên thú có thể bù lấp khoảng thiếu sót tu vi bằng độ da dày thịt cứng và thể lực kinh người của chúng, nhưng đối với Kinh Thiên mà nói việc đó chỉ là nhỏ nhặt.

Kinh Thiên là người tu luyện Lô Đê luyện thể, chưa nói hẳn vừa đột phá tầng thứ năm xong làm cho lực lượng nhục thể của Kinh Thiên hiện giờ rất cường hãn.

Con Dã Trư trúng một quyền nặng làm cho cả người máu me bê bết, nhưng nó vẫn không chịu gục mà tiếp tục đứng dậy, cặp mắt đỏ ngầu như muốn ăn tươi nuốt sống Kinh Thiên.

Hắn thấy vậy liền đi tới định kết thúc con thú này, sau đó thu thập nội hạch cũng vài thứ giá trị rồi tiếp tục lên đường.

Khi sắp tới gần Dã Trư thì trong lùm cây lại phóng ra hai con thú khác, thì ra đây là hai đứa con của nó, chúng đứng chắn trước người của con Dã Trư mẹ, xong phát ra tiếng gầm đe dọa hướng về Kinh Thiên.

Nhìn thấy cảnh này thì Kinh Thiên đã hiểu vì sao nó lại bắt chợt lao ra tấn công mình rồi.

"Ài, thật sự là khó giải quyết a, ta cũng không muốn sát sinh làm gì, dù sao người cũng chỉ bảo vệ con của mình, nhớ lần sau phải nhìn kỹ rồi mới xuất thủ đấy" Kinh Thiên thờ dãi nhìn ba mẹ con Dã Trư ở đó rồi phát tay bỏ đi, trước khi bỏ đi hẳn còn tiện thể bắn vào người con heo mẹ một tia hoàng kim lôi nhàn nhạt.

Tia hoàng kim lôi này vừa tiến vào làm cho con Dã Trư mẹ liền hồi phục lại, vết thương cũng bắt đầu khép miệng.

"Ta chỉ giúp người được nhiều đây, sau này hãy bảo vệ con mình cho tốt" Kinh Thiên không quay đầu lại nữa mà tiếp tục phóng nhanh về phía trước.

Ba mẹ con Dã Trư nhìn hẳn đi xa với ánh mắt tràn đầy cảm kích, thật sự nếu con mẹ mà chết thì hai đứa con của nó cũng không thể sinh tồn được.

"Tại sao người không giết con Dã Trư đó, người đang cần tiền mà đúng không?" Long ca thấy một cảnh vừa rồi cũng khó hiểu mà hỏi hẳn: "Bộ người không biết sùng của nó đáng giá lắm à, chưa nói nhị phẩm đã sinh ra nội hạch rồi, bán cũng đc mấy nghìn lượng vàng đấy"

"Sao mà giết được đây, nó chỉ vì bảo vệ con của mình mới như vậy mà thôi, thật sự ta không muốn sát sinh tí nào" Kinh Thiên liền đáp lại, dù sao hẳn cũng không phải là dân của thế giới này, một người sống ở thời hiện đại như hẳn thì những việc sát sinh như vậy rất ít.

"Hừ, ngu ngốc. Với tính tình đàn bà của người ta sợ rằng người chưa trở thành cường giả thì đã toi mạng rồi, người sống trong giang hồ phải nhẫn tâm, ai phạm ta thì giết sạch người đó, nếu không thì người nằm xuống chính là người mà thôi". Long ca nghe hẳn trả lời thế giận muốn nổ phổi.

Kinh Thiên không thèm cãi với Long ca nữa mà im lặng một đường phóng đi, thật sự mỗi khi cãi nhau với tên này đều chả được lợi ích gì.

Một người sống ở thời hiện đại, một người sống ở Phá Thiên thế giới, hai nơi đều có những cách sống, triết lý nhân sinh khác nhau cho dù cãi tiếp cũng chả đi tới kết thúc.

Sau khi đi được một đoạn thật xa thì hẳn nghe được phía trước có tiếng động đánh nhau, long ca liền kêu hẳn mặc kệ mà vòng đường khác để đi.

Thân trong giang hồ mỗi ngày đổ máu mất mạng là việc bình thường, xen vào việc của người khác thì chỉ tốn công mà thôi.

Nhưng bỗng lúc này một tiếng thét thất thanh la lên, thì ra đây là giọng của một đứa bé, rồi lại có một tiếng của nữ tử xen vào: "Làm ơn tha cho đệ đệ của tôi, mấy người muốn làm gì tôi cũng được, đừng đụng tới nó"

Kinh Thiên nghe thế liền khựng người lại rồi phóng qua, lúc này hẳn đang đứng trên một thân cây gần đó rồi nhìn về phía phát ra tiếng kêu.

Hắn thấy ba gã mặc đồ đen đang đứng xung quanh một nữ tử, trên tay nàng còn đang ẵm một đứa nhóc khoảng bảy tám tuổi, sau lưng nó có một vết thương, máu đang từ từ chảy ra.

Nhìn thấy tình cảnh này làm máu nóng của Kinh Thiên dâng lên tới não, thật sự là khốn kiếp, ngay cả con nít mà tụi này cũng không tha.

Kinh Thiên tức giận liền lấy ra thanh Thiên Thủy kiếm

Phốc!

Kinh Thiên nắm chặt thanh kiếm lao về phía ba tên hắc y nhân gần đó.

Một tên hắc y nhân cảm thấy có một luồng kinh phong đang áp tới từ sau lưng thì liền cảnh giác, hẳn nhanh chóng lấy ra một thanh đoản kiếm đón đỡ.

Keng!

Tiếng binh khí chạm nhau vang lên, tên hắc y nhân này lao đảo lui về phía sau hơn năm bước, hai tên khác thấy thế cũng liền lấy binh khí ra lao về phía Kinh Thiên.

Bọn hắc y nhân này kinh nghiệm đầy mình, cho nên vừa thấy đồng bọn bị đánh văng ra là hai tên còn lại lập tức tới hỗ trợ.

Thấy hai tên hắc y nhân khác không chậm trễ lao về phía mình làm cho Kinh Thiên cũng thoáng bất ngờ, hai tên này phản ứng thật nhanh a.

Ba tên hắc y nhân đứa nào cũng đã đạt tới nhị phẩm cao cấp, chắc là cấp 17 hay 18 gì đó, nên Kinh Thiên không muốn kéo dài trận đánh.

Hắn biết lúc này mà để ba tên cuốn lấy xa luân chiến thì chắc chắn thất bại, Kinh Thiên không suy nghĩ nữa mà bắt đầu quán nhập lam lôi của Bôn Lôi Mã vào Thiên Thủy Kiếm.

Kinh Thiên quét một đường kiếm khí hình bán nguyệt lao thẳng về phía hai tên hắc y nhân.

Đường kiếm khí quét qua nơi đâu thì nơi đó liền bị tàn phá nặng nề.

Nhìn đường kiếm khí khủng bố đang ập tới thì sắc mặt của hai tên hắc y nhân cũng trắng bệch, bọn chúng lập tức lựa chọn phương pháp né tránh chứ không muốn trực diện ngạnh kháng với nó.

Cả hai tên liền vận dụng toàn lực tu vi phóng lên, nhưng chúng đã quá muộn, đường kiếm khí này tốc độ rất nhanh làm chúng không kịp né tránh.

A a a!

Hai tên hắc y nhân bị kiếm khí của Kinh Thiên chém đứt lia hai chân, bọn chúng đau đớn hét lên một tiếng, tên hắc y nhân còn lại liền phóng tới đỡ hai người này chạy đi.

Thấy ba tên đã bỏ đi nên Kinh Thiên không đuổi theo nữa mà tới xem xét tình hình của hai chị em vừa nãy.

"Cô nương, đứa bé này sao rồi?" Kinh Thiên nhìn xuống chỉ thấy cậu bé ấy đang chảy máu nằm trong vòng tay của chị mình.

Người chị đang ôm em mình, nghe Kinh Thiên nói thế nàng cũng cảm thấy đau đớn, hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống: "Hiện giờ trong người tôi không đem theo thuốc chữa trị, không biết làm cách nào cứu đệ đệ nữa, thiếu hiệp mong ngài giúp đỡ, hãy cứu em tôi, nếu nó gặp chuyện gì thì thật sự tôi không biết phải làm sao".

Kinh Thiên thấy vậy liền áp tay phải vào vết thương của đứa bé đó rồi vận dụng hoàng kim lôi chữa trị.

Sau khi luyện thành Lôi Đệ luyện thể tăng năm thì hắn đã khai phá được năng lực khác của hoàng kim lôi, đó là Liệu Thương Thiên, nó có thể chữa trị những vết thương nhẹ ngoài da, nhưng nếu trọng thương hoặc tổn hại tới lục phủ ngũ tạng thì hắn cũng đành bó tay.

Sau một hồi chữa trị thì vết thương đã không chảy máu nữa, vị tỷ tỷ của đứa bé ấy liền lấy ra một mảnh vải rồi băng bó vết thương cho nó, xong rồi nhìn qua Kinh Thiên với ánh mắt đầy cảm kích: "Đa tạ thiếu hiệp, nếu không có người thì hai tỷ đệ chúng ta đã bị mấy tên hắc y nhân kia giết chết rồi".

Kinh Thiên thấy thế cũng gãi gãi đầu làm ra bộ mặt ngại ngùng, hắn lần đầu tiên từ đó tới giờ mới được người ta cảm kích mà đa tạ như thế, thật sự không biết tiếp nhận bằng cách nào: "Thật sự không có gì, ta chỉ thấy ngứa mắt mấy tên hay ăn hiếp phụ nữ và trẻ em thôi, mà tại sao cô nương với em của mình lại đi vào nơi nguy hiểm thế này".

Khi Kinh Thiên hỏi tới đây thì khuôn mặt của nàng ta cũng thoáng kích động: "Thật ra chúng tôi là một thương đội đang đi tới Tung thành, nhưng trên đường không may gặp phải ám toán, cho nên ta và đệ đệ đã bị lạc mọi người".

Kinh Thiên nghe nàng nói thế thì hiểu ra, rồi hắn suy nghĩ một hồi xong nói: "Hay là để ta đưa cô đi tìm người thân được không, ta cũng đang có việc đi tới Tung thành a".

Nữ tử đó thấy hắn đề nghị như vậy liền đồng ý, hai người bắt đầu lên đường. Từ đầu hắn cũng đã có ý định tìm một thương đội nào đó để đi nhờ, vừa đúng dịp lại gặp được nữ tử này, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Long ca ở trong đan điền khuôn mặt hắn lúc tím lúc đỏ vì giận dữ: "Mẹ nó cái thằng này, tại sao không giết ba tên hắc y nhân kia đi chứ, để cho bọn chúng trở về báo tin thì xong rồi, đúng là ngu hết thuốc chữa". Long ca thầm mắng hắn không biết bao nhiêu lần, cái tên này thật là dạ hoai mà không thông được.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ung Gia

Sau khi trò chuyện thì Kinh Thiên biết được nữ tử này tên là Ung Xuân Lan, nàng là con gái của Ung Bá gia chủ Ung gia, gia tộc nàng nhiều đời nay đều làm thương buôn nên cũng có chút tiếng tăm.

Đây là lần đầu tiên nàng tự thân xuất lĩnh đi buôn, do kinh nghiệm còn kém nên đã trúng vào mai phục của đám hắc y nhân, tuy trong đội cũng có cao thủ hộ tống nhưng so với chúng thì còn hơi kém một chút.

Lúc này ba tên hắc y nhân bị Kinh Thiên đánh bại đã chạy tới doanh trại của bọn chúng gần đó.

Tên hắc y nhân đầu lĩnh thấy thuốc hạ của mình bị thương như vậy liền hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra, tại sao các người lại thảm hại như vậy?"

Tên hắc y nhân đặt hai đồng đội của hắn xuống: "Bầm đầu lĩnh, thuốc hạ gần như đã giết được mục tiêu thì tự nhiên ở đâu xuất hiện một tên thiếu niên, chính hắn đã làm chúng tôi ra bộ dạng như vậy".

Tên đầu lĩnh tức giận đập bàn một cái: "Mẹ nó cái lũ vô dụng, ba người vậy mà không đánh lại một tên thiếu niên ư".

Tên hắc y nhân hoảng sợ quỳ xuống: "Bầm đầu lĩnh, thuốc hạ thấy hắn thật không bình thường, chỉ một đường kiếm khí thôi đã chặt gãy hai chân của hai tên này rồi, thật sự rất đáng sợ". Hắn vừa nói vừa chỉ vào hai người đồng đội đang nằm dưới đất.

Bành!

Tên đầu lĩnh vừa nghe hắn nói xong thì liền tung ra ba chưởng vào đầu của chúng, toàn thân ba tên hắc y nhân đều bị chấn nát, máu thịt văng tung tóe: "Mẹ nó, chỉ một chiêu thôi mà đã đánh bại các người thì để các người sống cũng chẳng được gì".

Sau đó hắn gọi người vào: "Mau dọn dẹp cái đồng này cho ta, ngày mai tập hợp mọi người lại vây bắt đám thương buôn Ứng gia, người của chúng ta đã phát hiện ra nơi ẩn trốn của bọn nó, lần này không được phép thất bại nữa, nếu không ta giết hết đám vô dụng các người".

Hắn vừa nói xong thì tên thuộc hạ liền hoảng sợ kêu người vào dọn dẹp, sau đó hắn chỉnh đốn lại toàn quân chuẩn bị cho cuộc tấn công vào ngày mai.

Sáng sớm hôm sau.

Kinh Thiên đang đi cùng với Ứng Xuân Lan: "Ứng cô nương, không biết hiện giờ đoàn thương buôn của cô đang ở đâu?".

Diệp Lan thấy hắn hỏi thế nên cũng trả lời: "Chúng ta đã quy định nếu có lạc nhau thì sẽ tự tới thượng nguồn của một con suối mà hội hợp, ở đây ta biết có một chỗ như thế, chắc chắn là bọn họ đã tới đó rồi".

Kinh Thiên: "Vậy chúng ta cũng mau tới đó đi, có nhiều người thì cũng an toàn hơn".

Xuân Lan gật đầu đồng ý rồi cả hai phóng đi rất nhanh.

Lúc này ở thượng nguồn của một con suối thì có một đám hắc y nhân đang bao vây hơn chục người, ánh mắt của những người đó đều tỏ ra sợ hãi, vì nhân số hai bên chênh lệch rất lớn, chưa nói hôm nay tên đầu lĩnh tự mình xuất quân, tu vi của hắn ta là tam phẩm trung kỳ cấp 24, vượt xa những người trong thương đội.

Tên đầu lĩnh hắc y nhân cười lớn: "Ha ha ha, các người như là cá nằm trên thớt rồi, nếu chịu đầu hàng thì ta sẽ ban cho cái chết thống khoái, bằng không thì đừng trách ta không khách sao".

Một người bước ra nhìn thẳng vào tên đầu lĩnh hắc y nhân: "Người đừng có nằm mơ, dù có chết chúng ta cũng phải lùi theo người của các người chết chung". Vị này là Ứng Vạn Lý, là nhị đệ của Ứng gia chủ, hắn đi theo để bảo vệ cho cháu gái của mình.

Ánh mắt của tên hắc y nhân thoáng chốc trở nên âm lãnh: "Hảo hán tử, nhưng người thật không may vì đã gặp ta, nếu đã có khí phách như thế thì chết đi".

Hắn vừa nói xong liền ra lệnh cho đám thuộc hạ đứng sau tấn công, đoàn thương buôn của Ứng gia tuy hoảng sợ nhưng đều liều chết xông về phía đối thủ.

Khoảng hơn chục phút đánh nhau thì thương tổn của hai bên đã lên tới con số hàng chục, nhờ Vạn Lý nên đoàn thương buôn vẫn cầm cự được tới giờ, còn tên đầu lĩnh hắc y nhân vẫn ung dung đứng trên cây không thêm ra tay.

Thấy cuộc chiến ngày một kéo dài hắn không kiềm chế được nữa mà bạo phát thiên lực rồi phóng xuống, hắn một chưởng đánh ra nhắm thẳng vào Vạn Lý.

Ầm!

Ứng Vạn Lý chịu một chưởng của tên đầu lĩnh liền lao đảo lui về sau, ông cũng phun ra mấy bụm máu.

Dù sao tu vi của Ứng Vạn Lý chỉ là tam phẩm sơ kỳ cấp 21 nên không thể nào so được với tên đầu lĩnh hắc y nhân, với lại này giờ ông cuồng chiến với đám thuộc hạ của hắn làm tu vi đã bị giảm hơn mấy thành cho nên không thể đỡ nổi một chưởng này.

Tuy bị trọng thương nhưng Ứng Vạn Lý vẫn không hề chùn bước, hắn phóng người lên cao hai tay giang ra.

Ứng Dương Vạn Lý.

Chiêu thức này là tuyệt kỹ của Ứng gia, dùng tốc độ cao phóng thẳng tới người địch thủ rồi kết hợp với ung trào bóp nát yết hầu làm cho địch thủ chết ngay lập tức.

Khi Ứng Vạn Lý vừa phát ra chiêu thức thì tên đầu lĩnh cũng nhếch miệng lên cười, hẳn ta thật sự không xem chiêu thức này ra gì.

Lúc này trên tay của tên đầu lĩnh đã được bao bọc bởi một màn khói đen dày đặc, nó tỏa ra khí tức làm người ta cảm thấy lạnh run.

Tên đầu lĩnh phóng người lên không rồi dùng song chưởng ngang kháng với chiêu thức của Ứng Vạn Lý.

Phành!

Song chưởng và song trào chạm nhau phát ra tiếng nổ lớn rồi Ứng Vạn Lý hét thảm bị đánh văng về phía sau.

Những màn hắc khí bắt đầu xâm thực vào tay của Vạn Lý làm cho cả cánh tay của hắn biến thành màu đen rồi từ từ khô quắt lại.

Tên đầu lĩnh sau khi đánh bại Vạn Lý thì vẫn ung dung đứng đó: "Hừ, thật không biết sống chết, chỉ bằng tu vi của ngươi mà đòi chống lại ta ư"

Ứng Vạn Lý đã bị hôn mê nằm đó nên đám hạ nhân của Ứng gia liền bị tiêu diệt không còn một ai, sau khi mọi việc đã xong thì có một tên lại nói: "Bẩm đầu lĩnh, bây giờ xử lý Ứng Vạn Lý như thế nào đây, hay là giết hắn cho rồi".

Tên Đầu Lĩnh thấy thuộc hạ mình nói vậy liền quay sang trừng mắt: "Đồ ngu, cứ bắt hắn lại đi, Ứng gia có bao nhiêu của cải ngươi không biết hay sao, chỉ cần kêu bọn chúng đưa tiền chuộc thì chúng ta cũng lời to rồi".

Tên thuộc hạ sau khi bị nắn thì liền kêu vài người lại để trời Ứng Vạn Lý, nhưng chúng chưa kịp làm gì thì một đường kiếm khí hai màu lam và ám kim đã bay ra chặt đứt mấy cánh tay của bọn chúng.

A a a!

Bốn tên hắc y nhân bị chặt đứt hết tay liền hét thảm, máu của chúng trào ra liên tục.

Tên Đầu lĩnh thấy như vậy cũng bắt đầu cảnh giác, hắn đưa mắt dò xét xung quanh xem đường kiếm khí này từ đâu phát ra.

Một chốc sau thì trong rừng cây đã xuất hiện thân ảnh của một nam tử và một nữ tử. Người tới chính là Kinh Thiên và Ứng Xuân Lan.

Kinh Thiên nhìn thẳng vào mắt của tên đầu lĩnh rồi lên tiếng: "Hừ, thật là cái đám ác ôn, chỉ vì lợi ích mà sát sinh không từ thủ đoạn, ta đây ghét nhất là loại người như các ngươi".

Ứng Diệp Lan thì liền chạy tới đỡ Vạn Lý dậy, nàng sơ cứu qua cho hắn rồi kéo hắn vào một góc.

Tên đầu lĩnh liền tức giận, hắn không thể ngờ rằng hôm nay lại bị một tên nhãi ranh như Kinh Thiên chửi bới trước mặt thuộc hạ như vậy: "Hay, hay lắm, thật sự không thể tin được lại có hạng người không biết sống chết như ngươi, quả là thiếu niên xuất anh hùng a, vậy hôm nay để ta tiễn ngươi đi một đoạn".

Hắn vừa nói xong thì gần hai chục tên hắc y nhân còn sống sót liền lấy binh khí ra lao vào Kinh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Ác Chiến Thủ Lĩnh Hắc Y Nhân

Mắt thấy hai mươi tên hắc y nhân cầm binh khí xông về phía mình nhưng Kinh Thiên vẫn bình tĩnh không chút hoảng sợ.

Hiện giờ Kinh Thiên đã không giống với lúc đầu đến thế giới này, bây giờ hắn đã nắm trong tay sức mạnh và từng chiến đấu qua với Hoa Chi Chu nữ hoàng, nên khí thế của đám hắc y nhân không thể đá động được Kinh Thiên.

Kinh Thiên nắm chặt Thiên Thủy kiếm, hắn chợt phóng ra xa kéo giãn khoảng cách với đám hắc y nhân.

Xoẹt.

Kinh Thiên chém ra một đường kiếm khí hình bán nguyệt, kiếm khí phóng tới với tốc độ cực nhanh, mắt thấy một chiêu cường hãn như thế đám hắc y nhân liền tán ra khắp mọi hướng.

Mặc dù bọn chúng phản ứng rất nhanh nhưng vẫn có vài tên không thể né kịp mà bị chém trúng, người thì đứt tay đứt chân.

Cho tới lúc sinh tử quan đầu thế này nhưng Kinh Thiên vẫn không xuống tay giết bất cứ một người nào, có thể nói đây là điểm cố chấp nhất hiện nay của

hắn. Nhưng với cái kiểu cách này mà hắn không thay đổi thì con đường trong tương lai sẽ gặp vô vàn khó khăn hơn.

Long ca thấy Kinh Thiên làm thế hắn cũng không thềm nói câu nào nữa, vì bây giờ chỉ cần xen vô làm hắn phân tâm thì tình thế sẽ rất nguy hiểm.

Sau khi chém ra một đường thì Kinh Thiên liền phóng người lên cao, thoáng chốc đã bay tới chỗ tên hắc y nhân gần đó.

Kinh Thiên nhắm hướng vai của hắn mà chém tới, tên hắc y nhân hoảng loạn dùng kiếm đỡ lại nhưng do thanh kiếm của Kinh Thiên có quán nhập lam lõi của Bôn Lôi mã nên hắn chém xuyên qua thanh kiếm của tên hắc y nhân làm hắn mất đi một cánh tay.

Vừa chỉ ra hai chiêu nhưng đã có ba tên hắc y nhân phải ngã xuống, mặc dù tu vi của bọn chúng chỉ thua Kinh Thiên vài cấp nhưng chênh lệch về hệ nguyên tố và binh khí đã làm đám hắc y nhân như là miếng đậu hủ, mặc Kinh Thiên chém giết.

Tên đầu lĩnh hắc y nhân vẫn khoanh tay đứng ở trên cây, ánh mắt lạnh lẽo của hắn không lúc nào là không theo dõi Kinh Thiên. Mặc dù thấy ba tên thuộc hạ của mình ngã xuống nhưng hắn chỉ nhếch miệng cười một cái.

Đám hắc y nhân còn lại trong lòng thoáng hoảng sợ, thật sự lần này đối thủ quá khó chơi, bọn chúng rất lấy làm lạ, tại sao một tên thanh niên tu vi mới nhị phẩm cao cấp mà lại cường hãn đến thế.

Kinh Thiên không cho bọn chúng thời gian suy nghĩ, hắn lấy ra hơn mười cây Phong Thần Châm mà lúc trước Hình Phong tặng cho hắn.

Huru!

Kinh Thiên quán nhập lam lõi rồi phóng ra hơn mười cây châm về đám hắc y nhân trước mặt hắn.

Do trình độ xài ám khí của Kinh Thiên không tốt nên tỉ lệ trúng của hắn không cao cho lắm, chỉ trúng hơn ba tên mà thôi, nhưng xui cho một tên trong đó bị dính đạn lạc ngay cổ mà chết ngay lập tức.

Kinh Thiên sắc mặt cũng thoáng kinh ngạc: "Mẹ nó, ta tiện tay phóng đại thôi vậy mà cũng giết được một thằng, đây là lần đầu tiên ta giết người a".

Thấy biểu hiện của Kinh Thiên như thế thì tên đầu lĩnh đã nhận ra hắn thật sự kinh nghiệm quá ít, chắc là lần đầu ra giang hồ, ngay cả việc giết người mà cũng làm sắc mặt hắn thoáng đổi.

Đám hắc y nhân còn lại không dám xông bừa về phía Kinh Thiên nữa, tuy tên này nhìn mặt có vẻ non nớt, ra tay thì đầy sơ hở nhưng bù lại binh khí và lực lượng của hắn quá mạnh.

Tên đầu lĩnh này giờ vẫn im lặng quan sát ở phía trên chột lên tiếng: "Bọn ngu đần, tiêu hao hắn cho ta, một tên nhị phẩm cao cấp thì có được bao nhiêu thiên lực chứ".

Nghe đầu lĩnh quát mắng đám hắc y nhân liền tỉnh ra. Bọn chúng bắt đầu lấy ra ám khí phóng thẳng về phía Kinh Thiên, còn lại một số người thì lấy ra cung tên phóng lên cây nhằm hướng Kinh Thiên mà bắn tới.

Thấy vô số chiêu thức đang bay về phía mình nhưng Kinh Thiên vẫn bình chân như vại, mặt không đổi sắc.

Lôi Hộ Tráo!

Kinh Thiên quát lên thì quanh người hắn xuất hiện một tầng hộ tráo bằng lam lõi, tất cả các ám khí, mũi tên và chiêu thức đụng phải đều bị đánh bật ra.

Cái mớ hỗn độn đó sau khi bị phản lại thì bay thẳng về phía đám hắc y nhân, bọn chúng thấy vậy thì mạnh ai nấy chạy, chạy càng nhanh càng tốt.

A a a a!

Nhiều tiếng hét thảm vang lên làm cho những tên hắc y nhân khác hoảng sợ mà chạy còn nhanh hơn nữa, có thể nói từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ đây là lần đầu tiên chúng chạy nhanh tới như vậy.

Chỉ còn lại vài tên hắc y nhân sống sót, tên đầu lĩnh lúc này đã không còn cười được nữa, khuôn mặt hắn đỏ bừng vì tức giận: "Thằng nhóc con đáng chết".

Kinh Thiên: "Thích thì xuống đây, người chỉ biết đứng trên đó mà chửi mắng thôi à".

Bị Kinh Thiên trêu chọc làm tên đầu lĩnh chịu không nổi liền tụ lực lại ở hai tay, hắn phóng xuống với tốc độ cực nhanh.

Mất thấy song chương đã tới gần thì Kinh Thiên cũng vội lui về phía sau, tên đầu lĩnh thấy vậy cũng đập một cước xuống đất tiếp tục lấy đà phóng thẳng về phía Kinh Thiên.

Bàn tay tên đầu lĩnh chứa đầy hắc khí trông rất tà dị, đây cũng là chiêu thức mà hắn đã phế đi hai tay và đánh bại Ứng Vạn Lý.

Long ca thấy thế công của tên đầu lĩnh sắp đến liền cảnh báo Kinh Thiên: "Không nên dùng nhục thể ngành kháng với hắn, đám hắc khí bao quanh tay hắn có năng lực ăn mòn và hút đi sức sống cực kỳ đáng sợ, người nên vận dụng Lôi Đế luyện thể thập thành công lực thì mới chống đỡ được, dù sao tu

vì của người cũng yếu hơn người ta".

Được Long ca nhắc nhở thì Kinh Thiên cũng làm theo, hần vận dụng Lôi Đế Luyện thể làm cho cả thân người phát ra ánh sáng hoàng kim nhàn nhạt.

Bị ánh sáng này chiếu vào thì đám hắc khí trên tay tên đầu lĩnh cũng bị giao động, nó bắt đầu ảm đạm đi rất nhiều.

Thấy tình thế không ổn nên tên đầu lĩnh dồn hết thiên lực vào song chưởng, dù sao hần cũng hơn Kinh Thiên tới sáu cấp nên hần muốn dùng một chiêu giết Kinh Thiên ngay lập tức.

Kinh Thiên thu lại Thiên Thủy kiếm vào trong không gian giới chỉ, rồi bên tay phải hần xuất hiện một cái thuẫn màu lam sáng bóng.

Thì ra đây chính là chiêu thức Bôn Lôi Thuẫn mà hần đã nghĩ ra cách đây không lâu, Kinh Thiên dùng hai tay nắm chặt chiếc thuẫn lao về phía của tên đầu lĩnh hắc y nhân.

Ầm!

Song chưởng va vào Bôn Lôi Thuẫn làm phát ra tiếng nổ rất lớn, lam lôi tụ tập trên Bôn Lôi Thuẫn cũng bắt đầu bị đánh bật ra xung quanh, còn hắc khí thì chỉ bị mất đi một phần nhỏ.

Kinh Thiên ngay lập tức bị rơi vào hạ phong, nhưng hần vẫn không chịu bỏ cuộc, liền quán nhập thêm lam lôi cho Bôn Lôi thuẫn để chống đỡ.

Tên đầu lĩnh hắc y nhân thấy Kinh Thiên vẫn cứng đầu chống lại nên hần cũng tức giận rồi điên cuồng phóng ra hắc khí để trấn áp lam lôi của Kinh Thiên.

Lam lôi và hắc khí đối chọi nhau liên tục, cả đám hắc y nhân đang đứng ở ngoài cũng không dám xen vào.

Kinh Thiên do tu vi còn yếu, thiên lực không đủ nên bắt đầu có dấu hiệu chống đỡ không nổi, tên đầu lĩnh thấy thế liền cười lớn rồi gia tăng lực lượng để giải quyết Kinh Thiên.

Do lực lượng hai bên truyền vào quá lớn nên Bôn Lôi thuẫn đã xuất hiện nhiều vết nứt.

Đùng!

Do có quá nhiều vết nứt nên Bôn Lôi thuẫn đã bị nổ thành từng mảnh nhỏ, lực lượng này giờ hai bên truyền vào làm cho vụ nổ có sức công phá cực kỳ khủng khiếp.

Kinh Thiên bị bắn về phía sau, miệng hần liên tục phun ra máu tươi. Còn tên thủ lĩnh hắc y nhân thì khóe miệng hần cũng có một tia máu chảy ra, còn hai bàn tay thì bị nát bấy.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Có Những Người Không Nên Trêu Chọc

Sau khi tên đầu lĩnh hắc y nhân và Kinh Thiên đánh nhau đến nỗi lưỡng bại câu thương thì cả hai không tiếp tục thể công nữa.

Kinh Thiên khụy hai chân, hai tay chống xuống đất rồi liên tục thở gấp, hiện nay thiên lực trong người hần đã không còn lại bao nhiêu, nên hần phải vận dụng Lôi Đế Quyết để hồi khí lại.

Thật sự tác dụng của Lôi Đế Quyết không nhỏ, hần chỉ mới học được tới tầng thứ năm thôi nhưng công dụng trị thương và hồi phục có thể nói độc nhất vô nhị.

Còn tên đầu lĩnh hắc y nhân kia mặc dù có chiêu thức quý dị chiếm thượng phong và tu vi cao hơn Kinh Thiên nhưng hần lại hồi phục chậm hơn, hiện nay hần cũng không còn bao nhiêu sức lực để tiếp tục tấn công Kinh Thiên nữa.

Thấy tình trạng Kinh Thiên không ổn Ứng Xuân Lan định tới chăm sóc cho hần, nhưng đột nhiên có hai tên hắc y nhân cầm kiếm xông về phía Kinh Thiên.

Một kiếm đã phóng tới trước mặt của Kinh Thiên, hần thấy vậy liền ngửa người ra sau rồi dùng tay trái chụp thanh kiếm lại, do nhục thể cường hần hơn người nên tay của hần chỉ bị một vết cắt nhẹ, máu tuôn ra không nhiều.

Phía bên phải Kinh Thiên đồng dạng cũng đang có một tên bay tới, hần định lấy tay phải ra đỡ nhưng đã quá muộn.

Xoẹt.

Kinh Thiên tưởng rằng mình đã bị trúng một kiếm nhưng hấn lại không cảm thấy đau, sau khi định thần nhìn lại thì hấn đã thấy Ứng Xuân Lan đỡ dùm hấn một kiếm, thanh kiếm của tên hắc y nhân cắm thẳng vào phần ngực phía trên bên phải của nàng. Ứng Xuân Lan liền gục xuống, mặc dù vết thương chưa nguy hiểm đến tính mạng nhưng làm cho nàng không còn sức lực mà cử động, chỉ có thể nằm đó.

Kinh Thiên thấy Ứng Xuân Lan không ổn thì hấn điên cuồng hét lên một tiếng bạo phát ra thiên lực, đập một cước vào tên hắc y nhân trước mặt làm cho tên đó bay thẳng ra ngoài bất tỉnh tại chỗ.

Sau khi giải quyết xong một tên thì hấn liền phóng lên đám một quyền thẳng vào mặt tên hắc y nhân còn lại, mặt của tên này bị lún sâu vào trong, cả thân người bay đi rất xa không còn thấy bóng dáng.

Kinh Thiên đã cạn kiệt thiên lực mà hấn còn cố gắng tung ra hai chiêu nên hiện nay Kinh Thiên mệt mỏi như muốn ngất xỉu.

Tên đầu lĩnh thấy thuộc hạ của mình quá vô dụng thì hấn liền tức giận. Hai tay của hấn vươn ra, hắc khí dần dần tỏa ra từ đó, từng luồng khí bay thẳng tới chỗ bốn tên hắc y nhân còn lại.

Bốn tên đó bị hắc khí bao phủ thì liền biến thành những cái xác khô trông rất là kinh tởm, sau đó hắc khí lại trở về tay của tên đầu lĩnh hắc y nhân.

Lúc này tên đầu lĩnh hắc y nhân xảy ra một biến hóa không ai ngờ được, cả cánh tay của hấn đã bị nát bấy nhưng bây giờ lại hồi phục với tốc độ đáng sợ, lực lượng không biết từ đâu mà cuộn cuộn chảy vào người hấn.

Không lâu sau tu vi của tên đầu lĩnh hắc y nhân đã hồi phục được hơn năm thành. Hấn từ từ đứng dậy, nhìn Kinh Thiên với ánh mắt âm lãnh xong cười lớn: "Ha ha ha, thằng nhãi ranh kia, ngươi nghĩ là có thể chiến thắng được ta sao, nhưng ngươi cũng rất khá vì dồn được ta tới bước này".

Kinh Thiên nhìn thấy biến hóa xảy ra trên người tên đầu lĩnh hắc y nhân thì hấn cũng thoáng kinh ngạc: "Tại sao hấn lại hồi phục nhanh như thế được".

Long ca: "Chắc là do đám hắc khí kia hút đi lực lượng và sức sống của đám thuộc hạ rồi truyền cho hấn, thật sự công pháp này quá quý dị a".

Kinh Thiên nghe long ca giải thích xong hấn cũng bắt đầu lo lắng: "Bây giờ chúng ta phải làm sao đây, hiện nay ta không có cách nào đánh lại hấn a".

Long ca suy nghĩ một hồi liền nói: "Chỉ có thể bỏ chạy thôi, nhưng nếu đem theo mấy người kia thì chắc chắn sẽ không còn đường thoát, chỉ có ngươi tự cứu bản thân thôi".

Kinh Thiên sau khi nghe tới đây thì mặt cũng thoáng trầm xuống, thật sự phải bỏ lại những người này sao, nhưng nếu đem họ theo thì cả đám cũng sẽ bị chết hết mà thôi.

Mặc dù Kinh Thiên và người của Ứng gia quen biết chưa lâu, nhưng cái chuyện bỏ chạy kiểu này hấn thật sự không thể làm được. Hi sinh người khác để cứu sống bản thân là việc làm mà hấn không thể chấp nhận.

Trong lúc Kinh Thiên đang suy tư thì tên đầu lĩnh hắc y nhân đã tụ hắc khí ở hai tay rồi phóng tới chỗ của hấn.

Do bị đánh bất ngờ nên Kinh Thiên chỉ kịp thời dơ hai tay lên ngạnh kháng lại.

Phành!

Do không có thời gian tụ lực nên Kinh Thiên bị tên đầu lĩnh đánh bay đi hơn chục mét, hắc khí bắt đầu từ từ ăn mòn đi đôi bàn tay của Kinh Thiên.

Tên đầu lĩnh sau khi phát ra một chiêu hấn cũng cười lớn, nhìn Kinh Thiên với một ánh mắt khinh bỉ: "Ngươi nên nhớ, sau này đừng bao giờ xen vào chuyện người khác, không có sức mạnh thì ngươi chỉ là một con kiến hôi mà thôi".

Kinh Thiên lắc lư người từ từ đứng lên, hấn hiện tại đã không còn sức đứng vững nữa rồi, nhưng hấn vẫn cố chấp không chịu thua: "Được lắm, nếu ngươi đã nói vậy thì ta liều mạng với ngươi".

Tên đầu lĩnh hắc y nhân nghe Kinh Thiên hét lớn như thế hấn cũng nhếch miệng cười: "Hừ, ngươi đánh giá bản thân quá cao thì phải, một tên mới đạt tới nhị phẩm cao cấp thôi mà đòi sống chết với ta à, thật sự là nực cười, cớ như ngươi ta chỉ cần búng nhẹ ngón tay đủ để ngươi đi gặp thần chết rồi, ha ha ha". Vừa nói xong tên đầu lĩnh hắc y nhân cười lớn vài tiếng, hấn nhìn Kinh Thiên giống như một con kiến hôi có thể tùy ý chà đạp.

Bị tên hắc y nhân hạ nhục thì sắc mặt Kinh Thiên cũng trở nên điên cuồng: "Con mẹ nhà ngươi, nói hay lắm, vậy để ta xem ngươi làm cách nào đưa ta đi gặp thần chết a".

Sau khi nói xong Kinh Thiên bắn tia lôi điện vào mi tâm của chị em Ứng Xuân Lan làm họ ngất đi, rồi hấn giang rộng hai tay ngửa mặt lên trời hét lớn: "Kim Kiếm mau ra đây cho ta!"

Tên đầu lĩnh thấy Kinh Thiên hét lên như thế thì hấn cũng làm vẻ mặt khó hiểu: "Thằng này không phải biết bản thân sắp chết nên hóa khùng đấy chứ".

Nhưng một thoáng sau thì tên đầu lĩnh hắc y nhân đã bị dọa tới nỗi khiếp sợ, vì hấn nghe được một tiếng kiếm minh.

Oong...Oong!

Phía trên Kinh Thiên bắt đầu xuất hiện một thanh kiếm màu ám kim, nó không ngừng xoay vòng tại chỗ rồi tỏa ra ánh sáng bao trùm cả một khu vực rộng lớn xung quanh.

Từng đợt kiếm khí như làn sóng bắt đầu quét về bốn phía, những nơi kiếm khí đi qua đều trở thành bình địa, cây cối và muôn thú trúng phải thì đều bị chém thành hai mảnh.

Tên đầu lĩnh hắc y nhân sau khi chứng kiến cảnh này thì toàn thân hắn bị tê dại, đôi môi cứ mấp máy nhưng lại không thể thốt ra được lời nào, hai con mắt thì cứ trợn trừng nhìn về phía Kim Kiếm của Kinh Thiên rồi nghĩ thầm: "con mẹ nó đã phải thiết bản không lỗ rồi, tên này không ngờ lại có thần khí".

Lúc này tên đầu lĩnh hắc y nhân mới nhớ tới người trên giang hồ thường nói giỡn với nhau một câu: "Không nên đụng con ông cháu cha, không nên đụng kẻ làm tiền nhiều của, nhất là không nên đụng phải kẻ điên có thực lực".

Lịch sử của Phá Thiên thế giới đã chứng minh câu nói này là đúng, hơn chục năm trước một gia tộc bình thường dám đắc tội với đại công tử của Kiếm Tông mà đã bị diệt tộc.

Còn có một tổ chức sát thủ rất cường đại, khi xưa họ đứng ngang hàng với tổ chức sát thủ của Huyền gia, nhưng do một lần nhận nhiệm vụ giết chết một vị quân gia có tu vi tứ phẩm của một thương hội bị ân, thì khoảng ba ngày sau tổ chức sát thủ đó liền biến mất trên thế giới.

Trước đây không lâu thì hai đại gia tộc của Thuận Thiên và Nghịch Thiên đế quốc đã chọc tới hai cường nhân có thực lực đó là hai vị viện trưởng của Thiên Minh học viện. Chỉ vài ngày sau đó thì hai đại gia tộc này cũng nối đuôi nhau mà biến mất.

Sau những vụ việc trên nên người trong giang hồ luôn truyền nhau câu nói đó, nó như kim chỉ nam cho những người mới bước chân vào giang hồ.

Cho nên tên đầu lĩnh hắc y nhân phải tu mười mấy kiếp mới được "vận may" như ngày hôm nay, vì hắn đã đụng phải Kinh Thiên.

Nói về con ông cháu cha thì ai qua Kinh Thiên, hắn là người kế thừa hoàng kim lời của Lôi Đế bệ hạ một thời uy vũ trấn nhiếp cả thế giới.

Làm tiền nhiều của thì khỏi phải bàn, nào là ngũ phẩm thiên thú đi theo bảo vệ, chưa nói tới thanh kiếm chuẩn thần khí kia nữa, ai có thể so sánh.

Còn về thực lực mặc dù có đôi chút không đủ nhưng hắn là một kẻ điên thực sự, dù sao tâm cảnh còn kém nên nhất thời dễ xúc động tí thôi.

Sau một hồi thanh Kim Kiếm đã lặng im phiêu phù trước mặt của Kinh Thiên, hắn từ từ dùng tay nắm lấy chuôi kiếm.

Kinh Thiên cầm thanh kiếm lên chỉ về phía của tên đầu lĩnh hắc y nhân rồi nói với giọng điệu chết chóc: "Kẻ chết bây giờ là ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Lưỡng Bại Câu Thương

Tên đầu lĩnh hắc y nhân nhìn thanh Kim Kiếm trong tay Kinh Thiên làm hắn cảm thấy một sự nguy hiểm cực độ.

Hiện giờ hắn đã thúc dục thiên lực đạt tới cực hạn, hắc khí tỏa ra đã bao phủ phạm vi hơn chục mét xung quanh.

Kinh Thiên thấy biểu hiện của tên đầu lĩnh hắc y nhân như vậy nhưng hắn vẫn dùng ánh mắt điên cuồng nhìn chằm chằm vào tên đó: "Ngươi có làm gì nữa cũng vô ích, giờ chết của ngươi đã tới".

Kinh Thiên vẫn hướng Kim Kiếm về phía tên hắc y nhân, rồi hắn vận dụng kim lực nồng đậm quán nhập vào thân kiếm, từng luồng kinh phong phô thiên cái địa tiến về phía của thanh kiếm, tạo thành một con lốc rất mạnh xung quanh Kinh Thiên.

Thanh kiếm được quán nhập kim lực rồi từ từ tỏa ra hào quang rực rỡ, nó còn rung rung lên giống như đang cảm thấy cao hứng khi được quán nhập một lượng lớn sức mạnh như vậy.

Thấy lực lượng khủng bố của thanh kiếm tỏa ra làm cho tên đầu lĩnh hắc y nhân phải hoảng sợ, đồng tử hắn co rút lại nhìn Kinh Thiên với vẻ mặt không thể tin được: "Tại sao lại như vậy, một tên nhóc như hắn lại sở hữu thần khí, còn vận dụng nó một cách mạnh mẽ như thế". Sau khi nghĩ thầm thì hắn hét lớn lên: "Quá bất công, thật quá bất công, ngươi không thể nào sở hữu thần khí được, nó đã tuyệt tích trên thế giới rồi".

Thật sự thanh kiếm của Kinh Thiên không phải thần khí, nó chỉ miễn cưỡng bước vào cánh cửa chuẩn thần khí mà thôi, nhưng như vậy cũng gây ra một hồi oanh động không nhỏ, dù sao binh khí đẳng cấp như vậy muốn gặp còn khó hơn lên trời.

Trong lúc Kinh Thiên đang quán nhập kim lực vào thanh kiếm thì sắc mặt hắn cũng bắt đầu trắng bệch, hai mắt giương đầy tơ máu, cảm giác như sinh cơ của hắn đang dần dần bị rút đi.

Thấy tình hình Kinh Thiên không ổn nên long ca lên tiếng cảnh báo: "Kinh Thiên, dừng lại đi, đừng thôi động lực lượng nữa, nếu không nó sẽ rút cạn sinh mệnh của ngươi đấy, thanh kiếm này tiêu hao rất nhiều thiên lực, nhưng nếu thiên lực không còn thì nó sẽ hút sinh mệnh của chủ nhân đó".

Tuy đã nghe Long ca cảnh báo nhưng Kinh Thiên vẫn không thèm để ý, mà hần giờ thanh kiếm lên cao rồi hét lớn.

Lôi Đế Luyện Thể tăng thứ năm!

Từng luồng lôi điện màu hoàng kim bắt đầu hướng thân kiếm mà lao thẳng tới, tạo thành một tấm màn mỏng bao quanh thanh Kim Kiếm.

Có thể nói đây là lần đầu tiên Kinh Thiên sử dụng thanh Kim Kiếm này để phát ra chiêu thức tối cường Diệt Kim Kiếm khí cùng với Lôi Đế Quyết. Nên hần không ngờ được lực lượng của chiêu thức này khủng bố tới vậy, tuy chưa phát ra nhưng đã tàn phá hơn mấy trăm mét xung quanh, nhìn cảnh tượng thật sự quá khủng khiếp.

Nhưng hiện nay sinh mệnh của Kinh Thiên cũng đang bị rút đi rất nhanh, mặc dù chuẩn thân khí lợi hại nhưng khi sử dụng nó cũng phải trả những cái giá tương đồng.

Thấy Kinh Thiên đang chuẩn bị chiêu thức khủng bố kia thì tên đầu lĩnh hắc y nhân không chịu đứng im chờ chết, hần phóng tất cả hắc khí về phía của Kinh Thiên.

Từng luồng hắc khí ào ào phóng tới chỗ Kinh Thiên, nhưng khi nó tiếp xúc với hoàng kim lôi thì bị ăn mòn đi với tốc độ nhanh chóng.

Tên hắc y nhân thấy chiêu thức của bản thân không thể đã động được một cọng tóc của Kinh Thiên thì hần cũng quá hoảng sợ rồi, nhưng ý chí cầu sinh không cho phép hần từ bỏ, tên hắc y nhân cứ điên cuồng phóng xuất hắc khí tới chỗ Kinh Thiên.

Sau một hồi thì lôi điện và kim lực đã tạo thành hình một lưới kiếm giống như thực chất bao phủ toàn bộ Kim Kiếm của Kinh Thiên, nó còn vươn dài ra hơn mấy mét.

Diệt Kim Kiếm Khí!

Kinh Thiên hét lên một tiếng rồi chém ra một đường kiếm khí chứa lực lượng khủng bố lao về phía tên hắc y nhân.

Mắt thấy chiêu kiếm khí kia sắp phóng tới thì tên đầu lĩnh hắc y nhân cũng thúc đẩy tất cả thiên lực dồn vào hắc khí, tạo ra một lớp màn dày đặc để chống đỡ lại.

Nhưng khi kiếm khí tiếp xúc với màn hắc khí đó thì liên tục ăn mòn nó, từng tiếng xuy xuy vang lên liên tục. Sau một thời gian giằng co thì hắc khí đã bị tan biến không còn dấu vết.

Tên đầu lĩnh hắc y nhân thấy chiêu thức của mình đã tiêu tán thì bắt đầu sinh ra cảm giác nguy hiểm, giống như tử thần đang từ từ kẻ lưỡi hái vào cổ hần rồi cướp lấy đi sinh mạng vậy.

Hần ngay lập tức muốn bỏ chạy nhưng mọi việc đã muộn, hiện nay thiên lực của hần đã bị cạn kiệt nên tốc độ không thể nào sánh kịp với chiêu thức Diệt Kim Kiếm Khí kia.

Hiện giờ tên đầu lĩnh hắc y nhân chỉ biết đứng đó chờ chết mà thôi, cảm giác chán nản vô lực liền bao trùm lấy tâm trí của hần.

Xoẹt!

Khi tia kiếm khí kia lướt qua người của tên đầu lĩnh hắc y nhân thì cả thân thể của hần liền bị chém thành vô số mảnh vỡ nhỏ li ti, chúng phiêu phù trong không khí rồi bị hoàng kim lôi đánh vào liền hóa thành hư vô.

Kiếm khí sau khi giết chết tên hắc y nhân thì vẫn chưa tiêu tán, mà nó còn phóng đi hơn mấy chục mét rồi mới biến mất vào hư vô.

Kinh Thiên hiện giờ giống như đèn cạn dầu, hần thoát lực rồi liền ngã xuống bất tỉnh, do sử dụng Kim Kiếm quá độ nên sinh mệnh lực của hần tiêu hao gần như không còn, có thể nói hần có thể chết bất cứ lúc nào.

Hơn nửa ngày trôi qua thì Ứng Xuân Lan bất chợt tỉnh lại, nàng đảo mắt nhìn xung quanh thì liền hoảng hốt, thật sự tình cảnh thảm thiết nơi đây thật khó mà tin nổi.

Sau một hồi tìm kiếm thì Xuân Lan nhìn thấy Kinh Thiên đang nằm gần đó, hơi thở của hần rất yếu ớt lúc có lúc không, nàng liền chạy lại xem xét tình hình.

Sau khi xem qua thì Xuân Lan cũng liền cau mày: "Tình hình hiện nay thật sự không ổn rồi, nếu không mau cứu chữa thì hần sẽ chết mất".

Ứng Xuân Lan liền mang đám người Kinh Thiên tới một hang động gần đó để nghỉ dưỡng, rồi nàng ra ngoài tìm một ít thảo dược để chữa trị.

Cũng may mà lúc nhỏ nàng cũng có nghiên cứu qua về y học, nên hiện nay đã có chỗ để vận dụng.

Tình trạng hiện giờ của Kinh Thiên thật sự quá khó khăn, nếu như có Nhu Thủy ở đây thì với kỹ năng chữa trị của nàng có thể còn một tia hi vọng, nhưng việc đó thật quá xa vời.

Sau khi Ứng Xuân Lan đem được thảo về chữa trị cho Kinh Thiên và Ứng Vạn Lý thì cũng đã qua ba ngày. Nhưng hai người họ vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Ứng Xuân Lan trong mấy ngày qua vẫn không ngại cực khổ mà chăm sóc cho họ, nàng còn thường xuyên ra ngoài hái thuốc, đôi lúc còn bị đâm thiên thú tấn công làm trên người nàng xuất hiện nhiều vết thương.

Đối với con gái mà nói thì đáng về của họ rất quan trọng, nhưng Ứng Xuân Lan không giống như vậy, nàng từ nhỏ đã thấm nhuần tư tưởng của gia tộc, đã ra làm ăn và lăn lộn trong giang hồ thì đã lường trước được những việc như vậy rồi, nên nàng không câu nệ những việc như thế. Với lại Kinh Thiên là ân nhân cứu mạng của nàng nên việc chăm sóc hắn là điều cần làm, có ân tất báo chính là tiêu chí làm người của Ứng gia.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Diệt Tuyệt Thần Kiếm

Lại thêm hai ngày trôi qua nhưng Kinh Thiên vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, còn Ứng Vạn Lý thì đã hồi tỉnh, đôi tay của hắn bây giờ đã bị khô héo nhìn rất kinh khủng, đối với một số việc bình thường thì hắn vẫn sử dụng được đôi tay nhưng không thể nào vận dụng thiên lực vào nó được nữa.

Nhìn đôi bàn tay héo khô kia Ứng Vạn Lý chỉ biết chán nản thở dài, từ nay về sau trên giang hồ sẽ không còn tên của hắn nữa, đối với một phế nhân như hắn thì chỉ đành lui về ở ẩn mà thôi.

Còn em của Ứng Xuân Lan cũng đã hồi tỉnh, nhưng trong mắt đứa bé này vẫn hiện lên một tia hoảng sợ, dù sao một đứa bé mà phải chịu cảnh ám sát như thế thì tâm tính của nó cũng không được ổn cho lắm.

Ứng Xuân Lan liếc nhìn về phía Kinh Thiên đang nằm, ánh mắt nàng cũng hiện lên một vẻ lo lắng, đã qua nhiều ngày chữa trị rồi nhưng thương thế của tên kia vẫn không có dấu hiệu nào khả quan, nàng cố hết sức chỉ giữ lại được cho hắn một tia sinh cơ mà thôi.

Trong những ngày qua Long ca liên tục ra lệnh cho Bôn Lôi Mã truyền hết thiên lực để cứu Kinh Thiên tỉnh lại, nhưng thiên lực chảy vào người hắn như muối đổ vào biển vậy, nó tiêu tán đi một cách nhanh chóng, nhìn tình cảnh hiện nay long ca cũng không biết phải làm sao, hắn chỉ trông đợi vào ý chí cầu sinh của Kinh Thiên mà thôi.

Trong lúc đó thì Kinh Thiên đang thấy mình đi trên một con đường rất tăm tối, hắn cứ đi mãi nhưng vẫn không thể nào nhìn thấy được phía cuối con đường: "Nơi đây là nơi nào thế, nhiều ngày qua ta đã đi liên tục nhưng vẫn không thể nào thoát ra được khỏi chỗ này, thật là quái lạ".

Sau khi đi được thêm một hồi thì có một tiếng nói gọi hắn: "Kinh Thiên, dậy đi con, mẹ con chuẩn bị đồ ăn tối rồi nè, đừng ngủ nữa".

Nghe tiếng gọi quen thuộc này thì Kinh Thiên liền mở mắt ra, thấy cha của hắn đang ở kế bên.

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc này làm cho Kinh Thiên dâng lên một cảm xúc khó tả, trong những ngày qua khi tiến vào Phá Thiên thế giới hắn luôn nhớ về cha mẹ của mình, Kinh Thiên rất muốn quay về gặp họ nhưng lại không có cách nào khác.

Khi vừa tỉnh lại thì hắn ngồi suy nghĩ một hồi: "Chẳng lẽ những thứ mình thấy đều là mơ, nhưng giấc mơ này cũng quá chân thật a, chắc có lẽ mình chơi game quá nhiều nên bị ảnh hưởng đôi chút rồi".

Kinh Thiên ngồi dậy đi rửa mặt rồi hắn xuống nhà bếp cùng ngồi ăn với cha mẹ của mình. Cả nhà ngồi ăn với nhau trò chuyện vui vẻ vẫn như mọi khi, nhưng Kinh Thiên thì thấy có gì đó không đúng lắm, hắn vừa ăn vừa suy nghĩ không thôi.

Thấy Kinh Thiên ngồi mãi không chịu động đũa nên cha của hắn quay sang nói: "Kinh Thiên à sao không ăn đi con, đồ ăn hôm nay mẹ con làm không hợp khẩu vị à".

Kinh Thiên ngược mặt lên nhìn ông rồi nói: "Không có gì, chỉ tại con thấy không khỏe mà thôi".

Thấy Kinh Thiên nói thế thì mẹ hắn nhìn hắn với ánh mắt triu mến: "Kinh Thiên à con ráng giữ sức khỏe đi, phải chăm chỉ học hành để sau này có tương lai nữa, cha mẹ không thể sống mãi để chăm sóc cho con đâu".

Nghe mẹ mình nói thế thì Kinh Thiên cũng gật đầu rồi tiếp tục ăn, sau khi cả gia đình ăn xong thì lại cùng nhau ngồi trong phòng khách xem tivi.

Cha mẹ của hắn thì vẫn nói cười vui vẻ nhưng Kinh Thiên có cảm giác như họ thật sự không có ở đây mà thuộc về một nơi rất xa vời.

Ngồi im lặng một hồi thì hắn không nghe thấy bất cứ tiếng động nào nữa, nhưng khi nhìn lên thì vẫn thấy cha mẹ mình đang nói chuyện nhưng hình ảnh của họ cứ dần dần di động ra xa.

Kinh Thiên thấy vậy liền hoảng hốt nhưng hần chưa kịp làm gì thì hình ảnh đó đã vụt tắt, hần mở mắt ra thì thấy mình vẫn đang ở trong một không gian tối đen.

Sau khi định thần lại thì Kinh Thiên đứng lên, hần nhìn vào khoảng không tối đen kia với ánh mắt kiên định: "Đúng rồi, ta còn có người thân ở nhà nữa, không thể chết như vậy được, bằng mọi cách ta phải sống mà quay trở về, cha mẹ hãy đợi con".

Khoảng không đen tối kia dường như cảm nhận được ý chí cầu sinh của Kinh Thiên nên nó từ từ tan biến, lúc này khi nhìn lại thì Kinh Thiên đang ở trong mộng cảnh của hần.

Vẫn là cảnh tượng quen thuộc như ngày nào, nhưng hôm nay lại bất đồng a, vì ở trước mặt Kinh Thiên lại có một thanh kiếm đang lơ lửng ở đó: "Ồ, sao hôm nay thanh Kim Kiếm này lại tự động xuất hiện ở đây vậy".

Kinh Thiên liền đi tới chạm vào thân của Kim Kiếm, cảm nhận được khí tức của Kinh Thiên thì thanh kiếm bỗng dưng phát ra tiếng kiếm minh, làm chấn động cả một vùng không gian.

Khi kiếm minh phát ra nó còn tỏa ra một khí tức sắc bén không gì sánh được, cảm nhận thấy khí tức này Kinh Thiên cũng thầm khen: "Thật sự sắc bén kinh người, nếu cầm thanh kiếm này trên tay ta dám khẳng định có thể chém đứt hết thấy mọi thứ".

Kim Kiếm cũng phát ra tiếng kêu như là đồng ý với lời nói của Kinh Thiên, dường như nó có linh tính nên hiểu được những lời của Kinh Thiên nói.

Nhưng một lúc sau Kim Kiếm bỗng nhiên xoay tròn, nó phát ra từng luồng kim lực nồng đậm tiến nhập vào người của Kinh Thiên, khi lực lượng này tiến vào làm cho hần có cảm giác da thịt đau rất giống như đang có hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm đang chém mình vậy: "Đây là kim chi lực sao, đúng là sắc bén không gì sánh bằng".

Kinh Thiên liền ngồi xuống đã tọa rồi bắt đầu nghiên cứu về ảo nghĩa của kim chi lực. Thời gian vẫn từ từ trôi qua, Kim Kiếm liên tục truyền kim lực vào trong người của Kinh Thiên.

Hiện giờ bên ngoài cũng đã trải qua hơn ba ngày, tính ra bây giờ Kinh Thiên đã hôn mê được khoảng năm ngày rồi.

Ứng Xuân Lan vẫn túc trực kể bên Kinh Thiên để chăm sóc cho hần, nàng ta bây giờ trông rất tiêu tụy vì phải liên tục thức đêm để lo cho Kinh Thiên, mặc dù mấy ngày qua nhìn hần có tí khởi sắc nhưng vẫn chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.

Đang định rồi đi hái thảo dược thì bỗng một chuyện lạ xảy ra, thiên lực chứa kim nguyên tố nồng đậm không biết từ phương nào liên tục hướng về phía Kinh Thiên mà bay tới, sau một hồi thì cả hang động đều được bao bọc bởi một màn khí màu ám kim.

Thanh kiếm của Ứng Xuân Lan cũng bị gãy thành vô số mảnh nhỏ rồi nó hóa thành khí nhắm hướng Kinh Thiên mà bay tới, hiện tượng lạ xảy ra làm cho Ứng Xuân Lan thoáng hoảng hốt, nhưng khi nhìn thấy kim lực không gây hại cho Kinh Thiên thì nàng cũng thở ra một hơi rồi ngồi xuống kế bên để hộ pháp cho hần.

Lúc này ở trong mộng cảnh đang có một thân ảnh ngồi nhắm mắt đã tọa ở đó, nhưng không lâu sau thì thân ảnh này liền mở mắt ra, ánh mắt của hần chứa đựng sự sắc bén không gì sánh được, nếu người nào tu vi không đủ thì có thể bị ánh mắt này cắt thành vô số mảnh nhỏ.

Kinh Thiên sau mấy ngày tham ngộ kim chi lực thì hần cũng đạt được thành quả của mình: "Kim chi lực, chí dương chí cương, có thể chém đứt hết vạn vật, là tồn tại sắc bén nhất trong thiên địa này".

Khi hần cảm ngộ tới đây thì Kim Kiếm bỗng phóng xuất một quang trụ màu ám kim xông thẳng lên trời cao, trong quang trụ này chứa đựng kim lực rất khủng bố và dày đặc.

Kinh Thiên đứng dậy đi tới trước thanh Kim Kiếm rồi nhìn nó một hồi lâu: "Kim Kiếm, nay ta đặt tên cho ngươi là Diệt Tuyệt, sau này ngươi sẽ giúp ta chém giết hết thấy vật cản đường và những kẻ thù của ta".

Oong...Oong!

Sau khi Kinh Thiên vừa đặt tên cho thanh Kim Kiếm này thì nó rung lên rồi trên thân kiếm xuất hiện vô số vết nứt, từng tia sáng bắt đầu từ những vết nứt này mà phát ra liên tục.

Àm!

Khi những vết nứt đã đạt tới cực hạn thì nó lập tức nổ tung, thanh Kim Kiếm hiện nay giống như đang lột xác vậy, quang huy nó tỏa ra rực rỡ hơn bao giờ hết, trên thanh kiếm bắt đầu xuất hiện hai chữ Diệt Tuyệt.

Sau khi việc lột xác kết thúc thì Diệt Tuyệt thần kiếm đã hướng người của Kinh Thiên mà quán nhập vào.

Kinh Thiên sau khi trải qua tình cảnh hồi nãy thì hần bắt đầu xem xét lại cơ thể mình một hồi, hần liền thấy kim chi lực đã chiếm một góc trong đan điền, nhưng so với số lượng và sự cường hần thì nó vẫn thua lùi một khoảng cách rất xa.

Dù sao kim lực này có tính chất xa xa không bằng tới Hoàng Kim Lô của Kinh Thiên, nhưng chỉ nhiều đó thôi cũng đã làm cho hần thấy rất vừa ý rồi.

Chương 56: Hướng Tới Tung Thành

Sau khi hiện tượng lạ xảy ra Ứng Xuân Lan vẫn tiếp tục ngồi kế bên để hộ pháp cho Kinh Thiên, nàng không dám rời đi đâu cả, nếu như có chuyện gì thì thật không biết làm sao.

Trong lúc đó tâm tình của Ứng Vạn Lý cũng thoáng kích động, đôi tay bị hắc khí ăn mòn của hắc đàn có dấu hiệu khôi phục được chút ít, trước đó hắc đàn thử rất nhiều cách nhưng đều không được, nhưng sau khi hiện tượng lạ xảy ra thì dần có chuyển biến.

Hơn một ngày sau toàn bộ Kim lực nồng đậm đã quán nhập hết vào người của Kinh Thiên, lúc này hắc mới từ từ mở mắt.

Ứng Xuân Lan thấy Kinh Thiên tỉnh dậy thì rất vui mừng: "Thật may mắn quá, không ngờ người lại tỉnh dậy sớm như vậy, ta cứ tưởng phải cần thời gian rất lâu người mới hồi phục được chứ".

Kinh Thiên nhớ rằng sau khi đánh chết tên đầu lĩnh hắc y nhân thì hắc gần như là đèn cạn dầu, sinh lực cực kỳ mỏng manh, nếu không có Ứng Xuân Lan ngày đêm chăm sóc thì hắc đã đi sang thế giới bên kia rồi.

Mọi việc xảy ra trong mấy ngày nay đều được Long ca kể lại cho Kinh Thiên. Nhìn bàn tay đầy vết thương của Ứng Xuân Lan làm hắc rất cảm kích. Mặc dù mình ra tay cứu bọn họ nhưng trong lúc mình hôn mê họ có thể bỏ đi không cần quan tâm, dù sao đây cũng là giang hồ a.

Kinh Thiên nhìn Ứng Xuân Lan một hồi rồi mở miệng: "Thật không sao cả, do công pháp của ta tu luyện có chút kỳ dị nên mới hồi phục nhanh như vậy thôi".

Nghe Kinh Thiên nói thế Ứng Xuân Lan cũng gạt đầu rồi nói với hắc: "Nếu người đã tỉnh dậy rồi thì chúng ta nên vào Tung thành thôi, ở đó sẽ có người tiếp ứng cho chúng ta".

Khi Ứng Xuân Lan vừa nói hết câu thì nàng bỗng hoảng sợ vì Kinh Thiên không nói gì liền vung tay tới nắm chặt lấy tay nàng, bị hắc nắm tay làm khuôn mặt nàng cũng thoáng ửng đỏ, từ nhỏ tới lớn nàng chưa bị người khác phải nắm tay như vậy a.

Ứng Xuân Lan định rút tay về né tránh nhưng vẫn không theo kịp tốc độ của Kinh Thiên. Sau khi bị hắc nắm tay thì nàng bỗng có cảm giác thư thái lạ thường, lúc nhìn lại thì thấy những vết thương trên tay nàng từ từ tan biến không để lại một vết sẹo nào.

Kinh Thiên cũng biết đối với nữ tử thì đáng vẻ bên ngoài của họ rất quan trọng nên hắc liền dùng Hoàng Kim Lôi chữa trị cho nàng.

Sau khi tất cả vết thương đã tan biến thì Ứng Xuân Lan nhìn hắc rồi nói: "Cảm ơn người, nhưng ta có một yêu cầu quá phận, không biết người có thể giúp cho nhị thúc ta được không, đôi tay của người đã bị tên hắc y nhân kia phế mất rồi".

Nghe Ứng Xuân Lan nói thế Kinh Thiên liền nhìn sang chỗ của Ứng Vạn Lý đang ngồi trong một góc kia. Kinh Thiên liền đi tới gần chỗ hắc rồi nhìn qua đôi tay đã bị khô héo của Ứng Vạn Lý.

Ứng Vạn Lý ngược lên nhìn Kinh Thiên một cái, thật sự hắc cũng không có hi vọng gì nhiều, dù sao tu vi của Kinh Thiên không cao cho lắm, chưa nói đôi tay này đã bị hút cạn sinh lực rồi nên cách phục hồi cực kỳ khó khăn.

Mấy ngày qua Ứng Vạn Lý cũng đã thử vận công đẩy hắc khí ra nhưng không lần nào thành công cả, nghĩ tới tương lai sau này làm tâm tình của hắc cũng trầm xuống, bộ dáng sa sút trông rất là thảm hại.

Kinh Thiên không nói gì liền nắm lấy cổ tay của hắc rồi ra lệnh cho Long ca truyền một tia hoàng kim lôi vào tẩy rửa khắp kinh mạch của đôi tay Ứng Vạn Lý.

Tia hoàng kim lôi vừa tiến nhập vào liền làm cả người Ứng Vạn Lý rung lên liên tục, đau đớn khủng khiếp truyền đến làm cho khuôn mặt hắc cực kỳ nhăn nhó.

Nhưng không bao lâu sau thì hắc khí đã thoát ra từ hai cánh tay hắc, hai cánh tay của Ứng Vạn Lý cũng dần dần khôi phục lại rất nhanh.

Nhìn thấy đôi tay của mình đã có lại sinh cơ Ứng Vạn Lý thập phần kích động động lên: "Thật sự đa tạ vị bằng hữu đây đã cứu giúp, người không những cứu cháu của ta còn giúp ta khôi phục lại đôi tay đã bị phế này, nếu người không ngại sau này có việc gì cần thì đến Ứng thành gặp ta".

Kinh Thiên thấy Ứng Vạn Lý nói thế hắc cũng gạt đầu: "Thật không có gì chi tiện tay mà thôi".

Ứng Vạn Lý thấy hắc nói thế thì cũng không dây dưa nữa mà kêu hai đứa cháu của mình thu xếp lại đồ đạc rồi cùng nhau đi tới Tung thành.

Lúc này tại Tung thành trong một phủ đệ rất lớn, ở trong đại điện có một người đang ngồi ở trên thượng vị.

Phía dưới đang có một tên hắc y nhân đang đứng mới ánh mắt tràn đầy lo sợ.

Sau một hồi thì người kia mới mở miệng nói: "Có việc gì thì mau nói đi".

Tên hắc y nhân đang đứng đó liền nói: "Bẩm gia chủ, đội hắc y nhân mà ngài phái đi đã toàn bộ chết sạch cả rồi".

Thì ra người ngồi trên cao là gia chủ của Tung gia, nhưng không hiểu sao một gia tộc như họ lại làm ra hành vi cướp bóc dễ dãi như vậy.

Sau khi nghe tên hắc y nhân nói thế thì vị gia chủ này liền tức giận: "không thể nào, đội đó do đứa con thứ ba của ta tự thân xuất lĩnh vậy mà thất bại, ta đã điều tra là trong thương đội của Ung gia không có tên nào tu vi ngang ngửa nó cả, nên mới cho nó ra ngoài lịch lãm một phen, là ai đã ra tay với con ta".

Tên hắc y nhân thấy gia chủ nổi giận thì hắn cũng không dám chậm trễ liền trả lời: "Trong đó còn một tên hắc y nhân đã kịp truyền về một câu nói". Nói tới đây thì tâm tính của tên này cũng thoáng hoảng sợ, vì tin tức truyền về cực kỳ chấn động: "Câu nói đó là Thần khí hiện, đầu lĩnh vong".

Khi nghe tên hắc y nhân vừa nói xong thì tâm trạng của gia chủ Tung gia cũng chấn động không ngừng, ông còn quên luôn cả việc vừa mất đứa con trai: "Cái gì, thật sự không tin được thần khí lại tái hiện trên thế gian". Vừa nói tới đâu thì ông ta cũng vui mừng mà cười lớn: "Ha ha ha, ông trời thật sự ban cho một miếng mồi béo a, cảm không cho lưu truyền tin tức này ra ngoài, tập hợp trưởng lão hội cho ta, thần khí xuất hiện gần Tung gia không phải ý trời muốn Tung gia chúng ta quét khỏi sao, ha ha ha ha".

Tên hắc y nhân liền gật đầu rồi phóng nhanh ra ngoài không dám chậm trễ, nếu như gia chủ đã nói thế thì chuyện này cực kỳ trọng yếu, bởi vì phẩm là những đại sự liên quan tới hưng suy của gia tộc thì mới tập hợp lại hết các vị trưởng lão, trong nhưng năm gần đây có thể nói lần này là nghiêm trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Vào Rừng Tâm Bảo

Sau khi thu dọn mọi thứ xong thì đám người Kinh Thiên bắt đầu đi về hướng Tung thành, mặc dù khí chất của Kinh Thiên có phần thay đổi sau khi tỉnh lại nhưng Ung Xuân Lan và Ung Vạn Lý vẫn không nhận ra được gì.

Em của Ung Xuân Lan là Ung Bác hiện nay vẫn nằm trong vòng tay của nàng, đứa bé này sau khi trải qua tình cảnh thảm khốc khi trước nên tinh thần vẫn chưa hồi phục lại được, có thể việc đó sẽ để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng nó, có thể đây là tâm ma khó bỏ được, sẽ là một trở ngại rất lớn cho con đường tu luyện sau này của nó.

Trên đường đi thì Kinh Thiên cảm nhận được hôm nay trong rừng rậm náo động một cách lạ thường.

Bỗng nhiên có một nhóm người đang đi tới trước mặt Kinh Thiên, đám người này ai cũng cao to đen hói, bọn chúng vừa đi vừa nói chuyện rất lớn. Một tên cao lớn đi đầu vừa cười vừa nói: "Ha ha ha, theo ta biết hiện tượng lạ xảy ra vài ngày trước chứng minh rằng có một thiên tài địa bảo xuất thế ở trong rừng rậm này a".

Một tên đứng sau hán cũng nói phụ họa thêm: "Đại ca thật sáng suốt, nếu nhanh tay chúng ta có thể kiếm được một mớ khá khá đấy".

Kinh Thiên nghe đám người đó nói thì cũng thấy lạ nên đi tới hỏi: "Xin mấy vị đây dừng bước, ta có vài việc muốn hỏi không biết có được không".

Đám người đó liền dừng lại rồi nhìn chăm chăm vào Kinh Thiên, tuy đám người đó thấy Kinh Thiên còn nhỏ tuổi nhưng lại có tu vi gần ngang mình nên cũng không dám lớn tiếng vọng động, tên đại hán đi đầu nói: "Không biết vị huynh đệ đây cần hỏi việc gì?".

Kinh Thiên liền đáp lời: "Hiện tượng lạ mà mọi người nói khi nãy là gì thế".

Tên đại hán thấy Kinh Thiên hỏi vậy cũng thoáng suy nghĩ một hồi rồi nói: "Việc đó cũng không có gì, chỉ là vài ngày trước khi chúng ta tiến vào khu rừng này, bỗng nhiên có một lực lượng kỳ lạ làm gãy hết binh khí của chúng ta rồi nó hóa thành thiên lực màu ám kim xong rồi bay đi".

Nghe đám người này nói thế thì Kinh Thiên cũng đã biết được sự việc đó là do bản thân mình gây ra, mặc dù lúc ấy Kinh Thiên đang trong mộng cảnh nhưng mọi chuyện đều đã được long ca kể lại.

Kinh Thiên hướng vị đại hán đó chào một cái rồi lại đi tiếp. Đám người này sau khi thấy Kinh Thiên đã đi rồi thì tên đại hán đứng đầu mới lên tiếng: "Thật kinh khủng, còn trẻ như thế mà tu vi đã gần đạt tới nhị phẩm đỉnh phong rồi, chưa nói hán có một khí chất gì đó làm ta cảm thấy rất nguy hiểm".

Tên đại hán đứng bên trái thấy vậy liền nghi ngờ: "Không thể nào, đại ca đã đạt tới nhị phẩm đỉnh phong rồi mà vẫn không nắm chắc thắng được thằng nhóc kia sao".

Tên đại hán đứng đầu thấy hán nói vậy liền quát: "Ngu ngốc, nhìn người không phải chỉ nhìn bề ngoài, mặc dù tu vi ta cao hơn hán một cấp nhưng không nắm chắc đánh lại hán đâu, thằng nhóc đó rất nguy hiểm, sau này gặp nó thì nên tránh xa mà đừng gây chuyện với nó".

Cả một đám đứng sau nghe nói vậy cũng gật đầu rồi im lặng. Tên đại hán đầu lĩnh này thật sự là một người rất nhạy bén, do kinh nghiệm của hán lăn lộn trong giang hồ nhiều năm nên đặc biệt nhạy bén với việc cảm nhận thấy nguy hiểm.

Ứng Xuân Lan và Ứng Vạn Lý không nhận ra vì mấy ngày nay tinh thần hai người họ gần như kiệt sức và rất mệt mỏi, với lại họ cũng ở gần Kinh Thiên được vài ngày nên hán ta cũng làm ra bộ dáng thân thiện trước mặt họ.

Còn đối với người ngoài thì khác, Kinh Thiên hiện nay tính cảnh giác rất cao nên khi đối mặt với đám đại hán đó hán tỏ ra một bộ mặt rất nghiêm túc và ánh mắt cực kỳ sắc bén nên tên đại hán đầu lĩnh mới cảm nhận được một chút gì đó.

Trên đường đi Kinh Thiên cũng gặp được rất nhiều nhóm người đang hướng phía sâu trong rừng mà đi, đối với những chuyện gì hán cũng không để ý gì.

Đi được một đoạn nữa thì hán lại gặp thêm một nhóm người, nhưng đám người này thì bất đồng vì trông họ rất trẻ tuổi, ai nấy đều ăn mặc rất gọn gàng sạch sẽ và rất sang trọng.

Thoạt nhìn có thể nhận ra đám người này là con em của một gia tộc khá giả nào đó đang đi tới đây để lịch lãm.

Khi Kinh Thiên sắp đi qua đám người đó thì một tên công tử toàn thân mặc đồ trắng chặn Kinh Thiên lại rồi nói với giọng hống hách: "Ê tên kia lại đây cho ta hỏi cái".

Kinh Thiên thấy hán nói chuyện như thế cũng không thèm để ý mà đi tiếp, nhưng bất chợt tên đó lấy tay chắn trước người Kinh Thiên rồi nói: "Hừ, tên kia ngươi dám xem thường ta à, thật sự không coi bổn thiếu gia ra gì".

Kinh Thiên nhìn hán với ánh mắt chán ghét rồi mở miệng nói: "Mời tránh ra đùm, ta đang có việc gấp".

Tên công tử áo trắng ấy hừ lạnh một tiếng rồi kêu đám người đằng sau vây quanh đám người Kinh Thiên.

Kinh Thiên thấy bọn chúng định động thủ thì hán cũng tự lực lại nhưng vẫn chưa ra tay: "Ta nói với các ngươi nên cư xử đúng mực một chút, nếu không thì đừng trách ta".

Tên công tử áo trắng cười với giọng mỉa mai rồi ra hiệu cho đám người đó tấn công Kinh Thiên.

Kinh Thiên liền tức giận, hán không thèm để ý gì hết mà lao thẳng tới.

Ầm Ầm Ầm!

Tùng tiếng nổ vang lên, khi những tiếng đó chấm dứt thì đã thấy cả đám thuộc hạ của tên công tử đó đã nằm cả xuống đất, mặt của chúng cũng bị méo mó đôi phần.

Sau khi giải quyết xong mấy tên lâu la thì Kinh Thiên phóng người tới, nắm đầm của hán hóa thành trào rồi chộp vào cổ tên công tử kia: "Ta đã cảnh cáo với ngươi rồi, nhưng do ngươi không nghe lời nên bây giờ tự chịu hậu quả đi".

Vừa nói xong Kinh Thiên quăng tên công tử đó thẳng vào một gốc cây bên đường.

Ầm!

Do lực lượng của Kinh Thiên dùng hơi mạnh nên cành cây liền bị đổ nát, còn tên công tử miệng trào máu xong rồi bất tỉnh, lúc này đám bạn của hán cũng lấy ra binh khí đứng đối mặt với Kinh Thiên.

Kinh Thiên liền chấp hai ngón tay lại thành kiếm rồi quét một đường ngang, kim chi lực nồng đậm phát ra làm cho binh khí của mấy tên đó gãy thành nhiều mảnh vỡ.

Cả đám đứng đó đều tròn mắt nhìn, trong đó còn có Ứng Xuân Lan và Ứng Vạn Lý, từ đầu bọn họ đều biết Kinh Thiên chủ tu là lôi chi lực, nhưng không ngờ kim chi lực của hán cũng bá đạo như thế.

Bình thường thì một người muốn luyện thành thực một hệ nguyên tố nào đó thì đã rất khó khăn rồi, nhưng Kinh Thiên còn thành thực cả hai loại nguyên tố, thật sự là thiên tài a.

Do binh khí đã gãy hết nên đám bạn của tên công tử kia cũng thoáng đờ người lại, nhìn tình cảnh của bạn mình bị Kinh Thiên quăng đi nên bọn chúng cũng không dám vọng động nữa.

Kinh Thiên liếc mắt nhìn từng người rồi hán dẫn đám người Ứng Xuân Lan tiếp tục tiến về phía trước.

Từ sau khi tỉnh dậy thì tâm tính của Kinh Thiên có chút thay đổi, hán đã hiểu ra được trên thế giới này nếu không có thực lực, không có sức mạnh thì không thể bảo vệ được bản thân.

Trên giang hồ lúc nào cũng có việc cá lớn nuốt cá bé, nếu không muốn gặp nhiều phiền phức thì hấn phải bá đạo, làm cho người khác run sợ mà tránh xa, nhưng Kinh Thiên vẫn giữ thói quen cũ của mình là không giết người nào cả, việc này cũng là vấn đề đau đầu của long ca, đôi khi nhân từ chính là điểm yếu chí tử của người trong giang hồ a.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Gia Chủ Ung Bá

Kinh Thiên cùng chị em Ung Xuân Lan và Ung Vạn Lý đã sắp tới được Tung thành, trên đường đi họ gặp rất nhiều nhóm người khác nhau đang vào rừng để tìm bảo vật.

Tin tức bảo vật xuất thế đã được truyền ra ngoài rất nhanh, nhưng vẫn không ai biết bảo vật đó là thứ gì và có hình dạng ra sao, nhưng nó đã gây ra một làn sóng chấn động rất lớn, làm cho những người tập trung ở gần Tung thành phải náo loạn một phen.

Nhưng chuyện lạ là Tung gia vẫn án binh bất động, mặc dù bảo vật xuất hiện trong phạm vi địa bàn của họ nhưng họ vẫn chưa đưa ra một quyết định nào cả.

Chỉ cần Tung gia lên tiếng thì bất cứ ai cũng không dám trên địa bàn của họ mà lấy đi bảo vật.

Lúc này ở gần hang động mà Kinh Thiên dưỡng thương lúc trước có xuất hiện hai người toàn thân mặc đồ trắng, một người tóc dài tới vai, khuôn mặt chính trực uy nghiêm, dáng người thon nhỏ thanh tao, còn một người khuôn mặt dữ tợn, làn da hơi ngăm đen, hấn cao hơn hai mét còn cơ bắp thì rất săn chắc và to lớn.

Lúc này tên cao to mới nhìn sang nói với tên kẻ bên: "Đại ca, giờ tính sao đây, chúng ta có tiếp tục theo dõi tiếp hay không".

Tên vừa được gọi là đại ca nghe hấn nói thế thì thoáng suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng: "Đệ về bẩm báo với gia chủ trước đi, còn ta sẽ theo dõi tên tiểu tử đó, ta thấy rất hứng thú với hấn, không ngờ tên nhóc này lại có kim chi lực nồng đậm như thế".

Tên cao to kia vừa nghe xong cũng gật đầu một cái rồi biến mất ngay tại chỗ, còn tên dáng người thon nhỏ thì hướng ánh mắt về phía Tung thành, một chốc sau hấn cũng biến mất theo.

Còn Kinh Thiên đã đi gần tới Tung thành rồi, trên đoạn đường này cũng không gặp ai gây sự với hấn nữa, đôi khi thấy vài nhóm người có đánh nhau nhưng hấn cũng nhắm mắt làm ngơ mà cho qua, không thích dây dưa vào việc của người khác.

Đúng lúc này thì từ trên cây phóng xuống ba người, thấy sự việc xảy ra bất ngờ nên Kinh Thiên liền lấy ra thanh Thiên Thủy Kiếm, còn đám người Ung Xuân Lan thì đứng phía sau hấn với vẻ mặt đầy cảnh giác.

Thấy mọi người có biểu hiện như thế thì tên đứng đầu lên tiếng: "Không cần phải sợ, là ta đây".

Khi tiếng nói vừa cất lên thì chị em Ung Xuân Lan và Ung Vạn Lý vạn phần vui mừng, vì họ không thể nào nhầm lẫn được, giọng nói này chính là của Ung Bá gia chủ của Ung Gia.

Ung Bá rất lo lắng vì đã qua nhiều ngày mà vẫn không thấy đoàn thương buôn của mình tới Tung thành nên hấn đã phái người đi xung quanh để tìm kiếm nhưng vẫn không có kết quả nào.

Thấy tình hình không ổn nên tự thân ông đã dẫn đội đi tìm, may sao mà hiện nay đã gặp được họ.

Ung Xuân Lan nhìn thấy cha của mình thì mắt của nàng cũng ngân ngấn nước mắt, thật sự tâm tình vài ngày nay của nàng căng như dây đàn vậy, có thể đứt bất cứ lúc nào, nàng cố cắn răng chịu đựng mọi việc, nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhi nên có một số việc không thể nào đảm đương nổi.

Thấy con gái của mình có vẻ mặt tiêu tụy như thế làm Ung Bá cũng thoáng có chút đau lòng, hấn chỉ muốn con gái của mình ra ngoài lịch lãm một phen để lấy kinh nghiệm, nhưng không ngờ lại đem cho nó nhiều áp lực như thế.

Do con trai của Ung Bá còn quá nhỏ mà nữ nhi của hấn lại thiên tư hơn người nên được hấn quan tâm bồi dưỡng hơn, Ung Bá cũng thường suy nghĩ nếu như Ung Xuân Lan là con trai thì tốt biết mấy, nhưng hấn vẫn hết mực yêu thương nàng, nếu không vì gia tộc thì hấn đã để cho Ung Xuân Lan sống một cuộc sống bình thường như bao người con gái khác rồi.

Ung Bá đi tới ôm hai chị em Ung Xuân Lan vào lòng: "Không sao, mọi chuyện đã qua rồi, có ta ở đây các con không bị gì nữa đâu, lần đầu đi buôn thôi mà, thất bại là chuyện bình thường".

Nghe Ung Bá nói thế hai chị em Ung Xuân Lan liền ôm ông mà khóc lớn lên.

Ứng Vạn Lý thấy vậy liền lên tiếng nhận lỗi: "Thật sự xin lỗi đại ca, là ta vô dụng nên để hai đứa con của huynh bị tổn thương".

Ứng Bá quay sang nhìn Ứng Vạn Lý: "Chuyện này không thể nào trách đệ được, ta không ngờ lần này dám cướp lại cường hãn đến như thế, một phần cũng do ta quá chủ quan mà thôi". Vừa nói xong Ứng Bá nhìn qua phía Kinh Thiên: "Vị tiểu bằng hữu này là".

Kinh Thiên thấy hần hỏi thế liền ôm quyền chào: "Tại hạ tên Kinh Thiên, xin ra mắt gia chủ".

Ứng Xuân Lan lau đi nước mắt rồi nhìn Ứng Bá: "Thưa cha, chính Kinh Thiên là ân nhân cứu mạng của mấy người chúng con đây, nếu không có hần thì chúng con đã không còn đứng ở đây".

Ứng Bá nghe thế thì sắc mặt cũng thoáng ngạc nhiên, thật sự không ngờ được, thoát nhìn thì tu vi của Kinh Thiên chỉ có nhị phẩm cao cấp mà thôi, vậy mà có thể đánh bại được người đã thắng Ứng Vạn Lý có tu vi cấp 24 ễ rồi cứu được ba người bọn họ.

Dù có nghi ngờ nhưng Ứng Bá là gia chủ của một gia tộc, nên cách hành xử của hần cũng không quá thô lỗ: "Đa tạ vị bằng hữu đây đã ra tay giúp đỡ, nếu người không ngại thì tới chỗ chúng ta luôn đi, có việc gì cần thì cũng tiện giúp đỡ nhau hơn".

Kinh Thiên nghe thế liền gật đầu đồng ý: "Nếu gia chủ đã nói thế thì ta cũng rất sẵn lòng".

Vừa nói xong cả đám người lập tức tiến vào Tung thành, khi đi tới cửa thành thì có một đám lính đang đứng canh gác ở đó, một tên bước ra nói với vệ mặt hồng hách: "Tất cả dừng lại, Tung gia có lệnh ai vào Tung thành phải bị lục soát".

Ứng Bá vừa nghe xong thì sắc mặt liền xám xịt lại tức giận: "Hừ, cái thứ như người mà cũng đòi xét người của ta à".

Vừa nói xong Ứng Bá liền phóng ra khí tức nguy hiểm bao trùm tên lính canh lại, bị khí tức khủng bố đó ập tới làm tên lính cánh choáng váng mà ngã nhào xuống đất xong rồi bất tỉnh.

Đám lính canh còn lại nhanh chóng chạy tới bao vây đám người của Ứng Bá lại, không khí ở đây hết sức căng thẳng chỉ cần một mồi lửa sẽ dẫn đến đánh nhau ngay lập tức.

Khi hai tên thủ vệ của Ứng Bá chuẩn bị ra tay thì một tiếng cười vang lên: "Ha ha ha, tưởng ai thì ra là Ứng Bá huynh".

Ứng Bá nhìn lên phía trên tường thành thì thấy một thân ảnh đang đứng đó, người này tuổi tác cũng ngang hần, tu vi thì không kém bao nhiêu: "Hừ, thì ra là cái tên Tung Mộ Dương người à, người dạy dỗ đám này cũng được lắm".

Tung Mộ Dương chính là tam đệ của gia chủ Tung gia, hần bình thường làm chức vụ chấp pháp trong thành, nếu trong Tung thành có người nào cả gan làm loạn thì sẽ bị vị chấp pháp này ra tay xử lý ngay lập tức.

Tung Mộ Dương thoáng một cái đã phóng tới chỗ đám lính ở dưới, hần khoát tay bảo đám lính thu binh khí lại rồi rút lui, xử lý xong mọi chuyện hần cười cười quay sang nói với Ứng Bá: "Ứng huynh bớt nóng, dạo này Tung thành xảy ra một số chuyện nên canh phòng mới nghiêm ngặt như vậy, mong Ứng huynh bớt giận".

Ứng Bá thấy hần nói vậy thì cũng hừ một tiếng: "Hừ, trong phạm vi của Tung thành dưới sự quản hạt của người mà cũng xảy ra chuyện được à".

Tung Mộ Dương liền nói lại: "Thật sự Ứng huynh đề cao tiểu đệ quá rồi, thôi không nói nữa để ta dẫn mọi người vào thành".

Tung Mộ Dương liền dẫn đám người Ứng Bá đi vào thành. Lúc này chỉ có Kinh Thiên vẫn đang nhìn chăm chăm vào Tung Mộ Dương.

Từ lúc thấy Tung Mộ Dương thì Kinh Thiên đã cảm nhận được tên này có khí tức giống với tên đầu lĩnh hắc y nhân mà hần đã giết, nhưng Kinh Thiên vẫn không tự tin vào năng lực cảm ứng của mình, sau đó long ca cảm nhận được liền nói cho hần biết là cảm ứng của hần thập phần chính xác. Nên Kinh Thiên luôn đề phòng đối với cái tên hay cười Tung Mộ Dương này.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tung Gia Mờ Ám

Sau khi Tung Mộ Dương đưa cả đám người Ứng Bá vào thành thì hần cũng không làm phiền nữa mà liền cáo từ rồi đi, trước khi đi hần còn nhìn mọi người với ánh mắt hiểm ác.

Ứng Bá liền dẫn Kinh Thiên và mọi người tới biệt viện của Ứng gia. Vừa tới nơi ông ra lệnh cho đám người hậu chăm sóc cho Ứng Bác, còn Ứng Xuân Lan thì chạy đi tắm rửa và thay lại quần áo.

Trong mấy ngày qua sống trong hang động làm nàng ngứa ngáy khó chịu vô cùng, không có thời gian để đi tắm, vừa về tới nhà thì liền chạy đi một mạch không màng đến ai.

Ứng Bá dẫn Ứng Vạn Lý và Kinh Thiên đi vào phòng khách, đám người hầu liền đem trà dâng lên, cả ba người ngồi đó nói chuyện với nhau.

Ứng Bá cũng thoáng chau mày khi nhìn qua đôi tay của Ứng Vạn Lý: "Hừ, Nhị đệ, đôi tay của ngươi bị sao vậy".

Ứng Vạn Lý thấy đại ca của mình hỏi thì hần cũng không muốn giấu diếm làm gì: "Đôi tay này bị tên đầu lĩnh hắc y nhân kia phết đi, hần truyền một đám hắc khí vào rút sạch sinh mệnh đôi tay của đệ a". Nói tới đây hần nhìn sang Kinh Thiên: "Nếu không nhờ Kinh Thiên thì đệ đã trở thành phế nhân rồi".

Nghe Vạn Lý nói thế Ứng Bá quay sang ôm quyền: "Thật sự không biết làm sao để đền đáp ngươi, ngươi không những cứu hai đứa con của ta mà còn giúp chữa trị cho cả nhị đệ nữa".

Kinh Thiên ôm quyền đáp lại: "Thật sự ta chỉ ngứa mắt bọn hắc y nhân đó mới ra tay mà thôi, Ứng gia chủ không cần để ý làm gì".

Ứng Bá sau khi nghe xong liền cười lớn: "Ha ha ha, vị huynh đệ đây nói chuyện thật sảng khoái, ta cũng rất bất ngờ khi ngươi có thể đánh thắng được tên hắc y nhân đó, ngay cả nhị đệ ta có tu vi tam phẩm cấp 24 mà còn bị đánh bại, trong khi tu vi ngươi mới nhị phẩm cấp 18 a, thật sự là tuổi trẻ tài cao".

"Ứng gia chủ quá khen rồi, trận đấu đó chỉ có thể nói là thắng thảm mà thôi, xem tí nữa bản thân ta cũng không xong rồi". Thật sự thì việc này cũng không có gì đáng tự hào cho lắm, dù sao trận đấu đó nếu Kinh Thiên không liều mạng thôi động lực lượng của Diệt Tuyệt thần kiếm thì có thể người nằm xuống chính là bản thân hần rồi.

Khi mọi người đang nói chuyện với nhau thì Ứng Xuân Lan đã tới, sau khi tắm rửa sạch sẽ xong thì trông nàng vạn phần xinh xắn, vẻ đẹp rất nhẹ nhàng thanh tao nhưng có thêm một cái đó rất chín chắn.

Xuân Lan liền đi tới chỗ kế bên của Ứng Bá rồi ngồi xuống, Kinh Thiên cũng thoáng ngẩng ngốc khi thấy vẻ đẹp của nàng, nhưng đó chỉ là cảm giác thoáng qua thôi nên hần liền lấy lại bình tĩnh.

Ứng Bá thấy biểu hiện của Kinh Thiên như thế liền cười với vẻ mặt gian xảo: "Uy Kinh Thiên, hình như ngươi để ý tới nữ nhi của ta a".

Kinh Thiên nghe Ứng Bá nói thế hần liền đơ cả người, hần thật sự không ngờ được vị gia chủ này lại đùa giỡn như thế.

Còn Xuân Lan thì thoáng ngại ngùng, trên má của nàng cũng bắt đầu ửng đỏ: "Cha này, nói năng phải cẩn thận chứ, lỡ làm Kinh Thiên hiểu lầm thì sao".

Ứng Bá cười một cách sảng khoái: "Có gì phải ngại ngùng, anh hùng khó qua ải mỹ nhân a, tuy ta mới gặp hần nhưng cảm thấy người này tuổi trẻ bất phàm, mà con cũng là mỹ nhân nên thật là xứng đôi đây chứ". Hần vừa nói xong thì nhảy mắt với Kinh Thiên một cái: "Sao hà Kinh Thiên, ngươi có muốn lấy con gái của ta không, nó cũng đã mười bảy tuổi, tới tuổi này thì thành thân được rồi".

Thấy cha mình nói thế thì Ứng Xuân Lan cảm thấy rất xấu hổ, nàng chỉ biếc cúi gằm mặt xuống mà thôi, nhưng đôi khi vẫn ngược lên liếc Kinh Thiên một cái, nàng làm ra bộ dáng như đang quan tâm hần định trả lời như thế nào.

Kinh Thiên chỉ lắc đầu cười khỏ: "Ứng gia chủ đừng có đùa với ta nữa, ta thật sự chưa nghĩ tới việc thành gia lập thất."

Nghe Kinh Thiên trả lời thì Xuân Lan cũng thoáng buồn, nàng không biết tại sao mình lại có cảm giác như thế.

Còn Ứng Bá thì làm ra bộ mặt khó hiểu: "Uy, chả lẽ ngươi thấy con gái ta không được đẹp."

Kinh Thiên lắc đầu rồi nói với hần: "Không phải như vậy, mong mọi người đừng hiểu lầm, dù sao ta cũng mới mười bảy tuổi thôi, với lại ta còn một số việc còn phải thực hiện, trước khi hoàn thành ta thật sự không nghĩ tới việc thành thân".

Ứng Bá cũng gật đầu đồng ý với hần: "Đúng vậy, nam nhi thì chỉ tại bốn phương, ta rất thích những người trẻ tuổi mà có dã tâm lớn, nhưng ngươi cũng thật là, mười bảy tuổi cưới thì đã muộn rồi đây chứ, ta nhớ năm xưa khi cưới mẫu thân của Lan nhi thì ta cũng vừa mới mười lăm tuổi thôi".

Kinh Thiên nghe Ứng Bá nói thế thì hần cũng chả biết nói gì nữa, thật sự thế giới này không có pháp luật khắc khe như thế giới của hần, ở đây chỉ cần hai bên đồng ý thì cứ tới mười lăm tuổi là thành thân được rồi.

Kinh Thiên không muốn dây dưa việc này nữa nên hần chuyển sang chuyện khác: "Ta có một việc này muốn nhắc nhở gia chủ a".

Ứng Bá thấy khuôn mặt nghiêm túc của Kinh Thiên thì hần cũng không đùa giỡn nữa, vì hần biết chuyện này chắc phải có gì đó nghiêm trọng lắm: "Kinh Thiên ngươi cứ nói đi".

Kinh Thiên gật đầu rồi nói tiếp: "Ta nghĩ ngài nên cẩn thận với Tung gia một chút, ta thấy bọn họ có gì đó mờ ám".

Ứng Bá nghe Kinh Thiên nói thế thì cũng chau mày: "Thật sự ta cũng đã đề phòng Tung gia từ lâu rồi, ta nghe được vài lời đồn không hay về những vụ việc xảy ra xung quanh Tung thành, nên khi thương đội đi ngang qua đây ta cũng cho nhiều người đi theo".

Kinh Thiên gật đầu đồng ý với lời nói của Ứng Bá: "Ta sợ sự việc này không đơn giản như thế, ta có thể cảm nhận được trên người của tên Tung Mộ Dương kia có khí tức rất giống với tên đầu lĩnh hắc y nhân mà lần trước tập kích thương đội của Xuân Lan".

Khi nghe Kinh Thiên nói tới đây thì Vạn Lý, Xuân Lan và Ứng Bá đều cảm thấy chấn động. Họ thật sự không ngờ được Tung gia lại liên quan đến những vụ cướp ở trong phạm vi quản hạt của họ.

Ứng Bá cũng thấy hơi nghi ngờ quay sang hỏi lại Kinh Thiên: "Người chắc chắn như vậy chứ, ta thật sự không nghĩ ra nguyên nhân mà bọn chúng làm như thế".

Kinh Thiên liền đáp lại: "Ta nắm chắc hơn tám thành, vì công pháp mà ta luyện có cảm ứng rất đặc biệt với khí tức hắc ám, nên tên Tung Mộ Dương kia mặc dù có tu vi cao hơn ta nhưng chưa chắc có thể giấu được".

Ứng Xuân Lan và Vạn Lý sau khi nghe xong thì quay sang hỏi Ứng Bá: "Vậy việc này chúng ta phải làm sao đây".

Ứng Bá suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng: "Mọi người cứ bình tĩnh, không nên vọng động làm gì, dù sao việc này cũng phải giữ bí mật, tuy gia tộc của chúng ta của cải rất nhiều nhưng cao thủ thì lại xa xa không bằng Tung gia, nếu khai chiến thì chỉ dẫn tới lưỡng bại câu thương mà thôi".

Mọi người nghe thấy Ứng Bá nói vậy thì chỉ đành gật đầu đồng ý, cho dù họ muốn đòi lại công lý thì trước tiên phải có bằng chứng rõ ràng, thứ hai là phải có thực lực.

Tuy Ứng Bá làm thế nhưng không phải ông ta sợ gì Tung gia, nếu Ứng gia chịu bỏ một cái giá lớn ra thuê cao thủ thì chắc chắn sẽ có tư cách ăn thua với Tung gia, nhưng làm vậy sẽ khiến sản nghiệp của họ mất hết, việc này lợi không bù được hại nên các vị trưởng lão trong gia tộc sẽ không đồng ý.

Mọi người nói chuyện với nhau được một hồi thì Kinh Thiên cũng cáo từ đi về phòng của mình, hẳn tới Tung thành còn có một số việc cần làm nên phải chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, dù sao tin tức bảo vật xuất thế cũng liên quan đến Kinh Thiên nên hẳn không muốn ở lại đây lâu để tránh đem dài lâu.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Nhầm Lẫn Tai Hại

Sau khi Kinh Thiên rời đi thì chỉ còn lại ba người Ứng Gia ngồi đó, Ứng Bá liền quay sang ra lệnh cho Vạn Lý: "Người mau đem tin tức truyền về cho các vị trưởng lão ở gia tộc để họ xem xét tình huống mà đưa ra quyết định, chuyện này một mình ta không thể nào làm chủ được, trong thời gian đó thì chúng ta vẫn ở lại đây để nghe ngóng tình hình."

Vạn Lý gật đầu đồng ý rồi quay sang hỏi Ứng Bá: "Tại sao chúng ta không rời khỏi đây ngay lập tức, hiện tại ở Tung thành này quá nguy hiểm a".

Ứng Bá liền trả lời: "Người có bị ngốc không vậy, chúng ta vừa tới Tung thành mà lập tức rời đi thì sẽ thu hút sự chú ý của Tung gia, việc này sẽ đánh rần động cơ làm cho bọn chúng nghi ngờ chúng ta nhiều hơn thôi."

Ứng Bá suy nghĩ một hồi rồi nói tiếp: "Vội lại ta nghe được một tin đồn là gần đây có xuất hiện một bảo vật, nên ta muốn ở lại xem như thế nào".

Vạn Lý và Xuân Lan khi nghe ông ta nói thế thì cũng thoáng nhú mồm, rồi Xuân Lan mới lên tiếng hỏi: "Bảo vật xuất thế ư, do đâu mà cha nghĩ việc đó là thật".

Ứng Bá nghe Xuân Lan nói thế thì trả lời: "Sau khi nghe được tin đồn này thì ta đã tự mình vào rừng xem một chuyến, và ta đã phát hiện ra một việc".

Vạn Lý thấy ông nói chuyện kiểu ấp ấp mở mở thì chịu không nổi mà hỏi dồn: "Đại ca à, có gì thì nói lẹ đi, đừng làm đệ hồi hộp a".

Ứng Bá: "Ta cảm thấy kim chi lực ở trong rừng nồng đậm hơn một cách lạ thường, ta còn dò hỏi được một số việc, đó là vài ngày trước những người đi ngang qua đây thì binh khí của họ đều bị gãy vụn rồi hóa thành một luồng khí màu ám kim rồi bay vút đi".

Khi nghe Ứng Bá nói tới đây thì sắc mặt của Vạn Lý và Xuân Lan cũng thoáng đổi, vì họ biết rằng người gây nên sự việc kia chính là Kinh Thiên chứ không phải là bảo vật gì hết.

Không muốn cha mình tốn công tìm kiếm nên Xuân Lan mở lời: "Cha à, hay là người nhầm lẫn gì đó chẳng, nếu có bảo vật xuất thế thì tại sao mấy ngày qua mọi người lại tìm không được".

Ứng Bá thấy con gái mình không tin thì ông giải thích tiếp: "Bảo vật này theo ta đoán không phải là kỳ hoa dị thảo gì hết, mà đó là một kiện thần khí xuất thế a".

Nói tới đây thì tâm tình của Ứng Bá cũng không khỏi chấn động, thần khí đó là một thứ dường như đã tuyệt tích trên thế gian này, chỉ một kiện thượng phẩm binh khí thôi đã làm các đại nhân vật phải đổ máu tranh đấu rồi, nếu thần khí xuất hiện thì sẽ oanh động cỡ nào đây. Có thể nói ngay cả cường giả trên cửu phẩm cũng sẽ không buông tha cho nó.

Khi nghe Ưng Bá nói đến hai chữ thần khí thì Vạn Lý và Xuân Lan cũng thấy choáng váng không dám tin, vì sự việc mà ông nói là do Kinh Thiên làm ra mà, lấy đâu ra thần khí đây.

Vạn Lý ánh mắt nghi ngờ nhìn Ưng Bá: "Đại ca à, chuyện này rất khó xảy ra a, thật sự thần khí đã không còn trên thế gian này rồi, từ sau khi các bộ tộc bị phong ấn lại thì chúng đã tuyệt tích từ đó, chắc là do huynh suy đoán nhầm lẫn mà thôi".

Ưng Bá thấy con gái và nhị đệ của mình không tin nhưng ông vẫn nắm chắc ý kiến của mình: "Thật sự đệ không biết đâu, ta đã xem xét kỹ rồi, ở trong khu rừng có một nơi rất kỳ lạ, phương vị trăm mét xung quanh nó mọi vật đều bị chặt đứt làm đôi, ta còn cảm giác được kim chi lực ở đó nồng đậm và tinh khiết nhất, thượng phẩm binh khí thì không có cái bốn sự đó đâu, chỉ có thần khí mới làm vậy được mà thôi."

Xuân Lan thấy cha mình vẫn cố chấp như thế thì nàng cũng đành thở dài rồi giải thích: "Việc đã vậy con cũng không giấu cha nữa, thật sự kim chi lực nồng đậm như thế là do Kinh Thiên gây ra đấy".

Ưng Bá sau khi nghe Xuân Lan nói thế thì cũng thoáng giật mình, thật sự việc này khó tin a, từ lần đầu nhìn thấy Kinh Thiên thì Ưng Bá đã cảm nhận được tên thiếu niên này có lối lực rất cường hãn rồi, nhưng vạn phần ông cũng không nghĩ tới là hắn còn có kim lực kinh khủng tới vậy.

Ưng Bá nhìn chằm chằm vào Xuân Lan rồi hỏi: "Việc này con nói là thật chứ".

Ưng Xuân Lan nghe cha mình hỏi thế thì nàng cũng gật đầu, sau đó Ưng Vạn Lý nói thêm: "Việc này hoàn toàn là sự thật, khi đó đệ cũng có ở bên cạnh, tên Kinh Thiên kia sau khi hắn đánh bại tên đầu lĩnh hắc y nhân thì tình trạng rất nguy hiểm, do đó đệ và Xuân Lan đã dẫn hắn tới hang động gần đây để chữa thương, trước lúc hắn tỉnh dậy thì một hiện tượng lạ xảy ra, kim lực từ bốn phương tám hướng tụ tập về phía hắn ngày một dày đặc, sau khi hấp thụ hết kim lực đó thì hắn mới tỉnh lại".

Khi cả hai người đều xác nhận như thế thì Ưng Bá cũng phải chấp nhận mà tin tưởng chuyện này là thật: "Nói như vậy tên Kinh Thiên này thật sự không bình thường à, không biết hắn tới từ đâu nữa".

Xuân Lan nghe cha mình nói thế thì ánh mắt sáng lên: "Lúc trước khi được hắn cứu giúp con đã từng hỏi qua, nhưng Kinh Thiên chỉ nói hắn là một người bình thường đi ra ngoài lịch lãm mà thôi, thật sự không có liên quan tới gia tộc nào".

Ưng Bá nghe nàng nói thế thì bán tín bán nghi: "Ta nghĩ hắn không muốn tiết lộ thân phận cho chúng ta biết mà thôi, nếu hắn thật sự không được gia tộc lớn bồi dưỡng mà có thành tựu như vậy thì thật sự khó tin a".

Ưng Vạn Lý thoáng thất thần, hắn nhớ tới cái gì đó rồi nói với Ưng Bá: "Có việc này đệ cũng không dám chắc lắm, vì khi Xuân Lan chăm sóc cho Kinh Thiên thì đệ thấy trên người hắn có một cái lệnh bài màu trắng có khắc một chữ Vân rất tinh xảo".

Khi nghe tới đây thì Ưng Bá cũng muốn té ghế, ông nhìn thẳng vào mắt của Ưng Vạn Lý, thật sự việc này quá mức khó tin. Cả hai người đàn ông con trai mà cứ lẳng lặng nhìn nhau một hồi, vì họ biết được cái lệnh bài đó tượng trưng cho cái gì.

Ở nhân tộc này chỉ có một gia tộc chuyên dùng lệnh bài như vậy mà thôi, và chỉ có những người đặc biệt trong gia tộc đó mới dám sử dụng lệnh bài này. Đó là một siêu cấp gia tộc rất khủng bố, hầu như rất ít ai có thể đối chọi với họ, cao thủ trong gia tộc có thể nói nhiều như sao trên trời, một đời gia chủ cũng là cường giả đỉnh cấp.

Ưng Bá thất thần một hồi lâu thì cũng đã bình tĩnh lại: "Vạn Lý này, việc đó ngươi không nên nói với ai đấy, nhờ đâu mà đắc tội với họ thì chúng ta coi như cầm chắc cái vé bị diệt tộc a".

Vạn Lý nghe Ưng Bá nói thế thì mặt hắn cũng lâm tím mờ hỏi: "Đại ca chắc rằng tên Kinh Thiên này thuộc gia tộc đó sao, thật sự không ngờ được, bọn họ rất ít khi xuất hiện trên đại lục này a".

Ưng Bá hừ một cái: "Hừ, ngươi nghĩ không phải chắc, tài năng tuyệt thế như vậy, lại có hai hệ nguyên tố trong người, còn có cả cái lệnh bài đó nữa, ta đoán tám chín phần hắn là thuộc gia tộc đó rồi".

Xuân Lan nãy giờ ngồi nghe hai người nói mà chẳng hiểu gì hết: "Cha à, vậy Kinh Thiên hắn thuộc gia tộc nào thế, chả lẽ gia tộc đó cường đại tới mức làm cha phải sợ như vậy sao".

Ưng Bá thở dài một hơi: "Xuân Lan à, tốt hơn là con không nên biết việc này, việc hắn có lệnh bài đó con cũng phải giữ bí mật nghe chưa, nếu đắc tội với họ thì cho dù trốn sang đại lục của tộc khác thì chúng ta cũng không sống nổi đâu".

Ưng Xuân Lan nghe cha mình nói thế thì cũng thấy hoảng sợ, gia tộc nào lại cường đại tới mức như vậy chứ.

Không đợi Xuân Lan bình tĩnh lại mà Vạn Lý còn nói thêm vào: "Ta nói thật, ngay cả gia tộc sát thủ Huyền gia đình đình đại danh mà đụng vào họ thì cũng có kết cục là diệt tộc mà thôi".

Lần này nghe Vạn Lý nói thế thì Xuân Lan muốn hôn mê luôn rồi, nàng biết rất rõ hai chữ Huyền gia này đại biểu cho cái gì, đó là gia tộc sát thủ nổi danh nhất ở đại lục nhân tộc, chiến tích lừng lẫy của họ thì không cần phải nói tới nữa, vậy mà lại không có một chút sức lực nào kháng cự với gia tộc mà cha và nhị thúc của mình đang nói tới.

Ưng Bá quay sang nói tới Xuân Lan: "Con cũng không cần nghi ngờ làm gì, trước đây cũng có một gia tộc sát thủ ngang hàng với Huyền gia, nhưng do bọn chúng dám giết một tên quân gia của tộc đó mà liền bị diệt tộc trong vòng một đêm đấy".

Liên tiếp nhận chấn động này tới chấn động khác là cho Xuân Lan không thể nào giữ nổi bình tĩnh nữa, một gia tộc ngang hàng với Huyền gia vậy mà lại biến mất chỉ trong một đêm, thực lực cỡ này thật sự quá khủng bố.

Ứng Bá thấy phản ứng của Xuân Lan như thế ông cũng chả lấy làm lạ gì: "Mọi việc nên kết thúc ở đây mà thôi, Xuân Lan con cũng đừng suy nghĩ gì nhiều nữa, miễn sao chúng ta không đắc tội với họ là được".

Sau khi nói chuyện xong thì cả ba người đều rời đi. Thật sự họ đã nhầm lẫn rất lớn a, Kinh Thiên không phải là người của gia tộc đó, mà lúc trước khi đi Nhu Thủy đã đưa lệnh bài đó cho hắn để dễ dàng làm việc hơn. Nhưng tình cờ lại làm cho đám người Ứng gia hiểu lầm về bối cảnh của Kinh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Uy Hiếp Và Trán Nhiếp

Sau khi nói chuyện xong thì ba người Ứng gia đều trở về phòng của mình, vừa về tới phòng thì Ứng Xuân Lan nhìn ra cửa sổ thoáng thờ dài: "Ài, Kinh Thiên thật sự không thích mình hay sao, nhưng cho dù hắn có thích thì bối cảnh của hai gia tộc thật sự quá lớn a".

Sau hai lần Ứng Xuân Lan được Kinh Thiên cứu thì nàng cũng đã thắm mến hắn, trên đời này anh hùng đúng là khó qua ải mỹ nhân, nhưng có mỹ nhân nào lại không thích anh hùng như thế.

Nhưng Ứng Bá và Ứng Vạn Lý do hiểu lầm về bối cảnh của Kinh Thiên mà làm cho Ứng Xuân Lan sinh ra một tí tự ti, nàng thật sự không nghĩ tới bản thân có thể xứng với hắn.

Trong khi đó Ứng Bá đang ngồi suy nghĩ ở trong phòng của hắn: "Nếu như gia tộc của ta có thể núp dưới ô dù của gia tộc hắn thì hay biết mấy".

Mặc dù Ứng gia là gia tộc thương buôn nổi tiếng nhưng của cải nhiều thì sao chứ, cao thủ trong gia tộc thì rất thưa thớt không thể sánh bằng các gia tộc cùng cấp khác.

Ai cũng hâm mộ sự giàu có của Ứng gia nhưng không ai biết họ phải đối mặt với khó khăn như thế nào, giữ một số lượng của cải khổng lồ như thế thì cũng giống như đang nắm giữ một miếng mồi ngon thu hút sự chú ý của đám khát máu tham tiền mà thôi.

Trong lúc Ứng Bá đang suy nghĩ thì bỗng nhiên ông thấy áp lực từ đâu đó ập xuống người mình, do kinh nghiệm lâu năm nên ông liền vận chuyển thiên lực lập tức xông ra ngoài để xem là ai đến.

Khi ra tới bên ngoài thì chờ đón ông là một sự tĩnh lặng đến đáng sợ, hầu như khoảng sân bên ngoài không có một sinh mạng nào cả.

Đột nhiên trong đầu Ứng Bá vang lên tiếng nói: "Ta đợi ngươi ở trên núi cách thành đông mười dặm, nếu ngươi không đến thì đừng trách ta không khách sáo".

Khi tiếng nói vừa chấm dứt thì áp lực bỗng nhiên tan biến không còn lại gì, chỉ có Ứng Bá cả người đầy mồ hôi đang đứng đó mà thôi.

Thật sự tu vi của người thần bí này quá cao, chỉ uy áp mà đã ép hắn tới tình trạng này, nếu như không làm theo người đó thì hậu quả thật mà khó nói trước.

Trong lúc Ứng Bá đang suy nghĩ thì Ứng Vạn Lý đang chạy tới, hắn đang ở trong phòng mình cũng cảm thấy áp lực giáng xuống nên cũng phóng ra ngoài xem sao.

Vừa nhìn thấy Ứng Bá đang đứng đó với sắc mặt tái mét thì Ứng Vạn Lý lên tiếng: "Đại ca, có chuyện gì thế, tại sao lại có uy áp khủng bố giáng xuống chỗ của chúng ta vậy".

Ứng Bá thở dốc vài hơi lấy lại bình tĩnh rồi nói với Vạn Lý: "Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có người truyền âm cho ta bảo ta tới trên núi cách thành đông mười dặm, ngươi mau dẫn dò mọi người phải canh gác cẩn thận, ta với ngươi đi xem thử tình huống ra sao".

Ứng Vạn Lý căn dặn mọi người xong thì hắn cùng Ứng Bá liền phóng người mà đi, mặc dù Ứng Xuân Lan và Kinh Thiên hỏi tới như bọn họ chỉ im lặng không nói gì cả.

Hai anh em Ứng gia này dù sao cũng là cao thủ nên tốc độ của họ cũng rất nhanh, chỉ thoáng chút đã đi tới đỉnh núi.

Khi vừa đến nơi thì họ nhìn thấy một người mặc toàn đồ trắng đang lặng im đứng đó, từng luồng gió mạnh liên tục thổi qua nhưng không thể chạm được tới người hắn, ngay cả quần áo của hắn cũng không bị thổi bay lên.

Hai người vừa tới gần thì người áo trắng này liền tung ra hai quyền.

Ứng Bá và Ứng Vạn Lý liền thúc dục thiên lực trong cơ thể toàn lực phát ra, vì họ cảm nhận được người này tu vi rất cao, nhìn hấn tung ra hai quyền rất đơn giản nhưng không biết chứa đựng trong đó là sức mạnh lớn cỡ nào.

Ầm Ầm!

Hai tiếng nổ chói tai vang lên thì cùng lúc đó anh em Ứng gia cũng bị đánh cho bay về sau hơn chục mét mới dừng lại.

Ứng Vạn Lý dù sao tu vi cũng yếu hơn Ứng Bá nên hấn có phần chật vật hơn một tí, hấn liên tục thở dốc rồi khụy cả hai chân xuống. Còn Ứng Bá chỉ hồi khí lại một hồi đã lấy lại bình tĩnh, ôm quyền hướng người áo trắng rồi nói: "Không biết tiền bối là người phương nào, có chuyện gì cần gặp tại hạ".

Không phải Ứng Bá quá bình tĩnh, mà sau khi tiếp nhận một quyền xong thì hấn biết người này không có ý định lấy mạng của hai anh em bọn họ, mà chỉ là đang thăm dò và thị uy mà thôi.

Người áo trắng đó đi tới gần Ứng Bá, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt người này thì Ứng Bá không khỏi hoảng hốt, thật sự người áo trắng này quá trẻ a, nhìn hấn dường như chỉ mới hơn hai mươi mấy tuổi mà thôi, nhưng tu vi ít nhất cũng đã đạt tới ngũ phẩm rồi.

Bản thân Ứng Bá có thiên phú không tồi nhưng hơn bốn mươi tuổi ông chỉ mới đạt tới tu vi tứ phẩm, vậy mà người thành niên này lại cường đại như thế.

Sau khi tới trước mặt của Ứng Bá thì hấn mọi từ từ nói: "Ta là ai ngươi không cần biết, nhưng có một số việc ta phải nói cho người hay, để tránh ngươi đụng phải tai họa sát thân và ta cũng không muốn thực hiện điều đó".

Hấn vừa nói vừa thả ra uy áp làm cho hai người Ứng Bá ít thở không thông, bọn họ giống như đang bị nhốt trong một cái lồng kín làm từ thiên lực vậy.

Tên áo trắng đó cũng từ từ tăng áp lực lên, sau khi áp lực làm cho Ứng Bá và Ứng Vạn Lý chịu đựng không nổi phải ngồi hấn xuống đất thì mới dừng lại. Lúc này Ứng Bá còn kinh hoàng hơn hấn, ngay cả Vạn Lý ở kế bên thì cũng mất chữ a mồm chữ o rồi.

Vì họ nhận thấy chàng thanh niên này không chỉ đơn giản có tu vi ngũ phẩm, mà đã đạt tới ngũ phẩm đỉnh phong rồi, thật sự quá khủng khiếp, một gia tộc như thế nào mới đào tạo ra được người trẻ tuổi thế này.

Tên thanh niên áo trắng đó vẫn đứng thẳng như cột trụ chống trời, hai mắt nhìn xuống Ứng Bá với Ứng Vạn Lý với vẻ xem thường: "Chuyện các ngươi nói lúc trước ở trong phòng khách, ta mong rằng sau này đừng tìm hiểu thêm và cũng đừng nói cho ai biết, nếu không..." Khi nói tới đây thì ánh mắt của hấn tràn đầy sát khí băng lãnh.

Lúc này thì Ứng Bá đã hiểu nguyên do vì sao mà người này lại kêu mình ra đây rồi, chắc đây là người đi theo giám sát Kinh Thiên trong lúc hấn ra ngoài lịch lãm, và họ không muốn để lộ ra tin tức nên mới uy hiếp mình như vậy.

Sau khi uy áp được giải tỏa thì anh em Ứng Bá mới khó khăn đứng dậy rồi nói: "Đa tạ đã hạ thù lưu tình, việc hôm nay chúng ta thế sẽ không nói cho bất cứ ai biết, nếu trái lời hứa thì ngươi cứ tự nhiên đi tới Ứng gia mà đòi nợ".

Sau khi nói tới đây thì tên thanh niên áo trắng đó vẫn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Ứng Bá, được một chốc sau thì hấn hấn quay đầu rồi phóng đi.

Tên thanh niên đó vừa đi xong thì Ứng Bá và Ứng Vạn Lý cũng thở dài một hơi, may mắn mà tên đó không có ý lấy mạng họ, nếu không hai người phải phơi thây chốn núi rừng hoang vu này rồi.

Cho dù cái tên đó có giết hai người họ thì cho Ứng gia cả mười lả gan cũng không dám đi tìm hấn trả thù.

Ứng Vạn Lý vừa thở dốc quay sang nói với Ứng Bá: "Đại ca à, ta nghĩ sau này đừng nên ý kiến gì tới thân phận của tên Kinh Thiên đó nữa, quá khủng bố a, ta thật sự sợ muốn tè ra quần rồi đây này".

Ứng Bá thấy nhị đệ của mình nói năng như thế thì trừng ánh mắt tức giận nhìn hấn, nhưng ông cũng lắc đầu cười khổ: "Ngươi không nói thì ta cũng làm vậy, việc hôm nay coi như chưa từng xảy ra đi, sau này cứ theo việc mà làm là được rồi, cũng không cần quá quan tâm làm chi".

Trước đó hai người đã hiểu lầm về thân phận của Kinh Thiên, sau khi gặp tên thanh niên áo trắng này thì sự hiểu lầm gần như là tuyệt đối, vì tên đó có chịu nói rõ ra đâu, chỉ nói vài câu ngắn ngủi như vậy thử hỏi sao không làm cho người khác hiểu lầm.

Từ bây giờ trong mắt hai anh em Ứng Bá thì Kinh Thiên đã trở thành một củ khoai lang nóng bỏng tay rồi, chỉ dám đứng từ xa nhìn chứ không có ý định hay mơ tưởng gì tới việc đụng chạm hấn cả, chỉ cần cư xử không ổn một tí thôi thì sẽ mang tới tai họa khó lường.

Thử hỏi cái gia tộc chỉ phái ra một tên thanh niên thôi mà tu vi đã tới ngũ phẩm đỉnh phong, thế mấy lão già trong gia tộc thì sao, còn chưa tính tới tộc trưởng với mấy lão quái vật sống lâu năm a.

Sau khi chỉnh trang lại y phục thì hai anh em Ứng Bá liền phóng người quay về, hôm nay có thể nói là ngày khó quên nhất đối với hai người họ, vì tin tức chấn động cứ liên tục ập tới làm cho cả hai không thể nào tiếp nhận nổi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tung Thanh Thanh

Sau khi từ đỉnh núi trở về thì Ứng Bá với Ứng Vạn Lý liền bảo mọi người không cần gia tăng cảnh giác nữa, mặc dù Kinh Thiên có hỏi nhưng hai người họ vẫn không nói gì hết.

Kinh Thiên không tiện hỏi tiếp nên trở về phòng bắt đầu luyện công, sau khi trải qua trận chiến với tên đầu lĩnh hắc y nhân kia thì tu vi của hắn đã được kéo lên cấp 18 đỉnh phong, chỉ cần một đoạn nữa liền tiến thẳng lên cấp 19, nhưng hắn không muốn tiến nhanh như thế mà tiếp tục áp súc thiên lực lại.

Lúc này hắn đang nhắm tới Lôi Đế Luyện Thể, sau khi đạt tới tầng thứ năm thì hắn vẫn chưa có lần nào luyện tiếp môn công pháp này cả. Hắn đã tọa ngồi trên giường rồi từ từ tiến nhập mộng cảnh.

Kinh Thiên đã xem xét hết mọi thứ trong mộng cảnh nên hiện nay hắn có thể tiến nhập tùy ý, mà không có thụ động như trước nữa.

Theo tu vi của Kinh Thiên tăng lên thì hiện nay hắn đã khai mở được một chút công năng khác của mộng cảnh, đó là thời gian nhanh gấp hai lần bình thường, hắn luyện trong đây một ngày bằng luyện ở bên ngoài hai ngày rồi.

Sau khi long ca biết chuyện này thì than thở không thôi, hắn từ đó tới nay ra ngoài lịch lãm rất nhiều, nhưng chưa có ai có loại năng lực nghịch thiên như hắn.

Sau nhiều ngày hội ý qua thì hai người chỉ giả định là do khi tia sét đánh trúng Kinh Thiên đem hắn tới đây thì đã khai mở thần thông này cho hắn mà thôi, đây có thể nói là một đại cơ duyên hiếm thấy.

Kinh Thiên ngồi trong mộng cảnh liên tục dùng hoàng kim lõi tẩy rửa cho xương cốt của mình, theo như lời long ca nói thì tầng thứ năm này chuyên về luyện xương cốt, đến khi nào xương cốt của hắn hoàn toàn hóa thành màu hoàng kim thì đại thành.

Nhưng lúc này xương cốt của Kinh Thiên chỉ có màu hoàng kim rất nhạt, Kinh Thiên liên tục dùng hoàng kim lõi bắt đầu dung nhập vào đó, thời gian càng dài thì hắn phát hiện ra sự đau đớn tăng theo cực kỳ kinh khủng.

Kinh Thiên cứ ngồi đó liên tục mấy giờ liền, nhưng mức độ tiến triển thì cực kỳ chậm chạp, mặc dù trong đây thời gian đã nhân đôi nhưng lại không cải thiện được bao nhiêu, nếu như bình thường thì không biết ngày tháng nào hắn mới luyện xong tầng thứ năm này.

Qua một hồi lâu thì Kinh Thiên bắt đầu cạn kiệt thiên lực, hắn không thể tiếp tục tu luyện tiếp mà phải tĩnh lại, việc thiếu sót duy nhất của mộng cảnh đó là không có thiên lực cho hắn hấp thu để hồi khí lại, cho dù như thế thì mộng cảnh của hắn rất nghịch thiên rồi.

Sau khi thiên lực đã phục hồi đầy đủ thì hắn lại tiếp tục vào mộng cảnh tu luyện tiếp.

Việc này cứ lặp đi lặp lại suốt một ngày. Đôi lúc Ứng Xuân Lan tới tìm hắn nhưng thấy thiên lực trong căn phòng ba động liên tục thì nàng biết hắn đang luyện công nên cũng không có làm phiền.

Ứng Bá thấy thế liền ra lệnh cho đám hạ nhân không ai được tới gần làm phiền Kinh Thiên.

Sau một ngày luyện công thì Kinh thiên cũng mở cửa phòng mà đi ra ngoài, lúc hắn đi ra đã là xế chiều, từng tia nắng hoàng hôn chiếu vào người hắn làm cho tinh thần của Kinh Thiên cũng cảm thấy sáng khoái đôi phần.

Mặc dù người ngoài thấy hắn chỉ tu luyện mới một ngày nhưng thật ra trong mộng cảnh đã hai ngày rồi, trong đó không có tí ánh sáng nào mà chỉ là một màn đêm đen tối, cùng với một thân ảnh hư ảo ở trước mặt hắn mà thôi.

Hai ngày ngồi trong mộng cảnh làm tinh thần của hắn cũng thấy mệt mỏi rất nhiều, lúc này hắn quyết định đi ra ngoài giải khuây.

Ứng Xuân Lan vừa tới tìm Kinh Thiên thì thấy hắn đã tu luyện xong liền chạy tới nói: "Kinh Thiên, người tu luyện xong rồi à, ta đang định tới rủ người ra ngoài xem phong cảnh trong Tung thành này như thế nào".

Kinh thiên thấy nàng mời như thế thì cũng gật đầu đồng ý.

Buổi tối ở Tung thành phải nói là rất náo nhiệt, người người qua lại tấp nập, những lời rao bán liên tục phát ra từ những quầy hàng ở hai bên đường.

Kinh Thiên cùng Nhu Thủy đi tới một tửu quán sang trọng nhất thành. Hai người chọn một góc vắng người ở tầng một mà ngồi, tửu quán này là Bách Tửu quán, chuyên bán các loại rượu ngon quý hiếm trong thiên hạ, nơi đây được rất nhiều người lui tới, nhưng người vào đây ai nấy cũng là dân máu mặt cả, không có bất cứ một thường dân nào.

Kinh Thiên và Ứng Xuân Lan đã nói chuyện vui vẻ với nhau thì bỗng nhiên có một đám người bước vào, trong đó có một tên công tử ăn vận sạch sẽ cả người mặc toàn đồ cao sang quý hiếm, hắn vừa đi vừa phẩy phẩy cái quạt trong tay làm ra dáng vẻ rất là ngọc thụ lâm phong, có khí chất của con nhà thế gia, trên cây quạt của hắn có viết một chữ Tung rất lớn.

Ứng Xuân Lan nói nhỏ cho Kinh Thiên biết người này là nhị công tử của Tung gia, Tung Thanh Thanh, hẳn mặc dù là con trai nhưng cái tên thật sự rất là eo lá, cộng thêm dáng dấp của hẳn như thế thì thật sự là như con gái. Nhưng cái tên Tung Thanh Thanh này cũng là một trong những thiên tài trẻ tuổi, hẳn mới mười chín tuổi thôi tu vi cũng đạt tới tam phẩm sơ kỳ cấp 21 rồi.

Kinh Thiên thấy nàng nói thế chỉ nhếch mép lên cười rồi thầm nghĩ: "Thằng này mười chín tuổi đạt tới tu vi là tam phẩm cấp 21 mà gọi hẳn là thiên tài, vậy thì Thiên Lê Bằng đạt tới tứ phẩm cấp 34 thì không biết phải gọi nàng bằng cái gì a".

Đám người đó định bước vào của thì bên ngoài bỗng nhiên có một trận xôn xao, chỉ thấy một người phụ nữ gầy gò ốm yếu đang công đưa con gái của mình trên lưng vừa quỳ vừa lạy đi tới hướng của đám người Tung gia.

Đầu gối của người phụ nữ này thì đã bị nát bấy, máu tươi chảy ra đầm đìa nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng mà tiếp tục hướng tới. Đám hạ nhân Tung gia thấy thế liền phá lên cười: "Ha ha ha, không ngờ được con quý cái này có thể chịu đựng được tới đây, chỉ vì xin công tử một cái bánh bao thôi đó".

Thì ra người phụ nữ này vì muốn xin một cái bánh bao cho đứa con gái của mình mà nàng chịu đựng đau đớn quỳ lạy Tung Thanh Thanh từ thành tây cho tới Bách Tử quán, cái tửu quán này nằm ở thành đông a, tòa thành này của Tung gia nói nhỏ thì không nhỏ, nói lớn thì không lớn, nhưng mà một thường dân như thế thì có được bao nhiêu khí lực đây.

Người phụ nữ này sau một hồi đã quỳ lạy tới trước người Tung Thanh Thanh, nàng ôm chân hẳn khóc lóc cầu xin: "Mong công tử hãy động lòng thương mà ban cho tiện dân này một cái bánh bao thôi, con của tôi gần ba ngày nay không ăn gì rồi".

Tung Thanh Thanh nhìn người phụ nữ này với ánh mắt chán ghét: "Hừ, tiện dân như ngươi mà cũng làm bản quán áo của ta, đáng chết".

Hắn vừa nói tới đây thì một tên hạ nhân sau lưng hẳn liền hiểu ý, tên này giờ chân lên đá một cước về đầu của người phụ nữ, nàng ta khí lực đã cực kỳ suy yếu, nếu nhận một cước này thì chắc chắn chết.

Nhưng chân của hẳn chưa kịp hạ xuống thì một tia lam lôi dừng mảnh từ trong Bách Tử quán phóng ra.

Đùng!

Một tiếng sấm nổ vang lên làm mọi người thất thanh nhìn lại, chỉ thấy chân của tên hạ nhân này xuất hiện một lỗ thủng cực lớn, máu tươi chảy ra liên tục, văng ra bốn phía.

Tên hạ nhân này liền la lên đau đớn, hẳn ngã xuống đất lăn qua lăn lại trong vũng máu nhìn rất là kinh tởm.

Bỗng trong tửu quán phát ra một nói: "Ép người cũng đừng ép quá đáng a, ăn hiếp một người phụ nữ tay không sắt thì có gì là hay ho".

Đám hạ nhân của Tung Thanh Thanh nhìn lại thì thấy tiếng nói đó phát ra từ một thanh niên toàn thân mặc đồ màu lam đang ngồi ăn uống, bọn chúng thấy thế liền quát lên bộc phát ra thiên lực cấp 12 rồi đồng loạt xông về phía đó.

Người phát ra tiếng nói đó ai khác ngoài Kinh Thiên, hẳn thấy một màn này liền tức giận nên mới ra tay, khi đám hạ nhân đó xông lên thì từng tiếng sấm nổ cũng phát ra liên tục, sau một hồi thì cả đám hạ nhân đó nằm la liệt dưới đất, máu tươi nhuộm đỏ cả sàn nhà, người thì bị thủng ở vai, tên thì ở đùi, tay, có người xui xẻo liền đứt cả tay chân.

Kinh Thiên vẫn đứng lặng im giữa vũng máu đó, quét mắt nhìn về phía Tung Thanh Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tung Minh

Kinh Thiên quét ánh mắt lạnh như băng về phía Tung Thanh Thanh rồi lên tiếng: "Ngươi đứng đó bộc phát ra thiên lực làm gì, có phải muốn đánh nhau hay không, nếu thế thì tới đây".

Tung Thanh Thanh thấy Kinh Thiên nói chuyện hống hách như thế làm cho sắc mặt hẳn trầm lại, hẳn hét lên một tiếng rồi tung ra một quyền hướng về phía Kinh Thiên.

Kinh Thiên chỉ cười lạnh một cái rồi tung ra một quyền đối chọi lại với hẳn.

Ầm!

Tiếng nổ chói tai vang lên làm cho tửu quán này cũng chấn động không dứt, những vị khách đang ăn uống ở tầng trên cùng bị kinh động mà đi xuống nhìn thử.

Tung Thanh Thanh thấy một quyền của mình không làm gì được Kinh Thiên thì hắn liền xoay người lại tung ra một cước, một cước này hắn đã dùng toàn lực, sức tích lại toàn bộ tu vi tam phẩm của mình.

Kinh Thiên mặc dù kém hắn ba cấp nhưng lại khiến cho Tung Thanh Thanh không thể nào lơ là được, hắn ta cảm nhận được cường độ thân thể của Kinh Thiên không phải chuyện thường.

Kinh Thiên thấy một cước kia hướng tới nhưng hắn vẫn bình tĩnh dùng tay trái đánh bật một cước này ra, thiên lực mạnh mẽ từ chân của Tung Thanh Thanh liền phòng tới vách tường của tửu quán làm cho nó đổ sập xuống.

Kinh Thiên thấy Tung Thanh Thanh không kịp thu chân lại hắn liền phóng tới dùng tay phải phát ra một quyền đâm vào mặt của hắn.

Một quyền này của Kinh Thiên không chỉ có lực lượng mạnh mẽ mà còn quán nhập lam lõi của Bôn Lôi Mã, nhận một quyền này làm cho khuôn mặt của Tung Thanh Thanh cũng phải méo mó, từng luồng lam lõi tiến vào khắp cơ thể hắn làm cho Tung Thanh Thanh cảm thấy cả người tê dại cứng đờ rồi ngã xuống đất.

Tung Thanh Thanh không ngờ bản thân lại bại một cách nhanh như vậy, trong khi đối thủ chỉ là nhị phẩm cấp 18, hắn tức giận gào lên: "Đồ khốn kiếp, mày không biết tao là ai phải không, mày dám đánh tao thì chuẩn bị mà chết đi".

Hắn vừa chửi xong thì Kinh Thiên đã phóng tới, đập thẳng một cước thật mạnh vào mặt hắn làm cho tên này bất tỉnh ngay tại chỗ, mọi người thấy vậy cũng thoáng hoảng sợ và ngạc nhiên.

"Phen này xong rồi, thằng này chắc là người bên ngoài mới đến nên không biết gì, dám ra tay đánh nhị công tử của Tung gia ngay tại Tung thành thì là gan thật sự không nhỏ a".

"Kiểu này thế nào Tung gia cũng phải người tới đuổi giết hắn thôi, Tung gia ở đây là bá chủ một phương nên làm việc rất là ngang ngược a".

Kinh Thiên không thêm đề ý mấy lời bàn tán đó mà đi tới chỗ người phụ nữ kia, hắn dùng hai tay ấn lên đầu hai mẹ con họ rồi phát ra hoàng kim lõi chữa trị những vết thương và bệnh tật của người phụ nữ đó liền biến mất không còn gì hết, đứa con gái trên lưng nàng cũng bắt đầu hồi phục lại, sắc mặt cũng trở nên hồng hào.

Kinh Thiên đi tới ra lệnh cho chủ quán đem tới một đĩa bánh bao để cho mẹ con bọn họ ăn, người phụ nữ ấy liền khẩu đầu liên tục: "Đa tạ công tử, ân đức của người không biết làm sao báo đáp".

Người phụ nữ ấy liền kéo con gái của mình lên bàn rồi cầm bánh bao ăn, trong lúc đó Ứng Xuân Lan nói nhỏ với Kinh Thiên: "Kinh Thiên à, người gây ra chuyện lớn rồi, việc này Tung gia không bỏ qua cho người đâu".

Kinh Thiên nhún mày suy nghĩ rồi trả lời: "Không cần lo gì cả, tới bao nhiêu người thì đánh bấy nhiêu thôi, ta cũng muốn thử xem cái đám Tung gia này có liên quan tới đám hắc y nhân không mà thôi".

Không lâu sau thì có một đám người hùng hùng hổ hổ chạy tới Bách Tửu Quán, tên đứng đầu liền là lên: "Là ai dám đánh nhị công tử nhà ta, không mau ra đây chịu chết".

Tên vừa tới là Tung Minh, hắn là con trai của Tung Mộ Dương, làm chức thống lĩnh chấp pháp đội ở trong Tung thành, hắn vừa nghe có người báo lên là Nhị công tử bị đánh ngã xỉu ở Bách Tửu quán thì liền đem người tức tốc chạy tới.

Bỗng nhiên có một người bước ra chỉ tay về phía Kinh Thiên: "Thưa thống lĩnh, chính là cái tên kia đánh nhị công tử đây".

Tung Minh nhìn Kinh Thiên với ánh mắt tràn đầy sát khí: "Được lắm, dám ở Tung gia làm loạn thì người cũng chán sống rồi". Hắn sau khi nói xong thì quay sang ra lệnh cho đám người phía sau: "Đem vài người tới đỡ nhị công tử ra ngoài, còn lại theo ta giết chết tên khốn kiếp này".

Sau khi Tung Thanh Thanh được dẫn ra ngoài thì Tung Minh đem người bao vây Kinh Thiên lại: "Tiểu tử, người mau đầu hàng thì ta cho người chết thống khoái, nếu không thì đừng trách ta độc ác".

Kinh Thiên nhìn hắn rồi thờ dãi nói: "Đúng là thứ ruồi nhặng thì ở đâu cũng thấy a".

Tung Minh nghe Kinh Thiên nói hắn là ruồi nhặng thì sắc mặt liền tức giận, gân xanh nổi đầy đầu: "Hay, hay lắm, tất cả lên chém giết tên cuồng đồ này cho ta".

Hắn vừa ra lệnh thì cả đám chấp pháp đội phía sau liền rút binh khí ra rồi găm lên bộc phát thiên lực hướng về Kinh Thiên mà chém tới.

Kinh Thiên đứng dậy, vận dụng Lôi Đế Luyện Thể tầng thứ ba rồi lao vào vòng vây bắt đầu tiến hành công kích.

Một tên trong đó cầm đao bổ thẳng về phía Kinh Thiên.

Kinh Thiên thấy thế vẫn không nhích người, mà chỉ giơ tay trái lên đỡ lại một đao đó, Kinh Thiên khẽ nắm tay lại làm cho thanh đao liền bị bóp nát, rồi Kinh Thiên tung qua một quyền đánh bay tên đó lao thẳng ra ngoài.

Một tên phía sau thấy thế liền muốn đánh lên, hấn lao tới chém một kiếm sau lưng Kinh Thiên. Kinh Thiên không xoay người lại mà chỉ đá ra một cước lăm hấn bay thẳng đập vào vách tường rồi xuyên thủng bay ra ngoài.

Từng người từng người bị Kinh Thiên tung ra một chiêu liền không cầm cự nổi, Tung Minh giận tím mặt, hấn cũng bùng phát thiên lực rồi đâm tới.

Mặc dù Tung Minh là thống lĩnh của chấp pháp đội nhưng tu vi của hấn không cao lắm, chỉ mới vừa tiến vào tam phẩm cấp 20 mà thôi, ngay cả Tung Thanh cấp 21 còn bị Kinh Thiên đánh cho nằm la liệt thì tên này chẳng đáng là gì.

Kinh Thiên dùng tay trái giơ lên đỡ lại quyền của Tung Minh, Tung Minh thấy một quyền của mình bị Kinh Thiên dễ dàng đón đỡ thì hấn cũng thoáng ngẩn ra, rồi định thối lui lại.

Nhưng Kinh Thiên không để hấn lui lại, mà bàn tay nắm lại siết chặt nắm đấm của Tung Minh, từng tiếng xương vỡ giòn tan vang lên, tay của Tung Minh liền bị bóp cho nát bấy.

Kinh Thiên lại bồi thêm cho hấn một cước đã hấn bay thẳng ra cửa Bách Tử quán.

Lúc này bỗng thì trên trời vang lên một tiếng cười: "Ha ha ha ha, chỉ một tên chuột nhắt mà cũng muốn làm loạn ở trong Tung Thành".

Tiếng cười vừa dứt thì Kinh Thiên nhìn lên chỉ thấy một thủ chương to lớn màu xanh lục chứa đầy thiên lực hệ mộc hướng hấn mà bay tới. Thủ chương này đi qua làm cho Bách Tử quán ầm ầm sập xuống một mảng lớn.

Kinh Thiên sắc mặt khẽ biến liền vận dụng kim lực vào hai tay rồi giơ lên đón thủ chương đó.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, khi nhìn lại thì thấy thủ chương kia bị đánh cho nổ tung, còn Kinh Thiên khóe miệng chảy ra chút máu rồi liền lui về sau.

Người đánh ra chiêu thức đó thật sự rất cường hấn, chỉ một chiêu thức bình thường thôi đã ép cho Kinh Thiên muốn chịu không nổi, nếu như Kinh Thiên không dùng kim lực khắc chế mộc lực trong bàn tay đó thì bây giờ hấn đã bị thương nặng rồi.

Một lúc sau thì có một thân ảnh liền phóng vào Bách Tử quán, thì ra người vừa ra tay là Tung Mộ Dương, hấn núp ở một chỗ quan sát đã lâu, thử xem con trai hấn làm việc ra sao, nhưng không ngờ đứa con vô dụng của hấn không chịu nổi mấy chiêu liền bị đánh bay đi.

Tung Mộ Dương thấy thế liền phóng ra hướng Kinh Thiên tấn công, dù sao đây cũng là địa bàn mà hấn quản hạt, nếu để người ta làm loạn mà còn thông dong rồi đi thì không khỏi mất mặt.

Tung Mộ Dương liếc nhìn Kinh Thiên: "Tiểu tử, bốn phận của ngươi cũng không nhỏ a, ngay cả con ta và nhị công tử cũng bị ngươi hành hung, nhưng mà ngày chết hôm nay của ngươi đã đến".

Kinh Thiên thấy hấn nói thế liền muốn động thủ thì Ung Xuân Lan bước ra lên tiếng: "Mộ Dương thúc thúc, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, mong thúc bỏ qua cho".

Tung Mộ Dương thấy Xuân Lan đứng ra thì cũng ngạc nhiên: "Không ngờ Ung tiểu thư cũng ở đây, nhưng việc này không liên quan tới ngươi, khôn hồn thì tránh sang một bên, ta niệm tình chỗ quen biết với cha ngươi sẽ không đụng tới ngươi, còn nếu như không biết điều thì đừng trách ta".

Tung Mộ Dương mới vừa nói xong thì lại có một tiếng cười truyền đến: "ha ha ha, Mộ Dương ngươi cần gì phải làm khó dễ tụi nhỏ như thế, tuổi trẻ bốc đồng chỉ va chạm với nhau tí xúu mà thôi không cần phải làm lớn vậy đâu".

Người vừa lên tiếng là Ung Bá, hấn vừa nói xong liền phóng tới đứng đối diện với Tung Mộ Dương, hai người nhìn nhau với ánh mắt sắc lạnh, làm cho không khí ở đây cũng trở nên căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Kinh Thiên Thần Thủ

Ung Bá và Tung Mộ Dương hai người cứ đứng nhìn nhau như thế, nhưng lại phát ra thiên lực làm cho cả Bách Tử quán phải chấn động không ngừng.

Nhưng thế giằng co không được bao lâu thì Tung Mộ Dương đã phải lùi lại một bước, hấn trăm triệu lần không ngờ được tu vi của mình vậy mà dưới Ung Bá.

Trong những năm qua Tung Mộ Dương luyện công không ngừng nghỉ, hấn chỉ muốn khi tu vi tăng lên rồi đi tìm Ung Bá đòi lại món nợ từng thua trong tay hấn.

Nhưng sự việc trước mắt đã chứng minh tiến bộ của Tung Mộ Dương vẫn chưa đủ để đề đầu Ưng Bá xuống.

Sau khi đã bức cho Tung Mộ Dương lui về phía sau thì Ưng Bá mới tàn thiên lực đi rồi lên tiếng: "Mộ Dương, chi là đám nhỏ hiếu thắng nên tranh đấu thể thôi, ngươi có cần làm mọi việc lớn tới vậy hay không".

Mộ Dương sắc mặt trầm xuống trả lời: "Đám ở trong Tung thành của ta gây chuyện vậy các ngươi để mặt mũi của Tung gia ở đâu".

Ưng Bá suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng: "Như vậy đi, vài ngày nữa ta tới bãi phỏng gia chủ của ngươi, sẵn bồi thường thiệt hại hôm nay cho các ngươi, coi như chuyện này chưa từng xảy ra được chứ".

Tung Mộ Dương nghe Ưng Bá nói thế sắc mặt hắn cũng thoáng giãn ra, dù sao Ưng gia cũng là gia tộc thương buôn nhất nhì của nhân tộc, nếu Ưng Bá đã nói bồi thường thì khoản tiền này không ít tí nào, có thể còn có thêm vài loại thiên tài địa bảo nữa.

Thay vì đứng đây đánh nhau với Ưng Bá thì nhận khoản bồi thường của hắn sẽ lời hơn rất nhiều, mà còn không bị hắn đánh cho nhục mặt.

"Được rồi, chuyện hôm nay coi như bỏ qua, nhưng nếu còn lần sau thì đừng trách ta". Hắn vừa nói xong liền phân phó cho đám hạ nhân dọn dẹp chỗ này rồi dẫn Tung Minh và Tung Thanh Thanh rời đi, trước khi đi hắn còn ném cho Kinh Thiên một cái ánh mắt tràn đầy sát khí.

Sau khi đã giải quyết xong mọi chuyện Ưng Bá quay sang xem xét tình hình của Kinh Thiên, tên Tung Mộ Dương kia dù sao cũng là cao thủ tứ phẩm cấp 34 nên một chiêu của hắn không thể xem thường được, mặc dù một chiêu kia không dùng toàn bộ tu vi nhưng cũng không phải là thứ mà Kinh Thiên có thể chống đỡ nổi.

Ưng Bá nhìn Kinh Thiên một hồi rồi hỏi: "Kinh Thiên, ngươi có bị trọng thương gì hay không".

Kinh Thiên nghe Ưng Bá hỏi thế thì mỉm cười trả lời: "May mắn là không bị trọng thương gì hết, chỉ cần luyện công một tí là khỏi hẳn thôi".

Ưng Bá nghe Kinh Thiên nói thế thì cũng thoáng kinh ngạc, hắn vạn lần không ngờ được là Kinh Thiên sau khi đỡ một chiêu kia chỉ bị thương nhẹ, điều này nói lên chiến lực của Kinh Thiên không giống như tu vi của hắn a.

Ưng Bá bình tĩnh lại rồi nói với Kinh Thiên: "Nếu như không có gì thì chúng ta cũng nên trở về thôi".

Kinh Thiên: "Cảm ơn Ưng gia chủ đã ra tay giúp đỡ, khoản bồi thường kia tại hạ nhất định sẽ trả lại đầy đủ".

Ưng Bá chỉ gật đầu một cái rồi không nói gì nữa, mà dẫn cả đám đi về. Khoản bồi thường kia đối với Ưng Bá không là gì cả, cho dù Kinh Thiên có trả cho ông hay không thì cũng vậy, dụng tâm của Ưng Bá là muốn tạo một chút quan hệ với gia tộc của Kinh Thiên mà thôi, nhưng ông không ngờ được Kinh Thiên không có một cái thể lực nào chống lưng cả.

Bất quá sự việc ngày hôm nay của Ưng Bá không phải là vô ích, ông đã nhận được sự tín nhiệm của Kinh Thiên, sau này không lâu Ưng gia nhờ Kinh Thiên mà trở thành gia tộc cự phách nắm tất cả mạch kinh tế của nhân tộc a.

Không nói về vấn đề sau này nữa, lúc này Kinh Thiên trở về thì liền quay về phòng bế quan, mặc dù hắn nói là thương thế không nặng nhưng thật ra không phải như vậy, tu vi chênh lệch nhau quá lớn cho dù kim lực của hắn có khắc chế một phần của Tung Mộ Dương thì cũng vô dụng.

Vừa về tới phòng Kinh Thiên liền thổ ra một ngụm máu: "Hừ, không ngờ được cái đám Tung gia lại ngang tàng như thế, một ngày nào đó ta sẽ trả cho các ngươi cả vốn lẫn lãi".

Mặc dù bình thường Kinh Thiên hay cười nói với người khác nhưng hắn là thuộc dạng người không chịu để ai đề đầu cười cợt, có thù tất báo. Kinh Thiên liền ngồi lên giường rồi thúc dục Lôi Đế Luyện Thể tăng thứ năm để chữa trị vết thương.

Nếu đổi lại là một người khác đón đỡ một chiêu kia của Tung Mộ Dương thì bản thân hắn cũng sẽ bị tàn phế rồi, may mắn mà Kinh Thiên luyện Lôi Đế Luyện Thể nên nhục thân của hắn có thể so sánh với thiên thú, do đó mới chịu nổi một chiêu kia của Tung Mộ Dương.

Sau hơn một ngày chữa thương thì vết thương của hắn cũng đã hồi phục lại, lúc này hắn mới nhớ tới tình cảnh khi đấu với Tung Mộ Dương để rút tía ra kinh nghiệm cho chính bản thân.

Sau một hồi suy tư thì hắn hỏi Long ca: "Long ca này, tại sao lúc ta vận dụng kim lực đối chọi lại một chiêu kia của Tung Mộ Dương thì có cảm giác như vận dụng không được tùy ý a".

Long ca nhớ lại gì đó rồi trả lời hắn: "À, vấn đề này cũng không có gì là khó hiểu, việc đó là tất nhiên thôi, vì trong đan điền của ngươi có hai loại thiên lực nguyên tố bất đồng, mà hoàng kim lôi lại cường hơn kim lực của ngươi nên nó đã áp chế phần nào đó kim lực, làm cho ngươi vận dụng không được tùy ý thôi".

Kinh Thiên nghe hắn nói thế thì bắt đầu nhăn mày lại, thật không ngờ lại xảy ra tình trạng như vậy, hắn luyện Lôi Đế Quyết là bộ công pháp thuộc hàng tối thượng trong thiên hạ nên độ cường hắn rất lớn, còn Kinh Thiên Nhất Kiếm tuy chỉ là chiêu thức nhưng cũng giúp cho hắn có thiên lực thuộc những loại nguyên tố khác.

Bất quá những nguyên tố này thì lại quá yếu, không thể nào đánh đồng được với hoàng kim lôi của Lôi Đế Quyết, cho nên nó liền bị hoàng kim lôi áp

chế đến thế thảm.

Kinh Thiên quay sang hỏi long ca cách giải quyết vấn đề này: "Vậy bây giờ ta phải làm sao mới giải quyết được chuyện này".

Long ca thấy hấn hỏi thế thì trả lời: "Việc này thật sự vô cùng khó khăn a, muốn giải quyết vấn đề này có hai cách, cách thứ nhất là ngươi chỉ được chọn luyện một trong hai bộ là Lôi Đế Quyết và Kinh Thiên Nhất Kiếm".

Kinh Thiên nghe Long ca nói thế liền giật mình, nếu như theo lựa chọn thứ nhất thì hấn phải bỏ một trong hai cái, như vậy thì công sức hấn cực khổ luyện bao lâu nay chẳng lẽ bỏ sông bỏ biển, với lại hai cái đều là công pháp và chiêu thức hiếm có trên đời, chỉ cần luyện thành một trong hai thôi thì đã có chiến lực kinh khủng rồi, cho nên Kinh Thiên không muốn bỏ cái nào cả.

Kinh Thiên quyết định hỏi long ca lựa chọn thứ hai: "Vậy lựa chọn thứ hai phải làm sao".

Long ca lập tức trả lời: "Lựa chọn thứ hai thì có phần khó khăn, gần như là không thể làm được".

Kinh Thiên thấy hấn nói vậy liền lên tiếng quả quyết: "Có gì cứ nói, khó làm cỡ nào cũng được, miễn sao không phải chọn cách thứ nhất là được rồi".

Long ca thấy hấn đã quyết tâm như vậy thì nói tiếp: "Chỉ cần ngươi tìm được một loại thiên tài địa bảo có kim chi lực mạnh ngang ngửa với hoàng kim lôi, sau đó hấp thu nó làm cho hai chủng loại này cân bằng với nhau là được, nhưng muốn tìm được thì hầu như không thể a, vì bọn chúng cực kỳ hiếm thấy".

Kinh Thiên nghe Long ca nói tới đây thì liền vui mừng, tưởng việc gì khó chứ tìm kiếm thiên tài địa bảo là nghề của anh, ở tiền thế anh đã từng chơi game này và đi qua hết cái thế giới này rồi, có thứ gì mà anh không biết đâu chứ.

Kinh Thiên sắc mặt vui mừng quay sang hỏi Long ca: "Vậy cái loại kim lực mà ngươi nói ngang ngửa với hoàng kim lôi là gì".

Long ca ngồi suy nghĩ một thoáng để nhớ lại rồi nói với hấn: "Loại kim lực ngang ngửa với hoàng kim lôi là Kinh Thiên Kim, loại kim lực này do Kinh Thiên Thần Tự tạo thành, toàn thân của cây này cứng rắn vô cùng, hầu như còn hơn cả tất cả các loại sắt thép, ngươi chỉ cần hấp thu được Kinh Thiên Kim là giải quyết được vấn đề, nhưng ngay cả ta cũng không biết loại cây này sinh trưởng ở đâu a".

Kinh Thiên nghe nói tới loại Thần thụ này thì sắc mặt liền trầm xuống: "Ta biết loại Thần thụ này ở đâu, bắt quá..."

Long ca nghe hấn nói thế liền ngậy người: "Cái gì, ngươi biết chỗ sinh trưởng của Kinh Thiên Thần Thụ ư, ngay cả ta sống qua bao nhiêu năm còn không biết nữa mà".

Kinh Thiên nghe hấn nói thế thì liền giải thích: "Chỗ sinh trưởng của Thần thụ này ta biết nhưng muốn có được nó thì khó khăn vô cùng a, tại vì nơi đó kim lực mạnh mẽ tới nỗi ngươi chỉ cần đi vào liền bị phân tay thành trăm mảnh, nếu cường độ thân thể không đủ mạnh thì vô phương lấy được".

Long ca nghe vậy thì đôi mắt liền sáng rực: "Việc này ngươi không cần lo a, chỉ cần ngươi luyện Lôi Đế Luyện Thể tới mức đỉnh phong thì không phải sợ nữa".

Kinh Thiên nghe hấn nói thế thì mới hiểu ra, hấn luyện là một trong những công pháp số một thiên hạ, nên sẽ không sợ kim lực mạnh mẽ ở gần Kinh Thiên Thần Thụ, khi nghĩ tới đây thì hấn cảm thấy bản thân may mắn vô cùng, hấn biết được chỗ của thần thụ này, mà còn có thân thể siêu cấp cường hấn nên việc này coi như nắm chắc hơn nắm thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Âm Sát Bên Bờ Bích Thủy Giang

Sau khi chữa trị vết thương xong Kinh Thiên vẫn không ra khỏi phòng, mà vẫn ngồi lại tiếp tục luyện công, hôm nay Kinh Thiên cảm giác được hấn đã đạt tới bình cảnh chuẩn bị đột phá lên tới cấp 19.

Kinh Thiên ngồi trên giường hết một ngày vẫn chưa có dấu hiệu chuẩn bị đột phá, mà thiên lực cứ liên tục hướng người Kinh Thiên tập trung lại.

Tối ngày thứ hai thì thiên lực trong phòng của Kinh Thiên ba động không dứt, dẫn tới sự chú ý của Ứng Bá: "Thật không ngờ được tên Kinh Thiên này chuẩn bị đột phá rồi, tiến cảnh của hấn tăng thật mau a, theo như lời Vạn Lý nói thì cách đây khoảng mười ngày thì Kinh Thiên chỉ mới cấp 18 sơ kỳ mà thôi".

Ứng Bá không biết được là Kinh Thiên nhờ vào một trận chiến sinh tử với tên đầu lĩnh hắc y nhân kia mà kéo tu vi của hấn lên tới cấp mười tám đỉnh phong rồi, tiếp đó còn tiếp một chiêu của Tung Mộ Dương xong lại về phòng chữa thương làm cho tu vi của hấn đã chạm tới bình cảnh.

Nếu Kinh Thiên muốn đột phá lên cấp 19 thì hấn có thể làm từ mấy ngày trước, nhưng hấn vẫn một mực áp súc thiên lực lại để cho căn cơ mình ổn định hơn, Long ca nói với hấn không được tăng tu vi quá nhanh, nên không thiên lực sẽ rất mong và không ổn định, khi giao đấu với cao thủ sẽ bất lợi vô

cùng.

Trong lúc Ứng Bá còn đang suy nghĩ thì Kinh Thiên đột phá đã tới gian đoạn quan trọng.

Kinh Thiên tập trung tinh thần lại: "Đã tới lúc xông phá bình cảnh rồi".

Kinh Thiên vừa nói xong liền thúc dục thiên lực ào ào đổ về bình cảnh, hai ngày nay hắn một mực vẫn áp súc thiên lực lại để cơ hội đột phá thành công cao hơn.

Thiên lực mạnh mẽ cứ đập vào bình cảnh làm cho nó chấn động không ngừng, Kinh Thiên cứ liên tục lặp đi lặp lại việc này nhiều lần.

Qua hơn nửa ngày thì bỗng một tiếng ầm vang lên, làm cho thiên lực ba động kịch liệt.

Ứng Bá thấy thế liền cười: "Ha ha, qua mấy ngày rồi cũng chịu đột phá à, hắn ta còn trẻ như vậy mà không vội vàng đột phá tu vi, mà chỉ chú tâm đặt nền móng vững chắc cho bản thân, không tồi không tồi, có thể hắn được người trong gia tộc chỉ điểm a".

Sau khi đột phá xong thì Kinh Thiên cũng thở ra một hơi, rồi hắn xem xét lại thiên lực trong cơ thể.

Lúc này thiên lực đã nồng đậm hơn trước rất nhiều rồi, và còn cường hãn hơn nữa. Kinh Thiên gật đầu hài lòng: "Đã đột phá thành công rồi, ta cũng nên đi tới Bích Thủy Giang một phen thôi, đã hơn mười ngày nhưng ta vẫn long nhong ở đây sợ sẽ không kịp về dự hội đấu giá mất".

Trong lúc Kinh Thiên đang chuẩn bị mọi thứ khởi hành thì ở trong một phủ đệ to lớn của Tung gia, trong một căn phòng đầy mùi hương đang có một thân ảnh mặc bạch bào ngồi ở đó, trên mặt hắn méo mó nhiều chỗ, còn có chỗ bị sưng nữa trông rất khó coi.

Tên này là Tung Thanh Thanh, sau mấy ngày dưỡng thương thì thương thế hắn cũng đã khỏi hẳn, nhưng khuôn mặt hắn đã bị biến dạng xấu xí vô cùng. Sau một lúc thì hắn mới kêu một tên hạ nhân vào: "Người đi báo với Tung Minh, cứ người theo dõi tên Kinh Thiên này cho ta, chỉ cần hắn bước ra khỏi Ứng gia thì liền phái người tới giết hắn".

Tên hạ nhân sau khi nhận mệnh lệnh thì liền chạy đi, chỉ còn lại Tung Thanh Thanh một mình ngồi đó, ánh mắt hắn tràn đầy vẻ căm tức và hận thù, hắn muốn giết Kinh Thiên bằng mọi giá: "Tên khốn kiếp, dám làm bộ mặt ta thành bộ dạng như thế này, ta thề không cho ngươi được chết tốt".

Trên một cái cây gần phủ đệ của Ứng gia đang có một người đang đứng ở đó, hướng ánh mắt nhìn về phía phòng của Kinh Thiên, mặc dù trong Ứng gia cũng có cao thủ nhưng lại không có bất cứ ai có thể phát hiện ra được người này: "Hô, thật sự không ngờ a, Thất Ông nói với ta gần nửa tháng trước hắn mới đạt tới tu vi nhị phẩm cao cấp cấp 17, mà giờ lại đạt tới cấp 19 rồi, mặc dù tu vi tăng nhanh nhưng căn cơ lại cực kỳ ổn định và vững chắc, không tồi, thật không tồi, xem ra còn nhiều điều thú vị để xem lắm đây".

Kinh Thiên chuẩn bị xong mọi thứ thì hắn tới cáo biệt Ứng Bá và Ứng Xuân Lan. Trước khi đi hắn còn nhờ Ứng Bá chiếu cố cho hai mẹ con lần trước mà hắn cứu, sau khi giúp đỡ hai mẹ con họ thoát khỏi ma chướng của Tung Thanh Thanh thì hắn nhờ Ứng Bá thu nhận họ làm nô tì ở trong phủ của ông, dù sao làm nô tì ở đây cũng tốt hơn là ra ngoài ăn xin.

Tuy rằng làm nô tì thì không sung sướng gì, nhưng phải tùy vào người làm cho người chủ nào, một gia tộc thương buôn khổng lồ như Ứng gia thì nô tì của họ cũng sung sướng lắm rồi. Kinh Thiên sau khi nói xong thì lập tức rời đi, hắn chỉ nói có việc quan trọng cần làm mà thôi, mặc dù Ứng Bá mở lời giúp đỡ nhưng Kinh Thiên lại nhẹ nhàng từ chối.

Dù sao chuyến đi này của Kinh Thiên cũng là muốn ra ngoài历练 lãm và tích lũy kinh nghiệm, nếu cứ nhờ người khác giúp đỡ thì chỉ trở ngại con đường tu luyện của hắn mà thôi.

Ứng Bá nhìn Kinh Thiên rồi đi hắn cũng thở dài một hơi: "Nhân tài bậc này thật sự hiếm thấy a, nếu như hắn làm con rể của ta thì tốt biết đấy".

Ứng Xuân Lan đứng bên cạnh nghe Ứng Bá nói thế nàng liền xấu hổ mà cúi mặt xuống, một lúc sau nàng ngước lên nhìn theo bóng lưng của Kinh Thiên: "Không biết lần này chia tay có gặp lại được hắn nữa hay không".

Lúc Kinh Thiên vừa rời đi thì có hai người mặc đồ đen liền âm thầm đi theo sau lưng hắn, hai người này mặc dù tu vi không cao chỉ thua Kinh Thiên một cấp nhưng khả năng tiềm hành và theo dõi của chúng cũng làm Kinh Thiên không nhận ra.

Kinh Thiên liên tục phóng như bay về phía bắc của Tung thành, không bao lâu thì hắn đã đi vào một khu rừng rậm.

Kinh Thiên đứng lại nhìn quanh bốn phía để xác định phương hướng rồi lại tiếp tục lên đường.

Đi được không bao lâu thì Kinh Thiên đã tới được một con sông, đây chính là Bích Thủy Giang mà hắn cần đến.

Bích Thủy Giang là một con sông rất kỳ dị ở vùng này, nước sông lúc nào cũng một màu lam rất đẹp, ánh nắng chiếu vào làm cho nó sáng lên lấp lánh, ở đây còn tản mát ra thiên lực thủy hệ nữa, mặc dù không được nồng đậm cho lắm.

Kinh Thiên sau khi đi tới rìa con sông thì hắn quay đầu lại, ánh mắt băng lãnh nhìn xuyên thấu qua tán cây phía trước: "Hai người các ngươi ra đây đi, theo ta bao lâu rồi không thấy chán sao".

Hai tên hắc y nhân nghe hắn nói thế cũng tròn tròn mắt, hai người họ chuyên gia làm nhiệm vụ theo dõi và thu thập tin tức nên năng lực tiềm hành rất cao,

nhưng không ngờ lại bị Kinh Thiên phát hiện được.

Thật ra việc này cũng phải do Kinh Thiên phát hiện, mà chính là Long ca thông báo cho hắn.

Hai tên hắc y nhân liền nhảy ra: "Tiểu tử, nếu khôn hồn thì bó tay chịu trời đi, đừng để bọn ta phải động thủ".

Kinh Thiên thấy thế chỉ cười khinh bỉ: "Bằng vào hai tên thiên lực mới đạt tới cấp 17 mà cũng đòi bắt ta".

Kinh Thiên vừa nói tới đây thì cảm giác được có gì đó không ổn, hắn định thần nhìn lại thì thấy trong rừng cây kia đồng loạt xông ra hơn ba chục tên hắc y nhân.

Một tên liền cười lớn rồi nói với hắn: "Ha ha ha, nếu hai tên bất không được người thì nhiều đây đã đủ chưa".

Kinh Thiên nhìn chằm chằm vào tên vừa lên tiếng rồi nói: "Tuông là ai, thì ra là cái tên Tung Minh nhà ngươi, lần trước bị ta đánh chưa sợ hay sao".

Tên đó thấy Kinh Thiên nói vậy thì hắn giật khăn che mặt xuống rồi nói: "Nếu ngươi đã biết rồi thì ta cũng không cần giấu diếm làm gì, dù sao ngươi cũng sẽ trở thành một khối thi thể mà thôi".

Kinh Thiên cười lạnh rồi nói: "Chỉ bằng vào các ngươi thì chưa đủ sức lưu lại ta đâu".

Tung Minh nghe thấy hắn nói thế liền giận tím mặt, hắn ra lệnh cho đám hắc y nhân xông lên chém giết Kinh Thiên.

Một cuộc chém giết đầy máu tanh đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Hủ Thực Trận Pháp Của Tung Gia

Bình thường trong rừng rậm chỉ có tiếng thiên thú gào thét mà thôi, nhưng hôm nay lại bất đồng, từng tiếng nổ và binh khí chạm nhau vang lên khắp phía.

Lúc này Kinh Thiên đang bị hơn mười tên hắc y nhân của Tung gia vây đánh, mặc dù bọn chúng thua Kinh Thiên một hai cấp nhưng do nhân số quá đông cũng làm Kinh Thiên khôn đốn một phen.

Trong lúc đám hạ nhân đang giằng co với Kinh Thiên thì cái tên Tung Minh kia đứng ở ngoài đang chuẩn bị một cái gì đó, chỉ thấy hơn hai mươi tên hắc y nhân vây xung quanh hắn lại.

Thấy biểu hiện lạ lùng của bọn chúng thì Kinh Thiên cảm thấy không ổn, một cảm giác nguy cơ đang ập đến, Long ca nhìn lại thì sắc mặt vội biến: "Kinh Thiên, ngươi mau ngăn đám kia lại, bọn chúng đang lập trận pháp đây".

Được Long ca cảnh báo thì Kinh Thiên liền đề cao thực lực tới đỉnh phong để thoát ra khỏi sự vây công của đám hắc y nhân.

Kinh Thiên vừa đột phá lên tới nhị phẩm đỉnh phong nên thực lực của hắn tăng lên rất nhiều, ngày trước chiến đấu với gần hai chục tên thôi đã làm cho hắn phải cạn kiệt thiên lực, nhưng mà bây giờ khi chiến đấu với mười tên này thì hắn vẫn thấy nhẹ nhàng như không.

Sau một hồi chiến đấu thì đã có năm tên hắc y nhân ngã xuống, đám còn lại không thể nào giữ chân Kinh Thiên được nữa mà để hắn rời đi.

Sau khi thoát ra khỏi sự vây công của đám hắc y nhân thì Kinh Thiên trên tay cầm Thiên Thủy kiếm lập tức phóng nhanh về phía đám người Tung Minh.

Kinh Thiên tập trung toàn bộ sức mạnh vào thanh kiếm rồi chém ra một đường kiếm khí. Lúc này kiếm khí bay đến cách đám người Tung Minh chỉ còn vài mét.

Đừng!

Một tiếng nổ lớn vang lên làm chấn động cả khu vực xung quanh, bụi mù bao phủ khắp nơi.

Bỗng nhiên hai mắt của Kinh Thiên co rút lại, vì hắn nhận ra là đường kiếm khí khi bay tới đám người Tung Minh thì bỗng nhiên có một sức mạnh vô hình ngăn trở nó lại, làm cho nó không cách nào tiến tới được nữa.

Lúc này dưới chân Tung Minh đã hiện lên một trận đồ cực lớn, hắn là trung tâm của trận đồ, còn hơn hai mươi tên hắc y nhân còn lại thì chiếm cứ mỗi một góc của trận đồ này.

Kinh Thiên thấy trận pháp sắp hoàn thành thì hắn cũng hơi hoảng loạn, nhưng sau đó liền bình tĩnh lại.

Kinh Thiên phóng thẳng lên cao, hần vận Lôi Đế luyện thể lên đỉnh phong, dung nhập thêm lam lôi của Bôn Lôi Mã rồi chém ra một đường kiếm khí xông thẳng về hướng đỉnh đầu của Tung Minh.

Nếu như đánh từ hướng trực diện thì kiếm khí sẽ bị những tên hắc y nhân khác phối hợp chống đỡ lại, nhưng nếu chỉ tập trung đánh vào tâm trận nơi Tung Minh đang đứng thì lại khác, hần không thể nào chống đỡ nổi đường kiếm khí ác liệt này của Kinh Thiên.

Nhưng chiêu thức đó sắp bay tới đỉnh đầu của Tung Minh thì năm tên hắc y nhân còn lại nhảy ra, dùng thân thể của bọn chúng để đón đỡ đường kiếm khí này.

Kiếm khí sau khi giết năm tên hắc y nhân đó thì bay về phía Tung Minh, nhưng do lúc trước bay qua giết chết mấy tên hắc y nhân kia làm cho sức mạnh của đường kiếm khí đó đã giảm đi phần nào nên khi chạm tới Tung Minh thì đã bị hần đỡ được.

Sau một chiêu thất bại thì Kinh Thiên vội vàng lui về sau, vì trận pháp của Tung Minh lúc này đã hoàn thành rồi, từng luồng hắc khí từ đầu của hai mươi tên hắc y nhân dần dần phát ra.

Kinh Thiên thấy hắc khí phóng ra liền nói: "Thì ra đám người lần trước tấn công Ung gia quả thật là các người".

Tung Minh nghe hần nói thế thì thoáng giật thót, nhưng rồi hần đã bình tĩnh lại: "ha ha, cho dù người biết được thì đã sao, người cũng phải chết ở đây thôi, lấy ai mà đi báo cho cái đám Ung gia đây".

Kinh Thiên nhìn hần rồi cười lạnh: "Không biết ai chết về tay ai đâu".

Mặc dù Kinh Thiên nói thế nhưng hần cũng lo lắng một chút, hơn hai mươi tia hắc khí kia không phải dễ đối phó, mặc dù hắc khí của mấy tên này thua cái tên đầu lĩnh hồi trước mà hần giết nhưng chúng lại lấy số lượng bù lại cho chất lượng.

Tung Minh cười lớn rồi nói với Kinh Thiên: "Vậy để ta cho người thưởng thức một chút cái gì gọi là Hủ Thực trận pháp của Tung gia a".

Tung Minh đứng ở tâm trận, hần bắt quyết rồi điều động hơn hai mươi đường hắc khí hướng Kinh Thiên lao tới.

Hắc khí chuẩn bị đánh trung Kinh Thiên thì hần đã phóng ra xa để tránh, nhưng đám hắc khí này dai còn hơn đĩa, cứ bám lấy hần không buông.

Nhưng tia hắc khí đó đã bao vây xung quanh Kinh Thiên, không cho hần có cơ hội thoát thân, Kinh Thiên đứng giữa vòng vây liên tục dùng Thiên Thủy kiếm để chống đỡ lại.

Kinh Thiên đã có kinh nghiệm chiến đấu với những hắc khí đó nên hần đã vận dụng lam lôi cùng kim lực bao quanh thanh kiếm lại, làm cho nó không bị bào mòn bởi những hắc khí đó.

Tung Minh thấy Kinh Thiên vẫn chống đỡ được thì sắc mặt hần bỗng trầm lại: "Hừ đúng là giai như gián, đã vậy thì ta không nương tay nữa".

Tung Minh bắt đầu thay đổi thủ pháp, hần tạo ra vô số thủ ấn rồi đánh vào người hai mươi tên hắc y nhân kia.

Đám hắc y nhân đó bỗng nhiên hét lớn lên, hai mắt của bọn chúng cũng bắt đầu tỏa ra hắc khí.

Sau một thoáng thì Kinh Thiên cảm thấy hắc khí phát ra từ người chúng đã trở nên nồng đậm hơn trước và cũng cường hãn hơn.

Mặc dù Thiên Thủy kiếm đã được Kinh Thiên quán nhập sức mạnh để bảo vệ nhưng chỉ sợ là không chống đỡ được lâu.

Thấy tình hình nguy cấp nên Long ca liền nói: "Chỉ cần người giết được một tên trong số chúng thì trận pháp này sẽ xuất hiện lỗ hổng và bắt đầu suy yếu thôi, cứ thế mà giết tới tâm trận tất phá được nó".

Kinh Thiên nghe thế thì gật đầu một cái, rồi hần tập trung hết sức mạnh lại.

Diệt Kim Kiếm Khí!

Một đường kiếm khí hình bán nguyệt phóng ra, bay thẳng tới Hủ Thực trận pháp kia.

Ầm Ầm!

Hai tiếng nổ lớn vang lên nhưng lại không thể nào làm cho trận pháp đó sứt mẻ tí nào cả.

Kinh Thiên thấy vậy cũng kinh ngạc: "Tại sao lại thế, mấy tên hắc y nhân kia không thể nào đỡ nổi một đường kiếm khí này của mình được".

Trong lúc Kinh Thiên đang suy nghĩ thì hơn hai mươi đường hắc khí khủng bố kia đang lao về phía hần, Kinh Thiên liên tục tránh né, nhưng do thời gian dài phải chạy liên tục cũng làm cho hần thấy mệt mỏi.

Kinh Thiên vừa tránh né đám hắc khí kia vừa ngưng thần nhìn về phía trận pháp của Tung Minh, bỗng nhiên hai mắt hần sáng rực lên: "Do chiêu thức của ta không tập trung vào một điểm nên không thể xuyên phá được trận pháp đó, khi chiêu thức của mình trùng trận pháp thì Tung Minh đã điều động nó để

chia đều sát thương cho hai mươi tên kia cùng gánh chịu, quả thật là cao minh a".

Kinh Thiên đã biết được sơ hở của trận pháp đó nên lần này hắn muốn một kích mạnh nhất đánh cho đám kia tan tát.

Lôi Đế Luyện Thể tăng năm.

Kim Chi Lực

Kinh Thiên đề thăng tu vi lên tới đỉnh phong rồi phát ra thiên lực thuộc hai nguyên tố khác nhau, hoàng kim lôi và kim lực bắt đầu quán nhập vào mũi kiếm, lúc này trước mũi kiếm đã xuất hiện một quả cầu nhỏ.

Đi!

Sau một tiếng của Kinh Thiên thì một đường kiếm khí lăng lệ phóng ra, kiếm khí này không phải hình bán nguyệt nữa mà nó đã thu nhỏ lại thành một tia kiếm khí to bằng một ngón tay.

Ầm ầm ầm!

Khi tia kiếm khí này phóng tới thì hoàng loạt tiếng nổ nối đuôi nhau vang lên, khi Kinh Thiên nhìn lại thì thấy khoảng năm sáu tên hắc y nhân bắt đầu ngã xuống, trên trán của bọn chúng còn có một lỗ máu nhỏ.

Tia kiếm khí đó bay gần tới chỗ của Tung Minh thì đã bị tiêu hao gần hết nên hắn có thể đón đỡ được, nhưng chấn động phát ra cũng làm cho thiên lực của hắn cũng nhộn nhạo.

Sắc mặt của Tung Minh liền hoảng hốt: "Không thể nào, với tu vi của hắn làm sao mà xuyên thủng được trận pháp của mình".

Kinh Thiên quét ánh mắt lạnh lùng về phía Tung Minh rồi nói: "Giờ chết của ngươi đã điểm, mặc dù ta không thích sát sinh nhưng ngươi lại chọc ta hết lần này tới lần khác, vậy thì chết đi".

Tung Minh nghe Kinh Thiên nói thế thì mồ hôi lạnh của hắn chảy ra đầy đầu, một cảm giác sợ hãi đã lan tràn khắp trong tâm trí hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Một Mũi Tên

Mặc dù Kinh Thiên đã giết chết năm tên hắc y nhân trong trận pháp nhưng Tung Minh chỉ thoát khỏi hoảng loạn một chút rồi liền trấn tĩnh lại.

Tung Minh thôi động thiên lực lên tới đỉnh phong, hắn tạo ra hàng loạt thủ ấn khác nhau rồi đánh lên người của đám thuộc hạ, không lâu sau cả người của bọn chúng đều từ từ bị phân giải biến thành hắc khí.

Tung Minh do sử dụng thiên lực quá độ còn phải điều động hàng chục luồng hắc khí kia làm cho hắn phải thở ra một ngụm máu, sắc mặt của hắn cũng trắng bệch.

Kinh Thiên thấy Tung Minh làm thế thì hắn cũng thấy ngạc nhiên, không ngờ cái tên này lại quyết đoán như thế, chỉ vì muốn giết mình mà chịu trả giá thật cao a.

Tung Minh nhìn Kinh Thiên với ánh mắt oán độc, hắn điên cuồng gầm lên, hàng chục luồng hắc khí khủng khiếp như nhiều đầu cuồng long bay về phía Kinh Thiên.

Hắc khí bay qua nơi nào thì nơi đó liền bị phân giải ngay lập tức, nó giống như một đầu cuồng long đang đói khát, gặp thứ gì là thôn phệ thứ đó.

Kinh Thiên thầm kêu không ổn, hắn vận dụng Lôi Đế Luyện Thể và kim chi lực lên tới đỉnh phong, quán nhập tất cả vào thanh Thiên Thủy kiếm, lúc này thanh kiếm đó chấn động không dứt, còn phát ra từng luồng quang huy chói mắt.

Kinh Thiên liên tục chém ra nhiều đường kiếm khí để chống đỡ lại với những luồng hắc khí kia, khi kiếm khí chém qua thì hắc khí tiêu tán thành nhiều mảnh, nhưng không bao lâu sau thì hắc khí đã tụ lại và khôi phục như lúc trước.

Kinh Thiên thấy thế thì sắc mặt cũng trầm xuống, hiện nay hắn không có cách nào để phá giải trận pháp này của Tung Minh.

Long ca trong người hắn thấy qua một cảnh này cũng thở dài: "Ài, thật sự quá khó khăn a, nếu như ngươi có thiên lực thuộc quang nguyên tố thì đỡ biết mấy, có thể khắc chế được phần nào đám hắc khí này".

Kinh Thiên nghe Long ca nói thế thì mắt hắn giật giật như muốn chửi tên này: "Giờ thì lấy đầu ra quang nguyên tố đây, ngươi nói cái gì khả thi hơn dùm ta cái".

Long ca cảm thấy xấu hổ rồi nói: "Mặc dù ta biết cũng nhiều thứ nhưng về trận pháp thì ta chưa bao giờ học qua a, cái thứ ấy vừa rắc rối vừa phức tạp nhưc đầu lăm".

Kinh Thiên nghe xong tròn mắt lên mà chửi: "Nếu thế thì ngươi nói làm cái gì, làm ta này giờ bị phân tâm".

Kinh Thiên vừa chửi xong thì bỗng có một tia hắc khí bay thẳng tới phía của hắn, nó lướt qua vai Kinh Thiên, hắc khí đó ngay lập tức phân giải một mảng thịt nhỏ ngay vai của hắn.

Máu từ vai của Kinh Thiên bắt đầu trào ra liên tục, thật sự hắc khí này quá nguy hiểm, chỉ bị trúng một tí xíu thôi mà đã bị thương nặng như vậy rồi.

Tung Minh thấy này giờ hắc khí vẫn không lấy được mạng của Kinh Thiên thì hắn tức giận.

Tung Minh cắn lưỡi một cái rồi phun ra một bùm máu xuống trận đồ phía dưới.

Ong! Ong!

Trận đồ chấn động không ngừng, thiên lực bắt đầu nhộn nhạo liên tục, hắc khí tuôn ra cũng dừng mạnh hơn trước, mười lăm luồng hắc khí kia bắt đầu dung nhập lại một chỗ, lúc này hắc khí đã nồng đậm và lớn như một con suối nhỏ rồi.

Đi!

Tung Minh hét lên rồi một dòng hắc khí lấy tốc độ cực nhanh bay thẳng về phía Kinh Thiên.

Kinh Thiên thấy thế cũng thoáng hoảng hốt, hắn liền tích tụ tất cả sức mạnh lại rồi bắn ra một tia kiếm khí nhỏ như đầu ngón tay.

Đùng!

Hắc khí và tia kiếm khí chạm vào nhau gây nên một vụ nổ lớn chấn động khắp cả khu rừng, hai chiêu thức ấy cứ tiếp tục giằng co triệt tiêu lẫn nhau.

Sau một hồi thì tia kiếm khí của Kinh Thiên đã chịu không nổi mà rơi xuống hạ phong.

Kinh Thiên thấy tình thế nguy cấp nên ra lệnh cho Bôn Lô Mã: "Mau quán nhập lam lôi của ngươi vào tia kiếm khí kia giúp ta".

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Kinh Thiên thì Bôn Lô Mã liền phóng ra một tia lam lôi rồi quán nhập vào kiếm khí.

Kiếm khí của Kinh Thiên dưới sự trợ giúp của Bôn Lô Mã đã mạnh hơn trước nhiều lần, bắt đầu có dấu hiệu triệt tiêu đi hắc khí của Tung Minh.

Tung Minh thấy bản thân bị rơi vào thế hạ phong thì hắn điên cuồng thúc dục thiên lực để chống đỡ lại, nhưng dù cho hắn có làm gì thì cũng không thể nào xoay chuyển tình thế.

Hắc khí bị triệt tiêu ngày càng nhiều, sau một hồi lâu thì đã hoàn toàn tan biến, tia kiếm khí của Kinh Thiên thừa thắng tiến lên, bắn thẳng về phía của Tung Minh.

Xoẹt!

Tung Minh bị kiếm khí xuyên qua đầu thì hắn liền ngã ầm xuống, ánh mắt cũng dần ảm đạm, sinh cơ từ từ tan biến, trước lúc hắn chết chỉ thốt ra một câu: "Ta thật hối hận".

Tung Minh vừa nói xong thì toàn thân đã hóa thành tro bụi, do kiếm khí của Kinh Thiên có quán nhập hoàng kim lôi, lam lôi và kim lực nên năng lượng của nó rất cuồng bạo, chỉ một tia nhỏ như thế thôi đã đánh cho Tung Minh tan biến.

Tung Minh vừa chết xong thì Kinh Thiên ngồi bịch xuống đất mà thở dốc: "Con mẹ nó, cái đám này nếu không xài trận pháp thì ta đâu có chặt vật như vậy".

Long ca nghe hắn nói thế thì cười khinh: "Nếu như ngươi mạnh mẽ thì làm gì để tâm tới chuyện đó".

Kinh Thiên tức giận lên rồi chửi: "Chứ không phải tại ngươi à, mang tiếng sống lâu nhưng ngay cả một trận pháp cũng không biết".

"Ta..." Long ca định cãi lại nhưng hắn chẳng biết nói gì, chỉ đành ngậm cục tức này vào bụng mà thôi.

Đang lúc hai người nói chuyện với nhau thì một luồng sát khí lạnh lẽo ập đến.

Kinh Thiên nhảy bèn liền phát giác ra rồi hắn phóng thẳng tới để né tránh, nhưng do thiên lực không còn lại bao nhiêu làm tốc độ của hắn không như trước nên đã bị trúng hai nhát kiếm vào bụng.

Kinh Thiên quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy hai tên hắc y nhân lúc trước theo dõi mình đang đứng ở đó.

Một tên nhìn Kinh Thiên rồi lên tiếng: "Ha ha, ngươi không ngờ được bọn ta lại còn sống chứ gì, hai bọn ta chỉ đợi đến lúc này mà thôi".

Kinh Thiên thấy vậy liền khó hiểu: "Tại sao chủ tử của các ngươi chết mà hai ngươi không ra cứu".

Tên đứng kế bên trả lời: "Hắn không phải chủ tử của bọn ta, hai người chúng ta thuộc đội ám sát của Tung gia, được huấn luyện đặc biệt, chỉ biết đến hoàn thành mục đích chứ không cần biết gì hết".

Kinh Thiên nghe thế liền ồ một tiếng: "Ồ, ra là vậy, hèn chi mà các ngươi không để ý tới sống chết của tên Tung Minh kia".

Cả hai tên thấy Kinh Thiên đã cạn kiệt thiên lực, lại sắp bị hai bọn chúng giết mà vẫn bình tĩnh nói chuyện như thế thì cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng khi chúng kịp phát giác ra thì một tiếng nổ đã vang lên.

Ầm!

Kinh Thiên từ đầu đã để ý tới việc này rồi, nhưng hắn phải lo chiến đấu với Tung Minh nên chỉ đánh bỏ qua cho hai người bọn chúng.

Sau khi chiến đấu xong Kinh Thiên không có cách nào dụ bọn chúng ra nên chỉ đánh giả bộ bị thương. Mặc dù nói giả bộ nhưng một phần nào đó thì Kinh Thiên cũng đã gần hết thiên lực, hắn vẫn tự tin có thể né tránh được một chiêu của bọn chúng, nhưng Kinh Thiên không ngờ được tốc độ của hai tên này thật không thể xem thường.

Kinh Thiên trong lúc bị bọn chúng đâm hai nhát vào bụng thì đã kịp quăng lại hai quả lôi cầu dưới chân chúng rồi, sau đó hắn cố tình nói chuyện để phân tán sự chú ý, đợi một hồi rồi mới kích hoạt làm cho hai quả lôi cầu bạo tạc đánh cho bọn chúng không toàn thây.

Trận chiến với đám Tung Minh tới đây cũng đã kết thúc, Kinh Thiên mới thật sự thả lỏng thở ra một hơi: "Phù, nguy hiểm thật, chỉ cần chậm tí xíu nữa thôi là đi đòi nha ma rồi".

Long ca thấy vậy cũng khen hắn một cái: "Không ngờ ngươi gian manh như vậy, dùng bản thân làm mồi để dụ hai tên kia ra mà hốt một mẻ, thật sự là gan dạ a".

Kinh Thiên chỉ biết cười khò: "Nếu không dụ bọn chúng ra giải quyết một lần thì hậu hoạn khó lường a, bọn chúng đã thấy ta giết đám người Tung Minh rồi, nếu để bọn chúng trở về thông báo thì ta còn thế thảm hơn".

Long ca đang định nói tiếp với Kinh Thiên thì bỗng nhiên thấy hắn lập tức nhảy ra sau.

Xoẹt!

Long ca kinh ngạc khi nghe được một tiếng xé gió như vậy, nhưng hắn ngưng thần nhìn lại thì thấy ngay bụng Kinh Thiên đã có thêm một mũi tên.

Kinh Thiên cũng kinh ngạc không kém, hắn từ từ nhìn xuống chỉ thấy một mũi tên đang cắm xuyên qua bụng mình, trên mũi tên còn có một chữ Tung nữa.

Vù!

Mũi tên sau khi bắn trúng Kinh Thiên nhưng nó vẫn chưa dừng lại, mà sức mạnh của nó quá lớn kéo cả người Kinh Thiên bay theo rút xuống dòng Bích Thủy Giang.

Ở trên tán cây trong rừng rậm đang có ba người đứng đó, một tên mặc đồ trắng đang cầm một cây cung rất lớn, hai người đang sau đang áp tay trên vai hắn như đang truyền thiên lực sang cho người mặc áo trắng ấy vậy.

Một tên mới lên tiếng: "Thanh Thanh thiếu gia, việc đã hoàn thành rồi chúng ta nên về thôi".

Thì ra tên ám toán Kinh Thiên lại là Tung Thanh Thanh a. Hắn ta nhìn về phía Bích Thủy Giang một cái rồi nói: "Hừ, vì giết ngươi mà ta hi sinh hơn ba chục người, mượn tới cả bảo vật của Tung gia, ngươi chết cũng cảm thấy vinh hạnh".

Thì ra Tung Thanh Thanh đã đem tới trấn gia chi bảo là Hắc Trọng Cung để giết Kinh Thiên, do tu vi không đủ nên Tung Thanh Thanh phải kêu thêm hai tên thuộc lực lượng ám sát đặc biệt của Tung gia theo trợ giúp, ba người bọn chúng phối hợp với nhau thì chỉ bắn ra được một mũi tên mà thôi.

Cho nên bọn chúng mới đợi sau khi Kinh Thiên kết thúc trận đấu, cạn kiệt hết thiên lực mới ra tay, thật sự phải nói cái tên Tung Thanh Thanh này cũng quá nham hiểm a. Kinh Thiên trăm triệu lần cũng không nghĩ tới là có người đang âm thầm quan sát và chuẩn bị ra tay với hắn như vậy.

Lúc này trên dòng Bích Thủy Giang chỉ còn lại vết máu đang lan tràn mà thôi, còn Tung Thanh Thanh thì đã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Vô Tình Trông Liều

Tung Thanh Thanh sau khi đánh lén được Kinh Thiên thì hần lập tức quay trở về, khi hần vừa bước vào cửa nhà thì một tên hạ nhân đã đứng đó đợi hần.

Vừa nhìn thấy Tung Thanh Thanh thì tên hạ nhân này lên tiếng cung kính: "Tham kiến nhị thiếu gia, gia chủ đang có việc gấp cần gặp ngài, gia chủ ra lệnh khi vừa thấy ngài về thì hãy tới phòng gia chủ ngay lập tức".

Tung Thanh Thanh nghe tên hạ nhân này nói thế thì cũng cảm thấy nghi ngờ, bình thường cha của hần rất ít khi triệu kiến hần vậy mà hôm nay lại còn gấp như vậy.

Nhưng Tung Thanh Thanh không nghĩ nhiều mà liền đi tới căn phòng của cha hần.

Tung Thanh Thanh định gõ cửa bước vào thì cánh cửa căn phòng đã tự mở ra, rồi một tiếng nói đầy uy nghiêm vang lên: "Vào đây cho ta".

Tung Thanh Thanh nghe được giọng nói đầy uy nghiêm của cha mình thì hần cũng cảm thấy run sợ, mồ hôi chảy đầy đầu.

Hần ta cứ thế mà từ từ đi vào căn phòng, khi hần đứng trước cha mình thì chấp tay lại quỳ xuống: "Tham kiến phụ thân, không biết người gọi con tới đây có việc gì hay không".

Gia chủ Tung gia vừa nghe hần nói xong thì liền tức giận đập tay xuống ghế, chỉ một cái đập tay thế thôi cũng làm cho căn phòng này rung lắc kịch liệt, một chốc sau ông ta mới lên tiếng: "Người có biết tội của mình chưa".

Tung Thanh Thanh nghe vậy thì cũng thấy mơ hồ, hần thật sự không biết bản thân sai ở đâu: "Phụ thân, con đã làm gì sai, nếu thật sự có sai phạm con sẽ tự gánh chịu".

Gia chủ Tung gia ánh mắt thâm trầm nhìn hần: "Hừ, tội nay ngươi có thể gánh được sao, nó liên quan tới sự hưng suy của gia tộc chúng ta đấy".

Tung Thanh Thanh vừa nghe vậy thì sắc mặt cũng kịch biến, hần không biết bản thân đã làm sai cái gì, mấy ngày nay ngoại trừ việc xích mích với Kinh Thiên thì hần không gây ra việc gì lớn cả.

Tung Thanh Thanh suy nghĩ tới đây thì cũng giật mình, chẳng lẽ cái tên Kinh Thiên vừa bị mình giết lại là người có bối cảnh kinh khủng gì chăng, nhưng ngay lập tức hần đã lắc đầu phủ nhận.

Việc này không thể nào như vậy được, nếu bối cảnh của hần kinh khủng thì đã có cao thủ theo bảo vệ rồi, không thể dễ bị mình giết như vậy được.

Trong lúc Tung Thanh Thanh đang lo lắng suy nghĩ thì cha hần đã lên tiếng: "Hôm nay ngươi lấy Hắc Trọng Cung và mời thêm hai tên tuộc đội đặc biệt của Tung gia đi đâu".

Khi nghe tới đây thì Tung Thanh Thanh cũng đã hiểu ra, hần lập tức trả lời: "Con có xích mích với một đứa tên là Kinh Thiên, nhưng do Ứng gia đứng ra che chở nên con mới tìm cách ám toán và giết hần".

Tung Thanh Thanh vừa nói hết câu thì cha hần đột ngột vung tay lên, giáng một cái tát thật mạnh vào mặt của hần.

Mặt dù cái tát này ông không dùng thiên lực, nhưng do cường độ thân thể của cao thủ khác xa người thường nên Tung Thanh Thanh cũng bị học máu: "Đồ ngu xuẩn, ngươi không biết tên kia là một núi kho báu di động à, bây giờ ngươi giết hần rồi thì chúng ta biết đi đâu mà tìm đây".

Tung Thanh Thanh ho khan vài tiếng rồi lão đảo đứng dậy: "Không thể nào, cái tên đó chỉ có mỗi một thanh kiếm trung phẩm thôi mà, hần làm gì có kho báu".

Cha của Tung Thanh Thanh nhìn hần với ánh mắt tức giận: "Đồ ngu, theo như thám tử của ta điều tra thì có thể trên người tên đó có thần khí".

Tung Thanh Thanh sau khi nghe tới hai chữ thần khí thì cũng thoáng thất thần, hần ngàn vạn lần không tin là Kinh Thiên lại nắm giữ một kiện thần khí được, nếu như hần có thần khí thì giờ này bản thân Tung Thanh Thanh cũng không thể nào có mặt ở đây được.

"Người mau điều động người tìm kiếm xác của hần cho ta, ta chắc chắn trên người tên đó còn có không gian trữ vật, không thể để thần khí rơi vào tay người khác được". Sau khi nói xong thì ông liền phát tay, một luồng kinh phong đã đánh Tung Thanh Thanh bay ra ngoài, cửa phòng đóng lại thì ông chỉ thờ dài một hơi: "Tại sao con ta lại có đứa vô dụng như vậy".

Tung Thanh Thanh sau khi bị đánh bay ra ngoài khó khăn lắm mới đứng lên được, hần lập tức trở về phòng điều động người đi tìm kiếm xác của Kinh Thiên, hần hiểu rõ được tầm quan trọng của thần khí đối với gia tộc như thế nào, nếu cha hần mà có được kiện thần khí này thì có thể khiêu chiến được với một số gia tộc cao cấp, như vậy thì danh vọng của Tung Gia sẽ vang vọng khắp nơi, và lợi ích đếm không hết.

Khi Tung Thanh Thanh rời đi không lâu thì ở sâu dưới dòng Bích Thủy Giang đang có thiên lực ba động rất kịch liệt.

Khi nhìn lại thì chỉ thấy ở dưới dòng sông đang có một con song đầu thủy xà đang chiến đấu với một con hắc bạch lang.

Hắc bạch lang dường như đang bị yếu thế, liên tiếp trúng chiêu của con song đầu thủy xà kia, khi con thủy xà đó đang định cắn ngay cổ của con hắc bạch lang để kết thúc đối phương thì một chuyện lạ đã xảy ra.

Trong dòng nước lạnh giá và xanh thẳm này bỗng xuất hiện một mũi tên lao đi với tốc độ khủng bố, trên mũi tên này còn dính theo một thân ảnh đầy máu.

Mũi tên đó chẳng mấy chốc đã bay tới gần con thủy xà, nhìn thấy sắp bị bắn trúng thì nó liền quật đuôi để hất mũi tên kia bay về hướng khác, nhưng do sức mạnh của thủy xà trong lúc giao đấu với hắc bạch lang đã bị suy yếu nên nó không đủ sức tác động tới mũi tên đó.

Chẳng bao lâu sau mũi tên liền bay tới cắm xuyên qua một đầu của thủy xà, làm cái đầu đó rít lên một tiếng chói tai rồi sinh cơ liền biến mất, dòng máu màu đen tanh hôi bắt đầu lan tràn ra khắp nơi.

Con hắc bạch lang kia nhìn thấy thủy xà đã lộ ra sơ hở thì nó liền nắm lấy cơ hội mà nhào tới tấn công, đầu còn lại của thủy xà do phản ứng không kịp nên đã bị hắc bạch lang một ngụm cắn nát.

Có thể nói số vận của con thủy xà này không được tốt lắm a, trong lúc sắp thắng lợi thì bỗng nhiên từ đâu xuất hiện biến cố làm cho nó chết rất oan ức.

Sau khi thủy xà chết đi thì con hắc bạch lang nhìn về phía mũi tên cắm trên một cái đầu bên trái của thủy xà, nó nhìn thấy một thân ảnh đầy máu trên đó, nó do dự một lúc liền dùng miệng rút mũi tên đó ra rồi lòi thân thể của thân ảnh đó đi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hắc Bạch Lang

Đã hơn ba ngày trôi qua nhưng Tung Thanh Thanh lại không có cách nào tìm được thi thể của Kinh Thiên, hắn càng ngày càng điều động nhiều người lục soát khắp dưới sông, nhưng do đặc tính lạnh giá quanh năm của dòng sông này nên việc tìm kiếm gặp rất nhiều khó khăn.

Cùng lúc đó trong một hang động tối tăm thì Kinh Thiên đang nằm trong một hồ nước có màu xanh lam lấp lánh và sáng chói, phía trên hồ nước đó đang có một con hắc bạch lang đang nằm đó chăm chú nhìn hắn.

Con sói này sau khi thoát chết khỏi tay thủy xà thì nó lầm tưởng là do Kinh Thiên cứu nó, vì muốn đền đáp ân tình này mà nó đã dẫn Kinh Thiên vào một hang động nằm sâu trong lòng Bích Thủy Giang.

Con sói này còn đem Kinh Thiên bỏ vào một hồ nước quái lạ, chỉ trong vòng ba ngày mà các vết thương nặng trên người của Kinh Thiên đã hồi phục được chút ít.

Con hắc bạch lang này tu vi mặc dù chỉ đạt tới nhị phẩm đỉnh phong nhưng điều hiếm thấy là nó đã sinh ra linh tính, biết đền ơn đáp nghĩa đối với ân nhân của mình.

Nếu không nhờ con hắc bạch lang này đưa tới đây cứu chữa thì Kinh Thiên có thể đã chết dưới dòng sông lạnh lẽo của Bích Thủy Giang rồi.

Tính từ lúc Kinh Thiên rời khỏi hắc ám sơn thì cũng đã được gần nửa tháng, nhưng trong nửa tháng này thì hắn lại chẳng tìm kiếm được một cái thiên tài địa bảo nào cả, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì hắn sẽ không kịp về dự buổi đấu giá trên kiếm sơn rồi.

Trong lúc hắc bạch lang đang chuẩn bị rời đi thì hồ nước kia bắt đầu có hiện tượng lạ, dòng nước đột ngột sôi lên ùng ục và trào hết lên bờ, nhưng điều bất thường là chỉ có những dòng nước chứa đầy máu màu đen mới bị đẩy lên mà thôi.

Giống như hồ nước này đang bài xích các chất dơ bẩn để lấy lại sự trong sạch vốn có của nó.

Sau một lúc thì Kinh Thiên bỗng mở mắt ra, khi vừa tỉnh lại thì hắn thấy trước mặt của mình là một con sói có hai màu trắng đen phân biệt.

"Á, quái vật". Kinh Thiên hoảng hốt la lên một tiếng, nhưng hắn đã rất nhanh lấy lại bình tĩnh rồi định thần lại nhìn về phía con sói đó.

Trong lúc thần trí gần như hôn mê Kinh Thiên chỉ nhớ được là có một con sói đã đem mình đi, nghĩ lại tới đây thì hắn liền mở miệng: "Là người cứu sống ta sao".

Khi vừa mới nói xong thì hắn cũng cảm thấy lạ, một đầu thú mới đạt tới nhị phẩm thì làm sao mà hiểu được lời mình nói.

Nhưng con hắc bạch lang này sau khi nghe xong thì liền gật đầu một cái.

Kinh Thiên thấy vậy liền há hốc mồm: "Ngươi hiểu được lời của ta nói ư".

Con hắc bạch lang lại gật đầu lần nữa.

Sau lần thử nghiệm này thì Kinh Thiên đã hiểu ra linh trí của con hắc bạch lang này thật không bình thường a.

Hắn thường ngày cũng hay nói chuyện với Bôn Lô Mã nhưng dù sao nó cũng đạt tới ngũ phẩm trung cấp đỉnh phong rồi nên linh tính tương đối rất cao, trong khi con sói này mới đạt tới nhị phẩm mà đã có linh trí như vậy thì thật là hiếm thấy.

Trong lúc Kinh Thiên đang lo suy nghĩ thì con hắc bạch lang gầm gừ rồi hướng mắt về phía bụng của Kinh Thiên.

Kinh Thiên thấy biểu hiện của nó như thế thì cũng nhìn xuống phần bụng của mình một phen.

Khi nhìn tới đây thì Kinh Thiên cũng thấy hơi bất ngờ, vì hai vết kiếm của hai tên hắc y nhân kia thì đã lành lặn rồi, nhưng hắn không hiểu tại sao vết thương do mũi tên màu đen kia gây ra lại không hoàn toàn hồi phục.

Kinh Thiên suy nghĩ một hồi thì chợt hiểu ra: "Thì ra trên mũi tên đó có hắc khí của đám Tung gia để lại, làm cho việc hồi phục bị cản trở, nếu không đẩy hắc khí này ra thì nó sẽ từ từ ăn mòn cơ thể của mình".

Vừa nghĩ tới đây thì Kinh Thiên liền vận dụng Lô Đế Luyện Thể tăng năm để tiêu trừ đi hắc khí đó, nhưng sau hơn nửa ngày trị thương nhưng đám hắc khí kia như đĩa sỏi không chịu tan biến.

Do Kinh Thiên vừa mới bình phục trở lại mà hiện nay còn lập tức vận cộng điều trị hơn nửa ngày làm cho hắn cũng có một chút chịu không nổi, khuôn mặt Kinh Thiên lúc này méo mó và tím tái trông rất thảm hại.

"Con mẹ nó, dùng hết sức rồi mà sao vẫn điều trị không được". Kinh Thiên tức giận gầm lên chửi.

Thấy hắn có biểu hiện lạ như thế thì con hắc bạch lang liền tiến lại, nó hú lên một tiếng làm cho thiên lực bắt đầu vận chuyển xung quanh nó, không bao lâu sau thì từng đoàn hắc khí đã từ vết thương của Kinh Thiên bay ra hết.

Đám hắc khí đó liền tích tụ lại thành một quả cầu nhỏ trước mặt Kinh Thiên, đột nhiên con hắc bạch lang lao tới rồi há miệng ra đem hắc khí đó thôn phệ toàn bộ.

Nhìn một màn này cũng làm cho Kinh Thiên ngơ ngẩn: "A, đừng có nuốt hắc khí đó, nó sẽ gây hại cho cơ thể ngươi đó".

Kinh Thiên vừa dứt lời thì hắn đã bị tình cảnh trước mắt làm cho chấn động. Đám hắc khí kia không những không gây hại gì tới con hắc bạch lang mà nó làm cho thiên lực của con sói đó tăng lên đáng kể.

Kinh Thiên trầm nghĩ: "Quái lạ, tại sao hắc khí này lại không tổn hại tới con hắc bạch lang nhỉ".

Đột nhiên một tiếng nói vang lên: "Bố thẳng ngu, con sói này nó thuộc Âm nguyên tố đấy, đồng hắc khí kia đối với nó có là gì".

Khi nghe được tiếng nói vang lên thì Kinh Thiên đã biết đó là ai: "Thì ra là tên long ca ngươi, sao những lúc ta gặp nguy hiểm thì ngươi không chịu xuất hiện, còn lúc không cần thì ngươi cứ như âm hồn bất tán thế".

Long ca nghe hắn nói thế thì cũng thoáng giận: "Bố khi nhà ngươi, nếu không phải ngươi tự cho bản thân là đúng, tự lấy cơ thể ra làm mồi dụ thì đã không ăn một mũi tên kia rồi".

Kinh Thiên gân xanh gây đỏ nổi lên đầy mặt: "Ngươi...".

Kinh Thiên thật không biết dùng lời lẽ nào để phản bác lại tên này nữa rồi, bỗng nhiên long ca thất thanh la lên: "Hà, hồ nước này hình như có điều gì đó bất thường à".

Nghe thấy long ca nói thế thì Kinh Thiên cũng nhìn thật kỹ vào hồ nước: "Ha ha, đúng là nó rồi, đây chính là Bích Thủy Hàn Đàm a".

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Bích Thủy Hàn Đàm

Kinh Thiên sau khi nhìn thấy Bích Thủy Hàn Đàm thì hắn mừng muốn phát điên.

Thật sự trên đời có nhiều thứ tình cờ a, mục đích ban đầu của hắn tới đây cũng vì cái hồ nước này, nhưng trời xui đất khiến thế nào mà hắn chả tốn công

đã được con hắc bạch lang đưa tới tại chỗ.

Long ca nhìn hồ nước đó rồi hỏi: "Hừ, Bích Thủy Hàn Đàm là cái gì, sao ta chưa từng nghe nói qua".

Kinh Thiên miệng cười không khép lại được, một hồi sau mới trả lời hắn: "Bích Thủy Hàn Đàm này chỉ có ở trong Bích Thủy Động ở sâu dưới dòng Bích Thủy Giang mà thôi, cái hồ nước này có công dụng không nhỏ nha, nó có thể điều trị vết thương trong ngoài, còn có lợi ích cho những người thuộc thủy hệ nguyên tố nữa, nhưng so ra nó còn kém nhiều với hoàng kim lôi và kinh thiên kim a".

Long ca nghe tới đây thì cũng thấy động dung, hắn lịch lãm bao lâu nhưng lại chưa từng nhìn thấy loại thiên tài địa bảo nào như cái này, ngay cả Kinh Thiên Kim thì cũng chỉ thấy trong sách mà thôi.

Thấy khuôn mặt hớn hở của Kinh Thiên thì con hắc bạch lang liền hú lên vài tiếng rồi hướng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bích Thủy Hàn Đàm.

Kinh Thiên thấy nó có biểu hiện là thì quay sang hỏi: "Người nói Bích Thủy Hàn Đàm còn có công dụng khác ư".

Khi Kinh Thiên vừa hỏi xong thì con hắc bạch lang gật đầu một cái, nó dùng một chân hất cục đá nhỏ bay về phía Kinh Thiên.

Kinh Thiên thấy con sói này làm vậy thì hắn cũng hơi khó hiểu, nhưng hắn hiểu ra cục đá đó sẽ không thể nào đã thương được mình nên Kinh Thiên chỉ đứng im tại chỗ không làm gì hết.

Cục đá bay vút tới với tốc độ rất nhanh, khi nó vừa chạm vào ngực của Kinh Thiên thì đã bị bắn ngược ra xa, khi mọi chuyện đã kết thúc thì con sói lại hú lên như muốn nói gì đó nhưng Kinh Thiên vẫn mờ mịt không hiểu gì cả.

Lúc này Long ca mới lên tiếng: "Đúng là đồ ngu, con sói đó muốn nói cho người biết là Bích Thủy Hàn Đàm này còn có công dụng giúp cơ thể thêm dẻo dai đấy, nếu như bình thường khi cục đá đó bay tới người của người thì đã bị sự cường hãn của Lôi Đế Luyện Thể chấn nát thành bụi phấn rồi, chứ không có bật ngược lại như thế đâu".

Kinh Thiên nghe Long ca nói thế thì mới hiểu được rồi nói: "Nhưng công dụng này cũng có gì lạ đâu nhỉ, cường độ thân thể ta nhờ Lôi Đế Luyện Thể đã rất bá đạo rồi, thêm công dụng này cũng chỉ thêm hoa trên gấm mà thôi".

Long ca thấy hắn nói thế thì tức muốn nổ phôi rồi la lên: "Nói người ngu thật sự không sai tí nào, người đã bao giờ nghe tới câu vật cực tất phản chưa".

Nghe xong một câu này thì Kinh Thiên mới thông suốt mọi chuyện: "A, thì ra là thế, do Lôi Đế Luyện Thể quá cường hãn cứng cáp, cho nên khi chịu một kích nặng nề vượt quá khả năng chịu đựng của bản thân thì sẽ bị trọng thương rất nặng, nhưng nếu có thêm sự dẻo dai này thì lực công kích khi nhận vào sẽ bị phân tán rất nhiều đúng không".

Long ca cũng hừ một tiếng: "Hừ, coi như người cũng không quá ngu đi, nhưng sự dẻo dai này chưa đạt tới đỉnh a, người cần phải hấp thu hết đồng này mới được".

Nếu như gặp người thường thì chỉ cần uống một ngụm Bích Thủy Hàn của Bích Thủy Hàn Đàm này thôi cũng đủ rồi, nhưng do Kinh Thiên luyện Lôi Đế Luyện Thể nên không thể so với người thường, hắn phải hấp thu hết đồng này mới cân bằng giữa sự cứng cáp và dẻo dai được.

Kinh Thiên do dự một hồi xong lấy ra một cái bình, hắn đem Bích Thủy Hàn đổ đầy bình rồi mới bắt đầu nhảy vào để hấp thu.

Trong lúc này Kinh Thiên vẫn nghĩ tới nhưng người bạn của mình nên hắn mới làm vậy, Bích Thủy Hàn này sẽ rất có lợi cho đám người Nhu Thủy, còn có Dương Ngạo, Lam Nhi và Lệ Băng cùng với Tuyết Tuyết nữa.

Sau hơn một ngày hấp thu thì nước trong Bích Thủy Hàn Đàm đã hết sạch rồi, Kinh Thiên phóng người ra khỏi hồ, thân thể của hắn cũng tỏa ra lam quang chói mắt.

Kinh Thiên hứng phấn cười lớn: "Ha ha ha, ta cảm nhận được thân thể đã mạnh hơn rất nhiều a, nếu chỉ so về cường độ thân thể thì cái đám tam phẩm cũng phải thua xa mình".

Kinh Thiên trong lúc hưng phấn nên mới nói thế, nhưng dù hắn nói vậy cũng không sai tí nào, nếu chỉ so về thân thể thì dưới tứ phẩm không ai có thể đứng cùng với hắn.

Kinh Thiên sau khi hấp thu hết Bích Thủy Hàn Đàm thì hắn cũng muốn lập tức rời khỏi, hắn đã tốn nửa tháng thời gian ở đây rồi nên không muốn chậm trễ nữa.

Kinh Thiên nhìn qua hắc bạch lang: "Cảm ơn mi đã cứu ta, người có muốn theo ta ra ngoài ngao du không".

Hắc bạch lang nhìn hắn rồi suy nghĩ thật lâu, một chốc sau nó cũng gật đầu.

Kinh Thiên thấy vậy rất vui mừng: "Tốt, vậy từ nay trở đi người cùng với Bôn Lôi Mã sẽ là bạn của ta, vậy ta đặt tên cho người là tiểu hắc bạch đi".

Hắc bạch lang thấy Kinh Thiên đặt tên cho mình thì nó cũng cao hứng mà hú lên một tiếng dài, nó gầm gừ với Kinh Thiên mấy tiếng rồi nhìn về phía sâu trong hang động.

Kinh Thiên cũng nhìn theo nó: "Hừ, người muốn dẫn ta vào đó à".

Tiểu hắc bạch thấy Kinh Thiên nói vậy thì nó gật đầu, Kinh Thiên nhìn sâu vào trong hang động rồi nghĩ thầm: "Có thể nó muốn cho ta xem một thứ gì đó, dù sao nó cũng cứu mình một mạng chắc không gây bất lợi gì cho mình đâu".

Kinh Thiên gật đầu đồng ý rồi cùng Tiểu hắc bạch biến mất vào trong bóng đêm của hang động này.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Khí Tức Của Tinh Linh Hoàng

Trong khi Kinh Thiên đang ở trong Bích Thủy Động thì bên ngoài lại nổi phong ba bão táp, một lượng lớn người của Tung gia đang không ngừng tìm tung tích của Kinh Thiên.

Trong căn phòng của Tung Thanh Thanh giờ đây đang có hai người ở trong đó, Tung Thanh Thanh nhìn tên hạ nhân một hồi rồi đá hất một cước: "Lũ vô dụng, ngay cả một tên sắp chết mà các người còn không tìm được hay sao".

Tên hạ nhân ăn một đá xong thì khỏe miệng chảy ra một tia máu: "Bẩm nhị thiếu gia, chúng tôi đã điều động rất nhiều người tìm kiếm xung quanh Bích Thủy Giang nhưng lại không có một tin tức nào khác".

Tung Thanh Thanh sắc mặt liền sầm xuống: "Đồ ngu, sao người không biết đi bắt hai mẹ con mà lần trước hất cứu về đây để tra hỏi hả?"

Tên hạ nhân thấy vậy liền hoảng hốt: "Tiểu nhân biết rồi, tiểu nhân ngay lập tức ra lệnh bắt hai mẹ con đó về".

Tên hạ nhân đó sau khi nói xong thì liền chạy đi thật nhanh, còn Tung Thanh Thanh thì vẫn ngồi lại trong phòng, nhưng vẻ mặt của hắn rất âm trầm: "Ta không tin là không tìm ra người, tên khốn Kinh Thiên kia".

Ngày hôm sau khi những tia nắng đầu tiên chiếu xuống mặt đất, đem lại sự ấm áp tươi đẹp cho một ngày mới, từ cửa trang viên của Ung gia có hai bóng hình một lớn một nhỏ đang bước ra.

Thì ra đó là hai mẹ con mà lần trước Kinh Thiên cứu, người mẹ nhìn đứa con với ánh mắt hiền hòa: "Hoa Hoa, hôm nay mẹ dẫn con ra ngoài mua kẹo ăn được không".

Hoa Hoa nghe mẹ nói sẽ dẫn mình ra ngoài mua kẹo thì cô bé mặt cười ngây ngô nói: "Hay qua, hôm nay được ăn kẹo rồi".

Hai mẹ con liền nắm tay nhau đi về phía chợ ở trung tâm Tung Thành.

Khi hai mẹ con đi tới một con đường nhỏ thì bỗng nhiên có một bóng người nhảy ra chặn đường: "Ngoan ngoan thì đi theo chúng ta, nếu không thì chết".

Người mẹ thấy vậy thì liền hoảng sợ quỳ xuống: "Xin ngài hãy tha cho chúng tôi, chúng tôi chỉ là thường dân thôi không có của cải gì đâu".

Tên hắc y nhân này thấy vậy không thèm nói gì liền bay tới định bắt hai mẹ con này đi.

Thấy tên hắc y nhân lao tới thì người mẹ liền nhào ra ôm lấy chân hắn rồi la lên: "Hoa Hoa, còn mau chạy đi".

Tên hắc y nhân nhìn người phụ nữ này thì ánh mắt hắn liền nổi sát khí, hắn đâm một kiếm vào bụng nàng: "Hừ, đồ kiến hôi dám cản đường ta".

Người phụ nữ bị đâm một kiếm thì phun ra một búng máu, sắc mặt tái nhợt đi, nhưng nàng vẫn hét lên: "Hoa Hoa chạy đi con".

Hoa Hoa nhìn thấy mẹ mình như thế thì cô bé khóc lớn lên: "Mẹ ơi". Cô bé vừa khóc vừa quỳ xuống van xin tên hắc y nhân: "Mong người đừng hại mẹ cháu mà, tha cho mẹ cháu đi".

Tên hắc y nhân thấy người mẹ cứ nắm chặt chân hắn không buông thì hắn định đâm thêm một kiếm, nhưng đúng lúc này thì một tên khác nhảy ra kể bên hắn nói: "Mẹ nó, người có bị ngu không hả, chúng ta cần bắt sống hai mẹ con này chứ không phải giết đi".

Tên đó thấy vậy thì liền dừng lại: "Hừ, tại ta thấy á phiến phức quá nên định giết luôn cho gọn".

Tên kẻ bên tức giận chửi: "Người điên à, lỡ nhị thiếu gia trách phạt thì làm sao".

Tên hắc y nhân còn lại nói: "Hừ, cái tên nhị thiếu gia đó thì có gì phải sợ, chúng ta có đại thiếu gia chống lưng cơ mà, chỉ cần đem con nhóc này về cho đại thiếu gia thì mọi tin tức sẽ có ngay thôi, mà đại thiếu gia cũng thích nữ hài tử lắm à".

Khi vừa nói hết câu thì tên đó liền cầm kiếm lên đâm xuyên qua đầu người phụ nữ, nàng ta liền gục xuống, cặp mắt dần dần mất đi sinh cơ, nhưng nàng vẫn ngước lên nhìn nữ nhi mình lần cuối.

Hoa Hoa thấy mẹ mình sắp chết thì cô bé khóc rống lên rồi từ từ bò lại phía mẹ của mình: "Mẹ ơi, mẹ đừng chết, mẹ đừng bỏ Hoa Hoa một mình".

Cho dù Hoa Hoa có nói thế nào thì người mẹ cũng không thể hoạt động được nữa, nàng ta đã chết rồi, máu từ từ tràn ra từ thân thể mẹ của Hoa Hoa.

Hai tên hắc y nhân thì đứng đó cười khoái trá rồi định bắt Hoa Hoa trở về. Nhưng đúng lúc này thì Ứng Vạn Lý đi ngang qua, hắn liền phóng tới tung ra hai chưởng về phía hai tên hắc y nhân.

Hai tên hắc y nhân sau khi trúng chiêu thì liền bị văng ra ngoài, cùng lúc đó thì bọn chúng đã phi thân đi để chạy trốn.

Ứng Vạn Lý định truy đuổi nhưng khi nghe tiếng khóc của Hoa Hoa thì hắn nhìn lại.

Nhìn tình cảnh cô bé đang khóc trước thi thể mẹ mình cũng làm cho hắn cảm thấy chạnh lòng, hắn nhìn phương hướng hai tên hắc y nhân kia rồi đi rồi thầm mắng: "Mẹ kiếp đám chó má Tung gia, ngay cả phụ nữ và trẻ con bọn chúng cũng không tha, chỉ vì tìm kiếm tin tức của Kinh Thiên mà lại gây tổn hại cho người vô tội".

Ứng Vạn Lý đi lại định đỡ đứa bé dậy nhưng một cảnh tượng lạ đã xảy ra, do quá sốc trước cái chết của mẹ mình nên Hoa Hoa dường như muốn phát điên, cùng lúc đó từ trên người nàng phóng ra một cột sáng màu xanh lục bay thẳng lên trời cao.

Xung quanh người Hoa Hoa phát ra ánh sáng màu xanh lục chói mắt, ánh sáng quét tới đâu thì cây cối nơi đó sinh trưởng nhanh đến chóng mặt.

Dị tượng này làm các cường giả ở khắp nơi trên nhân tộc phải chú ý.

Lăng Khiếu Thiên đang ở trong trang viên của mình cũng ngạc nhiên nhìn lên trời: "Không thể nào, đây là khí tức của Tinh Linh Hoàng mà, không phải hắn đã bị trọng thương nên không thể rời khỏi tinh linh tộc hay sao".

Cùng lúc các vị gia chủ của Hình gia, Huyền gia cũng nhìn thấy một cảnh này: "Chẳng lẽ nào là cái tên Tinh Linh Hoàng kia đã đi qua khe hở phong ấn tới nhân tộc ta".

Dược vương đang ở trên ngọn núi của mình để hái thuốc thì cũng thấy hiện tượng này: "Cái này là khí tức của tên đó, cũng đã không gặp hắn một thời gian rồi, nhân dịp hắn tới đây ta cũng nên tới gặp một phen".

Còn Ứng Vạn Lý đang đứng gần Hoa Hoa thì hắn quá khiếp sợ rồi, khí tức khủng bố như thế này làm cho hắn cũng thấy áp bách, nhưng đột nhiên hắn có cảm giác những luồng ánh sáng màu lục ấy vừa quét qua thì thương thể từ trước tới nay của hắn đều khôi phục hẳn cả, không để lại một chút di chứng nào.

Một lúc sau khi cột sáng biến mất thì chỉ còn lại Hoa Hoa đang nằm ở đó, nhưng khi Ứng Vạn Lý tiến lại gần thì hai mắt hắn co rút lại vì ngạc nhiên.

Hiện giờ hình dáng của Hoa Hoa đã thay đổi một cách đáng kể, lúc trước cô bé chỉ là một nữ hài tử đáng yêu lạnh lợi mà thôi, nhưng lúc này khuôn mặt nàng còn đáng yêu hơn trước nữa, có thể nói đó là một vẻ đẹp hoàng mỹ nhất không có tí vết, hai tai của Hoa Hoa thì đã nhọn hơn trước, nhìn cô bé rất giống một nữ tinh linh a. Ngay cả Ứng Vạn Lý nhìn thấy cũng có phần sinh ra dục niệm.

Dường như màn sáng màu xanh lục bao quanh Hoa Hoa cảm nhận được tà niệm của Ứng Vạn Lý thì nó đã sinh ra phản ứng, liền quét qua não của hắn làm cho tinh thần hắn bình tĩnh trở lại.

Ứng Vạn Lý sau khi hồi phục lại tinh thần thì hắn liền ôm Hoa Hoa và thi thể của mẹ nàng cấp tốc phóng về hướng trang viên của Ứng gia.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Thôn Thiên Ma Lang

Trong lúc bên ngoài đang náo động vì tìm kiếm Kinh Thiên, thì cái tên nhân vật chính ấy đang đi theo Tiểu Hắc Bạch vào sâu trong Bích Thủy Động.

Nhưng Kinh Thiên chẳng hiểu sao mà đi mãi vẫn không thấy tới cuối hang động, hắn nhớ lại khi xưa cái động này đâu có sâu như vậy, còn Tiểu Hắc Bạch thì vừa đi vừa quay lại nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ và khó hiểu.

Nhưng khi đi sâu vào trong thì Kinh Thiên lại cảm thấy có điều gì đó không đúng, hắn thấy càng ngày áp lực đè lên người mình càng cao, mỗi bước đi của hắn cũng khó khăn hơn.

Chỉ có Tiểu Hắc Bạch là vẫn bình thường mà thôi. Khi đi thêm được một đoạn nữa thì Kinh Thiên dường như đã chịu không nổi, hắn thật không tin được điều này, một người luyện Lôi Đế Luyện Thể tới tầng năm như hắn vậy mà không chịu nổi áp lực nơi đây.

Kinh Thiên cắn chặt hàm răng rồi vận dụng Lôi Đế Luyện Thể chống lại áp lực, hiện giờ hắn đã cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng hơn rồi.

Kinh Thiên đi được thêm một lúc nữa thì đã tới cuối hang động, lúc này trên người hắn mồ hôi đã chảy đầy đầu, hắn cảm thấy toàn thân như rã rời.

Nếu lúc trước Kinh Thiên không hấp thụ hết Bích Thủy Hàn Đàm làm cho cơ thể hắn thêm dẻo dai thì chắc đã không đi được tới đây.

Kinh Thiên sau khi hít một hơi dài lấy lại sức rồi mới nhìn lên, hắn thấy ở cuối hang động có một bức tượng Hắc Lang khổng lồ, bức tượng này tỏa ra khí thế không gì sánh được, xung quanh bức tượng còn có hắc khí đậm đặc vây quanh.

Còn Long ca sau khi nhìn thấy bức tượng này thì đôi mắt co rút lại vì hoảng sợ, một hồi lâu sau hắn mới la lên: "Thôn Thiên Ma Lang".

Kinh Thiên sau khi nghe Long ca nói ra bốn chữ Thôn Thiên Ma Lang thì hắn cũng thấy khó hiểu, tại sao cái tên này lại làm Long ca hoảng sợ đến thế, lúc này hắn mới hỏi lại: "Long ca này, Thôn Thiên Ma Lang là gì thế".

Long ca suy tư một hồi rồi giải thích cho hắn biết: "Chuyện này phải nói về lịch sử rất xa xôi trước kia".

Khoảng một nghìn vạn năm trước ở Phá Thiên thế giới có rất nhiều tộc quần nổi lên cạnh tranh với nhau, ngoại trừ bốn tộc lớn là Nhân tộc, Thú tộc, Tinh linh tộc và Ma tộc thì còn có ngũ đại tộc quần có sức mạnh siêu cường, nhưng bọn chúng rất ít khi xuất hiện trên Phá Thiên thế giới.

Trong đó Lôi tộc là một tộc có khả năng điều khiển lôi điện khắp trời đất này, vạn lôi trên thiên hạ đều phải cúi đầu trước họ, vị Lôi Đế kia cũng xuất thân từ đây.

Còn tứ đại tộc kia là Thiên Long tộc, Hỏa Phụng tộc, Lôi Mã tộc và Thôn Thiên Lang tộc.

Kinh Thiên nghe xong dường như cũng hiểu được cái bức tượng mà Long ca gọi là Thôn Thiên Ma Lang này chắc đến từ Thôn Thiên Lang tộc: "Nếu như nói vậy thì cái bức tượng này cũng không cần làm cho người hoảng sợ đến thế chứ, dù sao người cũng đi theo Lôi Đế mà".

Long ca tâm tình bình tĩnh lại rồi nói với hắn: "Thật ra ngày xưa Lôi Đế không phải là đệ nhất nhân trên thiên hạ này, mà Lôi Đế cùng với hai vị huynh đệ của mình là Lôi Hoàng đều đi theo một người, người đó sau này đã đạt tới Phá Thiên Cảnh a".

Kinh Thiên nghe tới đây cũng thấy rung động không dứt, không ngờ mạnh mẽ như Lôi Đế lại dưới trướng người khác.

Long ca lại tiếp tục nói: "Thời đó có tam đại nhân vật có thiên phú cực kỳ kinh người, bọn họ đều tranh dành vị trí đứng đầu với nhau, đó là vị Phá Thiên Cảnh, Tử Thần của địa ngục và tên còn lại là bức tượng trước mặt của người a, cho dù là Lôi Đế thì hắn cũng không xem ra gì".

Kinh Thiên thật sự không ngờ lai lịch của bức tượng này lại lớn đến thế, nhưng nghe Long ca kể xong thì hắn cũng biết được một chuyện đó là hai vị Tử Thần và Thôn Thiên Ma Lang này đều thua vị Phá Thiên Cảnh kia a.

Long ca nhớ lại chuyện gì đó rồi kể tiếp: "Khi xưa khi vị đại nhân của chúng ta chưa đạt tới Phá Thiên Cảnh thì chỉ đánh ngang với Tử Thần và Thôn Thiên Ma Lang mà thôi, cái tên Thôn Thiên Ma Lang này không phải chỉ đặt cho vui đâu".

Long ca bắt đầu kể tiếp về lai lịch của bức tượng đó, ngày trước khi tộc Thôn Thiên Lang đang dần lụi tàn, bị ba tộc Thiên Long, Lôi Mã và Hỏa Phụng dồn ép tới mức không thở nổi, chỉ có Lôi tộc là không xen vào chuyện của chúng mà thôi.

Nhưng tới một ngày kia, bỗng dưng đất trời dần dần chìm vào trong bóng tối, dị tượng này xảy ra làm cho mọi người rất lo lắng, cùng lúc đó một tên đại ma đầu đã được đản sinh ra trong Thôn Thiên Lang tộc.

Tên này có thiên phú kinh diễm nhất từ trước tới nay ở trong tộc, nên hắn là trọng điểm bồi dưỡng của Lang tộc.

Thôn Thiên Ma Lang từ lúc còn nhỏ cũng hồn nhiên và vui vẻ như bao đứa trẻ khác, nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra mà làm thay đổi cả con người hắn.

Sau hơn mười năm không có tin tức gì thì hắn bỗng xuất hiện trở lại, gây nên một hồi gió tanh mưa máu ở khắp trên Phá Thiên Thế Giới, ngay cả địa ngục giới của Tử Thần cũng bị hắn phá nát khắp nơi.

Sau này vị Phá Thiên Cảnh đó chịu đựng không được nên mới ra tay khiêu chiến hắn, hai người đại chiến với nhau gần cả tháng trời cũng không phân được thắng bại.

Đúng lúc ấy tên Tử Thần ti tiện kia vì muốn báo thù nên đã ra tay đánh lén, nên Thôn Thiên Ma Lang mới bị phong ấn lại, nhưng thật không ngờ nơi hắn bị phong ấn lại là ở Bích Thủy Động này.

Kinh Thiên vẫn đứng đó chăm chú nghe Long ca kể lại, hắn không ngờ tên Thôn Thiên Ma Lang này lại khủng bố đến thế, hai đại cường giả lúc đó phải liên hợp lại mới phong ấn được hắn tại nơi này.

Trong lúc Kinh Thiên không để ý thì Tiểu Hắc Bạch gầm gừ mấy tiếng, kêu Kinh Thiên đi lại gần bức tượng này.

Long ca thấy thế nên cảnh báo: "Người phải cẩn thận, đừng có tiến lại gần đó, tên này tuy bị phong ấn nhưng hắn mạnh bao nhiêu thì không ai dám chắc

được, không biết có gây bất lợi gì cho người không".

Kinh Thiên nghe Long ca nói thế thì hần cũng thoáng chần chừ rồi nhìn thẳng vào ánh mắt của Tiểu Hắc Bạch.

Đôi mắt của Tiểu Hắc Bạch vẫn kiên định như thế, không có một tí tạp chất hay tư tâm này, nhìn thấy ánh mắt của nó cũng làm cho Kinh Thiên thêm tin tưởng mấy phần.

Kinh Thiên cũng từ từ bước lại nơi Tiểu Hắc Bạch chỉ định, hần quyết định như thế không phải bởi vì hần không tin lời Long ca, mà do sự thành tâm của Tiểu Hắc Bạch đã lay động được hần.

Khi Kinh Thiên vừa bước tới gần bức tượng rồi ngược lên nhìn, thì thấy ánh mắt của bức tượng này bỗng nhiên đỏ rực lên, rồi hắc khí đậm đặc tỏa ra tạo thành một cái lốc xoáy bao phủ Kinh Thiên vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Quá Khứ Thôn Thiên Ma Lang (1)

Sau khi bị hắc khí bao phủ thì Kinh Thiên đã được đưa tới một nơi rất xa lạ, hần dường như cảm thấy linh hồn của chính mình được đưa tới đây chứ không phải là thể xác.

Kinh Thiên cứ lơ lửng đứng trên không trung mà nhìn xuống, hần thấy ở phía dưới chỉ có một vài ngôi làng rất đơn sơ, nơi đây rất tiêu điều rất ít sinh khí, cây cối cũng khô cằn, đất đai thì nứt nẻ.

Hần bay gần xuống thì nghe được tiếng của những đứa bé đang đùa giỡn với nhau, khi nhìn kỹ lại thì thấy một nam hài tử đang bị một đám trẻ vây đánh.

Nam hài tử này nhìn mặt rất chất phát và thật thà, nhưng lại mang một tí gì đó cô đơn và hiu quạnh.

Nó cứ nằm đó cuộn người lại, hai tay thì ôm đầu rồi để cho những đứa trẻ khác mặc sức mà đánh mình.

Một hồi lâu sau khi nam hài tử này nhịn không được nữa thì người của nó tỏa ra hắc khí nồng đậm, nuốt chửng những đứa bé xung quanh, khi nó bình tĩnh lại thì thoáng hoảng hốt la lên.

Đúng là này có một vị tráng hán nhảy ra, lật tay một cái đánh bay hết đám hắc khí kia đi, khi hắc khí tan mất thì để lộ ra những khuôn mặt sợ hãi của đám hài tử đó.

"Hừ, tên nhóc ma đầu khốn kiếp, người tránh xa đám trẻ ra đừng có mà tới gần gây hại cho bọn chúng". Vị tráng hán này khuôn mặt tức giận nhìn đứa bé đó rồi nói.

Đứa bé như muốn giải thích gì đó nhưng nó chỉ cúi mặt xuống rồi bỏ đi. Không bao lâu sau thì nó đã trở về căn nhà tranh rách nát của mình, vừa bước vào thì nó thấy mẹ mình đang bị bệnh nặng mà nằm đó.

Người mẹ thấy con mình mặt mũi có chỗ sưng chỗ bầm tím thì ánh mắt cũng đau xót nhìn lại: "Con lại bị người ta ức hiếp nữa à".

Đứa bé này lại gần nắm tay mẹ của mình rồi nói: "Dạ phải, con chỉ muốn tìm bạn thôi nhưng không hiểu sao chẳng ai chịu chơi với con, mọi người còn nói con lại đại ma đầu gì đó nữa".

Người mẹ nhìn con mình một hồi thì khóe mắt chảy ra hai giọt lệ nóng: "Không sao cả, còn mẹ ở đây mà, mẹ sẽ làm bạn với con được không".

Đứa bé này thấy vậy thì liền quệt đi hai hàng nước mắt của mẹ mình rồi nói: "Không sao cả, chỉ cần có mẹ ở bên là được rồi".

Nó vừa nói xong thì người mẹ đang nằm đó bỗng ho khan vài tiếng rồi thổ ra một ngụm máu đen, thấy mẹ mình bị vậy thì đứa bé liền lấy khăn lau đi vết máu, khuôn mặt của nó hình như oán giận gì đó rồi nói: "Tại sao cha lại bỏ hai mẹ con ta ở đây không chăm sóc, làm cho mẹ phải bệnh nặng như vậy".

Từ nhỏ hai mẹ con bọn họ đã sống chung với nhau, không có một người thân nào nên hoàn cảnh cực kỳ khó khăn, người mẹ do phải làm lụng vất vả để nuôi con mình nên dần dần tình trạng của cơ thể đã suy yếu rất nhiều.

Khi đứa bé này lớn được một chút bắt đầu hiểu chuyện thì hằng ngày nó đều lên núi hái được thảo về cho mẹ mình tắm bổ.

Đứa bé này chính là Thôn Thiên Ma Lang, tên thật của nó là Lang Thiếu Quân, từ lúc sinh ra đã dẫn tới dị tượng làm cho người trong tộc vừa vui mừng vừa sợ hãi, vui mừng vì cuối cùng Thôn Thiên Lang tộc cũng đã sinh ra được một thiên tài kinh thế nhất từ trước tới nay, mà sợ hãi vì có thể nó sẽ trở

thành đại ma đầu là công địch của toàn bộ thế giới.

Do đó trong tộc đã phân ra hai phe phái, một phe phái là chú trọng bồi dưỡng nó, một phe phái thì phản đối lại nói là nên trục xuất nó ra khỏi tộc, sau này nếu còn sống đi đưa về làm trợ thủ trong tộc.

Cha của Lang Thiểu Quân vì bảo vệ cho con mình mà phải tranh đấu rất nhiều, nhưng không lâu trước đây thì ông đã bị ám sát chết, lúc đó Lang Thiểu Quân còn rất nhỏ nên mẹ hắn mới không nói ra chuyện này.

Mất đi người cha của mình, không có ai làm hậu thuẫn nên hai mẹ con phải sống một cuộc sống đầy cơ cực.

Mà Lang Thiểu Quân từ khi sinh ra đã có sức mạnh quá to lớn nên nó không thể khống chế được, nên đôi khi vô tình đã thương người khác, trước đây không lâu nó còn lỡ tay giết chết một đại thúc nên từ đó bị mọi người xa lánh.

Sáng sớm hôm đó Lang Thiểu Quân lại lên núi hái được thảo cho mẹ của nó, rồi săn bắt một vài con thú nhỏ để đổi lấy tiền sinh sống.

Hôm nay vận may của Lang Thiểu Quân thật là không nhỏ, nó hái được một gốc Hoạt Khí Thảo trăm năm, nếu có gốc cây này bệnh tình của người mẹ có thể khỏi được năm thành.

Lang Thiểu Quân đang vui mừng chạy về căn nhà tranh của mình thì đúng lúc đó hắn thấy rất nhiều người vây quanh ở bên ngoài, có hai người đang khiêng một cái cán, ở trên đó còn có một cái thi thể trông rất khó nhìn.

Lang Thiểu Quân hoảng sợ chạy lại xem, khi nó nhìn thấy khuôn mặt mẹ mình đã trắng bệch, miệng còn dính đầy máu và quần áo toàn thân rách nát thì nó bỗng nhiên khóc lớn lên chạy lại kề bên nắm tay của mẹ mình: "Tại sao, tại sao lại như vậy, ai đã làm gì mẹ cháu".

Cả một đám người trưởng thành đều đứng nhìn nó với ánh mắt lạnh nhạt, không một ai mở miệng ra nói câu nào cả, họ xem như Lang Thiểu Quân không có tồn tại vậy.

Lang Thiểu Quân nước mắt đầy mặt la lớn: "Làm ơn nói cho cháu biết, là ai đã làm hại mẹ cháu, là ai".

Bọn họ thấy nó như thế chỉ cười một tiếng khinh bỉ, chẳng ai thèm đá động gì tới nó cả.

Nhưng một chốc sau thì một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi lên tiếng: "Là mấy vị cao tăng trong tộc quảng làm, bọn họ..." Cô gái nói tới đây thì liền ngập ngừng.

Lang Thiểu Quân chạy lại gần cô gái đó rồi lên tiếng: "Tỷ tỷ, làm ơn nói cho đệ biết chuyện gì đã xảy ra".

Cô gái này nhìn thấy khuôn mặt của Lang Thiểu Quân làm cho nàng không nhẫn tâm giấu diếm nó: "Ba người kia xuống đây kiểm người đem đi, mẹ người không chịu nói ra người ở đâu, nên bọn chúng mới cưỡng hiếp rồi giết chết mẹ người".

Oanh!

Thiếu nữ đó vừa nói tới đây thì trong lòng Lang Thiểu Quân bị chấn động mạnh, tim hắn đau thắt lại, cảm giác đau đớn này làm cho hắn cũng chịu không nổi.

Lang Thiểu Quân rống một tiếng đầy phẫn nộ và bi thương: "Tại sao, tại sao lại đối xử với chúng ta như thế".

Đúng lúc này cả người của Lang Thiểu Quân tỏa ra hắc khí nồng đậm, từ từ nó hóa thành thực chất như một thứ chất lỏng vậy.

Mọi người trong thôn nhìn thấy tình cảnh này thì cũng hoảng sợ la lên, tất cả đều chạy thật nhanh tránh xa đám hắc khí đó.

Đám người đó mới tránh xa ra được một xú thì đã bị dòng hắc khí kia bao phủ toàn thân, một lát sau khi hắc khí được thu hồi thì tất cả dân làng đều biến thành một cái xác khô trông rất đáng sợ, chỉ duy nhất vị thiếu nữ hồi nãy nói chuyện với Lang Thiểu Quân là còn sống.

Vị thiếu nữ ấy đảo mắt nhìn một vòng xung quanh thì khuôn mặt đã trắng bệch, nàng hoảng sợ tột độ, không ngờ chỉ trong nháy mắt và toàn bộ dân làng đã chết hết.

Đúng lúc đó Lang Thiểu Quân mới quét ánh mắt lạnh băng qua nhìn nàng: "Đa tạ tỷ tỷ". Sau khi nói xong Lang Thiểu Quân ôm thi thể của mẹ mình lên rồi phóng thẳng về phía đỉnh núi.

Sau khi lên tới đỉnh núi thì hắn lập một cái mộ phần cho mẹ mình, sau đó hắn còn dùng hắc khí bao phủ lại tạo ra một cái phong ấn không cho người khác mạo phạm mộ phần này.

Lang Thiểu Quân đứng trước mộ của mẹ mình, hắn nắm chặt hai tay lại, ngửa mặt lên trời hét lớn: "Ta thề đời này phải giết sạch các người".

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Quá Khứ Thôn Thiên Ma Lang (2)

Lang Thiếu Quân sau khi ở bên cạnh mộ phần của mẹ hần hơn bảy ngày thì mới rời đi, hần phải trải qua rất nhiều đợt truy sát mới chạy ra được phạm vi của Thôn Thiên Lang tộc.

Trong lúc Lang Thiếu Quân đào thoát thì hần cũng được rất nhiều người của phe ủng hộ hần giúp đỡ, nhưng do sau khi cha của hần chết thì phe phái đã dần suy yếu nên không thể nào bảo vệ được mẹ con hần.

Còn phe phản đối sau khi để cho Lang Thiếu Quân chạy thoát thì bọn chúng liền tức giận, ra lệnh truy sát trên toàn bộ thế giới.

Mặc dù Lang tộc đã suy yếu rất nhiều nhưng tài phú thì cũng không thua kém ai, nên khi mệnh lệnh vừa phát ra thì đã làm cho toàn bộ người trên thế giới phải đỏ mắt mà nhìn.

Lúc này đây việc truy sát Lang Thiếu Quân đã đẩy lên một cơn sóng khổng lồ, toàn bộ nhân sĩ giang hồ đều vì hần mà rục rịch hành động.

Lang Thiếu Quân phải trốn chui trốn nhủi khắp nơi, trải qua rất nhiều cuộc chiến gió tanh mưa máu, một đứa nhóc chỉ mới bảy tuổi mà đã phải chịu đựng những thử thách sợ nhất trên thế gian.

Nhưng nhờ như vậy mà tu vi của hần ngày một tăng nhanh hơn, tâm tính của hần cũng ngày một băng lãnh và khát máu. Thật sự bây giờ Lang Thiếu Quân chả khác gì một đại ma đầu cả.

Sau nhiều năm vây bắt nhưng lại không thể nào làm gì được Lang Thiếu Quân nên quần hùng đã bắt đầu liên minh lại với nhau.

Bọn chúng dùng đủ mọi cách để có thể moi Lang Thiếu Quân ra, nhưng đến một ngày bọn chúng bỗng phát hiện ra một điều đáng sợ.

Lang Thiếu Quân sau hơn mười năm bị truy sát thì hần đã trở thành một cường giả lục phẩm rồi, một tên nhóc chỉ mới mười bảy tuổi mà tu vi đạt tới lục phẩm, điều này nói lên cái gì, đó chính là tốc độ phát triển của nó quá nhanh, nhanh một cách đáng sợ.

Sau khi cao tăng của liên minh phát hiện ra thì đã phái những cao thủ đến để vây bắt hần nhưng lại không có kết quả gì.

Do quá tức giận vì hao tài tổn người nên liên minh đã đi bắt tay với cao tăng của Lang tộc, một cái bẫy siêu cấp khổng lồ đã được lập ra để vây giết Lang Thiếu Quân.

Tình hình càng ngày càng tệ hơn, nó đã nghiêm trọng tới cực điểm, giờ đây quan hệ giữa Lang Thiếu Quân và đám người liên minh cùng với Lang tộc là không chết không thôi.

Lúc ấy một đám liên minh đã mai phục ở dãy núi Thiên Lô, đây là một dãy núi quanh năm đều phủ tuyết, nhưng một chuyện lạ là ở đây hằng ngày đều có sấm chớp không dứt.

Đây là một dãy núi ngăn cách giữa thú tộc và nhân tộc, do có dãy núi này nên Thú tộc không thể nào dễ dàng đi qua để tiến quân vào nhân tộc được.

Khi Lang Thiếu Quân vừa đi tới đây thì trận đại chiến đầy gió tanh mưa máu đã nổ ra.

Cuộc chiến này kéo dài gần tới nửa tháng, liên minh đã đánh bại được Lang Thiếu Quân, lúc đã tới đường cùng thì hần liền nhảy xuống vực sâu để tự sát.

Cuộc chiến này phải nói là rất đáng sợ, số người của liên minh và Lang tộc chết trên tay Lang Thiếu Quân phải nói là hơn cả nghìn người, tính từ lúc vây giết hần mười năm trước thì đã có vài vạn người nằm xuống dưới độc thủ của Lang Thiếu Quân.

Ai nấy đều tưởng đã trừ đi được mối họa này, nên bọn chúng đều chủ quan mà sống trong sung sướng do số của cải mà Lang tộc giao trả.

Trong mười năm sau đó thì toàn bộ thế giới đều yên bình, nhưng lại không ít sự kiện chấn động.

Những sự kiện kia đều liên quan tới hai nhân vật trẻ tuổi kinh thế là Từ Thần và Mộng Thiên Thu.

Khi Kinh Thiên đang quan sát sự việc và nghe tới cái tên Mộng Thiên Thu này thì hần có cảm giác rất quen thuộc, hần cứ lăm bắm cái tên Mộng Thiên Thu.

Một lúc sau thì Kinh Thiên như hiểu ra cái gì đó: "Chẳng lẽ năng lực mộng cảnh của mình liên quan tới cái tên Mộng Thiên Thu này".

Mộng Thiên Thu là người của Mộng gia, gia tộc này thật sự không có tiếng tăm gì trên thế giới, nhưng nhờ danh tiếng của Mộng Thiên Thu mà ai cũng biết đến họ.

Mộng Thiên Thu và Từ Thần đã giao chiến với nhau rất nhiều lần, hai bên đều có thắng có bại, nhưng một lần cuối cùng thì Từ Thần lại thua một cách rất nhanh chóng, điều này nói lên tu vi của Mộng Thiên Thu đã vượt xa hần.

Do chịu đòn kích nện nề nên Từ Thần đã quay về địa ngục giới của mình để tu luyện thêm.

Khoảng một thời gian không lâu sau đó thì dị tượng lại xảy ra một lần nữa. Một cột ánh sáng màu đen thăm thẳm đã xông thẳng lên trời cao từ chỗ của dãy núi Thiên Lôi.

Đất trời dần chìm trong bóng tối, ngay cả một tia nắng cũng không thể nào lọt qua được.

Dị tượng này kéo dài tới ba ngày sau mới bắt đầu tiêu tán, những người đã từng vây giết Lang Thiếu Quân hơn mười năm trước thấy cảnh này thì trong lòng cũng thấy không yên, ai nấy đều lo sợ dị tượng này có thể liên quan tới hân.

Quả thật đúng là như thế, sau mười năm mất tích thì Lang Thiếu Quân đã trở lại, lần này hân đã đột phá lên cảnh giới Nhất Thiên, nên mọi người gọi hân là Ma Lang Thiên tôn.

Khi vừa xuất quan việc đầu tiên mà Lang Thiếu Quân làm là hân trở về Thôn Thiên Lang tộc, hân mở ra một cuộc đồ sát khủng khiếp nhất từ trước đến nay, nơi nào hân đi qua đều trở thành bình địa, xương chất thành núi, không một sinh vật nào có thể sống sót.

Những lão già bắt tử trong tộc thấy tình huống này quá nghiêm trọng mới ra mặt ngăn cản hân.

Nhưng đại chiến hơn ba ngày thì cả ba vị đại trưởng lão của Lang tộc đều đã bị hân đánh bại, khi sinh mạng của ba người chuẩn bị kết thúc thì một tiếng nói của nữ nhi phát ra: "Lang Thiếu Quân mong người thủ hạ lưu tình".

Lang Thiếu Quân thoáng dừng lại rồi nhìn sang một bên thì thấy một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành đang đứng đó, nàng tỏa ra khí thế bức người, giống như một vị đại nhân luôn đứng trên nhìn xuống và ra lệnh cho người khác.

Lang Thiếu Quân và vị nữ tử đó nhìn nhau một hồi rồi hân lên tiếng: "Thật không ngờ, chỉ hơn mười năm mà tỷ tỷ đã trở thành tộc trưởng a".

Nữ tử kia cúi xuống không biết phải nói gì: "Lang Thiếu Quân người có thể tha cho bọn họ không, mặc dù lúc trước bọn họ có sai nhưng người cũng đã đồ sát hết bao nhiêu sinh linh của lang tộc rồi, dù muốn hay không nhưng người cũng đang chảy dòng máu trong tộc mà".

Lang Thiếu Quân nhìn nàng, nhưng đôi mắt của hân vì vẫn băng lãnh như xưa: "Tha cho bọn chúng, vậy thì trước kia ai đối xử với mẹ con ta như vậy, là ai đã ám sát cha ta, ai làm cho ta sống không bằng chết, là ai đẩy ta tới bước đường cùng".

Lang Thiếu Quân giọng nói từ từ lớn lên, khi hân nói tới câu cuối cùng thì bùng phát ra thiên lực kinh người, cả một mảnh đất khổng lồ của Lang tộc cũng bị hắc khí của hân bao phủ.

Những tộc nhân nhìn lên trời thấy một cảnh này đều hoảng sợ mà toàn thân run rẩy, đây có thể nói là trận đại kiếp khủng khiếp nhất từ trước tới nay của họ.

Cho dù bị ba tộc Thiên Long, Hỏa Phụng và Lôi Mã dồn ép cũng không gây cho họ sợ hãi đến mức độ này.

Vị nữ tử kia nhìn Lang Thiếu Quân với ánh mắt hiền hòa: "Thiếu Quân, hãy niệm tình từ nhỏ tỷ đã giúp đỡ người mà hãy tha cho tộc nhân vô tội, mọi chuyện hãy để tỷ gánh vác".

Àm!

Nàng vừa nói xong thì bỗng một tiếng nổ nhỏ vang lên, hắc khí toàn thân của nàng tỏa ra khắp nơi, những luồng hắc khí đó đang định tiêu tán thì bỗng cảm ứng được đề hoàng của bọn chúng mà tiếng lại tụ tập xung quanh Thiếu Quân.

Lang Thiếu Quân thấy nữ tử này làm vậy thì hân kinh ngạc không nói được lời nào, toàn thân của hân bỗng chốc cứng lại.

Sau khi định thần lại thì Lang Thiếu Quân mới chạy tới đỡ nàng, tuy khuôn mặt hân vẫn băng lãnh như thế, ánh mắt không có tình cảm như thế nhưng lúc này khóe mắt đã có hai hàng lệ nóng chảy xuống: "Tỷ tỷ, sao người lại đại đột như vậy, từ nhỏ chỉ có mình người là không xa lánh ta, chỉ có mình người giúp đỡ ta, tại sao lại bỏ ta đi như vậy".

Nữ tử này nhìn Lang Thiếu Quân với ánh mắt hiền hòa: "Mọi chuyện rồi sẽ phải kết thúc thôi, bọn họ nợ người cái gì thì để tỷ trả lại hết cho người, xin người đừng làm hại tới tộc nhân vô tội, họ không biết gì cả".

Nàng vừa nói xong thì sinh cơ ít ỏi còn lại cũng đã tan biến, Lang Thiếu Quân ôm nàng trong lòng rồi ngửa mặt lên trời rồng lên.

Trong đời này Lang Thiếu Quân chỉ có hai người thân, một là mẹ hân, một là vị tỷ tỷ luôn chăm lo giúp đỡ hân, nhưng ông trời trêu người, cả hai đều lần lượt bỏ hân mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Quá Khứ Thôn Thiên Ma Lang (3)

Lang Thiếu Quân sau khi rống lên làm thiên hô địa ám thì một chốc sau hắn đã bình tĩnh trở lại, hắn quét ánh mắt lạnh lẽ về phía ba vị đại trưởng lão gần đó.

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy sát khí đó của Lang Thiếu Quân cũng làm cho bọn họ chột lạnh gáy, một cảm giác nguy hiểm ập tới.

Lang Thiếu Quân vung tay lên, từng đợt hắc khí tụ tập lại thành thực chất rồi xông thẳng về phía ba vị đại trưởng lão.

Ba người giờ đây đã hoàn toàn kiệt sức, thiên lực cũng không còn nên chỉ đành đứng im chờ chết.

Nhưng mọi việc không như họ nghĩ, hắc khí sau khi bay đến thì liền dung nhập vào người bọn họ, từng luồng hắc khí tiến thẳng đến vị trí trái tim, rồi nó biến thành những sợi dây xích trói chặt trái tim của bọn họ lại, tu vi của họ rút xuống nhanh chóng, không bao lâu sau đã rút xuống còn ngũ phẩm.

Có thể nói việc làm này của Lang Thiếu Quân còn ghê tởm hơn là giết ba người bọn họ, không có ai mà chịu đựng nổi tình cảnh đang là cường giả mà lại bị đánh xuống thành một tên có tu vi yếu kém như vậy.

Tuy nói ngũ phẩm cũng thuộc hàng trung lưu nhưng đối với gia tộc cường đại thì đó chẳng là cái gì cả.

Lang Thiếu Quân sau khi phong ấn tu vi của cả ba thì chỉ hờ hững nói một câu: "Để ta xem Lang tộc từ nay không có sự chống lưng của các người thì sẽ sinh tồn ra sao".

Khi nghe hắn nói tới đây thì sắc mặt của cả ba người đều trầm xuống, nghĩ tới tình cảnh mai sau của Lang tộc mà họ đều rung mình một cái.

Trong mắt ba người giờ đây chỉ còn lại sự hối hận và chua xót, nếu biết trước như vậy thì ngày đó không nên gây thù chuốc oán với hắn, nếu không thì bây giờ gia tộc có thể trở lại thời kỳ huy hoàng xa xưa rồi, chỉ vì ba người sợ đầu sợ đuôi nghe theo lời tiên tri mà thôi.

Sau khi giải quyết xong mọi việc thì Lang Thiếu Quân bay đi, hắn quay trở lại thôn trang ngày xưa, hắn phóng thẳng lên đỉnh núi đặt mộ phần của mẹ mình.

Hắn thật không ngờ được tự tay mình lại phải chôn cất hai người mà hắn yêu thương nhất trên đời, sau khi lập mộ phần cho vị tỷ tỷ đó thì hắn liền tạo ra một không gian tách biệt rồi phong ấn không gian này mãi mãi, không cho bất cứ ai quấy rầy nơi họ an nghỉ.

Lang Thiếu Quân nhìn về phía chân trời xa, ánh mắt hắt lại trở nên ác liệt hơn: "Những tên ngày đó truy sát ta thì bây giờ cũng phải trả giá đi". Hắn tích tụ thiên lực rồi truyền âm ra xa, hầu như tất cả mọi nơi đều có thể nghe thấy tiếng nói của hắn.

Liên minh ngày xưa truy sát hắn giờ đã trở thành một cự đầu ở trên thế giới, người ta gọi họ là Liên Minh Đồ Ma.

Khi mọi người trong liên minh nghe được giọng nói của Lang Thiếu Quân thì bọn chúng sợ hãi không ngớt, cao tầng liên minh liền bỏ giá cao tụ tập lại các anh hùng hào kiệt trên thiên hạ.

Không tới vài ngày số lượng người của liên minh đã đạt tới con số gần hai vạn người.

Bọn chúng lập thành một đội hình khổng lồ bao trùm thủ khu vực xung quanh tổng bộ của liên minh.

Ba ngày sau đó Lang Thiếu Quân đã đi tới chỗ của bọn chúng, hắn đứng trên trời cao nhìn xuống đám người liên minh như nhìn một lũ kiến hôn tùy hắn chà đạp.

Lang Thiếu Quân vung tay lên rồi hét lớn: "Hắc ám thế giới". Bỗng dung toàn bộ hắc khí tản ra lập nên một cái vòng hộ trảo bao phủ cả một khu vực rộng lớn xung quanh liên minh.

Tất cả mọi người đứng trong đó đều cảm thấy áp lực và hoảng sợ, họ không ngờ được tên này đã tu luyện được lĩnh vực rồi, đứng trong hắc ám thế giới của hắn thì chẳng khác nào con heo trên bàn mổ cả.

Ngay sau đó Lang Thiếu Quân không thèm nói thêm một lời nào nữa mà bay thẳng vào đồ sát hết đám người của liên minh, có thể nói đây là trận chiến khốc liệt nhất trong mười năm trở lại đây.

Tuy rằng nói Lang Thiếu Quân mạnh mẽ nhưng đám người của liên minh cũng không phải đèn cạn dầu, tuy nhiên bọn chúng lại đứng trong hắc ám thế giới của hắn nên thực lực đều đã đại giảm.

Tất cả mọi người ở xung quanh khu vực đó đều đang nín thở chờ đợi qua từng ngày, bọn họ muốn biết được bên nào sẽ chiến thắng, việc này có thể sẽ làm thay đổi cái cân cân quyền lực trên thế giới.

Bây giờ đã trôi qua, nhưng cái hộ trảo hắc ám kia vẫn không có động tĩnh gì sẽ tiêu tán, đúng lúc mọi người đang bàn tán xôn xao thì một tiếng nứt vỡ vang lên.

Àm!

Không lâu sau đó hắc ám thế giới của Lang Thiếu Quân đã vỡ nát, mọi người đều ngưng thần mà quăng ánh mắt vào đó, họ đang muốn biết là bên nào sẽ chiến thắng.

Sau một hồi thì một thân ảnh đã xuất hiện, hắc lãng không mà đứng, trên người dính đầy máu tanh, đầu tóc thì rối bù, nhưng sát khí tỏa ra từ hắc lãng làm cho người ta lạnh thấu xương.

Lúc này trong đầu mọi người chỉ nghĩ tới bốn chữ: "Lang Thiếu Quân thắng".

Cùng lúc đó Lang Thiếu Quân thu hồi lại lĩnh vực của mình, lúc này một mùi máu tanh kinh tởm đã phát tán ra xung quanh, cả một mảnh đất chỉ toàn là một màu đỏ của máu, xác người chồng chất khắp nơi.

Lúc này những làn khí màu huyết sắc mới bay thẳng lên trời, làm cho cả bầu trời đều biến thành một màu đỏ, nhìn thấy sắc trời như thế làm cho mọi người phải hoảng sợ.

Một hồi lâu sau những làn khí màu huyết sắc đó đã tụ thành một con sói hung mãnh, nó ngửa mặt lên trời phát ra tiếng hú dài vang vọng khắp thế giới, làm cho ai nghe được cũng chột rùng mình một cái.

Tiếng hú vừa dứt thì con sói đó liền bay tới tiến nhập vào người của Lang Thiếu Quân, lúc này tu vi của hắc lãng tăng lên một cách đáng kể.

Lang Thiếu Quân vẫn chưa muốn dừng tay, hắc lãng sự cảm ứng của mình mà tìm ra tất cả huyết mạch của đám Liên Minh Đồ Ma, từ đời con cháu hay họ hàng bọn chúng đều bị hắc lãng cảm ứng được.

Lang Thiếu Quân nở một nụ cười lạnh đầy tà khí và yêu dị rồi hắc lãng từ từ thiêu đốt.

Đã một tháng trôi qua kể từ sự kiện đó nhưng người trên giang hồ vẫn cảm thấy lạnh gáy, vì cơ hồ mỗi ngày họ đều có tin tức là hàng trăm người bị giết một cách tàn nhẫn.

Lúc này Từ Thần đang cười một cách đắc ý, nhờ sự kiện này mà hắc lãng thu được rất nhiều nhân sĩ từ thế giới con người trốn chạy tới địa ngục giới.

Nhưng hắc lãng đã làm, chỉ vì thu nhận kẻ thù của Lang Thiếu Quân mà đã gây tai họa lớn cho địa ngục giới.

Lang Thiếu Quân không e sợ bất kỳ ai, hắc lãng một thân một mình đi xuống địa ngục giới mở một cuộc đồ sát, ngay cả Từ Thần tự thân ra ngăn cản nhưng vẫn không đánh lại hắc lãng.

Do sự việc này đẩy lên một cơn chấn động quá lớn nên Mộng Thiên Thu vừa xuất quan đã đi tìm Lang Thiếu Quân.

Mộng Thiên Thu không muốn nhìn thấy hắc lãng tàn sát một cách bừa bãi như vậy nữa nên đã động thân đi khiêu chiến Lang Thiếu Quân.

Nhưng Mộng Thiên Thu lại không ngờ được Lang Thiếu Quân lại mạnh mẽ đến thế, tên đó càng giết nhiều người thì sát khí hắc lãng càng tích tụ được càng nhiều và càng tinh thuần hơn, và tu vi của hắc lãng cũng một đường mãnh tiến. Hai người cứ chiến đấu liên tục trong thời gian dài nhưng không ai chiếm được thượng phong.

Nhưng Lang Thiếu Quân vạn lần không ngờ tên Từ Thần kia lại âm hiểm đến thế, hắc lãng âm thầm đứng đợi sẵn chớp lấy thời cơ ra tay đánh lên Lang Thiếu Quân một kích nặng nề.

Mộng Thiên Thu tuy rằng không đồng ý cách làm của Từ Thần nhưng hắc lãng vẫn phải lựa chọn phong ấn lại Lang Thiếu Quân vì dù sao Lang Thiếu Quân cũng là một cường giả khủng bố nên muốn giết hắc lãng thì khó hơn lên trời, làm không tốt để hắc lãng thoát là một đại họa.

Sau khi Lang Thiếu Quân bị phong ấn thì Mộng Thiên Thu mở thở dài một hơi: "Nếu hắc lãng không đi vào ma đạo thì thật sự mà một đối thủ tốt a".

Kinh Thiên sau khi nhìn thấy tất cả quá khứ của Lang Thiếu Quân thì hắc lãng chỉ biết thở dài thương tiếc: "Ài, thật sự là một tấm bi kịch a, nhân chi sơ tánh bổn thiện, con người sinh ra không ai muốn làm ác, chỉ vì hoàn cảnh đưa đẩy mà thôi, thật tiếc cho một đời thiên tài tuyệt thế".

Khi Kinh Thiên vừa nói xong thì bỗng có một âm thanh vang lên: "Người thật sự nghĩ vậy ư".

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Truyền Thừa Của Lang Thiếu Quân

Kinh Thiên sau khi nghe được tiếng nói đó thì hần giật mình quay đầu lại nhìn, hần thấy được có một thanh niên đang mặc hắc bào đứng đó, người này thập phần anh tuấn, mái tóc dài màu đen của hần bay phất phơ trong gió, trong đôi mắt đỏ ngầu kia chứa sát khí làm cho Kinh Thiên cũng thấy run người và hoảng sợ.

Hần ta chỉ đứng đó nở một nụ cười nói với Kinh Thiên: "Điều vừa nãy ngươi nói có phải là thật không".

Kinh Thiên nghe hần nói thế thì đáp lời: "Vấn bối nói đều là thật, không có một chút giả dối, không biết tiền bối có phải là Lang Thiếu Quân".

Người thanh niên đó nhìn hần rồi cười lớn: "Ha ha, sao ngươi biết được ta là Lang Thiếu Quân".

Kinh Thiên chỉ cười khò một cái: "Sát khí khủng bố và bức người như thế thì ngoài Lang Thiếu Quân tiền bối ra ai mà có được".

Lúc này hần ta đi lại gần nhìn Kinh Thiên rồi nói: "Hay, hay lắm, không ngờ ngươi cũng thông minh như vậy". Hần ta vừa nói xong thì bỗng ngạc nhiên nhìn Kinh Thiên: "Hử, tại sao trên người của ngươi lại có khí tức của Lôi Đế Quyết và Hoàng Kim Lôi thể này, chẳng lẽ tên Lôi Đế đó sống dai vậy sao".

Kinh Thiên nghe xong cũng thoáng ngạc nhiên, không ngờ Lang Thiếu Quân chỉ nhìn hần một cái mà đã phát hiện ra mọi bí mật của hần rồi.

Kinh Thiên từ từ kể lại mọi chuyện cho Lang Thiếu Quân nghe, lúc này hần ta nhìn Kinh Thiên với ánh mắt dò xét: "Căn cốt thì tầm thường, thiên thú cũng chỉ gọi là được, ta không hiểu tại sao tên đó lại chọn ngươi nhỉ".

Kinh Thiên chỉ biết gãi đầu rồi cười khò, nếu so sánh với người khác thì Kinh Thiên có thể nói là nhân tài hiếm có rồi, nhưng so sánh với Lang Thiếu Quân thì đúng là khó nhìn một chút.

Lang Thiếu Quân cười một cái rồi nói với hần: "Thôi, nếu như con sói đó dẫn người tới đây thì coi như ngươi có duyên đi".

Vừa nói xong thì hần điểm vào ngực Kinh Thiên một cái, bỗng chốc hắc khí từ khắp nơi hội tụ lại trước ngực của Kinh Thiên.

Hắc khí không ngừng quán nhập vào người hần, làm cho Kinh Thiên có cảm giác đau đớn không thể nào tả được, những sợi gân bắt đầu phồng lên trông giống như hàng chục con rắn nhỏ đang bò quanh người hần vậy.

Một chốc sau thì hắc khí đã tụ thành một khỏa hắc châu trên ngực hần, hắc châu tỏa ra sát khí rất kinh khủng, sau đó nó bắt đầu cắn nuốt hết tạp chất trên người của Kinh Thiên.

Kinh Thiên thấy vậy thì liền hoảng sợ, không ngờ hắc khí này lại có tính năng thôn phệ và hủ thực giống như đám của Tung gia, chẳng lẽ nào khi Lang Thiếu Quân và Mộng Thiên Thu đại chiến đã làm cho hắc khí còn lưu lại, rồi đám Tung gia vô tình có được nó.

Trong lúc Kinh Thiên đang suy nghĩ thì hắc khí cũng dần tiêu tán, Lang Thiếu Quân thu tay lại rồi nói: "Ta cho ngươi một khỏa hắc châu này, hãy từ từ tham thấu và luyện hóa nó, nhưng có đi cũng phải có lại, ta lấy một ít Hoàng Kim Lôi của ngươi a".

Kinh Thiên vừa nghe Lang Thiếu Quân nói xong thì hần giật mình rồi xem xét lại toàn thân một phen, một hồi sau hần chỉ biết cười khò, nào có lấy đi một ít đâu, ngươi lấy gần hết thì có.

Mặc dù Lang Thiếu Quân lấy đi gần hết Hoàng Kim Lôi nhưng Kinh Thiên lại không có cảm giác suy yếu chút nào, việc này làm hần rất thấy lạ.

Lang Thiếu Quân lại giơ ngón tay lên điểm vào mi tâm của Kinh Thiên: "Ta truyền cho ngươi hai môn tuyệt học thành danh của ta, sau này hãy tận dụng cho tốt".

Oong!

Bỗng nhiên một đồng tin tức truyền nào đại não của Kinh Thiên, làm cho đầu hần đau như muốn nổ tung.

Sau khi tin tức đã quán nhập vào thì hai hàng chữ đã hiện lên "Thôn Thiên Quyết" và "Huyết Thủ Tu La".

Làm xong mọi việc Lang Thiếu Quân nhìn hần rồi nói: "Từ trước tới nay chỉ có mình ngươi là thấu hiểu được những gì ta làm, coi như đây một món quà ta tặng ngươi đi, nếu được ngươi cứ gọi ta một tiếng sư phụ a".

Lang Thiếu Quân nói với hần với điệu bộ đùa giỡn, nhưng Kinh Thiên đã làm một việc khiến hần phải bất ngờ.

Kinh Thiên liền quỳ xuống nói: "Mặc dù ta và tiền bối mới quen biết, nhưng người lại tặng hậu lễ như vậy làm vãn bối hết sức biết ơn, nếu như tiền bối không chê thì hãy nhận hai chữ của vãn bối". Kinh Thiên ngược lên, ánh mắt kiên định nhìn Lang Thiếu Quân, dường như hần đã làm ra quyết định to lớn nhưng không bao giờ hối hận: "Sư Phụ".

Lang Thiếu Quân nghe được hai tiếng này thì cười phá lên: "Ha ha ha, tốt, tốt lắm, không ngờ lại có người nhận ta làm sư phụ, mà người đó còn lạ truyền nhân của Lôi Đế, tuy vậy ta chả khác nào đứng ngang hàng với hần những cũng không sao".

Lang Thiếu Quân đi tới đỡ Kinh Thiên dậy: "Những gì con thấy đó chính là những ký ức trong đầu của ta, ta nghĩ hiện nay đã không còn ai nhớ tới những sự việc năm đó, chắc họ chỉ nói ta là một đại ma đầu mà thôi".

Kinh Thiên đứng dậy rồi nói: "Tuy cách làm của sư phụ là sai, nhưng bọn người kia cũng không đúng". Hấn nói xong thì cũng thoáng thất thần suy nghĩ, nếu như người thân của ta bị chứng hãm hại như thế, nếu như ta bị dồn tới bước đường cùng như thế thì không biết có làm giống sư phụ không.

Lang Thiếu Quân nghe Kinh Thiên nói là việc làm của mình không đúng thì hấn cau mày lại nhìn Kinh Thiên.

Đối diện với ánh mắt hờ hững không chút biểu cảm nào của Lang Thiếu Quân cũng làm cho tâm cũng Kinh Thiên chợt nảy lên một cái.

Không lâu sau thì khuôn mặt của Lang Thiếu Quân cũng giãn ra: "Thật không ngờ lại có người dám nói là ta sai a, đúng là một đồ đệ thủ vị".

Kinh Thiên nghe thế thì thở ra một hơi nhẹ nhàng, thật sự đáng sợ a, vị sư phụ này tính khí thật thường, không chánh cũng không tà, làm gì cũng chả ai đoán được.

Lang Thiếu Quân quay sang nói với Kinh Thiên: "Chúng ta cũng tạm thời chia tay nhau ở đây thôi, con hắc bạch lang bên ngoài nhờ người chăm sóc cho nó dùm".

Kinh Thiên nghe vậy thì gật đầu đồng ý. Thì ra Tiểu Hắc Bạch chính là một con sói non, do vô tình mới đi lạc vào hang động này cho nên nó đã gặp được Lang Thiếu Quân.

Do bị phong ấn quá lâu nên Lang Thiếu Quân cũng cảm thấy có tí gì đó cô đơn, cho nên khi Tiểu Hắc Bạch xuất hiện thì ông cũng thấy một chút vui mừng, dù sao nó cũng thuộc tộc đàn sói, với lại chỉ có nó bầu bạn nên ông cũng thập phần quan tâm cho nó.

Lang Thiếu Quân còn truyền cho nó hắc khí của bản thân để nó có thể tự giữ được mạng của bản thân.

Bình thường Tiểu Hắc Bạch rất ít khi ra khỏi hang động, nhưng do mấy ngày nay có một con song đầu thủy xà tới quấy rối chỗ an nghỉ của Lang Thiếu Quân nên nó mới tức giận ra tay một phen.

Lang Thiếu Quân đột nhiên lại gần đặt tay lên vai của Kinh Thiên một cái. Kinh Thiên thấy biểu hiện của sư phụ mình như vậy cũng lấy làm lạ.

Bỗng dung Lang Thiếu Quân không nói lời nào đã cầm ngược Kinh Thiên lên xong tiện tay quăng hấn ra xa.

Kinh Thiên còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì chỉ thấy đầu óc quay cuồng rồi bị quăng ra khỏi ký ức của Lang Thiếu Quân.

Nhìn Kinh Thiên đã biến mất thì Lang Thiếu Quân như suy tư gì đó: "Ta biết lợi dụng người là không đúng, nhưng phải có Hoàng Kim Lô này thì ta sẽ có vài phần nắm chắc phá vỡ phong ấn, dù người có thật lòng xem ta là sư phụ hay không thì ta vẫn coi người là đệ tử".

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Đột Phá Lên Tam Phẩm

Ngay lúc Kinh Thiên vừa thoát ra khỏi ký ức của Lang Thiếu Quân thì đã nghe tiếng la của long ca bên tai: "Kinh Thiên, người sao rồi, Kinh Thiên người tỉnh dậy coi".

Sau khi Kinh Thiên bị đám hắc khí kia vây quanh thì Long ca rất sợ hấn sẽ xảy ra chuyện gì nên dùng mọi cách để thức tỉnh hấn dậy.

Nhưng cho dù Long ca xài cách nào thì Kinh Thiên vẫn nằm bất động ở đó. Khi thấy Long ca cứ la hét như thế thì Kinh Thiên lên tiếng: "Không có gì cả, làm ơn đừng hét nữa, tai ta sắp điếc rồi nè".

Nghe thấy Kinh Thiên trả lời thì Long ca cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng hấn chưa kịp hỏi tiếp thì đã thấy đám hắc khí vây quanh người Kinh Thiên đang từ từ lao về phía hấn rồi dung nhập vào.

Kinh Thiên thấy vậy liền hiểu ra vị sư phụ kia đang trao cho hấn phần lễ vật cuối cùng.

Kinh Thiên liền ngồi xuống đã tọa bắt đầu hấp thu đám hắc khí đó. Hắc khí trước khi tiến vào người Kinh Thiên thì đã bị khóa hắc châu trên ngực hấn thành tẩy thành thiên lực tinh thuần.

Thấy thiên lực tinh thần như thế liên tiếp truyền vào người mình cũng làm cho Kinh Thiên hưng phấn, nếu bình thường khi luyện công hấn phải cố gắng áp súc thiên lực lại để nó ổn định hơn, nhưng nếu hấp thu thiên lực tinh thuần thế này thì không cần tốn sức như vậy nữa.

Kinh Thiên cứ ngồi đó mà hấp thu liên tục không ngừng nghỉ.

Trong lúc hấn đang luyện công thì trên Hắc Ám Sơn, ở trong một trang viên đầy một màu xanh lục, có một cô gái mặc bạch bào ngồi đó, nàng giống như đang suy tư việc gì rồi đột nhiên nói khẽ: "Không biết Kinh Thiên sao rồi, hơn nửa tháng nay hấn vẫn chưa tới hội quán Lăng Vân giao dịch lần nào,

không biết hẳn có gặp chuyện gì hay không".

Thì ra đó là Nhu Thủy đang lo lắng cho Kinh Thiên, nhiều ngày nay nàng luôn thu nhận tin tức từ Lăng Vân hội quán, nhưng không có chỗ nào báo cáo là thấy bóng dáng của Kinh Thiên.

Đúng lúc này Hình Phong và Huyền Ảnh Từ đi vào, hai người dường như mới vừa bàn luận với nhau xong nên quần áo có tí lòi thối, Huyền Ảnh Từ hưng phấn cười lớn: "Không ngờ ta và ngươi lại cùng một lúc tiến vào tam phẩm đỉnh phong a".

Hình Phong khuôn mặt cũng vui vẻ nói với hắn: "Xi, ta đột phá trước ngươi vài giây, nên lần này ngươi thua ta rồi".

Huyền Ảnh Từ đang định đáp trả lại thì nhìn sang Nhu Thủy hỏi: "Sao rồi, đạo này không có tin tức của Kinh Thiên à".

Nhu Thủy nhìn hắn rồi chỉ lắc đầu một cái, bỗng nhiên một cái trận pháp xuất hiện ở kế bên, đây chính là trận pháp truyền âm khẩn cấp của Nhu Thủy.

Nhu Thủy thấy trận pháp sáng lên thì liền vận dụng thiên lực quán nhập vào đó, lúc này trên trận pháp xuất hiện một thân ảnh của một người trung niên, người này khom lưng hành lễ với Nhu Thủy rồi nói: "Bẩm tiểu thư, thuộc hạ đã điều tra được tin tức của Kinh Thiên công tử".

Nhu Thủy nghe thế sắc mặt liền vui mừng hỏi: "Mau nói cho ta biết hiện nay Kinh Thiên đang ở đâu".

Người trung niên này thần sắc lúng túng rồi nói: "Khoảng hơn nửa tháng trước Kinh Thiên công tử đã tới Tung thành, nhưng thuộc hạ nghe được tin tức là trên người công tử có cất giấu thần khí nên bị Tung gia gắt gao tìm kiếm".

Khi nghe nói tới hai chữ thần khí thì Nhu Thủy và Ảnh Từ đều thoáng động dung, họ không ngờ Kinh Thiên che giấu sâu như thế, vậy mà trên người hắn lại có thần khí a.

Nhưng chỉ có Hình Phong là không bất ngờ, vì lần trước Kinh Thiên đã sử dụng một thanh kiếm có sức mạnh khủng bố để chống lại Long Quyển Phong của hắn.

Nhu Thủy định thần lại rồi nói tiếp: "Vậy bây giờ Kinh Thiên ra sao rồi".

Thấy sự quan tâm lo lắng của Nhu Thủy dành cho Kinh Thiên cũng làm vị trung niên đỏ mặt hơi lạnh, không biết phải nói sao: "Cách đây vài ngày, nhị thiếu gia của Tung gia đã đánh lén, bắn một mũi tên trúng Kinh Thiên, từ đó không còn tung tích gì nữa".

Vừa nghe nói xong cả ba người đều thốt lên: "Cái gì".

Ảnh Từ khuôn mặt giận tím lên nói: "Mẹ nó cái đám Tung gia kia, đám đã thương huynh đệ của ta".

Hình Phong: "Thật sự cái đám này an gan hùm mật gấu rồi".

Khi hai người đang tức giận thì bỗng cảm thấy sát khí lạnh thấu xương tỏa ra từ người Nhu Thủy, hai người chỉ đánh cười khổ: "Tội Tung gia kia xui rồi, trước giờ Nhu Thủy rất ít khi động sát khí a, nghĩ tới lần trước mà cũng thấy lạnh người".

Nhu Thủy khuôn mặt từ hiền dịu đổi sang lạnh lùng rồi nói với vị trung niên kia: "Ngươi cấp tốc điều tra lai lịch của Kinh Thiên cho ta, nếu hắn có chuyện gì xảy ra thì nói với Tung gia". Ánh mắt của Nhu Thủy tràn ngập sát khí: "Diệt tộc".

Vị trung niên kia vừa nghe xong hai chữ "Diệt tộc" thì toàn thân hắn cũng nổi da gà, không ngờ được tiểu thư hàng ngày vui vẻ hiền dịu mà bây giờ lại khủng bố đến thế, sau khi nhận mệnh lệnh thì truyền âm trận cũng đã tắt.

Ảnh Từ đi tới gần Nhu Thủy nói: "Chẳng lẽ chúng ta ngồi im không làm gì hết hay sao".

Nhu Thủy định thần lại rồi nói với hắn: "Có thể Kinh Thiên chưa chết, người như hắn không dễ chết vậy đâu, cứ đợi tin tức đã, nóng lòng cũng không làm được gì".

Hình Phong khuôn mặt âm trầm quay sang nói: "Nếu Kinh Thiên gặp chuyện không may thì đám Tung gia cũng không cần sống nữa rồi".

Nói đi nói lại thì Tung gia cũng thật xui xẻo, bọn chúng không ngờ rằng lại vô tình dính tới ba đại gia tộc này, thật sự kiếp trước tu hơi bị thiếu a.

Lúc này ngoài người của Tung gia ra thì người của Lăng Vân hội quán cũng đi tìm tung tích của Kinh Thiên, có thể nói tình cảnh hiện nay rất là náo nhiệt.

Thời gian cứ từ từ trôi qua, tính từ lúc Kinh Thiên rời khỏi Hắc Ám Sơn thì cũng khoảng hai mươi lăm ngày rồi, nhưng hiện nay Kinh Thiên vẫn một mực ngồi luyện công ở bên trong Bích Thủy Động.

Hơn mười ngày hấp thụ đám hắc khí nhưng dường như chúng không có dấu hiệu tiêu hao, đúng lúc này Kinh Thiên lại mở mắt ra, hắn mở miệng cười lớn: "Ha ha ha, không ngờ trong mười ngày mà ta đã đạt tới tam phẩm cấp 20 đỉnh phong a".

Long ca đứng một bên cũng mừng cho hắn: "Thật sự không tin được là ngươi lại hấp thụ được đám hắc khí này, còn khóa hắc châu trên ngực của ngươi cũng rất đặc biệt a".

Kinh Thiên nghe Long ca nói vậy chỉ mỉm cười, hắn biết mối quan hệ giữa sư phụ mình và đám người Lôi Đế không tốt cho lắm nên hắn cũng không kể cho Long ca chuyện gì cả.

Kinh Thiên nhìn đám hắc khí còn lại thì hắn chỉ đánh thờ dài, đồng hắc khí này quá nhiều nên hắn chỉ hấp thu được một phần mà thôi, thời gian thật sự không cho phép hắn ngồi đây dây dưa nữa.

Đột nhiên Kinh Thiên nảy ra chủ ý, hắn hấp thu hết đồng hắc khí kia vào khóa hắc châu trên ngực mình để sau này từ từ luyện hóa luôn một thể.

Sau đó Kinh Thiên đi theo Tiểu Hắc Bạch đi vào một căn phòng ở gần đó, khi vừa tiến vào thì đôi mắt hắn cũng sáng rực lên.

Ở đây có chứa rất nhiều loại thảo dược quý hiếm, còn có xương cốt của một số con thiên thú nhị phẩm nữa.

Kinh Thiên thấy vậy liền hưng phấn rồi lao vào vơ vét, nhưng dược thảo này đều do Tiểu Hắc Bạch vô tình tìm được, còn những xương cốt thiên thú kia đều là do nó săn về.

Tuy đó chỉ là xương cốt của thiên thú nhị phẩm nhưng giá trị không nhỏ tí nào a, cùng với đồng thảo dược kia thì vấn đề kinh tế của Kinh Thiên cũng giải quyết được phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Gia Tăng Thù Hận

Sau khi lấy hết đồng tài phú ở trong hang động thì Kinh Thiên nở nụ cười không thể nào khép lại được, ngoài việc lấy được Bích Thủy Hân mà hắn còn vơ vét được thêm một mớ nữa.

Kinh Thiên quay lại hành lễ một cái với bức tượng của sư phụ mình rồi đứng lên chuẩn bị rời đi.

Lang Thiếu Quân nhìn bóng lưng hắn đi xa liền thờ dài: "Ài, tên này tính tình cũng quá tham lam a, may mà hai khóa Hắc Ma Châu ở ngay mắt bức tượng của ta hắn không lấy đi, nếu biết công năng của nó chắc tên này cũng không nể mặt ta mà bỏ qua".

Kinh Thiên sau khi đi được một đoạn thì quay đầu lại nhìn bức tượng rồi hét lên: "Sư phụ tạm biệt, ngày sau nếu con đủ sức mạnh sẽ quay lại lấy hai khóa hắc châu trên mắt người nha".

Lang Thiếu Quân nghe hắn nói thế thì chỉ biết cười khò: "Tên quỷ ham tiền này, ngay cả đồ vật của sư phụ mà hắn cũng không tha".

Kinh Thiên vừa đi ra phía ngoài thì Tiểu Hắc Bạch đã dẫn hắn đi tới một cái hồ nước to ở gần đó, rồi hai người liền phóng xuống.

Lúc này ở bên bờ Bích Thủy Giang đang có một vài người của Tung gia đang tìm kiếm tung tích của Kinh Thiên.

Một tên thấy dưới sông có ba động liền nhìn xuống, bỗng có hai thân ảnh phi thân ra từ đó.

Kinh Thiên vừa nhìn thấy đám người của Tung gia thì mắt hắn liền lóe lên sát khí, nhưng Kinh Thiên chưa kịp ra tay thì Tiểu Hắc Bạch đã phóng tới cắn vào cổ một tên gần đó, rồi nó đưa vuốt ra xõng vào tát chết những tên còn lại.

Sau khi giết hết đám người đó thì nó liền hút hết hắc khí từ trong người bọn chúng, rồi nó nhìn Kinh Thiên với ánh mắt vui mừng.

Kinh Thiên thấy nó làm vậy cũng thoáng kinh ngạc, không ngờ Tiểu Hắc Bạch lại mê cái món hắc khí này a, nếu như nó cứ tiếp tục thôn phệ kiểu này thì thế nào cũng sớm tiến vào tam phẩm mà thôi.

Kinh Thiên nhìn qua đám xác chết rồi hắn vung tay một cái, từng luồng lam lôi phóng thẳng tới làm cho những cái xác đó bị đánh thành bụi phấn.

Kinh Thiên sau khi giải quyết xong thì nghĩ thầm: "Rời đi cũng lâu rồi, nên thanh toán đám tài phú này rồi trở về thôi, nhưng trước hết phải tới Ứng gia cáo từ một tiếng mới được".

Trong lúc Kinh Thiên phóng người nhanh như bay quay về Tung thành thì dọc đường hắn thấy có một toán người vẫn đang lùng sục cái gì đó, nhưng người này ngoài mang ký hiệu của Tung gia ra thì còn có một đám người toàn thân mặc đồ trắng, nhưng xem ra nhân số ít hơn rất nhiều.

Không bao lâu sau thì Kinh Thiên đã âm thầm đi vào trang viên của Tung gia, cảm ứng được khí tức quen thuộc thì Ứng Bá và Ứng Vạn Lý liền chạy ra nghênh đón: "Kinh Thiên tiểu huynh đệ, dạo này người biệt tích đi đâu vậy".

Kinh Thiên thấy hai người ra chào đón mình thì hắn nở một nụ cười rồi đáp lại: "Tại hạ có việc riêng thôi, nên giờ cũng phải rời đi rồi, trước khi đi muốn quay lại tạm biệt hai người một tiếng".

Ứng Bá nghe hấn muốn rời đi thì cũng cảm thấy không nỡ, ông liền mời hấn vào đại sảnh để nói chuyện.

Ông liền kể lại tất cả những sự việc xảy ra trong những ngày Kinh Thiên mất tích, khi nghe xong thì Kinh Thiên cũng thoáng nhủ mảy: "Không ngờ đám Tung gia lại biết ta có thần khí bên người".

Nghe Kinh Thiên xác nhận thì Ứng Bá cũng thoáng động dung, cho dù một người kiên định thế nào khi nghe tới thần khí đều không thể kiềm long được.

Thấy biểu hiện của Ứng Bá như thế thì Kinh Thiên thoáng nhìn ông một cái nhưng hấn vẫn không đả động gì cả, không bao lâu sau về mặt của Ứng Bá đã bình tĩnh trở lại, Kinh Thiên thấy biểu hiện của ông như thế thì cũng gạt đầu hải lòng: "Không nghĩ tới khi nghe ta nói như vậy lại không có ý cướp đoạt thần khí a, người này đáng kết giao".

Ứng Bá quay sang nói với Kinh Thiên: "Tiểu huynh đệ, người phải mau chóng âm thầm rời khỏi đây thôi, nếu người ở lại thì sẽ gặp chuyện không may".

Kinh Thiên cũng gạt đầu đồng ý với ông, nhưng khi hấn định cáo từ rời đi thì Ứng Vạn Lý lên tiếng: "Kinh Thiên đợi đã".

Thấy Ứng Vạn Lý níu kéo Kinh Thiên lại thì Ứng Bá cũng hiểu ra đệ đệ của mình định làm gì, ông chỉ đành bắt lực thở dài.

Kinh Thiên nhìn Ứng Vạn Lý rồi hỏi: "Không biết ngài có chuyện gì cần tại hạ".

Ứng Vạn Lý nhìn hấn với vẻ mặt lúng túng, ông không biết mở lời như thế nào, ông ngồi đó suy nghĩ một hồi rồi quyết định nói: "Mẹ của Hoa Hoa bị Tung gia giết rồi, còn con bé do quá sốc nên đã hôn mê sâu, chúng ta không biết làm cách nào nên chỉ đành nhờ huynh đệ xem qua dùm".

Kinh Thiên vừa nghe tới đây thì nét mặt hấn đã sầm xuống, một sự tức giận không thể nào diễn tả nổi đã xông thẳng lên đầu, hắc châu trên ngực hấn do cảm ứng được tâm tình kích động của chủ nhân nên nó cũng phát ra hắc khí lạnh thấu xương quán nhập vào cơ thể Kinh Thiên.

Ứng Bá với Ứng Vạn Lý cảm nhận được sát khí khủng bố đó thì hai người cũng bị lạnh cả sống lưng, mồ hôi lạnh chảy ra từng giọt, bọn họ không ngờ được chỉ qua vài ngày mà khí thế của hấn lại thay đổi đáng sợ như vậy.

Kinh Thiên ức chế lại tâm tình rồi hỏi: "Tại sao lại xảy ra việc như vậy, không phải tại hạ nhờ hai vị chăm sóc họ dùm hay sao, Ứng gia lớn như vậy mà hai mẹ con cũng không bảo vệ được". Lúc này Kinh Thiên quá tức giận rồi, hấn không nói chuyện cung kính với hai người Ứng Bá được, mà hấn nói với giọng điệu trách cứ.

Ứng Bá thấy hấn nói như thế nhưng ông cũng không tức giận gì, mà chỉ thở dài rồi nói: "Ài, đều do chúng ta không tốt, chúng ta không ngờ được bọn chúng vì tìm kiếm tung tích của người mà ra tay với hai mẹ con họ".

Kinh Thiên nghe tới đây thì cũng thấy chạnh lòng, không ngờ mẹ của Hoa Hoa chết là do bản thân mình liên lụy họ, Kinh Thiên khuôn mặt bình tĩnh trở lại rồi nói: "Mau dẫn tôi đi xem Hoa Hoa như thế nào rồi".

Ứng Bá nghe hấn nói thế thì gạt đầu với Ứng Vạn Lý một cái, sau đó Ứng Vạn Lý đưa Kinh Thiên đi tới phòng của Ứng Xuân Lan.

Khi Kinh Thiên vừa mới bước vào thì thấy Xuân Lan đang chăm sóc cho Hoa Hoa, Xuân Lan nhìn thấy hấn liền đứng dậy nói: "Kin Thiên, việc này..."

Nàng chưa kịp nói xong thì Kinh Thiên đã khoát tay một cái, ý nói mọi việc hấn đã biết rồi.

Kinh Thiên đi lại nhìn sắc mặt của Hoa Hoa, lúc này hấn ngạc nhiên cũng không kém gì đám người Ứng Bá khi nhìn thấy dung mạo sau khi thay đổi của Hoa Hoa.

Thật sự là quá đẹp, quá dễ thương, có thể nói vẻ đẹp của Hoa Hoa hoàn hảo không có tí vết nào cả. Sau một thoáng thất thần thì Kinh Thiên trầm nghĩ: "Đây không phải là dung mạo của Tinh Linh tộc hay sao".

Long ca lúc này thấy thế thì cũng lên tiếng: "Đâu chỉ là Tinh Linh tộc, mà còn có khí tức của Tinh Linh Hoàng nữa, mặc dù Tinh Linh tộc nổi tiếng về dung mạo nhưng cũng không tới mức như vậy đâu, không có dòng máu hoàng giả thì không thể nào sinh ra khí chất và nhan sắc như vậy được".

Kinh Thiên nghe Long ca nói thế thì hấn cũng hiểu ra, hấn nhìn Hoa Hoa với vẻ mặt đầy thương xót, vẻ mặt của Hoa Hoa lúc này đã trắng bệch, không có tí sinh khí nào cả, thân người cô bé cũng gầy gò hơn xưa.

Kinh Thiên thở dài một hơi rồi đặt một tay lên đầu cô bé, hấn vận dụng Hoàng Kim Lôi để chữa trị cho Hoa Hoa, sau một lúc thì khuôn mặt của nàng cũng đã có tí khởi sắc, khi Kinh Thiên vừa điều trị xong thì Hoa Hoa đã tỉnh dậy khóc thét lớn: "Mẹ ơi, mẹ ơi".

Kinh Thiên thấy vậy thì đành ôm cô bé vào lòng: "Không sao cả, có ca ở đây, không ai làm gì Hoa Hoa đâu".

Cô bé vừa nhìn thấy Kinh Thiên thì lại khóc lớn hơn, hai tay nàng cứ nắm chặt áo của hấn, nước mắt chảy ra đã làm ướt hết áo của Kinh Thiên, nhưng hấn vẫn ngồi đó vẫn nhẹ nhàng ôm Hoa Hoa.

Hoa Hoa khóc được một hồi thì cảm thấy mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi, Kinh Thiên mới từ từ đứng dậy, hấn nghiêng răng nói: "Tung gia chó chết, ta sẽ trả các người cả vốn lẫn lãi".

Thấy khuôn mặt đầy sát khí của Kinh Thiên thì Ung Xuân Lan và Ung Vạn Lý cũng không nói được lời nào, chỉ đành đứng kè bên quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Hãn Thành

Sau khi Hoa Hoa ngủ thiếp đi thì Kinh Thiên lấy ra một cái áo khoác nhỏ mặc lên cho cô bé, hẩn ngay lại nhìn Xuân Lan và Ung Vạn Lý rồi nói: "Hiện giờ ta phải rời khỏi đây, Hoa Hoa sẽ đi cùng, trong thời gian vừa rồi đã làm phiền các người".

Thấy Kinh Thiên đã quyết định như vậy thì Vạn Lý và Xuân Lan chỉ đành gật đầu. Họ hiểu lý do tại sao Kinh Thiên đem theo Hoa Hoa.

Vì ở đây Ung gia không thể lúc nào cũng bảo vệ cô bé được, dù sao nàng cũng không phải nhân vật gì quan trọng của Ung gia, với lại cho dù Tung gia có ám sát cô bé thì Ung gia cũng không thể làm gì bọn chúng.

Cho nên Kinh Thiên đã quyết định đem Hoa Hoa theo, dù sao mẹ cô bé cũng vì bản thân hẩn mà bị đám Tung gia giết chết, nói thế nào một phần trách nhiệm cũng thuộc về Kinh Thiên.

Hẩn không thể bỏ lại Hoa Hoa một mình như thế này được, sau một lúc chuẩn bị thì Kinh Thiên đã cõng Hoa Hoa phóng đi.

Lúc này hẩn phải lập tức đi tới Hãn thành, vì ở đây có chi nhánh của Lăng Vân hội quán. Nhu Thủy đã dặn hẩn nếu kiếm được thứ gì tốt thì cứ đem tới đó bán, bảo đảm hẩn sẽ được một cái giá hợp lý.

Sau khi ẩn mình đi ra được khỏi thành một khoảng thật xa thì Kinh Thiên mới tìm một gốc cây ngồi lại nghỉ ngơi, hẩn huyết sáo gọi Tiểu Hắc Bạch tới rồi lấy viên hắc châu ra để xem đường đi tới Hãn thành.

Sau khi xem bản đồ xong thì hẩn biết được quãng đường từ Tung thành tới Hãn thành cũng không xa mấy, đi khoảng hai ngày đường sẽ tới.

Nếu như với tốc độ hiện nay của Kinh Thiên mà đi tới Hãn thành trong vòng hai ngày thì có lẽ hơi quá sức, nên hẩn phải triệu hồi Bôn Lôi Mã ra để đi. Khi Bôn Lôi Mã vừa xuất hiện thì nó liền nhìn Tiểu Hắc Bạch với ánh mắt đối địch, ngay cả Tiểu Hắc Bạch cũng cảm giác được đây là đối thủ của nó.

Kinh Thiên thấy vậy thì ra lệnh cho hai con thú không gây hấn gì với nhau nữa, rồi hẩn nhảy lên người Bôn Lôi Mã, nó hí lên một tiếng dài liền lập tức phóng đi, Tiểu Hắc Bạch do còn yếu và tốc độ không bằng Bôn Lôi Mã nên nó đã biến nhỏ lại thành một đầu sói con rất đáng yêu rồi nằm trong tay của Kinh Thiên.

Khi dừng tới Bôn Lôi Mã thì không thể nào đi đường chính được, vì sẽ gặp rất nhiều tai mắt, nên Kinh Thiên phải đi đường vòng, mặc dù là nói đường vòng nhưng với tốc độ của Bôn Lôi Mã thì chỉ cần chạy một ngày đường là tới.

Đôi khi Hoa Hoa cũng tỉnh lại trong lúc lên đường, nhưng bây giờ cô bé cũng đã bình tĩnh hơn được chút xíu, nhưng do cơ thể vừa mới thay đổi quá lớn làm cho Hoa Hoa không thể nào thích ứng được nên cô bé cứ ngủ suốt trên lưng Bôn Lôi Mã.

Sau một ngày đi đường thì Kinh Thiên đã thấy được một tòa thành rất lớn và thô ráp xuất hiện trước mắt.

Tòa Hãn thành này còn bảo vệ chặt chẽ hơn cả Tung thành, người của Hãn gia canh gác rất cẩn mật, mà tên nào cũng toàn là nhị phẩm sơ kỳ, cho nên trong Hãn thành có thể nói là rất bình yên, là nơi thiên đường cho đám thương gia tới đây buôn bán.

Khi gần tới nơi thì Kinh Thiên đã thu hồi Bôn Lôi Mã lại rồi xếp hàng theo dòng người đông đúc từ từ tiến vào Hãn thành.

Đoàn người này có thể nói là long xà hỗn tạp, có đủ mọi loại người từ những tên dong binh cho đến thương gia và đạo tặc.

Khi Kinh Thiên thấy đạo tặc thì hẩn cũng thoáng bất ngờ, tại sao cái đám này lại dám mò vào Hãn thành, chẳng lẽ bọn chúng muốn gây sự.

Thật ra quy định của Hãn thành không phân biệt người nào vào thành của họ cả, đôi khi những tên cường hào ác bá cũng vào thành để mua vui và buôn bán những vật phẩm bọn chúng cướp được, chỉ miễn sao không gây sự trong thành thì Hãn gia đều liếc mắt làm ngơ.

Kinh Thiên không thèm nhìn đám người đó nữa mà lặng lẽ nắm tay Hoa Hoa từ từ tiến vào thành. Lúc này Hoa Hoa đang ôm Tiểu Hắc Bạch trong tay, cô bé luôn chơi đùa và vuốt ve với nó, đối với con gái thì những con vật nhỏ nhắn đáng yêu như vậy thật không thể cưỡng lại.

Khi sắp đi đến cửa thành thì một tên công tử mặt mày trắng trẻo như con gái đi tới gần chỗ Kinh Thiên, bỗng nhiên hẩn lật tay hất nón của Hoa Hoa xuống, làm lộ ra vẻ mặt tinh xảo như ngọc của cô bé.

"Ha ha ha, không ngờ lại có một con bé tinh linh đẹp đến như vậy, ta nhớ lũ này ở nhân tộc đã lui về quy ẩn rồi mà, sao giờ lại xuất hiện ở đây". Tên này vừa nói xong thì liền đưa tới ánh mắt của tất cả mọi người gần đó, có người vì hiếu kỳ, có người vì thèm thường.

Vì nữ tinh linh ở nhân tộc bán được giá rất cao, những tên quý tộc rất ưa chuộng mặt hàng này, vì những nữ tinh linh có sắc đẹp mà hiếm có cô gái nào ở nhân tộc so được với họ.

Thấy biểu hiện khiếm nhã của tên đó thì Kinh Thiên liền cau mày, đúng là cái nơi hỗn tạp này thì loại người nào cũng có thể gặp a, ngay cả những tên chán sống cũng thế.

Kinh Thiên nhìn hấn với ánh mắt tràn đầy sát khí. Tên công tử đó sau khi đón nhận ánh mắt đó của Kinh Thiên thì toàn thân hấn cảm thấy lạnh buốt.

Nhưng tên công tử đó chột lui về sau vài bước, hấn vận thiên lực toàn thân để chống lại, mặc dù nhìn hấn có vẻ biến thái thích mấy tiểu nữ hài nhưng không ngờ tu vi cũng đạt tới nhị phẩm trung cấp cấp mười lăm nha.

Kinh Thiên không thèm để ý tới tu vi tên này cao bao nhiêu, hấn chỉ phát ra một đám về phía đan điền của tên công tử này.

Rầm!

Một tiếng nổ vang lên, khi tất cả mọi người nhìn lại thì chỉ thấy tên công tử kia đã bị đánh văng thẳng vào gốc cây ven đường, máu từ miệng của hấn rỉ ra không ngừng.

Kinh Thiên ra tay rất độc ác, hấn đánh vào đan điền của tên công tử đó làm cho đan điền của hấn bị thương, dù sau này có chữa trị được thì cũng để lại di chứng không cách nào tu luyện thành cường giả được nữa.

Nhìn thấy một màn này thì đám hạ nhân của hấn mới lập tức động thân xông tới. Cả đám đều không ngờ tốc độ của Kinh Thiên lại nhanh như vậy, không nói gì đã ra tay đánh người nên làm cho bọn chúng trở tay không kịp.

Kinh Thiên thấy đám ruồi nhặng này quá mức phiền phức nên hấn vận khôi thiên lực lên tới tam phẩm, thiên lực phát ra ào ạt làm cho từng cơn gió mạnh thổi qua cả đám đằng trước.

Nhìn thấy cảnh này thì ai nấy đều thất thanh la lên: "Là cao thủ tam phẩm đó"

"Không ngờ tên này trẻ tuổi như vậy mà lại là cao thủ tam phẩm a".

"Sát khí lúc trước hấn phóng ra thật lạnh người, tên này không dễ chọc vào đâu".

Trong lúc đám người kia bàn tán xôn xao thì cả đám hạ nhân của tên công tử hồi nãy đều đã bị khí thế của Kinh Thiên nghiền ép cho đá cả ra quần.

Kinh Thiên nhìn bọn chúng rồi hừ lạnh một cái xong hấn đã dẫn Hoa Hoa đi về phía trước.

Sau khi hiển lộ ra tu vi của mình thì đám người đằng trước đều đứng dạt sang hai bên nhường đường cho Kinh Thiên.

Khi Kinh Thiên vừa đi xong thì những lời bàn tán lại vang lên.

"Hình như cái tên trắng trẻo biến thái hồi nãy là đứa con út của Hứa gia ở Hứa thành đấy".

"Hèn gì ta lại thấy quen như vậy, nếu nói như thế thì tên kia xui rồi, dám đụng vào Hứa gia a"

"Nghe nói Hứa gia vừa được thăng lên làm gia tộc trung cấp khi trong gia tộc bọn chúng có một người đột phá lên ngũ phẩm đấy, hiện giờ đã đủ sức đứng ngang hàng với Tung gia, Hân gia và Ứng gia rồi".

"Hắc hắc, lần này sẽ có việc vui xảy ra rồi, nghe nói trong Hân thành cũng có một phòng đấu giá của Hứa gia a, trong đó cũng có một tên cao thủ tam phẩm sơ kỳ đỉnh phong trấn giữ nữa đấy".

Kinh Thiên không thèm nghe lời bàn tán đó mà hấn chỉ đi nhanh vào thành bán gấp số tài bảo mà hấn vừa thu được mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Ngân Quyền

Kinh Thiên sau khi vào thành thì hấn cũng thoáng bị kinh ngạc, nhân khí của Hân thành thật sự là quá đông đúc và nhộn nhịp.

Ở nơi này có đủ loại quán xá lập nên ở khắp nơi, nào là phòng đấu giá, tửu quán cao cấp, hay nơi bán binh khí, rồi nơi tụ tập ăn chơi của đám nhà giàu, có thể nói ở đây đều có đủ mọi thứ, mỗi quán lại có một đặc điểm khác nhau.

Hoa Hoa nhìn thấy nhiều người như thế thì cũng làm cô bé kinh sợ, tính tình của Hoa Hoa đã nhút nhát mà cô bé còn bị vết thương lòng sâu sắc như thế nên sinh ra tâm lý sợ đám đông cũng là việc bình thường.

Nhưng khi cô bé nhìn thấy những hàng quán bán đồ chơi trẻ em hai bên đường thì ánh mắt của tiểu loli này đã sáng rực lên.

Hoa Hoa nhìn những món đồ vật dễ thương đẹp đẽ đó với ánh mắt đầy mơ ước. Từ nhỏ hai mẹ con Hoa Hoa đã sống rất cơ cực và khó khăn nên cô bé chưa bao giờ được chính tay cầm những món đồ đắt tiền như thế.

Cảm thấy vẻ thèm muốn của Hoa Hoa nên Kinh Thiên dẫn cô bé lại một quầy hàng rồi mua cho nàng một cái nơ hình con bướm rất tinh xảo.

Hoa Hoa cầm cái nơ đó trên tay mà cứ cười không dứt, khuôn mặt cũng vui lên thêm vài phần. Cô bé vừa ôm Tiểu Hắc Bạch vừa đùa nghịch với cái nơ trông rất dễ thương.

Kinh Thiên đang từ từ đi dạo thì có một người trung niên, ăn mặc cũng khá rách rưới chạy lên cười cười nói: "Công tử, có phải công tử lần đầu tiên tới Hãn thành hay không".

Kinh Thiên nhìn hắn rồi nói: "Đúng vậy, đây là lần đầu tiên ta tới Hãn thành".

Tên rách rưới đó nghe Kinh Thiên nói thế thì ánh mắt sáng lên: "Ta tên là Lão Khất, mọi thứ ở trong Hãn thành này ta đều biết hết, nếu công tử không chê thì để lão dẫn đường cho".

Kinh Thiên thấy hắn nói vậy thì thoáng suy nghĩ, dù sau hắn cũng là lần đầu tiên tới đây, lạ nước lạ cái nên cũng phải tìm chỗ địa ở đây để hỏi một số thứ cho đỡ mất thời gian.

Kinh Thiên gật đầu với hắn: "Vậy người cứ dẫn đường đi".

Cái tên Lão Khất này vừa nghe nói vậy thì khuôn mặt niềm nở, hai tay xoa xoa vào nhau: "Nếu ta dẫn đường thì giá cả cũng không quá mắc, chỉ mười ngân lượng thôi".

Khi nghe vậy Kinh Thiên cũng giật mình, mười ngân lượng, sao người không ăn cướp đi, số tiền này đủ cho một gia đình ăn trong một tháng đó.

Nhưng Kinh Thiên không có thời gian mặc cả với hắn nên chỉ đành móc mười ngân lượng ra đưa.

Lão Khất sau khi nhận được tiền thì hắn liền cất vào túi, rồi bắt đầu giới thiệu sơ qua về Hãn thành cho Kinh Thiên biết.

Ở Hãn thành này không như các thành khác, ở đây mọi gia tộc đều có thể buôn bán một cách tự do không bị quản chế quá nhiều, chỉ cần nộp tiền thuế đầy đủ cho họ là được rồi.

Ngay cả lũ trộm cướp mà có tiền thì Hãn thành cũng đối đãi hắn như khách quý.

Kinh Thiên nghe vậy cũng gật đầu một cái. Không ngờ Hãn gia ở đây cũng quá biết làm ăn đi, càng nhiều người tới đây làm ăn thì sinh khí của họ cũng tăng lên đáng kể.

Cho dù có cạnh tranh khốc liệt thì cũng không liên quan tới Hãn gia, có việc gì thì ở chỉ cần xài một chút tiểu xảo mà thôi, đây chính là phạm vi của Hãn gia thì ai mà làm can thiệp.

Sau khi nghe lão khất nói sơ qua về Hãn thành thì Kinh Thiên lên tiếng hỏi: "Không biết Lăng Vân hội quán ở chỗ nào vậy".

Lão Khất nghe thấy Kinh Thiên hỏi thế thì ánh mắt sáng lên: "Lăng Vân hội quán thì ở gần trung tâm của Hãn thành, không biết công tử tới đó làm gì".

Kinh Thiên nghe Lão Khất nói thế thì hắn cũng chỉ trả lời cho qua: "Có một số việc mà thôi".

Mặc dù Kinh Thiên lịch lãm còn ít nhưng hắn việc có một số việc không nên nói cho người ngoài, nhất là những tên hám tiền như Lão Khất này.

Lão Khất trên đường dẫn Kinh Thiên tới Lăng Vân hội quán thì tò mò quay sang hỏi hắn: "Công tử có phải là một thành viên của Lăng Vân hội quán hay không".

Kinh Thiên quay sang nhìn hắn: "Ta không phải là thành viên của Lăng Vân hội quán, chả lẽ không phải hội viên thì không được đi vào".

Lão Khất trả lời: "Cũng không có gì, Lăng Vân hội quán là nơi tập trung những thiếu niên thiên tài trẻ tuổi ở khắp nơi, nếu như được làm thành viên của Lăng Vân hội quán thì sẽ được ưu đãi rất nhiều đấy".

Kinh Thiên chỉ gật đầu với hắn một cái rồi không nói chuyện gì nữa, Kinh Thiên cũng chẳng quan tâm tới hội quán này cho lắm, dù sao thì đây cũng là nơi mà Nhu Thủy giới thiệu hắn tới giao dịch mà thôi.

Lão Khất dẫn hắn đi rất lâu, một hồi sau thì đã đứng trước Lăng Vân hội quán, nơi đây người ra vào tấp nập, nhưng đa số đều là thiếu niên trẻ tuổi.

Cả đám thiếu niên đó ai nấy đều là thiên tài nên mắt lúc nào cũng đề cao hơn đầu, kiêu ngạo thập phần, không thèm để ý đến ai, ngoài người của hội quán ra thì chúng không thèm nói chuyện với người nào khác.

Lão Khất sau khi đưa Kinh Thiên tới đây thì hần cũng đã cáo từ, Kinh Thiên cũng không để ý đến nên hần liền cùng Hoa Hoa đi vào hội quán.

Kinh Thiên vừa đi tới đại môn của hội quán thì hai tên lính canh liền chặn đường hần lại: "Ngươi là ai, tới đây có việc gì".

Thấy ai tên lính canh này ăn nói hống hách cũng làm Kinh Thiên bất mãn, nhưng hần cũng không muốn gây chuyện làm gì, nên chỉ đáp lại: "Ta có một số thứ muốn giao dịch với hội quán".

Hai tên lính canh đang định nói chuyện thì một tên thiếu niên từ cửa hội quán bước ra, hần nhìn Kinh Thiên với ánh mắt khinh bỉ rồi nói: "Cái tên rách rưới như ngươi có gì hay mà đòi giao dịch ở đây".

Khi tên này vừa nói xong thì một đám thiếu niên đứng gần đó nhìn lại rồi cười phá lên, bọn chúng thấy bộ dạng giống nhà quê của Kinh Thiên nên dám ra xem thường.

Kinh Thiên thấy biểu hiện của đám này như thế thì hần liền cau mày lại, nhưng vẫn không ra tay: "Ta muốn giao dịch thứ gì thì có liên quan gì đến các ngươi, mau tránh đường đi".

Tên thiếu niên thấy Kinh Thiên không xem mình ra gì thì hần tức giận lên, rồi tung ra một quyền về phía Kinh Thiên: "Ngươi đã hống hách như vậy thì ta đánh cho ngươi chừng nào nghe lời thì thôi".

Thấy một quyền kia sắp chạm vào mặt mình nhưng Kinh Thiên vẫn bình tĩnh nhìn hần với ánh mắt lạnh băng, Kinh Thiên cũng tung ra một quyền.

Ầm!

Hai quyền chạm nhau gây ra động tĩnh cực lớn, từng luồng sóng ba động phát tán ra bốn phía.

Thấy có người đánh nhau thì đám thiếu niên gần đó tò mò lại gần xem, ai nấy cũng bàn tán xôn xao.

"Hừ, lại có người dám đối quyền với Ngân Quyền ở đây à".

"Nhìn mặt tên kia giống nhà quê như thế chắc đây là lần đầu tiên ra ngoài lịch lãm a, chả trách sao dám đụng Ngân Quyền, tên kia dù sao cũng là đệ tử của Quyền Tông đây, mặc dù hần cũng không nổi danh gì lắm trong tông phái".

Khi mọi người đang bàn tán thì chỉ thấy thân ảnh của Ngân Quyền đã bị đánh bay ra ngoài. Kinh Thiên tức giận dậm chân một cái rồi phóng lên, nện một quyền vào ngực của Ngân Quyền.

Ngân Quyền bị trúng một chiêu của Kinh Thiên thì thân thể hần lại lần nữa bị đánh bay vào trong hội quán, cả thân thể của hần bị lún sâu vào vách tường.

Cả đám thiếu niên nhìn thấy cảnh này thì đều ngây ngốc hết, ai cũng không ngờ rằng Kinh Thiên chỉ dùng hai chiêu đã đánh bại được Ngân Quyền.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Giao Thủ Với Lăng Cốt

Đám lính canh của Lăng Vân hội quán thấy Kinh Thiên dám dă thương người của họ thì đã tập trung lại vây quanh Kinh Thiên.

Hoa Hoa thấy cả đám người chĩa đao kiếm về phía cô bé và Kinh Thiên thì làm cho nàng hoảng sợ mà khóc lớn lên, nàng không thể nào quên được cảnh tượng mẹ mình bị giết trước lưỡi kiếm lạnh buốt kia.

Kinh Thiên thấy Hoa Hoa như thế thì hần xoa đầu cô bé một cái: "Không sao, có ca ca ở đây thì không ai đụng tới muội được đâu".

Hoa Hoa thấy bàn tay ấm áp của Kinh Thiên đặt lên đầu mình thì cô bé liền không khóc nữa, mà chỉ đứng nép vào người của Kinh Thiên.

Kinh Thiên nhìn đám lính canh này rồi hần bắt đầu vận khởi thiên lực, thiên lực tỏa ra làm cho không khí ở đây cũng thêm nặng nề, hai mắt của Kinh Thiên tràn đầy sát khí.

Mặc dù nói nơi đây là chỗ của Nhu Thủy nhưng hần cũng không chịu để ai uy hiếp mình, nếu các ngươi thích gây sự thì ta đây liền mạnh động một phen vậy.

Đám lính canh cảm nhận thấy sát khí lạnh buốt của Kinh Thiên thì cả đám đều thấy không ổn, tên này không phải bình thường.

Bọn chúng chỉ đứng đó nhưng không tên nào dám ra tay trước cả, bọn họ đều bị khí thế của Kinh Thiên chế trụ không cách nào hành động được.

Lúc này một lão già từ trên lầu của hội quán đi xuống, anh mắt người này thâm trầm nhìn Kinh Thiên: "Vị tiểu huynh đệ đây cũng thật là to gan a, dám tới Lăng Vân hội quán của chúng ta gây chuyện".

Kinh Thiên nhìn lão già này rồi đánh giá một phen: "Khí tức của lão này thật không thể xem thường, ta đoán chừng cũng là tam phẩm cao cấp đỉnh phong rồi, chắc lão ta là quản gia ở đây".

Kinh Thiên thấy tu vi của ông lão này mặc dù cao hơn mình nhưng hắn vẫn không sợ tí nào, có thể hắn đánh không lại nhưng thoát thân ra khỏi nơi đây vẫn dư sức, nên Kinh Thiên nhìn hắn rồi nói: "Hắn không tôn trọng ta thì ta cũng không cần tôn trọng hắn mà thôi, dù hắn là con của hoàng đế ta cũng đánh".

Lão già này thấy Kinh Thiên nói thế thì cười lớn: "Ha ha ha, thanh niên thời nay quả là táo bạo, thật không xem ai ra gì".

Lão ta vừa nói xong thì tung ra một chưởng về phía Kinh Thiên, Kinh Thiên thấy vậy thì liền chấp hai ngón tay lại thành kiếm điểm vào lòng bàn tay của lão.

Khi chỉ kiếm của Kinh Thiên chạm tới chưởng của lão già đó thì hắn cảm thấy thiên lực cường đại bộc phát ra làm cho bản thân nhất thời khó chống đỡ.

Kinh Thiên phải lùi lại hơn mười bước mới ổn định lại được thân thể, qua lần giao thủ này thì Kinh Thiên biết bản thân mình đã thua rồi.

Mặc dù về tu vi Kinh Thiên không bằng lão ta nhưng nếu hắn dùng hết lá bài tẩy của mình thì phần thắng thuộc về ai vẫn còn chưa biết.

Lão già đó sau khi đón nhận một kiếm của Kinh Thiên thì cũng cảm thấy ngạc nhiên: "Không ngờ tên trẻ tuổi này có kiếm khí lại mạnh và sắc bén đến thế, ta cảm nhận được kim lực của hắn thật không bình thường, chẳng lẽ là đệ tử của Kiếm tông".

Mặc dù Kiếm Tông không là gì so với gia tộc nhưng dù sao đây cũng là việc làm ăn, không nên gây thù chuốc oán quá nhiều, nếu ảnh hưởng tới hội quán thì phu nhân cũng không bỏ qua cho ông.

Thấy Kinh Thiên không đơn giản như vẻ bề ngoài nên lão già này hỏi: "Không biết vị tiểu huynh đệ này tại sao lại ra tay độc ác với người của hội quán ta a".

Kinh Thiên không biết tại sao lão già này đột nhiên thay đổi thái độ thì hắn đáp lại: "Có người giới thiệu ta tới đây giao dịch, nhưng ta vừa tới thì tên kia chạy ra chặn đường, còn cố tình gây sự nên ta giáo huấn hắn một phen thôi".

Lão già này nghe Kinh Thiên nói có người giới thiệu hắn tới nên khuôn mặt cũng giãn ra vài phần: "Ồ, thì ra là hiểu lầm, mong người đừng để bụng, nếu có đồ gì cần giao dịch thì mời đi theo ta".

Sau khi nói xong thì lão già này đã dẫn Kinh Thiên đi lên lầu hai của hội quán, còn đám thiếu niên ở dưới thì chạy lại giúp đỡ tên Ngân Quyền kia.

Mấy tên thiếu niên thiên tài này thấy biểu hiện vừa rồi của Kinh Thiên thì chúng không dám xem thường nữa, người này có thể đỡ được một chưởng của quán chủ chắc cũng không phải hạng tầm thường gì.

Sau khi đi lên lầu hai thì lão già đó mời Kinh Thiên ngồi xuống một cái bàn bằng bạch ngọc ở giữa lầu.

Lão ta dò xét Kinh Thiên một hồi rồi hỏi: "Không biết là vị nào đã giới thiệu công tử tới đây, và phải cho ta xem tín vật của người đó nữa".

Kinh Thiên nghe ông ta nói vậy thì hắn lấy từ không gian giới chỉ ra một cái lệnh bài màu trắng, đây là lệnh bài mà Nhu Thủy đã đưa cho hắn trước lúc rời đi.

Lão già thấy động tác của Kinh Thiên như thế thì liền tròn mắt: "Không ngờ trẻ như vậy mà lại có không gian giới chỉ trên người a, thật là không bình thường".

Nhưng khi ông ta nhìn xuống lệnh bài đặt trên bàn thì khuôn mặt liền hoảng sợ, mồ hôi chảy ra đầy đầu, hai tay ông ta run run rồi từ từ nâng cái lệnh bài lên xem: "Trời ạ, đây là lệnh bài của Nhu Thủy tiểu thư mà, chẳng lẽ tên này là Kinh Thiên, người mà tiểu thư đang tìm kiếm, không xong rồi hồi nãy ta còn đánh hắn một chưởng nữa".

Kinh Thiên thấy biểu hiện kỳ lạ này của ông ta thì cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, một lúc lâu sau lão già này bình tĩnh lại rồi nói: "Thật không ngờ công tử lại là bạn của tiểu thư, ta thật thất lễ vì chuyện vừa rồi, mong công tử bỏ qua".

Kinh Thiên nghe lão ta nói vậy thì hắn đã hiểu ra chuyện gì rồi: "Không sao cả, chỉ là hiểu lầm mà thôi".

Lão già này nghe Kinh Thiên nói thế thì cũng cười một cái: "Kinh Thiên công tử thật rộng lượng, lão tên là Lăng Cốt, nếu công tử có chuyện gì thì cứ nói".

"Ta có một số thứ muốn bán cho hội quán mà thôi" Kinh Thiên vừa nói xong thì trên bàn đã xuất hiện rất nhiều loại thảo dược quý hiếm, rồi phía dưới sàn nhà còn xuất hiện một đồng xương cốt của thiên thú.

Lăng Cốt nhìn đám dược liệu xuất hiện trên bàn thì hai mắt sáng lên, lão ta không ngờ đây đều là dược liệu quý hiếm, có vài loại mà trong dược trang của Lăng gia cũng không có như Huyết Hòa Thảo, Linh Cốt Đằng, Tử Mộc.

Kinh Thiên chỉ vào đồng dược liệu và đám xương cốt rồi nói: "Ông định giá xem chỗ này đáng giá bao nhiêu, ta nghĩ ông cũng không ép giá ta đâu".

Lăng Cốt nghe Kinh Thiên nói thế chỉ biết cười khổ, nếu là người ngoài hoặc vài tên trong hội quán thì chắc chắn ông đã ép giá rồi, nhưng tên này lại do Nhu Thủy tiêu thư giới thiệu tới thì cho ông ta mười lả gan cũng không dám ép giá, chỉ sợ phải mua với giá cao hơn một chút mà rồi.

Lão ta kêu người đem lên cho Kinh Thiên một chén trà rồi ông đem hết đồng dược liệu kia đi để định giá, còn Kinh Thiên thì ngồi ở lại mà từ từ chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Phiên Phức Tới Cửa

Trong lúc Kinh Thiên đang giao dịch ở tầng hai, thì Hoa Hoa đang được đãi một bữa thịnh soạn ở dưới lầu, sau khi thấy thực lực của Kinh Thiên thì không ai dám vô lễ với cô bé nữa.

Kinh Thiên vừa ngồi chờ đợi vừa xem xét xung quanh, hắn cũng phải cảm thán với độ giàu có ở hội quán này, chỉ cái bàn bằng bạch ngọc ở đây thôi cũng đã không tầm thường rồi.

"Ta nghĩ cái bàn này đem ra bán chắc mua được một cả cái thành này a" Long ca nhìn thấy cái bàn tinh xảo như vậy hắn cũng đỏ mắt, thật sự gia tộc này quá giàu có đi.

"Uy, cái bàn này lại đáng giá như vậy, hình như nó có cùng chất liệu với lệnh bài của Nhu Thủy a" Kinh Thiên nghe xong cảm thấy kinh ngạc vài phần.

"Nếu ta đoán không lầm thì đây Tịnh Hồn Ngọc, đó là một loại ngọc rất hiếm, ít ai biết nơi tìm được nó, giá trị thì khỏi phải bàn rồi, vì nó có tính năng tịnh hóa linh hồn, làm cho linh hồn người ta không còn sát khí và cảm thấy nhẹ nhàng thư thái, nếu trong lúc luyện công mà để một miếng ngọc này ở bên thì sẽ không sợ bị tẩu hỏa nhập ma a" Long ca liền giải thích cho Kinh Thiên về lai lịch của khối ngọc.

Kinh Thiên nghe xong cũng gật đầu, hắn không lạ gì đối với sự giàu có của gia tộc Nhu Thủy, nhưng Kinh Thiên không hiểu tại sao gia tộc này lại khoái những đồ vật có tính năng làm cho linh hồn và tâm trí thanh tịnh tới vậy, nào là Thanh Tâm Trúc, Bách Linh Trà, giờ có cả Tịnh Hồn Ngọc nữa, nếu ba loại này dùng chung với nhau thì cho dù là đại ma đầu như sư phụ cũng không thể nào phát ra nổi sát khí.

Kinh Thiên xem xét qua một hồi thì Lăng Cốt đã từ trong phòng đi ra, trong tay hắn còn cầm một cái thẻ hoàng kim lấp lánh, phía trên đó còn có những hoa văn hình bạch vân rất tinh xảo.

"Đã để Kinh Thiên công từ đợi lâu". Lăng cốt nhìn Kinh Thiên nói.

"Không có gì, không biết ngày đã định giá đồng đồ vật ta đem tới chưa". Kinh Thiên trả lời với Lăng Cốt rồi hỏi về giá cả của đồng tài bảo kia.

"Ta đã định giá xong rồi, mớ dược liệu đó đáng giá sáu mươi bảy lượng vàng, còn xương cốt của thiên thú thì đáng giá một trăm lẻ ba lượng vàng, tổng cộng là một trăm tám mươi lượng vàng a". Lăng Cốt gật đầu trả lời hắn.

Kinh Thiên sau khi nghe xong giá cả thì cũng thoáng kinh ngạc: "Sao lại như vậy, đồng xương cốt thiên thú kia còn đáng giá hơn dược liệu à".

Lăng Cốt thấy Kinh Thiên khó hiểu thì hắn giải đáp: "Kinh Thiên công từ không biết thôi, trong mớ dược liệu đó chỉ có vài loại là quý hiếm, nên tính tổng giá không cao cho lắm, nhưng xương cốt của thiên thú lại khác, vì thời đại chiến tranh sắp nổ ra nên nhu cầu về khí cụ rất cao nha, nếu ta đem bán lại cho quân đội thì giá cả ít nhất cũng hơn vài phần".

Kinh Thiên nghe nói xong thì nhớ lại những gì Lôi Đế đã đề cập tới, chỉ vài năm nữa thôi phong ấn của thế giới này sẽ được khai thông, đến lúc đó chiến tranh chắc chắn sẽ nổ ra, nên các tộc phải tăng cường thực lực cho quân đội. Giờ hắn cũng hiểu tại sao đám xương cốt đó lại đáng giá như vậy.

Kinh Thiên khi nghĩ tới đây thì đôi mắt hắn sáng lên, chỉ là nhị phẩm thiên thú thôi đã có giá cao như vậy, nếu như ta bắt tam phẩm trở lên không biết sẽ thế nào, chưa nói ta còn biết một loại thú là nguyên liệu tốt nhất để làm binh khí nhưng lại dễ bắt nữa, và số lượng của tụi nó không nhỏ tí nào, chả lẽ thời cơ làm giàu của ta đã tới.

Lăng Cốt không biết được suy nghĩ trong đầu của Kinh Thiên, hắn đi tới ngồi xuống bàn rồi đưa cái thẻ hoàng kim cho Kinh Thiên: "Kinh Thiên công từ, đây là thẻ hoàng kim chứa số tiền giao dịch, cái thẻ này cho Lăng gia ta làm ra nên được lưu hành khắp nhân tộc, ngoài ra khi công từ muốn mua bất cứ thứ gì ở hội quán thì đều được giảm giá hai phần, khi nào cần dùng thì truyền thiên lực vào lấy ra số tiền mình muốn là được".

Kinh Thiên nhận tấm thẻ từ tay Lăng cốt xong rồi nói: "Đa tạ đã giúp đỡ, sau này có gì cần ta sẽ tới chỗ ngài giao dịch".

Lăng Cốt nghe Kinh Thiên nói xong thì ánh mắt hần sáng lên: "Đa tạ công tử chiếu cố, sau này cần cứ tới gặp lão, lão không để công tử chịu thiệt đâu".

Lăng Cốt vui mừng cũng có lý do của nó, mặc dù trong cùng một tộc nhưng Lăng Vân hội quán ở mỗi thành lại có sự phân cao thấp khác nhau, sẽ dựa vào số tiền kiếm được mà luận công ban thưởng, nếu như ông từ chỗ của Kinh Thiên kiếm được bội tiền thì phu nhân chắc chắn sẽ xem xét và đề bạt mình, như vậy địa vị trong gia tộc sẽ cao thêm một tí.

Sau khi giao dịch xong thì Kinh Thiên nói vài câu với Lăng Cốt rồi hần cũng cáo từ. Lăng Cốt thấy vậy thì tiễn Kinh Thiên ra cửa. Lúc hai người vừa đi xuống lầu thì lại thấy một đám thanh niên đang vây quanh Hoa Hoa mà cười nói.

Cô bé Hoa Hoa này quá xinh xắn và dễ thương nên đám thanh niên cũng thấy yêu thích vài phần, dù sao nàng cũng mang nhan sắc thượng đẳng của tinh linh tộc thì mấy ai mà cưỡng lại nổi.

Hoa Hoa vừa thấy Kinh Thiên đi xuống thì cô bé chạy tới với vẻ mặt hưng phấn nói: "Kinh Thiên ca ca nhìn này, mấy ca ca ở đây mua cho muội rất nhiều đồ ăn ngon nha, còn tặng quà cho muội nữa đó".

Kinh Thiên nở nụ cười rồi xoa đầu Hoa Hoa: "Vậy tốt lắm, mà muội có đa tạ người ta chưa đấy".

Hoa Hoa vừa nghe Kinh Thiên nói xong thì cô bé liền ngẩn ngơ, khuôn mặt xấu hổ rồi cúi xuống. Kinh Thiên thấy vậy chỉ cười hi hi, rồi ôm quyền hướng về đám thanh niên kia: "Đa tạ các vị đã có lòng tốt, chuyện gì có qua thì phải có lại, hôm nay ta dùng một vạn lượng vàng chiếu đãi tất cả mọi người được chứ".

Kinh Thiên là loại người sòng phẳng, nếu người kính trọng ta thì ta kính trọng lại nhiều lần, nên hần thấy đám thanh niên này đối với Hoa Hoa như thế thì hần thấy rất hào cảm mà ra tay chiếu đãi.

Khi nghe Kinh Thiên nói thế thì đám thanh niên liền hoan hô vui mừng, nhưng có vài người thì kinh ngạc, bọn chúng không ngờ rằng một tên ăn vận bình thường như Kinh Thiên lại có tài lực như vậy, tất cả những người ở đây đều đánh chủ ý sau này phải kết giao với Kinh Thiên, người sáng khoái như vậy thật là hiếm gặp, còn chọc tới hần thì... Nhìn thấy ví dụ trước mắt là Ngân Quyền thì ai nấy cũng phải kiêng dè mấy phần.

Kinh Thiên lấy ra một vạn lượng vàng giao cho Lăng Cốt rồi hần cũng cáo từ rời đi.

Kinh Thiên đã giải quyết xong mọi chuyện ở đây nên hần cũng không muốn nán nã gì nữa mà đi một mạch ra khỏi cửa thành.

Hần chạy tới một chỗ vắng vẻ định thả Bôn Lôi Mã ra thì những tiếng xé gió vang lên, đúng lúc nhìn lại thì đã có khoảng hơn năm người đang đứng xung quanh hần.

Một tên cao to bước lên nói: "Hừ tên khốn khiếp nhà ngươi dám đa thương thiếu gia của ta, nên chúng ta tới đây để đòi lại mặt mũi a".

Một tên khác khuôn mặt gầy gò không có sinh khí bước ra nói: "ngươi là gan cũng không nhỏ tí nào, ngay cả thiếu gia của Hứa gia ta mà cũng dám đụng, thật là chán sống rồi".

Kinh Thiên nhìn thấy mấy tên này thì hần cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra, thì ra đám người này là thuộc hạ của tên bị hần đánh ngoài thành. Do ở Hãn thành không cho phép lạm loạn nên bọn chúng phải đợi mình ra ngoài rồi đi theo.

Kinh Thiên vừa kiếm được một số tiền lớn nên tâm tình hưng phấn không có tí cảnh giác nào mới để đám này bám đuôi được, nghĩ tới đây hần thời dài một cái: "Thật sự là tâm tình tu luyện chưa tới a, phải còn lịch lãm dài dài".

Kinh Thiên nhìn qua năm người này thì hần chỉ cười khinh thường, tên có tu vi cao nhất chỉ vừa mới đạt tới tam phẩm sơ cấp như hần. Mặc dù tên đó có tu vi ngang Kinh Thiên nhưng chiến lực thì còn phải xem lại.

Kinh Thiên chủ tu là đế cấp công pháp trong thiên hạ, thân thể còn được hấp thu Bích Thủy hần, mà thiên lực của hần cũng ổn định và căn cơ rất kiên cố nên những tên tam phẩm bình thường Kinh Thiên còn không để trong mắt.

Kinh Thiên định vận khởi thiên lực giải quyết hết đám này thì hần cảm giác được nguy hiểm, khi ngưng thần nhìn lại thì hần thấy ở trên thân cây phía trước có hai người đang đứng: "Không ngờ đều là tam phẩm trung kỳ, một tên tam phẩm trung kỳ sơ giai, một tên tam phẩm trung kỳ cao cấp, lần này rắc rối rồi".

Kinh Thiên cảm thấy hoảng sợ cũng là việc bình thường, chỉ một tên trong đó với cái đám này thôi muốn đối phó đã mệt rồi, vậy mà lại có tới hai người. Nếu như chỉ có một mình Kinh Thiên thì hần dù đánh không lại cũng có thể chạy thoát thân, nếu ép hần tới đường cùng thì liều mạng cũng sẽ giết được hết đám Hứa gia, nhưng lần này hần còn mang theo Hoa Hoa nữa.

Kinh Thiên khi nghĩ tới đây thì sắc mặt hần cũng trầm xuống, nhìn hai tên kia rồi nói: "Không ngờ chỉ vì giết một người như ta mà phải huy động tới hai cao thủ a".

Một tên tóc dài đứng trên cây nhìn Kinh Thiên nói: "Ta là Hứa Đào, hôm nay tới chỉ để tránh trường hợp không may xảy ra thôi, nếu cái đám đó không giải quyết được ngươi thì chúng ta mới ra tay".

Một tên đầu trọc đứng kế bên hần nói tiếp: "Ta là Hứa Định, mục đích ta tới đây cũng như hần, Hứa gia ta làm việc luôn muốn nắm chắc, nên không

thích những việc rủi ro xảy ra".

Kinh Thiên nhìn đám người đó chỉ cười lạnh một cái nói: "Vậy các ngươi thật xui xẻo rồi, ta chính là biến số mà các ngươi không ngờ tới, ta dạy các ngươi một điều, khi muốn giết ai đó thì phải tìm hiểu mọi tin tức của hắn rồi hãy ra tay".

Kinh Thiên vừa nói xong thì đám người Hứa gia cười lớn lên, Hứa Đào nhìn Kinh Thiên với ánh mắt khinh bỉ: "Ha ha ha, ta không ngờ được đám thanh niên thời nay thật sự bá đạo nha".

Nhưng không đợi hắn đắc ý thì Kinh Thiên đã hét lên: "Bôn Lôi Mã".

Sau tiếng hét của Kinh Thiên thì những tiếng sấm vang trời đã nổ ra, lam quang chói mắt chiếu rọi khắp mọi nơi, một luồng uy áp khủng khiếp đè nặng lên người của đám Hứa gia. Rồi một con Lam Mã to lớn từ từ xuất hiện trước mắt chúng

Một lúc sau khi tất cả bọn chúng nhìn lại thì cặp mắt liền co rút, cổ họng thì khô khốc, mồ hôi lạnh chảy ra đầy người, bọn chúng chỉ thều thào được bốn chữ: "Ngũ Phẩm Thiên Thủ".

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Một Mẻ Hốt Gọn

Khi đám người Hứa gia nhìn thấy Bôn Lôi Mã thì bọn chúng đều đã ngây ngốc hết rồi, da đầu tê dại, bản thân không còn lí trí nữa, thật sự bọn chúng không ngờ Kinh Thiên lại mang theo một đầu ngũ phẩm thiên thủ bên thân.

Kinh Thiên thả Bôn Lôi Mã ra vì không muốn dây dưa với cái đám này, lần trước khi chống lại một tên tam phẩm cấp 24 thôi mà đã gần như đưa hắn vào chỗ chết, nếu không mượn sự mạnh mẽ của Diệt Tuyệt thần kiếm thì hắn cũng không có cơ hội đứng ở đây.

Mặc dù lúc này Kinh Thiên đã đột phá lên tam phẩm, thiên lực mạnh mẽ hơn trước nhiều lần nhưng hắn cũng không muốn mạo hiểm làm gì, hắn cảm giác được hai tên này còn mạnh mẽ hơn tên đầu lĩnh hắc y nhân lúc trước vài phần, với lại còn có Hoa Hoa ở bên nên hắn không dám mạnh động.

Bôn Lôi Mã hiện ra đứng chắn trước người Kinh Thiên, nó dùng ánh mắt khinh bỉ quét về đám người Hứa gia, dường như bọn chúng không xứng đáng cho nó ra tay vậy.

Kinh Thiên thấy biểu hiện đó của Bôn Lôi Mã thì hắn chỉ biết lắc đầu, chẳng trách mà con lôi mã này là thành viên của một trong tứ đại gia tộc của thiên thú a, cái tính khí cao ngạo này đã ăn vào trong máu từ lúc tụi nó sinh ra rồi.

Kinh Thiên nhìn Bôn Lôi Mã rồi nói: "Giải quyết nhanh gọn đi, chúng ta không có thời gian đâu".

Khi nghe Kinh Thiên nói thế thì tên Hứa Đào mới lên tiếng: "Tiểu tử, ngươi biết đụng chạm tới Hứa gia ta thì hậu quả thế nào không, cho dù ngươi có ngũ phẩm thiên thủ bảo vệ cũng sẽ gặp tai họa mà thôi".

Kinh Thiên nhìn hắn với ánh mắt hờ hững: "Nếu ta giết sạch đám các ngươi ở đây thì ai mà biết được do ta làm".

Sau khi nghe câu nói đó của Kinh Thiên thì Hứa Đào và Hứa Định biết mọi chuyện không ổn nên chúng đã ngay lập tức vận khởi tu vi lên tới đỉnh phong rồi phóng đi.

Nhưng hai tên đó chưa chạy được bao xa thì một tiếng hí vang lên, rồi hai luồng lam lôi như dòng sông nhỏ đã bắn ra, đuổi theo bọn chúng.

Hứa Đào nhìn thấy luồng lam lôi kia sắp chạm tới mình thì hắn bỗng dưng nắm lấy cổ áo của Hứa Định, bất chợt bị Hứa Đào hạ thủ làm cho Hứa Định ngạc nhiên: "Hứa Đào, tên khốn kiếp nhà ngươi".

Hứa Định vừa nói xong thì Hứa Đào đã nắm lấy hắn quăng về phía trước để đỡ luồng lam lôi kia của Bôn Lôi Mã.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên chỉ thấy Hứa Định bị đánh thành thịt vụn, những miếng thịt đó tiếp tục bị lam lôi của Bôn Lôi Mã đánh cho cháy đen hóa thành tro tan vào không khí.

Hứa Đào thờ phào nhẹ nhõm, nhưng hắn không ngờ là hai dòng lôi điện đó vẫn không dừng lại mà tiếp tục truy kích.

Khuôn mặt Hứa Đào hoảng sợ tột độ, hắn không biết làm gì nên chỉ đánh vận khởi tu vi tập trung lại phía trước để đón đỡ hai luồng lôi điện đó.

Khi hai luồng lôi điện oanh kích vào người của Hứa Đào thì bỗng nhiên thiên lực ở chỗ đó bị vận vẹo lại, nó hình thành một doanh xoáy nhỏ rồi chuyển

hướng hai dòng lôi điện sang hai bên.

Mặc dù hai dòng lôi điện không đánh trúng người Hứa Đào nhưng hắn cũng bị trọng thương không nhẹ tí nào.

Phốc!

Khuôn mặt Hứa Đào tái nhợt rồi máu tươi từ miệng hắn chảy ra liên tục. Để chống lại hai luồng lôi điện của Bôn Lôi Mã mà hắn đã phải xài tuyệt học của Hứa gia là Nghịch Thiên Đảo Địa.

Đây là một tuyệt kỹ mà gia tộc bọn chúng vô tình chiếm được trong một di tích cổ, do một cường giả bát phẩm để lại, chỉ có những người đóng góp thật nhiều cho gia tộc mới học được một phần của nó.

Tuy chỉ học được một phần nhỏ nhưng Hứa Đào chỉ với tu vi tam phẩm có thể đánh bật hai luồng lôi điện của ngũ phẩm thiên thú thì phải biết tuyệt kỹ này mạnh mẽ tới cỡ nào.

Nhưng không đợi hắn vui mừng thì Kinh Thiên đã vòng ra sau lưng hắn, giáng một chưởng xuống.

Hứa Đào thấy tình cảnh không ổn nên hắn giơ tay lên đỡ một chưởng kia của Kinh Thiên. Do bản thân đã trọng thương nên sau khi tiếp một chưởng của Kinh Thiên thì tên Hứa Đào bị đánh văng xuống, để lại trên nền đất một cái hố rất to.

Nhưng Hứa Đào vẫn không buông bỏ hi vọng, hắn hét lên: "Cả đám các ngươi còn đứng đó làm gì, mau bắt con bé kia lại cho ta".

Thật sự phải nói tên Hứa Đào này kinh nghiệm giang hồ không ít, hắn dùng tới kế sách vây nguy cứu triệu này, chỉ cần đám thuộc hạ hắn tấn công vào Hoa Hoa thì chắc chắn Kinh Thiên sẽ không rảnh tay tiếp tục truy kích hắn.

Nhưng mọi việc có ai ngờ được, khi năm tên thuộc hạ của bọn chúng lao tới thì Tiểu Hắc Bạch này giờ vẫn nằm im trong người Hoa Hoa bỗng nhiên biến lớn lên, nó xông ra ngoạm cổ bốn tên chết ngay lập tức, chỉ có tên tam phẩm sơ kỳ là né được.

Nhưng Tiểu Hắc Bạch không buông tha cho hắn, nó hú lên một tiếng dài rồi phóng ra hắc khí dày đặc bao trùm tên đó lại, không bao lâu sau khi hắc khí tán đi thì tên đó chỉ còn lại da mà thôi, toàn bộ thiên lực và máu thịt xương cốt đều bị Tiểu Hắc Bạch dùng hắc khí thôn phệ sạch sẽ.

Kinh Thiên thấy con sói này ra tay độc ác như thế thì da đầu hắn cũng tê dại, thật sự không ngờ bình thường trông nó dễ thương như vậy mà lại là tiểu ma đầu trời sinh a.

Hứa Đào thấy tình cảnh như vậy thì chỉ biết lắc đầu thờ ại, hắn dùng ánh mắt lảng lệ nhìn Kinh Thiên: "Lần này chúng ta thất bại hoàn toàn, nhưng ngươi cũng đừng mong sống yên ổn".

Kinh Thiên chỉ nhìn hắn mà không nói gì, hắn tự hoàng kim lôi trên tay rồi phát ra một chưởng lên đỉnh đầu Hứa Đào, toàn thân thể của Hứa Đào bị đánh tan thành mây khói.

Sau khi Hứa Đào đã chết thì bỗng nhiên trong cái hố xuất hiện hai kiện đồ vật, một cái là tàn quyền của tuyệt kỹ Nghịch Thiên Đảo Địa, một cái là thẻ bạch ngân của Lăng Vân hội quán.

Kinh Thiên nhặt hai món đồ lên thì ánh mắt hắn sáng rực, không ngờ trên người tên này lại có bảo bối a, Kinh Thiên cất quyền sách vào giới chỉ rồi hắn dùng thiên lực quét sạch hết khí tức của Hứa Đào trên thẻ bạch ngân, hắn dò xét một phen thì phát hiện trong cái thẻ này còn có hơn bảy mươi vạn lượng vàng, lần này thì hắn vớ bờ rồi.

Sau đó hắn giải quyết hết mọi thứ không để lại dấu tích gì thì mới thờ phào nhẹ nhõm, nếu không nhờ có Bôn Lôi Mã thì giờ đây thật sự phiền phức lớn rồi.

Long ca quan sát này giờ mới lên tiếng: "Thật sự không ngờ ngươi cũng biết chơi trò đánh lén a, mặc dù làm vậy có tí coi không được chút nào".

Dù sao Long ca cũng đã đi theo Lôi Đế một thời gian dài, nên hắn đã bị nhiễm cái thói hiên ngang khí phách của Lôi Đế, nên khi hắn nhìn thấy Kinh Thiên ra tay đánh lén thì cũng có tí khó chịu trong người nên lên tiếng.

Kinh Thiên chỉ cười khò: "Ta làm gì phải thánh nhân hay thuộc dạng người đầu đội trời chân đạp đất, ta chỉ muốn sống sót để tìm cách trở về mà thôi".

Kinh Thiên đứng đó chỉ cười tự đắc: "chiến đấu vượt cấp nào có dễ như thế, đối đầu với một tên thôi đã thấy khó khăn trùng trùng rồi, vậy mà lần này có tới hai tên. Thật sự không biết cái đám nhân vật chính trong truyện mình đọc phải trâu bò cỡ nào để chiến đấu vượt cấp liên tục a".

Kinh Thiên không suy nghĩ nữa mà ra lệnh cho Tiểu Hắc Bạch thu nhỏ lại rồi ngồi lên Bôn Lôi Mã phóng đi, hiện giờ hắn phải tới tòa thành gần nhất để dùng thông đạo đi tới Sơn Thành rồi trở về Hắc Ám Sơn hội họp với đám người Nhu Thủy. Tính từ lúc hắn rời đi thì cũng đã gần một tháng rồi, nếu về trễ không kịp dự hội đấu giá thì coi như chuyến đi này vô ích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Trở Về

Lúc này ba người Nhu Thủy đang ở trong trang viên đàm luận với nhau, sau khi hội quán Lăng Vân ở Hân thành báo tin là Kinh Thiên còn sống thì ba người không còn lo lắng nữa.

Huyền Ảnh Từ nói với vẻ mặt ghen tị: "Thật sự không ngờ tên này đi có một tháng mà kiếm được hơn một trăm tám mươi vạn lượng vàng, ta tự mình kiếm bao lâu cũng chỉ hơn hai mươi vạn, thật tức chết mà".

Hình Phong: "Ta cũng không hiểu cái tên này kiếm được loại thiên tài địa bảo gì mà bán được giá cao như thế, nếu sau này đi chung với hắn chắc ta cũng giàu có luôn rồi".

Nhu Thủy nghe thấy ý đồ bất chính của Hình Phong thì nàng nhìn hắn rồi nói: "Cái đó còn phải xem Kinh Thiên có chịu chia cho người chút cháo không thôi, người của ta báo lại lần này hắn bán một đồng xương cốt của thiên thú và được liệu a".

Huyền Ảnh Từ nghe Nhu Thủy nói vậy thì tròn mắt hỏi: "Cái gì, xương cốt của thiên thú mà bán cũng có tiền hả, tại sao ta chưa nghe nói qua vậy".

Nhu Thủy: "Ngu ngốc, thời đại chiến tranh sắp nổ ra nên những vật liệu nào có thể chế tác thành khí cụ đều được giá cao, tại người không chịu thu nhặt về bán mà thôi".

Huyền Ảnh Từ gào lên: "Trời ơi, từ đó tới giờ ta làm nhiệm vụ biết bao lần, giết biết bao thiên thú mà có biết đâu".

Nhu Thủy: "Không phải xương của loại thiên thú nào cũng có thể bán được đâu nha, đợi Kinh Thiên trở về người cứ hỏi hắn đi, biết đâu được chút lợi ít đây".

Huyền Ảnh Từ: "Xi, thiếu gia ta đây nhiều tiền không cần phải vì chút lợi ích đó mà thất thố". Mặc dù Ảnh Từ nói thế nhưng trong lòng hắn đã đánh chủ ý khi Kinh Thiên về phải dò hỏi một phen, gia tộc sát thủ nghe tuy oai phong nhưng kinh phí thì không được tốt cho lắm.

Đương lúc mọi người bàn tán thì một tiếng xé gió vang lên, rồi một thân ảnh phóng vào đại sảnh.

Cả ba người Nhu Thủy thấy vậy liền thất kinh, bọn họ không ngờ được lại có người vào tới tận đây mới bị phát giác, cả ba liền phòng bị.

Nhưng bỗng một tiếng nói vang lên: "ha ha, không ngờ đi ra ngoài một tháng khi trở về ba người lại đón tiếp ta như vậy a".

Sau khi tiếng nói vừa dứt thì ba người Nhu Thủy mới bình tĩnh nhìn lại, thì ra người vừa xông vào không phải ai khác mà chính là Kinh Thiên.

Ảnh Từ: "Thì ra là người, làm bọn ta cứ tưởng có người tập kích đây".

Hình Phong: "Không ngờ mới qua một tháng mà thân pháp đã tiến bộ tới mức này a, làm cho bọn ta cũng tí nữa không phát giác ra".

Nhu Thủy: "Thôi đừng nói nhiều nữa, ngồi xuống rồi chúng ta từ từ nói tiếp".

Kinh Thiên ngồi xuống cùng hàn huyền với ba người, hắn kể lại một số sự việc xảy ra trong một tháng này. Nhưng một vài chỗ thì hắn không kể với đám người Nhu Thủy.

Còn về việc hắn có chuẩn thần khí thì chắc Nhu Thủy cũng đã biết rồi nên hắn cũng chẳng giấu diếm làm gì.

Huyền Ảnh Từ nghe Kinh Thiên nhắc tới thần khí thì đôi mắt hắn tràn đầy tò mò hỏi: "Kinh Thiên người thật sự có thần khí hả, có thể cho ta xem một chút được không".

Nhu Thủy thấy biểu hiện như thế của Ảnh Từ thì nàng quát lên: "Ảnh Từ không được quá đáng như vậy".

Kinh Thiên mang thần khí theo người đã coi như là một đại họa cần phải giữ bí mật, hắn dám nói ra cho mọi người thì coi như hắn đã tin tưởng đám người Nhu Thủy rồi, nhưng cái tên Ảnh Từ mặt dày này vẫn không biết an phận mà đòi người ta cho xem a.

Kinh Thiên thấy Ảnh Từ hỏi thế thì hắn chỉ cười khò, tên Ảnh Từ này bình thường không có gì nhưng cái tính tò mò quá lớn a.

Hình Phong đang định nói gì đó thì hắn đã nghe Kinh Thiên phát ra hai tiếng Diệt Tuyệt. Bỗng một luồng sáng màu ám kim bao phủ khắp cả trang viên này, ánh sáng quét qua tới đâu thì chỗ đó đã để lại nhiều vết kiếm.

Mặc dù ba người Nhu Thủy đang ở trung tâm của luồng sáng đó nhưng do Diệt Tuyệt không cảm thấy ba người có địch ý nên nó cũng không làm gì đã thương họ.

Cho dù thế thì ba người Nhu Thủy cũng có cảm giác giống như vật gì đó đang cắt qua da của mình vậy.

Ảnh Từ thì không thể nào rời mắt khỏi thanh kiếm Diệt Tuyệt này được, sát khí và sự lạnh lẽo của thanh kiếm này chính là sức sát thương lớn nhất đối với sát thủ, làm sát thủ thì ai có thể bỏ qua cho một hung vật đầy máu tanh như vậy được.

Ảnh Từ đang định đưa tay tới gần để cầm thử thì Nhu Thủy đã la lên: "Ảnh Từ cẩn thận, đừng chạm vào nó".

Nhưng lời cảnh báo của Nhu Thủy đã chậm một nhịp, ngay khi Ảnh Từ chuẩn bị chạm vào chuôi kiếm thì hàng chục tia kiếm khí đã phóng ra, đem Ảnh Từ vây quanh vào bên trong.

Kiếm khí tàn phá bừa bãi làm cho người của Ảnh Từ xuất hiện nhiều vết thương dài ngắn khác nhau, nhưng may mắn là chỉ bị ngoài da mà thôi, việc này cho thấy là Diệt Tuyệt thần kiếm chỉ phát ra lời cảnh báo, nếu không hẳn đã ăn quả đắng rồi.

Kinh Thiên thấy Diệt Tuyệt tự tung tự tác như thế thì hần cau mày, rồi dùng tay gõ lên thân kiếm ý bảo nó không được manh động.

Diệt Tuyệt thần kiếm bắt đầu thu liễm lại quang mang của mình, lúc này nó chỉ phiêu phù ở giữa đám người Nhu Thủy mà thôi.

Ảnh Từ sau khi trải qua sự việc vừa rồi thì hần thở nhẹ một hơi: "Mẹ ơi, không ngờ được thanh kiếm này có linh tính rồi, nếu ta có ác ý muốn cướp nó thì giờ đây đã bị phanh thây thành trăm mảnh".

Hình Phong nhìn thấy Ảnh Từ như thế thì hần cười phá lên: "Ha ha, thật là sung sướng a, nhìn thấy nguoi như vậy cũng hả dạ rồi".

Ảnh Từ tức giận quay sang nói: "Nguoi thấy ta bị vậy mà còn cười được, không biết ông đây mém tí nữa bị cắt như thịt heo à".

Hình Phong: "Biết chứ, cảm giác này ta cũng thử qua rồi, nhưng lần này ta muốn nguoi thử chung cho biết thôi".

Khi nghe Hình Phong nói tới đây thì Ảnh Từ mới chợt nhớ lại, lần đầu tiên khi Kinh Thiên tới Hắc Ám Sơn thì lúc đó tên Hình Phong này trên người hần cũng có nhiều vết thương như thế. Chả lẽ lúc chiêu thức Long Quyển Phong kia đang tác quái thì Kinh Thiên đã dùng thanh kiếm này phá tan nó.

Nghĩ tới đây thì Ảnh Từ khuôn mặt xám đen lại muốn lao vào đánh một trận với tên Hình Phong này.

Nhu Thủy thấy hai tên này vẫn như mọi khi thì nàng chỉ biết lắc đầu: "Hai người bình tĩnh lại coi nào, Ảnh Từ chỉ là do nguoi quá tò mò mới vậy thôi, coi như đây là một bài học đi".

Ảnh Từ nghe Nhu Thủy nói thế thì bình tĩnh lại không thêm gây sự với tên Hình Phong nữa.

Nhu Thủy dò xét Diệt Tuyệt thần kiếm rồi nói: "Thanh kiếm này thật sự quá cương mãnh a, chí dương chí cương, sát khí tỏa ra thật là mạnh mẽ, thật sự rất hợp với cái tên Diệt Tuyệt a".

Khi nghe Nhu Thủy nói tới đây thì Diệt Tuyệt bỗng rung lên phát ra từng tiếng kiếm mình, dường như nó hiểu rằng Nhu Thủy đang khen bản thân vậy.

Hình Phong: "Thanh kiếm này đã sinh ra linh tính rồi, sợ rằng ngoài Kinh Thiên thì không ai sử dụng được nó, một số tên đui mù mà muốn cướp lấy nó thì chỉ trách bọn chúng quá xui mà thôi".

Ảnh Từ: "ta thấy cho dù cường giả dùng sức mạnh ép nó thì cũng vô ích, thần kiếm sinh ra linh tính bậc này thì thà gãy chứ không chịu khuất phục, ta thật sự hâm mộ và ghen tỵ với cái tên học đệ Kinh Thiên này".

Kinh Thiên thấy mọi người bàn tán vậy thì hần cũng không tiện xen vào, nhìn ba người bọn họ giống như đã bị Diệt Tuyệt hút hồn mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Tu Luyện Thân Thiên Quyết

Ba người Nhu Thủy nhìn ngắm Diệt Tuyệt thần kiếm một hồi rồi Kinh Thiên mới thu nó trở lại.

Nhu Thủy với vẻ mặt lo lắng quay sang nói: "Kinh Thiên học đệ, trên người đệ có nắm giữ thần khí thì vừa là phúc cũng vừa là họa, đệ không nên để cho người khác biết bí mật này".

Ảnh Từ nói thêm vào: "Thật sự là vậy, ta dám chắc là không ai cưỡng lại nổi sức hấp dẫn của nó đâu".

Kinh Thiên nghe hai người nói vậy hần cũng gật đầu đồng ý, vấn đề này Long ca đã nhắc nhở hần nhiều lần rồi.

Kinh Thiên quay sang dò xét ba người: "Uy, hình như Ảnh Từ và Hình Phong học trưởng đã đột phá lên tam phẩm đỉnh phong rồi".

Hình Phong cười rồi nói: "Hà hà, mới đột phá không bao lâu mà thôi, mà xem ra học đệ cũng không thua kém gì chúng ta nha, mới đi có một tháng mà đã đột phá lên cấp 19 rồi, tăng cấp nhanh như vậy thật sự là biến thái".

Kinh Thiên không muốn người khác biết chính xác tu vi của mình nên hắt một mực che đây lại, nếu gặp cường địch sẽ cho chúng một vỏ bất ngờ. Với lại trên người Kinh Thiên có quá nhiều bí mật nên hắt cũng không muốn người khác chú ý làm gì.

Ảnh Từ: "Thật sự Kinh Thiên nhà ngươi tu luyện quá nhanh đi, theo ta thấy không bao lâu nữa ngươi sẽ đuổi kịp chúng ta mà thôi".

Nhu Thủy: "Nếu hai ngươi không chăm chỉ tu luyện thì sớm sẽ bị Kinh Thiên vượt qua thôi, cho nên phải tích cực tập luyện nhiều thêm, suốt ngày chỉ biết rong chơi".

Kinh Thiên nhìn Nhu Thủy rồi nói: "Hình như học tỷ cũng sắp đột phá rồi, tại sao lại một mực áp chế tu vi a".

Nhu Thủy không nói ra nguyên do mà chỉ nhìn Kinh Thiên cười một cái.

Ảnh Từ: "Tại ngươi không biết thôi, nếu Nhu Thủy mà muốn đột phá thì chúng ta có đuổi cả đời cũng không kịp đâu".

Nhu Thủy nghe Ảnh Từ nói thế thì lườm hắt một cái, làm cho tên này im thin thít không dám nhiều chuyện nữa.

Kinh Thiên thấy biểu hiện của nàng như vậy thì biết chắc là có bí mật gì đó nên hắt cũng không hỏi tiếp.

Bỗng nhiên Kinh Thiên lấy từ trong giới chỉ ra ba cái bình nhỏ đặt trên bàn: "Đây là quà của đệ dành cho ba người, trong đây đựng một loại nước gọi là Bích Thủy Hàn".

Ba người Nhu Thủy thấy Kinh Thiên nói vậy thì cầm lấy cái bình ra, khi cả ba mở nắp bình thì một cỗ hàn khí đã phóng ra làm cho cả căn phòng cũng thoáng mát đi.

Nhu Thủy liếc nhìn chăm chăm vào mấy giọt nước màu lam lấp lánh trong bình rồi hỏi: "Loại nước này thật không bình thường, chỉ vài giọt thôi cũng chứa hàn khí bức người, không biết tác dụng nó là gì".

Kinh Thiên trả lời: "Nếu người nào không thuộc thủy nguyên tố thì khi uống vào có tác dụng làm cho cơ thể thêm mạnh mẽ dẻo dai, còn ai thuộc thủy hệ thì sẽ làm cho nguyên tố trong người cường hãn hơn và nó giúp chó tính năng liệu thương tăng thêm vài phần".

Khi nghe Kinh Thiên giới thiệu sơ qua thì ba người Nhu Thủy, Ảnh Từ và Hình Phong đều tròn mắt mà nhìn, loại tài bảo này thật sự là quý hiếm nha, nếu Kinh Thiên mà đem cái thứ này ra bán thì không biết giá tiền sẽ bao nhiêu.

Vậy mà tên này lại không tiếc gì đem tặng cho ba người, có thể nói người có lợi nhất chính là Nhu Thủy, nàng ta là song hệ thủy mộc, cả hai nguyên tố đó đều có tính năng liệu thương rất cao, nếu giờ mà phục dụng thêm Bích Thủy Hàn thì lại cường hãn không biết bao nhiêu lần.

Kinh Thiên nói tiếp: "Tối nay ba người cứ uống vào mà từ từ luyện hóa, rồi ngày mai chúng ta xuất phát đến Kiếm Sơn dự hội đấu giá, trong đây đệ còn dư một bình nữa, chắc chắn bán được giá không tồi".

Ảnh Từ và Hình Phong cầm cái bình trong tay rồi hí hửng cáo biệt Kinh Thiên xong chạy nhanh về phòng, bọn chúng muốn ngay lập tức thử tác dụng của loại nước này xem sao.

Nhu Thủy nhìn Kinh Thiên cười một cái rồi cũng cáo từ hắt. Lúc này Kinh Thiên liền quay trở về phòng của mình để tiếp tục tu luyện.

Kinh Thiên điều chỉnh lại trạng thái của bản thân rồi hắt nhắm mắt lại nhập định, chuẩn bị tiến vào mộng cảnh.

Sau khi Kinh Thiên đột phá lên tam phẩm thì mộng cảnh của hắt đã có tính năng vượt trội hơn xưa, lúc trước thời gian trong mộng cảnh nhanh gấp hai lần bình thường thì giờ đây đã nhanh gấp bốn lần.

Lúc trước trong mộng cảnh không có thiên lực nên đã đem lại rất nhiều bất cập cho Kinh Thiên khi hắt tu luyện, nhưng bây giờ nó đã sinh ra được một tí thiên lực rồi, mặc dù không nhiều bằng bên ngoài, nhưng bù lại thời gian ở đây trôi nhanh gấp nhiều lần nên vẫn có thể tu luyện được.

Kinh Thiên vừa xuất hiện trong mộng cảnh thì hắt bắt đầu tu luyện Lô Đệ Luyện Thể, bản thân hắt đã bị vây ở tầng thứ năm quá lâu rồi mà vẫn chưa có tiến triển gì hết, nên bây giờ muốn chú tâm đột phá lên tầng sáu.

Kinh Thiên bắt đầu dồn hết hoàng kim lõi của mình để quán nhập vào xương cốt, màu hoàng kim trên xương cốt của hắt cũng dần dần hiện rõ hơn rồi.

Kinh Thiên tu luyện trong mộng cảnh được hơn một ngày hắt mới dừng lại: "Xem ra muốn đột phá lên tầng sáu thật không dễ tí nào, luyện cả ngày rồi mà tiến triển chỉ được một xú, ta cũng nên xem thử hai bộ tuyệt học mà sư phụ đã truyền lại ra sao".

Kinh Thiên nhắm mắt rồi nhớ lại hai bộ tuyệt học mà Lang Thiếu Quân truyền vào não hắt.

Thôn Thiên Quyết, có thể hấp nạp mọi thứ trong thiên địa này, bất cứ thứ gì cũng không thoát khỏi sự thôn phệ của nó, khi dùng thôn thiên quyết luyện công thì tốc độ hấp thu thiên lực sẽ tăng lên nhiều lần. Khi luyện tới cảnh giới tối cường thì thiên lực trong vòng ngàn dặm đều bị cắn nuốt sạch sẽ, ngay cả thiên lực của đối thủ cũng không thoát khỏi.

Thôn Thiên Quyết chỉ có hai cảnh giới là Thôn Thiên Địa và Phệ Nhật Nguyệt, nhưng muốn luyện tới cảnh giới Phệ Nhật Nguyệt cực kỳ khó khăn, năm xưa do cơ duyên nên ta mới có đôi chút tiểu thành ở cảnh giới cuối cùng.

Huyết Thủ Tu La dùng máu của đối thủ để mà tu luyện, khi trúng phải Huyết Thủ Tu La thì máu của đối thủ sẽ từ từ bị nó hút ra sạch sẽ, giết càng nhiều người tính sát thương của nó càng mạnh, không bao giờ có giới hạn sức mạnh.

Huyết Thủ Tu La chia làm ba cảnh giới, Bách Thủ cảnh giới, Thiên Thủ cảnh giới và Vô Cực cảnh giới.

Khi luyện tới cảnh giới tối cường thì ít ai có thể chống đỡ nổi, ngay cả bản thân ta năm xưa chỉ luyện tới cảnh giới thiên thủ mà đã đánh khắp thiên hạ khó có đối thủ.

Nhưng phải lưu ý, người luyện tuyệt kỹ này sẽ bị sát tính của Huyết Thủ Tu La ăn mòn lý trí, nếu không chống chọi được thì sẽ nhập ma, trở thành đại ma đầu không có đường quay về.

Sau khi Kinh Thiên xem xong hai bộ tuyệt học này thì hần trọn mắt kinh ngạc: "Thì ra là vậy, chắc năm xưa sư phụ vì muốn báo thù nên đã để sát tính của Huyết Thủ Tu La ăn mòn lý trí, khi luyện chiêu thức này phải cẩn thận mới được".

Kinh Thiên vẫn chưa đánh chủ ý tới kỹ năng Nghịch Thiên Đảo Địa kia, hiện nay hần muốn tu luyện Thôn Thiên Quyết trước, vì nó cực kỳ có ích trong việc tu luyện.

Kinh Thiên xem xét một hồi rồi bắt đầu luyện Thôn Thiên Quyết, việc đầu tiên khi luyện công pháp này là phải cảm ứng với vạn vật xung quanh rồi từ từ mở toang hết các lỗ chân lông trên người xong mới hấp thu.

Khi luyện tới cảnh giới tối cao thì mỗi lỗ chân lông trên người có sức mạnh thôn phệ như một hắc động vậy, bất cứ sinh vật nào cũng không thoát khỏi lực hút của nó ngay cả ánh sáng cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Lên Đường Tới Kiếm Sơn

Ánh hoàng hôn dần dần buông xuống trang viên trên Hắc Âm Sơn, làm cho khung cảnh nơi đây nhuộm một màu đỏ hồng rất tráng lệ.

Cả ba người Nhu Thủy, Ảnh Tử và Hình Phong sau khi tốn gần một ngày luyện hóa Bích Thủy Hàn thì đã từ phòng của mình đi ra, trên khuôn mặt ba người cảm thấy rất thỏa mãn với những gì đạt được.

Không ngờ tính năng của Bích Thủy Hàn lại lợi hại như vậy, chỉ luyện hóa được một nửa thôi nhưng mà cường độ thân thể đã biến hóa rất lớn, nhất là Nhu Thủy, năng cảm giác được thủy nguyên tố trong người đã trở nên cường hãn hơn.

Tuy nói gia tộc của Nhu Thủy cường đại, thiên tài địa bảo vô số nhưng có những thứ mà họ cũng không cách nào kiếm được, tỉ như Bích Thủy Hàn này, nếu không phải Kinh Thiên quá quen thuộc thể giới này thì hần cũng không thể nào tìm ra.

Ba người Nhu Thủy đi tới đại sảnh, vì họ nghĩ Kinh Thiên chắc đã đợi ở đó từ lâu, nhưng khi tới nơi thì lại không thấy bóng dáng ai hết.

Nhu Thủy: "Hử, tại sao Kinh Thiên học đệ vẫn chưa tới nhỉ".

Hình Phong: "Chúng ta thử tới phòng của hần xem sao".

Cả ba người gật đầu đồng ý rồi đi tới phòng của Kinh Thiên, vì bọn họ đã hẹn nhau chiều nay sẽ cùng đi tới Kiếm Sơn tham dự hội đấu giá.

Khi ba người đi tới gần phòng của Kinh Thiên thì cảm thấy có gì đó không đúng, dường như có một sức mạnh vô hình nào đó đang quét qua dò xét bản thân vậy, bị thứ sức mạnh ấy dò xét một hồi thì làm cho ba người Nhu Thủy cũng cảm thấy khó chịu.

Nhu Thủy, Hình Phong và Ảnh Tử liền vận khởi thiên lực để chống lại cái thứ sức mạnh đang dò xét mình, nhưng một sự việc lạ đã xảy ra, thiên lực từ từ biến thành từng tia khí rất mỏng và nhỏ bị hút đi tới chỗ phòng của Kinh Thiên.

Hình Phong kinh ngạc lên tiếng: "Tại sao lại như vậy, ta không thể khống chế thiên lực của bản thân được".

Ảnh Tử: "Chuyện này thật quái lạ, có thứ gì đó đang hấp thu thiên lực của chúng ta, nhưng mà tốc độ rất chậm".

Nhu Thủy nhìn xung quanh một hồi rồi nói: "Ngay cả thiên lực xung quanh đây cũng đang bị động liên tục, có thể Kinh Thiên đang luyện một loại công pháp gì đó".

Hình Phong và Ảnh Từ sau khi nghe Nhu Thủy nói thế thì đầu óc chấn động, cái tên Kinh Thiên kia luyện công pháp gì mà lại dẫn tới ba động như vậy, mặc dù bình thường luyện công hấp thu thiên lực nhưng vẫn không gây nên động tĩnh như thế được.

Ba người cứ như thế vận khởi tu vi đi tới gần phòng của Kinh Thiên, nhưng càng tới gần thì hấp lực ảnh hưởng lên ba người bọn họ càng lớn, thiên lực bắt đầu bị hút đi nhanh hơn bình thường.

Sau một hồi chống đỡ thì ba người Nhu Thủy bắt đầu có cảm giác không ổn, nếu cứ để việc này tiếp tục xảy ra thì thiên lực của họ bị hút cạn mất, nhưng họ lại không dám lên tiếng gọi Kinh Thiên.

Vì trong lúc luyện công mà cường ép hẳn thức tỉnh thì có thể bị công pháp cản trở, để lại di chứng không nhỏ tí nào.

Nhưng khi thiên lực của ba người Nhu Thủy gần cạn kiệt thì hấp lực đã dừng lại, rồi cánh cửa phòng của Kinh Thiên mở ra.

Kinh Thiên sau khi bước ra khỏi phòng nhìn thấy ba người Nhu Thủy đang đứng đó thì hần lên tiếng hỏi: "Uy, sao ba người lại đứng đây với vẻ mặt khổ sở như thế".

Hình Phong và Ảnh Từ chỉ cười khổ một cái. Tên này thật sự không biết gì hết, nếu người ra chậm tí nữa thôi thì chúng ta nằm bất tỉnh ở đây luôn rồi.

Nhu Thủy nhìn Kinh Thiên rồi nói: "Bọn ta thấy đệ giờ này vẫn chưa ra nên định tới kêu đệ mà thôi".

Kinh Thiên lúc này mới chợt nhớ ra là hôm nay mấy người có hẹn cùng nhau đi đến Kiếm Sơn, nhưng do hần mãi mê luyện công nên đã quên mất.

Kinh Thiên lên tiếng: "Vậy được rồi, chúng ta cũng nên khởi hành thôi".

Đúng lúc này thì Hình Phong lên tiếng: "Đợi một chút, để chúng ta nghỉ ngơi tí xíu đã".

Kinh Thiên nghe Hình Phong nói thế thì lấy làm khó hiểu, tự nhiên ba người kéo nhau tới đây gọi mình xong rồi lại đòi nghỉ ngơi là sao, chẳng lẽ từ đại sảnh đi tới đây mệt như vậy.

Nhưng Kinh Thiên không hỏi tới mà chỉ đứng im nhìn ba người ngồi xuống đã tọa để hỏi lại thiên lực.

Nhưng một lúc sau thì cả ba người Nhu Thủy vẫn chưa chịu dừng, Kinh Thiên thấy lạ rồi cảm ứng một hồi, hần thấy thiên lực ở đây hình như ít hơn bình thường nên ảnh hưởng tới việc hấp thu của đám người Nhu Thủy.

Kinh Thiên thấy thời gian trôi qua đã lâu, sợ trễ việc nên hần vận khởi hoàng kim lõi ở trên tay rồi bắn ba đạo lõi điện vào người của Nhu Thủy, Hình Phong và Ảnh Từ.

Ba đạo lõi điện nhỏ kia khi tiến nhập vào người bọn họ thì nó tan mất ra thiên lực rất nồng đậm, làm cho đám người Nhu Thủy thấy rất nhẹ nhàng và thư thái, một lúc sau thì cả ba người bọn họ đã thu công đứng dậy.

Hình Phong: "Cảm ơn học đệ giúp đỡ, không ngờ thiên lực của đệ lại tinh thuần như vậy".

Ảnh Từ: "Uy, Kinh Thiên à, đệ luyện công bằng cách nào mà thiên lực lại hùng hậu và tinh thuần đến thế, có thể chỉ điểm cho ta không".

Nhu Thủy: "Chắc đệ áp súc thiên lực lại với số lượng cực lớn nên mới được như vậy đấy".

Kinh Thiên cười cười nhìn ba người rồi nói: "Nhu Thủy học tỷ nói không sai, đệ áp súc thiên lực lại không nôn nóng tiến cấp nên mới được như vậy thôi, với lại lõi điện của đệ đã tẩy rửa hết tạp chất trong thiên lực rồi mới hấp thu".

Hình Phong và Ảnh Từ chỉ cười khổ, giờ họ mới cảm giác được biến dị nguyên tố thật có lợi a, không ngờ lam lõi lại có tính năng như vậy.

Nhưng hai tên này đã hiểu lắm rồi, lam lõi thật sự không cường hãn như vậy mà đó là nhờ hoàng kim lõi trong người của Kinh Thiên thôi.

Cả đám không đứng đây dây dưa nữa mà chuẩn bị mọi thứ rồi tiến về Kiếm Sơn. Hình Phong huyết sáo một cái rồi trên bầu trời bỗng xuất hiện một con hắc ưng rất lớn, nó chỉ vỗ cánh thôi mà đã tạo ra những đợt gió mạnh, khi con hắc ưng này đáp xuống thì cả bốn người đồng loạt nhảy lên lưng nó.

Ảnh Từ vỗ vỗ đầu hắc ưng ra lệnh cho nó xuất phát, hắc ưng phát ra tiếng kêu rồi bay thẳng lên trời, vượt qua tầng mây xong biến mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Oan Gia Ngổ Hẹp

Đám người Nhu Thủy ngồi trên hắc ung rồi tiến về phía Kiếm Sơn, trên đường đi thì Kinh Thiên cũng tiện thể dò xét con hắc ung này một hồi.

Hắn cảm giác được hắc ung thật sự là một chủng thiên thú kỳ lạ, Kinh Thiên mơ hồ cảm thấy huyết mạch nó không giống như các loại thiên điều khác, có phần cường hãn hơn rất nhiều.

Sau một hồi to mò thì Kinh Thiên quay sang hỏi Ảnh Tử: "Ảnh Tử học trưởng cho đệ hỏi, hình như con hắc ung này có gì đó không bình thường thì phải".

Ảnh Tử nhìn hắn rồi cười hắc hắc: "học đệ quả là tinh mắt nha, con hắc ung này có mang một tí huyết thống của nhất mạch hỏa phượng, nên trong các loại thiên điều thì nó cũng thuộc hàng vương giả đấy".

Kinh Thiên nghe vậy thì liền hiểu ra, chẳng trách sao huyết mạch của nó lại cường hãn đến như thế, chỉ mang một tí huyết thống của tộc hỏa phượng thôi mà đã như vậy, nếu một con phượng hoàng chân chính thì sẽ bá đạo ra sao.

Hắc ung chỉ mới là thiên thú tam phẩm thôi nhưng tốc độ của nó lại không thua tí nào so với các loại thiên điều tứ phẩm trở lên.

Ảnh Tử với vẻ mặt tiếc nuối nói tiếp: "Nếu như nó thuộc hỏa nguyên tố rồi có thể kích hoạt một tí huyết mạch đó thì hay biết mấy, nhưng không ngờ nó lại thuộc âm nguyên tố, điều này làm ta tiếc nuối nhất a".

Kinh Thiên thấy vậy thì cũng gật đầu đồng ý, nếu như nó kích phát được một phần huyết mạch đó thì dưới phượng tộc ai có thể cùng nó so sánh.

Bốn người nói chuyện với nhau được một hồi thì hắc ung đã bay gần tới Kiếm Sơn. Kinh Thiên nhìn lại ở phía cuối đường chân trời thì thấy có một thanh kiếm khổng lồ cao chạm tới cả tầng mây.

Khi hắn tới gần thì thoáng kinh ngạc, đỉnh núi ở đó đã bị ai chém phẳng mất rồi, chỉ để lại một khoảng đất rộng lớn trống trải và bằng phẳng, ở trung tâm khoảng đất nhìn thì có một thanh kiếm khổng lồ cắm ở đó, đây chính là biểu tượng của Kiếm Tông a.

Xung quanh thanh kiếm khổng lồ đó là những kiến trúc hoa mỹ và tinh xảo, dòng người thì qua lại tấp nập, những tiếng ồn ào vang lên khắp nơi.

Ngoài đám người Kinh Thiên đang đi tới đây thì có rất nhiều người cười đùa loại thiên thú cùng tiến về phía đỉnh núi kia. Những người này đa số đều có lai lịch bất phàm, nếu như là thế lực nhỏ thì Kiếm Tông không thèm để ý phát ra lời mời a.

Khi tới gần đỉnh núi Ảnh Tử ra lệnh cho hắc ung đáp xuống rồi bốn người cùng tiến vào.

Khi vừa tiến vào thì Kinh Thiên cảm giác được nơi đây không bình thường tí nào, bốn phía xung quanh đều có cao thủ trấn giữ, ẩn ẩn trong mỗi tòa nhà kia đều có một cái trận pháp bảo vệ.

Đây chính là do Kiếm Tông bố trí để bảo vệ cho khách nhân khi tới đây, họ lo sợ sẽ có một vài thế lực đối địch nhân lúc đệ tử của các thế lực lớn tụ tập lại thì ra tay ám sát.

Huyền Ảnh Tử nhìn mấy cái trận pháp kia rồi nói: "Mẹ ta từng nói qua, mỗi một tòa nhà ở đây đều là một góc của trận pháp khổng lồ nha, khi toàn bộ trận pháp được khởi động thì tòa thành này kiên cố vô cùng, rất khó mà công phá".

Kinh Thiên nghe vậy thì kinh ngạc, không ngờ Kiếm Tông lại bố trí lợi hại như thế. Một bên Hình Phong nghe Ảnh Tử nói thế thì hắn hỏi lại: "Uy, sao chuyện này từ đó tới giờ ta chưa từng nghe người nói qua nha".

Ảnh Tử cười khinh khinh rồi nói: "Người không tin ta à, người đừng quên mẹ ta là ai, chính Kiếm Tông phải bỏ ra cái giá thật lớn để mẹ ta thiết lập trận pháp này đấy".

Hình Phong nghe Ảnh Tử nói thế thì hắn cũng không thêm đôi co nữa, nếu chuyện này liên quan tới người khác thì có thể Hình Phong sẽ không tin, nhưng mà mẹ của Ảnh Tử là ai, siêu cấp thiên tài về trận pháp của nhân tộc, bà ta đã ra tay thì muốn bố trí trận pháp cao cấp và khổng lồ hơn ở đây cũng được.

Bốn người vừa đi dạo xung quanh vừa nói chuyện vui vẻ với nhau, sau một hồi thì hai tên Ảnh Tử và Hình Phong chạy đi đánh lễ, bỏ Nhu Thủy và Kinh Thiên ở lại một mình.

Hai tên đó thường ngày thích nhất là xem đấu thiên thú, nên vừa mới nghe nói hôm nay sẽ có nhiều trận đấu hấp dẫn ở thiên thú đấu trường thì đã tức tốc chạy đi.

Cùng lúc đó thì Nhu Thủy và Kinh Thiên không biết phải làm sao, hai người lần đầu tới hội đấu giá này, lạ nước lạ cái nên cũng thoáng bối rối.

Hai người cứ đi lòng vòng một hồi thì tìm đại một cái tủ lâu rồi đi vào. Hai người vừa bước vào thì thấy trong tủ lâu này thật sự quá đông đúc, con em của các thế lực lớn đều tập trung tại đây để đối ẩm và bàn luận với nhau.

Thấy Nhu Thủy và Kinh Thiên tiến vào thì cả một đám đều quay đầu nhìn lại, nhưng ánh mắt bọn chúng không tập trung vào Kinh Thiên mà toàn bộ đều tập trung lại trên thân Nhu Thủy.

Một người con gái xinh đẹp tuyệt trần như Nhu Thủy đi tới đâu thì đều hấp dẫn ánh mắt của đám con trai.

"Hô, thật là hàng cực phẩm nha"

"Cô nương xinh đẹp thế này không biết là người của gia tộc nào nhỉ"

"Lại mà hỏi nàng xem, có gì đem sinh lễ qua cầu thân luôn cũng được đó"

"Hắc hắc, ta thấy nàng hợp với ta đây, còn tên nhóc đứng kế bên thật là đáng ghét đó nha"

"Mẹ nó, một thằng như nó lại có thể đi chung với cô gái như vậy sao, ta đây mới xứng đáng".

Kinh Thiên và Nhu Thủy không thèm để ý tới lời bàn tán khiếm nhã đó mà hai người từ từ tiến về một góc của tửu quán rồi ngồi xuống.

Kinh Thiên gọi một vài món ăn bình thường rồi tiếp tục cùng Nhu Thủy nói chuyện.

Đúng lúc này thì có một tên công tử đi tới bàn của họ: "Ra mắt cô nương, ta là Hứa Mộc đại công tử của Hứa gia, ta muốn mời cô qua uống cùng với ta vài ly được không".

Kinh Thiên nghe thấy tên này giới thiệu thì thoáng cười lạnh, đúng là oan gia ngõ hẹp nha, lần trước ta đánh tàn phế đứa con út của Hứa gia, đánh giết gần mười tên của bọn chúng, không ngờ hôm nay lại gặp thêm một tên nữa.

Ánh mắt của Nhu Thủy bình tĩnh, quay sang trả lời một cách nhẹ nhàng: "Ta không có hứng thú, mong người đi cho".

Thấy Hứa Mộc bị cô nương này từ chối ngay lập tức thì cả đám trong tửu quán đều cười to, bọn chúng không ngờ cái tên Hứa Mộc này lấy gia cảnh ra để dọa người ta mà ăn phải quả đắng nha.

Hứa Mộc nghe Nhu Thủy nói thế thì ánh mắt hấn híp lại rồi nói: "Cô nương đừng quá tự cao, từ trước tới giờ không ai dám từ chối lời mời của ta đâu".

Nhu Thủy nhìn Hứa Mộc với ánh mắt chán ghét rồi nói: "Từ trước tới giờ những người dám nói với ta như vậy đều không yên đâu".

Một đám công tử trong tửu lầu nghe Nhu Thủy nói thế thì cười lớn rồi bàn tán xôn xao.

"Cô nương này thật gan dạ a, lại dám đắc tội với cái tên biến thái Hứa Mộc".

"Cô nương này thật xui mà, cuộc sống sau này chắc không yên đâu".

"Không biết cô ta thuộc gia tộc nào mà lại ăn nói lớn lối như vậy".

Trong lúc bên dưới đang bàn tán xôn xao thì phía trên lầu lại có vài người đang quăng ánh mắt nhìn xuống cảnh náo loạn ở bên dưới.

Một tên mặc đồ hôi sặc lên tiếng: "Xong"

Hắn vừa nói xong thì vài người ngồi chung bàn với hắn cũng gật đầu đồng ý, nhưng tên công tử đó nói ra lời này không biết đang ám chỉ Nhu Thủy hay là cái tên Hứa Mộc kia.

Hứa Mộc sau khi nghe Nhu Thủy dám khiêu khích mình thì khuôn mặt hấn nhấn lại: "Rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt à"

Hắn vừa nói xong thì liền giơ tay ra định bắt lấy Nhu Thủy, nhưng làm sao mà Kinh Thiên cho hắn đắc thủ được, ánh mắt của Kinh Thiên dần trở nên lạnh lẽo, hắn búng tay một cái rồi một tia lam lôi phóng ra đánh thẳng vào lòng bàn tay của Hứa Mộc.

Ầm!

Khi tia lôi điện kia chạm với thủ chưởng của Hứa Mộc thì một tiếng nổ phát ra, Hứa Mộc bị đánh phải lùi ra xa rồi mới từ từ dừng lại.

Hứa Mộc nhìn vào bàn tay của mình thì thấy một vết cháy đen đang bốc khói, hắn cảm giác được một cỗ đau đớn khó ta đang truyền tới, Hứa Mộc dùng thiên lực trấn áp cơn đau rồi ngược lên quăng ánh mắt lạnh lẽo về phía Kinh Thiên.

"Người thật sự muốn chết" Hứa Mộc vừa nói xong thì lại có vài tên công tử nhảy ra, những tên này đều có giao tình không tệ với hắn.

Kinh Thiên chỉ cười lạnh một cái không thèm nói gì, hắn liền đứng dậy rồi bùng phát ra thiên lực.

"Chỉ một tên nhị phẩm đỉnh phong mà cũng muốn đòi chọi với ta". Hứa Mộc nhìn ra được tu vi của Kinh Thiên nên hắn cũng không thèm sợ. Trước đây không lâu thì hắn đã đột phá lên tam phẩm cấp hai mươi rồi, mà vài tên bằng hữu của hắn ở đây cũng có tu vi nhị phẩm đỉnh phong như Kinh Thiên.

Tính về số lượng và chất lượng thì Hứa Mộc không ngán Kinh Thiên, hắn lần đầu bị ăn thiệt thòi chỉ vì bất cẩn mà thôi.

Kinh Thiên bước tới rồi nói: "Nếu muốn chết thì cứ xông lên".

Chương 88: Vô Đề

Đương Kinh Thiên chỉ muốn yên bình cùng với Nhu Thủy ngồi một góc nói chuyện nhưng hán thật không ngờ lại nảy ra một tên gây phiền toái.

Cùng lúc đó sau lưng Hứa Mộc còn có ba tên nảy ra cùng đối chọi với Kinh Thiên. Kinh Thiên đứng ở đó tỏa ra thiên lực, làm cho không khí ở trong tử quán trở nên căng thẳng.

Những tên công tử kia thì đi về một góc mà xem chuyện vui, bọn chúng cũng không lỗ mãng như Hứa Mộc, cứ đợi tên đó lên dò xét trước rồi mới tính.

Kinh Thiên nhìn đám người Hứa Mộc với ánh mắt tràn đầy sát khí: "Tên nào động thủ! chết!"

Đám công tử có giao tình với Hứa Mộc cảm giác được sát khí của Kinh Thiên thì da đầu đều tê dại, bọn chúng không ngờ được một tên nhị phẩm đỉnh phong lại bộc phát ra sát khí lạnh lẽo như thế.

Hứa Mộc mặc dù cảm thấy Kinh Thiên nguy hiểm nhưng hán lại không xem trọng, hán không tin rằng bốn người lại không đánh thắng được một người như Kinh Thiên.

Hứa Mộc vận thiên lực nơi tay, một nguyên tố ào ào tỏa ra. Hứa Mộc hét lên một tiếng rồi tung ra một chưởng về phía Kinh Thiên.

Ba tên đằng sau hán thấy vậy thì bắt đầu động thân, bọn chúng chuẩn bị sau khi một chưởng kia đánh tới Kinh Thiên thì sẽ lao tới vây công hán, đánh cho hán không kịp trở tay.

Kinh Thiên cười lạnh một cái rồi vận khởi Lôi Đế Luyện Thể, toàn thân Kinh Thiên bắt đầu chuyển dần thành màu hoàng kim.

Kinh Thiên nhẹ nhàng phát ra một quyền.

Đừng!

Một quyền kia của Kinh Thiên khi vừa giao phong với một chưởng của Hứa Mộc thì phát ra tiếng nổ nhưc ọc.

Nhưng cả đám công tử đều ngạc nhiên nhìn lại, bọn chúng không ngờ một quyền kia sau khi đánh nát thủ chưởng của Hứa Mộc thì lại không tiêu tán, mà tiếp tục hướng về Hứa Mộc bay tới.

Hứa Mộc thấy tình hình không ổn thì định phóng người lên né tránh, nhưng quyền của Kinh Thiên đến quá nhanh, trúng ngay vào ngực của hán làm cho hán phun ra một ngụm máu lớn.

Ba tên công tử đứng sau Hứa Mộc thấy tình hình không ổn định ra tay thì bọn chúng nhìn thấy có ba tia lam lôi đang bay tới.

Cả ba tên dùng hết sức để chống lại như đều vô vọng, ba tia lam lôi xuyên qua tầng phòng ngự của ba tên đó, trên vai chúng đã xuất hiện một lỗ máu.

A a a!

Ba tên công tử đó la lên thất thanh rồi nằm lăn lộn ở dưới đất. Khi đám công tử còn lại nhìn thấy một cảnh này thì da đầu cũng run lên, bọn chúng không ngờ được Kinh Thiên vậy mà đánh bại đám kia dễ dàng như thế.

Ở phía trên lầu của tử quán thì tên thanh niên hồi nãy ngạc nhiên lên tiếng: "Ồ, ta cứ tưởng người con gái kia mới nguy hiểm chân chính, không ngờ bên người nàng lại có cao thủ như vậy, ẩn giấu thật sâu a".

Tên ngồi kế bên nói: "Hình như tên đó sở hữu lam lôi rất tinh thuần và mạnh mẽ thì phải, mấy tên kia thật xui xẻo mới đụng tới hán".

Tên thanh niên này nói tiếp: "Nhìn thấy lam lôi ta lại nhớ ngay tới một người, không biết nàng bây giờ thế nào rồi nhỉ".

Kinh Thiên sau khi giải quyết xong đám người Hứa Mộc thì hán quét ánh mắt lạnh như băng về phía mấy tên công tử còn lại: "Còn ai muốn tiến lên không".

Cảm nhận được ánh mắt đầy sát khí của Kinh Thiên quét tới thì đám công tử nơi đây đều im bật đi, không dám bàn tán xôn xao gì nữa. Bọn chúng không ngờ được một tên thiếu niên trẻ tuổi như vậy mà lại phát ra sát khí kinh người đến thế.

Kinh Thiên không nói gì nữa mà tiếp tục ngồi xuống nói chuyện với Nhu Thủy. Còn ba tên hồi nãy thì lập tức đỡ Hứa Mộc dậy rồi rời đi, trước khi đi bọn chúng còn quay lại nhìn Kinh Thiên với ánh mắt thâm độc.

Kinh Thiên biết bọn này sẽ không dễ dàng gì bỏ qua, bọn chúng thế nào cũng đi gọi thêm người thôi, nhưng Kinh Thiên không thèm để ý tới bọn chúng nữa.

Nhu Thủy thấy cảnh chiến đấu hồi nãy của Kinh Thiên thì nàng thoáng kinh ngạc. Chỉ một tháng trước đây thôi khi Kinh Thiên chiến đấu với Hình Phong áp chế tu vi xuống cấp hai mươi cũng phải chật vật lắm rồi, vậy mà giờ đây chỉ một quyền hấn đã đánh bại tên Hứa Mộc.

Tốc độ phát triển của Kinh Thiên hình như quá nhanh rồi, nhưng quan trọng là tại sao chỉ một tháng trôi qua mà sát khí của Kinh Thiên lại nặng tới như vậy, nàng tò mò nên nhìn Kinh Thiên hỏi: "Học đệ quả là bất phàm a, nhưng sát khí của đệ thật sự quá nặng rồi".

Kinh Thiên nghe Nhu Thủy nói thế thì hấn cũng không hiểu cho lắm, hấn từ trước tới nay vẫn bình thường kia mà, tại sao Nhu Thủy lại nói như thế. Kinh Thiên đang suy nghĩ gì đó thì hấn bất chợt nhìn xuống ngực của mình: "Chả lẽ là do khóa hắc châu của sư phụ để lại, nhưng chắc sư phụ sẽ không hại gì ta đâu".

Kinh Thiên chỉ trả lời qua loa với Nhu Thủy rồi hấn cũng không có ý định đề cập tới chuyện này nữa.

Tên thiếu niên ngồi trên lầu quãng ánh mắt sắc bén về phía Kinh Thiên. Kinh Thiên cảm nhận được ánh mắt của hấn thì liền quay lại. Một luồng kiếm khí bùng hướng Kinh Thiên mà bay tới, nhưng hấn lại không có động tác gì cả, Kinh Thiên khẽ cười một cái rồi luồng kiếm khí chưa kịp đã động gì tới hấn đã bị đánh tan.

Tên công tử ngồi trên lầu thấy vậy thì liền nở nụ cười đầy ta đố: "Tên này thật thú vị, mới trẻ như vậy mà đã đạt tam phẩm cấp hai mươi rồi, bằng tuổi như hấn thì ta chỉ hơn hấn vài cấp mà thôi".

Mấy tên ngồi kế bên nghe vậy thì liền quãng ánh mắt dò xét về phía Kinh Thiên. Tên công tử này được gọi là thiên tài hiếm có của nhân tộc, vậy mà lại mở miệng đánh giá cao một tên bình thường như Kinh Thiên.

Kinh Thiên nhìn bọn chúng một hồi rồi cũng không thèm nói gì mà quay mặt đi chỗ khác, coi như không có chuyện gì xảy ra, hấn cảm giác được đám người đó lai lịch không bình thường, nhất là tên công tử đối nhãn với mình, tu vi hấn thâm bất khả trắc a.

Kinh Thiên quay đi vì không phải sợ đắc tội với bọn chúng mà hấn không muốn gây phiền phức mà thôi, nếu đối phương không biết điều thì hấn cũng không ngần ngại mà ra tay.

Sau một lúc lâu thì tên công tử phía trên lầu nói: "Sắp có chuyện vui rồi".

Hấn vừa nói xong thì bên ngoài đã có bốn nhóm người hùng hùng hổ hổ đi tới, trên mặt bọn chúng tràn đầy sát khí, dẫn đầu bốn nhóm đó lần lượt là tên Hứa Mộc và ba tên công tử mà hồi nãy Kinh Thiên đánh bại.

Hứa Mộc đứng ở phía bên ngoài hét lên: "Tên khốn kiếp nhà người ra đây cho ta".

Nhu Thủy thấy mọi chuyện trở nên rắc rối thì nàng thoáng nhăn mày: "Cái đám này thật không biết trời cao đất dày là gì, thích bắt nạt ai là bắt nạt à".

Kinh Thiên nghe thấy Hứa Mộc la lên như thế thì hấn cũng cảm thấy khó chịu, quả thật cái đám này không chịu ngồi yên a, nếu không giáo huấn bọn chúng một phen thì bọn chúng không biết sợ là gì.

Kinh Thiên từ từ bước ra khỏi cửa, bình tĩnh nhìn bọn chúng rồi nói: "Muốn chết".

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Kinh Thiên Ngông Cuồng

Kinh Thiên vừa bước ra khỏi cửa thì đối diện hấn là hơn ba mươi người đang đứng đó, hấn cảm giác được những người này đều là tu vi nhị phẩm, còn có một vài người đạt tới nhị phẩm đỉnh phong.

Nhưng hấn vẫn không sợ hãi là mấy, Kinh Thiên tin tưởng rằng chỉ cần không có cao thủ tam phẩm trở lên thì đám này chỉ là cỏ rác đối với hấn.

Mọi người xung quanh thấy tràng diện căng thẳng như thế này thì đều ghé mắt lại xem, bọn chúng muốn nhìn thử tên nào to gan lại đi đối đầu với bốn gia tộc này, mặc dù trong đó chỉ có Hứa gia của tên Hứa Mộc kia là đáng chú ý.

Hứa Mộc bước lên đối diện với Kinh Thiên rồi nói: "Tên khốn kiếp nhà người còn uy phong được sao, chẳng mấy chốc ngươi phải quỳ xuống cầu xin ta mà thôi".

Khi Hứa Mộc vừa nói xong thì lại có một nhóm nhân mã đi tới, cả người bọn chúng đều mặc xích bào, trên lưng tên nào cũng có một thanh kiếm. Đây là nhóm người của Kiếm Tông chuyên phụ trách an ninh ở đây.

Một tên trưởng nhóm trong đó bước lên nói: "Là ai dám gây sự tại Kiếm Sơn".

Hứa Mộc quay sang nhìn hắn rồi nói: "Chúng ta có một số chuyện cần giải quyết, nếu các hạ bỏ qua lần này thì ta sẽ tới bãi phòng hậu tạ".

Tên trưởng nhóm đó thấy Hứa Mộc thì nhận ra tên này thuộc Hứa gia, cũng có chút tiếng tăm, xong rồi lại nhìn về phía Kinh Thiên. Hắn đánh giá một hồi thì giờ tay lên kêu đám người đằng sau đứng sang một bên.

Suy xét tình hình thì đã quá rõ rồi, một bên là thế lực có tiếng tăm, một bên chỉ là một tên nhai tu vi nhị phẩm, bên nào nặng bên nào nhẹ thì không khó đoán cho lắm.

Kinh Thiên quét ánh mắt lạnh lùng về phía Hứa Mộc: "Lần trước ta tha cho ngươi, nhưng ngươi đã không biết điều thì cũng đừng trách".

Kinh Thiên từ trong giới chỉ lấy ra thanh Thiên Thủy kiếm, hắn cầm thanh kiếm trên tay rồi vận thiên lực quán trú vào đó, từ tiếng oong oong vang lên không dứt, lam lói lóe ra không ngừng.

Đám người của Kiếm Tông thấy thanh kiếm của Kinh Thiên thì cười khinh bỉ, chỉ là một thanh trung phẩm bình khí mà cũng muốn ra oai ở đây.

Hứa Mộc cười lạnh với hắn: "Giờ chết của ngươi đã tới mà còn ngông cuồng, tất cả lên chém giết tên này cho ta".

Hứa Mộc vừa ra lệnh thì hơn mười tên nhị phẩm trung cấp lao lên tấn công về phía Kinh Thiên. Nhưng hắn không hoảng loạn, chỉ bình tĩnh nâng tay lên chém ngang ra ba đường kiếm khí.

Kiểm khí sắc bén bay vút tới với tốc độ cực nhanh làm cho mọi người cũng khó mà theo kịp. Thoáng một cái mà hơn mười tên đã nằm xuống, người thì mất chân kẻ thì mất tay, máu tràn ra nhuộm đỏ cả mặt đất, nhìn thấy cảnh này thì đám người đứng xem đều nổi cả da gà.

Hứa Mộc không tin vào mắt mình nữa, thật không ngờ tên này là đáng sợ đến như thế, chỉ ba đường kiếm khí đã quét ngang hơn mười tên nhị phẩm rồi, thật sự là yêu nghiệt.

Người của Kiếm Tông thì cũng kinh ngạc, bọn chúng cảm giác được đường kiếm khí này không tầm thường tí nào. Coi như một số thiên tài trong tông phái cũng không thể sánh được với hắn. Không biết tên này là con cháu của gia tộc nào mà lại lợi hại như thế.

Kinh Thiên chậm rãi đi tới phía trước, hắn đập lên vũng máu mà đi qua như không có việc gì, không thèm để mắt tới những tên hạ nhân kia đang rên rỉ dưới chân hắn.

Trong lúc bước tới Kinh Thiên phóng xuất ra sát khí lạnh người, đối diện với sát khí như thế thì đám người Hứa Mộc bất chợt lùi bước lại, bọn chúng rất muốn rời khỏi chỗ này nhưng Hứa Mộc chưa lên tiếng thì ai dám động.

Cả một đám chỉ biết than thầm, tại sao hết lần này tới lần khác người đứng ra chịu trận lại là bọn chúng, trong khi đám thiếu gia công tử kia thì mặc sức vui chơi và đắc tội với người ta.

Hứa Mộc mặc dù hoảng sợ nhưng hắn vẫn hét lên: "Tất cả cùng lên cho ta, ta không tin không làm gì được hắn, con mẹ nó".

Đám người phía sau nghe Hứa Mộc ra lệnh như thế thì bọn chúng chỉ biết tùy khuất mà làm theo, tất cả động loạt lao về phía Kinh Thiên.

Kinh Thiên nhếch mép lên cười khinh bỉ bọn chúng, hắn đâm ra hơn chục tia kiếm khí.

Kiểm khí nhưng những tia sáng nhỏ và thẳng tắp lao về phía đám người của Hứa Mộc, khi kiếm khí xuyên qua thì hàng chục người hét lên một cách thảm thiết.

Khi nhìn lại chỉ thấy trên người mấy tên đang xuất hiện nhiều lỗ máu, toàn thân giống như tổ ong vậy, trông rất là kinh khủng.

Thấy tình hình không ổn đám người Kiếm Tông định lao lên ngăn cản, nếu cứ để mọi chuyện tiếp tục như vậy thì mặt mũi của Kiếm Tông không biết để đâu.

Nhưng khi bọn chúng định nhích thân lao ra thì Kinh Thiên đã quay mặt sang nhìn, đây giống như lời cảnh cáo của hắn, tên nào chỉ cần bước ra thì sẽ nhận hậu quả như đám người của Hứa Mộc kia.

Đám người của Kiếm Tông cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Kinh Thiên thì cả đám đều như bị đông cứng, toàn thân không nhúc nhích được gì, duy nhất chỉ có tên đội trưởng có thể đứng ra rồi nói: "Vị huynh đệ đây không nên lớn lối như vậy, đây là địa bàn của Kiếm Tông a, ngươi cũng phải nể mặt vài phần chứ".

Kinh Thiên hờ hững đáp lại: "Địa bàn của Kiếm Tông thì sao, bọn chúng không cố kỵ mà còn dám chọc tới ta, vậy tại sao ta không thể giao huấn lại bọn chúng đây".

Hứa Mộc mặt mày xanh mét nhưng vẫn cố lên tiếng: "Người tưởng người là ai, có thân phận gì mà đánh đồng với ta, chỉ cần ta lên tiếng thì cả gia tộc sẽ truy sát người tới cùng trời cuối đất".

Kinh Thiên nghe Hứa Mộc nói xong thì tức giận định ra tay làm cho tên này cảm luôn thì tên thanh niên ở trên lầu kia đã vụt xuống nói: "Vị huynh đệ Hứa Mộc đây mặc dù có lỗi trước nhưng người cũng không nên làm quá a, việc gì cũng phải có chừng mực mà thôi".

Tên này vừa lên tiếng thì đem lại một mảnh xôn xao.

"Kia không phải là đại công tử Hãn Thừa Chí của Hãn gia hay sao"

"Đúng vậy, ta nghe nói hãn là thiên tài hiếm có của Kiếm Tông đây"

"Không lâu trước đây ta nghe đồn là hãn đã đột phá tới tam phẩm đỉnh phong rồi, có nhân vật như vậy xuất hiện thì mọi chuyện đã được giải quyết".

Kinh Thiên nhìn Hãn Thừa Chí rồi nói: "Chẳng lẽ người cũng muốn xen vào chuyện này".

Hãn Thừa Chí cười nói: "Ta chỉ muốn ra tay hòa giải mà thôi, vị huynh đệ đây cũng đừng có hiểu lầm"

Hãn vừa nói xong thì từ phía sau đã đi tới thêm ba người, ngụ ý cho Kinh Thiên biết hôm nay hãn không lui không được, ba người đó tên nào cũng là tam phẩm sơ kỳ đỉnh phong cấp 23, cho dù Kinh Thiên có bị ngu cũng sẽ không dám đối chọi với bọn họ.

Nhưng Kinh Thiên lại làm cho mọi người bất ngờ, hãn không những không thu tay lại mà còn búng tay bắn ra một đường kiếm khí làm cho Hứa Mộc bị chặt đứt dây thanh quản, từ nay về sau hãn sẽ trở thành một người câm.

Mặc dù sử dụng linh dược có thể chữa trị được nhưng muốn nói chuyện cũng muôn phần khó khăn.

Lúc này Hứa Mộc chỉ biết lăn lộn trên đất mà thôi, vẻ mặt của hãn rất đau đớn nhưng lại không thể thốt ra được một tiếng nào.

Hãn Thừa Chí sắc mặt tức giận nói: "Người thật sự không xem lời nói của ta ra gì, người muốn bị Hứa gia và Hãn gia truy sát sao".

Hãn Thừa Chí muốn ra giải quyết dứt Hứa Mộc vì giao tình của hai nhà không tệ, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới cái tên Kinh Thiên này lại không cố kỵ gì ra tay với Hứa Mộc.

Kinh Thiên đang định nói tiếp thì bỗng vang lên một tiếng nói: "Nếu muốn truy sát hãn thì các người thử xem, ta đây thích nhất là việc truy sát người khác đó nha".

Tiếng nói vừa phát ra làm cho mọi người đều bất ngờ, không biết lại có nhân vật nào nhúng tay vào việc này nữa đây.

Từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên lại có một đám người dám ở trên địa bàn của Kiếm Tông gây sự lớn tới mức này đây.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Sinh Mệnh Ẩn

Kinh Thiên và Nhu Thủy đang bị đám người của Hứa Mộc và Hãn Thừa Chí vây hãm ở đây thì từ đâu lại xuất hiện một giọng nói vang lên: "Muốn động vào hai người họ các người cứ thử xem".

Tiếng nói vừa phát ra làm cho mọi người xung quanh ngạc nhiên nhìn lại, thật sự tên nào to gan tới nổi trắng trợn khiêu khích mấy đám trung cấp gia tộc ở đây vậy.

Trong lúc bọn chúng không biết chuyện gì xảy ra thì đã có hai thân ảnh xuất hiện trước mặt Kinh Thiên, thì ra là hai tên Ảnh Tử và Hình Phong trở về sau khi đi xem trận đấu của thiên thú.

Tên đội trưởng của Kiếm Tông chỉ vào mặt Hình Phong và Ảnh Tử nói: "Hai người là người phương nào mà dám lớn tiếng ở đây".

Cùng lúc đó thì tên Hãn Thừa Chí thấy được hai người Ảnh Tử thì sắc mặt của hãn cũng trở nên ngưng trọng, đối với một số tên không biết chữ hãn thì rất rõ hai tên này, bọn chúng là hai trong số ba người được mệnh danh là "bộ ba phá hoại" a.

Ba tên này suốt ngày ra ngoài dấy lên phong ba ở khắp nơi, mặc dù bọn chúng tu vi không cao nhưng thế lực ở sau lưng lại rất cường đại nên ít ai thềm ra mặt gây hấn với chúng.

Bộ ba phá hoại đó nghe nói là học viên của Thiên Minh học viện, thường ra ngoài làm nhiệm vụ, sẵn tiện phá phách khắp nơi cho vui, không có nơi nào

nhật nào là thiếu mặt ba người này.

Tên đội trưởng kia sau khi hỏi xong mà Ảnh Từ và Hình Phong vẫn không thèm trả lời hắn, ngay cả nhìn hắn còn thấy lười nữa là, thế là tên đó nổi giận muốn lao lên giáo huấn một phen.

Nhưng bất chợt Hãn Thừa Chí bước ra, phất tay ra hiệu không nên vọng động, hấn hướng về phía hai người Ảnh Từ và Hình Phong nói: "Thật không ngờ hai trong ba người của bộ ba phá hoại lại tới đây, thật hân hạnh a".

Hãn Thừa Chí vừa nói xong lời này thì đám công tử và người xem đứng xung quanh đều ngạc nhiên, bọn chúng không ngờ được hai tên này lại là trong bộ ba khét tiếng, nhưng đa phần là tiêu xấu thôi.

Khi biết được chân tướng và nghe được Hãn Thừa Chí nói thế thì bọn chúng đều chỉ biết cười khò, bọn chúng xuất hiện ở đây có gì tốt đâu mà người lại niềm nở ra chào đón như thế.

Ảnh Từ quay sang phía Thừa Chí: "Hân hạnh cái gì, giọng điệu của người như đang khiêu khích ta vậy, lâu rồi không gặp nhưng cách nói chuyện đó của người vẫn đáng ghét như xưa".

Hãn Thừa Chí khuôn mặt gian tà nói lại: "Ha ha, coi như ta khiêu khích thì sao, mang tiếng là thiếu gia của đại gia tộc mà bị một tên của trung cấp gia tộc như ta đánh thẳng nửa chiều mà còn phát oai ở đây à".

Ảnh Từ ánh mắt thâm trầm nhìn hắn: "Thua người nửa chiều là do tên chó chết nhà người giờ trò tiểu nhân ra mà thôi, lần này người có muốn thử lại không".

Hãn Thừa Chí khoái trá cười nói: "Thử thì thử, ta sợ người sao, ta nghe đồn người đã đạt tới tam phẩm cao cấp đỉnh phong cấp 28 rồi, nhưng báo cho người một tin buồn, ta vừa đột phá lên cấp 29 rồi".

Hãn Thừa Chí vừa nói xong thì Ảnh Từ đã xông lên tới trước mặt hắn rồi đâm ra một quyền. Bị tập kích bất ngờ như thế mà hắn vẫn bình tĩnh đánh trả lại một quyền với Ảnh Từ, phải nói tên thiên tài này của Kiếm Tông thật sự là có kinh nghiệm và bình tĩnh nha.

Hai quyền đầu chạm nhau rồi phát ra tiếng nổ, cuồng phong đánh bật đám người xung quanh ra ngoài.

Nhưng điều bất ngờ là Thừa Chí bị đánh lui tới ba bước, trong khi Ảnh Từ chỉ lui lại một bước đã ổn định được thân thể.

Thừa Chí mới vừa giao phong quyền cước với Ảnh Từ một chiêu đã rơi vào hạ phong, điều này nói lên cái gì.

Nên nhớ rằng Ảnh Từ thuộc gia tộc sát thủ, cái bọn này không bao giờ giao đấu chính diện, vì như thế sẽ không phát huy hết thực lực của bọn chúng vậy mà Ảnh Từ lại dám giao đấu trực diện như thế, mà lại còn chiếm được thượng phong nữa.

Thừa Chí sắc mặt khó coi la lên: "Không thể nào, ta hơn hẳn một cấp mà, tại sao vừa giao thủ đã rơi vào hạ phong rồi".

Ảnh Từ cười đắc ý lên tiếng: "Nói cho người biết luôn, ta cũng đột phá lên tam phẩm đỉnh phong rồi, và sức mạnh cơ thể của ta cũng không thua ai đâu nha".

Thừa Chí nghe được lời đó thì ánh mắt co rút lại, muôn đời sát thủ rất khó có thể so sánh cường độ thân thể với người khác được, vậy mà tên này lại có thể.

Nhưng không đợi Thừa Chí ra chiêu tiếp theo thì cơ thể Ảnh Từ đã dần dần mờ đi rồi không thấy tung tích nữa.

Khi thấy chiêu thức này thì Thừa Chí bắt đầu cảm giác được không ổn, tên Ảnh Từ kia đã chân chính xài tới thực lực của hắn rồi, từ đó tới nay khó chịu nhất là giao đấu với đám sát thủ, bọn chúng ẩn mình rất khó tìm ra, tập kích một cách bất ngờ không cho người khác phòng bị.

Trong lúc Hãn Thừa Chí đang bận dò xét vị trí của Ảnh Từ thì bỗng nhiên một tia sát khí ập đến, hắn không kịp quay người lại thì một thanh kiếm sắc lạnh đã đặt lên cổ rồi, sau đó là một giọng nói vang lên: "Nếu ta thật sự ra tay thì người đã chết rồi, đừng tưởng lần trước may mắn thắng được ta nửa chiêu thì tự đắc, ta chỉ xem thường và không muốn giao đấu với người mà thôi".

Hãn Thừa Chí bị kẻ kiếm lên cổ thì sắc mặt tái nhợt, hắn không ngờ được ngay cả một cơ hội phản kháng cũng không có trong khi hai người lại cùng cấp bậc, cái danh thiên tài này của ta thật sự là nhục nhã mà.

Mất thấy chủ tử của mình bị người ta chế trụ thì ba tên đang sau xông lên định giải nguy.

Nhưng không đợi bọn chúng động thân thì Hình Phong đã lướt tới nhẹ nhàng như một con gió, hấn dùng tay vẽ ra một đường rồi kinh phong ập tới, cuốn phẳng ba tên đó đập vào tường của tửu quán.

Hình Phong nhìn bọn chúng rồi hờ hững nói: "Nhãi nhép mà đòi hồ báo".

Đám người xung quanh thấy cảnh này thì không thể tin vào mắt mình, chỉ có hai tên trong bộ ba phá hoại thôi mà đã có sức chiến đấu như vậy rồi, nhưng nghe nói bọn chúng còn có một đội trưởng còn khủng khiếp hơn, nếu ba người này ra tay thì hôm nay ai có thể can nổi.

Do quy định trên Kiếm Sơn này phạm là người vượt quá tứ phẩm không thể tiến vào, để tránh con em của một số gia tộc bị ám sát nên trận pháp đã được thiết lập như vậy.

Cho nên hai tên trong bộ ba phá hoại này có thể nói là hiếm gặp được đối thủ rồi.

Đúng lúc đám người của Kiếm Tông và Hứa gia không biết làm sao để kết thúc tình trạng này thì Nhu Thủy lại lên tiếng: "Ảnh Tử, Hình Phong thu tay đi, không cần làm lớn chuyện vậy đâu".

Ảnh Tử và Hình Phong đang buồn bực vì thua tiền cá cược ở thiên thú đấu trường muốn tìm người để trút giận, nhưng khi nghe Nhu Thủy nói thế thì hai người bọn họ chỉ biết cười khổ rồi thu tay lại.

Hãn Thừa Chí sau khi thấy Ảnh Tử đã thu kiếm lại thì hần thở dài một hơi, nhưng ánh mắt lại chứa đầy ai oán, đang định xông lên đánh lén Ảnh Tử.

Hãn Thừa Chí lấy ra một thanh đoản kiếm rồi đâm về phía lưng của Ảnh Tử, nhưng không đợi hần đắc thủ thì Nhu Thủy đã phóng tới đánh ra một chưởng ngay ngực của hần.

Trúng một chưởng của Nhu Thủy thì ngực của tên Hãn Thừa Chí xuất hiện dấu của một bàn tay bị lõm vào, trên dấu tay đó còn có một cái ấn tỏa ra quang mang màu xanh lục nữa, hần liên tục phun ra máu tươi rồi lao đảo ngả về phía sau.

Thừa Chí cảm nhận được sinh mệnh của mình đang bị dấu ấn màu xanh lục kia hút đi từ từ, sắc mặt hần hoảng sợ rồi nhìn Nhu Thủy hét lên: "Không thể nào, đây là Sinh Mệnh Ấn, chẳng lẽ ngươi chính là đội trưởng của bọn chúng"

Nhu Thủy bước tới gần hần rồi nói: "Đúng vậy thì sao, ta không muốn ra tay với các ngươi, vậy mà hết lần này tới lần khác các ngươi lại gây hấn với ta, coi như đây là trừng phạt đi, chỉ lấy đi hai thành sinh mệnh của ngươi mà thôi".

Nghe được lời này thì đám người xung quanh cũng phải hít lạnh một hơi, cô nương đáng vẻ bề ngoài xinh đẹp hiền dịu này mà khi ra tay lại độc ác đến thế, lấy đi hai thành sinh mệnh của hần thì phải tốn bao nhiêu tháng để bù đắp lại đây.

Nhưng đây cũng không phải vấn đề lớn, nếu như gia tộc của tên kia mà chịu bỏ ra cái giá lớn kiếm về đại lượng linh dược để bồi bổ hồi phục cho hần thì không sao. Nhưng phải tốn một cái giá không nhỏ a.

Kinh Thiên thấy Nhu Thủy ra tay như thế thì hần cũng khó tin, bình thường Nhu Thủy hay cười nói với mọi người nhưng không ngờ khi nàng tức giận lên thì lại mạnh mẽ như thế, thảo nào có thể chế trụ được hai cái tên quậy phá Ảnh Tử và Hình Phong.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Phong Ba Sắp Nổi Lên

Sau khi đánh cho Hãn Thừa Chí nằm đo đất thì Nhu Thủy quét ánh mắt về phía đám người xung quanh, mặc dù đôi mắt của nàng trong trẻo như pha lê, không chút tạp chất hay sát khí gì cả, nhưng đối diện với ánh mắt đó làm cho mọi người cảm thấy không dám nhìn thẳng vào.

Nhu Thủy quay sang tên đội trưởng của Kiếm Tông nói: "Mau dẫn hần về trị thương đi, nếu không sinh mệnh hần không chỉ mất hai thành đâu, còn muốn tới tìm ta gây sự thì phải chuẩn bị hậu quả đi".

Nhu Thủy vừa nói xong thì cùng Kinh Thiên, Ảnh Tử và Hình Phong lập tức rời đi, chỉ để lại một đám công tử thế gia đang trố mắt mà nhìn. Ai cũng không ngờ được chỉ một nữ tử từ mảnh mai yếu đuối như vậy mà tu vi thật cao thâm, ngay cả tam phẩm đỉnh phong như Hãn Thừa Chí cũng không chịu nổi một kích.

Tên đội trưởng Kiếm Tông kia thì liền ra lệnh cho người đỡ Hãn Thừa Chí dậy, bọn chúng phải cấp tốc nhờ mấy vị trưởng lão thủ hộ ở bên ngoài Kiếm Sơn này để chữa trị cho hần, nếu như lời của Nhu Thủy là thật thì kéo dài sẽ không ổn.

Nhìn mấy người Nhu Thủy rời đi tên đội trưởng chỉ biết cười khổ, người nào lại dám tới gây sự với các ngươi nữa chứ, không sợ bị như tên Hãn Thừa Chí và Hứa Mộc kia à, nếu không nghĩ tới mặt mũi mà mời trưởng bối tới thì càng chết thêm, gia tộc Ảnh Tử chỉ cần phái ra một nhóm người thôi là ngươi sẽ bị theo đuổi từ ngày này qua ngày khác, phải sống trong lo sợ bị một sát thủ nhắm trúng, thử hỏi làm sao mà ăn ngon ngủ yên được, nếu cứ kéo dài chắc bị điên luôn cũng có.

Còn đám người Hứa Mộc đã rút lui rồi, trước khi nhóm Kinh Thiên rời đi thì hần vẫn nhìn với ánh mắt tràn đầy thù hận, một tên công tử như hần vậy mà phải chịu cảnh bị người ta đánh cho thành bị câm, sau này có chữa trị được thì muốn nói cũng khó khăn hơn trước.

Rời đi được một đoạn thì Kinh Thiên quay sang hỏi Ảnh Tử: "Học trưởng này, tại sao đám người kia chỉ là trung cấp gia tộc mà lại dám gây sự với ngươi, chả nhẽ bọn chúng không sợ gia tộc ngươi à".

Ảnh Từ chỉ cười cười giải thích: "Không phải là bọn chúng không sợ, nhưng ta và Hình Phong không bao giờ thêm nhờ trường bối ra tay vì mấy vụ việc nhỏ nhặt này cả, khi nào quan trọng lắm mới nhờ thôi".

Kinh Thiên nghe thế thì lấy làm khó hiểu, con em của một gia tộc lớn như vậy mà lại không dựa dẫm vào gia tộc, việc này hiếm thấy nha.

Hình Phong đứng kế bên như biết được suy nghĩ của Kinh Thiên thì nói: "Bọn ta thật sự cũng đâu muốn vậy, chỉ tại Nhu Thủy nói nếu luôn dựa vào gia tộc, vậy thì khi không có chỗ dựa chúng ta chả khác nào những tên vô danh tiểu tốt, cho nên bọn ta luôn tự thân vận động thôi".

Kinh Thiên nghe vậy thì gật đầu, không ngờ Nhu Thủy còn trẻ như vậy mà lại suy nghĩ thấu đáo như thế, nếu tự thân lịch duyệt thì kinh nghiệm sẽ được nhiều hơn, và gặp được nhiều thứ thú vị hơn.

Nhu Thủy quay sang nhìn Kinh Thiên nói: "Không phải học đệ cũng không có ai chống lưng đó sao, vậy mà vẫn dám đụng vào cái đám gia tộc trung cấp đó ấy thôi, nhưng sau này làm việc nên thu liễm lại một tí là được rồi, ruổi nhanh trên đời này nhiều lắm để không quản được hết đâu".

Kinh Thiên nghe vậy thì chợt hiểu ra, dạo gần đây hẳn không hiểu sao sát tâm lại nặng tới vậy, hờ một tí lại đòi đánh người: "Sau lần này ta phải về xem xét lại khóa hắc châu kia một phen mới được".

Nhưng Kinh Thiên vẫn không đồng ý với cách nói đó của Nhu Thủy, hẳn nói: "Nhưng người không chọc ta thì ta không chọc người, với cái loại như bọn chúng mà không ra tay trừng trị thì chúng sẽ không biết sợ".

Nhu Thủy chỉ cười rồi nói: "Tùy đệ vậy, đừng để sát tâm điều khiển lý trí là được rồi".

Bốn người tìm một quán trọ gần với trung tâm của Kiếm Sơn rồi ở lại, vì ngày mai mới bắt đầu đấu giá.

Kinh Thiên sau khi về phòng thì bắt đầu đã tọa rồi tiến vào mộng cảnh, hẳn muốn thật nhanh để đột phá Lôi Đế Luyện Thể tầng sáu, như vậy sau này khi gặp cao thủ tu vi hơn bản thân sẽ không gây vướng víu cho đám người Nhu Thủy.

Còn nói về tên Hứa Mộc kia sau khi được đưa về chữa trị đôi chút thì liền ly khai Kiếm Sơn, hẳn tới vùng phụ cận gặp mặt trưởng lão trong tộc.

Một tên trưởng lão sau khi xem xét vết thương của Hứa Mộc thì sắc mặt nhăn lại: "Trên người người có để lại dấu vết bị lam lôi đã thương, rất giống với dấu vết ở hiện trường lần trước, chắc chắn là cùng một người gây ra rồi".

Hứa Mộc muốn nói chuyện như hẳn vẫn cứ ớ ớ không nói được lời nào, nên đành ghi lên một mảnh giấy: "Vậy giờ chúng ta phải làm sao, xung quanh hẳn có ba người ít nhất đạt tới tam phẩm đỉnh phong".

Tên trưởng lão này nhìn hẳn: "Người xem thường ta à, tu vi của ta đây cũng đã tới tứ phẩm sơ kỳ đỉnh phong rồi, chẳng lẽ lại sợ mấy tên nhãi đó"

Hứa Mộc lại ghi lên một tờ giấy: "Nhưng gia cảnh của tên Ảnh Từ kia không tồi tí nào a"

Tên trưởng lão nhăn mặt lại suy nghĩ một hồi: "tránh đã thương tới tên đó là được, chỉ cần cầm chân hẳn thôi, còn mấy tên kia thì giết không tha, nếu tên của Huyền gia không biết điều thì giết nó luôn, chỉ cần làm gọn là không ai phát giác được, cho dù đại gia tộc thì có làm sao".

Hứa Mộc nghe vậy thì nhếch mép cười lạnh, hẳn phải trả được cục tức này mới hả dạ, mặc dù các người là người của đại gia tộc thì sao, số con em của mấy đại gia tộc đó khi ra ngoài lịch lãm cũng chết không ít nha, đừng nghĩ các người thế lực to lớn thì không ai dám đụng.

Sáng sớm hôm sau thì ba người Nhu Thủy, Ảnh Từ và Hình Phong dậy sớm, tụ lại với nhau cùng đi về phía phòng của Kinh Thiên để gọi hẳn.

Trong lúc đi thì Ảnh Từ cười khỏ lên tiếng: "Khi tới gần phòng hẳn phải cẩn thận a, thấy thiên lực ba động dị thường thì phải rút ngay, ta không muốn chuyện lại xảy ra giống lần trước đâu".

Nhu Thủy với Hình Phong nghe hẳn nói thế thì gật đầu đồng ý, thật sự lần trước ăn quả đắng một lần rồi nên không muốn chuyện xảy ra lần nữa.

Khi ba người đi gần tới phòng của Kinh Thiên thì bắt đầu dừng lại dò xét, đúng lúc này Ảnh Từ thoáng la lên: "Thiên lực ba động mãnh liệt hơn lần trước nữa, cẩn thận lùi lại mau".

Hai người Nhu Thủy và Hình Phong nghe thế thì lập tức lùi về sau, công nhận đây là chuyện cười tới mức nào a, chỉ muốn đi gọi người ta ra thôi mà như lâm đại địch vậy.

Sau một hồi thì ba người nhìn thấy trong phòng Kinh Thiên tràn ngập ánh sáng màu vàng, nếu nghe kỹ còn có tiếng sấm vang lên rất nhỏ.

Sau khi ba người dò xét một hồi thấy thiên lực của bản thân không bị hút đi giống lần trước thì thở phào nhẹ nhõm, cả ba đều nghĩ thầm: "Chắc hôm nay hẳn luyện tuyệt kỹ khác rồi".

Sau một lúc thì ánh sáng màu hoàng kim từ từ thu liễm lại, tiếng sấm cũng tắt hẳn, Kinh Thiên đang ngồi đã tọa trong phòng liền mở mắt ra: "Hừm, chỉ vừa mới chạm tới bình cảnh tầng năm, vẫn không đột phá được, may mà thời gian trong mộng cảnh gấp bốn lần ở ngoài, nếu không cũng phải một đoạn thời gian nữa mới tiến triển được như vậy".

Kinh Thiên mở cửa phòng đi ra thì thấy ba người Nhu Thủy đang đứng đợi mình, hẳn nhìn ba người cười rồi chuẩn bị xuất phát đi tới phòng đấu giá.

Chương 92: Long Văn Kim Lệnh

Kinh Thiên, Ảnh Tử, Nhu Thủy và Hình Phong đi tới phòng đấu giá ở trung tâm của Kiếm Sơn.

Càng đi tới khu vực trung tâm thì càng có nhiều quầy trao đổi hàng hóa và mua bán, đây là sự kiện diễn ra trước thời gian đấu giá.

Phàm ai có vật gì muốn trao đổi và mua bán thì có thể tới đây xem một phen. Dù loại tiếng ồn vang lên khắp nơi, có người giới thiệu vật phẩm của mình, cũng có người muốn mua hoặc đổi thứ mình cần.

Ngoài con em của một số thế gia ra thì nơi đây cũng tập trung những nhân tài có tiếng, bọn chúng thường ra ngoài lịch lãm nên đôi khi có cơ duyên nhận được một vài thứ hay ho, và dịp đấu giá ở Kiếm Sơn là cơ hội của bọn chúng.

Bốn người Kinh Thiên không vội tới phòng đấu giá sớm mà lại đi xung quanh xem xét một hồi, lẽ như thấy được thứ gì đó thì sao.

Trên đường đi còn có một vài nhóm chấp pháp đội của Kiếm Tông đang tuần tra qua lại, nhưng ánh mắt bọn chúng đều tập trung về phía đám người của Kinh Thiên.

Sau vụ việc ngày hôm qua thì danh tiếng của bốn người này không ai không biết, đừng nhìn vị nữ tử xinh đẹp hiền diệu kia mà lầm, chính nàng đã dùng một kích đã bại Hãn Thừa Chí, còn tiện thể lấy luôn hai thành sinh mệnh của hắn.

Đám người Kiếm Tông phải đi tìm tới một vị trưởng lão mới hóa giải được Sinh Mệnh Ấn của Nhu Thủy, nếu chậm trễ một chút nữa thôi thì tên Hãn Thừa Chí kia không chỉ mất hai thành sinh mệnh đâu.

Sau khi đi dạo một hồi bốn người Kinh Thiên thấy không có gì vừa ý thì chuẩn bị đi tới phòng đấu giá, chợt lúc này Long ca lên tiếng: "Kinh Thiên, người mau tới cái quầy hàng của tên ngồi trong góc kia xem thử đi, ta cảm giác được có một vật bất phàm ở đó".

Kinh Thiên nghe thấy thế thì cũng nghi ngờ, không ngờ ở đại hội trao đổi đồ như vậy mà cũng có thứ làm cho cái tên Long ca mắt cao hơn đầu này thấy hứng thú a.

Kinh Thiên nghe theo lời hắn đi tới quầy hàng trong góc, ba người Nhu Thủy thì đi theo sau hắn.

Khi vừa tới quầy hàng thì Kinh Thiên đứng nhìn một hồi rồi Long ca lên tiếng: "Thật sự không ngờ lại là nó, người nhìn xem cái lệnh bài có long văn kia kìa, vật đó rất bất phàm a".

Kinh Thiên nhìn qua lệnh bài mà Long ca chỉ cho hắn, nhưng hắn xem một hồi vẫn không biết lệnh bài này có gì bất thường, nó chỉ là tấm lệnh bài màu hoàng kim có khắc long văn tinh xảo mà thôi, không có bất cứ ba động thiên lực nào cả.

Long ca thấy Kinh Thiên chần chừ thì hắn vội vã thúc dục: "Người mau ra giá mua cái lệnh bài đó đi, rồi ta sẽ giải thích sau"

Kinh Thiên gật đầu rồi hỏi chủ quầy: "Cái lệnh bài này nhìn rất thuận mắt, ta muốn mua nó, không biết giá cả thế nào?"

Tên chủ quầy chỉ là một thiếu niên ngang tuổi của Kinh Thiên, nhưng xét về ba động của thiên lực thì hắn cũng đạt tới nhị phẩm đỉnh phong rồi, thật sự không phải tên bình thường.

Hắn ngược lên nhìn Kinh Thiên một hồi rồi nói: "Cái lệnh bài này thoạt nhìn rất bình thường, nhưng ta không cho là vậy, nên giá cả có hơi mắc một chút, ta sợ người mua không nổi"

Kinh Thiên vẫn thản nhiên nói: "Người cứ ra giá đi, nếu được ta sẽ mua, còn vấn đề tài chính của ta người không cần lo"

Tên thiếu niên đó thấy Kinh Thiên nói quả quyết như vậy thì hắn đáp: "Cái lệnh bài này bán giá năm mươi vạn lượng vàng, nếu người mua được thì mua"

Khi nghe tên thiếu niên này báo giá thì Kinh Thiên và mấy người Nhu Thủy cũng choáng váng trong đầu, chỉ một đạo lệnh bài bình thường như vậy mà người lại bán giá năm mươi vạn lượng. Với số tiền đó chúng ta có thể mua được biết bao nhiêu linh dược hoặc thiên tài địa bảo rồi.

Kinh Thiên ánh mắt nghiêm nghị nhìn hắn: "Vị huynh đài đây thật biết công phu sư tử ngọam nha, một đạo lệnh bài như thế mà đáng giá năm mươi vạn, thật sự xem ta là người dễ gạt sao"

Tên thiếu niên đó nói: "Ta đã nói rồi, ta cảm giác được cái lệnh bài này không tầm thường tí nào, nếu người muốn mua thì giao dịch, không thì mời"

Kinh Thiên nhìn hấn như thế thì dẫn đó một hồi, Nhu Thủy thì khuyên hấn không nên mua làm gì, mặc dù nàng biết Kinh Thiên có rất nhiều tiền nhưng không thể phung phí như thế được.

Một lúc sau thì Long ca lên tiếng: "Năm mươi vạn có là gì, người cứ mua cho ta, đảm bảo cái lệnh bài đó giá trị phi thường, không gì sánh nổi đâu, nếu để người khác lấy mất thì người hối hận không kịp đấy"

Kinh Thiên nghe xong cũng thoáng chần chừ rồi nói với tên thiếu niên đó: "Ba mươi vạn, nếu được thì ta mua"

Vừa nghe nói xong thì tên thiếu niên liền đồng ý: "Thành giao"

Kinh Thiên từ không gian giới chỉ lấy ra một tấm thẻ màu hoàng kim, còn tên thiếu niên kia thì lấy ra một tấm thẻ màu đen bình thường.

Kinh Thiên truyền thiên lực vào tấm thẻ trên tay mình, không bao lâu sau thì ba mươi vạn đã được chuyển giao qua cho tên thiếu niên đó.

Tên thiếu niên sau khi nhận được tiền thì hấn mở miệng cười không ngớt, hấn ta không ngờ được lại có người chịu bỏ ra cái giá trên trời như vậy để mua cái lệnh bài tầm thường kia a.

Nhu Thủy, Hình Phong và Ảnh Tử chỉ biết lắc đầu cười khổ, cái tên Kinh Thiên này thật sự bị người ta lừa mất rồi.

Kinh Thiên trực tiếp bỏ cái lệnh bài kia vào giới chỉ của mình rồi tiếp tục cùng mấy người Nhu Thủy tiến về phòng đấu giá.

Mặc dù bỏ ra cái giá cao để mua thứ tầm thường như thế nhưng hấn lại không có biểu hiện gì cả, Kinh Thiên biết cái tên Long ca này rất ít xem trọng một thứ gì đó, món đồ vật mà được hấn đánh giá là phi phàm thì thật sự không tầm thường tí nào.

Kinh Thiên lúc trước bán đồng xương thú và được liệu nhận được một trăm tám mươi vạn lượng vạn, sau khi giết đám người Hứa gia thì hấn có được thêm bảy mươi vạn, tính ra hấn có trong người tới hai trăm năm mươi vạn lạng, thế thì cái mệnh lệnh bài chỉ có ba mươi vạn đã là gì.

Kinh Thiên sau khi thu lệnh bài xong thì hấn tò mò hỏi Long ca: "Người nói xem cái lệnh bài này có tác dụng gì, đừng nói là người chỉ muốn châm chọc ta mới làm thế nhé"

Long ca hừ lạnh một tiếng rồi nói với hấn: "Hừ, sau khi đấu giá kết thúc ta sẽ nói cho người nghe, bảo đảm không làm người thất vọng"

Kinh Thiên bán tín bán nghi nói: "Mong rằng người không lừa gạt ta"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tu La Quả

Kinh Thiên và đám người Nhu Thủy đi tới trước cửa phòng đấu giá, Ảnh Tử đưa ra một tấm thiệp mời rồi có người ra dẫn họ vào trong.

Tì nữ dẫn họ tới một căn phòng cao cấp trên lầu ba xong thì liền cáo từ rồi đi, không lâu sau đã có người đem một ít rượu và đồ ăn đến cho bọn họ.

Kinh Thiên tiện thể nhìn xung quanh một hồi, hấn thấy phòng đấu giá này thật sự to lớn và hoành tráng, chỉ là mái vòm thôi cũng là chất liệu đắt tiền rồi.

Mái vòm được làm bằng một loại thủy tinh trong suốt, nhưng khi những tia nắng kia chiếu qua thì lại bị biến đổi thành nhiều màu sắc khác nhau, làm cho cả phòng đấu giá này sáng lên bằng những màu sắc rất bắt mắt.

Sau một hồi thì dòng người bắt đầu tập nập tiến vào đây, nơi này có thể chứa được khoảng vài trăm người, những khách nhân trọng yếu sẽ được đưa lên lầu hai hoặc lầu ba, nơi đó được chia thành từng phòng riêng biệt với nhau, có tầm nhìn chính diện về phía sân đấu giá.

Tung gia tới!

Một tên quân sự vừa hô lên, có một đám người mặc đồ đen đi vào nơi này, tên đi đầu là người mà Kinh Thiên rất quen thuộc, đó chính là Tung Thanh Thanh.

Cái tên đó sau khi bị Kinh Thiên đánh nát khuôn mặt thì đã ôm hận trong lòng, lần cuối cùng hấn ám toán cũng làm cho Kinh Thiên mém chết, nếu không có Tiểu Hắc Bạch thì giờ đây Kinh Thiên cũng chẳng ngồi chỗ này được.

Kinh Thiên vừa thấy Tung Thanh Thanh tiến vào thì ánh mắt hấn nổi lên sát khí dày đặc, mà ba người Nhu Thủy, Ảnh Tử và Hình Phong cũng có biểu hiện như thế. Lúc này Kinh Thiên nhìn qua mới thấy kinh ngạc: "Uy, sao ba người lại có sát khí như vậy, bộ tên này cũng đắc tội với nhị vị học trưởng và học tỷ à"

Nhu Thủy thu liễm lại sát khí nói: "Phàm là người trong nhóm nếu bị ức hiếp chúng ta đều ra mặt bao che, tên đó dám ám toán đệ cũng là chộc giận ba người bọn ta rồi!"

Ảnh Từ: "Đúng vậy, con hàng đó xem bộ ba phá hoại chúng ta không ra gì ư, rồi hắn sẽ phải hối hận!"

Hình Phong quay sang nhìn Ảnh Từ rồi nói: "Khà khà, lần này ngươi định dùng thủ đoạn gì để chơi chết hắn đây?"

Ảnh Từ nở nụ cười tà dị rồi không thèm nói gì nữa, chỉ có tên Hình Phong thì mang về mặt chờ xem chuyện vui.

Nhu Thủy thấy hai tên này như vậy thì nàng chỉ biết lắc đầu cười khổ rồi nói: "Hai tên các ngươi không bao giờ chín chắn được, suốt ngày chỉ ham chơi gây chuyện, gây ra biết bao tiếng xấu, làm ta cũng bị vạ lây!"

Ảnh Từ ánh mắt tròn tròn nói: "Nhu Thủy à, ngươi nói vậy không được a, tuy ngươi không phá phách như chúng ta nhưng khi ngươi ra tay thì rất tàn nhẫn đấy!"

Nhu Thủy chỉ nhìn Ảnh Từ hừ một tiếng rồi không thèm nói nữa, nói chuyện với hai cái tên đó chỉ tức thêm chứ chẳng được lợi ích gì.

Hắn gia tới!

Lúc này lại có một đám người đi vào, dẫn đầu không phải là Hãn Thừa Chí nữa mà nhìn là một ông lão tóc bạc ăn mặc đạo mạo, người này có thể là trưởng lão trong gia tộc, nhờ áp chế tu vi lại mới vào được kiểm sơn.

Nếu ngày hôm qua Nhu Thủy không ra tay nặng với Hãn Thừa Chí thì cũng không phiền vị trưởng lão này tới vậy.

Nhìn sắc mặt của ông ta không được tốt là biết rồi. Vị trưởng lão này sau khi đi lên lầu thì thầm oán: "Mẹ nó hôm qua phải tốn mất mấy phần tu vi để liên hợp với vị trưởng lão của Kiếm Tông chữa trị cho thằng khốn kiếp kia, hại ta hôm nay mệt mỏi không thôi!"

Hình Phong ngồi trên lầu ba nhìn xuống sau đó lại nhìn sang Nhu Thủy rồi cười nói: "Ha ha, xem trong đám kia là biết tên Hãn Thừa Chí ăn quả đắng rồi nha, Nhu Thủy à ngươi ra tay cũng không nhẹ tí nào!"

Nhu Thủy vẫn bình tĩnh nói: "Ta không phạm người thì người không phạm ta thế thôi, là hấn ép ta ra tay mà!"

Cứ qua một lúc thì lại có một số gia tộc và thế lực lớn tới, từng nhóm người bắt đầu ngồi chật kín lầu hai, nhưng lầu ba chỉ có một vài gian phòng nhưng lại chưa có ai ngoài đám Nhu Thủy ngồi ở đây.

Trên lầu ba chỉ tiếp những đại gia tộc như của Ảnh Từ, nếu là thế lực nhị lưu thì không có phần ở trên này.

Đúng lúc này tên quản sự lại hô lên

Ứng Gia tới!

Kinh Thiên vừa nghe thấy hai chữ Ứng gia thì hần cũng thoáng nhìn lại, hần nhận ra người dẫn đội tới đây là Ứng Vạn Lý, đi theo sau ông ta còn có một cô gái xinh đẹp là Ứng Xuân Lan.

Đám người này cũng từ từ đi lên lầu hai rồi tới gian phòng của họ, khi khách nhân đã đến đủ thì phía sân đấu giá xuất hiện một ông lão, người này lên tiếng: "Buổi đấu giá bắt đầu!"

Khi ông ta vừa nói xong thì đám người ngồi phía dưới hoan hô không dứt, đây là sự kiện vài năm mới diễn ra một lần nên rất được mong đợi, vì trong những cuộc đấu giá của Kiếm Tông toàn xuất hiện những vật phẩm bất phàm, thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Ông lão chủ trì nói: "Sau đây là kiện vật phẩm đầu tiên của buổi đấu giá này!"

Ông ta vừa nói xong thì có một ti nữ đã bưng một hộp ngọc màu đỏ đi tới đặt ở trên bàn.

Ông ta mở hộp ngọc ra bỗng có một luồng ánh sáng huyết sắc phóng thẳng ra ngoài, trong luồng ánh sáng đó còn chứa một thứ sát khí rất ghê người, sau khi quang mang rút đi thì trong hộp ngọc xuất hiện một quả cây hình mặt quỷ có hai màu đỏ và đen.

Ông lão này đóng hộp ngọc lại rồi nói: "Hắn quý vị cũng đã nhìn rõ vật phẩm trong hộp ngọc này rồi, đó chính là Tu La quả, một loại trái cây rất hiếm, chúng ta do may mắn mới từ một cái phế tích có được, công dụng thì không phải nói nữa, giá khởi điểm là mười vạn lượng vàng, một lần kêu giá không dưới hai vạn!"

Kinh Thiên nghe nói tới Tu La quả thì hần cũng thấy tò mò quay sang hỏi Nhu Thủy: "Học tỷ, quả này có công dụng gì mà lại quý hiếm như thế?"

Nhu Thủy quay sang nói: "Đó là Tu La quả chỉ xuất hiện ở thời viễn cổ hơn một nghìn vạn năm trước, nghe đồn là do máu của ma đầu Tu La mà kết tinh thành, nên quả này mới có hình dạng giống như mặt quỷ vậy, công dụng của nó là đem lại một sức mạnh rất lớn cho người luyện hóa, nhưng sức mạnh là gì thì không biết được, chỉ nghe nói khi ăn quả này thì người đó sẽ bị Tu La thôn phệ ý chí, trở thành một đại ma đầu như hần, nhưng tới giờ vẫn chưa có ai chứng thực được!"

Trong lúc Kinh Thiên và Nhu Thủy đang nói chuyện thì giá cả của quả này đã được đẩy lên tới năm mươi vạn lượng vàng.

Mặc dù Tu La quả quý hiếm nhưng công dụng của nó lại không ai biết được, có thể nói từ thời viễn cổ tới nay chắc chắn đã có người thử qua, nhưng không có ghi chép để lại, điều này làm cho nhiều người nghi ngờ rằng có phải sau khi phục dụng loại quả này đã có người hóa thành Tu La rồi hay không, hắc là bị thôn phệ mất ý chí mà trở thành cái xác vô hồn, cho nên không ai dám ra giá cao mua nó về cả.

Một số người có hứng thú với loại quả này chỉ là muốn đem về sưu tầm mà thôi, chứ không có nghĩ tới việc phục dụng nó.

Sau khi có người ra giá năm mươi vạn mà không ai ra giá tiếp thì tên chủ trì nói: "Năm mươi vạn lần thứ nhất"

"Năm mươi vạn lần thứ hai"

"Năm mươi vạn. . ."

Khi tên chủ trì chuẩn bị nói tới lần thứ ba thì có một tiếng nói vang lên: "Khoan đã, ta ra 55 vạn"

Khi tiếng nói này vừa dứt thì đám người ngồi phía dưới đều nhìn lại sau lưng, bọn chúng nhìn lên phía lầu ba nơi phát ra âm thanh này, rồi những lời bàn tán xôn xao vang lên.

"Tên thiếu gia của đại gia tộc nào mà lại hứng thú với loại quả này"

"Ta nghe đồn hình như hôm nay chỉ có hai đại gia tộc tới tham dự là Huyền gia và Hình gia thì phải"

"Xi, Hình gia mà còn là đại gia tộc à, chẳng phải lại tàn rồi sao"

"Người đứng là ngu ngốc, tuy lại tàn nhưng cao thủ của họ cũng hơn đôi phần với mấy cái trung cấp gia tộc này rồi"

Khi nghe được tiếng nói này thì từ phía lầu hai có hai người thoáng kinh ngạc, người đầu tiên là Tung Thanh Thanh, thử hỏi làm sao mà tên này lại quên được giọng của kẻ đã phá nát khuôn mặt của hắn được. Khuôn mặt Tung Thanh Thanh thoáng trở nên điên cuồng, ánh mắt hắn tràn đầy lửa hận: "Mẹ nó, ra tay ám sát hắn như vậy mà còn chưa chết, lần này thật là đại họa mà"

Cùng lúc đó thì khuôn mặt của Ung Xuân Lan lại bất động: "Không ngờ Kinh Thiên cũng tới đây dự đấu giá a, mà hắn còn ngồi trên lầu ba nữa"

Ung Vạn Lý thì không lấy làm lạ gì: "Việc này cũng là bình thường thôi, với thân phận hắn mà ngồi trên lầu ba thì không có gì lạ". Thật sự cho tới giờ hai người Ung Bá và Ung Vạn Lý vẫn còn hiểu lầm về lại lịch của Kinh Thiên.

Phía trên lầu ba thì mấy người Nhu Thủy liếc mắt nhìn Kinh Thiên: "Chẳng lẽ học đệ có hứng thú với Tu La quả, ta khuyên đệ đừng nên thử làm gì, việc này rất nguy hiểm"

Kinh Thiên chỉ cười một cái rồi nói: "Không sao, đệ tự biết chừng mực"

Kinh Thiên không phải chú ý đến loại quả này mà là do khóa hắc châu của hắn có dị động khi Tu La quả xuất hiện, nên hắn muốn mua quả này về xem thử ra sao.

Tên chủ trì đang chuẩn bị hô tới lần thứ ba quyết định vật phẩm đầu tiên này thuộc về Kinh Thiên thì một tiếng nói lại vang lên.

"Ta ra giá sáu mươi vạn"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Khóc Không Ra Nước Mắt

"Ta ra giá 60 vạn"

Tiếng nói vừa vang lên thì Kinh Thiên nhủ thầm thì xuống phía tầng hai, phía gian phòng đó chính là nơi của Tung gia, tới đây thì Kinh Thiên biết ai đi đối chọi với mình rồi.

Phía gian phòng đó Tung Thanh Thanh đang ngồi đắc ý cười: "Hừ, người muốn mua thứ đó thì ta sẽ làm cho người mua với giá cao a"

Một tên trưởng lão đứng kế bên khuyên nhủ: "Thiếu gia à, chúng ta lần này tới chỉ đem theo có hai trăm vạn mà thôi, nếu lỡ có chuyện gì thì trách nhiệm khó gánh a, gia chủ đã nói phải mua được loại linh dược tăng cường cơ thể, nếu xài tiền bừa bãi sợ tới lúc đó không tranh dành được với các thế lực khác"

Tung Thanh Thanh hừ một cái: "Ta chỉ muốn đẩy giá lên cao thôi, không có ý định mua cái thứ quả quải quỷ kia đâu"

Vị trưởng lão này nghe vậy chỉ đành lắc đầu thờ dài rồi không thèm nói nữa.

Kinh Thiên thấy vật phẩm mình sắp mua được bị người ta chen vào phá đám thì sắc mặt của thoáng trầm xuống, nhưng hắn lại không có biểu hiện gì muốn động thủ cả, dù sao phòng đấu giá này được đặt ở Kiếm Sơn, nếu ra tay thì không được tốt cho lắm.

Kinh Thiên sau khi suy nghĩ một hồi thì hét lên: "Ta ra giá 65 vạn"

Tiếng nói Kinh Thiên vừa dứt thì Tung Thanh Thanh lại xen vào: "Ta ra giá 70 vạn"

Hai người cứ tiếp tục giằng co như thế, đến một lúc sau thì Kinh Thiên đã ra giá 95 vạn rồi.

Một món đồ chỉ cần có 55 vạn là mua được nhưng lại bị tên Tung Thanh Thanh này phá đám làm cho nó có giá gần gấp đôi, tuy Kinh Thiên rất tức giận nhưng hắn vẫn bất động ngồi đó, không biết có ý định làm gì.

Lúc này Tung Thanh Thanh ra giá tiếp: "Ta trả 100 vạn"

Nhưng sau khi hắn ra giá thì Kinh Thiên không thèm đôi co nữa, mà người chủ trì bắt đầu nói.

"100 vạn lần thứ nhất"

"100 vạn lần thứ hai"

Khi nghe tới đây thì cả người của Tung Thanh Thanh cũng toát mồ hôi, nếu như Kinh Thiên không trả giá tiếp thì hắn phải mua vật phẩm này a, tiêu tốn 100 vạn chỉ đổi lấy một món đồ không xài được, nghĩ tới hình phạt của cha mình mà hắn cũng phát run.

Chưa nói mất 100 vạn này thì tí nữa hắn dùng cái gì để tranh dành những thứ khác với các thế lực kia đây.

"100 vạn lần thứ ba, thành giao"

Ông lão chủ trì gõ búa một cái rồi kêu người đem vật phẩm lên lầu hai cho Tung Thanh Thanh.

Khi một tí nữ cầm cái hộp lên thì sắc mặt hắn trông rất khó coi, nếu bây giờ mà nhận lấy thì mất trắng 100 vạn vô ích, nhưng nếu không nhận thì Kiếm Tông sẽ cho rằng hắn đùa giỡn trên địa bàn của họ, dính vào tính cảnh tiến thoái lưỡng nan này cũng làm cho hắn không biết phải quyết định ra sao.

Cùng lúc đó trên lầu ba thì Kinh Thiên đang ngồi cười đắc ý: "Nếu người thích tranh dành thì tùy ý người a"

Nhu Thủy thấy biểu hiện của Kinh Thiên như thế thì nàng quay sang hỏi: "Không phải học đệ muốn thứ kia sao, tại sao lại để rơi vào tay tên đó"

Kinh Thiên quay sang trả lời: "Cứ tạm thời để hắn giữ đi, trước sau gì cũng về tay đệ mà thôi"

Ảnh Tử nghe vậy thì quay sang hỏi: "Chẳng lẽ đệ muốn ra tay cướp lấy sao"

Kinh Thiên chỉ gật đầu một cái, rồi Hình Phong nói: "Theo ta thấy thì bên người hắn có đi theo một vị trưởng lão, tu vi không hề thấp tí nào, chắc là tứ phẩm a"

Kinh Thiên nói với ba người: "Không biết nhị vị học trưởng và học tỷ có thể đối kháng với tứ phẩm không, chỉ cần kéo dài thời gian thôi là được"

Ba người Nhu Thủy nghe vậy thì nhưu mày suy nghĩ: "Nếu chỉ kéo dài thời gian thì không sao, nhưng chỉ được trong chốc lát mà thôi, nếu đệ dự định làm gì thì phải giải quyết thật nhanh a"

Kinh Thiên nghe vậy thì gật đầu. Trong lúc mấy người Kinh Thiên đang bàn luận thì Tung Thanh Thanh đã nhận lấy vật phẩm rồi, khuôn mặt hắn muốn khóc không ra nước mắt, chỉ đành ngậm ngùi ngồi đó mà thôi.

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục như thường, những món đồ phía sau rất quý hiếm nên các gia tộc tranh nhau không ngừng, chỉ có đám người Tung gia là ngồi im bất động mà thôi.

Sau nhiều lần ra giá thì những gia tộc khác đã biết được cực hạn của Tung gia là một trăm vạn, nếu trả hơn số tiền này thì bọn chúng đừng hòng mà mua được thứ gì.

Đúng lúc này thì ông lão chủ trì mới đem ra một cái bình ngọc màu lam, ông mở bình ra làm cho một cỗ hàn khí nhàn nhạt xông thẳng ra ngoài, ai hít phải hàn khí này thì cũng thấy tỉnh táo lạ thường, dường như thương thể cũng giảm đi vài phần, còn ai thuộc thủy hệ thì nguyên tố trong người ba động không dứt.

Ông lão này đóng nắp bình lại rồi nói: "Đây là một loại thánh thủy vừa được tìm ra, có công dụng phi thường, sau khi thử qua hẳn mọi người cũng biết rồi, phẩm ai bị thương thể lâu năm đều có thể chữa trị được, nếu thuộc thủy hệ thì nguyên tố trong người sẽ cường hãn hơn trước"

Khi nghe ông lão chủ trì nói ra công dụng của Bích Thủy Hàn thì đám người phía dưới nhao nhao không dứt, từng lời bàn tán xôn xao rộ cả lên.

Còn cái tên Tung Thanh Thanh đang ngồi trên lầu hai thì ánh mắt sáng rực nhìn vào cái bình ngọc trên tay của ông lão kia, hẳn biết đây chính là thứ mà cha mình đang cần rồi.

Sau một hồi thì ông lão nói tiếp: "Giá khởi điểm là 50 vạn, mỗi lần kêu giá không thấp hơn 10 vạn"

"ta trả 70"

"80"

Tung Thanh Thanh hét lên: "Ta ra giá 100 vạn, đây là bảo vật mà phụ thân ta đang cần tới nên quý vị hãy nể mặt cho, còn nếu như không thì đừng trách"

Tung Thanh Thanh biết tài chính của mình hiện thời không ổn nên mới lấy danh tính của cha hấn ra hù dọa, nhưng cho dù hấn có làm vậy thì một số gia tộc ngang cấp cũng không xem vào đâu, chỉ có một đám bình dân là không tranh dành với hấn mà thôi.

"ta ra giá 120 vạn" Đây là vị trưởng lão của Hấn gia lên tiếng, ông quay sang phía Tung Thanh Thanh nói: "Ngươi tưởng Tung gia ngươi lớn lắm sao"

Vị trưởng lão kể bên Tung Thanh Thanh ánh mắt chứa đầy sát khí nói: "Hắn Đại Ngưu, ngươi muốn chống đối với Tung gia ta đúng không"

Vị trưởng lão tên Hấn Đại Ngưu kia không sợ mà nói lại: "Vậy thì sao, thích thì đem người tới Hấn thành, chúng ta tiếp hết"

Hai người nhìn nhau một hồi thì không ai thèm nói nữa mà trở lại với buổi đấu giá, Ứng gia thấy vật phẩm như vậy thì cũng động tâm: "Ta trả 150 vạn"

Tiếng nói vừa ra thì làm cho toàn trường đấu giá bàn tán xôn xao, nếu Ứng gia xen vào chuyện này thì hay rồi, ai mà không biết người ta là gia tộc thương buôn đâu chứ, muốn so tài lực thì mấy ai có thể so nổi.

Các thế lực cứ liên tục tranh dành nhau Bích Thủy Hàn, trong khi đó chủ nhân của nó thì đang ngồi trên lầu ba khoái chí: "Hà hà, chỉ vài giọt thôi mà lại có giá như vậy rồi à"

Ảnh Từ quay sang nhìn Kinh Thiên rồi than thở: "Học đệ quả là có tài kiếm tiền ai, chỉ đi một vòng trở về thôi cũng bằng cả gia tộc ta kiếm trong vòng vài tháng rồi"

Kinh Thiên không nói gì chỉ cười hi hi.

Một chốc sau thì vài giọt Bích Thủy Hàn kia đã có chủ, giá của nó đã lên tới 250 vạn và chủ nhân của nó không ai khác là Ứng gia, điều này cũng chẳng ngạc nhiên gì cho lắm, dù sao người ta tài đại khí thô thì 250 vạn cũng chả là gì nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Binh Khí Tranh Phong

Sau khi Bích Thủy Hàn đã có chủ thì ông lão chủ trì đấu giá bắt đầu cho đem lên một kiện vật phẩm khác.

Vật phẩm này được đựng trong một cái hộp màu vàng, trên hộp có những hoa văn hình kiếm trông rất uy nghiêm.

Ông lão mở cái hộp ra thì quang huy màu vàng chói lọi phát tán ra khắp nơi, một chốc sau nhìn lại thì thấy trong hộp có một thanh kiếm màu vàng có chạm khắc hoa văn tinh xảo.

"Đây là một thanh kiếm đạt tới thượng phẩm, chất liệu được làm từ Kim Ngọc Hàn Thiết, ai cũng biết loại hàn thiết này độ cứng và sát bén hơn rất nhiều Từ Ngọc Hàn Thiết, và nó cũng rất khó tìm, không lâu trước đây chúng ta vô tình tìm được một khối nên đem rèn ra thanh kiếm này, vì một số nguyên do mà thanh kiếm không thể đạt tới ngưỡng cửa chuẩn thần khí được, nhưng sức mạnh của nó thì không có gì để bàn cãi, giá khởi điểm 100 vạn, mỗi lần kêu giá không dưới 20 vạn"

Khi nhìn thấy thanh kiếm này thì đám người trong phòng đấu giá bắt đầu hứng thú, mặc dù nó chưa chạm tới ngưỡng chuẩn thần khí nhưng nhìn cũng không kém bao nhiêu.

Mặc dù binh khí lợi hại nhưng giá tiền của nó thì có phần quá cao, nếu với số tiền đó người có thể tìm đủ tài liệu chế ra hai thanh thượng phẩm binh khí rồi, chỉ có điều nguyên liệu của thanh kiếm này lại là Kim Ngọc Hàn Thiết a.

Loại hàn thiết đó công nhận rất cứng rắn và khó rèn, nhưng lại là nguyên liệu thượng hạng để làm ra một thanh binh khí cực phẩm.

Ông lão chủ trì đấu giá đợi mãi không ai kêu giá thì nói tiếp: "Quý vị, thanh kiếm này mới được rèn thành, nên vẫn chưa nhận chủ nhân, vẫn chưa sinh ra linh tính, cho nên rất dễ xài và không phức tạp như những loại binh khí đã có linh tính khác"

Vừa nói xong thì ông lão cầm thanh kiếm lên, rồi đặt nó nằm ngang trước mặt, thanh kiếm đó lơ lửng trên không trung mà không rơi xuống, ông lão lấy ngón tay gõ vào thân kiếm làm cho nó phát ra những tiếng oong oong chói tai.

Trong lúc đám người ở dưới đang bàn tán có nên mua thanh binh khí này không thì đã bị tiếng kiếm mình thu hút.

Kinh Thiên ngồi trên lầu ba nhìn xuống thì cũng thấy hứng thú với nó, dù sao thanh kiếm này có đẳng cấp cũng gần bằng với Diệt Tuyệt của hắn, nhưng so ra vẫn còn kém một bước.

Dù sao Diệt Tuyệt thần kiếm là do chính bản thân hắn lĩnh ngộ ra kim áo nghĩa làm cho nó tiến hành lột xác, còn về thanh kiếm dưới kia thì chán chính không thể nào so sánh với Diệt Tuyệt, mặc dù phẩm cấp cũng gần như nhau.

Thanh kiếm phiêu phù trước mặt vị chủ trì đón nhận được ánh mắt của Kinh Thiên thì nó rung lên không dứt, phát ra từng tiếng kiếm mình vang vọng cả phòng đấu giá.

Thanh kiếm bắt đầu từ từ dựng thẳng đứng lên, mũi kiếm hướng xuống dưới, quang huy phát ra cực thịnh hơn bao giờ hết, từng luồng kiếm khí bắt đầu phóng thích ra tàn phá bừa bãi khắp nơi. Thanh kiếm này dường như muốn chứng minh cho Kinh Thiên thấy nó là một tuyệt thế hảo kiếm vậy, không chịu thua kém bất cứ ai.

Ông lão chủ trì thấy thanh kiếm có di động như thế thì hai mắt co rút lại vì kinh ngạc, dù sao ông cũng là trưởng lão của Kiếm Tông nên biết đây là hiện tượng gì.

Thanh kiếm này muốn chứng minh cho người nào đó là nó không phải vật tầm thường, nó không chịu chấp nhận sự thấp kém của nó. Phàm những thanh kiếm làm ra biểu hiện này thì trước mắt của nó phải là một vị kiếm trung đế vương. Ông lão này đứng đó nghĩ thầm "Chẳng lẽ trong phòng đấu giá này có một vị kiếm trung đế vương trời sanh hay sao, nếu có thể mời hắn gia nhập Kiếm Tông thì tông phái ta sẽ đời đời trường thịnh a"

Ông lão này không để ý tới thanh kiếm nữa mà bắt đầu quét ánh mắt dò xét khắp phòng đấu giá này, ông phải kiếm ra được người đó, nếu có được hắn thì Kiếm Tông nguyện đánh đổi bằng mọi giá.

Kinh Thiên thấy biểu hiện của thanh kiếm đó như vậy thì hắn cũng chẳng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng bỗng dưng Diệt Tuyệt thần kiếm từ trong người Kinh Thiên phóng ra một tia kiếm khí đánh thẳng vào thanh kiếm dưới sàn đấu giá kia.

Bị tia kiếm khí của Diệt Tuyệt đánh trúng làm cho thanh kiếm dưới đó bị chấn động một cái rồi quang huy bắt đầu ảm đạm lại, thanh kiếm đó bắt chợt phòng về cái hộp đựng rồi nằm bất động ở đó.

Đây chính là hai thanh kiếm đang tranh phong, Diệt Tuyệt đã thắng rồi, thanh kiếm đó không có khả năng trở thành tùy tùng của Kinh Thiên, Diệt Tuyệt cao ngạo bất quần không chấp nhận thứ yếu kém như thế được sánh vai cùng mình, nên nó chỉ khinh miệt phóng ra một tia kiếm khí nhỏ nhoi đã có thể đánh bại thanh kiếm kia.

Trong lúc hai thanh kiếm tranh phong với nhau thì đám người ở dưới không hay biết gì cả, bọn chúng chỉ thấy được là thanh kiếm trên sàn đấu giá xuất hiện dị tượng, làm cho bọn họ khẳng định đây là một thanh binh khí tuyệt phẩm.

Lúc này mới có người bắt đầu tranh nhau ra giá

"Ta trả 150 vạn"

"200 vạn"

Giá cả lần lượt được đẩy lên rất cao, các gia tộc trung cấp và những thế lực khác không ai chịu kém ai, nếu bọn chúng có được thanh kiếm đó thì chẳng khả nào hồ mị thêm cánh, có thêm một thứ bảo mạng cho bản thân.

Sau một hồi thì thanh kiếm đó đã được bán với giá 420 vạn, nhưng khi giao nó tới tay người mua thì người này nhận thấy thanh kiếm ảm đạm đi hơn vài phần, ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu tại sao.

Ông lão chủ trì sau khi bán được thanh kiếm đó cũng cười không dứt, mặc dù nó rất mạnh, nguyên liệu làm ra nhìn thì có vẻ là cực phẩm đấy nhưng có một số thứ mà người khác không biết.

Vì Kim Ngọc Hàn Thiết có thể tích nặng hơn rất nhiều lần so với các loại hàn thiết khác nên nó chỉ được dụng để chế tạo đao, đại đao hoặc là thương mà thôi, nếu dùng để chế tạo kiếm thì sẽ mất đi sự linh hoạt vốn có của nó.

Kiếm Tông muốn thử xem có thể thay đổi tính chất đó hay không nhưng họ lại thất bại, nên đem thanh kiếm này ra bán thôi. Trong lúc đem nó ra ông lão này cũng tràn đầy lo lắng, nếu lỡ không có ai mua thì biết tính sao đây.

Chương 96: Long Ngâm Phượng Khiếu

Sau khi thanh kiếm thượng phẩm được bán ra thì ông lão chủ trì bắt đầu cho đem lên vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay.

Một ti nữ cầm trên tay một cái hộp gỗ đi ra, hộp gỗ này trông rất là bình thường không có gì đặc biệt, nhưng khi ông lão mở hộp thì từng tiếng long ngâm phát ra làm oanh động toàn phòng đấu giá.

Tiếng long ngâm vừa phát ra làm cho người khác cảm giác được một sự áp bách khó tả, máu huyết trong người bắt đầu bị đè nén mà phải chuyển động chậm lại, một số người đã không chịu nổi nên bắt đầu vận khởi thiên lực để chống lại.

Tiếng long ngâm kéo dài một hồi sau mới dứt, những người ngồi phía dưới khuôn mặt cũng dần trở nên tím tái, nhưng bọn họ vẫn nhìn chăm chăm vào cái hộp gỗ phía trên kia, vì họ cảm giác được vật trong hộp bất phàm a. Chỉ một tiếng long ngâm thôi đã chấn nhiếp biết bao nhiêu cao thủ ngồi đây rồi.

Ông lão mở hộp rồi lấy ra một cái ngọc giản: "Đây là một thần kỹ thuộc âm ba kỹ năng, nó tên là Long Ngâm Phượng Khiếu, nhưng ở đây chúng ta chỉ có được một tàn quyền của Long Ngâm mà thôi, vẫn không chân chính có được đầy đủ chiêu thức này, mặc dù vậy nhưng uy lực của nó quý vị cũng không thể xem thường, nếu ai luyện thành chiêu thức Long Ngâm này mà kết hợp với người học được Phượng Khiếu thì uy lực khó gì sánh nổi"

Nghe ông lão giới thiệu xong thì mọi người đều đỏ mặt thèm thuồng nhìn nó, mặc dù thần kỹ Long Ngâm này không đầy đủ nhưng mà uy lực hồi này nó phát ra không tệ tí nào cả.

Do tuyệt kỹ này có hai phần là Long Ngâm với Phượng Khiếu, nên khi chúng bị chia ra thì mỗi chiêu thức không thể đạt được tới mức thần kỹ, nhưng không ai dám xem thường tí nào.

Ông lão nói tiếp: "Vật phẩm này sẽ không đấu giá theo cách bình thường, mà ta sẽ ra một nan đề nếu ai làm được thì vật phẩm này sẽ của người đó"

Ông lão lấy ra một cái bình ngọc màu đỏ như lửa, ông ta bóp nát nó thì có một tia khí màu lam bay ra, nhưng khi nhìn kỹ thì tia khí này còn có một màu đen mờ nhạt nữa. Nó tỏa ra hàn khí làm cho cả phòng đấu giá phải rét run, nhiệt độ giảm xuống cực nhanh.

Ông lão nói tiếp: "Tia khí này chính là lấy từ trên người của Hàn Nguyệt Kiếm Xi Hồ, hẳn quý vị cũng biết đây là một đầu hung thú có thể sánh ngang với tứ đại thú tộc, mặc dù nó chỉ là con non thôi nhưng uy lực cũng không nhỏ tí nào, vấn đề ta cần mọi người giải quyết là chỉ cần có ai đó hóa giải được tia khí này sẽ có được tàn quyền của Long Ngâm"

Khi nghe ông lão nói xong thì tất cả mọi người đều bắt đầu xanh mặt mà bàn tán xôn xao. Kinh Thiên ngồi trên lầu ba cũng thoáng giật mình khi nghe nhắc tới con hung thú đó.

Thấy biểu hiện của Kinh Thiên như vậy thì mấy người Nhu Thủy quay sang hỏi: "Chẳng lẽ học đệ nhận thức được con hung thú này"

Kinh Thiên đắm chiêu một hồi rồi nói: "Đúng vậy, con hung thú này cường hãn thuộc loại bậc nhất đấy, nó có thể chống lại cả tứ đại thú tộc, Hàn Nguyệt Kiếm Xi Hồ sẽ mạnh nhất là vào ngày trăng tròn, chỉ sợ lúc đó ngay cả tứ đại thú tộc cũng khó đối phó với nó, nhất là hàn khí của nó không dễ chịu tí nào, chỉ cần dính một tia thôi cũng làm máu huyết và thiên lực trong người đông cứng lại, nếu không có hệ nguyên tố ngang cấp và khắc chế nó thì nắm chắc phải chết"

Mấy người Nhu Thủy nghe nói tới đây thì đều hoảng sợ, bọn họ tuy ra ngoài lịch lãm nhiều nhưng chưa lần nào đụng phải hung thú như vậy cả. Nhưng cả đám đều nghi ngờ từ đâu mà Kinh Thiên biết được việc này.

Kinh Thiên nhìn tia hàn khí kia một hồi rồi nói: "Theo đệ thấy thì tia hàn khí đó là lấy lúc Hàn Nguyệt Kiếm Xi Hồ yếu nhất, có thể là ngày đó không có trăng a, nếu không thì mọi người ở đây hẳn phải trọng thương rồi"

Hình Phong kinh ngạc nhìn qua Kinh Thiên nói: "Thật sự nó lợi hại như vậy sao, thế thì có loại nguyên tố nào khắc chế được nó đây"

Kinh Thiên suy nghĩ một hồi rồi nói: "Nếu toàn diện khắc chế nó thì chỉ có Liệt Tâm Hóa mà thôi, ngay cả cường hãn như Lam Lôi cũng phải thua kém nó vài phần, nhưng cũng may đây là tia hàn khí lúc nó yếu nhất nên không đáng lo ngại lắm"

Mấy người Nhu Thủy nghe xong đều tròn mắt, chỉ một tia hàn khí lúc nó yếu nhất mà đã có uy lực như vậy rồi, nếu như lúc nó cực thịnh thì sẽ đáng sợ ra sao.

Ông lão chủ trì nói tiếp: "Có vị nhân sĩ giang hồ nào muốn thử thì mời lên đây, chỉ cần người hóa giải được tia hàn khí này và giúp chúng ta một chuyện thì tàn quyền Long Ngâm sẽ thuộc về người đó"

Nghe thấy ông ta nói thế nhưng vẫn không có ai đánh chủ ý bước lên thử cả, mặc dù tàn quyền Long Ngâm có giá trị không tương xứng nhưng mạng của bọn

chúng còn quan trọng hơn, lỡ như đang thử mà bị tia hàn khí kia cản trở thì phải làm sao.

Tung Thanh Thanh đang ngồi trên lầu hai có ý định muốn thử một lần xem sao, chỉ vì hắn không thể mua về Bích Thủy Hàn nên muốn đem về cho cha mình tàn quyền Long Ngâm để chuộc tội, nhưng khi hắn vừa đứng dậy thì vị trưởng lão kế bên lên tiếng: "Thiếu gia chớ nên nóng vội, ta nghĩ người không nên thử a"

Tung Thanh Thanh làm khuôn mặt khó hiểu rồi hỏi: "Tại sao ta không nên thử, chỉ là một tia hàn khí mà thôi"

Trưởng lão chỉ cười khổ một cái rồi giải thích: "Mặc dù chúng ta chỉ biết sơ qua Hàn Nguyệt Kiếm Xi Hồ nhưng nhìn uy lực của tia hàn khí kia không thể nào xem thường được, với lại chủ tu của Tung gia ta là hắc khí, mà nó cũng thuộc tính âm hàn, nếu thiếu gia tiếp xúc với tia hàn khí đó thì khác nào nó như cá gặp nước, hậu quả không thể lường được đâu"

Tung Thanh Thanh nghe vậy thì chỉ biết lắc đầu thờ dài, hôm nay bản thân hắn không biết dính phải cái thứ gì mà xui không thể tả, cả buổi đầu giá biết bao nhiêu vật phẩm quý hiếm thì đều bị người ta chiếm mất, còn bản thân lại bỏ ra 100 vạn chỉ để mua một quả Tu La về ngắm chơi. Trong lòng hắn đầy oán giận rồi liếc lên lầu ba nhìn: "Tên hỗn đản Kinh Thiên kia, lần nào gặp được người cũng không may mắn"

Ông lão đợi một hồi vẫn không thấy ai xưng phong lên thử thì ông lên tiếng: "Quý vị, chỉ cần quý vị vượt qua bài khảo hạch này, giúp chúng ta một chuyện thì ngoài tàn quyền Long Ngâm chúng ta sẽ cho các người tự chọn một món đồ trong kho của Kiếm Tông nữa"

Vừa nghe tới đây thì đám người phía dưới đều bắt đầu nhao nhao cả lên, có thể nói ông lão đó đưa ra cái giá này thật quá lớn a, Kiếm Tông truyền thừa bao nhiêu năm thì bảo kho của họ phải kinh người đến mức nào. Khi suy nghĩ tới đây thì có người đã phóng lên sân đầu giá để thử.

Hắn ta vận khởi thiên lực hóa nguyên tố lên tới đỉnh phong, rồi dùng tay chụp lấy tia hàn khí đó, hắn muốn dùng hóa hệ để thiêu đốt hóa giải hàn khí đi.

A a a a!

Nhưng được một hồi thì tên đó đã hét lên, chỉ thấy một bàn tay đã bị đóng băng mà rút xuống. Nhìn thấy cảnh này thì mọi người đều hít một hơi khí lạnh, chỉ vừa chạm vào thôi mà cả bàn tay đã bị băng phong rút ra khỏi cánh tay rồi, tia hàn khí này phải cường hãn tới mức độ nào đây.

Ông lão chủ trì thấy cảnh này thì chỉ biết lắc đầu ngao ngán, thật sự ông cũng không hi vọng gì nhiều vào đám người này, cả những vị tiền bối tu vi thâm hậu trong Kiếm Tông cũng không có cách nào hóa giải nó, vì muốn hóa giải được tia hàn khí này phải có một loại nguyên tố đặc thù khác chế được nó, nếu không thì dù tu vi cao đến mấy cũng là vô dụng.

Nhưng mọi người trong Kiếm Tông vẫn ôm hi vọng vào đám nhân sĩ trong giang hồ này, thế giới bao la rộng lớn thì sẽ không thiếu những kỳ tài có thể hóa giải được tia hàn khí đó, nên ông mới nhân dịp đầu giá mà thử một phen, nhưng mọi việc lại không như ông mong đợi.

Ông ta thấy tình hình đã vậy thì định thu lại tia hàn khí đó, bỗng dung Kinh Thiên lên tiếng: "Để ta tới thử xem sao"

Hắn vừa lên tiếng thì mọi người trong phòng đầu giá đều quay lại nhìn, bọn chúng đều cười thầm trong bụng, một tên nhãi như Kinh Thiên thì làm sao mà hóa giải nổi tia hàn khí đó, đúng là tuổi trẻ vô tri.

Nhu Thủy, Hình Phong và Ảnh Tử nhìn sang hắn nhưng lại không có ý định ngăn cản, dù sao ba người họ đều biết Kinh Thiên có Lam Lôi tinh thuần nhất nên chỉ nói một câu: "học đệ phải cẩn thận a"

Kinh Thiên nhìn họ gật đầu một cái rồi phóng xuống sân đầu giá: "Ta không tin là không trị nổi người"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Đầu Giá Kết Thúc

Ông lão thấy Kinh Thiên phóng tới gần mình thì ông ta chợt đưa ánh mắt dò xét: "Người trẻ tuổi này cũng vừa mới đột phá tam phẩm xong, không biết có thể hóa giải được tia hàn khí của Hàn Nguyệt Kiếm Xi Hồ hay không đây"

Kinh Thiên cảm giác được bản thân đang bị dò xét thì quay sang nhìn thẳng vào mắt ông lão đó. Ông ta đón nhận ánh mắt của Kinh Thiên thì thấy được một cỗ kinh khí sắc bén lạ thường, mặc dù vậy nhưng vẫn không thể tổn hại chút gì tới ông lão này: "Hô, người trẻ tuổi này chắc thuộc kim nguyên tố đây, thật sự rất sắc bén, nếu hắn được Kiếm Tông ta bồi dưỡng thì sẽ là một hòn ngọc quý phóng đại quang mang trong đám thiên tài rồi, không biết hắn thuộc gia tộc nào, nếu được phải thử mời một phen"

Kinh Thiên quay sang nhìn ông ta nhưng lại không nói gì, hắn bắt đầu vận thiên lực lên tới đỉnh phong, từng luồng lam lôi bắt đầu phát ra âm thanh ầm ầm.

Ông lão đó nhìn thấy lam lôi thì liền kinh ngạc: "Uy, chẳng lẽ ta đánh giá sai sao, chắc không đâu, có thể hắn có hai loại nguyên tố trong người, nhưng mà lam lôi kiểu này dường như còn tinh thuần hơn con bé của Thiên Minh học viện nữa"

Kinh Thiên tích tụ lam lôi lại ở trong bàn tay rồi hần từ từ chộp lấy tia hàn khí đang lơ lửng kia. Khi hai loại nguyên tố chạm vào nhau thì những tiếng xuy xuy phát ra không dứt, nhưng tia hàn khí đó vẫn bất động mà không bị suy yếu đi.

Lam lôi và tia hàn khí cứ kháng cự lẫn nhau, không ai chịu kém ai, được một lúc sau thì Kinh Thiên cũng cảm thấy hơi mệt, hần không ngờ hàn khí này lại cường hãn đến thế: "Bản thân ta cũng đã đánh giá thấp con hung thú này rồi"

Bỗng nhiên Kinh Thiên cảm giác được một cỗ hàn khí lạnh thấu xương đang bắt đầu tấn công tay của hần, từng mảng băng bắt đầu dần dần xuất hiện phong kín hết một nửa bàn tay của Kinh Thiên, nhưng hần vẫn bình tĩnh không loạn, bắt đầu vận Lôi Đế Luyện Thể để chống lại.

Bàn tay của Kinh Thiên dần biến chuyển sang màu hoàng kim, những miếng băng nhỏ trên tay hần cũng bắt đầu thoái lui. Một chốc sau thì bàn tay của Kinh Thiên đã hoàn toàn biến thành màu vàng rồi hần phóng ra một tia hoàng kim lôi.

Tia hàn khí đó gặp phải hoàng kim lôi thì giống như gặp khắc tinh vậy, nó từ từ bị chèn ép và ra sức chống cự lại.

Trong lúc tia hàn khí đó đang điên cuồng đối kháng với hoàng kim lôi thì phòng đấu giá cũng bắt đầu lạnh hơn rất nhiều. Tất cả mọi người phải vận khí tu vi lên để chống lại, ông lão chủ trì đứng kế bên tí nữa cũng chịu không nổi nên phải lùi ra xa.

Kinh Thiên nhìn tia hàn khí kia rồi nói: "Người cũng thật cứng đầu a, nhưng gặp phải ta thì trách người xui đi"

Kinh Thiên tức giận vận dụng hoàng kim lôi quán nhập vào với lam lôi của Bôn Lôi Mã, hai chủng loại lôi điện cường hãn bá đạo này sinh ra năng lượng cực lớn, làm cho tia hàn khí đó chịu không nổi mà bắt đầu bị suy yếu từ từ.

Ông lão chủ trì nhìn thấy cảnh này thì liền vui mừng: "Không ngờ lại có người khắc chế được nó a"

Bụp!

Khi ông ta vừa nói hết câu thì một tiếng nổ nhỏ vang lên, tia hàn khí kia đã biến mất, xung quanh chỉ còn lại một mảng khói trắng lạnh buốt mà thôi.

Kinh Thiên nhìn sang ông ta rồi nói: "May mắn không làm nhục mệnh, ta có thể lấy cuốn tàn quyền Long Ngâm được rồi chứ"

Ông lão cười vui mừng nhìn sang Kinh Thiên nói: "Tất nhiên là được, vị huynh đệ đây sau khi đấu giá kết thúc thì mời người ở lại, chúng ta sẽ dâng hai tay vật phẩm này cho người a"

Kinh Thiên gật đầu rồi không nói gì nữa, ông lão nhìn xuống phía dưới: "Quý vị, buổi đấu giá hôm nay tới đây là kết thúc, cảm ơn mọi người đã đến đây ủng hộ, bây giờ thì mời mọi người ra về a, những ai có vật phẩm giao cho chúng ta đấu giá thì mời ra phía sau nhận tiền"

Ông ta vừa nói xong thì đám khách nhân bên dưới bắt đầu lục đục ra về, ai nấy cũng bàn tán xôn xao về buổi đấu giá này, nhiều năm rồi Kiếm Tông mới đem những vật phẩm quý hiếm kia ra đấu giá nên nhiều người vẫn còn chưa thỏa mãn vì nó lại kết thúc sớm như vậy.

Một số gia tộc mua được thứ mình cần thì đều vui vẻ rời đi, còn một số lại không được như ý nguyện.

Ứng Xuân Lan trước khi ra về còn ngoái đầu lại nhìn qua Kinh Thiên, không biết tại sao khi thấy hần thì nàng lại có một cảm giác rất lạ, nhưng nàng vẫn không chạy tới chào hỏi hần. Ứng Xuân Lan chỉ đành thờ ơ rồi cùng đám người trong gia tộc bước ra khỏi cửa.

Không lâu sau khi mọi người ra về hết thì đám người Nhu Thủy mới đi lại gần phía Kinh Thiên.

Kinh Thiên nói nhỏ vào tai Ảnh Tử: "Đệ có chuyện muốn nhờ học trưởng đây"

Ảnh Tử nghe vậy thì liền hiểu ra: "Đệ muốn ta thu thập tin tức về đường đi của đám người Tung gia à"

Kinh Thiên cười gật đầu rồi nói: "Cũng không cần điều tra hướng đi của chúng làm gì, đệ nắm chắc là chúng sẽ mai phục để cướp lấy Bích Thủy Hàn từ tay của Ứng gia"

Ảnh Tử sau khi nghe xong thì hai mắt sáng lên: "Ha ha, hiểu rồi, ta sẽ theo dõi đám người Ứng gia rồi báo lại tin tức cho đệ"

Sau khi hần nói xong thì thân hình từ từ tiêu thất vào hư vô, không còn thấy bóng dáng đâu. Ông lão đứng kế bên nhìn thấy vậy thì nghĩ thầm: "Không ngờ tên này lại có kỹ thuật ẩn thân cao cấp đến thế, chắc là công tử của Huyền gia rồi, vậy hai người đứng kế hần là mấy tên trong bộ ba phá hoại a"

Ông lão đó quay sang Kinh Thiên rồi mời hần ra phía sau phòng đấu giá, Kinh Thiên đi theo ông ta tới một gian phòng nhỏ, Nhu Thủy và Hình Phong thì đứng phía bên ngoài không vào.

Ông lão nói: "Ta là trưởng lão của Kiếm Tông, tên là Trúc Kiếm, không biết vị tiểu huynh đệ đây xưng hô thế nào"

Kinh Thiên chào lão ta một cái rồi nói: "Văn bối tên Kinh Thiên, không biết tiền bối có gì chỉ giáo"

Ông lão liền nói: "Cũng không có gì, ta nhờ người hóa giải tia hàn khí kia thật sự có liên quan tới một việc"

Thì ra ông ta đưa nan đề khó như vậy vì một nguyên nhân, đó là không lâu trước đây khi đại trưởng lão của Kiếm Tông dẫn nữ nhi của Tông chủ ra ngoài lịch lãm đã đụng phải một con ấu thủ Hàn Nguyệt Kiếm Xi Hổ, do vô ý nên nữ nhi của Tông chủ đã trúng độc thủ của nó, bị hàn khí nhập thân, may mà hợp lực các trưởng lão và Tông chủ của Kiếm Tông lại mới giữ lại cho nàng một đường sinh cơ.

Nhưng hàn khí lại không được bài trừ hết, mà nó vẫn cứ phá hoại cơ thể của nàng, làm cho nàng đau khổ không dứt, hàng ngày phải sống trong lạnh giá, khổ không nói hết.

May là Kiếm Tông có một miếng hóa ngọc áp chế được phần nào hàn khí đó làm cho nàng có thể cầm cự tới giờ, nhưng mọi người trong Tông phái đã thử hết mọi cách vẫn không làm gì được.

Ông lão nhìn Kinh Thiên rồi nói: "Cũng may mà vị tiểu huynh đệ đây xuất hiện, như vậy nữ nhi của Tông chủ có cơ hội được cứu chữa rồi"

Kinh Thiên nghe vậy thì cũng suy nghĩ đôi chút, chỉ một tia hàn khí nhỏ thôi mà hắn cũng phải cực khổ lắm mới hóa giải được nó, nên Kinh Thiên không dám chắc có thể chữa khỏi cho vị cô nương đó hay không.

Ông lão thấy Kinh Thiên bắt đầu do dự thì nói: "Nếu vị tiểu huynh đệ đây cứu được nàng ta thì ngươi tùy ý lựa chọn một món đồ trong bảo khố của Kiếm Tông a, ta nói cho ngươi biết trong đó toàn vật bất phẩm, ở ngoài kiếm không ra đâu, nếu cần thì ta sẽ xin Tông chủ cho ngươi tới Kiếm Tháp để lựa chọn một thanh kiếm, ngươi thấy như vậy có được không"

Kinh Thiên mặc dù không biết Kiếm Tháp trong lời của ông ta là gì, nhưng hắn vẫn không thể nào bỏ qua được bảo khố của Kiếm Tông, hiện giờ hắn thiếu nhất là thiên tài địa bảo để trợ giúp cho việc luyện công của bản thân, nếu tự thân hắn đi kiếm thì sẽ có nhưng rất mất thời gian.

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ thì Kinh Thiên gật đầu đồng ý: "Vậy được rồi, ta chấp nhận thử xem sao, nhưng trị được cho nàng hay không thì ta không có nắm chắc a"

Trúc Kiếm thấy Kinh Thiên gật đầu đồng ý thì hắn nở một nụ cười rồi nói tiếp: "Vậy bây giờ chúng ta liền khởi hành a, sau khi ngươi trị cho nàng xong thì dù có thành công hay không chúng ta vẫn đưa ngươi tàn quyền Long Ngâm này, nhưng nếu ngươi thành công thì sẽ được nhiều hơn"

Kinh Thiên đáp lại: "Hiện giờ thì không được, ta có việc phải làm rồi, ba ngày sau tiên bối cứ tới Hắc Ám Sơn tìm ta"

Trúc Kiếm nghe Kinh Thiên nói thế thì cũng không ép hắn nữa, ông kêu người đưa cho Kinh Thiên số tiền bán được Bích Thủy Hàn, bình thường thì Kiếm Tông sẽ lấy hai thành giá trị nhưng do Kinh Thiên đã hóa giải được tia hàn khí đó nên ông ta không lấy của hắn một xu nào.

Sau khi nhận tiền xong thì Trúc Kiếm cho người tiễn Kinh Thiên ra khỏi phòng đấu giá. Trên đường đi Nhu Thủy có hỏi Kinh Thiên việc gì xảy ra thì hắn thuật lại cho nàng nghe.

Ba người Kinh Thiên, Hình Phong và Nhu Thủy vừa về tới phòng trọ thì Ảnh Tử đã đợi họ ở đó, hắn lại gần Kinh Thiên rồi nói: "Tối nay Ứng gia sẽ xuất phát ở hướng tây, bọn Tung gia đã bắt đầu hành động rồi"

Kinh Thiên nghe xong thì nhếch mép lên cười lạnh, ánh mắt hắn còn tỏa ra sát khí dày đặc: "Tung Thanh Thanh, đêm nay ta và ngươi giải quyết mọi ân oán đi"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Viện Binh Xuất Hiện

Sau khi buổi đấu giá kết thúc thì đám người Ứng gia quyết định khởi hành ra đi vào ban đêm, để tránh tai mắt không cần thiết, nhưng họ không ngờ rằng Tung gia đã giăng thiên la địa võng chờ đợi bọn họ nhảy vào.

Đêm hôm đó bầu trời âm u, ngay cả mặt trăng cũng bị che lấp, trong khu rừng rậm yên tĩnh gần Kiếm Sơn đang có một đám người cấp tốc chạy vụt qua trong màn đêm.

Trong đám người đó có một cô gái lên tiếng: "Nhị thúc, tại sao chúng ta lại phải túc túc chạy đi như thế này"

Đám người này chính là Ứng gia, còn cô gái vừa lên tiếng hỏi là Ứng Xuân Lan. Nàng ta vẫn không hiểu tại sao Ứng Vạn Lý phải vội vã lên đường như thế.

Ứng Vạn Lý sắc mặt ngưng trọng nói: "Chúng ta đang cầm trên tay thứ mà Tung gia muốn, nên ta định bí mật rời đi trong đêm tối, phải chạy càng nhanh càng tốt, nếu để đám Tung gia đuổi kịp thì không xong, vì trong bọn chúng còn có một vị trưởng lão tu vi tứ phẩm đi theo"

Ứng Xuân Lan nghe Vạn Lý nói thế thì nàng đã hiểu ra, lần trước đám người Tung gia cũng đã chặn cướp họ rồi nên thêm một lần nữa cũng chả có gì khó hiểu, tuy không có bằng chứng cụ thể nhưng hơn chín phần là do chúng gây ra.

Chưa nói lần này bọn họ lại đầu giá được một kiện vật phẩm mà gia chủ Tung gia đang thèm muốn, bọn chúng sẽ không thể nào bỏ qua dễ dàng như vậy được.

Ứng Xuân Lan đang trong lúc suy tư thì Ứng Vạn Lý vội dừng lại, mọi người thấy thế thì liền đứng phía sau hắn.

Ứng Vạn Lý quét mắt nhìn xung quanh một hồi thì có cảm giác không ổn, hắn quay sang nói nhỏ với Xuân Lan: "Chúng ta bị bao vây rồi, không ngờ bọn chúng lại biết được hướng đi của chúng ta, tí nữa ta đột phá vòng vây con hãy nhân cơ hội mà chạy trốn, đem vật đầu giá về và nhờ đại ca điều tra ra tên nội gián"

Ứng Xuân Lan khuôn mặt ngưng trọng hẳn lên, nàng lúc này không biết phải dùng biện pháp nào để tránh thương vong cả, chỉ đành nghe theo kế hoạch của nhị thúc mình mà thôi.

Có thể nói lần này Vạn Lý khó mà sống sót được, mặc dù hắn nói có thể đột phá vòng vây nhưng Xuân Lan biết chắc cơ hội thành công không cao, dù sao vị trưởng lão kia của Tung gia gần như hơn hẳn nhị thúc của nàng một phẩm tu vi.

Bỗng nhiên phía trước có giọng nói vang lên: "Thật không ngờ con mồi lại tới nhanh như vậy, các người khôn hồn thì giao hết tư trang ra đây, nếu không đừng trách chúng ta không khách sáo"

Ứng Vạn Lý nghe thấy tiếng nói này thì hướng mắt nhìn lại, hắn chỉ thấy phía trước là một thân ảnh mặc đồ đen và bịt kín mặt, không nhận ra được diện mục thật sự của hắn.

Ứng Vạn Lý lên tiếng: "Đừng có giả thần giả quỷ trước mặt ta, Tung gia các người từ khi nào lại khoai cái trò bịt mặt đi cướp này rồi"

Thân ảnh áo đen đó cười lớn rồi nói: "Ha ha ha, không ngờ ngươi cũng nhạy bén như vậy, đều đã biết được chúng ta là ai thì ngươi cũng phải biết được hậu quả như thế nào chứ"

Ứng Vạn Lý mặt thoáng đổi sắc: "Các ngươi định giết người diệt khẩu"

Thân ảnh áo đen kia trả lời: "Đúng vậy, kết cục hôm nay của các ngươi chỉ có một mà thôi"

Ứng Vạn Lý lớn tiếng hỏi: "Không biết tiền bối là vị nào của Tung gia"

Thân ảnh áo đen đó đưa tay lên gạt khăn che mặt xuống rồi nói: "Ta là tứ trưởng lão của Tung gia, Tung Cuồng Đồ"

Ứng Vạn Lý thấy khuôn mặt của vị trưởng lão đó thì cũng thoáng hoảng sợ, vì danh tiếng của người này không phải nhỏ, tính tình của hắn không khác tên hắn là mấy, ngông cuồng tự đại, giết người vô số mà không thêm để ý tới ai. Nếu hôm nay tên này ra tay thì khó mà chạy thoát được.

Ứng Vạn Lý lấy lại bình tĩnh rồi nói: "Không biết ngài có thể bỏ qua cho chúng ta lần này được không, sau này Ứng gia sẽ hậu tạ"

Vị trưởng lão đó đang định lên tiếng thì có một người từ phía sau của hắn bước ra rồi nói: "Tha cho các ngươi à, nói dễ nghe nhỉ, để cho các ngươi đi thì sau này khó mà có cơ hội ra tay rồi"

Tên vừa bước lên nói chuyện chính là Tung Thanh Thanh, hôm nay hắn buộc phải lấy được Bích Thủy Hàn từ trong tay của Ứng gia để đem về cho cha hắn, nếu không thì hậu quả thật khó tưởng tượng.

Ứng Vạn Lý biết được kết cục hôm nay không thể thoát được nên ra lệnh cho một số hạ nhân bảo vệ Xuân Lan đột phá vòng vây, ông vội khỏi tu vi rồi hét lên: "Chiến"

Nghe thấy lời này thì đám người Ứng gia đều rút ra binh khí của mình, ánh mắt tràn đầy chiến ý, mặc dù bọn chúng biết khó qua khỏi hôm nay nhưng không ai rụt rè lo sợ gì cả.

Tên Tung Thanh Thanh nghe thế thì nở nụ cười lạnh rồi ra lệnh: "Giết bọn chúng cho ta"

Lệnh vừa phát ra thì hơn mấy chục tên mặc đồ đen từ bốn phía trong rừng đã nhảy ra lao vào trận chiến. Còn Tung Thanh Thanh và tên trưởng lão kia thì chỉ đứng ngoài xem.

Tung Cuồng Đồ muốn kết thúc trận chiến sớm nên hắn ra lệnh cho ba tên thuộc hạ của mình vây đánh Ứng Vạn Lý. Ba tên này đã theo ông rất nhiều năm, tu vi của tên nào cũng đều hơn Vạn Lý cả nên trận chiến này sẽ sớm kết thúc mà thôi.

Trong lúc Ứng Vạn Lý đang ứng chiến với đám người Tung gia thì Ứng Xuân Lan đang được mọi người che chở đột phá vòng vây.

Tung Thanh Thanh nhìn thấy nàng thì ánh mắt tỏ vẻ thèm muốn và dâm dục, hắn liếm môi một cái rồi nhảy thẳng vào chỗ của Xuân Lan.

Tung Thanh Thanh liền tiếp tung ra mấy chưởng làm cho những tên hạ nhân kia đều học máu văng ra xa, hắn đang định tiếp cận Xuân Lan thì bỗng nhiên cảm nhận được một tia sát khí nên nhích người tránh sang một bên.

Xoẹt!

Khi hắn vừa né tránh xong thì nhìn lại thấy cánh tay của mình đã có một vết kiếm, máu đang chảy ra từ đó, hắn tức giận quay lại nhìn người đã ra tay đã thương mình.

Vừa quay lại thì hắn đã thấy Ứng Xuân Lan đang cầm một thanh kiếm dính máu đứng trước mặt mình, Tung Thanh Thanh tức giận nói: "Người dám đã thương ta"

Xuân Lan vẫn hờ hững đáp lại hắn: "Ta biết hôm nay không thoát được, nên ôm người cùng chết chung vậy"

Tung Thanh Thanh nghe nàng nói vậy thì cười lớn: "Ha ha ha, một tên nhị phẩm như người mà cũng đòi chết chung với ta, thật ngu ngốc"

Tung Thanh Thanh vừa nói xong thì phóng người lên, nhằm hướng của Xuân Lan mà tung ra một chưởng.

Bành!

Xuân Lan sau khi tiếp một chưởng của Tung Thanh Thanh thì nàng bị bắn ngược về sau, trên miệng liên tục phun ra máu tươi, chưởng ấn trên ngực nàng còn tỏa ra hắc khí nặng nề liên tục ăn mòn thiên lực của Xuân Lan.

Tung Thanh Thanh đam mê sắc đẹp nên hắn không ra tay hạ sát với Xuân Lan, hắn chỉ muốn chế trụ nàng rồi đem về làm của riêng mà thôi.

Tung Thanh Thanh phóng tới, thủ chưởng biến thành trảo định bắt lấy Xuân Lan thì bỗng nhiên Tung Cuồng Đồ hét lên: "Cẩn thận"

Tung Cuồng Đồ cảm nhận được nguy hiểm la lên cảnh báo Thanh Thanh nhưng hắn đã chậm, bỗng nhiên một thanh kiếm từ trong hư vô xuất hiện hướng ngực của Tung Thanh Thanh mà đâm tới.

Hắn sau khi nghe được lời cảnh báo của Cuồng Đồ đã cẩn thận hơn nên lách người sang một bên né tránh đường kiếm kia, nhưng Tung Thanh Thanh vẫn bị trúng một kiếm vào vai.

Hắn ta vội lùi ra xa rồi hét lên: "Là tên nào dám ra ám toán ta"

Hắn vừa nói dứt câu thì một thân ảnh đã xuất hiện kế bên Xuân Lan rồi đem nàng phóng ra xa, người này chính là Huyền Ảnh Tử.

Nói về ẩn thân và ám sát thì còn ai khác ngoài hắn, nếu như tên Tung Cuồng Đồ kia không phát giác ra mà cảnh báo cho Tung Thanh Thanh thì hắn đã chết từ lâu rồi.

Chỗ của Ảnh Tử vừa phóng tới lại xuất hiện thêm ba người, đó là Kinh Thiên, Nhu Thủy và Hình Phong.

Kinh Thiên quăng ánh mắt tràn đầy sát khí về phía Tung Thanh Thanh: "Lần trước ngươi kêu người giết ta, còn tặng ta một mũi tên, và ngươi còn hại chết người vô tội, hôm nay ngươi hãy trả giá đi"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Xa Luân Chiến

Tung Thanh Thanh sau khi thấy Kinh Thiên thì ánh mắt hắn trở nên oán độc: "Tên hỗn đản nhà ngươi, lần trước giết ngươi không được, vậy mà lần này còn tới đây nạp mạng"

Kinh Thiên nhờ Hình Phong tới giải vây cho Ứng Vạn Lý rồi hắn nói: "Ta lần này tới đây không phải nạp mạng, mà là lấy mạng"

Kinh Thiên bạo phát ra thiên lực kinh người, toàn thân hắn bắt đầu từ từ biến thành màu hoàng kim lấp lánh.

Đùng!

Kinh Thiên dậm chân một cái rồi phóng tới, đất đã dưới chân hắn liền hóa thành phấn vụn.

Tộc độ của Kinh Thiên nhanh tới khủng khiếp, Tung Thanh Thanh chưa kịp làm gì thì đã thấy quyền đầu của Kinh Thiên áp sát mặt của hắn.

Ầm!

Tiếng nổ chói tai vang lên, nhưng khi Kinh Thiên nhìn lại thì chỉ thấy một bàn tay già nua đang đón đỡ một quyền của mình. Sau một chiêu thất bại thì hắn

vội nhảy ra xa mà giữ khoảng cách.

Người vừa đón đỡ một chiêu của Kinh Thiên là Tung Cuồng Đồ, hần nhìn Kinh Thiên rồi nói: "Tiểu bối vô tri, có ta ở đây mà ngươi dám làm càn"

Khi ông ta vừa nói xong thì bỗng nhiên từ hư vô lại xuất hiện một thanh kiếm đang đâm về phía cổ của ông ta, Cuồng Đồ nhìn lại phía trước thì đã không thấy Ảnh Từ đâu nữa rồi.

Ông vội vận khải tu vi rồi nắm Tung Thanh Thanh nhảy ra ngoài để né tránh. Sau một kiếm thất bại thì Ảnh Từ không tấn công tiếp nữa mà hần dừng lại, từ từ tiêu thất vào hư vô.

Trong lúc Tung Cuồng Đồ phóng ra ngoài thì một bàn tay đã tiếp cận tới người ông, bàn tay này thon dài mảnh khảnh nhưng nó lại chứa đựng thiên lực nồng đậm, ả ả trong chường đó còn có một tia sinh mệnh rất cường đại.

Tung Cuồng Đồ thấy không ổn thì liền tung ra một chưởng chống lại.

Phành!

Hai chưởng đối nhau tạo ra tiếng nổ, làm cho cuồng phong nổi lên, bụi mù bay tứ phía.

Nhu Thủy sau khi giao thủ với Cuồng Đồ thì sắc mặt nàng cũng tái nhợt, dù sao tên kia cũng hơn nàng tới năm cấp nên thiên lực rất hùng hồn.

Còn về phần của Cuồng Đồ thì cũng chỉ hơi khả quan hơn một xíu, trên tay của hần xuất hiện một dấu ấn màu xanh lục đang từ từ hút đi sinh mệnh của hần.

Tung Cuồng Đồ sắc mặt thoáng ngưng trọng, hần tập trung tu vi để xóa dấu ấn kia đi, nhưng trước đó thì hần cũng bị rút đi một ít sinh mệnh rồi.

Cuồng Đồ sau khi trực xuất được ấn pháp kia của Nhu Thủy đi thì hần đang định lên tiếng, nhưng lại một lần nữa một thanh kiếm xuất hiện từ phía sau đang đâm tới.

Nhưng lần này thanh kiếm ấy không phải nhằm vào Cuồng Đồ, mà nó hướng tới phía của Tung Thanh Thanh trên tay ông.

Cuồng đồ đang định đỡ một kiếm kia thì hần phát hiện đường kiếm đó đã biến hóa, đâm thẳng vào ngực của hần. Cuồng Đồ liền tức giận, ánh mắt tràn đầy sát khí, hần ta đề thẳng tu vi lên tới đỉnh phong để né tránh một đường kiếm đó.

Sau khi né tránh xong thì hần liền tung ra một chưởng vào khoảng không trước mặt, chỉ thấy Ảnh Từ đã hiện thân rồi phun ra một bùm máu, mặc dù trên miệng hần máu tươi trào ra nhưng Ảnh Từ lại cười quái dị.

Tung Cuồng Đồ thấy hần cười như thế thì cũng cảm thấy bất an, khi ông vừa quay đầu lại thì đã thấy Nhu Thủy và Kinh Thiên đang phóng tới.

Ầm Ầm!

Nhu Thủy tung ra một chưởng, còn Kinh Thiên thì phát ra một quyền, nhờ Ảnh Từ kéo dài thời gian nên hai người đã nắm lấy cơ hội đã thương Tung Cuồng Đồ.

Kiểu xa luân chiến này chính là chiến thuật thường dùng của bộ ba Nhu Thủy, Ảnh Từ và Hình Phong khi họ đối đầu với cao thủ có tu vi hơn bản thân.

Tung Cuồng Đồ trúng hai kích nặng nề thì hần liền lui về phía sau, miệng phun ra máu tươi.

Đám người Kinh Thiên đã lợi dụng chính nhược điểm của ông để đắc thủ, đó chính là Tung Thanh Thanh.

Do phải bảo vệ Tung Thanh Thanh nên Cuồng Đồ chỉ sử dụng được một tay, ông không thể nào xoay sở được với thế công của ba người.

Mặc dù tu vi của ông cao hơn hẳn đám người Kinh Thiên như trong bọn chúng có một tên sát thủ của Huyền gia quá khó chịu. Nghĩ tới thôi cũng đã thấy điên đầu, trong lúc đang lo đánh nhau với hai tên kia thì cái thằng này lâu lâu lại đâm chọt vào một kiếm thì lấy gì mà đỡ.

Tung Cuồng đồ thấy không ổn thì liền la lên: "Ba tên kia mau qua bảo vệ cho Thanh Thanh thiếu gia, ta phải giết chết cái đám này mới hả giận"

Nhưng một lúc sau đó thì vẫn không có ai trả lời lại, Cuồng Đồ thấy vậy thì nhìn sang, lúc này ba tên thuộc hạ của ông đã bị Hình Phong giải quyết rồi, còn Ứng Vạn Lý sau khi được giải vây thì liền xông vào đám người Tung gia mà chém giết.

Cuồng Đồ thấy tình hình không ổn thì đặt Tung Thanh Thanh xuống rồi nói: "Ngươi mau chạy đi, ta ở đây giải quyết đám người này, ta không thể vừa chiến đấu vừa bảo vệ người được, ta sẽ ngó chừng tên sát thủ kia dùm ngươi"

Tung Thanh Thanh nghe ông nói thế thì gật đầu, hần dùng tất cả tu vi của mình để chạy đi, nhưng đúng lúc này hần cảm thấy có thứ gì đó đã kéo chân mình lại, làm cho tốc độ hần giảm cực nhanh.

Khi Tung Thanh Thanh nhìn xuống thì thấy dưới chân hần đang bị hai luồng kinh phong khóa chặt lại, rồi xung quanh hần bắt đầu xuất hiện một con lốc nhỏ cuốn hần về phía đám người Kinh Thiên.

Đây chính là Hình Phong ra tay, sau khi được Kinh Thiên chỉ điểm về chiêu thức Long Quyền Phong thì Hình Phong đã đắm đầu vào nghiên cứu ngày đêm, trong một tháng này hắn mặc dù chưa thể nào khống chế chiêu thức đó một cách thuần thực nhưng với thiên phú của bản thân Hình Phong đã biến thể nó thành Tiểu Long Quyền Phong, do cường độ nhỏ hơn nên khống chế cũng được tùy ý, nhưng lực sát thương lại không cao.

Cuồng Đồ thấy Tung Thanh Thanh bị nhốt trong Tiểu Long Quyền Phong kia thì thủ chương hấn hóa thành đao, xung quanh tay hấn còn bao phủ một tầng hắc khí mỏng.

Cuồng Đồ phóng tới rồi chém ra một đường làm cho Tiểu Long Quyền Phong bị đứt làm đôi, mắt thấy chiêu thức của mình bị hóa giải nhưng Hình Phong vẫn ung dung rồi mở miệng: "Bạo a"

Đừng!

Cuồng Đồ và Tung Thanh Thanh đều không ngờ tên Hình Phong này lại có chiêu như thế. Hình Phong cũng không phải kẻ ngu ngốc, lực sát thương của chiêu thức này bị giảm đáng kể rồi, cho nên người ta rất dễ dàng phá được nó, vậy thì phải tìm cách bù vào khuyết điểm này chứ, và bạo chính là cách hay nhất để bổ khuyết vào phần sát thương chiêu thức này gây ra.

Tuy Hình Phong đã cho tự bạo chiêu thức của bản thân nhưng kết quả vẫn không làm gì được Cuồng Đồ, chỉ có Tung Thanh Thanh thì bị chấn bay ra xa, sắc mặt tái nhợt và thổ huyết.

Tung Cuồng Đồ thấy bản thân mình bị bốn tên tiểu bối này đùa giỡn thì ông trở nên điên cuồng: "Các ngươi đã muốn chết thì ta toại nguyện cho các ngươi"

Ông không thèm để ý gì tới Tung Thanh Thanh nữa mà bắt chấp tất cả lao về phía đám người Kinh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hắc Thần Khải Giáp

Tung Cuồng Đồ không thể nào nhẫn nhịn được nữa nên hấn quyết định bắt chấp mọi thứ để ăn thua đủ với đám người Kinh Thiên.

Hấn không thể nuốt nổi cái nhục này, một cao thủ tứ phẩm như hấn mà lại bị mấy tên tam phẩm chơi đùa như vậy.

Tung Cuồng Đồ hét lớn lên rồi xông về phía ba người Nhu Thủy, Hình Phong và Kinh Thiên.

Hấn ta bạo phát ra thiên lực làm cho không khí xung quanh cũng phải chấn động, hắc khí tỏa ra nồng nặc che phủ phạm vi xung quanh cuộc chiến.

Kinh Thiên thấy tình hình không ổn thì báo cho đám người Ứng gia rút lui: "Xuân Lan cô nương và Vạn Lý tiên bối mau dẫn người của các ngươi rời đi khỏi chỗ này, nếu ở lại đây chúng ta không thể bảo vệ cho các ngươi được đâu"

Xuân Lan và Vạn Lý sau khi nghe Kinh Thiên cảnh báo thì liền dẫn người rời đi, vì họ ở lại đây cũng không giúp được gì, chỉ gây thêm thương vong mà thôi. Lần trước đánh với đám cường đạo của Tung gia thì tên đầu lĩnh của chúng đã dùng tới một chiêu rất âm hiểm, hấn hút sạch sức sống của thuộc hạ để tăng cường thực lực của bản thân.

Nếu đám người của Ứng gia còn ở lại đây thì không khác nào đang giúp sức cho kẻ địch, không ai đoán được khi trận chiến này đang tới cao trào thì tên Tung Cuồng Đồ kia sẽ làm ra trò gì, dù sao lần này đối thủ cũng là tu vi tứ phẩm nên không thể xem thường.

Đương lúc Kinh Thiên cảnh báo đám người Ứng gia thì Cuồng Đồ đã phóng tới gần bọn họ. Hình Phong cảm nhận được trong đám hắc khí đó có một sự nguy hiểm chết người, nếu trực diện chống đỡ lại thì không hay tí nào.

Cuồng Phong Thuận!

Hai tay Hình Phong liên tục tạo ra vô số ấn pháp khác nhau, cuồng phong bắt đầu tụ tập lại trước người hấn, dần dần hóa thành một cự thuẫn cao đến mấy mét, ở giữa cự thuẫn có một đồ văn hình lốc xoáy rất lớn.

Khi chương kinh của Cuồng Đồ sắp đánh trúng hộ thuẫn đó thì hắc khí của hấn đang dần dần bị hút về phía đồ văn hình lốc xoáy ở chính giữa cự thuẫn đó.

Nhưng do hắc khí quá dày đặc nên cự thuẫn không thể nào hấp thu hết được, khi song chương của Cuồng Đồ chạm vào nó thì một tiếng nổ lớn vang lên.

Rầm!

Tùng tiếng nứt vỡ lan ra, sau một hồi thì cự thuẫn của Hình Phong đã bị vỡ tan thành nhiều mảnh, do bị thiên lực cản trở nên Hình Phong phun ra một ngụm máu rồi lui về phía sau.

Cùng lúc đó thì Cuồng Đồ cũng bị bức lui do phản chấn của vụ nổ gây ra, ngay khi hắn vừa đứng vững lại thì một đường kiếm nhanh như điện đã đâm tới.

Tung Cuồng Đồ vẫn bình tĩnh không loạn, hắn lấy hai ngón tay trái kẹp chặt thanh kiếm đó lại, nhưng ngay lúc này thì Nhu Thủy đã phóng tới gần hắn tung ra một chưởng.

Hắc Tử Ân!

Cuồng Đồ dùng tay phải để ngăn kháng với một chưởng của Nhu Thủy, do thiên lực của hắn mạnh hơn nên đã đánh cho Nhu Thủy phải vắng ra xa, nhưng ở lòng bàn tay phải đã xuất hiện một dấu ấn màu đen, từ khi bắt đầu phát tán ra triệt tiêu đi thiên lực trên tay của hắn, dần dần nó tiêu hủy lớp da bên ngoài bàn tay làm cho những miếng da đó rớt xuống không ngừng.

Tung Cuồng Đồ thấy tình hình không ổn thì liền đá một cước vào người Huyền Ảnh Tử làm cho hắn vắng ra ngoài.

Cuồng Đồ liền lùi ra xa vận dụng thiên lực để xóa đi dấu ấn trên tay phải của hắn. Nhưng lúc này là đang trong trận chiến thì đối thủ dễ dàng gì cho hắn cơ hội hồi sức.

Kinh Thiên tụ lực tại hay tay rồi phóng về phía trước, liên tục tung ra hơn chục quyền đánh tới phía của Cuồng Đồ.

Bản thân Kinh Thiên mặc dù tu vi thấp kém nhưng do cơ thể của hắn cường hãn hơn người nên gây ra một chút khó khăn cho Cuồng Đồ, dù sao lúc này hắn ta cũng không thể nào xài được tay phải trong một thời gian ngắn.

Cuồng Đồ chỉ dùng tay trái chống đỡ lại hàng chục quyền của Kinh Thiên nên hắn đã bị trúng đòn, cũng may tu vi của Kinh Thiên thua xa hắn nên vết thương gây ra không nghiêm trọng lắm.

Kinh Thiên thấy đợt tấn công của mình không gây trọng thương được cho Cuồng Đồ thì ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽ và ác liệt.

Kinh Thiên vận khô tu vi lên tới tam phẩm, rồi hắn búng tay một cái, một tia lôi điện màu hoàng kim phóng ra với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đánh thẳng vào ngực của Cuồng Đồ.

Đùng !

Khi Tung Cuồng Đồ nhìn lại thì thấy ngay ngực của hắn đã bị cháy đen, còn có khói phát ra từ đó, hắn ta lao đảo lui về sau vài bước, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Nhưng không đợi hắn hồi sức thì Hình Phong đã tiến tới, phóng hàng chục cây Phong Thần Châm vào những nơi yếu hại của Tung Cuồng Đồ.

Cuồng Đồ thấy không thể né hết được những cây phong thần châm đó nên hắn đã bạo phát ra hắc khí dày đặc bao phủ phạm vi trước mặt hắn.

Khi những cây Phong Thần Châm bay qua đám hắc khí đó thì tốc độ và sát thương đã bị giảm đi gần hết, cho nên không thể đâm sâu vào người Cuồng Đồ.

Hắn ta tức giận hét lên rồi dùng thiên lực đẩy hết tất cả Phong Thần Châm ra ngoài. Tung Cuồng Đồ sắc mặt tái nhợt nói: "Hay lắm, thật không ngờ bản thân ta lại bị bốn tên tiểu bối các ngươi ép tới bước này"

Hình Phong khuôn mặt khinh bỉ trả lời: "Cao thủ tứ phẩm chết trên tay bọn ta cũng không dưới mười tên đâu"

Tung Cuồng Đồ thấy bản thân mình bị khinh bỉ như thế thì hắn không giận mà còn cười lớn: "Ha ha ha, đừng đánh đồng ta với cái đám phế vật mà các ngươi đã giết"

Hắc Thần Khải Giáp!

Tung Cuồng Đồ trở nên điên cuồng, hắn hút tất cả hắc khí xung quanh vào người, rồi cơ thể hắn từ từ hóa thành màu đen tăm tối, toàn thân hắn giờ đây như một tên châu phi vậy, chỉ độc một màu đen, nhưng hai mắt hắn lại đỏ ngầu tỏa ra sát khí kinh khủng.

"Giờ chết của các ngươi đã tới"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Pháp Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Mượn Lực

Ngay lúc Cuồng Đồ triệu hoán ra Hắc Thần Khai Giáp thì đám người Kinh Thiên đều cảm nhận được một cỗ nguy hiểm nồng đậm khó diễn tả, Tung Cuồng Đồ đứng phía trước đó, toàn thân hấn được bao bọc bởi hắc khí dày đặc, thiên lực dao động cực kỳ cuồng bạo.

"Ha ha ha, khinh thường ta thì trả giá không nhỏ đâu" Tung Cuồng Đồ cười lớn tiếng khinh bỉ, hấn buộc phải sử dụng tới sát chiêu để giải quyết đám người Kinh Thiên, nếu hôm nay hấn vì nương tay mà bại trước bốn tiểu bối này thì về sau sẽ không còn uy danh trên giang hồ nữa.

Tung Cuồng Đồ vừa nói xong thì bỗng nhiên biến mất tại chỗ. Nhu Thủy thấy tình hình không ổn thì liền lớn tiếng cảnh báo: "Mọi người mau tản ra"

Nhưng nàng ta cảnh báo đã chậm, tốc độ của Cuồng Đồ quá nhanh, trong nháy mắt hấn đã phóng tới ngay trước mặt mỗi người, hấn tung ra bốn chương làm cho đám người Kinh Thiên không kịp chống đỡ.

Ầm ầm ầm ầm!

Bốn tiếng nổ lớn vang lên làm cho không khí xung quanh bị chấn động liên tục, chỉ thấy bốn thân ảnh bị đánh văng ra ngoài, khi rớt xuống dưới đất thì hình thành một cái hố sâu.

Kinh Thiên, Nhu Thủy, Hình Phong và Ảnh Tử đều bị trọng thương phun ra một ngụm máu lớn, bốn người bắt đầu lao đao đứng dậy, trong mắt bọn họ đều chứa đựng sự kinh ngạc thật lớn, không ngờ rằng tên Tung Cuồng Đồ này lại có sát chiêu mạnh mẽ như thế.

Khi hấn mặc lên Hắc Thần Khai Giáp thì toàn bộ sức mạnh và tốc độ đều tăng lên một cách đáng kể, cho nên đám người Kinh Thiên không thể nào phản ứng kịp, chỉ trong nháy mắt họ đã bị đánh văng đi.

Huyền Ảnh Tử và Hình Phong thấy tình hình không ổn thì liền nhìn qua Nhu Thủy nói: "Nhu Thủy, ngươi còn phong ấn sức mạnh tới khi nào nữa, nếu ngươi không ra tay thì hôm nay không ai thoát được đâu"

Kinh Thiên nghe xong thì cũng tỏ ra nghi ngờ, hấn thật sự không nghĩ tới trong người Nhu Thủy lại có phong ấn tu vi, theo lời hai người kia nói thì nếu nàng giải phong ấn ra thì có thể đối kháng lại với Tung Cuồng Đồ, vậy thì tu vi của Nhu Thủy ít nhất cũng là tứ phẩm sơ kỳ đỉnh phong rồi.

Nhu Thủy nhìn qua trận chiến này thì nàng liền cau mày lại: "Kinh Thiên, Hình Phong, Ảnh Tử, các ngươi kéo thời gian dùm ta, chỉ cần vài phút thôi là được rồi"

Cả ba người nghe Nhu Thủy nói thế thì gật đầu, tuy mọi việc nói ra rất dễ dàng nhưng ba người bọn họ lại cảm thấy thật sự rất nguy hiểm, với tình trạng hiện giờ mà muốn chống đỡ lại Tung Cuồng Đồ trong vòng vài phút thì phải khó khăn ra sao.

Nhưng đây là cách cuối cùng rồi, nếu không làm vậy thì khó mà bảo toàn tính mạng. Sau khi nói xong thì Nhu Thủy liền ngồi xuống, hai tay nàng liên tục tạo ra những ấn pháp kỳ lạ, một cái trận đồ màu trắng bắt đầu xuất hiện dưới đất, Nhu Thủy thì ngồi ngay trung tâm của trận đồ đó. Từng cơn sóng thiên lực dao động cực kỳ mạnh mẽ nó quét qua xung quanh, tạo nên sự chấn động không nhỏ.

Tung Cuồng Đồ thấy biểu hiện kỳ lạ của Nhu Thủy thì hấn cũng cảm giác được có gì đó không ổn, hấn cảm thấy nếu như để Nhu Thủy chuẩn bị xong sẽ đem lại nguy hiểm cho hấn.

Tung Cuồng Đồ nhất quyết không để nàng ta thành công, nên hấn định phóng tới giải quyết Nhu Thủy ngay lập tức.

Nhưng ba người Kinh Thiên, Hình Phong và Ảnh Tử dễ dàng gì để hấn đột kích Nhu Thủy được.

Cả ba người lao tới vây quanh Cuồng Đồ vào giữa, bọn họ liên tục tấn công liều mạng làm cho Cuồng Đồ cũng phải khốn đốn.

Nhưng ba người bọn họ không thể cầm chân Cuồng Đồ được lâu, chỉ một chốc sau thì Kinh Thiên đã bị đánh văng ra khỏi trận chiến.

Kinh Thiên nằm đó không thể nào nhúc nhích tay chân được nữa, một chương kia của Tung Cuồng Đồ quá mạnh mẽ, bây giờ ngay cả thiên lực của hấn cũng không thể nào chống đỡ lại được với hắc khí trên chương ấn của Cuồng Đồ.

Hình Phong và Ảnh Tử thấy Kinh Thiên bị hấn khí kia ăn mòn thân thể thì sắc mặt đều ngưng trọng lên, bọn họ muốn qua giúp đỡ hấn nhưng tên Tung Cuồng Đồ kia lại không để yên cho hai người.

Do một phút sơ ý nên Ảnh Tử và Hình Phong bị đánh văng ra xa, cả hai người cũng mất đi sức chiến đấu.

Kinh Thiên thấy hai người bọn họ bị đánh văng đi thì trong lòng hấn cảm thấy rất khó chịu, chỉ vì sự yếu kém của bản thân mà đã liên lụy hai người họ.

Tung Cuồng Đồ từ từ bước tới chỗ Kinh Thiên rồi nói: "Hừ, chỉ là một tên yếu kém mà thôi, ta cảm thấy đáng tiếc cho ba tên nhóc kia, nếu không phải ngươi thì bọn chúng đã có thể chạy khỏi đây rồi"

Vừa nói xong thì hấn giơ chân lên, hạ một cước xuống ngay ngực Kinh Thiên, do không còn bao nhiêu thiên lực hộ thể nên sau khi dính một cước đó đã bị gãy mất toàn bộ xương sườn.

Kinh Thiên đau đớn hét lên đánh động tới Nhu Thủy, nhưng nàng ta không thể nào ra tay cứu hấn được, vì trong lúc giải phong ấn mà lập tức cắt ngang sẽ bị phong ấn phản phê, nhẹ thì mất đi thiên lực, nặng thì chết ngay lập tức.

Tung Cuồng Đồ nhìn Kinh Thiên cười khinh bỉ rồi từ từ bước tới chỗ Nhu Thủy, Kinh Thiên thấy vậy thì cảm giác bất an nổi lên, nếu hấn để Cuồng Đồ ra tay thì Nhu Thủy cầm chắc cái chết.

Kinh Thiên nằm đó rồi nói với Long ca: "Cho ta mượn sức mạnh của ngươi"

Long ca thấy hấn nói vậy thì cũng lưỡng lự: "Việc này cực kỳ nguy hiểm, mặc dù ta bị phong ấn nhưng sức mạnh của ta không phải là thứ mà ngươi chịu được, do ngươi mới luyện Lô Đế Luyện Thể tới tầng thứ năm nên sức mạnh nhục thể của ngươi còn hơi yếu"

Kinh Thiên ánh mắt kiên quyết nói: "Ta không quan tâm, nếu bây giờ ta còn lo cho an nguy bản thân thì mấy người kia sẽ bị giết hết, họ vì ta mà chết thì ngươi nghĩ ta có thể chấp nhận được hay không"

Long ca đành lắc đầu thờ dại, nhưng hấn lại không từ chối Kinh Thiên. Long ca bắt đầu truyền một lượng lớn hoàng kim lõi vào người hấn, từng luồng lõi điện dày đặc như một dòng sông bắt đầu chạy khắp các kinh mạch của Kinh Thiên.

Một sự đau đớn điên cuồng liên tục tàn phá cơ thể của hấn, lúc này nhìn thân ảnh của Kinh Thiên rất đáng sợ, các cơ bắp của hấn đều phồng lên như muốn nứt ra, các kinh mạch đạt tới giới hạn như muốn nổ tung.

Từng luồng hoàng kim lõi bắt đầu từ người hấn phát tán ra xung quanh, cả cơ thể Kinh Thiên được bao bọc trong lõi điện dày đặc.

Một lúc sau thì Kinh Thiên bắt đầu đứng dậy, Tung Cuồng Đồ thấy vậy thì liền quay người lại nhìn, ánh mắt hấn co rút lại vì kinh ngạc: "Tại sao lại như vậy, đang lẽ ra ngươi không thể cử động được chứ"

Kinh Thiên đứng đó, hai mắt hòa thành màu hoàng kim, từng luồng lõi điện từ người hấn bắn ra tàn phá cả xung quanh.

"Ngươi không được đụng tới nàng"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tuyệt Lộ

Kinh Thiên nhìn thấy Cuồng Đồ sắp tấn công Nhu Thủy thì hấn đã mượn một phần sức mạnh của Long ca. Nhưng do sức mạnh quá lớn nên cơ thể của Kinh Thiên đã chịu không nổi, cơ bắp toàn thân hấn căng phồng lên trông rất đáng sợ, hiện nay Kinh Thiên to lớn hơn Cuồng Đồ mấy phần.

Trong lúc đó thì Tung Cuồng Đồ dường như khó tin vào mắt mình, hấn không ngờ được Kinh Thiên lại biến hóa kinh người như thế.

Trong lúc hấn đang suy nghĩ thì một tiếng nổ đã vang lên, khi nhìn lại chỗ Kinh Thiên đang đứng thì tên đó đã biến mất từ lúc nào.

Vù!

Một tiếng xé gió phát ra, nhưng khi Cuồng Đồ bình tĩnh lại thì một quyền của Kinh Thiên đã áp sát mặt của hấn.

Tung Cuồng Đồ thấy vậy liền phóng nhanh ra sau né tránh nhưng tốc độ của hấn lại không thể nào theo kịp Kinh Thiên.

Kinh Thiên ngay lập tức phóng ra sau Cuồng Đồ rồi nện một quyền vào người hấn.

Ầm!

Một quyền này của Kinh Thiên kích phá ra lực sát thương rất lớn, do cơ thể của Kinh Thiên không chịu nổi nguồn năng lượng lớn như vậy nên hấn phải bộc phát ra ngoài, và đối tượng bộc phát của hấn là Cuồng Đồ.

Mặc dù dính một đòn nặng nề của Kinh Thiên nhưng Cuồng Đồ vẫn không bị thương nghiêm trọng, chỉ có phần sau lưng của Hắc Thần Khải Giáp bị mờ đi mà thôi.

Hấn ta không ngờ rằng lại bị một tên tam phẩm như Kinh Thiên giáng cho một quyền mạnh như thế. Tung Cuồng Đồ ánh mắt phát ra sát khí rồi xông về phía Kinh Thiên.

Cả hai người như hai con thú đang điên cuồng lao vào nhau cắn xé, do tốc độ quá nhanh nên chỉ thấy được những bóng mờ lướt qua mà thôi.

Những tiếng nổ vang lên liên tục, từng đợt phong bạo gào thét khắp xung quanh, từng đợt sóng xung kích lan ra tàn phá khắp nơi.

Nhu Thủy thấy hai người kịch chiến thì cũng ngạc nhiên: "Thật không thể tin được, làm thế nào mà một người với tu vi tam phẩm như Kinh Thiên lại có thể đối đầu với cái tên Tung Cuồng Đồ tứ phẩm kia"

Mặc dù Nhu Thủy kinh ngạc nhưng nàng vẫn không chậm trễ giải bỏ phong ấn, nàng ta nhận ra rằng Kinh Thiên lúc này đang mượn ngoại lực, nên thiên lực trong người hắn bắt đầu giảm đi với tốc độ chóng mặt, nếu nàng ta không nhanh tay tới giúp thì chỉ sợ Kinh Thiên không chịu được bao lâu.

Đúng như những gì Nhu Thủy đã đoán, sau một lúc thì một thân ảnh đã bị đánh văng ra khỏi trận chiến, đó chính là Kinh Thiên.

Kinh Thiên dựa vào một gốc cây rồi thở ra một ngụm máu, mặc dù long ca cho hắn mượn sức mạnh nhưng tam phẩm vẫn không thể nào thắng nổi tứ phẩm.

Trận chiến càng kéo dài thì bản thân Kinh Thiên càng bất lợi, dù sao sức mạnh của Long ca cũng không duy trì được lâu.

Mặc dù Kinh Thiên rất muốn dùng hết lá bài tẩy của hắn để đập chết tên Tung Cuồng Đồ này nhưng lại không được, hắn biết tam phẩm và tứ phẩm chênh lệch nhau xa tới cỡ nào.

Dù lúc này Kinh Thiên sử ra Diệt Tuyệt thần kiếm thì phần thắng cũng không cao, mà thần kiếm lại hút đi thiên lực rất mạnh mẽ, chỉ cần một chiêu đó không giết chết được đối thủ thì Kinh Thiên cũng không còn cách nào tái chiến, trong khi đó việc quan trọng nhất lúc này là kéo dài thời gian cho Nhu Thủy phá bỏ phong ấn.

Nếu hắn bất chấp tất cả mà ăn thua đủ với cái tên Cuồng Đồ kia thì khi hắn không giết được đối phương tình thế sẽ rất nguy hiểm, lúc đó không một ai ở đây có thể sống sót.

Long ca trong người Kinh Thiên cảm thấy gì đó rồi nói cho hắn: "Ta nhận thấy phong ấn của Nhu Thủy sắp giải xong rồi, chỉ cần ngươi kéo thời gian thêm một chút nữa thôi, nhưng sức mạnh ta cho ngươi mượn đã gần tới giới hạn, hiện nay ngươi chỉ có thể tung ra một đòn cuối cùng, tới lúc này phải dùng tới Diệt Tuyệt mà thôi"

Kinh Thiên nghe Long ca nói thế thì gật đầu đồng ý, tâm niệm hắn khẽ động thì một luồng kinh khí chứa đầy kim lực bắt đầu phát tán ra xung quanh.

Kim lực ở nơi đây bắt đầu dày đặc lên hẳn, làm cho Tung Cuồng Đồ cũng cảm thấy da thịt toàn thân đau như bị một thanh kiếm sắc bén chém trúng, chỉ hít một hơi khí thôi cũng thấy phổi đau rất.

"Không ổn" Tung Cuồng Đồ bắt đầu cảm nhận thấy nguy hiểm, theo như lời gia chủ nói thì đây có thể là sức mạnh của thần khí mà tên này mang theo trên người.

Đúng như những gì hắn suy nghĩ, chỉ một lúc sau thì hắn thấy trước người Kinh Thiên đã xuất hiện một thanh kiếm, nó lơ lửng ở giữa không trung rồi phát ra kinh khí sắc bén kinh người.

Kinh Thiên đứng đó, hắn chậm rãi giơ tay lên rồi nắm lấy chuôi kiếm: "Diệt Tuyệt, lần này ta gặp phải địch thủ cường đại nên phải nhờ tới sự giúp đỡ của ngươi, thắng bại phân ra vào lúc này thôi"

Diệt Tuyệt nghe Kinh Thiên nói thế thì toàn thân bắt đầu sáng rực lên, tỏa ra chiến ý khủng bố và mạnh mẽ, nó đã có linh tính nên hiểu được những gì mà Kinh Thiên đang nói.

Kinh Thiên bắt đầu quán nhập tất cả sức mạnh của Long ca vào thanh kiếm, hắn còn vận dụng hết thiên lực hệ kim trong đan điền vào thanh kiếm, làm cho nó sắc bén hơn bao giờ hết.

Tung Cuồng Đồ thấy một màn như vậy thì hắn cũng biến sắc, liền lao lên hòng không cho Kinh Thiên tung ra một chiêu này, hắn biết nếu để tên kia thành công thì bản thân sẽ gặp nguy hiểm.

Thần khí không thể nào xem thường được, mặc dù nó được một tên hạ đẳng sử dụng thì vẫn phát ra được sức mạnh kinh người.

Diệt Kim Kiếm Khí!

Kinh Thiên phát ra chiêu thức mạnh nhất của bản thân, một đường kiếm khí to lớn bắt đầu quét tới hướng trước mặt, bay thẳng về phía Tung Cuồng Đồ.

Tung Cuồng Đồ dồn hết sức mạnh vào hai tay rồi chụp lấy thân của thanh kiếm khí kia, nhưng tay hắn vẫn bị đường kiếm khí đó đã thương, cả hai cánh tay hắn đều bị rách rất nhiều đường, máu tươi rỉ ra liên tục.

Tung Cuồng Đồ được Hắc Thần Khái Giáp bảo vệ nên hai tay hắn chỉ bị thương nhẹ, nếu không thì kiếm khí kia đã chất tay của hắn thành vô số mảnh rồi.

"Ta không tin lại thua ngươi" Tung Cuồng Đồ điên cuồng hét lên, hắn vận dụng Hắc Thần Khái Giáp tới đỉnh phong, từng luồng hắc khí tỏa ra bao phủ lấy đôi bàn tay của hắn.

Tung Cuồng Đồ bị kiếm khí kia đẩy ra xa, hai chân hắn tạo thành hai đường rãnh sâu và kéo dài.

Nhưng một lúc sau thì Tung Cuồng Đồ có dấu hiệu chống đỡ không nổi, hắc khí bị đánh bật ra hai bên, cánh tay của hắn thì có vô số vết thương.

Xoẹt!

Tung Cuồng Đồ cảm thấy đã hết chống đỡ nổi nên hắn dùng sức lực còn lại đẩy thanh kiếm khí này dạt qua một bên, nhưng nó cũng đã chém rớt mất tay trái của hắn.

Phải nói cái tên này thật sự là kinh nghiệm dày dặn, thà bị mất một tay còn hơn là bị thương ở chỗ yếu hại.

Kinh Thiên vẫn đứng ở đó, sắc mặt tái nhợt, lõi điện toàn thân bắt đầu tiêu tán mất, chút sức mạnh còn lại của hắn cũng đã cạn kiệt. Kinh Thiên nhìn thấy chiêu thức cuối cùng của mình không giết được Tung Cuồng Đồ thì hắn cũng bắt đầu thấy tuyệt vọng.

"Ta thật sự xin lỗi!" Kinh Thiên nhìn qua Nhu Thủy rồi nở một nụ cười với nàng, hắn ta đã làm hết sức rồi, nhưng đối thủ lần này quá mạnh, ngay cả triệu hồi ra Diệt Tuyệt thần kiếm vẫn không giết được đối thủ.

Tung Cuồng Đồ thấy Kinh Thiên nói như thế thì cười đắc ý, hắn ta cảm máu xông thì phóng tới tung ra một chưởng về phía đầu của Kinh Thiên.

Không!

Nhu Thủy thấy vậy thì gào thét lên, nhưng nàng vẫn thúc thủ vô sách, không biết phải làm sao, phong ấn trên người nàng quá mạnh mẽ, nếu chưa phá giải xong thì nàng vẫn bị nhốt ở trung tâm của trận đồ, không cách nào ra tay cứu Kinh Thiên.

Còn Kinh Thiên vẫn ung dung đứng đó, mặc dù hắn cảm nhận được cái chết gần tới nhưng vẫn không lo lắng hay cầu xin tha mạng gì cả. Kinh Thiên chỉ ngửa mặt lên trời nhìn về phía thiên không xa xôi, không ai biết hắn đang suy nghĩ gì cả, một lúc sau đó thì hắn phát ra tiếng nói thêu thảo.

"Ta không ngờ mình lại chết ở nơi đất khách quê người đầy xa lạ này, ta thật quá yếu đuối, ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, còn để bạn bè lâm vào tuyệt cảnh!"

Sau khi nói xong lời này thì Kinh Thiên từ từ khép mắt lại. Có thể nói lần này là quyết định sai lầm của bản thân hắn, vì quá xem thường đám người Tung gia này.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Diêm Vương Ấn

Tung Cuồng Đồ nắm lấy cơ hội không bỏ qua cho Kinh Thiên, hắn dồn toàn lực vào một chưởng này hòng kết thúc Kinh Thiên ngay lập tức.

Kinh Thiên đối mặt với cái chết nhưng hắn lại có một cảm giác rất vui diệu không thể nào tả nổi, hắn bình tĩnh tới lạ thường, Kinh Thiên cảm thấy mọi vật xung quanh thật tĩnh lặng, ngay cả một chưởng khủng bố kia của Tung Cuồng Đồ đang bay tới hắn cảm giác như là không có.

Phía sau thì Nhu Thủy ngồi trong trận đồ đang gào thét thống khổ, nàng không thể nào lập tức phá giải phong ấn này để lao ra cứu Kinh Thiên, lúc này nàng mới cảm thấy hối hận, vì lẽ gì mà bản thân phải tự phong ấn tu vi.

Mặc dù nàng muốn phong ấn tu vi để không đột phá quá nhanh, làm thời gian nàng ở bên ngoài ngắn đi, vì khi đạt tới ngũ phẩm nàng bắt buộc phải trở về gia tộc tiếp nhận truyền thừa.

Long ca trong người Kinh Thiên thì gấp hơn ai hết, nếu bây giờ hắn lại truyền tiếp sức mạnh cho Kinh Thiên thì cơ thể tên này thật sự sẽ nổ tung, nhưng Bồn Lôi Mã lại trong lúc bế quan đột phá lên cấp 47 nên không thể nào lay động nó dậy được.

"Hết rồi sao" Long ca chỉ biết cảm thán thờ dài một cái, hắn thật sự không ngờ được tình huống này lại xảy ra, Kinh Thiên là người mà được vị đại nhân kia lựa chọn, hắn có thể thống nhất thế giới này, chấm dứt chiến tranh, mở ra một thời kỳ thịnh thế và huy hoàng chưa từng có, nhưng trăm triệu lần lại không ngờ hắn phải bỏ mạng nơi đây.

Lúc này chỉ có Tung Cuồng Đồ là điên cuồng cười lớn, thủ chưởng của hắn đã áp sát tới người của Kinh Thiên

"Chết đi a"

Thủ chưởng của hắn rơi trên đầu của Kinh Thiên, nhưng khi đánh trúng thì hắn có cảm giác quá kỳ lạ.

Tung Cuồng Đồ nhìn lại thì hắn thấy thiên lực của bản thân bắt đầu rút đi nhanh chóng, khi thủ chưởng của hắn chạm tới đầu Kinh Thiên thì thiên lực đã bị hút sạch, nên chiêu thức ấy chả khác nào dùng tay trần của người thường mà đánh lên người một cao thủ, thử hỏi nó có thể gây ra được bao nhiêu sát thương đây.

Kinh Thiên đứng đó chờ chết, nhưng hắn lại không ngờ được một chương kia không những không gây hại đến hắn mà còn truyền thiên lực vào người hắn nữa.

Nhưng đúng lúc Kinh Thiên tỉnh táo lại thì Tung Cuồng Đồ cũng thế, hắn kinh nghiệm dày dặn nên đã bồi thêm một cước vào ngực của Kinh Thiên.

Một cước này dừng mãi lạ thường, đối với tình thế của Kinh Thiên lúc này mà trúng phải thì chắc chắn khó sống.

Àm!

Kinh Thiên bị trúng một cước đó thì phun máu rồi văng ra xa. Nhưng Tung Cuồng Đồ đứng đó lại cảm thấy khó hiểu, hắn dám chắc rằng Kinh Thiên không thể nào chịu nổi một cước này, nhưng Cuồng Đồ không hiểu tại sao khi một cước đó gần trúng Kinh Thiên thì sức mạnh đã bị giảm hơn phân nửa rồi.

Mất thấy Kinh Thiên chưa chết nên Cuồng Đồ tiếp tục truy kích, lúc này Kinh Thiên đã không còn lực hoàn thù, chỉ nằm bất động ở đó.

Tung Cuồng Đồ quyết định bồi thêm một quyền để đánh nát đầu Kinh Thiên, nhưng khi hắn chuẩn bị kết liễu Kinh Thiên thì một áp lực vô hình phát ra làm cho hắn cảm thấy không ổn.

Tung Cuồng Đồ giật mình quay lại thì thấy một thủ chương cự đại được bao phủ bởi một màu lam, chứa đựng sức mạnh khủng bố đang đánh tới. Hắn ta lập tức vận Hắc Thần Khải Giáp lên tới đỉnh phong rồi tung hai quyền ra để chống đỡ.

Đùng!

Thủ chương đó khi tiếp xúc với song quyền của Cuồng Đồ thì đã nổ tung thành nhiều mảnh, nhưng hắn ta cũng không khá hơn được bao nhiêu, Hắc Thần Khải Giáp của hắn cũng trở nên mỏng hơn nhanh chóng.

Tung Cuồng Đồ rất kinh ngạc, hắn không ngờ được chỉ một chiêu thức thôi đã đánh hắn rút xuống hạ phong, mặc dù hắn ta đã bị tiêu hao khi chiến với đám người Kinh Thiên nhưng không thể nào thua nhanh như vậy được.

Cuồng Đồ không tin được ở chỗ này lại có cao thủ như thế, cái đám nhóc kia lúc trước đã bị mình đánh bất tỉnh hết rồi, nhưng hắn chợt nhớ ra vẫn có một người ngồi trong trận pháp chưa một lần ra tay.

Khi hắn nhìn lại thì đã thấy Nhu Thủy đứng trước mặt, nàng hiện giờ không có biểu hiện nhẹ nhàng ôn nhu như trước, mà một thân tu vi tứ phẩm bộc phát ra mãnh liệt, thiên lực trong người của nàng liên tục vận chuyển làm cho không khí xung quanh vận vẹo không ngừng.

"Không thể nào, không ngờ ngươi lại là cao thủ tứ phẩm trung kỳ cấp 34" Tung Cuồng Đồ thật không tin nổi vào mắt mình nữa, một cô bé còn trẻ tuổi như vậy mà đã là cao thủ cấp 34 rồi, trong khi bản thân hắn lẫn lộn giang hồ biết bao năm mà chỉ đột phá được tứ phẩm sơ kỳ đỉnh phong cấp 33.

"Giờ chết của ngươi đã tới" Nhu Thủy đứng đó lạnh lùng nhìn hắn, có thể nói nàng rất ít khi nào phát giận như vậy, nhưng khi nhìn thấy Ảnh Từ, Hình Phong và Kinh Thiên bị Cuồng Đồ đánh cho thân tàn thì nàng lại chịu đựng không nổi.

Nhu Thủy không thêm nói nhiều với Cuồng Đồ nữa, mà hai tay nàng bắt đầu kết ấn với tốc độ cực nhanh.

Sinh Mệnh Ấn!

Một cái ấn màu xanh lục bắt đầu hình thành phía bên trái của Nhu Thủy, nó tỏa ra khí tức sinh mệnh cường đại, nhưng lại làm cho Cuồng Đồ cảm nhận được sinh mệnh của mình có dấu hiệu bất ổn.

Hắc Từ Ấn!

Lại một cái ấn màu đen xuất hiện ở bên phải của nàng, ấn ký này thì lại bất đồng, cảm giác tử vong của nó bao trùm xung quanh, làm mọi vật bắt đầu mất đi sức sống.

Luân Hồi Ấn!

Lần này phía trên Nhu Thủy đã xuất hiện một cái ấn to hơn hai cái còn lại, ấn chứa bên trong ấn ký này là vô số linh hồn đang trầm luân trong luân hồi, bọn chúng phát ra tia rít gào chấn động cả xung quanh.

Tung Cuồng Đồ thấy Nhu Thủy phát ra một lúc tới ba ấn pháp khủng bố này thì hắn đã điên cuồng rồi: "Không thể nào, đây là tuyệt học Diêm Vương Ấn đã bị thất truyền từ lâu, làm sao ngươi có được"

Nhu Thủy vẫn tiếp tục thúc dục ba ấn pháp đó, nhưng nàng vẫn còn thời gian trả lời thắc mắc của hắn: "Nhân lực của ngươi không tòi, có thể nhìn ra bộ tuyệt học Diêm Vương Ấn này, được chôn dưới bộ tuyệt học này coi như ngươi sống không uống"

Mặc dù có đôi chút hoảng sợ nhưng Tung Cuồng Đồ vẫn không thất thố: "Hừ, ngươi tưởng hù dọa được ai, người chỉ triệu hồi ra ba ấn pháp này thì ta chỉ cần dùng hết sức vẫn nắm chắc phần sống"

Nhu Thủy cười lạnh rồi tay nàng bắt đầu kết ấn nhanh hơn gấp mấy lần, lúc này Sinh Mệnh Ấn, Hắc Tử Ấn, Luân Hồi Ấn bắt đầu từ từ bay vút lên cao rồi dung nhập lại.

Sau khi tam đại ấn ký này dung nhập vào nhau thì một ấn ký mới được sinh ra, nó bắt đầu hơn ba cái còn lại, nói về kích thước thì nó cũng bao trùm phạm vi mấy chục mét xung quanh.

Ấn ký này còn có hình một mặt quỷ hung tợn, trên trán của nó còn có hai cái sừng nhọn mọc ngược ra sau, miệng của mặt quỷ này thì đỏ như máu chứa đựng vô số linh hồn.

Diêm Vương Ấn!

Ấn ký này vừa hình thành thì cuồng phong nổi lên khắp nơi, vô số sinh vật bắt đầu bị hút đi sinh mệnh rất nhanh, bọn chúng còn cảm giác được linh hồn mất đi không chế, như muốn tự động bị hút vào cái miệng đỏ ngòm kia của Diêm Vương Ấn.

"Không thể nào" Khi nhìn thấy Diêm Vương Ấn thì Tung Cuồng Đồ quá hoảng sợ rồi, hắn nắm chắc có thể giữ mạng nếu đối phó với ba ấn pháp kia, nhưng khi Diêm Vương Ấn xuất hiện thì tia hi vọng cuối cùng của hắn đã vụt tắt.

Diêm Vương Ấn là một trong những bộ tuyệt học khủng khiếp nhất của Phá Thiên Thế Giới, vì trong lịch sử nó đã giết chết rất nhiều sinh linh, tạo ra một tràng cảnh không thể nào tưởng tượng nổi.

Hơn thế nữa là khi ấn pháp này giết chết ai thì sẽ thu lấy linh hồn của nó, không quản đó là người hay là thiên thú, ngay cả thực vật cũng không ngoại lệ. Và khi người trước đó sử dụng ấn pháp này truyền thừa lại cho hậu nhân thì toàn bộ linh hồn và sức mạnh tích súc trước đó sẽ được truyền lại toàn bộ, có thể nói đồ sát càng nhiều, truyền thừa càng dài thì Diêm Vương Ấn có được sức mạnh càng khủng bố.

Nhu Thủy khẽ động ngón tay, Diêm Vương Ấn bắt đầu khởi động, một tia sáng khổng lồ chiếu thẳng xuống người của Tung Cuồng Đồ, nhưng hắn vẫn không bó tay chịu chết mà liên tục thôi động Hắc Thần Khai Giáp để phòng hộ.

Nhưng mọi thứ hắn làm đều đã vô dụng, tia sáng kia có tính năng phân giải mọi thứ, hắc khí của hắn tỏa ra bao nhiêu thì đều bị triệt tiêu bấy nhiêu, không bao lâu sau Tung Cuồng Đồ đã bị phân giải mất, chỉ còn linh hồn của hắn đang chủ động bay về phía Diêm Vương Ấn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Trong Vòng Nguy Hiểm

Sau khi Nhu Thủy đánh chết Tung Cuồng Đồ thì cuộc chiến hoàn toàn chấm dứt, khu rừng nơi đây trở lại với vẻ yên tĩnh vốn có của nó.

Diêm Vương Ấn tồn tại trên không trung được một khoảng thời gian ngắn thì dần dần tan biến vào hư vô.

Bộ tuyệt học này rất bá đạo và hung tàn, không có phẩm cấp nào để phân định được nó cả, vì thời gian truyền thừa càng dài thì sức mạnh của nó càng khủng khiếp, có thể nói bộ tuyệt học này có khả năng phát triển vô hạn, đây mới là điều đáng sợ nhất của nó.

Sau khi Diêm Vương Ấn vừa tiêu tan xong thì bỗng nhiên Nhu Thủy lại phun ra một ngụm máu, vì muốn cứu ba người Kinh Thiên, Ảnh Tử và Hình Phong nên nàng đã trả một cái giá lớn để cưỡng chế phá bỏ phong ấn trong người nên sinh ra phản phệ.

Nhu Thủy không dám dây dưa với Tung Cuồng Đồ quá lâu, nên vừa ra nàng đã thi triển sát chiêu để kết liễu hắn, nếu để thời gian dài thì người gặp bất lợi chỉ là bản thân nàng ta.

Đúng lúc này thì có hai bóng người đang phóng tới hướng của nàng với tốc độ rất nhanh, Nhu Thủy thấy vậy liền vận khởi thiên lực một lần nữa, mặc dù nàng bị trọng thương nhưng tu vi chi bị mất đi hơn sáu thành, miễn cưỡng thì vẫn còn chống đỡ được.

Nhưng khi Nhu Thủy định ra tay thì một tiếng nói vang lên: "May quá, bọn họ vẫn bình an"

Thì ra hai người vừa chạy đến là Xuân Lan và Vạn Lý, sau khi bọn họ tìm nơi an toàn sắp xếp cho người của mình thì liền chạy về tiếp ứng cho đám người Kinh Thiên, hai người họ nghĩ dù sao tên Tung Cuồng Đồ kia quá mạnh mẽ nên bốn người khó mà chống lại được.

Nhưng vạn lần lại không ngờ tới cái tên Cuồng Đồ hung danh có thừa ấy lại chết dưới tay một nữ tử thoạt nhìn rất yếu đuối kia.

Nhu Thủy thấy không phải là kẻ địch nên nàng thở ra một hơi. Xuân Lan sau khi chạy tới liền hỏi: "Mọi người không sao chứ, Kinh Thiên sao rồi?"

Nhu Thủy nhìn nàng ta một hồi rồi đáp: "Không sao cả, hai người kia thì không đáng lo cho lắm, việc bây giờ cần lại phải mau chữa trị cho Kinh Thiên, ta cảm nhận thấy hơi thở của hắn rất yếu ớt"

Nhu Thủy nói xong thì chạy tới chỗ Kinh Thiên xem xét tình hình cho hẳn, nhưng khi nhìn Kinh Thiên đang nằm trong cái hố to thì nàng cũng thoáng giật mình. Lần này Kinh Thiên bị thương không nhẹ tí nào, toàn thân hẳn đầy máu, da thịt thì bị nứt ra gần hết, dường như còn thấy cả xương bên trong.

Do cơ thể của Kinh Thiên không đủ mạnh, nên khi hắn tiếp nhận một phần sức mạnh của Long ca thì có phần chịu đựng không nổi, dẫn đến tình trạng cơ thể bị thương nặng như vậy, sau đó còn bị tên Tung Cuồng Đồ ra tay đá thương nữa.

Nhu Thủy ngay lập tức dùng hai tay đặt lên người hắn, thiên lực nguyên tố hệ mộc và thủy bắt đầu khởi động, hai luồng sáng màu lam và lục từ từ khuếch tán ra bao bọc lấy những vết thương trên người Kinh Thiên.

Những chỗ da thịt bị nứt nẻ đã liền lại với tốc độ nhanh chóng, nhưng do nàng đã bị trọng thương nên không thể nào điều trị được những vết xương gãy và nội thương của Kinh Thiên. Hiện tại Nhu Thủy chỉ có thể sơ cứu cho hắn mà thôi, để sau khi trở về sẽ điều trị lại một phen.

Sau đó Nhu Thủy nhờ Xuân Lan và Vạn Lý đỡ hai người Ảnh Tử và Hình Phong tới, rồi nàng sơ cứu qua một hồi thì hai tên đó đã tỉnh lại, dù sao hai tên này cũng không bị thương quá nặng.

Nhu Thủy kể tóm tắt lại sự việc đã qua cho Hình Phong và Ảnh Tử biết, rồi kêu hai tên này đứng một bên hộ pháp để nàng hồi khí. Vì với năng lực của Nhu Thủy thì khi nàng ở trạng thái bình thường thì sẽ chữa trị cho hai tên này nhanh hơn, còn hơn là để bọn họ tự điều dưỡng vết thương.

Qua một khoảng thời gian điều tức thì sắc mặt của Nhu thủy đã khá hơn rồi, nàng từ từ đứng dậy rồi chữa trị cho Ảnh Tử và Hình Phong.

Sau khi thương thế của hai tên đó hồi phục hơn phân nửa thì nàng truyền âm cho bốn người: "Có người đang theo dõi chúng ta, nên phải mau chóng rời khỏi đây thôi, lúc trước bọn chúng không dám ra tay vì không nắm chắc có thể hạ gục ta sau khi giải bỏ phong ấn, nhưng không lâu sau thì sẽ có người chạy tới tiếp ứng cho bọn chúng"

Bốn người nghe xong thì cũng giật mình, không ngờ lại có người đang theo dõi ở đây, còn định ra tay ám toán bọn họ.

Nhu Thủy nói tiếp: "Ta nghĩ đó là đám người Hứa gia từng bị Kinh Thiên đánh, hoặc là người của cái tên Hãn Thừa Chí kia"

Nhu Thủy nói tới đây thì Ảnh Tử và Hình Phong đã hiểu ra mọi việc, thì ra hai tên khốn kiếp kia vẫn không biết sợ mà ghi hận trong lòng, cho người theo dõi bọn họ rồi tìm cách ám toán.

Nhu Thủy nhờ Vạn Lý với Xuân Lan mang theo Kinh Thiên, vì chốc nữa mà có chuyện gì xảy ra thì nàng cùng với Ảnh Tử và Hình Phong có thể rảnh tay mà ứng phó. Khi nàng tay nháy mắt một cái thì bốn người ngay lập tức phóng đi.

"Muốn chạy là được sao"

Vù!

Theo sau giọng nói ấy là ba mũi tên bay đến hướng thẳng vào Kinh Thiên. Nhưng ba người Nhu Thủy, Hình Phong và Ảnh Tử đã phóng lên chặn lại được, nhưng do dư kinh quá mạnh mẽ đã đánh bật ba người lùi lại sau mấy mét.

"Cao thủ tứ phẩm" Vừa giao thủ một chiêu thì họ đã biết người tới không phải hạng tầm thường, ít nhất cũng đạt tới tứ phẩm sơ kỳ cấp 32 hoặc 33 rồi.

Nhưng ngay sau đó lại có một đường kiếm khí sắc bén chém thẳng tới chỗ ba người, mặc dù kiếm khí này cường đại nhưng tốc độ của nó không phải quá nhanh, đám người Nhu Thủy đều né được, chỉ có Vạn Lý đang cổng Kinh Thiên thì bị kiếm khí lướt qua mà bị thương nhẹ ở đùi.

"Hôm nay đám các ngươi không ai chạy thoát được đâu"

Nghe được tiếng nói thì mấy người Nhu Thủy quay lại nhìn, chỉ thấy một lão già mặc quần áo giản dị đang chấp hai tay sau lưng đứng ở đó, theo sau ông ta là tên Hãn Thừa Chí lúc trước bị Nhu Thủy đá thương.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Một Chọi Hai

Hãn Thừa Chí xuất hiện sau lưng vị cao thủ ngũ phẩm kia thì liền mở miệng: "Hừ, số của các ngươi cũng may mắn lắm, ngay cả tên Tung Cuồng Đồ kia cũng không giải quyết được các ngươi"

Lời nói này vừa ra làm đám người Nhu Thủy, Hình Phong, Ảnh Tử, Xuân Lan và Vạn Lý sắc mặt đều trầm xuống.

Bọn họ không ngờ được mấy tên này lại đến nhanh như vậy, làm bọn họ không có thời gian rời đi.

Tên trưởng lão đứng trước Hân Thừa Chí lên tiếng: "Vị cô nương kia, ta cũng thấy hứng thú với tuyệt học Diêm Vương Ấn của cô, nếu cô chịu nói ra thì ta đồng ý tha cho cô một mạng, chỉ cần về làm vợ của thiếu gia nhà ta thôi, thấy được không?"

Khi nghe vị trưởng lão này nói ba chữ Diêm Vương Ấn thì mọi người nơi đây đều chấn động, một số người không biết chữ đối với cao thủ thì họ khát khao bộ tuyệt học đến thế nào. ngay cả nằm mơ họ cũng muốn tìm ra truyền thừa của nó, nhưng mọi hi vọng đều vô ích.

Nhưng không ngờ ngày hôm nay lại có người tái hiện nó trên thế gian, làm cho ánh mắt của đám cao thủ nơi đây đều đổ ngầu vì thèm muốn.

Tên trưởng lão của Hứa gia thì đứng trên một thân cây ở rất xa, hẳn là người đã dùng tên bắn vào đám người Nhu Thủy, khi hắn nghe nói tới Diêm Vương Ấn thì cũng nổi lên lòng tham: "Thật không ngờ là bộ tuyệt học sát tinh đó, làm thế nào mà cô bé này lại có được nó, thật sự không đơn giản, chúng ta cứ nhìn xem rồi tính tiếp"

Hứa Mộc nghe vậy thì chỉ đành gật đầu, hẳn ta sau khi bị Kinh Thiên đã thương thì liền nghĩ đến việc trả thù, nhưng bối cảnh của tên Ảnh Tử kia quá lớn, chỉ sợ có biến số xảy ra nên hắn mới liên hiệp với Hân Thừa Chí, dù sao tên này cũng ăn thiệt thòi lớn trong tay Nhu Thủy.

Nhưng khi tên trưởng lão của Hứa gia thấy Nhu Thủy sử ra tuyệt học Diêm Vương Ấn thì hắn đã bị chấn động không định ra tay, lai lịch của cô gái này như thế nào mà lại có được nó, theo ông biết thì từ xa xưa chỉ một bộ tộc lãnh đời mới có thôi, do tộc nhân của họ nhiễm quá nhiều huyết tinh, làm sinh linh đồ thần trở thành công địch của cao thủ toàn thiên hạ nên bọn họ không còn cách nào khác phải thoái ẩn.

Ảnh Tử sau khi nghe tên trưởng lão của Hân gia nói xong thì sắc mặt giận dữ, gân xanh nổi lên đầy đầu rồi chửi: "Con mẹ nhà ngươi, ngươi nghĩ ngươi là ai mà ăn nói hống hách như vậy"

tên trưởng lão Hân gia không thèm chấp hắn mà chỉ đáp lại bình thường: "Ngươi cũng chỉ là một thằng nhóc của Huyền tộc mà thôi, vậy mà cũng dám nói chuyện như vậy với ta"

Ảnh Tử nổi máu lên nói lại: "Ngươi biết ta là người của Huyền gia mà còn lớn lối tới vậy"

Tên trưởng lão đó vẫn bình thường đáp lại: "thế nên lần này ta tha ngươi một mạng, chỉ cần ngươi rời khỏi đây không xen vào thì ta liền để ngươi rời đi"

Ảnh Tử: "Ta phi, con mẹ ngươi, ta không phải loại người bỏ rơi bạn bè như vậy"

Hân Thừa Chí nãy giờ đứng kế bên lắng nghe mới lên tiếng: "Nếu vậy thì ngươi chết chung với bọn chúng đi, ta dám cá là Huyền gia cũng không biết ai làm đầu"

Nhu Thủy sắc mặt trầm xuống, nàng biết lần này nguy hiểm vô cùng, nên quay sang nói với Vạn Lý và Xuân Lan: "Tí nữa bọn ta đột phá vòng vây, hai người hãy dẫn Kinh Thiên đi trước"

Vạn Lý và Xuân Lan gật đầu đồng ý, họ hiểu tình hình lúc này, nếu ở lại cũng không giúp ích gì được, với lại chỉ làm bọn họ phân tâm mà thôi.

tên trưởng lão Hân gia lên tiếng: "Bọn ta đã phong tỏa xung quanh đây rồi, còn có cả cao thủ của Hứa gia mai phục nữa, nên ý định của các ngươi không thành đâu"

Nghe nói vậy thì đám người Nhu Thủy liền biến sắc, bọn họ không ngờ tới là người của Hứa gia cũng nhúng một tay vào, vậy thì tình cảnh hiện nay có thoát rồi, nhưng mà đám người vẫn không sợ, liền rút ra binh khí muốn đột phá vòng vây.

Còn tên trưởng lão Hứa gia đứng trên kia thì thầm chửi cha nằng mẹ, sau khi hắn thấy được Diêm Vương Ấn thì đã định Nhu Thủy không đơn giản, chỉ muốn xem xét tình hình rồi tính sau, chỉ sợ chọc phải tồn tại khủng bố, nhưng hắn trăm triệu lần không ngờ tên khốn kia lại tố cáo mình như vậy. Hắn đã nói ra việc này có liên quan tới Hứa gia thì dù có ra tay hay không thì cũng như nhau mà thôi.

Tên trưởng lão Hân gia phát tay một cái, ba người phía sau hắn liền xông tới, còn tên trưởng lão của Hứa gia thì vẫn đứng từ xa quan sát tìm cơ hội phát ra một tiễn dứt điểm. Nhưng Hứa Mộc lại không như vậy, hẳn ta muốn chính ta trả thù Kinh Thiên nên tự dẫn theo ba cao thủ tam phẩm đỉnh phong gia nhập cuộc chiến.

Nhu Thủy thấy vậy thì liền ra hiệu bao Vạn Lý và Xuân Lan mau đi, nhưng mọi chiếc đã muộn, Hứa Mộc đã chặn đường lui của bọn họ.

Nhu Thủy hừ lạnh một tiếng rồi đánh ra một chưởng về phía Hứa Mộc, mặc dù nàng đã bị thương nhưng dù sao cũng là cao thủ tứ phẩm sơ kỳ đỉnh phong, nên Hứa Mộc không cách nào phản kháng lại được.

Thủ chưởng màu lam kia chuẩn bị đánh tới Hứa Mộc thì một mũi tên đã lao tới với tốc độ cực nhanh, nó chứa đựng sức mạnh khủng bố đánh tay đi thủ chưởng của Nhu Thủy, hóa giải một kiếp cho Hứa Mộc.

"Cô bé, để ta lãnh giáo ngươi vài chiêu" Tên trưởng lão Hân gia thấy vậy thì cũng tham chiến, nếu không thì Nhu Thủy có thể giải quyết sạch sẽ mấy tên cao thủ mà ông mang theo.

"Ta cũng tới" Tên trưởng lão của Hứa gia cũng bắt đầu động thân, không đứng quan sát nữa, chỉ cần nhanh tay giết chết Nhu Thủy lấy đi truyền thừa Diêm Vương Ấn thì dù có trả giá như thế nào cũng được, không thể để tuyệt học đó rơi vào tay đám người Hân gia.

Nhu Thủy thấy tình hình không ổn nàng liền thôi động thiên lực lên tới đỉnh phong đánh ra hai chưởng.

Sinh Mệnh Ấn!

Hắc Từ Ấn!

Hai thủ chương mang theo hai ấn pháp cường đại áp về phía trưởng lão của Hãn gia và Hứa gia, hai tên này liền ra tay ngăn cản lại.

Tên trưởng lão Hứa gia bắn ra một mũi tên màu xanh lục, nó bắn đi với tốc độ cực nhanh, xung quanh mũi tên có thiên lực dao động cực kỳ mạnh mẽ.

Còn tên trưởng lão Hãn gia thì rút ra một cây thương màu đen, hất hết lớn lên rồi đâm ra một thương để chống đỡ.

Ầm!

Hai bên giằng co không được bao lâu thì một tiếng nổ lớn phát ra, hai tên trưởng lão Hứa gia và Hãn gia thì bị đánh văng về sau mấy bước, miệng có tia máu tràn ra, nhưng còn Nhu Thủy thì phun ra một ngụm máu lớn.

Trước khi chiến với hai tên này thì nàng đã bị thương trước đó rồi, nên lập tức rơi vào hạ phong, nếu như nàng còn toàn thịnh thì khó thể chống đỡ được với hai tên này ở thể bất bại.

Tên trưởng lão Hãn gia nói: "Hừ, tiểu cô nương tu vi thật là thâm hậu, nếu như ngươi không bị thương trước đó thì hai bọn ta phải khổ chiến rồi!"

Tên trưởng lão Hứa gia bồi thêm: "Cũng phải cảm ơn tên Tung Cuồng Đồ kia a"

Nhu Thủy chau mày lại: "Bớt nói lời vô ích, dù hôm nay ta có đại bại thì hai ngươi cũng nuốt không trôi đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Ngự Mộc Đại Pháp

Hai vị cao thủ tứ phẩm sơ kỳ đỉnh phong của Hãn gia và Hứa gia liên tục xa luân chiến với Nhu Thủy, nếu như nàng ta không bị thương thì có thể chống lại được hai người này, nhưng với tình trạng hiện giờ thì nàng liên tục rơi vào hạ phong.

Hai tên trưởng lão này không cho Nhu Thủy có cơ hội thở dốc, bọn chúng liên tục tấn công làm cho nàng không kịp hồi khí.

Nhưng do chiến lực cường hãn của bản thân nên Nhu Thủy vẫn còn chống đỡ được, trong lúc đó thì tình cảnh của đám người Hình Phong và Ảnh Từ không ổn cho lắm.

Sáu tên cao thủ của Hãn gia và Hứa gia, cùng với Hãn Thừa Chí và Hứa Mộc liên tục hợp lại vây công họ, tám người đều có tu vi ngang với Ảnh Từ và Hình Phong nên gây ra cho họ rất nhiều áp lực.

Hình Phong dùng hết tuyệt học của bản thân nhưng vẫn không thể nào chống đỡ lại được, một phần vì phải bảo hộ Vạn Lý và Ứng Xuân Lan, còn có Kinh Thiên đang bất tỉnh nữa.

Phải nói đám người này rất phiền phức, Hình Phong và Ảnh Từ nhiều lần thử đột phá vòng vây để hai người Vạn Lý và Xuân Lan đem Kinh Thiên chạy đi nhưng tất cả đều vô dụng.

Tên trưởng lão Hãn gia không muốn kéo dài trận chiến nữa nên hất tay lực lại, đâm ra một thương khủng bố, thương mang phóng về hướng Nhu Thủy với dao động thiên lực cực kỳ mạnh mẽ.

Đồng dạng tên trưởng lão Hứa gia cũng bắn ra ba mũi tên, tuy uy lực không sánh bằng thương mang nhưng lại khóa chặt đường lui của Nhu Thủy.

Hai tên trưởng lão này phối hợp cực kỳ ăn ý, chắc hẳn trong quá khứ từng liên hợp qua rất nhiều lần.

Nhưng Nhu Thủy không chịu kém cạnh, hai chân nàng thi triển bộ pháp tinh diệu, cả người nàng như một mảnh lụa phát phơ trong gió, nhẹ nhàng là lướt né hết chiêu thức của hai tên trưởng lão đó.

Trưởng lão Hãn gia thấy bộ pháp nàng như vậy thì liền kinh ngạc lên tiếng: "Thật không ngờ ngay cả bộ pháp Hành Vân Lưu Thủy mà ngươi cũng biết được!"

Trưởng lão Hứa gia nói tiếp: "Bản thân vị cô nương này như một kho tàng tuyệt học vậy, thật sự hiếm có a"

Khi hãn nói xong thì ánh mắt cũng trở nên tham lam, hai người bọn chúng đều quyết định bằng mọi giá phải bắt được Nhu Thủy. Chỉ cần đem nàng về thì

có vô số cách để khai thác kho tàng tuyệt học kia trong người nàng.

Nhu Thủy cũng không chịu bị động phòng thủ, nếu làm vậy thì tình thế càng nghiêm trọng hơn thôi.

Nhu Thủy vận khởi thiên lực lên, tay trái nàng được bao phủ bởi thiên lực màu xanh lục, tay phải thì được bao phủ bởi thiên lực màu lam.

Nhu Thủy chấp hai tay lại, hai luồng thiên lực kia bắt đầu giao thoa với nhau và không ngừng lớn mạnh hơn, dao động cũng khủng khiếp hơn trước.

Đây chính là thiên lực mộc hệ và thủy hệ của nàng, thủy hệ nguyên tố tương sinh với mộc hệ làm cho nó sinh trưởng không ngừng, quang mang bắt đầu cường thịnh lên.

Một chốc sau thì Nhu Thủy phát tay lên không trung, một luồng sáng hai màu lục lam bắt đầu phóng thẳng lên, quang huy của nó trải dài ra rồi nhưng tia sáng nó như sợi chỉ bắt đầu tiến nhập vào những cây cổ thụ xung quanh.

Khi những tia sáng nhỏ đó dính vào thân cây thì những cái cây đó dường như có sức sống mãnh liệt, bọn chúng không phải sinh vật vô tri nữa mà lại có ý thức như người thường.

Soạt!

Những thân cây bắt đầu dài ra với một tốc độ nhanh chóng, chúng bao phủ phạm vi xung quanh chiến trường.

Hai tên trưởng lão thấy vậy liền thất sắc: "Không thể nào, đây là Ngự Mộc Đại Pháp, ngay cả cái này mà nàng cũng biết!"

Nhu Thủy liên tục kết ấn, trên những thân cây kia bắt đầu xuất hiện những dấu ấn hai màu lục lam.

Vù!

Tất cả những thân cây cổ thụ có ấn ký đều bắt đầu vươn dài cành cây ra, tấn công về phía hai tên trưởng lão đó.

Hai tên này thấy vậy thì vội vàng phòng ngự, nhưng những thân cây mảnh khảnh kia giống như một cây thần thương vậy, đâm vỡ từng tầng phòng ngự rồi tiến về phía bọn chúng.

Hai tên trưởng lão sắc mặt trắng bệch rồi phóng qua một bên né tránh, những nhánh cây đó đánh hụt mục tiêu thì liền cắm xuống đất, một tiếng nổ nhỏ vang lên, khi nhìn lại chỉ thấy dưới đất xuất hiện hàng chục lỗ nhỏ.

Hai tên trưởng lão đều thầm kêu may mắn, nếu những nhánh cây đó mà đâm trúng người bọn chúng thì giờ đây thân thể đều sẽ biến thành tổ ong hết rồi.

Nhu Thủy lại phát tay một cái, những nhánh cây kia liền động đậy, hướng ngược về hai tên trưởng lão mà đâm tới.

Lần này hai tên đó đều không bị động phòng thủ nữa, mà sử dụng binh khí chặt đi tất cả mấy nhánh cây đó.

Nhưng trăm triệu lần không ngờ những nhánh cây này sau khi bị chặt đứt thì chúng liền hồi phục lại như cũ.

Mấy nhánh cây đó sau khi đánh hụt một lần nữa thì không tấn công hai người bọn chúng nữa mà lại đánh về phía chiến trường bên đám người Ảnh Từ và Hình Phong.

Tám tên cao thủ bên đó gồm cả Thừa Chí và Hứa Mộc liền cảm thấy nguy hiểm mà tránh đi, nhưng hai tên trong số bọn chúng không kịp né tránh đã bị vô số nhánh cây đâm thủng cơ thể, máu liên tục bắn ra từ những cái lỗ đó trông rất khủng khiếp.

Trong lúc đó thì Nhu Thủy cũng phun ra một ngụm máu, do vận dụng lực lượng quá độ nên cơ thể nàng cũng chịu đựng không nổi. Bộ tuyệt học Ngự Mộc Đại Pháp này tiêu hao tu vi cực lớn, vì nàng phải chia thiên lực trong cơ thể vào những cái cây có dấu ấn ký kia, rồi điều khiển chúng như điều khiển rối vậy.

Nhân cơ hội mà Nhu Thủy tạo ra thì Vạn Lý và Xuân Lan đã đột phá vòng vây, chạy thẳng ra ngoài, nhưng hai tên trưởng lão lại muốn ngăn cản, chỉ cần một trong bọn chúng chạy thoát thì chuyện hôm nay Huyền gia sẽ biết được, dẫn tới một hồi trả thù đẫm máu chưa từng có.

Nhưng Nhu Thủy lại không để hai người đó đắc thủ, nàng điều động hơn chục nhánh cây để chặn đường của hai tên trưởng lão đó.

Nhân lúc này Hình Phong ở lại để ngăn cản sáu tên cao thủ trước mặt, còn Ảnh Từ đã tiềm nhập vào hư vô lúc nào không ai hay biết.

Hai tên trưởng lão thì lo đối phó với đám nhánh cây dai như đĩa kia, hai tên đó dùng hết cách nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi mấy cái thứ đó được. Nhưng ngay lúc này hai người bọn chúng cảm thấy mạng sống dường như đang bị uy hiếp.

Từ trong hư vô bỗng xuất hiện hai thanh kiếm đâm về phía bọn chúng, hai tên trưởng lão cả kinh vội vàng né tránh sang một bên, nhưng vẫn bị hai thanh kiếm đó chém một đường ngay bụng, làm máu liên tục tuôn ra.

"Chó chết" Hai tên trưởng lão này đồng thanh la lên, bọn chúng không ngờ tới việc lại bị ám toán vào lúc này, chỉ trách hai tên đó xem thường kỹ năng ám sát của Ảnh Từ mà thôi.

Khả năng ẩn thân là điều tất yếu mà sát thủ nào cũng phải thành thạo, nhưng tên Ảnh Tử này thì lại khác, từ khi sinh ra hắn đã có được khả năng này rồi, thiên phú về phương diện này thì không ai qua được hắn cả.

Dù là cao thủ hơn hẳn vài cấp cũng khó mà nhận ra, chỉ cần sơ ý một thoáng thôi thì có thể ôm hận cả ngàn năm.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Biến Số

Hai tên trưởng lão sau khi bị thương thì chiến lực giảm hẳn xuống, bọn chúng phải hao tổn thiên lực để khép miệng vết thương ngay bụng lại, nếu cứ để nó tiếp tục chảy máu như thế thì không ổn.

Ảnh Tử sau khi trợ giúp Nhu Thủy một kích đắc thủ thì hắn liền quay lại gia nhập vào trận chiến để giúp Hình Phong.

Còn Vạn Lý và Xuân Lan đã chạy ra khỏi vòng vây, liền đem Kinh Thiên bỏ trốn nhưng lúc này Kinh Thiên đã tỉnh lại nói: "Hai người mau đặt ta xuống rồi trở về trợ giúp cho Ảnh Tử và Hình Phong học trưởng đi, ta không sao cả"

Xuân Lan nghe vậy thì nói lại: "Không được, người đang bị thương nặng như vậy nếu còn để người một mình thì không ổn"

Kinh Thiên thều thào nói: "Không sao cả, đặt ta xuống đây để ta hồi khí lại, chút sức lực giữ mạng ta vẫn có"

Vạn Lý và Xuân Lan nghe Kinh Thiên kiên quyết nói thế thì hai người gật đầu đồng ý, rồi để hắn ngồi dưới một gốc đại thụ, còn sử dụng một trận pháp cấp thấp để phong bế khí tức của hắn lại, tránh không cho ai cảm ứng ra.

Sau khi hoàn tất mọi việc thì Vạn Lý và Xuân Lan chạy về gia nhập vào trận chiến, Kinh Thiên sau khi ngồi xuống thì bắt đầu vận công trị thương, nhưng hắn cảm giác được kinh mạch hiện nay đau đớn như muốn nứt ra.

Về phía Nhu Thủy lúc này thì tình hình cực kỳ không ổn, nàng ta liên tục sử dụng nhiều chiêu thức cường đại nhưng vẫn không thoát được sự dây dưa của hai tên trưởng lão kia.

Mặc dù chiến lực của hai tên đó bị giảm đi nhưng lại không thấm thía vào đâu cả, nếu như ở trạng thái đỉnh phong thì Nhu Thủy đã nắm chắc lợi thế này mà đẩy hai tên đó vào tuyệt lộ rồi.

Tên trưởng lão của Hứa gia trong lúc đối phó với đám nhánh cây kia thì hắn bất chợt cười lạnh rồi phóng người ra xa giữ khoảng cách.

Hắn lấp hai mũi tên vào cung rồi bắn chúng đi, nhưng mục tiêu của hắn không phải là Nhu Thủy mà chính là Ảnh Tử và Hình Phong.

Hắn nhận thấy tình hình càng kéo dài thì càng không ổn, nên muốn giải quyết hai tên kia trước, đến lúc đó thì mấy người phía Hứa Mộc và Thừa Chí sẽ rảnh tay mà qua đây đối phó với Nhu Thủy.

Nhu Thủy thấy vậy thì nhíu chặt hai hàng lông mày, nàng điều khiển mấy nhánh cây chặn lại hai mũi tên đó nhưng mọi việc đã chậm, chỉ có hai nhánh cây là chạm vào được hai mũi tên nhưng vẫn không thể nào đánh bật chúng ra được.

Hai mũi tên đó bay với tốc độ cực nhanh, làm cho Ảnh Tử và Hình Phong không thể nào né tránh kịp mà bị trúng vào phần vai.

A A!

Ảnh Tử và Hình Phong đau đớn hét lên, vai của hai tên này xuất hiện một cái lỗ không lớn mấy nhưng máu liên tục trào ra từ đó.

Thừa Chí và Hứa Mộc nhân cơ hội này mà bồi thêm vào đó một chưởng, đánh bay Hình Phong và Ảnh Tử ra ngoài.

Đúng lúc này Vạn Lý và Xuân Lan đã quay trở lại, thấy Ảnh Tử và Hình Phong như vậy thì liền phóng lên đỡ lấy hai người, nhưng dư lực làm cho họ cũng bị bật ra một khoảng xa.

Thấy tình cảnh như vậy thì sắc mặt của Nhu Thủy cũng lạnh xuống, nàng ta phún ra một ngụm máu về phía luồng ánh sáng ở phía trên không trung, rồi những tia ánh sáng đang kết nối với mấy thân cây đại thụ kia dần chuyển sang màu đỏ tươi.

Nhưng nhánh cây trên đại thụ bắt đầu dài ra với số lượng nhiều hơn, lần này hơn cả trăm nhánh cây bắt đầu được huy động càn quét về bốn phía xung quanh.

Tên trưởng lão của Hãn gia thấy tình hình không ổn thì liền kêu đám người Hãn Thừa Chí và Hứa Mộc chạy tới giúp đỡ.

Nhưng Nhu Thủy nào để cho bọn chúng đạt được ý định, nàng phân ra một nửa nhánh cây cản đường Hân Thừa Chí và Hứa Mộc lại, còn gần cả trăm nhánh còn lại thì tấn công về phía hai tên trưởng lão kia.

Trận đấu này vô cùng kịch liệt và thảm thiết, cả một vùng xung quanh đều bị tàn phá, đất đai nứt vỡ vô số nơi, ngay cả tìm chỗ đặt chân cũng khó.

Mấy tên cao thủ đi theo hai tên trưởng lão thì lần lượt ngã xuống từng tên một, bọn chúng không có tu vi cao thâm nên không thể chống đỡ được lâu.

Tên trưởng lão Hứa gia điên cuồng mắng lớn: "Mẹ kiếp, tại sao con bé kia lại cường hãn tới như vậy, tu vi của nó cũng chỉ như ta thôi mà"

Tên trưởng lão Hân gia vừa chống đỡ vừa chửi: "Khốn kiếp, con ả này mang trên người quá nhiều bộ tuyệt học kinh thế, gia cảnh phải khủng bố tới mức nào mới có nội tình như vậy"

Càng chiến đấu thì hai tên này càng thấy không ổn, bọn chúng cảm giác được mình đã đụng phải tồn tại gì thế này, cứ mỗi lần ra tay thì lại tái hiện một bộ tuyệt học kinh thế, dù cho lấy ra cả kho tàng nhà bọn chúng cũng không thể nào sánh được.

Lúc này qua được một thời gian thì mấy tên cao thủ đi theo hai tên trưởng lão đã chết hết, hiện giờ chỉ còn lại bốn người vây công Nhu Thủy.

Sau khi chống đỡ được một hồi thì bỗng nhiên Nhu Thủy phun ra đồng máu, sắc mặt nàng đã trắng bệch, toàn thân thì cảm thấy thoát lực, chỉ nâng tay nhắc chân lên thôi cũng khó khăn.

Một chốc sau thì những nhánh cây kia đã bắt đầu chậm lại, công kích không còn mạnh như trước nữa, những tia sáng dính vào thân của đại thụ cũng âm ỉ dần dần.

Tên trưởng lão Hứa gia thấy vậy thì cười lớn: "Ha ha ha, ngươi không còn chống đỡ được nữa rồi, mau bó tay chịu chết đi"

Tên trưởng lão Hân gia cũng mừng rỡ nói theo: "Chỉ trách số ngươi không may mắn thôi, nếu như ngươi không bị thương thì không biết ai chết về tay ai rồi"

Nhu Thủy vẫn không trả lời, nàng chỉ ngước lên nhìn mấy tên này với ánh mắt lãnh lẽo, mặc dù thiên lực đã cạn kiệt nhưng sát khí của nàng không giảm tí nào.

Tên Hân Thừa Chí thấy mọi việc đã xong thì bước lên nói: "Không ngờ có ngày hôm nay phải không, nhờ ngươi mà ta phải khốn khổ một phen đấy, sinh mệnh tiêu hao của ta không biết bao giờ mới phục hồi lại được, nhưng nếu có một mỹ nhân như người hầu hạ thì cũng không tệ"

Hân Thừa Chí vừa nói xong thì Nhu Thủy dùng chút sức lực cuối cùng còn lại phát tay một cái, một luồng thiên lực khủng bố ập tới người hắn, đánh hắn cuồng phun máu tươi bắn ra xa.

Hân Thừa Chí sắc mặt tái mét ôm ngực đứng dậy, tức giận mắng lớn: "Con ả khốn kiếp, ta không tha cho ngươi"

Hắn vừa nói xong thì định phóng lên kết liễu nàng nhưng bị hai tên trưởng lão ngăn cản. Vì Nhu Thủy là một kho tàng tuyệt học vô giá nên không thể nào giết lúc này được.

Tên trưởng lão Hân gia lên tiếng: "Chúng ta cùng đem ả về rồi từ từ xử lý, ngươi thấy vậy được không"

Tên trưởng lão của Hứa gia gật đầu đồng ý, về phần chia chất tuyệt học trên người Nhu Thủy thì phải mời hai vị tộc trưởng tới quyết định.

Tên trưởng lão Hứa gia nhìn sang đám người Hình Phong và Ảnh Tử rồi nói: "Còn bốn tên kia xử lý thế nào"

Tên trưởng lão Hân gia lập tức trả lời: "Giết người diệt khẩu"

Vạn Lý và Xuân Lan nghe tới đây thì sắc mặt xanh mét, Vạn Lý liền kêu Nhu Thủy mang theo hai người Ảnh Tử và Hình Phong chạy trước đi, còn hắn ở lại kéo thời gian.

Tên trưởng lão Hân gia cầm cây thương lên, định giải quyết bốn người thì bỗng nhiên uy áp cường đại phủ xuống, làm cho bọn chúng có cảm giác hít thở không thông.

Theo sau uy áp đó phủ xuống là những tiếng sấm nổ vang trời, chỉ tiếng sấm thôi cũng làm xung quanh chấn động liên tục, khi đám người đó nhìn lại thì thấy phía xa trong khu rừng đang có hàng trăm đạo lôi điện màu lam trút xuống, nhìn thấy cảnh này thì trong lòng bọn chúng vang lên cảm giác bất an.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Hạ Màn

Hai tên trưởng lão của Hứa gia, Hân gia cùng hai tên Hân Thừa Chí và Hứa Mộc định xuống tay với đám người Nhu Thủy thì bỗng nhiên một tiếng sấm rung trời vang lên.

Theo sau đó là một luồng uy áp trầm trọng bắt đầu phủ xuống, một quang mang màu lam dần dần chiếu rọi cả khoảng rừng âm u trong đêm tối.

Khi mọi người nhìn lại thì thấy phía xa đang có lam lôi không ngừng trút xuống tàn phá khắp nơi.

Tên trưởng lão Hân gia mặt mày biến sắc lên tiếng: "Chuyện gì thế này, tại sao đằng kia lại có lam lôi cường hãn đến thế"

Tên trưởng lão Hứa gia cũng không khác gì: "Uy áp này thật mạnh mẽ, ta đoán chừng phải có cao thủ ngũ phẩm ở gần đây"

Cùng lúc đó thì Vạn Lý và Xuân Lan cũng nhìn lại hướng ấy, hai người họ biết đó là nơi của Kinh Thiên, nhưng không hiểu sao lại xuất hiện dị tượng như thế, làm cho hai người không biết tình hình của Kinh Thiên ra sao rồi.

Không đợi đám người suy đoán, chỉ một lúc sau thì một tiếng ngựa hí vang lên, nó chấn động cả bốn phương xung quanh, lam lôi cũng bắt đầu thu liễm lại rồi biến mất.

Khi tiếng hí đó đã dứt thì đám người ở đây ai cũng hoảng hốt, không ngờ được đó là một đầu ngũ phẩm thiên thú. Việc này nằm ngoài tầm kiểm soát của bọn họ, nếu con thú đó mà xông tới đây thì đừng mong có ai sống sót.

Khi hai tên trưởng lão định lên tiếng rút lui thì đón tiếp bọn chúng là một tia lôi điện khủng bố bắn tới với tốc độ cực nhanh.

Hai tên trưởng lão bàng hoàng nhưng vẫn còn lí trí để ra tay ngăn cản chiêu thức đó lại.

Đùng!

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên, hai tên trưởng lão văng ra xa, khi bọn chúng rơi xuống đất thì để lại một miệng hố rất to.

Đôi bàn tay của hai tên trưởng lão đó bị đánh cho cháy đen, khói bốc lên nghi ngút, một chốc sau thì tiếng rên la của hai tên đó liên vang lên.

Hai tên Hân Thừa Chí và Hứa Mộc thấy cảnh này thì trán đầy mồ hôi, tay chân run rẩy mà đứng ở đó, bọn chúng muốn nói gì đấy nhưng không tài nào mở miệng được.

Bỗng nhiên từ trong khu rừng phóng ra một thân ảnh to lớn, thân ảnh này được bao bọc bởi lam lôi dày đặc, trên người nó còn có một bộ giáp sáng bóng.

Bôn Lôi Mã vừa xuất hiện thì thu hút mọi ánh mắt đổ dồn về, vì ở nhân tộc này chưa một ai thấy loại thiên thú nào như nó cả, nhưng cả đám đều cảm giác được đầu thiên thú này không bình thường tí nào.

Nhu Thủy giờ đây đang đứng im lặng quan sát, thiên lực của nàng gần như cạn kiệt, trọng thương lại không nhẹ nên nàng không dám vọng động, nếu không thì sẽ dẫn tới tai họa.

Nàng chuẩn bị ra hiệu cho mấy người Hình Phong bỏ chạy thì nàng nhìn thấy trên lưng của con ngựa này có một người đang ngồi, khi nhìn lại thì nàng nhận ra đó là Kinh Thiên.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Nhu Thủy thì đám Hình Phong, Ảnh Tử, Vạn Lý và Xuân Lan cũng nhìn theo.

Tất cả đều đồng thanh kêu lên: "Sao lại như vậy". Bọn họ không ngờ được người ngồi trên con thiên thú khủng bố kia lại là Kinh Thiên, không một ai tin được là hắn lại có thể thuần phục một con thú ngũ phẩm khủng khiếp như thế.

Lúc này Kinh Thiên nhìn sang bọn họ gật đầu một cái, mặc dù hắn không còn sức lực để ra tay nhưng vẫn có thể lệnh cho Bôn Lôi Mã tiêu diệt hết đám người Hứa gia và Hân gia ở đây.

Hân Thừa Chí lấy hết sức lực la lên: "tại sao ngươi lại có một đầu thiên thú ngũ phẩm được"

Không trách cái tên Hân Thừa Chí lại kinh ngạc tột độ như vậy, cho dù là gia tộc cấp cao cũng chỉ có một đầu thiên thú như vậy mà thôi, nhưng con lôi mã đi cùng Kinh Thiên kia thì bất đồng.

Nhìn sơ qua cũng biết con thú này cường hãn và khủng bố hơn nhiều những con đồng cấp khác, chỉ uy áp của nó phát ra thì cao thủ ngũ phẩm đỉnh phong cũng phải nhả mặt. Đây nói lên huyết mạch của con lôi mã đó không bình thường tí nào.

Còn bên đám người Nhu Thủy thì lấy làm khó hiểu, nếu từ đầu Kinh Thiên kêu con lôi mã này ra thì tình hình đã dễ dàng hơn rồi. Nhưng nào ai biết trước được, không ngờ trong mấy ngày trước Bôn Lôi Mã đã bắt đầu bế quan tăng cấp, trong suốt nhiều ngày cũng chưa có dấu hiệu thành công.

Mới vừa lúc này Kinh Thiên đã thấy không còn cách nào để đảo ngược tình thế, nên hắn đã ra tay truyền hết số hoàng kim lôi còn dư lại trong cơ thể

cho nó, vì lúc trước khi Long ca cho Kinh Thiên mượn sức mạnh nhưng hắn không thể nào vận dụng hết được, nên đành đẩy sang cho Bôn Lôi Mã làm cho con vật này đột phá nhanh hơn bình thường.

Kinh Thiên nhìn hai tên trưởng lão kia với ánh mắt sắc lạnh, hắn ra lệnh cho Bôn Lôi Mã kết thúc hai tên đó.

Bôn Lôi Mã hí dài một tiếng, cả người dựng thẳng lên rồi nó vung hai chân trước phóng ra hai dòng lam lôi dày đặc đánh về phía hai tên trưởng lão đó.

Do hai luồng lam lôi có tốc độ quá nhanh, gặp hai tên ấy sau khi đánh với Nhu Thủy thì không còn bao nhiêu sức lực nữa nên không thể nào né tránh kịp.

Dù vậy hai tên đó vẫn ngoan cường cầm vũ khí lên để chống đỡ lại, nhưng sự tình không như bọn chúng suy nghĩ. Hai luồng lam lôi đó đánh qua làm tan chảy hết vũ khí của bọn chúng, rồi tiếp tục đánh vào ngực của hai tên trưởng lão.

A a a!

Một tiếng thét thất thanh vang lên, khi nhìn lại thì thấy trước ngực hai tên trưởng lão đó đã xuất hiện một cái lỗ lớn xuyên qua người, máu ào ào tuôn ra từ đó, chỉ một thoáng sau thì cả hai tên đều ngã gục xuống.

Kinh Thiên lại vung tay một cái ra hiệu, Bôn Lôi Mã bắn một tia lôi điện nhỏ về phía Hứa Mộc và Hãn Thừa Chí.

Hai tên này này giờ đứng đây vẫn thể nào chạy đi đâu được, vì Bôn Lôi Mã đã dùng thiên lực tạo ra một cái hộ trảo rất lớn ngay cản đường lui của bọn chúng.

Hứa Mộc chưa kịp làm gì thì đã bị một tia lôi điện đánh trúng hóa thành tro bụi, còn tên Hãn Thừa Chí kia thì lập tức lấy ra một cái lệnh bài, hắn bóp nát lệnh bài thì không gian chỗ đó bắt đầu bị vận vẹo.

Nhưng không hiểu sao chỗ không gian đó lại nghiền nát một cánh tay của hắn, rồi một cái hố rất to nuốt chửng hắn vào trong, lúc này chỗ Hãn Thừa Chí đứng chỉ còn lại cánh tay như bùn nhão của hắn và vết máu mà thôi.

Long ca trong người Kinh Thiên thấy vậy cũng kinh ngạc: "Hô, không ngờ trên người tên này lại có không gian bảo vật như thế, nhưng hắn cũng thật quyết đoán, liền hi sinh một cánh tay để thôi động bảo vật này mà chạy trốn"

Kinh Thiên nghe vậy sắc mặt vẫn bình thường: "Mặc kệ hắn, sau này ta sẽ tự tìm hắn báo thù"

Sau khi trường phong ba này qua đi thì Kinh Thiên lại phun ra một bùm máu lớn, hắn đã cố gắng gượng cho tới lúc này. Kinh Thiên lấy tay quệt đi vết máu trên miệng rồi tiến lại giúp đỡ đám người Nhu Thủy.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Giết Tung Thanh Thanh

Sau khi trận chiến kết thúc Kinh Thiên liền thở ra một hơi, hắn thật không ngờ rằng mình mai phục bố trí đám người Tung gia vậy mà lại bị người khác ở sau tính toán.

Hiện giờ Kinh Thiên cùng lúc đắc tội với ba trung cấp gia tộc là Hãn gia, Hứa gia và Tung gia, cuộc sống của hắn sau này cũng không được yên bình cho lắm.

Chỉ cần tên Hãn Thừa Chí kia quay về báo cáo cho gia tộc biết thì sự tình hôm nay sẽ độ lộ ra ngoài.

Tung gia và Hứa gia cũng biết được Kinh Thiên đã giết chết những nhân vật quan trọng của bọn chúng.

Hơn thế nữa là trên người Kinh Thiên còn có rất nhiều tài bảo hiếm có, nào là thánh thủy mà Tung gia muốn, rồi còn có Diệt Tuyệt thần kiếm cũng ngũ phẩm thiên thú cao cấp Bôn Lôi Mã.

Chỉ cần nhiều đó thôi cũng đủ làm cho cả một đám gia tộc tranh nhau mê đầu sút trán, chưa nói đến một số gia tộc cao cấp sẽ nhúng tay vào nữa.

Kinh Thiên đi tới chỗ đám người Nhu Thủy xem xét một phen, ngay hôm nay bọn họ đã phải chiến đấu rất gian khổ rồi.

Kinh Thiên nhìn thấy Nhu Thủy, Ảnh Tử và Hình Phong đang trọng thương hôn mê thì hắn lâm vào suy tư: "Chuyện hôm nay đều là lỗi do ta mà ra, nếu ta không khinh suất như vậy thì bọn họ cũng sẽ không có chuyện gì"

Kinh Thiên ra hiệu cho Bôn Lôi Mã tạo ra lôi cầu bao bọc ba người Nhu Thủy, Hình Phong và Ảnh Tử lại rồi hắn kêu hai người Vạn Lý và Xuân Lan

cùng ngồi lên lưng ngựa.

Bôn Lôi Mã điều khiển làm cho lòi cầu bao bọc xung quanh bảo vệ mấy người Nhu Thủy rồi làm cho chúng bắt đầu phiêu phù trên không trung.

Nhưng ngay lúc này Bôn Lôi Mã dường như cảm nhận được gì đó rồi hần nhìn về phía xa, Kinh Thiên nhìn theo hướng Bôn Lôi Mã rồi hần cười lạnh một cái.

Bôn Lôi Mã hiểu ra ý định của Kinh Thiên thì nó liền dùng lòi điện bắn về phía xa, bỗng nhiên một tiếng thét thất thanh vang lên.

Kinh Thiên đi tới sắc mặt âm trầm nói: "Không ngờ người lại có gan nấp ở đây theo dõi a"

Kinh Thiên lật tay một cái thì thân ảnh kia liền bay ra, đó chính là cái tên Tung Thanh Thanh lần trước đã bỏ chạy khỏi trận chiến, thật không ngờ hần lại dám quay trở về.

Lúc đầu Tung Thanh Thanh làm theo lời Tung Cuồng Đồ liền cao chạy xa bay, nhưng khi hần phát hiện được đám người Hãn gia và Hứa gia có ý định giết Kinh Thiên thì hần lập tức quay lại.

Dù sao dưới sự vây công của hai tên trưởng lão thì Kinh Thiên không thể nào còn đường thoát, cho nên hần mới không sợ gì mà đứng ở ngoài một mực quan sát.

Bất quá không ngờ được đám người Hãn gia và Hứa gia lại vô dụng tới vậy, đều bị đám người Kinh Thiên giết thành tro bụi, chỉ có tên Hãn Thừa Chí là sống sót bỏ chạy được.

Tới tình hình này thì sắc mặt của Tung Thanh Thanh xám như tro, hần có ý định núp ở đây để đám người Kinh Thiên đi rồi thì hần có thể an toàn nhưng lại không ngờ con thiên thú của Kinh Thiên phát hiện ra hần.

Tung Thanh Thanh biết lúc này hần không thể nào thoát được nên mở lời đe dọa: "Nếu như người dám giết ta thì Tung gia không bỏ qua cho người đâu"

Kinh Thiên cười lạnh rồi nói: "Cho dù bây giờ ta có tha người thì gia tộc người sẽ tha cho ta chăng?"

Sau khi nói xong Kinh Thiên dùng một tay chường lên đầu Tung Thanh Thanh, làm cho thất khiếu tên này chảy máu, xong rồi Kinh Thiên thu lấy không gian giới chỉ loại nhỏ trên tay hần rồi ra lệnh cho Bôn Lôi Mã hủy thi diệt tích.

Mọi việc đã giải quyết xong thì Kinh Thiên ra lệnh cho Bôn Lôi Mã chạy hết tốc lực về Hắc Ám Sơn, hần sợ rằng tên Hãn Thừa Chí đó vẫn không bỏ qua mà dẫn người tới truy sát. Trong mấy gia tộc đó nếu muốn toàn lực đối phó với Bôn Lôi Mã thì cũng không khó khăn cho lắm, chỉ cần chúng bỏ ra cái giá cao mà thôi.

Trên một ngọn núi hắc ám bao quanh, lúc này bỗng nhiên có một thân ảnh màu lam phóng vút qua với tốc độ khủng khiếp, không bao lâu sau đã chạy lên tới đỉnh núi.

Kinh Thiên cho Bôn Lôi Mã dừng lại rồi đặt mấy người Nhu Thủy, Ảnh Tử và Hình Phong xuống, xong hần quay sang nói với Xuân Lan: "Phiền nàng chăm sóc cho họ dùm ta, ta phải lập tức đi bề quan chữa trị, phòng có người đánh lên"

Xuân Lan nghe hần nói vậy thì gật đầu một cái, nàng để ba người Nhu Thủy nằm xuống, đúng lúc này Kinh Thiên lại nói tiếp: "Phía sau biệt viện này còn có một được điền, nếu cần gì thì cứ ra đó hái"

Sau khi nói xong thì Kinh Thiên liền quay về phòng của mình bắt đầu chữa thương, chỉ còn Xuân Lan và Vạn Lý ngây ngốc đứng đó.

Từ khi hai người bước vào biệt viện này đã thăm kinh ngạc liên tục, hai người không thể nào tin được lại có người giàu tới nỗi xây cả một cái biệt viện này bằng Thanh Tâm Trúc, ngay cả gia tộc thương buôn như họ thì chỉ có gia chủ là được sử dụng loại vật liệu này làm gối ngủ mà thôi.

Ung Vạn Lý nhìn xung quanh một hồi rồi cảm thán: "Ài, thật là đại thủ bút a, giá trị xây nên cái biệt viện này cũng đủ mua gần mười cái thành trì lớn rồi, thật là giàu kinh người"

Xuân Lan thì không để tâm đến việc đó, nàng đi tới được điền để hái dược thảo chữa trị cho mấy người Nhu Thủy, Ảnh Tử và Hình Phong. Nhưng khi vừa tới nơi thì nàng đã bị linh dược làm cho choáng váng. Những gốc linh dược ở đây bên ngoài không thể nào tìm ra được, chỉ một cái thôi cũng đủ giữ lại nửa cái mạng rồi.

Nhưng nàng ta không nổi lòng tham với đám linh dược đó, chỉ hái đủ số cần thiết mà thôi.

Kinh Thiên vừa quay trở về phòng mình thì hần lập tức ngồi xuống đã tọa, lúc này máu bắt đầu rỉ ra từ khóe miệng hần: "Thật không ngờ lần này ta lại bị thương nặng đến thế"

Long ca nói: "Nếu người không chữa trị cẩn thận thì sẽ ảnh hưởng đến tu vi sau này của bản thân đấy, người đã tiếp nhận sức mạnh khổng lồ của ta làm cho kinh mạch gần như muốn nổ tung, bây giờ phải từ từ dùng thiên lực chữa trị các vết nứt trên kinh mạch lại, rồi phải dùng hoàng kim lòi tôi luyện một phen, khi hoàn toàn bình phục rồi thì người mới xem xét tới các nội thương khác"

Kinh Thiên nghe xong thì gật đầu một cái, rồi hần từ từ nhập định tiến vào mộng cảnh, chỉ có cách này mới rút ngắn được thời gian chữa trị mà thôi.

Chương 110: Dược Vương

Đã ba ngày trôi qua kể từ lúc Kinh Thiên quay về Hắc Âm Sơn, Xuân Lan không phụ lòng của hắn mà đã cứu chữa cho Nhu Thủy, Ảnh Tử và Hình Phong tỉnh lại, thương thế cũng giảm đi vài phần, hiện nay bọn họ chỉ cần phối hợp với dược thảo và tự vận công trị thương thì sẽ không có chuyện gì.

Trong lúc đó thì Kinh Thiên vẫn không có dấu hiệu gì tỉnh lại, hắn đã tiến nhập mộng cảnh hơn ba ngày rồi, nếu tính theo thời gian ở trong mộng cảnh đã là mười hai ngày, nhưng thương thế của hắn khôi chưa thì không ai biết.

Ở trong mộng cảnh thì Kinh Thiên vẫn ngồi đã tọa, xung quanh người hắn có những tia hoàng kim lóe như tiểu xà đang bò tới bò lui, năng lượng tỏa ra khủng bố hơn bao giờ hết.

Ngay lúc thiên lực của hắn đạt tới đỉnh điểm thì hoàng kim lóe bắt đầu phát tán mạnh mẽ ra xung quanh, tiếng sấm rung trời vang lên khắp nơi, quang mang màu hoàng kim chiếu rọi làm cho mộng cảnh sáng rực hơn bao giờ hết.

Một lúc lâu sau khi hoàng kim lóe thu liễm lại thì Kinh Thiên thở ra một ngụm khí rồi hắn từ từ mở mắt dậy.

Kinh Thiên nhẹ nhàng phát tay một cái thì một luồng hoàng kim lóe to như cánh tay phóng ra xa, bay mất vào hư vô đen ngịt trong mộng cảnh, rồi hắn nhẹ nhàng nói: "Sau khi đột phá lên tầng sáu thì hoàng kim lóe của ta lại cường hãn hơn không ít rồi, xương cốt toàn thân bây giờ đều chuyển thành màu hoàng kim xán lạn, thật mong chờ ngày ta luyện tới tầng thứ chín a"

Kinh Thiên đứng đó một hồi định thoát ra khỏi mộng cảnh thì hắn ần ần cảm giác được bản thân sắp đột phá lên cấp 31 nên hắn cũng không phải vàng lại tiếp tục ngồi xuống luyện công.

Lại qua thêm hai ngày nữa, thương thế của đám người Nhu Thủy, Ảnh Tử và Hình Phong cũng đã gần khôi phục, cả đám đang tập trung ở đại sảnh để ngồi nói chuyện với Xuân Lan và Vạn Lý.

Nhu Thủy nhìn Xuân Lan dò xét một hồi rồi nói: "Y thuật của Xuân Lan thật là hơn người, không biết gia sư là vị nào"

Ảnh Tử nói thêm: "Đúng vậy, y thuật của cô cũng gần bằng với mấy lão già trong tộc ta rồi, thật là hiếm có a"

Xuân Lan nghe hai người nói vậy thì cũng cảm thấy ngại ngùng: "Thật không dám giấu gì, ta từ nhỏ đến lớn không có gia sư chỉ dạy, toàn là tự tìm tòi học hỏi thôi, có gì không biết thì sẽ xin ý kiến của các vị tiền bối"

Nhu Thủy nghe nàng nói vậy thì cũng thoáng kinh ngạc, chỉ tự bản thân tìm tòi học hỏi mà lại có tạo nghệ như thế thật là không tầm thường. Mấy tên dược sư trong gia tộc nhờ có bảo điển truyền thừa của các vị tiền bối cổ xưa dày tâm nghiên cứu để lại mới hơn được nàng mà thôi.

Chỉ nhìn cách nàng ta phối thuốc là thấy được kinh nghiệm thật sự không tề tể nào, làm cho dược lực không hề bị hao hụt hay mất đi, ngay cả cách bảo quản cũng rất tỉ mỉ.

Nhu Thủy suy nghĩ cái gì đó rồi nhìn Xuân Lan nói: "Ta định giới thiệu muội với một người, với thiên phú về y dược của muội thì người này rất vui mừng a, ông ta tìm kiếm đệ tử để truyền y bát của bản thân rất nhiều năm rồi"

Ảnh Tử và Hình Phong nghe nàng nói thế thì trợn mắt lên nhìn, người mà Nhu Thủy nói tới thì chỉ có vị tiền bối kia mà thôi.

Xuân Lan nghe Nhu Thủy nói thế thì tâm tình kích động, nàng ta biết được ba người Nhu Thủy không phải là bình thường, bối cảnh sau lưng họ rất kinh người, nếu người trong gia tộc của họ mà chịu bồi dưỡng truyền y thuật cho mình thì phải nói vinh hạnh tới cỡ nào.

Xuân Lan lấy lại bình tĩnh rồi hỏi Nhu Thủy: "Không biết người muội định giới thiệu là ai, ta chỉ sợ không phù hợp với điều kiện người đó thôi"

Nhu Thủy nhìn nàng rồi cười một cái: "Không sao đâu, ông ta mà gặp được muội thì mừng điên lên ấy chứ"

Vạn Lý ngồi kế bên nghe được thì cũng mừng thay cho Xuân Lan, nếu nàng học được một thân y thuật xuất chúng thì rất có lợi cho gia tộc, gia tộc họ mặc dù giàu có nhưng dược sư thì lại không có tạo nghệ cao cường cho lắm, ông kích động quay sang hỏi Nhu Thủy: "Vị tiền bối đó là..."

Nhu Thủy cười một cái hiền diệu rồi nói: "Các vị có nghe tới hai từ Dược Vương chưa"

Oanh!

Khi Xuân Lan và Vạn Lý nghe tới hai từ Dược Vương thì như sét đánh ngang tai, đầu óc liên đình trệ và không nói nên lời. Ở nhân tộc này ai lại không

biết tới hai chữ chấn động đó. Được Vương a, không phải muốn gặp là được đâu. Ngay cả những người bình thường cũng không thể nào quên được hai chữ này.

Vị tiền bối này nhiều lần đi chu du tứ hải, cứu chữa cho biết bao nhiêu người thường mà lại không lấy một xu, nhiều chỗ đã lập tượng để tôn thờ ông. Chỉ có những người trong giới giang hồ ông mới lấy giá cao mà thôi.

Không biết ông đã cứu sống biết bao nhiêu cao thủ đỉnh cấp trong nhân tộc, những người chịu ân huệ của ông đa số đều âm thầm đi theo bảo vệ không rời, mặc dù tu vi của ông ta không phải là yếu, nhưng ông ta không bao giờ chịu đả thương người, chỉ trừ tình thế bất buộc mà thôi.

Có lần Được Vương đã nói câu này: "Ta không thích đả thương người khác, vì sau đó phải chữa trị cho chúng thì rất phiền"

Xuân Lan ngây ngốc một hồi rồi chợt tỉnh ra, nàng nói với Nhu Thủy: "Cái này, thật sự là quá quý trọng a, ta nào có tài đức gì mà được Được Vương tiền bối thu làm đệ tử"

Nhu Thủy nói: "Không sao cả, Được Vương tiền bối đã nhờ chúng ta tìm cho người một đệ tử, ta nhận thấy muội đã đủ điều kiện rồi"

Nhu Thủy nói xong thì lấy ra một cái lệnh bài màu lục bích, trên lệnh bài này còn có một đồ văn hình lá bồ đề, nàng đưa cho Xuân Lan: "Đây là Bồ Đề lệnh của Được Vương tiền bối, chỉ cần mang theo thì không ai dám gây hại tới muội đâu"

Xuân Lan thấy lệnh bài này thì liền lắc đầu: "Quá trân quý rồi, lệnh bài này của Được Vương tiền bối có thể cứu một mạng của cả gia tộc, ta thật không dám nhận"

Còn cái tên Ung Vạn Lý ngồi kế bên thì đã miệng khô lưỡi đắng nói không nên lời, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Bồ Đề lệnh. Đây chính là lệnh bài mà toàn bộ người trong giang hồ tìm kiếm mơ ước có được a. Chỉ cần có nó thôi thì người như có thêm một mạng vậy.

Lệnh bài vừa ra thì không một ai dám động tới người, ngay cả những siêu cấp gia tộc cũng phải kiêng kỵ mấy phần. Vì cho dù người võ công cao cường cỡ nào thì vẫn bị thương, mà với cấp độ của họ bị thương thì hiếm ai chữa trị được, chỉ có Được Vương mà thôi.

Hầu như các siêu cấp gia tộc đều có người chịu ân huệ của ông ta, nên không ai dám đắc tội làm gì, vì đi theo ông ấy có rất nhiều cao thủ đỉnh danh, nếu người dám chọc tới thì chỉ ngại mạng mình sống quá lâu mà thôi.

Nhu Thủy nói với Xuân Lan: "muội cứ cầm thử xem sao"

Xuân Lan thấy Nhu Thủy như vậy thì nàng cũng không từ chối nữa, mà cầm lệnh bài lên.

Khi nàng ta vừa cầm Bồ Đề lệnh thì đồ văn trên lệnh bài bắt đầu phát sáng lên, nó tỏa ra sức sống mãnh liệt bao trùm cả biệt viện của Nhu Thủy.

Xuân Lan hoảng sợ hỏi: "Cái này, đã xảy ra chuyện gì"

Nhu Thủy nói: "Được Vương tiền bối đã từng nói với ta ra sức tìm cho người một vị đệ tử hợp với điều kiện của người, và muốn chắc chắn có hợp hay không thì chỉ cần người đó làm cho lệnh bài này phát ra hào quang là được rồi"

Xuân Lan nghe Nhu Thủy nói vậy thì không biết phải làm sao, chỉ đành gật đầu thu hồi lệnh bài lại, chỉ cần luôn giữ nó bên người thì Được Vương sẽ tìm ra và thu nhận nàng làm đồ đệ.

Ung Vạn Lý thì lại vui mừng không tả được, hẳn cứ nghĩ tới sau này Xuân Lan làm đệ tử của Được Vương thì mấy ai dám đụng tới gia tộc của họ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Lãng Nhị

Ung Vạn Lý thấy Xuân Lan được Nhu Thủy tặng cho Bồ Đề lệnh thì hẳn vui mừng như điên, liền gửi tin tức về cho Ung Bá.

Từ lúc trở về Hắc Ám Sơn cũng đã qua ba ngày rồi, nhưng cái tên Kinh Thiên kia vẫn không có động tĩnh gì hết, nên đám người Nhu Thủy lo lắng định đi qua xem thử ra sao.

Khi Nhu Thủy, Hình Phong, Ảnh Tử và Xuân Lan đi tới gần phòng của Kinh Thiên thì lại phát hiện thiên lực ở đây dao động cực kỳ khác thường.

Xuân Lan đang định bước tới trước cửa phòng Kinh Thiên thì Hình Phong nhanh tay cản nàng lại: "Xuân Lan cô nương không nên tới gần a"

Nghe Hình Phong nói thế thì Xuân Lan cũng thấy có điều khó hiểu nên quay sang hỏi: "Tại sao lại không được tới gần"

Hình Phong nghe nàng hỏi thế thì cười khò rồi giải thích: "Lần trước chúng ta tới trước phòng của hấn, thiên lực cũng giao động kỳ dị như vậy, và kết quả khi chúng ta tới gần là cả đám gần như bị hút hết thiên lực vậy"

Xuân Lan nghe Hình Phong nói thế thì khuôn mặt thoáng kinh ngạc, nàng không ngờ được lại có chuyện như thế, sau một hồi thì hỏi tiếp: "Chẳng lẽ điều này có liên quan tới Kinh Thiên"

Hình Phong trả lời: "Việc này chúng ta không dám chắc lắm, nhưng có lẽ là vậy, và cũng không tiện hỏi Kinh Thiên, vì sao đây cũng là bí mật tu luyện của hấn"

Nhu Thủy lúc này mới nói xen vào: "Theo tình hình này thì Kinh Thiên vẫn đang luyện công, chúng ta cũng không nên quấy rầy hấn nữa"

Mọi người nghe Nhu Thủy nói thế thì gật đầu đồng ý rồi cùng quay trở về, vì lần trước đã ném trái đắng một lần rồi nên không ai dại dột mà đi tới gần căn phòng đó nữa.

Trải qua thêm hai ngày nữa thì Xuân Lan và Vạn Lý cáo biệt đám người Nhu Thủy, hai người bọn họ cũng đã ở lại đây khá lâu rồi nên phải quay trở về gia tộc để tiện báo cáo và sắp xếp.

Nhu Thủy vừa tiễn đưa Xuân Lan đi thì nàng lên tiếng: "Lăng Nhị người còn muốn nhìn trộm tới bao giờ nữa a"

Hình Phong và Ảnh Từ khi nghe được nàng nói câu đó thì sắc mặt ngưng trọng hấn lại rồi dò xét xung quanh, nhưng lại không thấy được gì cả.

Một lúc sau thì có người cất tiếng: "Ha ha ha, không ngờ Nhu Thủy tiểu thư lại nhảy bén đến thế"

Tiếng nói vừa dứt thì có một thân ảnh một người thanh niên khoảng hai ba hay hai bốn tuổi hiện ra, người khôi ngô hùng vĩ, dáng người cao lớn cơ bắp cuộn cuộn, và có một cái đầu trọc bóng lờn.

Hấn phóng tới trước mặt Nhu Thủy rồi nói: "Chúc mừng Nhu Thủy tiểu thư tu vi tiến nhanh a"

Nhu Thủy liếc hấn một cái: "Không cần nhiều lời, ta biết lúc trước chúng ta bị vây công thì người vẫn một mực đứng bên ngoài xem, lợi dụng tình huống đó ép ta giải khai phong ấn tu vi"

Nói tới đây sát khí của Nhu Thủy đại thịnh: "Ta biết người làm thế là vì người là thuộc hạ của Đại Trưởng Lão, ông ta lúc nào cũng muốn ta sớm quay về nên từ trước tới giờ hấn đã âm thầm sắp đặt nhiều thứ"

Nhu Thủy thúc đẩy sát khí bao bọc Lăng Nhị lại bên trong không có hấn đường lui: "Những thứ đó ta không hề để ý, nhưng nếu người làm gì bất lợi tới bằng hữu của ta thì ta sẽ cho các người ăn thiệt thòi lớn"

Lăng Nhị nghe Nhu Thủy nói thế thì toàn thân đầy mồ hôi, sắc mặt cũng thoáng nhản lại, từ trước tới này nàng chưa bao giờ phát ra sát khí bức người tới vậy.

Việc lần này chỉ là hiểu lầm mà thôi, Đại trưởng lão không biết chuyện ngày hôm đó Nhu Thủy bị vây công nên không có ra lệnh cho Lăng Nhị làm một cái gì hết, chỉ do tên này quá trung thành muốn hoàn thành nhiệm vụ sớm đưa Nhu Thủy trở về nên hấn đã không ra tay ngăn trở Tung Cuồng Đồ, làm cho Nhu Thủy phải cưỡng ép giải khai phong ấn.

Nhu Thủy thu hồi lại sát khí rồi ra lệnh: "Người trở về Lăng gia nhờ mẹ ta một việc, kêu mẹ ta ra lệnh cho đại gia tộc Linh gia cắt đứt sự bảo trợ với Hấn gia và Hứa gia dùm ta, còn lại mọi việc sẽ do ta xử lý"

Lăng Nhị: "Dạ rõ"

Lăng Nhị đang chuẩn bị rời đi thì Nhu Thủy lên tiếng: "Khoan đã, chuyện hôm nay không nên nói cho cha ta biết, người hiểu không"

Lăng Nhị gật đầu một cái rồi phóng đi, hấn ta biết việc này mà tới tai của gia chủ thì sẽ gây ra chuyện động trời tới mức nào. Chỉ sợ trong một phút nóng nảy mà ông ta gây ra một hồi tình phong huyết vũ mà thôi.

Lăng Nhị vừa rời đi thì Hình Phong và Ảnh Từ thở ra một hơi.

Ảnh Từ: "Con mẹ nó, may mà hấn đi sớm, không thì ta khổ rồi"

Hình Phong gật đầu: "Mẹ nó, lần nào gặp cái tên Lăng Nhị này thì đều bị hấn lôi ra làm bao cát mà tập đánh"

Nhu Thủy nghe hai người nói vậy thì cười một cái: "Chỉ tại hai người các người không chuyên tâm luyện tập nên mới bị người ta đánh mà thôi"

Hình Phong: "Ta nào không chuyên tâm đây, chỉ tại gia tộc của người toàn sinh ra cái lũ quái vật mà thôi"

Ảnh Từ: "Đúng đúng a, tên nào tên nấy toàn là thiên tài trong thiên tài mà thôi, nhưng cái tên Lăng Nhị này làm gì mà sợ người tới vậy, dù sao tu vi của hấn cũng là tứ phẩm cấp 37 rồi, hơn người tới ba cấp mà lại bị sát khí của người áp chế như vậy"

Nhu Thủy nghe Ảnh Từ nói thế thì nàng quay sang trả lời: "Tại vì lúc trước trong một lần tỉ thí, do ta ghét cay ghét đắng đại trưởng lão nên đã trút lên đầu"

hắn, kết quả là hắn mém tí nữa chết dưới Diêm Vương Án"

Ảnh Từ và Hình Phong nghe tới đây thì đều lạnh cả răng, chỉ đành cảm thán là tên Lăng Nhị này quả là may mắn rồi, rất ít người nào có "diêm phúc" thử qua tuyệt học Diêm Vương Án của Nhu Thủy, vậy mà tên này lại được tận hưởng a.

Khi Nhu Thủy, Hình Phong và Ảnh Từ đang nói chuyện với nhau thì phía căn phòng của Kinh Thiên phát ra dị động. Thiên lực đang tụ tập tới đó với một tốc độ cực kỳ nhanh, hình thành từng trận cuồng phong rít rào.

Thấy cảnh tượng này thì cả ba người đều kinh ngạc. Ảnh Từ nghi ngờ lên tiếng: "Sao lại vậy, tên này luyện công pháp gì mà kinh người tới thế"

Hình Phong: "Ta đã nói mà các người không tin, ta chắc chắn hắn luyện công pháp để cấp đấy"

Nhu Thủy nghe Hình Phong nói thế thì nâng cằm cảm thấy tò mò và hoài nghi về lai lịch của Kinh Thiên, nếu một tên không có gia tộc cường đại chống lưng thì lấy đâu ra để cấp công pháp đây, lấy đâu ra một đầu ngũ phẩm thiên thú theo bảo vệ.

Mặc dù ba người đều tò mò về lai lịch xuất thân của Kinh Thiên nhưng lại không có ai hỏi tới, dù sao đó cũng là bí mật của hắn, và hắn cũng không có ý đồ gì với bọn họ nên không sao cả.

Ba người không đoán mò nữa mà lại đi vào phòng khách để theo dõi tình hình, một lúc sau thì cuồng phong bắt đầu tán đi, mọi việc đã trở lại bình thường.

Đúng lúc này cả ba người Nhu Thủy, Ảnh Từ và Hình Phong đều la lên: "Đột phá lên cấp 21 rồi"

Không lâu trước đây khi hắn mới trở về chỉ mới cấp 19 mà thôi, đó là do bản thân Kinh Thiên che giấu, sau trận chiến mấy ngày trước thì họ biết tu vi thật sự của Kinh Thiên là 20, nhưng trải qua mấy ngày dưỡng thương vậy mà tên này lại có thể đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Tông Chủ Kiếm Tông

Tông chủ Kiếm Tông

Ba người Nhu Thủy, Ảnh Từ và Hình Phong đều kinh ngạc trước sự tiến bộ thần tốc của Kinh Thiên, lúc mới đầu quen biết thì tên này chỉ mới đạt tới cấp 17 mà thôi, nhưng trong vòng một tháng mà lại tăng liền tới bốn cấp, thật sự nói hắn là yêu quái thì cũng có người tin.

Nếu như theo tốc độ tăng tiến tu vi kiểu này thì chỉ khoảng hai mươi năm nữa thì hắn có thể đạt tới tu vi thất phẩm hay bát phẩm rồi

Chỉ cần hắn không chết đi thì sau này nhân tộc lại có thêm một cao thủ nữa, không biết chừng hắn cũng có thể đột phá lên cửu phẩm. Có thể giao thiệp với một người như vậy thì không uổng công tí nào, chỉ trách cái đám Tung gia, Hân gia và Hứa gia kia không có mắt mà thôi.

Bọn chúng dám động vào một tên quái vậy như Kinh Thiên thì chúng xong rồi, chỉ cần cho hắn thời gian thì hắn nhất định sẽ tới tính sổ với ba gia tộc đó.

Sau khi Kinh Thiên đột phá xong thì hắn vẫn không chịu ra ngoài mà lại tiếp tục bế quan, đám người Nhu Thủy mặc dù thấy lạ nhưng vẫn không làm phiền hắn.

Thoáng cái lại qua ba ngày, nhưng Kinh Thiên vẫn không có dấu hiệu gì nên ba người Nhu Thủy Ảnh Từ và Hình Phong vẫn im lặng chờ đợi.

Đúng lúc này thì bên ngoài vang lên một giọng nói: "Tại hạ Trúc Kiếm xin gặp mặt Kinh Thiên công tử"

Nhu Thủy nghe được tiếng nói này thì nhớ ra lần trước Kinh Thiên có hứa giúp cho Kiếm Tông một việc, hắn ước định ba ngày sau sẽ ra tay, nhưng từ khi Kinh Thiên trở về đã tám ngày rồi mà vẫn chưa xuất quan.

Nhu Thủy cùng hai người Ảnh Từ và Hình Phong đi ra ngoài nghênh đón, khi ra tới cửa thì thấy Trúc Kiếm đang đứng chờ ở đó, kế bên ông còn có hai người trung niên tỏa ra nhuệ khí kinh người.

Nhu Thủy bước lên chào hỏi: "Ra mắt Trúc Kiếm tiên bối"

Trúc Kiếm: "Không dám nhận hai chữ tiên bối a, tu vi của ta cũng chỉ sần sần cô nương mà thôi"

Nhu Thủy: "Tiên bối quá lời, mời mọi người vào phòng khách chúng ta cùng nói chuyện tiếp"

Nói sau Nhu Thủy dẫn ba người vào phòng khách của trang viên này, khi đi vào thì Trúc Kiếm cùng hai người đi theo đều tròn mắt lú lười. Cái trang

viên này thật sự là quý giá a, toàn bộ đều làm bằng Thanh Tâm Trúc, không biết lai lịch của vị cô nương này cỡ nào đây.

Vừa tới phòng khách thì Nhu Thủy mời ba người ngồi xuống rồi bắt đầu pha trà, hương trà nghi ngút tỏa khắp nơi làm cho tâm tình mọi người đều cảm thấy thoải mái và đầu óc thật thư giãn, sáng suốt.

Một người trung niên uy nghiêm ngồi kế Trúc Kiếm lên tiếng: "Loại trà này thật thơm và ngon, chắc không phải loại trà bình thường"

Người còn lại có râu bạc phơ nói: "Đây có phải là Bách Linh trà nổi tiếng quý hiếm hay không"

Nhu Thủy: "Nhân lực của vị tiền bối đây thật sự tinh diệu a, đây đúng là Bách Linh trà, bình thường chúng ta chỉ đem ra đãi khách quý mà thôi"

Người trung niên có râu bạc nghe vậy thì lông mày giật giật, loại trà này mà bình thường đem ra đãi khách, có giỡn chơi không vậy, ta tích góp bao lâu chỉ được nó nửa cân đã cất như báu vật, bình thường còn không dám uống nhiều chứ đừng nói tới chuyện mà đem ra đãi khách.

Ông ta dâng chén trà lên ngửi ngửi vài cái rồi nhấp môi một miếng thì tâm tình liền phấn khích: "Trà ngon, thật là trà ngon, Bách Linh Trà của cô nương thật tinh khiết và thượng phẩm, bên ngoài rất hiếm có được, không biết cô nương lấy ở đâu a"

Nhu Thủy đáp lại: "Cái này do một người quen biết tặng ta mà thôi"

Ông ta nghe nói thế thì tâm tình khẩn trương: "Không biết cô nương có thể giới thiệu cho ta người đó được không"

Nhu Thủy chỉ nhẹ nhàng đáp lại: "Có dịp ta sẽ lưu ý việc đó"

Nhu Thủy sao khi uống xong một ngụm trà thì quay sang hỏi Trúc Kiếm: "Hôm nay không biết ngài tới đây có việc gì cần Kinh Thiên a"

Trúc Kiếm nhìn người trung niên kế bên mình, người đó gật đầu rồi ông ấy nói tiếp: "Không giấu gì cô nương, Kinh Thiên đã đồng ý giúp chúng ta một việc, nên hôm nay ta tới cần nhờ mà thôi"

Nhu Thủy nghe ông ta nói thế chỉ đành lắc đầu cười khổ: "Thật xin lỗi mấy vị, vài ngày trước Kinh Thiên bị người ta tập kích nên hắn ta hiện nay đang bế quan trị thương rồi, vẫn chưa có dấu hiệu xuất quan"

Khi nghe tới đây thì Trúc Kiếm và hai người kế bên đều nhăn mặt lại, Kinh Thiên là người có khả năng chữa trị cho tiểu công chúa của Kiếm Tông, vậy mà có người dám dấn thương hắn.

Hiện nay hắn là tia hi vọng duy nhất của họ, nếu hắn chết thì làm sao đây, cái tên chó chết khốn kiếp nào mà lại làm ra đại sự bạc này.

Đúng lúc này thì người trung niên ngồi kế bên Trúc Kiếm lên tiếng: "Không giấu gì cô nương, ta là Kiếm Sĩ, tông chủ của Kiếm Tông, còn vị có râu bạc kia là Kiếm Cuồng sư huynh ta, cũng là đại trưởng lão của Kiếm Tông, hôm nay bọn ta tự tới đây là vì biết Kinh Thiên có thể chữa trị cho con gái ta, nếu hắn đang bị thương chỉ bằng để chúng ta xem thử coi giúp được gì hay không"

Nhu Thủy đang định trả lời thì Ảnh Tử mặt mày tức giận lên tiếng: "Giúp giúp cái beep a, lần trước thì tên Hãn Thừa Chí của Kiếm Tông các người mai phục chúng ta, làm chúng ta mất mạng, giờ các người lại tới đây giả mèo khóc chuột rồi còn nhờ Kinh Thiên giúp đỡ"

"Cái gì" Sau khi nghe Ảnh Tử nói thế thì cả ba người Trúc Kiếm, Kiếm Cuồng và Kiếm Sĩ đều kinh ngạc la lên, rồi bọn họ nhìn nhau một cái. Bọn họ không ngờ được cái tên trời đánh thánh đấm kia lại là Hãn Thừa Chí trong tông phái của mình.

Trúc Kiếm nở một nụ cười gượng rồi nói: "Việc này chắc chỉ là hiểu lầm mà thôi, làm sao mà có chuyện như thế được"

Hình Phong chịu không nổi nên đứng lên nói: "Cái gì mà hiểu lầm, ông cho rằng bọn ta rảnh rồi ngồi đó chờ cho các người à, trong trận chiến ấy Kinh Thiên còn mất mạng kia"

Nhu Thủy thấy hai người Ảnh Tử và Hình Phong quá khích nên nàng trừng mắt ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống.

Còn Kiếm Sĩ thì tiến thoái lưỡng nan không biết phải làm sao: "Thật sự việc này bọn ta cũng không biết tới, nhưng ta hứa sau này sẽ trả lại cho ba vị một cái công đạo"

"Xi" Ảnh Tử làm ra khuôn mặt khinh bỉ rồi nói: "Khỏi cần, tên Hãn Thừa Chí kia bị Kinh Thiên làm cho phế đi một tay rồi, ta nghĩ giờ hắn cũng trở về dưới sự che chở của gia tộc rồi, các người thì làm được gì"

Kiếm Sĩ vẫn không biết phải làm sao, đúng lúc này Nhu Thủy lên tiếng: "Ta biết việc này không liên quan gì đến Kiếm Tông, chỉ tại tên kia có xích mích với ta nên mới thế thôi, nhưng sự thật là mấy ngày nay Kinh Thiên đang bế quan trị thương vẫn chưa một lần ra ngoài, nên không thể nào giúp được các vị rồi"

Kiếm Sĩ thấy Nhu Thủy nói vậy thì gật đầu một cái: "Nếu đã vậy thì chúng ta sẽ chờ đợi ở đây cho đến khi Kinh Thiên công tử xuất quan"

Nhu Thủy thấy vậy thì gật đầu đồng ý: "Nếu đã vậy thì ta sẽ đi chuẩn bị phòng cho ba vị"

Khi Nhu Thủy đồng ý chịu cho ba người ở lại thì Kiếm Cuồng liền mừng hơn hớn, chỉ cần được ở đây thêm vài ngày thì ông ta lại được thưởng thức Bách

Linh trà thoải mái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Xuất Quan

Từ khi đám người Kiếm Sĩ, Kiếm Cuồng và Trúc Kiếm tới đây thì đã qua thêm hai ngày nữa rồi, nhưng tên Kinh Thiên kia vẫn một mực bế quan không ra.

Kiếm Sĩ và Trúc Kiếm vì lo lắng mà đi tới đi lui không ngừng, nếu tên Kinh Thiên kia mà không mau tỉnh lại thì tiểu công chúa của Kiếm Tông phải làm sao đây.

Chỉ có cái tên Kiếm Cuồng mặc dù lòng nóng như lửa đốt nhưng vẫn không cưỡng lại được sức hấp dẫn của Bách Linh trà, hấn cứ ngồi đó mà từ từ thưởng thức làm như không có chuyện gì xảy ra.

Còn Nhu Thủy Ảnh Tử và Hình Phong thì ngồi đó tiếp đãi ba người này. Nói thì nói thế nhưng đa phần là Nhu Thủy tiếp đãi mới đúng, còn hai tên Ảnh Tử và Hình Phong thì nhìn ba người đó với ánh mắt chán ghét, mặc dù bọn họ chả gây chuyện gì với hai tên này.

Cùng lúc đó tại trong phòng của Kinh Thiên tỏa ra một luồng sát khí nồng nặc và lạnh buốt đến rợn người, không biết trong những ngày qua hấn làm gì mới sát khí lại cực thịnh đến như thế.

Một hồi lâu sau thì thân ảnh Kinh Thiên đang ngồi đã tọa trên giường bỗng phun ra một bùm máu. Kinh Thiên lấy tay quệt đi vết máu trên miệng rồi tức tối chửi rủa: "Khốn kiếp, tại sao mấy ngày qua luyện hoài mà Huyết Thủ Tu La và không có tiến triển gì hết, ngay cả nhập môn cũng chưa thành"

Long ca nghe hấn chửi rủa như thế thì cũng đành lắc đầu: "Ta thật sự cũng không biết vấn đề nằm ở đâu"

Kinh Thiên bực tức nói tiếp: "Tại sao lại như thế, ngay cả khi ăn Tu La quả vào mà vẫn không thành công là sao, nếu không luyện được Huyết Thủ Tu La thì ta lấy gì mà trả thù cái đám khốn kiếp Tung gia, Hấn gia và Hứa gia đây"

Long ca: "Người mau bình tĩnh lại, đừng để cho được tính của Tu La quả ảnh hưởng tới tâm trí"

Kinh Thiên nghe Long ca nói thế thì hấn từ từ hít thở sâu rồi bình tâm trở lại, sau một hồi thì hấn suy tư: "Thật ra vấn đề là ở đâu chứ, thiếu hụt nhất của ta là sát khí nhưng ta đã phục dụng Tu La quả rồi kia mà"

Long ca suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng: "Ta nghĩ vấn đề là ở chỗ sát khí của Tu La quả chỉ là da lông bình thường thôi, chứ không phải chân chính sát khí do chém giết trong gió tanh mưa máu mà thành"

Kinh Thiên nghe xong thì liền hiểu ra, ánh mắt hấn tàn độc rồi nói: "Vậy thì giết a, tốt nhất nên kiếm người của ba nhà Tung gia, Hứa gia Hấn gia mà giết cho thống khoái"

Khi nói tới đây thì hai mắt hấn đỏ ngầu lên, trong những ngày qua thì Kinh Thiên ngoài điều trị nội thương ra thì hấn đã đột phá lên cấp 21, ngoài ra còn luyện thành công bước đầu nhập môn của Thôn Thiên Quyết là cảm ứng vạn vật.

Trước kia khi Kinh Thiên sắp chết dưới tay Tung Cuồng Đồ thì hấn cảm giác được mọi vật xung quanh yên tĩnh một cách lạ thường, sự yên tĩnh đó làm hấn có cảm giác như nghe được hơi thở của vạn vật xung quanh.

Sau khi trở về thì Kinh Thiên bắt đầu hồi tưởng lại cảm giác đó, thật không ngờ hấn đã thành công trong bước đầu tiên luyện Thôn Thiệt Quyết.

Nhưng sau khi trải qua trận chiến lần trước thì hấn bỗng dưng thêm khát sức mạnh, hấn điên cuồng lao vào tu luyện Huyết Thủ Tu La, chỉ khi nắm vững được tuyệt học này thì hấn mới có tiền vốn để trả thù, để bảo vệ những bằng hữu của mình.

Hấn điên cuồng tới nỗi đã không do dự gì phục dụng Tu La quả, mặc dù thần trí vẫn còn hơi tỉnh táo nhưng đôi lúc hấn như một tên sát tinh vậy, cứ đòi đi giết người.

Cũng may là biệt viện của Nhu Thủy được làm bằng Thanh Tâm Trúc, nên có thể kiềm nén tâm trạng giết người của hấn lại, và còn nhờ Long ca nhắc nhở nên vẫn không gây ra chuyện gì động trời.

Dược lực của Tu La quả hiện này vẫn chưa luyện hóa hết, nên đã gây ra ảnh hưởng tới tâm trí của Kinh Thiên, nhưng trong nhiều ngày qua Long ca làm đủ mọi thử vẫn không có cách nào luyện hóa nó hết được. Một phần do sát khí của Kinh Thiên chưa đủ để dung nạp với dược lực của nó.

Chỉ cần luyện hóa xong thì Kinh Thiên có thể dễ dàng khống chế tâm tình của bản thân hơn.

Long ca bất chợt nhớ ra cách giải quyết rồi nói với Kinh Thiên: "Hiện nay chỉ cần kiếm được một nơi chưa đựng sát khí chân thực, rồi người hấp thu nó vào thì sẽ luyện hóa được được lực của Tu La quả, có khi còn luyện thành tầng đầu tiên của Huyết Thủ Tu La"

Kinh Thiên nghe thế thì tâm trạng dần bình tĩnh trở lại rồi nói: "Nhưng biết đi đâu mà tìm, đây là thời kỳ hòa bình làm gì có nơi nào như thế"

Long ca ầm ừ vài cái rồi không biết nói sao: "Hay là người cứ bình tĩnh trở lại rồi xuất quan đi thôi, chúng ta từ từ tìm cách. À không phải mấy ngày trước người đã hứa với tên Trúc Kiếm ở Kiếm sơn là giúp lão làm cái gì đó hay sao"

Kinh Thiên nghe vậy thì mới chợt nhớ lại: "Phải rồi, ta đã nhận lời ông ta là sau ba ngày sẽ tới Kiếm Tông, nhưng vậy giờ đã hơn chín ngày rồi, ta cũng nên xuất quan thôi"

Kinh Thiên ngồi điều tức làm cho thiên lực ổn định trở lại rồi từ từ mở cửa phòng bước ra.

Hắn đi một mạch tới phòng khách thì thấy đám người Nhu Thủy đang đợi ở đó, ngoài ra còn có ba người lạ mặt, hắn nhìn một hồi thì chỉ nhận ra một người là Trúc Kiếm mà thôi.

Đám người Nhu Thủy vừa thấy Kinh Thiên xuất quan thì đều mừng rỡ, Nhu Thủy tiến lại gần mời hắn ngồi xuống ghế rồi nói: "Không ngờ người bề quan trị thương lại lâu như vậy a"

Kinh Thiên quay sang nói: "Vết thương hơi nặng nên điều trị có chút lâu, à mà hai người Xuân Lan và Vạn Lý đâu rồi"

Nhu Thủy rót trà rồi nói tiếp: "Sau khi đợi người tới ngày thứ năm thì bọn họ đã cáo từ rồi"

Kinh Thiên nghe Nhu Thủy nói xong thì hắn quay qua nói với Trúc Kiếm: "Thật ngại khi bắt tiền bối tới tận đây để kiếm ta"

Trúc Kiếm: "Không có gì a, là ta có chuyện phải nhờ người mà"

Kinh Thiên quay lại nhìn hai người đi theo Trúc Kiếm thì hắn cảm giác được ánh mắt bọn họ tỏa ra nhuệ khí rất mạnh mẽ, dường như đang muốn nhắm vào người mình.

Kinh Thiên cũng không chịu thua kém nên ánh mắt sầm xuống rồi đối chọi lại. Được một lúc thì ba người đã thu hồi ánh mắt lại mà không tiếp tục nữa. Kiếm Sĩ thì thâm kinh ngạc: "Một thiếu niên mới mười bảy mười tám tuổi lại có ánh mắt sắc bén như vậy, thật hiếm có, đúng là nhân tài kiếm đạo a"

Kiểm Cuồng cũng cảm thán: "Nhân tài bậc này vậy mà không phải ở Kiếm Tông, đáng tiếc, đáng tiếc"

Kinh Thiên thì âm thầm phỏng đoán thân phận của hai người này, mặc dù họ không toàn lực đối phó với mình nhưng ánh mắt lại chứa đựng sự sắc bén khó tả, chỉ có những cao thủ thuộc cấp trưởng lão trở lên của Kiếm Tông mới có bốn sự này mà thôi, hai người này chắc hẳn trong đó một người là đại trưởng lão, còn người kia có thể là tông chủ a.

Trúc Kiếm thấy ba người đã không dò xét gì nhau nữa thì mới nói tiếp: "Giới thiệu với người đây là tông chủ Kiếm Sĩ và đại trưởng lão Kiếm Cuồng"

Kinh Thiên đứng dậy rồi thi lễ: "Tham kiến hai vị tiền bối, chắc hẳn mọi người tới đây vì chuyện của tiểu công chúa Kiếm Tông rồi"

Kiểm Sĩ: "Nếu vị tiểu bằng hữu đây đã biết rồi thì ta cũng không nói vòng vo, tình trạng của con ta ngày một xấu, nếu chậm trễ nữa e rằng"

Kiểm Cuồng: "Chỉ cần người có thể chữa trị cho đứa cháu này của ta thì ngoài tuyệt học Long Ngâm Phượng Khiếu ra thì bọn ta có thể cho người lấy hai món trong bảo khố của Kiếm Tông"

Kinh Thiên nghe thế cũng ngạc nhiên, lần trước lão Trúc Kiếm kia chỉ cho mình chọn một món, vậy mà đại trưởng lão Kiếm Cuồng này lại hào phóng tới mức cho mình hai món a.

Kinh Thiên nghe thế thì gật đầu đồng ý: "Tuyệt học Long Ngâm phượng khiếu thì ta phải lấy, nhưng hai món đồ trong bảo khố của Kiếm Tông thì ta không cần"

Kiểm Cuồng nghe Kinh Thiên nói vậy thì liền nhăn mặt lại: "Người xem thường bảo khố của Kiếm Tông ta"

Kinh Thiên thấy Kiếm Cuồng hiểu lầm thì giải thích: "Ý ta không phải vậy, mà ta cần nhờ các vị tìm cho ta một nơi hội đủ sát khí cực thịnh và tàn khốc nhất"

Đúng lúc này thì Kiếm Sĩ lên tiếng: "Cứ tưởng chuyện gì, chứ việc này người yên tâm, trong Kiếm Tông ta có một nơi gọi là Kiếm Đài, nơi đó hội đủ sát khí từ xưa tới nay của các vị tiền bối ở Kiếm Tông a"

Kinh Thiên nghe được việc này thì mừng ra mặt, thật sự không ngờ lại trùng hợp đến thế, nếu vậy thì hắn đỡ mất thời gian đi tìm rồi.

Kinh Thiên không nhiều lời mà chấp nhận giúp đỡ cho họ: "Vậy được rồi, chúng ta xuất phát ngay hôm nay luôn đi"

Ba người Kiếm Sĩ gật đầu với hắn rồi chuẩn bị cùng nhau rời đi, đúng lúc này thì Nhu Thủy xen ngang: "Để ba người bọn ta đi với người, có gì tiện tiếp ứng"

Kinh Thiên suy nghĩ một hồi thì liền đáp ứng, dù sao hàn khí của Hàn Nguyệt Kiếm Xi Hồ không thể nào xem thường được, nên có người đi theo để tiện trợ giúp.

Sau khi sắp xếp đầu vào đây thì bảy người bắt đầu xuất phát tới Kiếm Tông.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Giông Bão Tứ Phương

Cùng lúc Kinh Thiên cùng với đám người Kiếm Si đi tới Kiếm Tông thì có một trận giông bão đang từ từ ập đến mà hần không hề hay biết.

Sau khi Hần Thừa Chí an toàn trở về gia tộc thì hần ngay lập tức nói hết mọi chuyện cho cha hần biết.

Gia chủ Hần gia liền lập tức gửi thư tín tới cho Tung gia và Hứa gia, rồi hẹn bọn họ gặp nhau để bàn đối sách.

Hôm đó ba vị gia chủ hội họp lại với nhau tính kế để bắt được Kinh Thiên và Nhu Thủy, một tên thì trên người toàn là báu vật, một tên thì toàn là tuyệt học kinh thế nên bọn chúng không thể nào dễ dàng bỏ qua, chỉ cần bắt được hai tên đó thì bọn chúng sẽ có đủ tiền vốn để trở thành gia tộc cao cấp.

Sau khi bọn họ đã quyết định xong sẽ làm gì thì nhận được một tin tức động trời. Gia chủ của đại gia tộc Linh gia đã công bố tin tức không còn bất cứ quan hệ gì với hai gia tộc Hần gia và Hứa gia nữa.

Khi hai vị gia chủ của Hứa gia và Hần gia biết được tin tức này thì đều hoảng loạn, từ trước tới này bọn họ có thể hoành hành bá đạo không sợ ai đều nhờ sự bảo hộ của Linh gia, vậy mà trong lúc nguy cấp thế này họ lại cắt đứt quan hệ.

Chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ có một số gia tộc thù địch sẽ liên kết lại nuốt chửng hai gia tộc này mà thôi.

Hai vị gia chủ của Hần gia và Hứa gia lập tức dừng lại mọi việc vây bắt Kinh Thiên và Nhu Thủy, bọn chúng muốn mau chóng đầu nhập vào ô dù của một gia tộc khác.

Còn gia chủ Tung gia thì tức muốn bẻ phổi, mọi việc đã quyết định xong vậy mà phút chót lại xảy ra biến cố. Hần không trông chờ vào đám người này nữa mà sẽ liên hợp với Hạ gia, dù sao người ta cũng có người giữ chức thừa tướng trong triều đình nên sẽ dễ dàng huy động một số nhân mã hơn, nhưng đổi lại lợi ích bản thân nhận được không lớn lắm.

Cùng lúc đó tại một thôn trang nhỏ yên bình, có một đám quân đội triều đình đi tới đó để bắt một tiểu cô nương xinh xắn, nhìn nàng rất giống một cô bé tinh linh, cạnh nàng còn có một đầu chó nhỏ hai màu hắc bạch.

Mặc dù tiểu hắc bạch tu vi là nhị phẩm đỉnh phong nhưng lại không thể nào cản nổi đám quân đội này, bị bọn chúng đánh trọng thương còn Hoa Hoa thì đã bị bắt đi.

Lúc đầu Kinh Thiên do bận nhiều việc nên không tiện chăm sóc Hoa Hoa đành đưa nàng tới thôn trang này, hần để lại một số tiền cho trưởng thôn nhờ hần chăm coi nấng, do không yên tâm nên Kinh Thiên cũng để Tiểu Hắc Bạch lại đi theo Hoa Hoa.

Nhưng vì một lần vô tình Hoa Hoa đi tới được đền của lão trưởng thôn, mặc dù được thảo ở đây chỉ là loại bình thường trong nhân gian, nhưng Hoa Hoa lại làm bọn chúng sinh trưởng cực kỳ nhanh, còn phẩm chất của dược thảo cũng tăng lên đáng kể.

Thế là tin tức này được mọi người trong thôn bàn tán với nhau, nhờ những dược thảo kia mà một số người bệnh nặng trong thôn đều được chữa trị tận gốc. Không bao lâu sau thì tin tức này đã lan đến tai của quan viên gần đó. Hần đã báo cáo với cấp trên rồi dẫn quân đội tới bắt Hoa Hoa.

Hiện nay trong quân đội và triều đình rất thiếu những linh dược quý hiếm, một gốc linh dược tầm thường cũng cần mấy chục năm mới trưởng thành, chưa nói tới những linh dược quý hiếm cần trăm năm hay ngàn năm, vậy mà cô bé này chỉ dùng một chút năng lực đã làm cho bọn chúng phát triển nhanh chóng rồi.

Chỉ cần có con bé này thôi thì triều đình sẽ không bao giờ thiếu linh dược, rồi nhờ đám linh dược đó mà đào tạo được cao thủ cho quốc gia, sẽ thay đổi cán cân sức mạnh ở nhân tộc này.

Những sự việc này đều vô tình gây nên sóng gió giữa Kinh Thiên và triều đình, nếu mọi việc đi đến mức gay gắt thì một hồi chiến đấu lớn sẽ xảy ra, triều đình và Tung gia không hề thiếu cao thủ, chưa nói tới những đầu thiên thú mạnh mẽ của triều đình nữa. Việc này mà xử lý không xong sẽ gây ra rắc rối vô cùng lớn.

Còn lúc đó tại nhà chính của Lăng gia, ở ngoài sân vườn đang có một thân ảnh nữ tử mặc đồ trắng đang đứng đó, từng cơn gió làm quần áo nàng lay động nhẹ nhàng, ánh trăng sáng chiếu rọi xuống người nàng làm cho nàng giống như một tiên tử vậy.

Nàng đứng đó một hồi lâu thì có một người từ phía sau đi tới, người này là gia chủ Lăng gia, Lăng Khiếu Thiên: "Vân Nhi, nàng làm gì mà đứng thất thần ở đây thế"

Bạch Vân nghe được giọng nói của chồng mình nhưng không quay lại nhìn, chỉ lặng lẽ nhìn thiên không: "Không có gì, thiếp chỉ đang suy nghĩ về Thủy nhi mà thôi"

Lăng Khiếu Thiên khi nghe nàng nói tới đây thì cũng thở dài một phen: "Nàng không cần phải buồn làm gì, con gái của chúng ta đâu phải đi luôn mà không về đâu"

Bạch Vân nghe Khiếu Thiên nói tới đây thì liền quay lại trừng mắt nhìn hắn. Khiếu Thiên nhận được ánh mắt của nàng thì không dám nhìn thẳng, hắn sợ vị lão bà này sẽ đem chuyện của nữ nhi ra đổ lên đầu mình mà mắng một phen.

Một lúc sau thì Khiếu Thiên lắng sang chuyện khác: "Tại sao nàng lại áp bức Linh gia cắt đứt sự bảo trợ với Hân gia và Hứa gia vậy"

Bạch Vân sắc mặt nghiêm nghị quay lại trả lời: "Thiếp làm việc khi nào cần hỏi qua chàng a"

Lăng Khiếu Thiên nghe lão bà của mình nói như thế thì chỉ đành ngao ngán lắc đầu. Đúng a, từ trước tới nay nàng làm gì có cần hỏi qua mình đâu, mang tiếng là trưởng phu nhưng lúc nào cũng bị nàng đè đầu cưỡi cổ mà thôi.

Bạch Vân nhìn chồng mình thật sâu rồi nói tiếp: "Chính Nhu Thủy bảo thiếp làm như thế"

Lăng Khiếu Thiên nghe tới đây thì đầu óc mơ hồ, tại sao nữ nhi của mình lại yêu cầu như vậy, chẳng lẽ đám kia đã đắc tội trời gì với nó rồi sao. Vừa suy nghĩ tới đây thì sắc mặt của Khiếu Thiên trầm xuống, sát khí bắt đầu khởi động: "Hai nhà kia đã làm gì con gái chúng ta"

Bạch Vân: "Chàng nóng cái gì, dụng ý của con gái thiếp còn không biết đây này, nên mới đứng đây suy nghĩ"

Nàng ta vừa nói xong thì cả thân ảnh liền tiêu thất vào hư vô, còn Khiếu Thiên thì mang một bụng bực tức đi vào đại điện. Ông ta ngồi lên ghế chủ tọa rồi cho gọi Lăng Nhị: "Mau kêu Lăng Nhị tới đây gặp ta ngay lập tức"

Tên hạ nhân thấy tâm tình của gia chủ không tốt liền hoảng sợ mà chạy đi thông báo cho Lăng Nhị.

Một lúc sau Lăng Nhị đã ba chân bốn cẳng chạy tới đại điện: "Tham kiến gia chủ, không biết ngài có việc gì cần"

Lăng Khiếu Thiên sắc mặt giận giữ nói: "Mau nói cho ta biết Nhu Thủy đã xảy ra chuyện gì"

Lăng Nhị nghe hỏi thế thì không biết phải làm sao, hắn cứ đứng đó mà người chảy đầy mồ hôi, Nhu Thủy và Bạch Vân phu nhân đã dặn không được nói cho gia chủ biết, nếu mà nói ra thì hậu quả thật khôn lường a. Nhưng mà không nói thì gia chủ cũng chẳng dễ yên cho hắn.

Lăng Khiếu Thiên đợi một hồi không thấy Lăng Nhị trả lời thì tức giận: "Tại sao không nói"

Lăng Nhị: "Bẩm gia chủ, Lăng phu nhân đã dặn là không được nói, còn đặt cấm chế lên người tại hạ nữa"

Lăng Khiếu Thiên tức giận nhưng lại không biết phải làm sao, nếu như Vân Nhi đã làm như vậy rồi thì hết cách, hắn lại ra lệnh cho Lăng Nhị: "Người tiếp tục đi theo dõi Nhu Thủy cho ta, có tin tức gì phải lập tức báo về"

Lăng Nhị lại ập a ập ứng nói: "Bẩm gia chủ, việc này phu nhân cũng không cho"

Nghe tới đây thì trên đầu Lăng Khiếu Thiên nổi đầy gân xanh gân đỏ, tức không nói nên lời. Những việc mà lão bà đã lên tiếng thì không đời nào hắn được xen vào, bình thường chuyện gia tộc nàng không để ý tới, nhưng việc liên quan tới nữ nhi thì trưởng phu như hắn lại không có một tiếng nói.

Lăng Khiếu Thiên bắt lực thở dài rồi cho Lăng Nhị lui ra ngoài. Ông ta chỉ bắt lực ngồi trên ghế lẩm bẩm một câu: "Làm chồng, làm cha thật khổ a"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Tới Kiểm Tông

Trong khi con sóng ngầm đang chuẩn bị ập tới thì cái tên Kinh Thiên kia vẫn không hay biết gì cả, mà cùng đám người Kiểm Sĩ đi tới Kiểm Tông.

Kiểm Sĩ dẫn mấy người Kinh Thiên quay lại Kiểm sơn, hắn đi tới tòa nhà lớn ở trung tâm, sau khi đi vào đó thì có một gian mật thất được canh phòng rất cẩn mật.

Trong gian mật thất này không có bất kỳ một thứ gì hết, chỉ có mỗi một cái cổng không gian được đặt ở giữa mật thất.

Kiểm Si làm ra một số thủ ấn đặc biệt thì ở giữa cánh cửa xuất hiện một cái vòng xoáy không gian kỳ dị, Kiểm Si nhìn Kinh Thiên rồi nói: "Đây là thông đạo đi tới Kiếm Tông, chúng ta không muốn ai biết vị trí Kiếm Tông ở đâu nên bắt buộc phải làm như thế này mà thôi"

Vừa nói xong thì Kiểm Si mời đám người Kinh Thiên, Nhu Thủy và Hình Phong đi qua. Khi đi vào thông đạo này thì bọn họ chỉ thấy một đốm sáng nhỏ ở cuối đường. Khi mọi người đi qua khỏi đốm sáng đó thì đã thấy bản thân xuất hiện ở một vùng núi xa lạ.

Núi nón ở đây san sát nhau tạo thành một dãy rất dài, chúng nối đuôi nhau thành một vòng tròn, ở chính giữa thì có một bãi đất rộng bát ngát, phía dưới đó còn có vô số công trình và kiến trúc bất mắt. Trung tâm của khu đất đó có một vùng hình tròn đường kính tới mấy dặm, đó là nơi được gọi là Kiếm Đài. Nơi đó đặt một cây kiếm bằng đá không lồ, gần chạm tới mây xanh, xung quanh thanh kiếm đá đó có vô số những thanh kiếm bình thường khác đang cắm xuống đất, chúng đều có cùng hình dáng, kích cỡ và một màu đen. Ngay cả trên thân cự kiếm đó cũng có chỉ chút những thanh kiếm khác, nhìn từ xa cự kiếm khổng lồ không khác gì một cây xương rồng. Xung quanh Kiếm Đài còn có những đám sương mù màu máu kỳ dị phiêu đảng chấp chôn, nhưng bằng cách nào đó nó lại không thể thoát ra khỏi phạm vi của Kiếm Đài được.

Kiểm Si dẫn đám người Kinh Thiên đi xuống vùng đất ở giữa, đây chính là tổng bộ của Kiếm Tông, đệ tử của Kiếm Tông rất nhiều, nhân khẩu gần bằng một cái thành trì lớn, bọn chúng đi lại tấp nập trên đường phố, đặc điểm chung của đám người này đều là mang một thanh kiếm ở sau lưng. Nhưng đa số chúng đều là hàng hạ phẩm, với trung phẩm, ít ai mang một thanh thượng phẩm trên lưng.

Khi Kiểm Si và Kiếm Cuồng đi ngang qua thì đám đệ tử đều hành lễ kính chào, rồi dùng ánh mắt dò xét nhìn đám người Nhu Thủy, Ảnh Tử, Hình Phong và Kinh Thiên.

Nhận thấy ánh mắt soi mói đó nhưng Kinh Thiên vẫn ung dung bước đi với Kiểm Si. Đi được một lúc thì họ đã tới được Kiếm Đài, sau đó thì Kiểm Si đi theo đường vòng tới một tòa nhà cực lớn phía sau.

Đây chính là nơi nghị sự và là nơi ở chung của các vị trưởng lão và tông chủ. Kiểm Si dẫn Kinh Thiên vào đó rồi kêu người dâng trà lên đãi khách. Kiểm Si nhấp một ngụm trà rồi nói: "Đã phiền các vị theo ta tới đây, thật thất lễ chỗ của ta không có gì quý báu để đãi khách"

Ảnh Tử thấy Kiểm Si nói vậy thì nghĩ thầm trong đầu: "Con gái ông sắp xong rồi mà còn ngồi đây ra dáng lễ nghĩa nữa là sao, thật là phiền phức"

Kinh Thiên nốc một cái hết tách trà thì đứng dậy nói: "Tông chủ quá khách khí rồi, ta thấy hiện nay cấp bách nhất vẫn là việc chữa trị cho lệnh ái a"

Kiểm Si thấy Kinh Thiên nói vậy thì gật đầu đồng ý, ông cho người tiếp đãi Nhu Thủy, Ảnh Tử và Hình Phong, rồi tự thân dẫn Kinh Thiên đi ra biệt viện ở phía sau

Biệt viện phía sau này bất đồng với mấy cái còn lại, nơi đây đầy hoa thơm cỏ lạ, bài trí rất tinh tế và thanh nhã, rất hợp cho con gái ở

Kiểm Si dẫn Kinh Thiên đi đến một căn phòng gần đó, khi Kinh Thiên lại gần thì cảm giác được căn phòng này không bình thường chút nào, bốn vách tường của nó đều tỏa ra một lượng nhiệt kinh người, chỉ tới gần thôi đã bị hơi nóng bay thẳng vào mặt, nhưng từ khe cửa của căn phòng này lại tràn ra một luồng hàn khí.

Kiểm Si thấy Kinh Thiên khó hiểu thì liền giải thích: "Do hàn khí của Hàn Nguyệt Kiếm Xi Hồ quá mạnh mẽ khó mà áp chế nên chúng ta dùng những vật liệu chí dương để xây nên căn phòng này, hòng giảm nhẹ hàn khí đi, nhưng hiệu quả thì không khả quan tí nào"

Ông đẩy cửa phòng ra rồi gọi: "Tình nhi, cha dẫn một vị bằng hữu tới chữa trị cho con đây"

Một thân ảnh nữ tử khoảng mười sáu, mười bảy tuổi đang nằm trên giường, sắc mặt nàng trắng bệch và mệ môi, hần mắt thì không có thần, chỉ thều thào trả lời: "Cha, Tình nhi cảm thấy lạnh quá, thật sự không chịu đựng được nữa"

Kiểm Si thấy con gái mình như vậy thì liền chua xót không nói nên lời, chỉ đành tới gần đỡ cô con gái dậy, khi ông vừa tiếp xúc với cô ta thì quần áo liền bị băng phong, nhưng do tu vi thâm hậu nên không thể làm gì được bản thân ông.

Kiểm Si dùng tay nhẹ nhàng đỡ cô nàng dậy rồi nói: "Không sao hết, cha đã nhờ được một vị bằng hữu chữa trị cho con". Vừa nói xong thì ông chỉ tay vào Kinh Thiên: "Vị bằng hữu đây tên là Kinh Thiên, cậu ta có thể hóa giải được tia hàn khí của Hàn Nguyệt Kiếm Xi Hồ đấy"

Kinh Thiên chào nàng ta một cái rồi đi tới gần nói: "Để ta thử xem qua tình trạng của lệnh ái rồi nói sau"

Kiểm Si nhìn hần rồi gật đầu, Kinh Thiên bước tới gần cầm lấy tay của Tình nhi, xong hần truyền một tia hoàng kim lôi vào cơ thể nàng để dò xét.

Sau một hồi dò xét xong thì hần âm thầm hỏi Long ca: "Tình trạng của cô nương này sao rồi, có thể chữa trị được không"

Long ca suy nghĩ một hồi thì nhăn mặt: "Rất khó, hàn khí đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng và xương tủy rồi, muốn khu trừ toàn bộ thì với sức người hiện nay cùng với sự hỗ trợ của hoàng kim lôi vẫn không nắm chắc hoàn toàn trị khỏi"

Kinh Thiên nghe Long ca nói thế thì cau mày lại, rồi hần nhìn Kiểm Si nói tiếp: "Tình trạng của lệnh ái đã quá nặng, nếu muốn khu trừ sạch sẽ thì hiện nay không có khả năng, bất quá còn cách khác"

Kiểm Si nghe được lời này thì cũng buồn rầu: "Không sao, vẫn còn có cơ hội, những người ta mời về trước đây đều không thể có cách chứ đừng nói là

có biện pháp khác"

Kinh Thiên thấy ông ta đầu ý thì nói: "Ta phải chuẩn bị một số thứ, còn tìm cách vẹn toàn nhất để chữa trị, nếu còn thiếu sót gì mong tông chủ hãy giúp đỡ"

Kiểm Si: "Không sao cả, ngươi cần gì chúng ta đều sẽ đáp ứng nhanh nhất, chỉ cần chữa khỏi cho con gái của ta thì sao cũng được"

Kiểm Si nói xong thì đặt con gái của mình nằm xuống nghỉ ngơi, rồi hắn cùng Kinh Thiên đi ra ngoài.

Kiểm Si liền nhớ người an bài chỗ ở cho đám người Kinh Thiên. Ngay khi về phòng của mình thì Kinh Thiên đã bàn luận với Long ca cách để chữa trị cho con gái của Kiểm Si.

Long ca chỉ con Kinh Thiên cách khu trừ hàn khí: "Ngươi chỉ cần dùng hoàng kim lõi, tấn công mạnh mẽ vào hàn khí trong người nàng ta là được, nhưng tiêu hao rất lớn, với tu vi của ngươi hiện nay thì thật khó lòng mà làm được"

Kinh Thiên chau mày lại rồi hỏi: "Thật không có cách thứ hai à"

Long ca trả lời hắn: "Cách thứ hai thì có, nhưng ngươi phải có được sự trợ giúp của Liệt Tâm Hỏa"

Kinh Thiên khi nghe tới Liệt Tâm Hỏa cũng bó tay, tình huống bây giờ không cho hắn nhiều thời gian, tình trạng của con gái tông chủ đã đến mức cấp bách lắm rồi, nếu không chữa trị cho nàng thì sau này cũng hết cách.

Kinh Thiên không biết làm sao nên hỏi lại Long ca lần nữa: "Thật sự là không còn cách nào sao"

Long ca suy nghĩ hồi lâu thì dường như có đối sách: "Còn có một cách, đó là tập hợp cái loại dược thảo chí dương rồi ngươi dùng hoàng kim lõi dẫn những chỗ dược thảo đó đẩy hết hàn khí trong xương tủy và lục phủ ngũ tạng của nàng ra, rồi ta và ngươi hợp sức lại phong ấn đám hàn khí đó, sau này nếu tìm ra Liệt Tâm Hỏa hoặc tu vi của ngươi đủ sẽ khu trừ cho nàng"

Kinh Thiên thấy đây là cách khả thi nhất hiện nay rồi, nên hắn không còn cách nào khác đành gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Linh Mẫn Chi Thể

Sau khi Kinh Thiên bàn luận với long ca một hồi thì hắn bước ra khỏi cửa phòng, đi tới chỗ của Kiểm Si.

Hắn đi lòng vòng một hồi không biết nơi ở của Kiểm Si ở đâu thì bắt đầu đi loạn, mà đi mãi vẫn không thấy một ai để hỏi đường.

Đúng ngay lúc đó thì hắn nhìn lại ở phía xa, chỗ một khoảng đất rất rộng có một người đang đứng, người này thoạt nhìn rất trẻ mới mười lăm mười sáu tuổi, tu vi không cao cho lắm mới đạt tới nhị phẩm sơ cấp mà thôi, nhưng hắn lại làm cho Kinh Thiên cảm thấy có điều gì không đúng lắm.

Kinh Thiên đi tới gần định hỏi chuyện gì khi đi tới cách người đó vài chục mét thì hắn đã quay đầu lại, phát hiện Kinh Thiên đang từ từ đi tới.

Thấy một màn này Kinh Thiên cũng biến sắc, nếu như một người khác cùng tu vi phát hiện ra hắn thì không đáng nói, nhưng người này kém xa Kinh Thiên với một phẩm. Điều này nói lên hắn ta nhạy bén một cách lạ thường. Nhưng còn Long ca vẫn hỏi hột không để ý ra, chỉ tùy ý liếc một cái.

Tên thanh niên đó quay đầu lại nhìn Kinh Thiên rồi hỏi: "Ai đấy, sao dám tự tiện đi lại ở nội điện Kiếm Tông"

Kinh Thiên trả lời: "Ta là người được Tông chủ mời đến chữa trị cho tiểu thư của các ngươi, nhưng ta đi mãi vẫn không kiếm ra nơi ở của ông ta a, nên mới định tới đây hỏi ngươi mà thôi"

Tên thanh niên đó nghe Kinh Thiên nói thế thì sắc mặt hòa hoãn không ít, làm ra dáng hạ nhân rồi nói: "Thì ra là khách quý của bọn tông, nô tài thật thất lễ"

Sau khi dò xét một phen thì Kinh Thiên biết được tên này chỉ là một nô tài ở Kiếm Tông, nhờ quan hệ mới vào được đây, do không có thiên tư nên không được nhận làm ký danh đệ tử. Chỉ ráng ở lại tìm mọi cách tu luyện để ngày sau về phụ giúp phần nào đó cho gia đình mà thôi.

Kinh Thiên nhìn qua hắn rồi hỏi: "Ngươi ngồi ở đây một mình làm gì thế"

Tên thanh niên này cúi đầu trả lời: "Nô tài đang rảnh rồi nên ngồi đây giải sầu mà thôi"

"Hừm" Kinh Thiên nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu. Thấy biểu hiện đó của Kinh Thiên thì tên này liền làm động tác giải thích. Hắn chỉ vào một cái cây đại

thụ cách đó hơn ba trăm mét, rồi chỉ vào một quả cây ở trên đó. Hắn cầm một cục đá nhỏ lên rồi tùy ý quăng ra.

Tên này không sử dụng bất cứ một tia thiên lực nào cả, nhưng viên đá đó lại bay rất nhanh, rồi vút một cái xuyên qua trái cây đang đung đưa ở trên đại thụ kia.

Long ca thấy một màn này thì chỉ hừ một cái rồi nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ mà thôi, nhưng Kinh Thiên thì lại bất đồng.

Nếu một người dùng tu vi quăng đi viên đá đó rồi trúng trái cây ở đằng xa thì không nói làm gì, nhưng tên này lại chỉ dùng sức bình thường mà thôi, dường như hắn ném đi rất vội vội, cũng không thêm nhắm kỹ làm gì.

Kinh Thiên thấy vậy liền hỏi: "Không biết ngươi có thể phóng trúng vật ở xa hơn được hay không"

Tên thanh niên này thấy Kinh Thiên hỏi thế thì hắn cũng lấy làm khó hiểu, mình chỉ ngồi giải trí ở đây nhưng người này lại một mực chú ý.

Hắn cũng không nói nhiều mà chỉ vào một bông hoa cách đó hai dặm. Hắn cũng cầm một cục đá nhỏ lên rồi phóng đi, vẫn không dùng bất cứ một tia thiên lực nào cả, cách phóng cũng vội vội như trước.

Vút!

Cục đá kia mặc dù không có thiên lực bao quanh nhưng lại bay rất nhanh, thoáng cái đã bay trúng nhụy của đóa hoa cách đó hai dặm.

Kinh Thiên thấy một màn này thì hai mắt hắn tròn tròn, cho dù bây giờ hắn dùng tu vi tam phẩm của bản thân mà ném thì chưa chắc gì trúng được ngay nhụy của đóa hoa đó, chỉ có cái là cục đá đó bay nhanh và mạnh hơn thôi.

Lúc này Kinh Thiên mới nhớ tới một truyền thuyết ngày trước trong game mà mình chơi, truyền thuyết này đề cập tới một số chuyện như có một vài người từ khi sinh ra thì giác quan đã nhạy bén hơn hẳn người thường, bọn họ thể chất đặc biệt, là một xạ kích trời sinh hiếm thấy.

Phạm là bất cứ vật gì cầm trong tay họ phóng đi đều có thể trở thành một mũi tên bắn phá mọi thứ, phạm là bất cứ mục tiêu nào họ ngắm trúng thì không thể nào mà trượt được. Chỉ khi nào đối đầu với cao thủ nếu người đó biết được thì còn có cơ may né tránh.

Bọn họ trời sinh đã là sát thủ có một không hai, chỉ cần bị những người này nhắm trúng thì khả năng sống sót rất thấp. Dần dần người ta gọi thể chất của những người đó là Linh Mẫn chi thể.

Cái tên thanh niên ở trước mặt của Kinh Thiên thật đúng là có Linh Mẫn chi thể, nhưng lại không hiểu sao một nhân tài như vậy lại bị hoang phí ở trong Kiếm Tông, chẳng lẽ họ không nhận ra được sự khác thường của tên này hay sao.

Tên thanh niên này thấy biểu hiện khó hiểu của Kinh Thiên thì hắn đi lại cúi người rồi hỏi: "Công tử, ngài còn cần gì ở nô tài nữa không"

Kinh Thiên nghe hắn nói thế thì mới hoàn hồn trở lại, nhìn tên này với ánh mắt tham lam, nếu như có một tên cận vệ như vậy thì nhân lúc người khác không để ý thì một kích có thể giết người trong nháy mắt a, Kiếm Tông thật là phí phạm.

Kinh Thiên nở nụ cười nhẹ: "Không cần phải như thế, ngươi cứ xem ta như bằng hữu bình thường được rồi"

Tên thanh niên này thấy Kinh Thiên nói thế thì giật mình, hắn là một phế vật ở trong Kiếm Tông nên bị mọi người khinh bỉ, không ai thèm dòm ngó gì đến hắn, vậy mà người này lại kêu mình là bằng hữu, hắn suy nghĩ một hồi rồi lại nói: "Nô tài không dám, công tử là khách quý được Tông chủ mời đến nên không thể thất lễ vậy được"

Kinh Thiên khoát tay một cái: "Không cần dài dòng như vậy, cứ quyết định thế đi, mà ngươi tên họ là gì"

Tên thanh niên này nghe Kinh Thiên hỏi tới tên của mình thì trả lời: "Tại hạ tên là Đoạn Không, người của Đoạn gia ở Bắc Bình trấn"

Kinh Thiên nghe xong thì quay sang nói: "Ồ, thì ra là Đoạn Không huynh đệ, ta thấy rất hứng thú với tài năng của ngươi, hay là biểu diễn thêm cho ta xem a"

Vừa nói tới đây thì Kinh Thiên đã quên luôn cái việc đi tìm Tông chủ Kiếm Si để nói cách chữa trị cho nữ nhi của ông ta. Thế là Kinh Thiên ngồi đây cùng trò chuyện với Đoạn Không.

Hai người vừa nói chuyện với nhau tên Đoạn Không vừa thi triển tài năng cho Kinh Thiên xem, hắn nhìn thấy con đại ưng nào bay qua thì đều cầm cục đá lên phóng trúng ngay đầu, làm cho mấy con đại ưng này đều lão đảo mồm tí nữa rớt xuống đất, bọn chúng toàn là nhị phẩm thiên thú, mặc dù bị Đoạn Không chơi đùa nhưng lại không dám bay vào Kiếm Tông để trả đùa.

Mấy con đại ưng chỉ biết dùng ánh mắt oán độc mà nhìn hai tên Kinh Thiên với Đoạn Không đang cười ha hả ở dưới mà thôi. Sau đó Đoạn Không còn mấy lần ra tay biểu diễn cho Kinh Thiên xem.

Phạm là ong, bướm hay mấy con ruồi nặng bay bay ở xa thì hắn không thèm để ý cầm đá nhỏ phóng tới thì lập tức làm cho bọn chúng đứt cánh mà rơi xuống. Rồi hắn chỉ vào cái cây cách đó hơn ba dặm, trên cây còn có một con thằn lằn đang bò tới bờ bụi, Kinh Thiên trừng mắt nhìn một hồi mới nhận ra, rồi Đoạn Không tùy ý ném một phát đã trúng ngay đuôi của con thằn lằn đó, làm đuôi của nó rớt xuống.

Kinh Thiên thấy được sự bá đạo của Linh Mẫn chỉ thế thì sự hưng phấn tăng lên. Hai người cứ ngồi đó mà vui vẻ một hồi. Đột nhiên một lúc lâu sau thì Kinh Thiên nhảy dựng lên: "Quên, ta đang định hỏi Đoạn Không huynh đệ chỗ của Tông chủ Kiếm Sĩ a"

Đoạn Không nghe thế cũng giật mình đứng lên, hẳn thật sự cũng quên mất là Kinh Thiên đi tới hỏi chỗ của Tông chủ. Lúc này hẳn mới áy náy mở miệng: "Thật xin lỗi vì giữ công tử ở lại đây quá lâu, ta liền dẫn ngài đi tới chỗ Tông chủ a"

Kinh Thiên thấy hắn lại tiếp tục xưng hô như thế thì đành lắc đầu mà đi theo hắn thôi. Cái tên Đoạn Không này nhắc mãi mà hắn vẫn không sửa đổi, thật tình cái thói quen này ăn vào máu hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Thiên Tài Đoạn Không

Sau khi Đoạn Không dẫn Kinh Thiên đi tới chỗ của Kiếm Sĩ thì hắn liền cáo lui, trước khi đi còn cúi đầu với Kinh Thiên một cái, Kinh Thiên thấy thế chỉ đành cười khỏ.

Kinh Thiên bước vào gian phòng của Kiếm Sĩ thì thấy ông ta đang ngồi bên cửa sổ mà uống rượu, thần sắc chán nản và chua xót.

Kinh Thiên đi tới chào ông ta một cái: "Tông chủ, ta đã tìm ra cách chữa trị cho lệnh ái"

Kiếm Sĩ nghe hắn nói thế thì thần sắc kích động hẳn lên, khuôn mặt chán nản cũng khôi sắc lên vài thật: "Người nói thật không, chỉ cần chữa trị được cho Tinh nhi thì giá nào cũng được"

Kinh Thiên ngồi xuống đối diện Kiếm Sĩ rồi nói tiếp: "Nhưng vẫn bối chỉ có thể rút đi hàn khí trong xương tủy và lục phủ ngũ tạng của lệnh ái mà thôi, phần còn lại thì phong ấn vào trong đan điền của nàng, khi ta tu vi vừa đủ mới có thể trị dứt điểm được"

Kiếm Sĩ được câu đầu thì sắc mặt ông ta trầm xuống, nhưng khi nghe được Kinh Thiên có thể trị dứt điểm thì mới phấn chấn hẳn lên: "Không sao, chỉ cần Tinh nhi không bị cái tia hàn khí chết tiệt kia dày vò nữa thì ta mừng rồi"

Kinh Thiên nói tiếp: "Vậy phiền Tông chủ ngài đây chuẩn bị cho ta một số dược vật chí dương để phối hợp chữa trị"

Kinh Thiên liệt kê ra hơn mười loại dược vật, Kiếm Sĩ nghe xong thì gật đầu, những loại dược vật này không quá quý hiếm cho lắm, đa số là trong bảo khố của Kiếm Tông vẫn còn.

Kinh Thiên sau khi liệt kê xong thì lưỡng lự một hồi mới nói tiếp: "Về phần lễ vật..."

Kiếm Sĩ thấy hắn nói vậy thì nhanh chóng đáp lời: "Không sao, Kiếm tông ta không bạc đãi đối vớ người đâu, dù người trị không dứt thì chúng ta vẫn giao cho người tàn quyền Long Ngâm Phượng Khiếu với cho người tiến vào Kiếm Đài a"

Kinh Thiên nghe xong rồi nói: "Nhưng ta còn có một yêu cầu mong Tông chủ đáp ứng"

"Hử" Kiếm Sĩ nghe hắn nói thế thì thoáng suy nghĩ: "Không sao, cứ nói"

Kinh Thiên sắc mặt mừng rỡ: "Ta chỉ muốn mang đi một người ở Kiếm Tông thôi, ta thấy rất vừa ý với người này"

Kiếm Sĩ lấy làm khó hiểu, ông ta trầm ngâm một hồi: "Việc này..."

Kinh Thiên thấy Kiếm Sĩ đang lưỡng lự thì nói tiếp: "Người này không phải đệ tử thiên tài gì của Kiếm Tông cả, chỉ là một hạ nhân trong nội viện này mà thôi"

"Ồ" Kiếm Sĩ thấy Kinh Thiên muốn mang đi một hạ nhân ở trong nội viện này thì ông thoáng kinh ngạc, thật sự không hiểu tại sao tên này lại đòi hỏi như thế, nhưng ông cũng không thêm hỏi thêm mà đáp ứng: "Vậy được rồi, tên hạ nhân đó tên gì"

Kinh Thiên thấy ông ta đáp ứng thì thở ra một hơi, nếu người này mà hỏi cận kề nguyên do thì thế nào cũng lộ ra sơ hở gì đó, may mà Đoạn Không chỉ là một nô tài ở đây nên không gây ra quá nhiều chú ý: "Hắn tên là Đoạn Không"

Kiếm Sĩ nghe tới cái tên Đoạn Không này thì thoáng suy nghĩ một hồi, rồi ông cũng gật đầu. Dù sao tên nô tài này cũng là phế vật không ai cần, chỉ được cái hiểu lòng người và phục vụ tận tâm mà thôi. Dù có cho hắn thì Kiếm Tông cũng không mất mát gì cả.

Kiếm Sĩ với Kinh Thiên nói chuyện với nhau được một lúc thì Kinh Thiên cáo từ rồi đi. Kiếm Sĩ nói sáng sớm ngày mai sẽ cho người đem những dược liệu đó tới cho hắn.

Kinh Thiên vừa bước ra khỏi cửa thì hần nổ nộ cười nham hiểm. Một thiên tài sát thủ như thế trong Kiếm tông mà ông ta lại không để ý, không biết nếu ngày Đoạn Không nổi danh thì ông ta có hối hận đau lòng hay không. Trong cả cái Kiếm tông này muốn tìm ra được thiên tài như Đoạn Không cũng khó, may mắn mà mình nhìn ra được a. Một viên ngọc quý như vậy mà không được mài dũa thật là đáng tiếc.

Kinh Thiên một mực đi xung quanh tìm kiếm Đoạn Không, rồi hần dẫn Đoạn Không tới chỗ của đám người Nhu Thủy, Ảnh Tử và Hình Phong.

Khi mấy người này thấy Kinh Thiên dẫn Đoạn Không tới thì tất cả đều thấy kỳ quái. Đoạn Không tiến lên chào ba người một cái rồi cùng ngồi xuống.

Lúc này Kinh Thiên nhìn qua Ảnh Tử rồi hỏi: "Ảnh Tử học trưởng không biết trong gia tộc của huynh có sát thủ nào dùng phương pháp cách không ám sát không?"

Ảnh Tử không hiểu Kinh Thiên hỏi thế làm gì nhưng hần cũng không giấu diếm "Có thì thật ra cũng có, nhưng lại rất ít, những người am hiểu về phương diện này thật sự quá khó kiếm, vì đa số chúng ta chỉ tiếp cận ám sát mà thôi. Nhưng học đệ hỏi việc này làm gì?"

Kinh Thiên không trả lời ngay mà lái sang câu hỏi khác: "Vậy người giỏi vận dụng phương thức ám sát đó nhất thì có thể giết người từ khoảng cách bao xa?"

Hình Phong ngồi một bên thấy thế thì thấy hoài nghi tên Kinh Thiên này đang giờ trò gì, tại sao lại hứng thú với việc ám sát như thế, nhưng Nhu Thủy lại nhạy bén hơn hần, nàng liền liếc qua Đoạn Không, dám chắc viên này có liên quan tới người mà Kinh Thiên đem tới.

Ảnh Tử nhớ lại một hồi rồi nói: "Nếu nói về sát thủ bình thường trong gia tộc thì có thể giết người trong phạm vi hơn hai trăm mét, một số cao thủ thì ngoài một dặm, còn một vài người có thiên phú dị bẩm thì gần hai dặm mà thôi. Trong gia tộc ta có một vị trưởng lão có thể giết người ngoài ba dặm a"

Kinh Thiên nghe xong thì ồ một cái, nhưng hần cười một cách bí ẩn rồi nhìn Ảnh Tử nói: "Nếu đệ nói vị Đoạn Không này có thiên phú dị bẩm bách phát bách trúng ngoài ba dặm học trưởng tin không?"

Nhu Thủy thấy hần nói thế thì đã hiểu ra việc gì rồi, thì ra Kinh Thiên muốn giới thiệu Đoạn Không cho gia tộc Ảnh Tử. Cùng lúc đó thì tên Hình Phong và Ảnh Tử hai mắt tròn tròn. Bách phát bách trúng ngoài ba dặm, cái này chưa cần nói gì tới việc ám sát, nhưng chỉ riêng cái đó thôi đã hơn xa một số người trong gia tộc của Ảnh Tử rồi.

Kinh Thiên thấy biểu hiện này của Ảnh Tử và Hình Phong thì hần lại nói tiếp: "Chưa hết nha, ngoài ra hần còn không dùng bất cứ tu vi hay gì khác, chỉ đơn giản là ném, không cần nhắm chuẩn xác, ném ra rất ư là hời hợt, còn giới hạn khoảng cách bao nhiêu thì đệ vẫn chưa biết a"

Ảnh Tử nghe xong thì liền đứng bật dậy nhìn qua Đoạn Không rồi hỏi: "Việc này Kinh Thiên nói có thật hay không?"

Đoạn Không thấy Ảnh Tử kích động như thế thì hần cũng giật mình một cái, rồi từ từ nói ra: "Việc này là thật, nếu nô tài nghiêm túc thì có thể bắn trúng ngoài bốn dặm, còn nếu dùng tu vi thì chưa biết, tại vì từ đó tới giờ ta chỉ dùng việc này giải sầu mà thôi"

Ảnh Tử và Hình Phong nghe xong thì hít vào một hơi khí lạnh, còn Nhu Thủy mặc dù không biến sắc nhưng nội tâm rung động không kém. Một hồi Ảnh Tử kích động mà la lớn: "Thiên tài a, thật sự là thiên tài hiếm thấy. Tới, tới biểu diễn cho ta xem nào"

Ảnh Tử quá kích động không kiềm nén được nên liền lôi Đoạn Không ra ngoài trở tài thử.

Hình Phong và Nhu Thủy cũng kích động đứng dậy đi theo ra phía ngoài, còn tên Kinh Thiên thì cười đắc ý một cái rồi đứng dậy từ từ đi theo.

Vừa bước ra ngoài thì Đoạn Không liền chỉ tay vào phía tòa nhà cách hơn năm dặm. Trên tòa nhà đó có một cái đại kỳ bay phấp phới, lúc này Đoạn Không mở miệng: "Các vị có thấy con bướm trên đại kỳ kia không?"

Bốn người Nhu Thủy ghé mắt nhìn sang, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy rõ, chỉ thấy ở đó đang có cái gì bay nhấp nhô lên xuống mà thôi. Khi dùng tu vi ngưng thần lại nhìn kỹ thì đúng là trên đại kỳ đang có một con bướm màu đen đang bay ở đó.

Bốn người nhìn nhau với ánh mắt khó tin, bây giờ là ban đêm mà con bướm đó lại màu đen, còn cách hơn năm dặm, nếu không dùng tu vi thì khó thấy được, vậy mà tên này thoáng qua là có thể thấy. Nội tâm bốn người đều nghĩ: "Giác quan quá nhạy bén a"

Không đợi bốn người Nhu Thủy nói gì, Đoạn Không quay sang hỏi: "Nô tài cần một vật để phóng, có thể cho nô tài mượn không?"

Ảnh Tử nghe hần nói thế thì liền nhìn sang Hình Phong: "Hình Phong người lấy một cây phong thần châm cho hần mượn đi"

Hình Phong không chần chừ gì hết mà lấy ra một cây phong thần châm đưa cho Đoạn Không.

Đoạn Không cầm cây phong thần châm lên thì cảm nhận được một cỗ hàn khí chạy dọc tay mình. Nhưng hần tâm tình rất kích động, đây là lợi khí a.

Đoạn Không đứng đó ngưng thần, tụ tu vi vào cây phong thần châm đó làm nó phát ra từng tiếng ông ông.

Tu vi của Đoạn Không vừa tiến vào phong thần châm thì từng luồng gió bắt đầu tụ tập lại xung quanh cây châm ấy, rồi nó lóe ra những tia lôi điện rất nhỏ.

Đoạn Không vùng tay lên phóng ra phong thần châm, cây châm này bay với tốc độ cực nhanh, khó mà bắt kịp, bỗng nhiên cây châm vừa bay ra đã mất hút giống như thun di vậy. Vút một cái đã xuyên ra người của con bướm trên cây đại kỳ đằng xa, làm cơ thể của nó tan nát.

Ảnh Từ nhìn thấy một màn này thì nội tâm như dậy sóng, việc này không thể nào ngờ được a, mọi thứ đều là sự thật. Còn Hình Phong đứng đó thì sắc mặt ngưng trọng nhìn qua Đoạn Không, Hình Phong hẳn ta sử dụng phong thần châm đã lâu, dùng tu vi tam phẩm đỉnh phong của mình phóng cây châm đi chưa chắc đã bay nhanh được như thế. Nếu người này am hiểu phương pháp ám sát thì khó ai mà đề phòng nổi.

Kinh Thiên nhìn quen rồi nên chả lạ gì nữa, còn Nhu Thủy thì ánh mắt lóe ra một tia sắc bén nhìn Đoạn Không, rồi nàng nở một nụ cười bí ẩn: "Người này thật không tầm thường"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Kết Nghĩa

Cả đám người Kinh Thiên sau khi xem qua một màn vừa rồi của Đoạn Không thì tâm tình đều kích động cười lớn mà tiếp tục đi vào phòng trò chuyện.

Nhu Thủy lấy từ không gian trữ vật ra một vò rượu rồi để lên bàn cho cái đám này thỏa thích mà uống.

Ảnh Từ cười ha hả quay sang nói với Đoạn Không: "Thôi ngươi bỏ cái Kiếm tông này đi, theo chúng ta trời cao biển rộng tha hồ mà trở tài"

Đoạn Không đáp ứng một hồi: "Việc này..."

Kinh Thiên quay sang nói: "Không sao cả, ta đã nói với Tông chủ của ngươi rồi, sau khi mọi việc ở đây kết thúc thì ta có thể đem ngươi đi, cho dù ngươi ở lại Kiếm tông thì cũng không có cơ hội trở tài gì đâu"

Đoạn Không nghe tới đây tuy tâm tình kích động nhưng vẫn lo lắng gì đó, một hồi sau hắn mở miệng nói: "hò tài chỉ là một phé vật mà thôi, may mắn lắm mới vào được Kiếm tông, nếu rồi đi..."

Ảnh Từ nhìn sang, tức giận nói: "Phé vật cái quái gì, tại đám Kiếm tông không có mắt nhìn mà thôi, mặc dù gia quy của ta không thu nhận người ngoài, nhưng ta có thể nói cho sư phụ ở Thiên Minh học viện một tiếng, chắc chắn lão ta sẽ thu nhận ngươi vào học a"

Đoạn Không nghe Ảnh Từ nói tới Thiên Minh học viện thì hai mắt tỏa sáng, phàm là ở nhân tộc thì ai lại không biết học viện này. Hắn đứng thẳng dậy rồi ôm quyền đa tạ một cái.

Năm người cứ ngồi đó liên tục cười nói với nhau. Được một lúc thì Ảnh Từ vì một phút quá hưng phấn mà vỗ bàn một cái.

"Ta quyết định rồi"

Hình Phong và Kinh Thiên quay sang nhìn hắn.

"Quyết định chuyện gì"

Còn Nhu Thủy thì vẫn lặng yên ngồi kế bên nhìn hắn với đôi mắt thâm thúy. Cái tính tình tùy hứng này của Ảnh Từ thì từ lúc biết nhau tới giờ nàng đã quen quá rồi. Chỉ sợ một hồi hắn lại đưa ra quyết định động trời nào đó.

Quả đúng như Nhu Thủy nghĩ. Ảnh Từ nhìn qua Đoạn Không, Kinh Thiên và Hình Phong nói.

"Chúng ta kết nghĩa anh em đi, từ nay về sau gọi là Tứ Bại Hoại"

Nghe được lời này xong thì Hình Phong, Kinh Thiên và Đoạn Không đều trợn mắt ngạc nhiên nhìn hắn, còn Nhu Thủy chỉ đành lắc đầu cười khổ.

Bỗng nhiên Ảnh Từ quay sang nhìn Nhu Thủy.

"À quên hình như thiếu phần của ngươi a"

Nhu Thủy cười khổ rồi phát tay.

"Chuyện này ta không tham dự, các ngươi thích thì tự chơi với nhau đi"

Ảnh Từ cười ngượng rồi không quay sang nhìn ba người còn lại.

"Thấy ý kiến của ta thế nào"

Hình Phong suy nghĩ một hồi thì cho ý kiến

"Ta không phản đối"

Kinh Thiên thì cười rồi nói

"Đệ thấy việc này có chút ý tứ, đệ không phản đối"

Còn về Đoạn Không thì hẳn cứ trầm ngâm ngòai đó không biết đang suy nghĩ cái gì, một hồi sau mới mở miệng.

"Nô tài không dám a, dù sao nô tài chỉ là phế vật, bối cảnh gia tộc thì lại bình thường, không dám trèo cao"

Ảnh Tử ánh mắt giật giật rồi tức giận mắng.

"Dài dòng cái gì, hai tên kia đồng ý hết rồi, chúng ta không ngại thì ngại ngại làm chi"

Nói xong Ảnh Tử đồng dạc vỗ ngực một cái rồi nói

"Quyết định vậy đi, từ nay ta làm lão đại, Hình Phong lão nhị, Kinh Thiên lão tam, còn Đoạn Không ngại ngại lão tứ, được không"

Kinh Thiên nghe xong cũng chả thấy có vấn đề gì nên đồng ý. Dù sao hẳn cũng nhỏ tuổi hơn Hình Phong và Ảnh Tử. Còn Đoạn Không thì lại không có ý kiến gì.

Lúc này bỗng nhiên Hình Phong đứng lên nói.

"Cái rắm, chức lão đại ta ngồi mới đúng, ngại có tư cách gì, ta đây sinh trước ngại hai tiếng"

Ảnh Tử tức giận nói lại.

"Ngươi mà cũng đòi làm lão đại, ta đây mới xứng, đứng qua một bên mà làm lão nhị đi"

Hai tên này vô duyên vô cớ lại cãi nhau tiếp, thật sự chuyện gì chả hiếm lạ gì, coi riết rồi cũng quen.

Hai tên cãi nhau được một hồi không phân ra thắng bại thì Nhu Thủy lại đi tới.

"Quyết định rút thăm đi, ai rút được thăm dài hơn thì người đó làm lão đại"

Ảnh Tử và Hình Phong thấy thế thì gật đầu đồng ý. Rồi mỗi tên tự rút thăm. Sau một hồi đem ra so thì Ảnh Tử cười lớn.

"Ha ha ha, nói với ngại rồi đừng tranh với ta"

Hình Phong tức giận.

"Ngươi..."

Nhưng mọi việc đã được quyết định. Hình Phong chỉ đành thở dài ngao ngán "Ta không phục a"

Lúc này Ảnh Tử đổ đầy rượu vào rồi mỗi người tự trích ra một giọt máu.

"Sau khi uống xong chén rượu này chúng ta là huynh đệ, còn cái gì mà chết cùng ngày cùng tháng cùng năm thì bỏ đi, ta khẳng định tứ đại thiên tài chúng ta không chết nổi đâu. Nhưng có phúc cùng hưởng có họa cùng chia thì phải có"

Sau khi nói xong thì cả bốn người uống cạn chén rượu. Ảnh Tử cười nói quay sang vỗ vai Hình Phong một cái, nhìn hẳn với ánh mắt châm biếm.

"Lão nhị a, từ nay ta là đại ca của ngại rồi"

Hình Phong trán nổi gân xanh, hất tay của Ảnh Tử ra rồi nói.

"Cút, cút, cút, ta không quen ngại"

Ảnh Tử thấy Hình Phong biểu hiện như thế thì càng cảm thấy cao hứng, thật sự đùa giỡn với tên này quá lý thú đi.

Ảnh Tử quay sang nhìn Kinh Thiên với Đoạn Không.

"Lão tam, lão tứ a"

Kinh Thiên với Đoạn Không vẫn chưa thích ứng được ngay, một hồi sau mới đáp lại.

"Đại ca"

Ảnh Từ nghe hai người gọi đại ca thì cười không khép miệng được, thật sự quá sung sướng rồi.

Hình Phong thấy hấn cao hứng như thế thì trợn trừng mắt mà nhìn, nhưng một lúc sau hấn nghĩ ra cái gì đó rồi đứng dậy ôm quyền nói.

"Lão đại a, dù sao người cũng là lão đại, chúng ta lại vừa kết nghĩa anh em, người cũng phải có quà gì chứ"

Ảnh Từ nghe Hình Phong nói tới đây thì sững người lại, khép miệng không cười được nữa. Lúc này hấn đành bất đắc dĩ mà mò mò trong không gian trừ vật xem có gì không. Một hồi sau thì lấy ra ba viên thuốc màu đen để trên bàn.

Hình Phong, Nhu Thủy và Kinh Thiên thấy ba viên thuốc này thì bỗng nhiên nhìn Ảnh Từ với ánh mắt quái lạ, còn Đoạn Không thì mờ mịt không biết tại sao ba người họ lại có ánh mắt như thế.

Ba người đều nghĩ tới không lâu trước đây tên này cũng từng lấy ra một lần rồi. Đó là Huyền Từ đan, dùng để hại con gái nhà lành.

Ảnh Từ thấy ba người dùng ánh mắt quái lạ nhìn mình thì hấn dường như hiểu ra, rồi nhanh miệng giải thích.

"Hiểu lắm, hiểu lắm rồi, đây là ba viên độc đan gọi là Huyền Vụ đan a, dùng để tạo ra khói độc, nhiều lúc giúp ích cho việc đào tẩu hoặc là làm suy yếu kẻ địch"

Hình Phong, Nhu Thủy và Kinh Thiên sau khi nghe hấn giải thích xong thì thở ra một hơi, thật sự là dễ làm người ta hiểu lắm mà.

Còn Ảnh Từ thì khuôn mặt buồn bã đứng đó, từ sau lần ấy lấy Huyền Từ đan ra thì đã để lại ấn tượng không tốt cho ba người này rồi, mất hết cả thanh danh của ta, từ nay về sau cứ lấy ra đan được thì lại bị họ hiểu lầm chết mất.

"Ta không có gì tặng ba người, chỉ có mấy viên Huyền Vụ đan này mà thôi, nó có thể đầu độc cả những tên tam phẩm đỉnh phong, hoặc có thể độc chết nhị phẩm nữa, nên cẩn thận mà dùng"

Hình Phong, Kinh Thiên và Đoạn Không nghe hấn nói xong thì đem ba viên thuốc này cất vào người.

Sau đó bọn họ nói chuyện với nhau tới giữa khuya thì ai nấy tự về phòng của mình. Kinh Thiên sau khi về phòng thì hấn ngay lập tức nhắm mắt đã tọa, chuẩn bị ở trạng thái tốt nhất để ngày mai chữa trị cho nữ nhi của Kiếm Sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Chữa Trị (1)

Sáng sớm hôm sau mặt trời vừa ló dạng, từng tia nắng ấm áp bắt đầu chiếu xuống mặt đất, làm cho bầu không khí tràn đầy sinh cơ.

Kinh Thiên vừa tỉnh dậy, hấn đẩy cửa bước ra khỏi phòng, đang cảm thụ ánh nắng thì một người đi tới gần hấn. Người này là Đoạn Không.

"Tam ca, Tông chủ cho gọi huynh, ngài ấy đã chuẩn bị tất cả mọi thứ mà huynh cần rồi"

Kinh Thiên nở một nụ cười rồi quay sang nói.

"Tứ đệ a, cuối cùng người cũng thay đổi cách xưng hô rồi. Thôi được rồi chúng ta đi thôi"

Hai người cùng nhau đi tới đại điện, khi Kinh Thiên vừa bước vào thì hấn đã thấy Ảnh Từ, Nhu Thủy và Hình Phong đứng ở đó. Trong đại điện phía dưới đang có mười tám người đang ngồi. Đoạn Không nói với hấn đó là thập đại trưởng lão và bát đại khách khanh của Kiếm tông.

Hôm nay họ tề tụ ở đây để hộ pháp cho Kinh Thiên, nếu như việc chữa trị xảy ra biến cố gì thì họ ngay lập tức lao vào hỗ trợ.

Kiểm Sĩ ngồi phía trên nhìn Kinh Thiên rồi nói.

"Được vật chí dương ta đã chuẩn bị xong cho người rồi, việc còn lại trông cậy vào người thôi"

Kinh Thiên gật đầu một cái rồi thu lấy dược vật, sau đó hấn cùng mọi người đi về hướng biệt viện của Kiếm Khả Tình, nữ nhi của Kiếm Sĩ.

Sau khi đi tới thì Kinh Thiên quay qua ôm quyền nói với thập đại trưởng lão và bát đại khách khanh cùng với Kiếm Sĩ.

"Kính mong mọi người lập ra kết giới ngăn cách hết thầy sự dò xét bên ngoài, vẫn bồi không muốn ai xen vào khi đang chữa trị cho lệnh ái"

Kiểm Sĩ và mấy vị trưởng lão cùng khách khanh ở đây nghe hần có yêu cầu như vậy thì đều nhăn mặt lại, nếu như hần làm thế thì ngoại giới sẽ không biết được tình hình ở bên trong, nếu như tên này gây bất lợi gì cho Khả Tĩnh thì không hay.

Nhưng một lúc sau Kiểm Sĩ đã trấn định trở lại, ông ta không sợ Kinh Thiên có chiêu trò gì, dù sao đây là địa bàn của Kiểm Tông, nếu người giờ trò thì chỉ ngại mạng sống quá lâu mà thôi.

Vừa suy nghĩ xong thì Kiểm Sĩ ra lệnh cho mọi người lập tức tạo ra kết giới. Trước khi đi vào Kinh Thiên quay lại dặn dò

"Nếu không có tín hiệu gì thì mọi người đừng tùy tiện xông vào"

Kiểm Sĩ gật đầu đồng ý với hần, rồi Kinh Thiên từ từ bước vào biệt viện. Ngay lập tức mười tám người phân ra mỗi vị trí khác nhau, tay bấm quyết rồi một kết giới được thành lập bao bọc cái biệt viện này lại, không cho ngoại nhân dò xét hay xâm nhập vào.

Kinh Thiên đẩy cửa phòng bước vào thì thấy Khả Tĩnh đang nằm ở trên đó. Khả Tĩnh mở mắt ra nhìn hần thì cảm thấy hoài nghi và khó hiểu.

Kinh Thiên mở miệng nói.

"Tiểu thư không cần lo, hôm nay ta tới đây là để chữa trị cho tiểu thư"

Kiểm Khả Tĩnh nhìn hần một hồi thì cũng đành gật đầu, nàng đã chịu con thống khổ này rất lâu, không thể nào chịu đựng được nữa, hiện nay thấy có một tia hi vọng nên liền không chần chừ mà đồng ý ngay.

Kinh Thiên bước tới gần đỡ Kiểm Khả Tĩnh dậy, khi vừa chạm vào người nàng thì một luồng hàn khí lạnh khủng khiếp đã tiến nhập vào người hần, làm cho quần áo của hần liền bị băng phong. Kinh Thiên hừ một cái rồi phát tán ra lam lôi đẩy lùi hàn khí này đi.

Lúc này Long ca mới lên tiếng.

"Cho nàng ngồi đã tởa rồi cởi hết quần áo ra, sau đó ta sẽ chỉ người bước tiếp theo"

Kinh Thiên nghe tới đây thì choáng váng một cái, thật là con mợ nó, còn vụ cởi quần áo này nữa à.

Long ca thấy hần ngượng ngùng như vậy thì hừ một cái rồi nói.

"Bây giờ người không cởi thì tí nữa khi chữa trị cũng làm quần áo con bé này tan nát, đến lúc đó nàng ta kinh ngạc bị xao động thì sẽ gây hại tới quá trình chữa trị mà thôi"

Kinh Thiên nghe Long ca nói xong thì chỉ đành cười khổ, hần tiến lại rồi đặt tay lên người của Kiểm Khả Tĩnh.

"Đắc tội rồi"

Kiểm Khả Tĩnh vừa nghe hần nói như thế thì không kịp suy nghĩ gì đã bị tên này lột đồ xuống. Nàng bị hành động này của Kinh Thiên làm bất ngờ nhưng lại không có bao nhiêu khí lực để mở miệng ra nói hần, chỉ đành trợn mắt mà nhìn, hai má nàng thì đã đỏ ửng lên.

Còn Kinh Thiên sau khi cởi đồ của người ta xong cũng chết đứng như thế. Một trai tơ như hần khi nhìn tới cơ thể của Kiểm Khả Tĩnh hỏi sao mà dục hóa không công tâm. Nhìn thấy cơ thể đầy đặn và trắng tinh của người ta làm hần miệng khô lưỡi đắng, không nói nên lời.

Nhưng may mắn sao Long ca biết được biểu hiện của tên này bất thường liền dùng một tia lôi điện thức tỉnh hần đây.

Kinh Thiên a lên một cái rồi ngượng ngùng nhìn vào mặt Kiểm Khả Tĩnh, nhìn thấy ánh mắt của nàng ta như muốn giết mình thì Kinh Thiên chỉ đành cười khổ.

Hần không nói nhiều mà làm theo lời Long ca, lấy tất cả dược vật chí dương ra, làm cho chúng trôi nổi thành hàng trước mặt Kiểm Khả Tĩnh.

Long ca thấy hần chuẩn bị xong thì nói tiếp.

"Người dùng hoàng kim lôi đánh xuyên qua đám dược vật này, rút hết dược tính của chúng ra, rồi từ từ truyền tia lôi điện vào mi tâm của nàng ta, việc sau đó để ta lo"

Kinh Thiên nghe xong liền làm theo, hần dùng ngón trỏ tay phải chỉ vào một loại dược vật ở hướng ngoài cùng bên phải, rồi phóng ra một tia hoàng kim lôi nhỏ đánh xuyên qua nó.

Khi tia hoàng kim lôi này vừa đi xuyên qua thì một chốc sau dược vật này đã bị đánh thành tro bụi, lúc này chỉ còn lại một tia lôi điện đang phiêu phù ở trên không, bên trong nó dường như có một tia màu đỏ thẫm, đó là dược tính của dược vật ấy.

Kinh Thiên điều khiển cho tia lôi điện đó vờn quanh ngón trỏ của mình rồi hần đi lại gần Kiểm Khả Tĩnh, đưa ngón tay đặt vào mi tâm của nàng ta. Tia lôi điện từ từ tiến nhập vào người của nàng.

Khi tia lôi điện vừa tiến vào thì cả người của Kiếm Khả Tình liền run lên, một cảm giác tê tê và đau nhức khó tả lan ra khắp người.

Long ca truyền cho Kinh Thiên phương pháp bảo trụ tim mạch của nàng rồi ngay lập tức kêu hấn ra tay.

Kinh Thiên liền làm theo, sau đó Long ca đưa tiễn lôi điện này đi sâu vào xương tủy của nàng, hút những tia hàn khí đó ra.

Sau một lúc lâu khi đi qua hết xương tủy thì long ca điều khiển cho tia lôi điện phong ra ngoài, khi nó vừa phóng ra khỏi người của Kiếm Khả Tình thì liền bị đóng băng lại, rớt xuống đất mà tan vỡ.

Long ca ngay lập tức ra lệnh cho Kinh Thiên đưa tiếp một tia lôi điện khác vào người nàng.

Sau khi lôi điện tiến vào thì long ca lại tiếp tục vận chuyển nó đi khắp toàn bộ xương tủy của Kiếm Khả Tình.

Kiếm Khả Tình ngồi đã tởa ở đó mà trên người nàng chảy đầy mồ hôi, đây là lần được tiên mà mồ hôi của nàng sau bao nhiêu năm thoát ra ngoài. Do hàn khí trong người nàng quá dày đặc nên không thể nào tiết ra mồ hôi được. Điều này chứng minh bệnh của nàng đang có khởi sắc.

Nhìn thấy một màn này thì Kiếm Khả Tình cảm thấy mừng rỡ, trong mắt nàng ánh lên một tia hi vọng chưa từng thấy, chỉ cần chữa trị được thì sau này nàng không bị dày vò nữa, có thể xuống giường hoạt động trở lại bình thường, không phải nằm một chỗ thống khổ.

Thời gian từ từ trôi qua, Kinh Thiên đã dung nhập vào người Kiếm Khả Tình hơn năm tia lôi điện. Long ca cũng đã khu trục hết tất cả hàn khí trong xương tủy của nàng ra.

"Người màu dùng hoàng kim lôi bảo vệ xương tủy của con bé, không cho hàn khí xâm nhập trở lại, nếu không thì tổn công ta này giờ"

Kinh Thiên đang nhắm mắt định thần thì nghe thấy tiếng Long ca, hấn ngay lập tức bừng tỉnh, đi tới gần Kiếm Khả Tình rồi đưa ngón trỏ lên đặt vào mi tâm của nàng. Hấn nhắm mắt lại rồi từ từ dùng hoàng kim lôi tiến vào thân thể Kiếm Khả Tình.

Lần này hoàng kim lôi tiến vào người Kiếm Khả Tình không phải một tia nữa, mà từng đạo lớn nhỏ tiến vào liên tục, làm cho sắc mặt của nàng nhăn nhó vì đau đớn. Lúc trước chỉ một tia thôi đã làm nàng chịu không nổi rồi, mà hiện nay Kinh Thiên còn liên tục đưa vào người nàng những tia lôi điện lớn nhỏ khác nhau.

Kinh Thiên không để ý đến sắc mặt của Kiếm Khả Tình, hấn tập trung tinh thần điều động hoàng kim lôi bao bọc xương tủy của nàng lại.

Nhưng hàn khí này quá mạnh mẽ, nó liên tục kích phá và tăng bảo vệ đó làm cho Kinh Thiên không thể tạo nên một lớp lôi điện bao quanh xương tủy của Kiếm Khả Tình.

Trải qua thời gian dài đối chọi với hàn khí đó thì Kinh Thiên sắc mặt tái nhợt như chịu không nổi. Long ca ngay lập tức ra lệnh cho Tiểu Mã trong người Kinh Thiên phóng ra lam lôi trợ giúp, dù sao con ngựa này cũng là ngũ phẩm cao cấp nên lam lôi của nó cũng đủ cường hấn rồi.

Khi lam lôi của Tiểu Mã xông vào người Kiếm Khả Tình thì một trận đau đớn khủng khiếp làm cho nàng chịu không thấu, hiện nay trong người nàng có hai loại lôi điện đang chiến đấu với đám hàn khí, nên nàng cảm giác như cơ thể muốn nổ tung ra vậy.

Mặc dù có lôi điện của Tiểu Mã tiến vào trợ giúp đẩy lùi được hàn khí nhưng hoàng kim lôi lại xuất hiện hiện tượng rối loạn, nó phản ứng kịch liệt với lam lôi mà không cho lam lôi dung hòa với nó để tạo thành lớp bảo vệ xương tủy của Kiếm Khả Tình.

Long ca hừ lạnh một tiếng rồi điều khiển cho hoàng kim lôi bình tĩnh trở lại, một lúc sau một lớp phòng hộ hai màu đã hiện tra bảo trụ xương tủy của Kiếm Khả Tình, không cho hàn khí quay lại xâm nhập vào nữa.

Kinh Thiên thấy mọi việc đã xong thì thở ra một hơi, ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt trắng không còn chút máu, mồ hôi liên tục chảy ra. Hấn điều chỉnh lại nhịp thở rồi từ từ đã tọa hồi khí. Chuẩn bị cho lần chữa trị tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Chữa Trị (2)

Trong lúc Kinh Thiên đang chữa trị cho Kiếm Khả Tình thì đám trường lão cùng khách khanh bên ngoài đều đi tới đi lui vì lo lắng. Chỉ có Kiếm Sĩ đứng chấp tay sau lưng mà lẳng lặng nhìn vào phía trong kết giới. Mặc dù hấn không thấy mọi việc xảy ra nhưng vẫn không cách nào rời mắt đi được.

Ngay lúc này thì một trường lão lên tiếng.

"Nếu hấn không chữa trị được cho Tình nhi thì ta không để yên cho hấn đâu"

Mặc dù ông ta quá lo lắng cho Kiếm Khả Tĩnh nên mới nói như thế nhưng người khác lại nghĩ bất đồng.

Huyền Ảnh Từ nghe được lời này thì máu nóng dồn lên, dù sao mình cũng đã trở thành lão đại của người ta rồi nên không thể nghe xong rồi nhẫn nhịn. Kinh Thiên phải cố gắng chữa trị cho cô nương kia mà tên này lại ăn nói như thế. Hắn hung hăng nhìn qua tên trưởng lão kia rồi nói.

"Người nói định làm gì Kinh Thiên"

Tên trưởng lão này nghe Ảnh Từ nói vậy thì tức giận nhìn qua, do ông quá lo lắng cho Kiếm Khả Tĩnh nên không thể nào bình tĩnh được.

"Người tên tiểu bối khốn kiếp này, dám nhìn ta bằng ánh mắt đó, dám nói như vậy với ta"

Ảnh Từ nghe hắn nói thế thì càng tức giận nói lại.

"Người là cái thứ gì mà ta không dám trừng mắt nhìn người, người là cái thứ gì mà ta không dám nói như thế"

Mặc dù tên trưởng lão này tu vi ngũ phẩm nhưng Ảnh Từ không sợ hãi chút nào. Bản thân là quý tử của Huyền gia thì làm sao phải sợ.

Tên trưởng lão đó đang định tiến lên giáo huấn Ảnh Từ thì Kiếm Si chuẩn bị ra tay ngăn cản, dù sao Kiếm Si cũng thấy tên trưởng lão này không đúng, dù người có lo lắng cho con gái của ta thì cũng không nên làm quá như vậy a.

Nhưng không đợi Kiếm Si ngăn cản mà Ảnh Từ đã lấy ra một thanh hắc kiếm, trên thanh kiếm này còn có hắc vụ lượn lờ như thật như ảo, làm cho người ta nhìn thấy như rơi vào huyền cảnh.

Tên trưởng lão nhìn thấy thanh kiếm này của Ảnh Từ thì hai mắt tròn lên vì kinh ngạc.

"Huyền Ảnh kiếm, đây là bảo kiếm trấn gia của Huyền gia, chẳng lẽ người là..."

Ảnh Từ vênh mặt lên một cái rồi hung hăng nói.

"Người thử đi rồi biết, ta chỉ cần nói một tiếng thôi thì tất cả sát thủ sẽ ngày đêm nhìn chăm chăm vào người, làm cho người ăn không ngon ngủ không yên, thử xem người có chịu được không"

Tên trưởng lão này nghe hắn nói như vậy thì toàn thân rét lạnh, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt.

Tên này nói không ngoa tí nào, đây là Huyền Ảnh Kiếm của Huyền gia, nó là bảo vật có thể hiệu lệnh cho tất cả sát thủ của Huyền gia. Mà sát thủ của Huyền gia đã chiếm tám phần ở nhân tộc này rồi. Nếu hắn thật làm vậy thì cuộc đời sau này của ta đừng mong sống yên bình.

Kiếm Si thấy cảnh này chỉ đành lắc đầu cười khổ. Hắn ta biết trong bốn tên này thì ngoài Kinh Thiên ra đám còn lại đều đến từ đại gia tộc cự phách một phương. Một tên Huyền gia, một tên Hình gia, còn cô nương kia mặc dù không biết đến từ gia tộc nào như nhìn những thứ như Thanh Tâm Trúc và Bách Linh Trà ông cũng hiểu được bối cảnh nàng ta không bình thường. Ta chưa kịp nhắc nhở người thì người đã trêu phải tổ ong rồi.

Tên trưởng lão đó mặt xanh mặt trắng một hồi thì đánh thò ra một hơi.

"Là lão phu đã lỗ mãng, người đừng trách, do ta quá lo lắng cho Tĩnh nhi mà thôi, trong Kiếm Tông thì nàng chính là bảo bối của chúng ta a"

Ảnh Từ định không buông tha nói tiếp thì Nhu Thủy đã dùng ánh mắt kêu hắn không được quá đáng, Ảnh Từ hừ một cái rồi quay sang chỗ khác không thêm đôi co nữa.

Cùng lúc đó thì Kinh Thiên lại tiếp tục việc chữa trị cho Kiếm Khả Tĩnh. Hắn lại bắt đầu đưa những tia hoàng kim lõi chứa được tính kia vào người của nàng ta.

Lần này Long ca điều khiển đám hoàng kim lõi đó đi qua lục phủ ngũ tạng của Kiếm Khả Tĩnh để khu trục đồng hàn khí đó ra ngoài.

Khi tia hoàng kim lõi cuối cùng bay ra khỏi người của Kiếm Khả Tĩnh thì Kinh Thiên cùng Tiểu Mã tạo ra lớp bảo vệ lục phủ ngũ tạng của nàng, rồi long ca kêu Kinh Thiên dùng hoàng kim lõi đưa vào một đạo cuối cùng chạy đi khắp mạch máu của nàng, đem hàn khí tống ra hết.

Tới đây thì mọi việc đã gần kết thúc, chỉ cần phong ấn một nửa đám hàn khí đó lại trong đan điền của nàng thì mọi việc coi như hoàn thành. Đây là bước mấu chốt nhất, nếu bước này không thành công thì mọi việc trước đó sẽ hoàn toàn vô dụng.

Lần này Long ca ra lệnh cho Kinh Thiên truyền hoàng kim lõi đi khắp thân thể của Kiếm Khả Tĩnh, đem tất cả hàn khí dồn về đan điền rồi hắn sẽ tiến hành phong ấn.

Kinh Thiên phát ra toàn bộ hoàng kim lõi vào người của Kiếm Khả Tĩnh, làm cho người nàng được bao trùm trong một mớ lõi điện dày đặc. Cả người của Kiếm Khả Tĩnh run lên liên tục, một lúc sau nàng đã phun ra một ngụm máu đen, máu này khi ra ngoài liền bị đóng băng rơi xuống đất.

Mặc dù Kinh Thiên đã dùng tất cả hoàng kim lõi đánh sâu vào người Kiếm Khả Tĩnh dồn hàn khí xuống đan điền nhưng cái đám hàn khí này quá cứng đầu, làm cho Kinh Thiên mỗi một chịu đựng không nổi.

Long ca thấy tình hình không ổn liền ra lệnh cho Tiểu Mã trợ giúp Kinh Thiên. Khi có sự trợ giúp của Tiểu Mã thì đám hàn khí kia không thể nào chịu đựng được nữa nên liên tiếp bại lui.

Khi tất cả hàn khí đã dồn về đàn điền thì Long ca kêu Kinh Thiên nén tất cả hàn khí đó lại ở mức độ cao nhất.

Nhưng với sự trợ giúp của Tiểu Mã thì đám hàn khí đó chỉ co cụm ở đàn điền chống trả mà thôi, vẫn chưa thật sự bị nén lại.

Long ca tức lên hừ một cái, ra lệnh cho Tiểu Mã xuất hiện. Tiểu Mã vừa ra thì Long ca kêu nó thi triển biến dị thần thông Bôn Lô Giáp. Tiểu Mã mặc lên Bôn Lô Giáp thì hơi thở của nó tỏa ra tu vi của ngũ phẩm thiên thú đỉnh phong.

Kiểm Khả Tĩnh ngồi trong lõi điện nhìn thấy cảnh này cũng thoáng động dung, nàng không ngờ được tên Kinh Thiên này lại có một đầu thiên thú khủng bố như thế.

Tiểu Mã nghe theo lời long ca vừa tỏa ra lam lõi khủng khiếp dồn nén hàn khí, vừa truyền thiên lực vào người Kinh Thiên giúp hắn chống đỡ được thêm khoảng thời gian.

Dưới áp lực khủng bố của hoàng kim lõi và lam lõi, đám hàn khí liên tục bị co rút lại, sau một thời thì tất cả hàn khí thu lại cháp giữa đàn điền, âm một tiếng hàn khí đã tích tụ dày đặc tới nỗi hình thành một khóa chân nguyên lỏng lách màu lam nhạt trong đàn điền của Kiểm Khả Tĩnh. Khóa chân nguyên này tỏa ra hàn khí bức người nó dường như muốn đóng băng đàn điền của Kiểm Khả Tĩnh lại.

Long ca khuôn mặt trầm xuống, hắn truyền một tia ý niệm cho Kinh Thiên. Lúc này Kinh Thiên thấy trong đầu mình hiện ra một chữ Phong, chữ Phong này tỏa ra dao động cực kỳ quỷ dị.

Long ca không nói nhiều mà ra lệnh cho Kinh Thiên dùng hoàng kim lõi vẽ lại một chữ này lên đàn điền của Kiểm Khả Tĩnh.

Kinh Thiên cắn răng một cái, hắn tính tụ một lượng hoàng kim lõi nhàn nhạt ở đầu ngón tay, rồi từ từ tiến lại gần Kiểm Khả Tĩnh. Hắn dùng ngón tay đặt vào bụng của nàng.

Khi bị ngón tay của Kinh Thiên đặt trúng thì Kiểm Khả Tĩnh liền rung lên, một cảm giác tê rần khó tả xông lên não của nàng, đây là lần đầu tiên mà có một nam nhân ngoài cha của nàng đặt vào người nàng như thế.

Khuôn mặt của Kiểm Khả Tĩnh liền đỏ ửng lên, nàng không biết cảm giác này là gì, nhưng làm cho nàng bối rối không yên.

Đúng lúc đó thì Kinh Thiên bắt đầu vẽ lên bụng nàng chữ Phong mà long ca dạy cho hắn. Tay hắn lướt qua đâu thì chỗ da ở đó liền bị rách ra, máu tươi từ từ chảy xuống.

Nhưng việc này xảy ra rất chậm, Kinh Thiên dùng hết sức nhưng vẫn chưa vẽ được chữ này ra. Hiện nay cả người hắn mỏi mệt như muốn ngất đi, không thể nào chịu đựng được nữa.

Long ca kêu hắn ráng cắn răng nhẫn nhịn, nếu lúc này mà từ bỏ thì mọi chuyện sẽ thành công cốc. Kinh Thiên như muốn hôn mê bất tỉnh tại chỗ, lúc này hắn kiên quyết cắn lưỡi một cái, cơn đau liền xông lên não làm cho hắn tỉnh lại. Khỏe miệng hắn cũng chảy ra máu tươi.

Sau một hồi thì Kinh Thiên đã vẽ xong chữ Phong trước bụng của Kiểm Khả Tĩnh. Long ca thấy chữ Phong đã xong thì hắn hét lớn lên.

Phong ấn!

Chữ Phong trên người Kiểm Khả Tĩnh bắt đầu nhấp nháy lên, từ từ nó tỏa ra quang mang chiếu rọi khắp nơi. Từng luồng thiên lực bắt đầu ầm ầm cuốn về hướng của chữ Phong trên bụng của nàng.

Lúc này mọi người bên ngoài thấy tấm màn kết giới có dấu hiệu vặn vẹo, dường như trong đó đang xảy ra vấn đề, nhưng không ai dám bước vào, vì Kinh Thiên đã dặn nếu hắn không phát ra tín hiệu thì không ai được làm phiền.

Một lúc sau bỗng dưng thiên lực trong kết giới bị hỗn loạn, tấm màn kết giới bao bọc biệt viện này đã không còn ổn định nữa mà bị vỡ ra, thiên lực phát tán ra ngoài như cuồng phong gào thét.

Mọi người thấy cảnh này đều kinh ngạc, không biết tên Kinh Thiên kia dùng biện pháp gì mà lại gây ra động tĩnh lớn như thế.

Một lúc sau khi thiên lực dần dần ổn định trở lại thì mọi người bên ngoài chỉ biết đứng lặng im chờ đợi, không ai dám tiến lại gần căn phòng của Kiểm Khả Tĩnh.

Hiện giờ trong căn phòng đó đã ổn định, chữ Phong trên bụng Kiểm Khả Tĩnh không còn phát ra ánh sáng nữa, mà nó nội liễm vào bên trong, những ánh sáng này kiểm chế không cho hàn khí thoát ra khỏi khóa chân nguyên trong đàn điền của nàng.

Lúc này Kinh Thiên đã không chịu nổi mà ngồi hất xuống đất, hắn hít thở như trâu bò, mồ hôi đã ướt đầm cả áo. Khuôn mặt thì trắng không còn chút máu, miệng liên tục phun ra hai ngụm máu tươi.

Sau một hồi thì Kiểm Khả Tĩnh thấy cơ thể không còn cảm giác lạnh lẽo và thống khổ nữa, khuôn mặt của nàng cũng hồng nhuận lên. Khí lực trong

người nàng cũng dần dần tăng trưởng. Kiếm Khả Tĩnh thử từ từ đứng dậy, mặc dù nàng cảm thấy choáng váng nhưng vẫn có thể bước đi.

Nàng ta bước tới gần chỗ Kinh Thiên lấy bộ quần áo hồi nãy tên này đã lột ra của nàng rồi mặc lên.

Nàng nhìn Kinh Thiên đang ngồi thờ hồng hộc ở đó, ánh mắt nhìn hấn vừa thấy đáng ghét vì dám lột đồ nàng, vừa thấy có ơn vì hấn cho nàng thoát khỏi sự đau khổ của hàn khí.

Nàng thờ ra một hơi rồi đỡ hấn dậy ngồi trên bàn. Nàng đang định nói gì đó thì Kinh Thiên đã mở miệng nói trước.

"Chuyện nãy giờ cô nương thấy không được truyền ra ngoài a, nếu không ta phải gặp tai họa"

Kiếm Khả Tĩnh nghe hấn nói tới đây thì khuôn mặt đỏ ửng lên. Kinh Thiên không muốn người khác biết bí mật về Tiểu Mã và hoàng kim lõi của hấn, nhưng còn Kiếm Khả Tĩnh thì lại hiểu lầm hấn đang nhắc tới việc cơi đồ của mình ra.

Ánh mắt nàng tức giận nhìn hấn rồi nói.

"Ta thân là con gái nên cũng không muốn lộ chuyện này ra ngoài, đa tạ ngươi đã chữa trị cho ta, đại ân này ta không bao giờ quên"

Kinh Thiên nghe nàng nói mà chả hiểu gì cả, hiện giờ hấn cũng không rảnh mà suy nghĩ lời nói của nàng.

"Được vậy thì tốt, còn việc trả ân thì không cần, phụ thân của cô nương cũng cho ta chỗ tốt rồi"

Hai người nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý. Đến lúc này thì việc chữa trị cho nàng cũng đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Cuồng Lôi Chỉ

Trong lúc Kinh Thiên và Kiếm Khả Tĩnh đang ngồi nói chuyện với nhau thì bên ngoài mọi người đang lo lắng không biết chuyện gì xảy ra.

Mặc dù kết giới bên ngoài đã bị vỡ vụn, mọi người có thể nhìn thấy căn phòng trước mắt nhưng lại không dám bước vào.

Chỉ cảm thấy kỳ lạ tại sao căn phòng đó hình như yên ắng một cách lạ thường, không có dao động thiên lực, không có bất kỳ một tiếng động nào truyền ra.

Đúng lúc này thì một tiếng nói của nữ tử vang lên.

"Phụ thân và các vị trưởng lão có thể vào được rồi"

Khi mọi người nghe được tiếng nói này thì đều kích động. Kiếm Sĩ vui mừng lên hấn.

"Đó là tiếng của Tĩnh nhi a"

Vừa nói xong thì ông liền dẫn đầu cùng mọi người tiến vào, khi mở cửa phong ra thì thấy Kiếm Khả Tĩnh đã ngồi chăm sóc vết thương cho Kinh Thiên. Khuôn mặt nàng cũng dần dần hồng hào lên hấn.

Kiếm Sĩ thấy một màn này thì liền kích động, chạy tới ôm nàng một cái, rồi quay sang ôm quyền với Kinh Thiên.

"Cảm ơn ngươi đã chữa trị cho nữ nhi của ta, ơn này Kiêm Tông ta ghi nhận"

Đám trưởng lão và khách khanh thấy thế liền tạ ơn Kinh Thiên, xong cả đám quây quanh Kiếm Khả Tĩnh mà cười nói.

Kinh Thiên thì mặt muốn chết không muốn dây dưa ở đây nữa nên đành cáo lui.

"Mọi việc đã xong rồi, vẫn bối phải về điều dưỡng vài hôm"

Kiếm Sĩ đang định cho người đưa Kinh Thiên về phòng thì đã thấy Ảnh Tử, Hình Phong, Nhu Thủy và Đoạn Không đỡ hấn đi.

Lúc đám người này quay đi thì Kiếm Sĩ nhìn Đoạn Không một hồi, hấn vẫn không hiểu tại sao mà đám người Kinh Thiên lại để ý tới tên phé vật này.

Sau khi mấy người Nhu Thủy đưa Kinh Thiên về phòng thì cả đám liền cáo lui, không ở lại quấy rầy hấn điều dưỡng.

Kinh Thiên nhắm mắt lại bắt đầu thổ nạp. Hắn đã thành công ở bước đầu tu luyện Thôn Thiên Quyết nên hấp thu thiên lực cũng nhanh hơn vài phần.

Từ lúc Kinh Thiên chữa trị xong cho Kiếm Khả Tĩnh thì đã qua hai ngày, trong hai ngày này thì Kiếm Tông vui mừng hơn bao giờ hết, vì đại tiểu thư của họ đã bình phục trở lại.

Nàng ta là thiên tài bậc nhất của Kiếm Tông trong vòng vài trăm năm nay, nên lúc nào cũng được sự chú ý của tất cả mọi người. Sau đó bọn họ liền tổ chức tiệc mừng cho nàng.

Ngay cả Kiếm Sĩ cũng vui mừng theo, ông ta còn mời mấy người Nhu Thủy tới gần, chỉ có Kinh Thiên là không tham gia mà thôi. Ông ta cũng nhờ người đưa đan dược tới cho hắn nhưng mấy tên đệ tử vừa bước tới gần gian phòng của Kinh Thiên thì liền bị rút đi thiên lực, may mà gần đó có người kịp kéo bọn chúng ra.

Thấy một màn này thì Ảnh Tử và Hình Phong cười không híp mắt, bọn chúng đã quá quen với việc này của Kinh Thiên rồi, mỗi lúc hắn luyện công thì có ngu mới đi lại gần.

Thấy tình hình quá quỷ dị nên Kiếm Tông liền phong bế chỗ đó lại, không cho bất cứ đệ tử nào tới làm phiền Kinh Thiên.

Thi thoảng Kiếm Khả Tĩnh cũng đi tới định cảm ơn hắn, nhưng nàng chỉ dám đứng nhìn chứ không tới gần.

Lại thêm một ngày nữa trôi qua, lúc này Kinh Thiên mới mở mắt tỉnh lại. Hắn cảm thấy toàn thân thư thái hơn bao giờ hết, dường như tu vi cũng tịnh tiến chút đỉnh.

"Thật không ngờ sau một lần chữa trị này mà tu vi lại tăng thêm, thật sự Thôn Thiên Quyết quá mạnh mẽ"

Lần này mặc dù Kinh Thiên bị nội thương nhưng lại không nặng lắm, đa số là do dùng sức quá độ. Hắn chỉ cần dùng một ngày là có thể khôi phục được rồi. Nhưng hắn lại dùng thêm hai ngày để cảm ngộ một chiêu thức mới.

Lúc Long ca dạy cho hắn cách vận hành truyền lôi điện vào ngón tay để chữa trị cho Kiếm Khả Tĩnh, hắn đã nảy ra một ý tưởng.

Kinh Thiên tụ lôi lực vào ngón tay đó, hắn nhớ tới lần áp súc lôi điện lại phong ấn hàn khí của Kiếm Khả Tĩnh, rồi hắn làm điều tương tự.

Kinh Thiên tích tụ một lượng lớn lôi điện ở ngón tay, từng tia lôi điện đó vờn quanh ngón trỏ của hắn như những con tiểu xà ngọc nguy vậy.

Kinh Thiên thấy thế liền dùng ngón tay chỉ vào khoảng không một cái, lôi điện từ ngón tay hắn bộc phát ra, nhưng lần đó lại thất bại, lôi điện từ ngón tay hắn bay ra chỉ lóe lên một cái rồi biến mất.

Nhưng Kinh Thiên không muốn bỏ qua cơ hội này, hắn dùng hai ngày để tìm hiểu cách vận hành chiêu thức này, coi như hôm nay cũng có chút tiểu thành.

Hắn lại tích súc lôi điện trên ngón trỏ một lần nữa, rồi chỉ một cái vào hư không, lôi điện như phóng ra theo một đường thẳng, nó bay đi hơn trăm mét rồi mới dừng lại.

"Cuối cùng cũng thành công a"

Long ca thấy vậy lên tiếng.

"Không ngờ ngộ tính của ngươi cao như vậy"

Kinh Thiên chỉ cười hắc hắc một cái.

"Nhưng ta vẫn chưa học được phong ấn chữ Phong kia của ngươi"

Long ca thấy vậy thì mắt giật giật rồi châm biếm hắn.

"Cái phong ấn đó đâu phải muốn là học, cho dù ngươi nghịch thiên cũng chả học nhanh được vậy đâu"

Kinh Thiên nghe hắn nói như vậy chỉ hừ một tiếng không nói. Thật ra hắn cũng có một chút ý tưởng về chiêu thức đó rồi, nhưng khi vẽ ra chữ Phong kia rồi bắt đầu phong ấn thì cái chữ đó lại nát vụn rồi tiêu tán. Sau nhiều lần thử trong mộng cảnh nhưng chỉ thành công được một lần, còn uy lực thì thua xa khi long ca thi triển.

"Ta nên đặt tên cho chiêu thức này là Cuồng Lôi Chi đi"

Trong lúc Kinh Thiên thi triển ra Cuồng Lôi Chi thì đã kinh động đến những người gần đó. Đúng lúc ấy thì Kiếm Khả Tĩnh đi ngang qua, nàng thấy một màn này thì biết Kinh Thiên đã tỉnh lại.

Nàng từ từ tiến lại gần gian phòng của hắn định chào hỏi.

Khi nàng vừa tới gần thì Kinh Thiên mở cửa phòng đi ra, ngay lúc ấy thì hắn thấy Kiếm Khả Tĩnh đang đứng đó.

"Ồ, Kiếm tiểu thư tới đây có việc gì cần ta à"

Khả Tình nhìn thấy Kinh Thiên thì nàng liền nhớ lại tình cảnh lúc trước đã thấy toàn bộ cơ thể của nàng, rồi hấn còn chạm lên bụng nàng nữa, thế là hai má của nàng liền ửng đỏ lên, nhưng một lúc sau thì Khả Tình đã bình tĩnh trở lại.

"Không có gì, ta thấy người đã tỉnh lại nên muốn đến xem người ra sao thôi"

Kinh Thiên không nói gì nữa mà mời nàng vào phòng ngồi. Khi Kiếm Khả Tình ngồi xuống bàn thì nhìn Kinh Thiên rồi nói.

"Cha ta nói người là một nhân tài, muốn mời người gia nhập Kiếm Tông, không biết ý người thế nào"

Kinh Thiên nghe tới đây thì liền kinh ngạc, hấn không ngờ nàng ta lại trực tiếp thẳng thắn đến thế, với lại cái tên Tông chủ kia cũng quá mau lẹ a.

"Ta dù chỉ là học viên của Thiên Minh học viện mà thôi, có tài cán gì mà đâu"

Nàng nghe hấn nói thế thì hừ một cái.

"Những người tiến nhập vào Thiên Minh học viện thì có ai lại là phế vật, còn người thì còn là thiên tài trong đám đó nữa"

Kinh Thiên nghe nàng nói thế thì cũng cười khỏ một cái, đang không biết phải làm sao thì từ bên ngoài truyền tới tiếng của Ảnh Từ.

"Lão tam, người tỉnh lại rồi a, sao lại không đi gặp bọn ta"

Tiếng nói vừa dứt thì đã thấy Ảnh Từ, Hình Phong và Đoạn Không bước vào, khi thấy Kiếm Khả Tình ở trong này thì cả đám đều nhìn hai người với ánh mắt cổ quái, còn Ảnh Từ thì cười cười nhìn qua hai người.

Kiếm Khả Tình thấy đám này nhìn nàng như vậy thì liền đỏ mặt mà rời đi. Ảnh Từ ngồi xuống cười nham hiểm rồi nói.

"Lão tam à, người cũng quá tài giỏi rồi, mới không bao lâu đã đem đại tiểu thư của Kiếm Tông nắm vào lòng bàn tay a"

Hình Phong thì vỗ vỗ vai của hấn như đồng ý với lời của Ảnh Từ.

Đoạn Không thì kinh ngạc nhìn Kinh Thiên rồi nói.

"Tam ca quả là tài giỏi, Khả Tình tiểu thư là người cao ngạo vậy mà huynh cũng cura đồ được"

Kinh Thiên nghe cả đám nói thế thì cũng chả buồn giải thích nữa, mà chỉ cười một cái cho qua, sau đó một đám nói chuyện với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Tiến Vào Kiếm Đài

Kinh Thiên ngồi nói chuyện với huynh đệ của mình được một lúc thì hấn cùng mọi người đi gặp Kiếm Si, hôm nay phải lấy xong đồng lễ vật rồi rời đi thôi. Trên đường đi họ gặp được Nhu Thủy rồi kêu nàng đi theo.

Khi Kinh Thiên bước vào đại điện thì thấy Kiếm Si đã ngồi sẵn ở đó, hấn tươi cười nhìn Kinh Thiên rồi nói.

"Ha ha, Kinh Thiên tiểu hữu, ta biết người sẽ nôn nóng tới đây để lấy lễ vật, ta đã chuẩn bị sẵn rồi."

Kiếm Si ra lệnh cho hạ nhân cầm lễ vật qua cho Kinh Thiên. Tên hạ nhân bưng một cái khay ra, trên đó để một quyển trục, trên quyển trục này có hai chữ Long Ngâm.

Kinh Thiên cầm lấy quyển trục này rồi hấn thu lại xong ôm quyền đa tạ Kiếm Si rồi nói

"Về việc tiến nhập vào Kiếm Đài..."

Kinh Thiên vừa nói xong thì Kiếm Si liền đứng dậy rồi kêu hấn đi theo. Ông dẫn hấn đi tới Kiếm Đài ở trung tâm của Kiếm Tông.

Lúc này tất cả các vị trưởng lão đang đứng ở đó chờ, thấy Kiếm Si đi tới thì ôm quyền chào một cái.

"Tham kiến Tông chủ"

Kiểm Si gật đầu rồi nhìn qua Kinh Thiên.

"Ta đã chuẩn bị đầy đủ rồi, mười vị trưởng lão ở đây sẽ mở ra phong ấn của Kiếm Đài cho người tiến nhập vào"

Sau khi nói xong thì Kiểm Si giải thích một chút xú về Kiếm Đài cho Kinh Thiên biết.

Kiếm Đài này đã có từ thời mới thành lập Kiếm Tông, phàm là những vị trưởng lão, khách khanh hay Tông chủ ra ngoài lịch lãm, tìm thấy được một thanh bảo kiếm nào thì sẽ phong ấn nó tại đây. Các đời trưởng lão hay tông chủ nếu chết đi thì Kiếm của họ cũng tự động quy về Kiếm Đài.

Sau đó các đệ tử hạch tâm sẽ trải qua hàng loạt khảo nghiệm, những người qua được khảo nghiệm sẽ có tư cách đi vào Kiếm Đài để lựa chọn một thanh kiếm cho bản thân.

Mặc dù nói là lựa chọn nhưng thật ra những thanh kiếm ở Kiếm Đài đang tự chọn chủ thì đúng hơn, chỉ cần người nào được thanh kiếm ở Kiếm Đài lựa chọn thì người đó sẽ có tư cách tiếp nhận truyền thừa từ chủ nhân đời trước của thanh kiếm này.

Hiện nay trong Kiếm Tông ngoài Kiếm Khả Tình và mười vị trưởng lão ra thì có sáu đệ tử hạch tâm đã được những thanh kiếm ở đây lựa chọn, tên nào cũng là thiên tài nổi danh. Ngoài ra cũng có hai vị khách khanh do đóng góp to lớn cũng được thanh kiếm nhận chủ, nhưng hai người này đã bế quan tham ngộ kiếm ý rồi.

Những thanh kiếm ở đây do trải qua nhiều lần chém giết nên tỏa ra sát khí nồng nặc hơn bao giờ hết, đây đúng là nơi mà Kinh Thiên lựa chọn.

Kinh Thiên nghe Kiểm Si giải thích thì hần cũng hiểu ra, nhưng thật sự hần tiến vào Kiếm Đài không phải để chọn một thanh kiếm, bản thân hần đã có Diệt Tuyệt rồi nên cũng chẳng cần. Cái hần cần là sát khí và huyết khí nơi đây để tu luyện Huyết Thủ Tu La.

Cái hần cần chính là lực lượng để đối kháng lại với cao thủ, hần không muốn làm gánh nặng kéo mọi người vào nguy hiểm, hần muốn phải đập bằng hết tất cả những người đối địch với hần.

Kiểm Si không nói nữa mà phát tay ra lệnh cho mười vị trưởng lão bắt đầu mở phong ấn cho Kinh Thiên tiến vào.

Cả mười người bắt đầu thủ ấn đánh vào màn sáng xung quanh Kiếm Đài, làm cho màn sáng run rẩy một hồi bắt đầu vận vẹo xong biến mất. Do kết giới đã bị giải khai nên huyết quang bắn thẳng lên trời.

Kiểm Si nhìn qua Kinh Thiên.

"Người có thể tiến nhập vào rồi"

Kinh Thiên thi lễ một cái với Kiểm Si rồi hần bước xuống con đường nhỏ dẫn vào Kiếm Đài.

Khi hần vừa bước vào thì các vị trưởng lão bắt đầu tạo ra kết giới bao phủ kiếm đài lại như trước. Lúc này chỉ có thể đứng ngoài nhìn vào mà thôi.

Nhu Thủy, Hình Phong, Ảnh Tử và Đoạn Không nhìn Kinh Thiên bước vào Kiếm Đài thì đều mờ mịt không hiểu. Tại sao Kinh Thiên phải lựa chọn bước vào nơi đó.

Nhu Thủy suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng.

"Chắc Kinh Thiên học đệ muốn luyện một loại ma công nào đó, tại vì huyết khí và sát khí ở Kiếm Đài này rất thích hợp để luyện ma công a"

Ảnh Tử và Hình Phong nghe xong thì sắc mặt đều ngưng trọng, bọn họ không muốn Kinh Thiên dấn thân vào con đường ma đạo này, con đường này đều làm cho bản tính con người thay đổi, họ thật sự không muốn nhìn thấy Kinh Thiên trở thành ma đầu.

Còn Đoạn Không chẳng hiểu gì hết hần chỉ đoán mò.

"Chắc tam ca muốn lấy một thanh kiếm nào trong Kiếm Đài chẳng, vì những thanh kiếm ở đây đều là tuyệt phẩm"

Ảnh Tử và Hình Phong nghe Đoạn Không nói thế thì chỉ cười như có như không. Cái tên Kinh Thiên kia mà cần vào đây để tìm một thanh kiếm à, việc này có chết họ cũng không tin. Thân Kiếm còn ở trong người hần thì mấy thanh kiếm khác chỉ là cỏ rác.

Kinh Thiên bước tới phạm vi phía trong của Kiếm Đài thì hần cảm nhận được từng luồng sát khí bay thẳng vào mặt, trong đó còn có mùi máu tanh nữa.

Bỗng nhiên hần cảm nhận được những thanh kiếm này đang tỏa ra kiếm ý như có như không, rất mờ nhạt khó mà nhận ra.

Bình thường những đệ tử hạch tâm khi bước vào đây, nếu được một thanh kiếm nào đó lựa chọn thì nói mới tỏa ra kiếm ý cho người này cảm nhận được, còn lại thì tất cả các thanh kiếm đều lặng im.

Nhưng Kinh Thiên thì lại bất đồng, hần không hiểu sao bản thân lại cảm nhận được tất cả kiếm ý ở đây.

Tất cả đám trưởng lão khi thấy Kinh Thiên bước vào Kiếm Đài thì đều cười lạnh. Bọn họ cứ tưởng rằng Kinh Thiên đánh chủ ý tới Kiếm Đài, muốn thừa

vận may xem có được thanh kiếm nào chấp nhận hay không, dù sao Kiếm Đài cũng là một nơi nổi danh của Nhân tộc. Phàm ai được một thanh kiếm ở đây nhận chủ thì tương lai rộng mở, đều là cao thủ một phương.

"Hừ, người không phải đệ tử đã trải qua khảo nghiệm của Kiếm tông thì đừng mơ mà đánh chủ ý tới mấy thanh kiếm ở đây"

Hiện nay trong đầu của mấy tên trưởng lão này đều nghĩ như vậy. Cùng lúc đó thì Kinh Thiên đang lăng lọng đứng ở lối vào Kiếm Đài, hẩn nhìn những thanh kiếm đang tỏa ra kiếm ý rồi từ từ cảm ngộ.

Những tia kiếm ý này đối với hẩn cũng có chỗ tốt, sẽ làm kiếm đạo của hẩn tăng tiến không ít.

Sau khi cảm nhận xong kiếm ý của một thanh kiếm gần đó, thì Kinh Thiên giờ tay lên hướng về nó nắm một cái.

Bỗng nhiên thanh kiếm này phóng lên khỏi mặt đất bay vào tay Kinh Thiên, khi Kinh Thiên vừa cầm thanh kiếm này trên tay thì vỏ ngoài màu đen của thanh kiếm từ từ nứt ra, những tia sáng bắt đầu từ khe nứt kia phát tán ra xung quanh, một hồi sau toàn bộ lớp ngoài màu đen đã rớt xuống, lộ ra một thanh kiếm bằng ngọc sáng lấp lánh.

Thấy cảnh này thì Kiếm Si và đám trưởng lão của Kiếm Tông đều trợn mắt kinh ngạc.

"Điều này không có khả năng"

"Tại sao lại như thế"

"Không thể nào, mới qua bao lâu đã có một thanh kiếm nhận chủ rồi"

Bọn hẩn trăm triệu lần không ngờ tới Kinh Thiên chỉ tùy ý một hồi đã được một thanh kiếm nhận chủ, điều này chưa bao giờ xảy ra ở Kiếm Tông, thật quá là rung động.

Lúc này Kiếm Khả Tĩnh nghe được Kinh Thiên muốn vào Kiếm Đài thì nàng cũng vừa đi tới đứng kế bên của Kiếm Si.

Khi Kiếm Si và nàng nhìn thấy Kinh Thiên nắm trong tay thanh kiếm bằng ngọc kia thì đều có vẻ mặt không thể nào tin được.

Kiếm Khả Tĩnh không tin vào mắt mình rồi mở miệng.

"Tại sao thanh kiếm kia lại nhận chủ nhanh như vậy, thanh đó là Huyết Ngọc kiếm của Huyết Kiếm Trưởng lão khi xưa, nó từng là hung vật mà ai nghe tên cũng sợ, tại sao lại cúi đầu chấp nhận nhanh như thế"

Một số đệ tử của Kiếm Tông thấy cảnh này đều hít một hơi khí lạnh, không ai ngờ được việc này lại xảy ra. Từ từ tất cả đệ tử của Kiếm Tông cũng tụ tập lại xung quanh kiếm đài để nhìn tận mắt.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Kiếm Trung Đế Vương

Trong khi bên ngoài đang rung động vì một màn vừa rồi thì Kinh Thiên lại chẳng thèm để ý, hẩn chỉ thấy tò mò muốn thử xem mấy thanh kiếm ở đây có gì đặc biệt.

Hẩn cầm Huyết Ngọc Kiếm trên tay lật qua lật lại xem một hồi thì chợt một tiếng rồi quăng thanh kiếm đó đi.

Huyết Ngọc Kiếm bị Kinh Thiên quăng đi thì phiêu phù giữa không trung, nó phát ra từng tiếng kiếm minh, như đang giận dữ tại sao Kinh Thiên được nó chọn mà lại không chấp nhận rồi thẳng tay quăng đi như vậy.

Kinh Thiên không biết sao mình lại hiểu ý đồ của thanh kiếm này, hẩn chỉ hừ lạnh một cái.

"Ta đây không phải hạng người dễ chịu, các người thích thì chọn ta làm chủ, không thích thì ra về kiêu căng với ta, đơn giản vì người không xứng"

Kinh Thiên quả quyết bá đạo mà nói ra lời này. Các người tưởng các người là ai mà ta phải khúm núm vui vẻ để cho các người chọn.

Huyết Ngọc Kiếm không phục muốn tỏa ra kiếm khí dạy dỗ Kinh Thiên thì bỗng nhiên một tia kiếm khí màu ám kim chói mắt bắn ra, đánh thẳng vào Huyết Ngọc Kiếm làm nó run rẩy.

Diệt Tuyệt trong người Kinh Thiên phát ra kiếm minh về phía Huyết Ngọc Kiếm.

"Làm càn"

Huyết Ngọc Kiểm hiểu ra thì biết bản thân mình quả thật không xứng với Kinh Thiên, quang mang của nó âm đậm đi hẳn rồi cắm xuống đất, nó không cắm thẳng như trước mà lại cắm xéo xuống, chuôi kiếm hướng về Kinh Thiên như nó muốn bái lạy hẳn vậy.

Bên ngoài thấy Kinh Thiên làm thế thì trợn mắt kinh ngạc mà nhìn. Bọn họ vừa rồi khi thấy Kinh Thiên được Huyết Ngọc Kiểm chọn thì cứ nghĩ tên này sẽ tiếp nhận, ai ngờ hẳn ngông cuồng tới nổi quăng tay Huyết Ngọc Kiểm kia đi mà không thèm nhìn.

Nhưng một màn phía sau mới làm họ thật sự khó tin.

"Con mẹ nó, vậy mà Huyết Ngọc Kiểm không đánh lại còn khuất phục hẳn nữa"

"Ta cảm giác như Huyết Ngọc Kiểm âm đậm hơn hẳn, còn hướng chuôi kiếm về phía cái tên Kinh Thiên kia như tạ lỗi"

Kiểm Si và Kiểm Khả Tình thấy thế cũng rung động. Kiểm Khả Tình hừ một cái.

"Đúng là ngông cuồng"

Kiểm Si ánh mắt thâm thúy nhìn Kinh Thiên.

"Chàng trai trẻ này thật không tầm thường, ngay cả Huyết Ngọc Kiểm cũng phải chịu phục hẳn"

Một màn này cũng oanh động đám đệ tử của Kiểm tông, phàm là đệ tử ở đây thì ai mà chẳng khao khát có được một thanh kiếm ở trong Kiếm Đài, thế mà tên kia lại quăng đi không thương tiếc.

"Thật quá phí phạm a"

"Tại sao lại có hạng người đui mù như vậy, được Huyết Ngọc Kiểm của Huyết Kiếm trưởng lão lựa chọn còn không vừa ý"

"Tên này quá cuồng rồi, ta xem thử coi còn thanh kiếm nào mà thèm chọn hẳn làm chủ hay không"

Trong lúc đám đệ tử đang bàn tán thì từ phía những căn phòng đặc biệt trong Kiếm Tông phóng ra ba thân ảnh, ba người này đều còn trẻ, khí độ bất phàm, anh tuấn thập phần, bọn chúng cũng từ xa đứng nhìn Kinh Thiên.

Ba người này đều ôm một thanh kiếm tuyệt phẩm ở trước ngực, thanh kiếm của bọn họ đều từ trên Kiếm Đài mà lấy xuống.

Một tên thanh niên mặc đồ đỏ lên tiếng.

"Tên này quả là có ý tứ"

Kinh Thiên sau khi quăng đi Huyết Ngọc Kiểm thì hẳn từ từ bước tiếp đi vào phía trung tâm Kiếm Đài.

Hắn vừa đi qua thì kiếm ý của những thanh kiếm xung quanh bắt đầu tỏa ra, Kinh Thiên không nhanh không chậm mà bắt đầu cảm ngộ.

Đúng lúc này thì Kinh Thiên cảm nhận được một tia kiếm ý kỳ dị, hẳn hướng về tia kiếm ý đó rồi chớp một cái.

Một thanh kiếm cũng màu đen bình thường bay vào trong tay hắn, từ từ những lớp vỏ màu đen đỏ đã rơi xuống rồi hiện ra một thanh kiếm màu xanh, hình dáng hơi cổ.

Rồi tay trái hắn cũng chớp về một phía phát ra kiếm ý mãnh liệt, lại một thanh hắc kiếm bay tới, vỏ ngoài nó cũng nứt ra rồi để lộ một thanh kiếm màu hồng trông rất đẹp.

Cả đám người đứng vào đều hít một hơi khí lạnh.

"Đó là Thanh Đồng Cổ Kiếm của Thanh Ngu trưởng lão"

"Còn kia là Xích Hồng Liên Hoa kiếm của Hồng Liên trưởng lão"

Mấy vị trưởng lão thì như chết đứng không nói nên lời.

"Không thể nào, việc gì đang xảy ra đây"

"tại sao hẳn cứ chớp một cái là có một thanh kiếm bay tới, từ khi nào mà mấy thanh kiếm này lại để người ta chọn lựa"

Ngay cả Kiểm Khả Tình và Kiểm Si cũng không tin nổi nữa rồi, cả hai đều nuốt một ngụm nước miếng mà nhìn lại.

Kinh Thiên không thèm để ý tới hai thanh kiếm này nữa, hẳn quăng chúng sang một bên. Hai thanh kiếm này lại giống như Huyết Ngọc Kiểm đều cắm xéo xuống mặt đất, chuôi kiếm hướng về Kinh Thiên như bái hẳn.

Kinh Thiên không biết những việc làm tùy ý này của hắn lại gây ra một hồi chấn động trước này chưa từng có của Kiếm Tông.

Kiểm ở Kiếm Đài tự chọn chủ chứ chưa bao giờ có ai lại đủ cao ngạo để chọn bọn chúng cả.

Kinh Thiên đi được một hồi thì cảm nhận thấy những thanh hắc kiếm xấu xí kia bắt đầu rung rung, phát ra từng tiếng kiếm minh.

Hắn không thèm để ý mà bước tới phía dưới của thanh cự kiếm làm bằng đá kia. Kinh Thiên cảm nhận được nơi đây là sát khí và huyết khí nồng đậm nhất, nếu ngồi đây hấp thu sẽ nhanh hơn mấy phần.

Kinh Thiên bắt đầu ngồi xuống dưới cự kiếm kia, hắn nhắm mắt đã tọa, tập trung tư tưởng, nhưng việc đầu tiên hắn làm không phải là luyện Huyết Thủ Tu La, mà là cảm ngộ kiếm ý ở nơi đây, nâng cao kiếm đạo của bản thân. Dù sao binh khí sở trường của hắn là kiếm, nếu đã có cơ hội trời ban như vậy thì không dại gì mà từ chối.

Kinh Thiên sau khi ổn định lại tinh thần ở trạng thái tốt nhất rồi hắn chỉ vào một thanh kiếm bên tay trái, thanh kiếm này bay lên đánh tan lớp vỏ bên ngoài rồi lẳng lẳng phiêu phù ở đó.

Kinh Thiên nhìn nó rồi ra lệnh.

"Phát ra kiếm ý của ngươi"

Thanh kiếm này vừa nghe Kinh Thiên nói thế thì nó liền làm theo, dường như lời nói của Kinh Thiên là đế vương của nó vậy, không cách nào kháng cự, bọn chúng ở đây nhiều năm cao ngạo bất quân, nhưng gặp Kinh Thiên thì như thần tử gặp quân vương, không dám kháng lệnh.

Vậy vị trưởng lão đứng ngoài thì khuôn mặt đều tức giận.

"Mụ nội nó, thì ra hắn muốn cảm ngộ kiếm ý"

"Mấy thanh kiếm kia thật quá mất mặt mà, tại sao lại răm rắp nghe lệnh hắn"

Kiểm Si nhìn thấy cử động của Kinh Thiên thì hắn chỉ cười khở.

"Thật sự tên này là kiếm trung đế vương sao, trước mặt kiếm đế kiếm nào dám không theo"

Kiểm Khả Tĩnh nghe cha hắn nói như thế thì liền thất thần, nàng không dám tin tưởng.

"Cha có hơi nói quá rồi, tên đó làm sao là kiếm trung đế vương được, từ trước tới nay chưa xuất hiện một vị nào a"

Kiểm Si nhìn con gái mình một cái, rồi hắn suy nghĩ tới cái gì đó.

"Một nghìn vạn năm trước có một người, người nay họ Mộng tên Thiên Thu"

Ba tên thanh niên tuần lã ở phía xa nhìn lại thì biểu cảm bất đồng, lúc trước họ còn xem thường Kinh Thiên, nhưng bây giờ thì khác hẳn, vẻ mặt ai nấy cũng ngưng trọng.

"Cường địch trong tương lai, chỉ cần có thể đánh bại hắn kiếm đạo tất thắng thiên"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Kiếm Hồn

Kinh Thiên tiếp tục ngồi ở giữa Kiếm Đài cảm ngộ kiếm ý, hắn không bị những tiếng ồn ào ở ngoại giới rung động.

Sau một hồi cảm ngộ kiếm ý thì hắn vẫn thấy chưa đủ, bản thân hắn nhìn ra vẫn còn thiếu sót gì đó, nhưng không hiểu chỗ thiếu sót này ở đâu.

Hắn lại chỉ vào ba thanh kiếm khác, ba thanh kiếm này bay lên rồi lột bỏ lớp ngoài đen xấu xí của bọn chúng, xong phát ra kiếm ý khuếch tán về phía Kinh Thiên.

Kinh Thiên lại tiếp tục nhắm mắt cảm ngộ, từng luồng kiếm ý cứ từ từ tràn vào người của hắn. Hơn nửa tiếng qua đi hắn đã cảm ngộ xong kiếm ý của ba thanh kiếm này, nhưng vẫn không hiểu sao cảm giác thiếu sót đó vẫn quanh quẩn, hắn cắn răng một cái rồi hét lên.

"Toàn bộ lên hết cho ta"

Kinh Thiên điên cuồng ra lệnh cho tất cả thanh kiếm xung quanh toàn bộ phát tán ra hết kiếm ý cho hắn cảm ngộ.

Lệnh của Kinh Thiên vừa ra, tất cả mấy thanh kiếm đó đồng loạt phóng lên, rũ bỏ hết lớp ngoài, chúng phát ra quang mang chói mắt, từng tiếng kiếm mình oanh động bốn phía, làm cho lỗ tai mọi người như muốn nổ tung.

Đám trưởng lão ở ngoài thấy cảnh này thì đều hít thở không thông.

"Điên rồi, việc này thật sự là điên rồi, không thể nào tin được"

"Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên a, không một người nào ở Kiếm Tông có thể gây ra oanh động lớn như thế này"

Ngay cả Kiếm Sĩ này giờ vẫn giữ bình tĩnh cũng hô hấp dồn dập.

"Cái quái gì xảy ra thế này, ta không có hoa mắt chứ"

Như Thủy, Ảnh Tử, Hình Phong cùng với Đoạn Không nhìn vào chỗ Kiếm Đài cũng không tin được. Việc này thật sự quá khó tin đối với họ.

Cùng lúc đó ở phía dưới cự kiếm làm bằng đá kia, ở sâu trong lòng đất có một thân ảnh già nua đang ngồi. Bản thân ông ta phát ra khí thế như một thanh thân kiếm vậy, thâm sâu khó dò. Bỗng nhiên người này mở mắt ra, nhìn lên phía trên.

"Hử, ra là kiếm trung đế vương, một nghìn vạn năm nay chưa từng xuất hiện a, có ý tứ. Sau này nếu gặp được người thì ta sẽ truyền thừa một thân kiếm đạo cho người"

Kinh Thiên ngồi ở giữa Kiếm Đài vẫn ngưng thần cảm ngộ kiếm ý, hắn cảm nhận được nếu có thể tìm ra chỗ thiếu sót này thì kiếm đạo của hắn sẽ mở ra một con đường mới.

Thời gian dần trôi qua như Kinh Thiên vẫn tiếp tục ngồi ở đó cảm ngộ kiếm ý. Toàn bộ mọi người bên ngoài thì lặng yên quan sát hắn.

Có một số người còn chờ mong xem khi hắn hoàn toàn cảm ngộ xong kiếm ý ở đây thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Thời gian đã qua hơn một ngày, nhưng Kinh Thiên vẫn không có dấu hiệu gì tỉnh lại. Thân ảnh của hắn vẫn tĩnh lặng ngồi ở đó.

Ngay lúc này Kinh Thiên mở mắt, bắn ra hai luồng tinh quang sắc bén. Nhưng không biết tại sao Kinh Thiên lại tức giận gầm lên.

"Vẫn không được, tất cả lên hết cho ta"

Tiếng gầm của Kinh Thiên vang vọng khắp Kiếm Đài, lúc này mấy thanh kiếm đang cắm trên cự kiếm làm bằng đá kia bỗng đứng toàn bộ bay ra, chúng bắt đầu tản mát ra kiếm ý hướng về chỗ của Kinh Thiên.

Toàn bộ tất cả những thanh kiếm ở Kiếm Đài đã xuất ra, bọn chúng đều tỏa ra kiếm ý nồng đậm. Toàn bộ kiếm ý tràn tới người Kinh Thiên như vũ bão.

Ngày hôm nay khi Kinh Thiên làm ra hành động này thì toàn bộ Kiếm Tông dậy sóng. Mọi người đều to nhỏ bàn tán về hắn, ai cũng thêm muốn và khao khát nhìn vào đám kiếm tuyệt phẩm đang lơ lửng quanh người Kinh Thiên.

Kiếm ý không ngừng tiến nhập vào người Kinh Thiên, làm cho hắn cảm thấy có gì đó rất vi diệu sắp xảy ra, hắn dồn nén tâm tình kích động lại mà tiếp tục cảm ngộ hết kiếm ý ở đây.

Mọi người ở bên ngoài vẫn lặng im mà nhìn Kinh Thiên, thời gian tiếp tục trôi qua hai ngày.

Tới sáng sớm ngày thứ ba thì Kinh Thiên bỗng nhiên mở mắt ra.

Kinh Thiên phát tay một cái, một luồng kiếm khí sắc bén bay thẳng ra ngoài, đụng vào vách ngăn của kết giới xung quanh Kiếm Đài, làm cho nó bị chấn động vụn vụn.

Sau đó hắn lại bắn ra thêm một tia kiếm khí, tia kiếm khí này không bay đi nhưng nó giống như có linh tính mà vờn quanh người Kinh Thiên vậy. Kinh Thiên đưa tay chạm vào nó nhưng lại không bị thương, hắn hài lòng mỉm cười một cái thì tia kiếm khí này từ từ tiêu tán.

Kiếm Sĩ đứng ở ngoài xem thì khuôn mặt liên ngừng trọng.

"Hắn vậy mà tiến nhập vào cảnh giới nhân kiếm hợp nhất"

Kiếm Khả Tinh nghe cha mình nói thế thì trợn mắt kinh ngạc.

"Không thể nào, ngay cả cha và đại trưởng lão cùng với đại sư huynh khi đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất cũng không giống như hắn a"

Kiếm Sĩ thấy con gái mình nói thế thì ông giải thích.

"Mỗi người khi đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất đều bất đồng với nhau, giống như ta và đại trưởng lão thì nhân kiếm hợp nhất đạt tới bảy thanh, đại sư huynh của con thì sáu thanh, riêng con là bốn thanh mà thôi, còn cái tên Kinh Thiên này vậy mà đạt tới nhân kiếm hợp nhất đại viên mãn a. Ngoài ra còn có một người..."

Kiểm Khả Tình nghe cha mình nói thế thì cũng hiểu ra, chẳng trách tại sao mà khi đối đầu với đại sư huynh bản thân nàng đều bị thua kém một bậc. Nhưng nàng không để ý được khi Kiểm Si nói tới câu cuối cùng thì sắc mặt thoáng sa sút xuống. Đúng a, còn có một người là đại ca của con, hán nhân kiếm hợp nhất vậy mà tới chín thanh, một đời thiên tư cao nhất Kiểm Tông hiện nay, nhưng giờ đây hán lại tung tích không rõ.

Kiểm Si nhìn lại Kinh Thiên rồi tiếc nuối thở dài.

"Tại sao hán không phải đệ tử Kiểm tông ta, nếu có hán thì Kiểm tông ta sau này tất hưng thịnh, có thể đề đầu được đám Quyền tông kia."

Kinh Thiên sau khi từ từ hạ xuống thì hán cảm thấy thỏa mãn, cái cảm giác thiếu sót đã không còn lại nữa, mà hán đã chân chính tiến vào cảnh giới nhân kiếm hợp nhất.

Hán vung tay ra lệnh cho đám kiếm ở xung quanh trở về vị trí cũ.

Khi đám kiếm đó thu về thì bỗng nhiên hán quay lại nhìn vào thanh cự kiếm ở trung tâm Kiếm Đài, hán cảm giác được ở trong thanh cự kiếm này đang có ẩn giấu thứ gì đó.

Ngay lúc Kinh Thiên đánh chủ ý lên cự kiếm thì thân ảnh già nua đang ngồi sâu dưới lòng đất trong Kiếm Đài liền giật thót một cái.

"Tên này vậy mà cảm nhận được thứ ta đặt trong Kiếm Đài, tiểu tử tông a người đừng có đánh chủ ý lên nó"

Sau khi thân ảnh già nua này vừa nói xong thì Kinh Thiên đặt một tay lên cự kiếm đó. Hán bắt đầu cảm nhận được trong cự kiếm này đang cất giấu một thứ sắc bén kinh khủng, nhưng lại mờ ảo khi có khi không.

Kinh Thiên hừ lạnh một cái.

"Già thần già quỷ, ra đây cho ta"

Kinh Thiên dùng lực lượng muốn bức thứ trong kiếm đài ra, nhưng thứ đó quá cứng đầu không làm theo lời Kinh Thiên.

Hán ta tức giận lên gầm một tiếng.

"Còn không mau ra đây"

Thứ trong kiếm đài bỗng nhiên run rẩy, bản thân như muốn tự động bay ra nhưng không lâu sau đã bình tĩnh trở lại.

Thân ảnh già nua ngồi trong lòng đất thở ra một hơi.

"Cũng may mà hán không bức ra được, dù sao nó cũng là kiếm hồn của ta, tuy đang suy yếu nhưng không phải là thứ người có thể cầm tới ta a."

Kinh Thiên nhiều lần ra lệnh cho vật đó bay ra nhưng nó vẫn không nhúc nhích gì, hán ta then quá hóa giận mà ra lệnh cho Diệt Tuyệt truyền vào một tia kiếm khí. Kiếm khí màu ám kim phóng ra tiến nhập vào cự kiếm đó, nó dò tìm một hồi thì phát hiện trong cự kiếm có một thanh kiếm mờ ảo đang ẩn ở trong.

Tia kiếm khí ám kim liên tục oanh kích vào nó, làm cho nó chịu không nổi mà phóng ra ngoài.

Thân ảnh già nua kia thì lại trợn mắt mà chửi.

"Con mẹ nó, vậy mà hán cũng bức ra được kiếm hồn của ta, cái đồ trời đánh thánh đâm này, ta không tha cho người"

Mặc dù ông ta nói thế nhưng lại không có cách nào phóng lên tìm Kinh Thiên giáo huấn một phen.

Khi kiếm hồn vừa xuất ra thì Kinh Thiên nhìn nó mỉm cười. Ánh mắt hán lóe lên sự tham lam khó tả. Khi kiếm hồn chuẩn bị bỏ chạy thì Kinh Thiên vung tay lên chụp tới, một lực hút mạnh mẽ liền kéo thanh kiếm hồn kia vào tay Kinh Thiên không cho nó chạy thoát.

Kinh Thiên cầm kiếm hồn này trên tay rồi nói.

"Còn muốn chạy"

Kiểm hồn nghe tới đây thì phát ra kiếm minh, giống như nó đang ủy khuất không phục vậy.

Ngay lúc đó Diệt Tuyệt không đợi Kinh Thiên điều động thì nó đã tùy ý phát ra kiếm khí đánh thẳng vào kiếm hồn.

Kiểm hồn không dấy dựa nữa mà nằm im trong tay Kinh Thiên. Nó nằm đó một hồi rồi từ từ tiến nhập vào người hán. Ngay lúc đó ở chính giữa đan điền của Kinh Thiên xuất hiện một thanh kiếm nhỏ liên tục xoay tròn ở đó.

Kinh Thiên thấy thế thì vui mừng, nhưng hắn cảm thấy có điều gì không đúng, mặc dù kiếm hồn đã dung nhập vào người hắn nhưng dường như không làm cho bản thân hắn thấy chiến lực tăng lên chỗ nào.

Kinh Thiên không thèm để ý nữa.

"Thời gian còn dài, ta từ từ sẽ nhìn tới người sau"

Thân ảnh già nua kia thì khuôn mặt sầu thảm hơn bao giờ hết.

"Hết rồi, thật hết rồi, kiếm hồn của ta a, vậy mà hắn cũng thu, tên hỗn đản chó chết kia, sau khi ta chữa trị xong cho Thiên Khiển sẽ tìm người tính sổ"

Nói xong ông ta lấy tay vuốt ve thanh kiếm đặt ở trên người, thanh kiếm của ông ta nhìn rất bình thường, không có gì đặc biệt. Như khi vuốt ve nó ánh mắt của ông ta rất hoài niệm và trìu mến, giống như thanh kiếm đó là người thân ruột thịt của ông ta vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Tu Luyện Huyết Thủ Tu La

Kinh Thiên sau khi thu lấy kiếm hồn vào đan điền thì bên ngoài kia mười vị trưởng lão thấy vậy vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Chỉ có lịch đại kiếm chủ của kiếm tông mới biết huyền cơ trong đó mà thôi.

Kiểm Sĩ ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Kinh Thiên.

"Ngay cả kiếm hồn mà tông chủ đời đầu để lại trong cự kiếm kia hắn cũng bức ra, đó chính là kiếm hồn của thần kiếm Thiên Khiển a, Thiên Khiển từ trước tới nay cao ngạo bất khuất chưa chịu phục một ai ngoài tông chủ đời đầu"

Mặc dù Kiếm Sĩ nói vậy cũng không đúng lắm, Thiên Khiển mặc dù cao ngạo bất khuất nhưng không biết vì nguyên do gì mà ngay cả kiếm hồn và bản thể của nó đã bị đã thương.

Kiểm chủ đời đầu là Kiếm Thần dùng hết mọi cách nhưng vẫn chưa thể nào khôi phục lại bản thể của nó, ông chỉ đành giấu kiếm hồn vào thanh cự kiếm kia, đặt ra điều luật cho các đời tông chủ phải thu thập những thanh tuyệt thế bảo kiếm về đây, dùng kiếm ý dồi dào cho kiếm hồn, còn bản thân ông sẽ tự chữa trị cho Thiên Khiển.

Nhưng trăm triệu lần Kiếm Thần cũng không đoán ra được ngày hôm nay cái tên khốn kiếp trời đánh vạn lần lại có thể bức cho kiếm hồn của Thiên Khiển khuất phục. Một phần nguyên do cũng vì kiếm hồn này chưa hoàn toàn hồi phục trạng thái đỉnh phong nên chính đành ngâm ngùi cay đắng nghe theo lệnh Kinh Thiên.

Cũng phải trách vì số của Kiếm Thần quá xui mà thôi, từ đầu Kinh Thiên khi tiến nhập kiếm đài chỉ muốn hấp thu huyết khí và sát khí ở đây để dung hòa toàn bộ được lực của Tu La Quả để luyện thành công sát chiêu Huyết Thủ Tu La, nhưng không ngờ kiếm ý nồng đậm ở đây đã làm cho hắn thích thú.

Và cơ duyên xảo hợp hắn ta lại thành công tiến nhập vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất đại viên mãn, sinh ra cảm ứng nhạy bén mới biết được trong thanh cự kiếm kia lại ẩn dấu kiếm hồn ở đó, công với thân phận kiếm trung đế vương và sự cường hãn của Diệt Tuyệt làm cho nó không thể nào kháng cự.

Tất cả sự trùng hợp này cùng lúc tụ hội lại với nhau làm ra sự xui xẻo của Kiếm Thần mà thôi, nhưng ông ta cũng không lo lắng là mấy, dù cho kiếm hồn có đi theo Kinh Thiên thì nó cũng sẽ không hòa hợp với hắn.

Kiểm Thần và thần kiếm Thiên Khiển đã ở chung với nhau biết bao nhiêu lâu, ông dùng tình cảm cả đời để hòa hợp với nó nên đã sinh ra mối liên kết chặt chẽ, ông dám khẳng định rằng ngoài ông ra không ai thích với được với kiếm hồn của Thiên Khiển.

Nhưng trời thích trêu người, ông ta không ngờ rằng lần này kiếm hồn của Thiên Khiển ra đi là mãi mãi, không có cơ hội quay về với ông nữa, kiếm trung đế vương tương lai cường đại ra sao thì không thể nói hết được, chỉ cần Kinh Thiên còn sống thì con đường sau này của hắn vô hạn lượng, không chừng vượt qua cả Kiếm Thần.

Lúc này Kiếm Thần ở trong lòng đất dưới Kiếm Đài đã lấy lại bình tĩnh, ánh mắt ông kiên định nhìn lên.

"Không sao cả, cho dù tên khốn kiếp này có lấy đi kiếm hồn ta vẫn tin chắc có thể lấy nó trở về với ta"

Vừa nói xong ông lại bất giác đưa tay lên vuốt nhẹ Thiên Khiển một cái.

"Ngày người hồi phục cũng là ngày Kiếm tông ta hưng thịnh trở lại, đang tiếc thay kiếm tông ngày càng xuống dốc, thật làm mất mặt ta mà"

Kinh Thiên sau khi thu lấy kiếm hồn thì không đành chỉ lại mà lại tiếp tục ngồi đả tọa ở ngay trung tâm Kiếm Đài, lần này hắn muốn chân chân chính chính luyện thành sát kỹ Huyết Thủ Tu La, một khi hắn thành công thì chiến lực bản thân tăng lên đáng kể.

Sát kỹ Huyết Thủ Tu La cũng giống như sát kỹ Diêm Vương Ấn của Nhu Thủy vậy, cả hai sát kỹ này đều không thể nào phân ra cấp bậc, điều bất đồng duy nhất chính là Diêm Vương Ấn có thể truyền thừa lại toàn bộ uy lực của đời trước cho đời sau, rồi đời sau lại làm lớn mạnh nó lên và cứ thế truyền thừa xuống.

Nhưng sát kỹ Huyết Thủ Tu La lại không thể nào làm như thế, nó dựa vào giết chóc để hấp thu sát khí và huyết khí mà đại thành. Sát khí của mỗi một người sẽ khác nhau nên khi luyện Huyết Thủ Tu La uy lực cũng khác nhau. Còn về Diêm Vương Ấn càng thôn phệ linh hồn càng nhiều thì uy lực càng mạnh, nhưng thôn phệ linh hồn là bổ sung hẳn cho Diêm Vương Ấn chứ không liên quan gì đến người luyện.

Có thể nói sát kỹ Diêm Vương Ấn là người trước làm người sau nhờ, còn về Huyết Thủ Tu La phải dựa vào bản thân mà thôi, nên từ trước tới nay vẫn chưa có ai thật sự chứng kiến qua thời khắc mạnh nhất của Huyết Thủ Tu La, đó chính là cảnh giới Vô Cực, phải là đại ma đầu giết người nhiều tới cỡ nào mới chân chính đại thành cảnh giới này, thật sự không ai biết được.

Cho dù đại ma đầu khủng khiếp nhất trong lịch sử Phá Thiên thế giới là Lang Thiếu Quân bắt quá hẳn chỉ đồ sát hơn ba bốn vạn người mà thôi, vậy mà chỉ đạt tới cảnh giới Thiên Thủ, có thể nói sát kỹ Huyết Thủ Tu La phải giết số người khổng lồ tới mức nào mới có thể đạt tới cảnh giới cuối cùng. Chắc chỉ có thể đồ sát cả vô số người mới có thể mà thôi.

Kinh Thiên đã tỉnh tâm tiến vào trạng thái minh tướng, hắn bắt đầu dùng thiên lực thôi phát được lực của Tu La quả, được lực bắt đầu lan ra khắp toàn thân của hắn nhưng vẫn không có dấu hiệu hòa tan.

Kinh Thiên lại vận dùng Thôn Thiên Quyết tiểu thành của mình thôn phệ đám sát khí và huyết khí ở đây.

Có thể nói sát khí và huyết khí ở Kiếm Đài rất khổng lồ và nồng đậm, nếu như dùng cách thông thường thì tốn thời gian mấy tuần là ít, nhưng hắn lại không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy, nên quyết định một mực dùng Thôn Thiên Quyết.

Ngay lúc Kinh Thiên vận dụng Thôn Thiên Quyết thì sát khí và huyết khí bắt đầu tạo thành cuồng phong điên cuồng gào thét hướng về hắn mà bay tới.

Khi đám khí màu huyết và màu đen đỏ tiến nhập vào người Kinh Thiên thì cũng thoáng làm cho hắn rung rẩy, một cảm giác thích thú giết chóc bỗng dưng xộc thẳng lên não của hắn.

Từng hình ảnh khi bị đám người Tung gia đuổi giết ở bờ Bích Thủy Giang hiện lên trong đầu hắn, từng hình ảnh những bằng hữu của hắn bị Tung Cuồng Đồ đánh cho gần chết, từng hình ảnh mà đám Hãn gia Hứa gia gây bất lợi cho Nhu Thủy cũng bỗng hiện lên.

Lúc này trong lòng Kinh Thiên bốc lên một cỗ hận thù không thể nào tả được, quanh quẩn trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ là giết chết hết đám người đó, không chừa một ai, nếu không phải Nhu Thủy trả giá lớn phá bỏ phong ấn thì hắn không có cơ hội ngồi ở đây.

Nếu Ảnh Tử, Hình Phong, Xuân Lan và Ứng Vạn Lý không dốc hết sức đem hắn đột phá ra ngoài thì hắn đã chết từ lâu. Không biết từ lúc nào mà bản thân Kinh Thiên đã tự ti nghĩ rằng chính hắn là gánh nặng của mọi người.

Nhu Thủy, Ảnh Tử, Hình Phong không xem thường tu vi yếu kém của hắn, mời hắn gia nhập vào đội ngũ, xem hắn như thân huynh đệ trong nhà, vậy mà hết lần này tới lần khác từng bằng hữu thân thích của mình lại bị vây trong vòng nguy hiểm do chính bản thân hắn tạo ra.

Một cảm giác vô lực, yếu đuối, tự trách điên cuồng day xéo nội tâm của Kinh Thiên, mặc dù bên ngoài hắn vẫn tươi cười với bọn họ nhưng khi nhìn thấy mọi việc xảy ra mà bọn họ vẫn không oán trách một lời làm cho thâm tâm hắn khó chịu hơn hết thấy.

Từng luồng suy nghĩ cứ liên tục hiện ra trong đầu Kinh Thiên, làm cho hắn điên cuồng gào thét.

A a a a!

"Ta cần lực lượng, ta muốn có sức mạnh bảo vệ bản thân và bằng hữu, ta không phải gánh nặng, ta không thể liên lụy cho bất cứ ai, ta còn phải trở về với người thân đang chờ đợi ta, ai cản ta ta giết người đó"

Vù vù vù vù!

Sau tiếng hét kinh thiên động địa đó thì sát khí và huyết khí nơi đây lại đổ dồn về phía Kinh Thiên nhanh hơn và cuồng bạo hơn, vô tình chúng đã hình thành một cái lồng xoáy màu đỏ đen bao bọc cả người Kinh Thiên lại.

Những người ở ngoài thấy tình trạng của Kinh Thiên như thế thì liền thất sắc, sự điên cuồng và cố chấp đó thật sự không có lời nào để diễn tả. Chỉ có Ảnh Tử, Nhu Thủy và Hình Phong buồn bã thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Thất Bại?

Ảnh Tử, Hình Phong và Nhu Thủy nghe được tiếng gào thét kia của Kinh Thiên thì họ đã hiểu tại sao tên huynh đệ này của mình phải bất chấp tất cả luyện một sát kỹ đầy huyết tinh và ma đạo như thế.

Nhu Thủy dùng ánh mắt đầy trù miến nhìn vào lốc xoáy màu đỏ đen kia rồi thương cảm nói.

"Thật không ngờ sau chuyện lần đó hấn vẫn còn để trong lòng, ta thật sự hiểu sai con người của hấn rồi!"

Ảnh Tử gật đầu rồi nói.

"Đúng vậy, sau lần đó vẫn thấy hấn tươi cười ta cứ nghĩ mọi chuyện đã qua, sau cơn mưa trời lại sáng, nhưng không ngờ hấn lại chấp nhất như thế"

Hình Phong cũng nhìn vào vòng xoáy ở giữa Kiếm Đài, rồi quay sang nhìn Ảnh Tử nói.

"Chúng ta đã kết nghĩa anh em, Kinh Thiên vì chúng ta mà không tiếc hết thân nhập vào ma đạo, nhưng hai người bọn ta lại xem như không có việc gì, vẫn vui vẻ cười đùa, vẫn không chuyên tâm tập luyện, luôn hải lỏng với tình cảnh hiện tại, giờ ta đã hiểu vì có gì ta không thể bằng đại ca của mình lần tu vi và danh vọng"

Ảnh Tử nghe Hình Phong nói thế bất chợt lòng hấn cũng trầm xuống.

"Xem như ta và ngươi sống uống phí mấy năm trời rồi, chỉ toàn lo vui chơi, dựa vào danh tiếng gia tộc mà không thêm chuyên tâm, thật sự sai rồi!"

Khi nói xong thì Ảnh Tử và Hình Phong nhìn vào lốc xoáy ở giữa Kiếm Đài với ánh mắt kiên định. Bọn họ thề rằng về sau sẽ không để tình huống này xảy ra nữa, đã là huynh đệ kết nghĩa với nhau ngươi giao ra một chúng ta phải giao ra mười.

Nhu Thủy nhìn thấy ánh mắt kiên định và quyết tâm của Ảnh Tử và Hình Phong thì nàng khẽ cười, bao lâu này nàng như đại tỷ của hai tên này, chăm sóc cho bọn chúng, đốc thúc bọn chúng tu luyện, bảo vệ hai tên này mọi lúc mọi nơi, nhưng trăm triệu lần nàng không ngờ được dưới đôi cánh bảo vệ của nàng chỉ làm cho hai con dã thú này mất đi hùng uy và răng nanh sắc bén.

Có thể nói sự xuất hiện của Kinh Thiên đã thúc đẩy được ý chí và quyết tâm của Ảnh Tử cùng với Hình Phong, nàng cảm thấy mình đã chỉ dẫn hai tên này sai cách rồi.

Nam nhi đúng là nam nhi, chỉ khi nào ngươi chui rên dưới sự gió tanh mưa máu mới chính thức thành tài, dưới sự che chở của nàng chỉ làm hai tên này thật lùi và dựa dẫm mà thôi.

Đoạn Không nãy giờ đứng một bên nghe hết mọi việc cũng cảm thấy một luồng máu nóng dâng trào.

"Đúng a, huynh đệ là phải thế, ngươi giao ra một ta giao ra mười. Đại ca, nhị ca, tam ca, ta cũng phải cố gắng để không làm vướng chân các ngươi!"

Kiếm Sĩ và mấy người của Kiếm tông cũng đang lẳng lặng nhìn vào phía trung tâm Kiếm Đài kia. Bọn họ không ngờ được lại có tên điên cuồng tới nỗi dám hấp thu hết đám huyết khí và sát khí ở đó, nếu không cẩn thận sẽ bị tâm ma thôn phệ mà lâm vào con đường ma đạo.

Bọn họ cũng không biết mình có nên ngăn cản Kinh Thiên lại hay không, nếu như sau này hấn thật sự nhập ma thì không ổn. Với thiên phú và sự kinh diễm của hấn một khi nhập ma sẽ là ma đầu đáng sợ tới nhường nào, so ra chỉ kém với Lang Thiểu Quân một nghìn vạn năm trước mà thôi.

Ngay lúc mọi người đang có nhiều luồng suy nghĩ khác nhau, thì dưới động phủ trong lòng Bích Thủy Giang, Lang Thiểu Quân đang suy nghĩ gì đó.

"Không ngờ đệ tử này của ta lại lựa chọn phương thức bá đạo như thế để luyện Huyết Thủ Tu La, mong rằng hấn không đi vào vết xe đổ của ta ngày trước, một đời ma đầu thật không dễ làm a"

Kinh Thiên vẫn không có tâm tư mà để ý chuyện khác, hấn lúc này đang cắn răng chịu đựng để cho tinh thần tỉnh táo, chỉ cần ý thức hấn mất đi thì từ nay về sau sẽ không còn người gọi là Kinh Thiên nữa, mà chỉ có ma đầu giết người không ghê tay, hằng ngày tắm trong mưa máu của sự chém giết mà thôi.

Hấn trăm vạn lần không muốn như thế, hấn muốn có thực lực của bản thân mình, hấn muốn con người của hấn vẫn không biến chất. Nếu hấn mất đi bản tính thì sức mạnh của bản thân chỉ đem lại tai ương cho huynh đệ mà thôi.

Nhưng hấn không ngờ được khi đám sát khí và huyết khí này dung nhập vào thể nội, hòa tan với được lực của Tu La Quả lại tạo nên ma tính cường đại tới như thế. Không ngờ Long ca nhiều lần thức tỉnh hấn thì hấn đã mất đi ý thức lâm vào ma đạo rồi. Nhiều khi hấn sắp trở nên điên cuồng thì Long ca lại bắn thẳng một tia lôi điện vào não hấn, làm cho hấn thanh tỉnh trở lại.

Nhưng những sự việc này lập đi lập lại làm cho não của Kinh Thiên như muốn nổ tung, ma niệm chiếm cứ rồi long ca lại làm cho hấn thanh tỉnh, hấn không biết hiện giờ có thể chịu đựng được bao lâu.

Theo thời gian từ từ trôi qua, đám huyết khí và sát khí ở đây đã tụ tập lại nhanh gấp mấy lần bình thường, lốc xoáy rất nhỏ khi trước giờ đã trở thành một con Long Quyển Phong mạnh mẽ cuồng bạo xoay quanh người Kinh Thiên.

Kinh Thiên ngồi trong mắt bão liên tục chịu đựng sự thống khổ và dày vò của ma tính. Cùng lúc đó thì trong não hắn lại tự động thôi diễn ra chiêu thức Huyết Thủ Tu La. Giống như chiêu thức này sẽ tự động kích hoạt khi có đủ lượng sát khí và huyết khí vậy. Những bóng người thì triển ra chiêu thức của Huyết Thủ Tu La không ngừng hiện lên trong đầu hắn, dần dần Kinh Thiên cũng bắt giác đưa tay lên mà làm theo.

Thời gian rất nhanh đã trôi qua một ngày, những người bên ngoài vẫn đứng im ở đó không rời đi, bọn họ muốn biết Kinh Thiên đang tu luyện thứ gì mà dẫn động tới động tĩnh lớn như thế.

Còn trong mắt của Kiếm Sĩ thì hàn quang chợt lóe lên.

"Nếu như người thật sự bị ma tính thôn phệ mà trở thành ma đầu thì ta tiên hạ thủ vi cường, bóp chết người từ trong trứng, không để người gây họa cho nhân gian"

Không ai để ý được biểu hiện kỳ quái của Kiếm Sĩ. Ngay cả đám người Ảnh Tử, Hình Phong, Nhu Thủy và Đoạn Không chỉ đành đứng đó mà cầu nguyện, họ không muốn thấy được khi thân ảnh kia bước ra từ con lốc xoáy đó lại là một ma đầu mà họ xa lạ.

Thời gian liên tiếp trôi qua thêm hai ngày, hai ngày này động tĩnh của Kinh Thiên vẫn bình thường như trước, lốc xoáy hai màu đỏ đen đó vẫn cấp tốc xoay quanh người hắn.

Bang, bang, bang!

Đột nhiên phía trung tâm lốc xoáy phát ra từng thanh âm như không khí bị nổ tung vậy.

Kiếm Sĩ nghe được thì thoáng hoài nghi.

"Đây là tiếng phách không, hắn đang luyện chiêu thức gì ở bên trong lốc xoáy kia"

Từng tiếng động bang bang, lại phát ra liên tục không ngừng, theo thời gian trôi qua thì động tĩnh bắt đầu lớn dần lên, những tiếng động phách không đó cũng tăng dần theo từng lần phát ra.

Lốc xoáy đang xoay tròn xung quanh người của Kinh Thiên cũng bị chấn động liên tục mà vận vẹo lại, nhưng nó vẫn một mực không bị đánh tan đi.

Những tiếng động lớn phát ra từ trong con lốc xoáy kia vẫn tiếp tục hết nửa ngày, sau đó tiếng động bắt đầu nhỏ dần đi rồi im hẳn.

Lốc xoáy cũng đã thu nhỏ trở lại từ từ bị Kinh Thiên hấp thu hết, thân ảnh của hắn hiện ra trước mặt mọi người.

Khi bọn họ nhìn vào Kinh Thiên thì cảm thấy lạnh buốt cả người, mái tóc của hắn đã xòa ra tung bay phấp phới, mái tóc đó không còn màu đen nữa mà nó biến thành màu máu trông rất đáng sợ. Kinh Thiên mở mắt ra, từ mắt của hắn bắn ra hai đạo quang mang huyết sắc, nhìn vào giống như một ma đầu khát máu vậy.

Khi Kiếm Sĩ thấy tình hình của Kinh Thiên như vậy thì ông chuẩn bị động thuật xông vào Kiếm Đài giết chết Kinh Thiên trừ hậu hoạn, nhưng ông vẫn còn một chút do dự, dù sao hắn là người đã cứu mạng con gái mình, nếu mình làm vậy thì sẽ đánh mất toàn bộ thanh danh, với lại đám bạn của hắn ở đây đều đến từ gia tộc cự phách một phương, nếu bọn chúng vì trả thù mà liên hợp lại tấn công Kiếm tông thì không ổn tí nào.

Nhưng trong lúc Kiếm Sĩ đang do dự thì Kinh Thiên lại phát ra một tiếng thét dài làm chấn động cả không khí.

Kinh Thiên hét xong thì phun ra một ngụm máu.

"Tại sao, tại sao vẫn không thành công, ta còn sái sót ở chỗ nào"

Hiện nay đầu óc của Kinh Thiên đã điên cuồng, hắn không biết lý do ở đâu mà vẫn không luyện được Huyết Thủ Tu La, hắn không hiểu được mình đã bỏ qua chỗ quan trọng nào.

Ngay lúc tâm tình Kinh Thiên không ổn thì khóa hắc châu trên ngực hắn dường như cảm nhận được, nó tỏa ra một luồng hắc khí dày đặc rồi từ từ bao bọc toàn thân hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Huyết Thủ Tu La Tiểu Thành

Khi hắc khí tỏa ra bao phủ Kinh Thiên lại thì mọi người bên ngoài cảm giác được một cỗ sát khí lạnh buốt kinh người, lông tóc ai nấy cũng muốn dựng đứng cả lên, da gà thì nổi lên khắp người.

Kiểm Si thấy vậy cũng ngưng trọng hẳn lại.

"Tại sao sát khí này lại nồng đến thế, tên này còn quá trẻ nên không thể nào có được sát khí như vậy được, phải giết bao người thì sát khí mới tích tụ lại được như vậy"

Ngay cả lão già Kiểm Thần đang ngồi phía dưới Kiểm Đài cũng chột giật mình mà nhìn lên.

"Tên này đang làm gì mà sát khí tỏa ra dày đặc và khủng bố đến vậy."

Sau khi Kinh Thiên bị sát khí dày đặc từ hắc châu bao phủ thì tinh thần hắn đã yên tĩnh trở lại, không còn điên cuồng như trước nữa.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua dần dần, hắc khí xung quanh Kinh Thiên vẫn không có dấu hiệu tán đi.

Ngay lúc đó một tiếng nổ phát ra, hắc khí bị đánh tan biến đi mất, Kinh Thiên hét dài một tiếng rồi tung ra một chưởng.

Một chưởng vừa ra phong lôi gào thét, toàn bộ Kiểm Đài bị chấn động, một cự chưởng huyết sắc điên cuồng phóng về phía trên đập vào tấm màng kết giới do mười vị trưởng lão tạo ra.

Àm!

Khi cự chưởng huyết sắc đó đập vào tấm màng kết giới thì gây ra chấn động thật lớn, làm kết giới xuất hiện nhiều vết nứt rồi từ từ tan vỡ.

Mười vị trưởng lão cũng bị dư chấn làm cho sắc mặt tái nhợt, bọn họ ngạc nhiên nhìn về phía Kinh Thiên.

Ai nấy nhìn về phía hắn cũng đều tròn mắt không tin được, phía sau Kinh Thiên bắt đầu xuất hiện một hư ảnh của Thiên Thủ Tu La, khuôn mặt của hư ảnh này thập phần dữ tợn, bốn cái răng nanh dài và ngấp trong máu.

Kiểm Si thấy hư ảnh đó thì ông cũng thoáng thất thần.

"Chẳng lẽ hắn là ma thần trời sinh hay sao"

Kiểm Si cắn răng mà ra quyết định, một thanh kiếm liên xuất hiện trên tay ông ta, Kiểm Si không chần chừ nữa mà phóng về phía Kiểm Đài.

Khi hư ảnh sao lưng Kinh Thiên ngày càng hóa thật thì một đạo ngọc bài màu trắng tinh khiết có khắc chữ Văn xuất hiện, nó lơ lửng trước mặt Kinh Thiên một hồi rồi từ từ hóa thành những luồng ánh sáng màu trắng dung nhập vào người của hắn.

Nhu Thủy thấy lệnh bài đó thì nhận ra đó là miếng lệnh bài mà nàng đưa cho Kinh Thiên trước khi hắn rời đi tìm kiếm bảo vật.

Đây chính là lệnh bài làm từ Tịnh Hồn Ngọc của Nhu Thủy, có thể nói miếng lệnh bài này làm từ Tịnh Hồn Ngọc tinh khiết nhất từ trước tới giờ, nên khả năng tịnh hóa linh hồn của nó cũng cao cấp nhất không gì sánh bằng.

Nó dường như cảm nhận được hơi thở huyết tinh và tràn ngập sát khí của Kinh Thiên nên đã phóng ra, dung nhập vào người của hắn.

Lúc này hư ảnh Thiên Thủ Tu La phía sau Kinh Thiên bắt đầu có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một nửa bên trái của nó dần dần bị một màu trắng tinh khiết nhất bao phủ, khuôn mặt dữ tợn của Tu La cũng biến thành khuôn mặt đầy thánh khiết và nhẹ nhàng của Thiên Thủ Quan Âm.

Một màn này làm cho mọi người đều chấn động, họ không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng hư ảnh phía sau của Kinh Thiên làm cho họ cảm giác không tầm thường tí nào.

Kiểm Si thấy hư ảnh đang thay đổi thì hắn cũng không tiếp tục tiến lên nữa, mà đứng ở đó quan sát.

Hư ảnh phía sau Kinh Thiên tỏa ra ánh sáng hai màu, bên phải của nó thì tràn đầy huyết sắc và hình dáng dữ tợn của Thiên Thủ Tu La, bên trái của nó thì tràn đầy bạch quang nhẹ nhàng thanh khiết của Thiên Thủ Quan Âm.

Cùng lúc đó thì Lang Thiêu Quân đang bị phong ấn ở trong Bích Thủy động cũng ô lên.

"Không ngờ Huyết Thủ Tu La lại phát sinh dị biến"

Một hồi sau thì ánh sáng hai màu đã tỏa ra khắp nơi bao trùm khắp vùng trời của Kiếm Tông.

Trong hoàng cung của Thuận Thiên Đế Quốc, ở một gian mật thất âm u có một thân ảnh già nua đang ngồi, người này lưng còng tóc bạc, trên mặt chứa đầy vẻ tang thương của năm tháng, sinh cơ của hắn cũng âm ỉ.

Người này cảm ứng được chuyện gì đó không ổn thì hần liền dùng tay tạo ra những thủ ấn kỳ lạ. Một hồi sau có một mặt quỷ từ sau lưng hần thò đầu ra khỏi hư không, mặt quỷ này hút đi một tia linh hồn của ông ta, làm cho sinh cơ của lão già này không còn lại bao nhiêu.

Ông ta phun ra một ngụm máu, tóc tai thì bù xù, một hồi thì tự nói.

"Tại sao lại thế này, ta bói được nhân tộc sẽ xảy ra một trận họa kiếp chưa từng có, thầy chất thành núi, thiên hôn địa ám, huyết sắc bao phủ bầu trời. Chuyện này thật quá trọng đại, phải lập tức báo lại cho hoàng thượng biết"

Cùng lúc đó những lão quái vật của nhân tộc cũng bất giác mà nhìn lên trời. Trong lòng họ có một linh cảm không yên, dường như sắp có đại sự phát sinh.

Về phần Kinh Thiên thì lúc này hư ảnh đằng sau lưng hần đã dần dần biến mất, màu huyết sắc trên bầu trời cũng từ từ tàn đi.

Khi mọi việc đã trở lại bình thường thì Kinh Thiên mới từ từ mở mắt dậy, Kiếm Si thì đang hồi hộp nhìn hần, không biết tên này có trở thành đại ma đầu hay không.

Đồng dạng thì Nhu Thủy, Ảnh Tử, Hình Phong và Đoạn Không cũng nín thở chờ đợi.

Kinh Thiên đã luyện thành Huyết Thủ Tu La nên hần kích động là lên.

"Ha ha ha, ta cuối cùng cũng tu luyện thành công"

Đám người Nhu Thủy thấy Kinh Thiên kích động là lên như thế thì bọn họ cũng thở ra một hơi. May mắn mà tên này chưa lâm vào ma đạo.

Kiểm Si cũng thả lỏng được phần nào, ông không muốn chính tay giết chết ân nhân đã cứu mạng con mình, với lại còn gây ra rắc rối cho Kiếm Tông nữa.

Kinh Thiên nhanh chóng ổn định lại tinh thần, hần liền nhanh chóng ly khai khỏi Kiếm Đài.

Ngay lúc chuẩn bị ra thoát ly Kiếm Đài thì hần bất chợt vung tay một cái, một thanh kiếm đã bay vào tay Kinh Thiên, thanh kiếm này thân có của toàn một màu đen sáng bóng, còn có những đường hoa văn màu đỏ trông rất thần bí.

Kinh Thiên nhìn nó một hồi thì hài lòng gật đầu.

"Trong đám kiếm kia ta thấy ngươi là vừa mắt nhất, sau này ngươi sẽ đi theo ta"

Kiểm Si và mấy vị trưởng lão thấy thanh kiếm này thì sắc mặt đều ngưng trọng.

"Đây không phải là Ma Ngục Kiếm hay sao"

Ma Ngục Kiếm chính là thanh kiếm của kiếm chủ đời hai, thanh kiếm này đã thu lấy vô số linh hồn của những ma đầu trên thế giới, nếu sử dụng không đúng cách mà thả ra những ma đầu đó thì sẽ gây ra một hồi đại họa.

Kinh Thiên cầm thanh kiếm này bước đi về chỗ của Kiếm Si.

"Đa tạ tông chủ đã thành toàn cho vãn bối tiến vào Kiếm Đài"

Kiểm Si nhìn hần rồi nói.

"Không có gì, coi như ta báo đáp ân tình của ngươi đi, nhưng về phần thanh kiếm này..."

Kinh Thiên đưa thanh kiếm này lên nhìn xong rồi hỏi.

"Thanh kiếm này có gì bất thường chẳng"

Kiểm Si giải thích cho hần.

"Đây là Ma Ngục Kiếm, nó phong ấn rất nhiều ma đầu trong đó, nếu ngươi sử dụng thì sau này hãy cẩn thận"

Kinh Thiên khẽ cười rồi nghĩ thầm: "Đã vào tay của ta thì phải nghe lời mà thôi"

Đúng lúc nó thì đám người Nhu Thủy liền chạy tới xem hần có bị gì hay không.

Ảnh Tử nắm vai của Kinh Thiên nhìn qua nhìn lại với ánh mắt hoài nghi.

"Ngươi có còn là tam đệ của ta không thể"

Kinh Thiên cười với hần rồi đáp lời.

"Đệ đây chứ còn ai".

Nghe được lời này thì bọn họ đã yên tâm rồi. Hình Phong nhớ lại hình ảnh mấy ngày qua của Kinh Thiên thì bất giác tò mò hỏi.

"Tam đệ, mấy ngày nay đệ luyện chiêu thức gì mà gây ra động tĩnh lớn thế"

Kinh Thiên không lập tức trả lời mà chỉ nói với hắn rồi khỏi đây rồi nói sau.

Kinh Thiên ngay sau thì lễ với Kiếm Sĩ rồi nói.

"Cũng đã tới lúc phải rời khỏi đây rồi, đa tạ tông chủ đã chiếu cố mấy ngày qua"

Vừa nói xong thì Kinh Thiên cũng nhìn qua chỗ của Kiếm Khả Tĩnh, nhưng nàng không thềm nói lời nào mà chỉ lặng im nhìn hắn.

Kiếm Sĩ kêu người tới chuẩn bị dẫn Kinh Thiên đi tới truyền tông môn đưa hắn quay lại Kiếm Sơn thì một thân ảnh đã bay ra, người này chính là một trong ba người đã đứng từ xa quan sát Kinh Thiên mấy ngày nay.

"Khoan đã, ta muốn khiêu chiến với ngươi"

Kinh Thiên vừa nghe xong thì làm ra khuôn mặt khó hiểu, ta vừa tới đây chưa lâu thì đã có người tới khiêu chiến rồi.

Đám đệ tử Kiếm Tông ở dưới thấy tên này khiêu chiến Kinh Thiên thì đều phấn kích và tò mò tập trung lại xem.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Chiến Bạch Lạc

Kinh Thiên nhìn vào tên thanh niên đó thì hỏi.

"Ngươi là..."

Tên đó nghe vậy thì liền bước lên giới thiệu.

"Ta là Bạch Lạc đệ tử hạch tâm bài danh thứ bảy của Kiếm Tông, ta muốn khiêu chiến với ngươi"

Kiếm Khả Tĩnh thấy tên này đứng ra gây rối thì khuôn mặt giận dữ, người ta dù sao cũng là khách của Kiếm Tông, còn có ân cứu mạng với nàng, vậy mà tên này lại không nể mặt bước ra khiêu chiến, chẳng khác nào không để nàng trong mắt.

"Thất sư đệ, ngươi không được bất kính như vậy"

Tên Bạch Lạc này nghe Kiếm Khả Tĩnh nói thế thì sắc mặt chỉ thoáng do dự, nhưng hắn lại kiên quyết không buông.

"Lục sư tỷ, lần này đệ không thể nghe theo lời tỷ được, đệ rất muốn biết vì cớ gì mà tất cả những thanh tuyệt kiếm kia đều chọn hắn"

Kiếm Khả Tĩnh đang muốn phát cơn giận thì Kiếm Sĩ đã can nài lại, hắn lắc đầu ra hiệu cứ đứng xem, dù sao ông ta cũng muốn dò xét thử kiếm đạo của tên Kinh Thiên này ra sao.

Mặc dù Bạch Lạc là đệ tử nhỏ nhất của ông nhưng thiên phú rất không tồi, có thể tính vào top ba người đứng đầu, chỉ do là hắn tuổi còn nhỏ, tu luyện không lâu nên yếu nhất trong bảy người đệ tử của ông mà thôi.

Với lại không lâu trước đây hắn đã lấy được một thanh Bạch Lăng Kiếm từ trong Kiếm Đài nên ông muốn nhờ cơ hội này mà cho hắn thí luyện tăng thêm kinh nghiệm.

Đám người Nhu Thủy nhìn sang tên Bạch Lạc này thì thấy hắn tu vi không tồi tí nào, mặc dù mới mười lăm tuổi mà đã tu luyện tới tam phẩm sơ kỳ đỉnh phong rồi, trong khi đó thì Kinh Thiên chỉ mới bước vào tam phẩm cấp 21 mà thôi.

Ảnh Tử thấy thế thì đứng ra chỉ vào tên Bạch Lạc rồi nói.

"Ngươi hơn tam đệ ta tới hai cấp mà còn mặt dày bước ra tỉ thí, có giỏi thì chơi với ta đây này"

Ảnh Tử vừa nói xong thì có hai người đi tới từ đằng sau của Bạch Lạc, hai người này lúc trước cũng đứng kế bên hắn quan sát Kinh Thiên.

"Vậy cũng được, hay là để ta chơi với ngươi nhé, ta tên Hàn Xuyên"

Kiểm Khả Tình thấy tên này bước ra thì sắc mặt cũng khó coi, dù sao tên Hàn Xuyên này tu vi cũng đạt tới tam phẩm đỉnh phong rồi, chỉ còn kém nửa bước là tiến vào tứ phẩm, tên Ảnh Tử kia làm sao đánh lại, nếu làm họ mất mặt ở đây thì thiên hạ sẽ coi Kiểm Tông ý thế hiếp người.

"Tứ sư huynh, ngay cả huynh của cũng vậy nữa"

Hàn Xuyên nhìn Kiểm Khả Tình cười rồi trả lời.

"Lục sư muội yên tâm, chỉ là luận bàn mà thôi, không nguy hiểm tới tính mạng họ đâu"

Ảnh Tử nghe Hàn Xuyên nói thế thì gân xanh nổi đầy trán, khuôn mặt tức giận. Hắn ta nói như thế chẳng khác nào là xem thường Ảnh Tử, ý của ngươi là ta chưa đánh đã nắm chắc thất bại, Ảnh Tử đang muốn bạo phát thì Kinh Thiên đưa tay ngăn cản.

"Nếu Bạch Lạc ngươi muốn luận bàn với ta cũng được, ta chỉ ra ba chiêu nếu ngươi đỡ được thì coi như ta thua, đồng ý không?"

Bạch Lạc nghe Kinh Thiên nói thế thì mặt liền trở nên lạnh lẽo.

"Ngông cuồng, để ta xem ngươi dựa vào đâu mà tự tin như thế"

Kinh Thiên thấy vậy thì nói tiếp.

"Được, vậy ta đánh cuộc đi, nếu ta thắng thì ngươi phải quỳ xuống và hét lên ta là con rùa đen còn nếu ta thua thì ta sẽ tặng thanh Ma Ngục Kiếm này cho ngươi"

Bạch Lạc vừa nghe xong thì đã nổi lên sát khí, tên này chả khác nào đang tìm cách sỉ nhục mình.

"Được, đến lúc đó thì ngươi đừng hối hận"

Bạch Lạc cùng Hàn Xuyên liền dẫn đám người Kinh Thiên đi tới Tỉ Thỉ Tràng của Kiểm Tông.

Đám trưởng lão và Kiểm Sĩ cùng với những đệ tử Kiểm Tông kia đều lục đục đi theo để xem náo nhiệt.

Ở giữa Tỉ Thỉ Tràng này thì Kinh Thiên và Bạch Lạc đứng đối diện nhau, Kinh Thiên cầm Ma Ngục Kiếm trên tay còn Bạch Lạc thì cầm Bạch Lăng Kiếm trên tay.

Kinh Thiên nhìn Bạch Lạc rồi nói.

"Tiếp thử một kiếm của ta a"

Kinh Thiên cầm Ma Ngục Kiếm chém ra một đường kiếm khí, Bạch Lạc thấy thế thì cười lạnh hắn cũng đồng dạng chém ra một đường kiếm khí về phía Kinh Thiên.

Cả đám trưởng lão ngồi trên khán đài đều nghị luận với nhau.

"Tên tiểu bối Kinh Thiên này quá kiêu ngạo, Bạch Lạc dù sao cũng là một trong thất kiếm của Kiểm Tông, tu vi lại hơn tên kia tới hai cấp, nói sao thì phần thắng của hắn cũng lớn hơn"

"Ta muốn xem cái tên Kinh Thiên này xấu mặt ra sao"

Kiểm Sĩ ngồi ở vị trí thượng tọa, ánh mắt vẫn thâm trầm nhìn về hướng của Kinh Thiên, ông biết được hắn đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất đại viên mãn, nhưng dù sao Bạch Lạc cũng không yếu, cảnh giới nhân kiếm hợp nhất của hắn cũng đạt được gần bốn thành rồi, với lại tu vi của Bạch Lạc cũng hơn Kinh Thiên, nên phần thắng của Kinh Thiên thật không cao cho lắm.

Mọi người đang nghị luận phía trên thì ở dưới Tỉ Thỉ Tràng thì hai tia kiếm khí đã bay tới oanh kích lẫn nhau.

Nhưng điều bất ngờ đã xảy ra, kiếm khí của Kinh Thiên lại phá nát kiếm khí của Bạch Lạc rồi tiếp tục bay về phía của hắn.

Bạch Lạc thấy vậy thì cũng thoáng ngạc nhiên, nhưng hắn liền tỉnh táo trở lại mà đưa kiếm lên đỡ.

Khi tia kiếm khí của Kinh Thiên chạm tới kiếm của Bạch Lạc thì lại đánh hắn văng ra xa hơn chục mét mới dừng lại. Hai tay của Bạch Lạc của thoáng run rẩy, hắn nhìn Kinh Thiên với ánh mắt khó tin.

"Sao kiếm khí của hắn lại mạnh như vậy được"

Bạch Lạc không ngờ kiếm khí của Kinh Thiên lại cường hãn tới nỗi đánh bật hắn ra xa, dư chấn còn lại cũng làm cho tay hắn tê rần.

Kinh Thiên cười lạnh rồi nhìn Bạch Lạc.

"Coi như không tệ a, tiếp kiếm thứ hai của ta"

Kinh Thiên thu tay về phía sau rồi bắt chọt hướng Bạch Lạc mà đâm tới, một tia kiếm khí nhỏ bằng ngón trỏ đã phóng tới ngực của Bạch Lạc.

Hắn thấy tốc độ của tia kiếm khí kia quá nhanh thì liền thất sắc, nhưng vẫn đưa thanh kiếm lên đỡ ngay trước ngực.

Keng!

Tia kiếm khí của Kinh Thiên vừa chạm vào kiếm của Bạch Lạc thì làm thanh kiếm của hắn cong lại đập thẳng vào ngực, Bạch Lạc cảm thấy ngực mình đau nói thì thò ra một ngụm máu.

Mấy vị trưởng lão và Kiếm Sĩ ngồi trên đài đều không dám tin vào mắt mình.

Hình Phong nhìn thấy vậy thì cười lạnh.

"Tên này mà cũng đòi chơi kiếm với tam đệ, múa rìu qua mắt thợ"

Hình Phong là người đã từng luận bàn với Kinh Thiên nên hắn hiểu rõ kiếm pháp của Kinh Thiên kinh khủng cỡ nào. Khi luận bàn với Kinh Thiên hắn chưa lần nào dám trực tiếp đỡ lại kiếm khí của Kinh Thiên cả.

Sắc mặt của Bạch Lạc dần trở nên khó coi, chỉ mới qua hai chiêu thôi nhưng hắn đã cảm thấy chịu không thấu. Hắn thập phần tin tưởng vào tu vi của bản thân và Bạch Lăng Kiếm nên sẽ không thể nào thua, nhưng sự thật lại làm hắn khó chấp nhận.

Hai đường kiếm kia Kinh Thiên phát ra rất nhẹ nhàng dường như đó chưa phải là toàn bộ sức mạnh của hắn, nếu như hắn phát ra một kích toàn lực thì thế nào.

Kinh Thiên thấy Bạch Lạc đỡ được hai đường kiếm của mình thì sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh, hắn biết được hai đường kiếm đó không thể nào đánh bại Bạch Lạc được, hắn chỉ muốn chơi đùa cùng tên này mà thôi.

"Người đã đỡ được hai kiếm rồi, nếu lần này ngươi còn chống lại được thì coi như ta thua, Ma Ngục kiếm sẽ là của ngươi"

Kinh Thiên dùng hai tay nắm chặt cán của Ma Ngục Kiếm rồi đưa lên cao, hắn bắt đầu phóng thích lam lõi cùng với thiên lực hệ kim dung nhập vào Ma Ngục Kiếm.

Kinh Thiên muốn dùng tới Diệt Kim Kiếm Khí để cho tên Bạch Lạc này ăn quả đắng. Kiếm Tông đã muốn dò xét hắn thì cứ để họ nhìn cho đã a, các người đã không nề mặt thì ta cũng không cần nương tay làm gì.

Nhu Thủy thấy Kinh Thiên chuẩn bị ra đòn thì thoáng nhú mày.

"Kinh Thiên muốn làm lớn chuyện rồi, đây là chiêu kiếm mà hắn đã chém đứt một cánh tay của tên Tung Cuồng Đồ"

Ảnh Tử và Hình Phong nghe xong thì giật mình nhìn qua Nhu Thủy hỏi.

"Có vụ này à, sao chúng ta lại không biết"

Nhu Thủy trả lời.

"Lúc đó hai người bất tỉnh rồi còn biết gì nữa, nếu lúc đó tên Tung Cuồng Đồ không có Hắc Thần Khai Giáp thì không chỉ mất một cánh tay đâu"

Kiểm Sĩ mặc dù đang tập trung theo dõi trận đấu nhưng ông vẫn nghe được lời Nhu Thủy nói. Lúc đầu ông còn có phần không tin, nhưng khi nghe Nhu Thủy nói tới Hắc Thần Khai Giáp thì ông không còn nghi ngờ gì nữa. Phải nói tới tên Tung Cuồng Đồ kia chiêu đặc ý nhất của hắn chính là Hắc Thần Khai Giáp. Ngay cả tên đó còn mất một tay thì Bạch Lạc...

"Tình hình không ổn rồi"

Ngay lúc Kiếm Sĩ đang suy nghĩ thì Kinh Thiên đã tụ lực xong, thiên lực ba động xung quanh thanh kiếm của Kinh Thiên dần trở nên cuồng bạo, hắn không sử dụng toàn bộ sức mạnh nên cũng không hiện hóa ra hư ảnh một thanh kiếm bằng kiếm khí như lúc hắn đánh với Tung Cuồng Đồ nhưng uy lực thì lại không yếu tí nào.

Bạch Lạc nhìn thấy vậy thì thoáng thất sắc, hắn cảm nhận được chiêu thức này của Kinh Thiên không bình thường.

Bạch Lạc cắn răng một cái rồi phóng xuất ra toàn bộ thiên lực trong người, hắn nhận thấy được nếu như không hoàn toàn chống đỡ thì bản thân coi như khó qua khỏi một kiếm này.

Kinh Thiên hét lên rồi chém ra một kiếm, một đường kiếm khí dài bắt đầu chém từ trên không trung chém xuống.

Bạch Lạc cũng quét ngang thanh kiếm chém lên không trung, khi hai đường kiếm khí chạm nhau thì một tiếng nổ lớn vang lên.

Hai đường kiếm khí liên tục giằng co được một hồi thì Bạch Lạc cảm nhận được uy áp từ kiếm khí của Kinh Thiên. Phần đất trống sau lưng Bạch Lạc không ngờ bị chém ra một đường rãnh rất sâu và dài. Nó kéo dài tới phía khán đài đằng sau, phần đông đệ tử Kiếm Tông đang ngồi đó quan sát thì liền bỏ chạy tứ tán.

Dù sao Kiếm Si không nghĩ tới là Kinh Thiên mạnh mẽ như thế, nên ông cũng chẳng thèm đặt hộ trảo làm gì.

Kiếm Si nhìn chiêu kiếm này của Kinh Thiên cũng cảm thấy lạnh người, hấn tu vi mới tam phẩm sơ kỳ đã phát ra được kiếm khí mạnh mẽ như thế.

Cùng lúc đó thì Bạch Lạc đã chống đỡ không nổi, kiếm khí của hắn đã bị chém cho tan biến, đường kiếm khí của Kinh Thiên đang từ từ hạ xuống người hắn.

Bạch Lạc đang muốn chạy trốn bỗng nhiên tốc độ của hắn lại không kịp, ngay lúc đó mấy vị trưởng lão trên khán đài cũng thoáng kinh ngạc, bọn họ thấy được nếu một kiếm này hoàn toàn hạ xuống thì Bạch Lạc sẽ bị chém thành hai mảnh.

Kiếm Si vội động thân đứng dậy rồi phóng ra.

"Kiếm hạ lưu nhân"

Vừa nói xong thì ông đã phóng tới chắn trước người Bạch Lạc, ông giơ kiếm của mình lên để chống đỡ lại. Ngay lúc kiếm khí của Kinh Thiên chuẩn bị chém trúng thì nó ngừng hẳn lại.

Kinh Thiên phát tay lên ra hiệu cho đường kiếm khí kia tiêu tán mất rồi nhìn lại Kiếm Si.

"Tông chủ đã nói vậy thì vẫn bồi liên tuân theo, nhưng còn về kết quả trận tỉ thí này thì..."

Kiếm Si nhìn Bạch Lạc ở phía sau thì thấy khuôn mặt hắn đã trắng dã không còn một chút máu. Kiếm Si thấy vậy thì đành thờ dài lắc đầu.

"Trận tỉ thí này coi như người thắng"

Kinh Thiên nghe thế thì nở nụ cười rồi nói.

"Còn về đồ ước trước kia coi như không có đi, vẫn bồi cũng không chấp nhất làm gì"

Hắn đã chính tay đã bại Bạch Lạc nên cũng không muốn hoàn toàn trở mặt làm Kiếm Tông khó coi.

Kiếm Si gật đầu rồi ra lệnh cho Bạch Lạc trở về rồi nhìn Kinh Thiên nói.

"Nếu người đã không rảnh nán lại đây nữa thì ta liền cho người dẫn người ly khai Kiếm Tông"

Kiếm Si liền kêu một vị trưởng lão lại dẫn đám người Kinh Thiên tới truyền tông môn. Sự việc Kinh Thiên tới Kiếm Tông bây giờ cũng đã chấm dứt, mọi thứ hẳn cần đều đã có nên cũng không muốn ở lại đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Đi Hái Bắp Linh Quả

Vị trưởng lão dẫn đám người Kinh Thiên đi qua truyền tông môn về sau thì liền cáo từ rời đi. Còn đám người Kinh Thiên thì tự ly khai khỏi Kiếm Sơn mà tiến về Hắc Âm Sơn.

Trên đường đi mọi người đều nói chuyện vui vẻ với nhau, mấy người Nhu Thủy, Ảnh Tử, Hình Phong và Đoạn Không cứ ngỡ Kinh Thiên luyện một tuyệt học ma đạo nào đó mà thay đổi bản chất, nhưng thật ra lại không phải vậy.

Không bao lâu thì mọi người liền tiến vào Hắc Âm Sơn, Đoạn Không chưa tới đây lần nào nhưng khi nhìn thấy biệt viện tỏa ra hào quang màu xanh lục thì cũng kinh ngạc ngó tới ngó lui một hồi.

Về sau mọi người đều tiến vào phòng khách mà ngồi nói chuyện.

Ảnh Tử không kiềm nén được sự tò mò nữa nên mở miệng hỏi Kinh Thiên.

"Tam đệ à, người lúc trước luyện tuyệt học gì mà kinh động lớn như thế, giống như là lâm vào ma đạo a"

Ảnh Từ vừa hỏi tới đây thì Đoạn Không, Nhu Thủy và Hình Phong cũng nhìn sang mong chờ câu trả lời của Kinh Thiên.

Kinh Thiên do dự một hồi định không nói ra, nhưng hấn nghĩ rằng dù sao ở đây cũng là huynh đệ thân thiết nên không giấu diếm nữa.

"Đệ luyện một tuyệt kỹ là Huyết Thủ Tu La, nhưng lại không biết đẳng cấp của nó là gì"

Khi nghe tới đây thì ngoài Nhu Thủy ra thì đám còn lại đều làm sắc mặt ngơ ngác, họ không biết đây là tuyệt học gì lại không có chia đẳng cấp, nhưng uy lực của nó thì quá mạnh mẽ a. Mười vị trưởng lão phối hợp làm ra kết giới vậy mà cũng bị nó đánh cho vỡ vụn.

Ngay lúc đó thì Nhu Thủy kinh ngạc rồi mở miệng nói nhỏ.

"Đây chẳng lẽ là tuyệt học của đại ma đầu Ma Lang Thiên Tôn"

Ảnh Từ, Hình Phong và Đoạn Không nghe xong thì quay sang hỏi Nhu Thủy.

"Vị Ma Lang Thiên Tôn này là ai thế, bọn ta cũng chưa nghe qua bao giờ"

Nhu Thủy thoáng nhớ lại gì đó rồi trả lời.

"Cái này ngươi phải đọc cổ văn với biết được, vị Ma Lang Thiên Tôn này từng một thời gây ra tinh phong huyết vũ khắp nơi, số người chết trên tay ông ta phải tính bằng con số hàng vạn. Chỉ dựa vào biệt danh của ông ta thôi thì cũng đã biết được người này tu vi thông thiên, đạt tới cảnh giới nhất thiên"

Khi ba người Ảnh Từ, Hình Phong và Đoạn Không nghe tới đây thì đều trợn mắt khó tin.

"Vậy tuyệt học Huyết Thủ Tu La của vị Ma Lang Thiên Tôn này chắc không phải hạng tầm thường rồi"

Nhu Thủy nghe nói vậy thì gật đầu đồng ý.

"Có thể nói nó là một trong những tuyệt học có thể sánh ngang với Diêm Vương Ấn của ta, không phân chia đẳng cấp, dùng một số điều kiện nhất định mà tăng lên sức mạnh liên tục không giới hạn"

Ảnh Từ và Hình Phong nghe thấy tuyệt học Huyết Thủ Tu La sánh ngang với Diêm Vương Ấn thì hoàn toàn chấn động. Diêm Vương Ấn khủng bố ra sao thì họ đều đã được chứng kiến, phải nói là một trong những tuyệt học đứng đầu thiên hạ, vậy mà Huyết Thủ Tu La của Kinh Thiên lại có đẳng cấp không kém gì nó.

Hình Phong nhìn sắc mặt ngưng trọng nhìn sang Kinh Thiên rồi hỏi.

"Tam đệ, chẳng lẽ đệ quen biết vị cường giả nhất thiên này"

Kinh Thiên chỉ tùy ý trả lời.

"Một lần vô tình nên trở thành đệ tử của ông ta mà thôi, nhưng mong mọi người đừng tiết lộ chuyện này ra ngoài"

Mọi người đều gật đầu đồng ý, việc một tên tam phẩm mà lại nhận được truyền thừa của cường giả nhất thiên, nghe tới thôi cũng động tâm rồi, chỉ sợ cả một đám cuồng nhân sẽ lao vào mà xâu xé Kinh Thiên để moi ra bộ tuyệt học đó.

Ngay lúc mọi người đang bàn tán về chuyện của Kinh Thiên thì bỗng nhiên lệnh bài của Thiên Minh học viện lóe lên. Một thân ảnh nữ tử nhìn không rõ mặt mũi xuất hiện.

"Mấy đứa nhóc các ngươi chừng nào mới đem Băng Linh Quả về cho ta"

Khi cả đám nghe được lời này thì liền biến sắc, họ biết nữ tử này chính là Linh Loan tổng viện trưởng.

Thân ảnh nữ tử hừ một cái rồi nói tiếp.

"Ta cho các ngươi thêm một tuần nữa, phải ngay lập tức đem Băng Linh Quả về, cùng với một đầu thiên thú tứ phẩm băng hệ cho ta, không được chậm trễ"

Vừa nói xong thì thân ảnh này liền mờ ảo rồi biến mất, chỉ để lại mấy người Kinh Thiên khuôn mặt như mướp đắng ngồi ở đó.

Ảnh Từ cười khỏ lên tiếng.

"Tí nữa là quên việc này rồi"

Nhu Thủy nói.

"Chúng ta cũng nên mau chóng hoàn thành nhiệm vụ này rồi quay lại Thiên Minh học viện thôi"

Hình Phong cũng hào hứng nói.

"Đúng vậy, cũng gần hai tháng rồi chúng ta chưa quay về học viện, lần này về ta sẽ đem những tên trước đây hành hạ ta ra giải quyết hết một lần"

Ảnh Tử nghe Hình Phong nói xong thì buông lời châm chọc.

"Ồ, người nghĩ người đột phá lên tam phẩm đỉnh phong thì bọn kia vẫn dậm chân tại chỗ à"

Hình Phong về mặt đặc chí nói.

"Hà hà, lần này ta về là có chuẩn bị, chiêu thức Long Quyền Phong kia ta vận dụng cũng thành thực hơn vài phần rồi"

Ảnh Tử nghe xong thì không thể nào châm chọc được nữa, cái chiêu thức kia của hắn tiểu thành rồi, vậy cái đám ở học viện chuẩn bị ăn hành đi, nói không chừng cả ta cũng thua hắn.

Nhu Thủy thấy hai tên này lại đầu đá với nhau thì xen vào cắt ngang.

"Thôi không nói nhiều nữa, chúng ta phải chuẩn bị đi thôi"

Lúc này Đoạn Không mới lên tiếng.

"Cái Băng Linh Quả mà mọi người nói hình như ở gần nhà đệ có a, nó ở trên một quả Băng Sơn cao cả nghìn mét"

Kinh Thiên nghe xong thì nói.

"Vậy được rồi, đệ với Đoạn Không sẽ đi lấy Băng Linh Quả, về Nhu Thủy học tỷ và đại ca cùng với nhị ca đi săn thiên thú đi a"

Nhu Thủy nghe xong thì gật đầu đồng ý.

"Cứ quyết định như vậy đi, chúng ta chuẩn bị xong sẽ xuất phát ngay"

Kinh Thiên thì đứng dậy lời Đoạn Không đi.

"Bọn đệ cũng không có gì cần chuẩn bị cả, nên cáo từ trước đây"

Vừa nói xong thì Kinh Thiên và Đoạn Không đã phóng ra khỏi cửa. Còn Ảnh Tử thì lấy ra một cái ngọc giản, hắn bóp nát thì một trận pháp liền xuất hiện. Hắn nói vài câu gì đó thì trận pháp này bắt đầu tan biến đi.

"Ta đã truyền lời cho Âm Phi Trường viện trưởng rồi, nhờ ông ta động tay chân thu Đoạn Không vào học viện"

Nhu Thủy với Hình Phong gật đầu rồi tất cả đi chuẩn bị, dù sao lần này cũng đi bắt một đầu Thiên Thú tứ phẩm nên không thể bắt cần được.

Cùng lúc đó thì Kinh Thiên và Đoạn Không sắp xuống tới chân núi. Đoạn Không quay sang nói với Kinh Thiên.

"Tam ca, từ đây về tới nhà đệ cũng hơn một ngày lộ trình, chúng ta cứ hướng phía bắc mà đi tới thôi"

Kinh Thiên gật đầu rồi hai người cùng phóng đi, dù sao gia tộc của Đoạn Không cũng ở Bắc Bình Trấn, nhưng cái trấn nhỏ như thế thì không thể nào có truyền tống môn được, chỉ đành phải đi bộ tới mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Ngự Vượt Long Môn

Ngự vượt long môn

Màn đêm từ từ buông xuống, Minh Nguyệt bắt đầu tỏa ra ánh sáng mập mờ chiếu rọi khắp nơi, trong khu rừng đen tối có hai bóng người đang ngồi trước đồng lửa, đó là Kinh Thiên và Đoạn Không.

"Tam ca, còn cách một đoạn đường nữa là tới Bắc Bình Trấn rồi, ngày mai nếu khởi hành sớm thì sẽ mau chóng tới nơi"

Kinh Thiên gật đầu.

"Ta cũng muốn xem nhà của đệ như thế nào a"

Đoạn Không cúi mặt xuống thì thảo.

"Nhà của đệ không có gì đặc biệt cả, dù sao chỉ là một gia tộc nhỏ mà thôi, cũng chẳng có danh tiếng gì cho lắm"

Kinh Thiên mỉm cười nhìn hắn.

"Không sao hết, sau này để nổi danh rồi thì cuộc sống của gia tộc đệ sẽ khá lên thôi, chỉ cần đệ trở thành cường giả thì việc đó không quá khó khăn"

Đoạn Không nghe xong thì gật đầu, ánh mắt dần trở nên kiên định. Tam ca nói đúng, chỉ cần trở thành cường giả sẽ có tất cả.

Đoạn Không nắm bắt thời gian, liền ngồi dưới một gốc cây đã tỏa hấp thu thiên lực. Kinh Thiên nhìn Đoạn Không có quyết tâm như thế thì hắn hài lòng gật đầu, có tâm cường giả như vậy thì mới tốt, chứ không nên quá tự ti mà tự làm hỏng bản thân.

Kinh Thiên cũng ngồi gần đó nhắm mắt đã tỏa sẵn tiện hộ pháp cho Đoạn Không. Thời gian từ từ trôi qua cho đến nửa khuya, bỗng nhiên Đoạn Không ngồi đó thở ra một ngụm máu. Kinh Thiên thấy vậy thì liền chạy tới xem xét tình hình của hắn.

"Từ đệ, đệ không bị gì chứ"

Đoạn Không sắc mặt tái nhợt rồi khó khăn nói ra.

"Không có gì, từ nhỏ trong người đệ kinh mạch đa số đã bị tắc nghẽn rồi, nên rất khó hấp thu thiên lực, mỗi lần đệ tu luyện đều xảy ra tình trạng này"

Kinh Thiên đưa tay lên truyền vào một tia hoàng kim lõi xem xét kinh mạch cho Đoạn Không một hồi thì hắn nhíu mày. Đúng như lời Đoạn Không nói, kinh mạch của hắn nhiều chỗ đã bị tắc nghẽn làm cho thiên lực lưu thông khó khăn nên mới xuất hiện tình trạng phản phệ bị thổ huyết như vậy.

Kinh Thiên nhíu mày hỏi Đoạn Không.

"Tại sao lại như thế"

Đoạn Không kể lại cho hắn biết là từ lúc hắn chưa sinh ra, mẫu thân trong một lần ra ngoài đã bị người ta ám toán nên trọng thương động tới thai nhi, thế nên từ lúc hắn sinh ra đã mang dị tật trong người rồi. Ai nấy trong gia tộc đều trêu chọc hắn gọi hắn là phế vật.

Do cha của hắn quen biết một người trong Kiếm Tông nên mới đưa hắn vào để làm hạ nhân ở trong đó. Dù không được làm đệ tử chính thức thì cũng có cơ may ở trong đó học hỏi được vài thứ.

Kinh Thiên nghe xong thì hắn hỏi long ca có cách nào chữa trị hay không. Long ca suy nghĩ một hồi thì nói.

"Cũng không khó lắm, ngươi có nhớ lần đầu tiên ngươi tu luyện dùng Độc Giác Quả hay không, ta đã dùng hoàng kim lõi tẩy rửa một phần kinh mạch cho ngươi, phương pháp thì cũng đồng dạng như thế, nhưng lần này thì khó khăn hơn tí thôi, phải dùng hoàng kim lõi xông phá qua những chỗ tắc nghẽn đó đẩy hết cặn bã trong kinh mạch ra ngoài, nhưng đau đớn phải chịu gấp mấy lần ngươi ngày trước"

Kinh Thiên nghe xong thì cũng hiểu ra, hắn suy nghĩ một hồi thì nói cho Đoạn Không biết.

Đoạn Không nghe Kinh Thiên có cách trị thì hắn mừng rỡ như điên, hắn quyết tâm nói với Kinh Thiên.

"Tam ca không cần lo lắng, một chút đau đớn đó đệ còn chịu được, thà cố gắng rồi chết còn hơn phải mang danh một tên phế nhân, đệ cũng muốn như tam ca, không muốn trở thành một gánh nặng để người khác che chở"

Kinh Thiên nhìn thấy ánh mắt của Đoạn Không cháy lên ngọn lửa quyết tâm thì hắn gật đầu đồng ý. Hắn kêu Đoạn Không ngồi xuống, thả lỏng toàn thân không được dùng thiên lực chống cự lại.

Sau đó long ca kêu Kinh Thiên tích tụ hoàng kim lõi vào tay rồi ấn xuống huyệt thiên linh trên đỉnh đầu của Đoạn Không, bàn tay Kinh Thiên vừa hạ xuống thì hoàng kim lõi như thác nước tràn vào người hắn hoành hành khắp nơi.

Do năng lực khống chế lôi điện của Kinh Thiên chưa thuần nên long ca không dám cho hắn điều khiển đám hoàng kim lõi này chạy loạn trong cơ thể Đoạn Không, lỡ không may mà tổn hại tới kinh mạch của Đoạn Không thì tên này chết chắc.

Sau một lần dò xét thì Long ca biết được kinh mạch của Đoạn Không có bốn mươi chín chỗ bị tắc nghẽn, thế là Long ca điều khiển cho hoàng kim lõi xông phá từ những chỗ yếu nhất cho tới chỗ chắc chắn nhất.

Lúc đầu hoàng kim lõi tiến vào người của Đoạn Không mặc dù đau đớn nhưng hắn vẫn chịu được, nhưng khi Long ca cho hoàng kim lõi đánh thẳng vào chỗ kinh mạch bị tắc nghẽn thì Đoạn Không đau đớn hét lên.

Mặc dù Đoạn Không biết lần chữa trị này sẽ rất thống khổ nhưng không ngờ lại đau tới mức sống không được mà chết cũng không xong. Tiếng hét của Đoạn Không vang lên đánh vỡ màn đêm tĩnh mịch trong khu rừng. Một lúc sau Đoạn Không dường như chịu không nổi mà muốn ngất đi.

Kinh Thiên thấy thế thì liền la lên.

"Ráng chịu đựng, không được đánh mất ý thức, nên không sẽ thất bại, đệ cũng không muốn suốt đời làm một tên phế nhân chứ, rồi suốt đời núp dưới đôi cánh của cha mẹ, chỉ cần lần này đệ vượt qua thì sau này bầu trời to lớn đệ tha hồ mà bay lượn"

Đoạn Không nghe Kinh Thiên nói thế thì không hét lên nữa, mà hấn cắn răng chịu đựng, do cắn quá chặt mà miệng của Đoạn Không bắt đầu rỉ máu.

Từng lời nói của Kinh Thiên liên tục vang vọng trong đầu của Đoạn Không. Đúng a, ta không muốn suốt đời làm phế nhân, không muốn suốt đời phải sống nhờ cha mẹ, ta không muốn họ phải chịu khổ bị người khác chèn ép, ta phải sinh cường, trở thành cường giả.

Kinh Thiên thấy biểu hiện của Đoạn Không như vậy thì hấn mỉm cười. Đúng thế, đã là huynh đệ kết nghĩa của chúng ta thì không ai là người bất tài vô dụng, nếu lần này người không vượt qua thì từ nay về sau làm thế nào đối mặt với huynh đệ, cho dù bọn ta không đề ý thì chính bản thân người cũng cảm thấy tự ti mà không dám sánh bước cùng chúng ta.

Thời gian qua đi, Long ca đã xông phá được hơn ba mươi nơi tắc nghẽn trong kinh mạch của Đoạn Không, chất bẩn tanh hôi đen ngòm bắt đầu tiết ra từ người của hấn ngày càng nhiều.

Long ca kêu Kinh Thiên tăng thêm cường độ hoàng kim lõi rồi hấn bắt đầu xông phá những chỗ tắc nghẽn cuối cùng, những chỗ này là nơi chắc chắn nhất nên không thể xem thường.

Khi xông phá tới nơi thứ bốn mươi lăm thì cả người Đoạn Không bắt đầu run rẩy kịch liệt, khỏe miệng liên tục tràn ra máu tươi. Hai mắt của Đoạn Không đã giãn đầy tơ máu vì đau đớn, nhưng hấn vẫn không từ bỏ vẫn trấn tĩnh bản thân.

Khi Long ca xông phá tới nơi thứ bốn mươi tám thì sắc mặt Đoạn Không đã tím tái, hai mắt hấn cũng tràn ra những giọt huyết lệ, hai hàm răng của Đoạn Không vẫn cắn chặt vào nhau, hấn vẫn không có ý định từ bỏ.

Kinh Thiên thấy Đoạn Không dường như không chịu nổi nữa liền lên tiếng.

"Tứ đệ người phải cố lên, chỉ còn một ải nữa thôi là người qua được rồi, người không thể nào từ bỏ ngay lúc này."

Đoạn Không ánh mắt điên cuồng, hấn liên tục tự nhủ trong lòng không được từ bỏ, phải tỉnh táo trở lại, chỉ cần qua một ải này thì hấn sẽ thành ngư vượt long lên, rồng bay chín tầng trời.

Long ca sau khi đã thông chỗ thứ bốn mươi tám thì hấn tích sức tất cả hoàng kim lõi lại chuẩn bị xông phá một ải cuối cùng, khi trùng kích lần đầu tiên thì hấn đã thất bại không thể nào công phá được, cùng lúc đó thì Đoạn Không phun ra ngụm máu, ánh mắt của hấn dần cũng ảm đạm đi.

Đoạn Không đang muốn bắt tĩnh hình hấn liền nắm chặt tay lấy ra một con dao nhỏ rồi đâm vào đùi phải của mình một cái, con đau đớn chạy thẳng lên não làm cho hấn tỉnh táo lại.

Long ca lại tiếp tục trùng kích lần thứ hai, lần này long ca đã tích tụ toàn bộ hoàng kim lõi trong người của Đoạn Không lại.

Ầm một tiếng nơi tắc nghẽn cuối cùng trong kinh mạch của Đoạn Không đã được khai thông, nhưng Đoạn Không hấn chịu không nổi mà ngã xuống, hai mắt cũng khép lại.

Kinh Thiên vội chạy tới đặt tay lên mạch của hấn.

"Chết rồi, mạch đã ngừng đập, phải làm sao đây"

Long ca thấy vậy thì tiếc nuối thở dài.

"Hấn chịu đựng tới bây giờ cũng đã giỏi lắm rồi, thật sự ta đã làm hết sức"

Kinh Thiên nhíu mày nhìn Đoạn Không, hấn không muốn tứ đệ của mình lại phải chết như thế. Bỗng nhiên Kinh Thiên nhớ ra cái gì đó, hấn liền tụ tập lõi điện ở bàn tay rồi chưởng thẳng vào tim của Đoạn Không.

Kinh Thiên cứ lặp đi lặp lại hai ba lần thì bỗng nhiên tim của Đoạn Không dần dần đập trở lại, lúc này Kinh Thiên mới thở ra một hơi rồi ngồi bệch xuống đất, hấn lau đi mồ hôi trên trán.

"Cũng may mà nhớ ra cách này a"

Long ca nhìn thấy màn này cũng trợn mắt kinh ngạc.

"Con mẹ nó, dùng lõi điện kích tim vậy mà cũng được"

Sau khi Kinh Thiên lõi Đoạn Không từ quỷ môn quan trở lại thì tên này dần dần mở hai mắt ra, mặc dù ánh mắt của Đoạn Không vẫn ảm đạm nhưng còn đỡ hơn lúc trước, hiện nay cả người hấn đều nằm trên một đồng chất bẩn đen ngòm tanh hôi.

Đoạn Không liền ngồi dậy muốn nói gì đó với Kinh Thiên, nhưng Kinh Thiên đã cản hấn lại.

"Không cần nói nhiều, hiện nay đệ cần vận khởi tu vi khắp toàn thân thử xem"

Đoạn Không gật đầu rồi ngồi dậy đả tọa, hấn vận chuyển thiên lực đi khắp toàn thân. Hấn cảm thấy được bỗng nhiên thiên lực đã hùng hậu hơn trước gấp mấy lần, sau vài lần vận chuyển tu vi đi khắp các kinh mạch thì bỗng nhiên tu vi hấn được kéo lên một cách nhanh chóng.

Mới hơn nửa tiếng qua đi thì tu vi của đoạn không đã đạt tới nhị phẩm trung kỳ cấp 14 rồi, nhưng thiên lực vẫn có dấu hiệu tăng lên.

Đoạn Không vẫn ngồi ở đó đả tọa, khi ánh mặt trời vừa lên thì hấn hét vang một tiếng, làm cho thiên lực bạo phát ra vậy mà đạt tới nhị phẩm cao cấp cấp 16.

Lúc trước khi kinh mạch của Đoạn Không bị tắc nghẽn nên trong lúc hấn tu luyện thiên lực đã bị ứ đọng ở lại những chỗ đó, sau khi Long ca chữa trị cho hấn thì thiên lực bắt đầu bạo phát ra như trường giang đại hải, dừng mảnh lưu chuyển khắp toàn thân, kéo tu vi cũng Đoạn Không tăng trưởng nhanh chóng.

Đoạn Không cảm nhận được tu vi của mình tăng lên thì sắc mặt cũng kích động, hấn cảm giác được thiên lực trong cơ thể vận chuyển rất thông suốt không bị trở ngại như lúc trước.

Mặt của Đoạn Không đỏ bừng vì phấn kích, hấn đứng dậy đi lại chỗ của Kinh Thiên rồi quỳ xuống dập đầu lạy.

"Tam ca, ân đức này của huynh như ơn tái tạo, đệ sẽ không bao giờ quên, dù huynh có kêu đệ đi chết đệ cũng không nhản mặt do dự"

Kinh Thiên thấy Đoạn Không kích động như vậy thì hấn lấy tay nâng Đoạn Không đứng dậy.

"Không cần nói như thế, dù sao chúng ta cùng là huynh đệ kết nghĩa, ta không giúp đệ thì ai giúp đây, nói không chừng sau này ta cần đệ giúp lại thì sao"

Đoạn Không đứng lên nghiêm túc nói.

"Sau này huynh kêu đệ đi đằng đông đệ không dám đi đằng tây, huynh kêu đệ chết đệ cũng không bao giờ cãi lại"

Kinh Thiên cười với hấn rồi cũng không nói nữa, mà hai người cùng nhau đi tới Bắc Bình Trấn.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Quỷ Đội Lót Người

Sáng sớm ngày hôm sau thì Kinh Thiên và Đoạn Không đã tới Bắc Bình Trấn. Vừa đi vào trấn này thì Kinh Thiên cũng thoảng kinh ngạc, hấn ta kinh ngạc không phải vì nơi đây phồn hoa tấp nập mà là hoang cảnh tiêu điều ở đây, người đi lại thì rất ít, đa số ăn vận cũng rách rưới, khuôn mặt thì âm đạm không có bao nhiêu sinh khí.

Đoạn Không thấy cảnh này thì cũng ngạc nhiên.

"Tại sao hoàn cảnh ở đây lại tệ như thế, chỉ mới có mấy năm thôi mà"

Kinh Thiên nghe vậy thì cùng Đoạn Không đi nhìn xung quanh xem, quả thật là tiêu điều tới thảm thương, quán xá đa số đều bị đánh sập, có nhiều người còn xuất hiện một vài vết thương lớn nhỏ.

Đoạn Không thấy vậy thì biết có điều không ổn, hấn chạy nhanh về nhà của mình, không bao lâu sau thì hấn đã đứng trước cửa Đoạn Phủ, đại môn ở đây thì bị đánh nát rồi, khung cảnh trong sân nhà cũng tan hoang.

Hấn nhìn vào thì thấy đám người mặc đồ đen đang ồn ào đứng ở đó, sau áo họ còn thêu một chữ Tổng rất to. Khi nhìn thấy đám người này thì hai mắt Đoạn Không dần trở nên lạnh lẽo.

Trong đám người mặc áo đen đó có một người lên tiếng.

"Đoạn Chiến à, ta nghĩ ngươi nên quy hàng đi, chỉ cần ngươi chịu đầu nhập vào Tổng gia thì bọn ta sẽ không làm khó dễ cho Bắc Bình Trấn nữa"

Lão già có khuôn mặt uy nghiêm gọi là Đoạn Chiến kia liền tức giận trả lời.

"Ta dù có chết cũng không quy hàng lũ Tổng gia khốn kiếp các ngươi, nếu muốn thì chiến thôi"

Tên mặc đồ đen đó lại lên tiếng.

"Muốn chiến với Tổng gia ta sao, ngươi có tư cách gì mà nói, một tên mới đến tam phẩm trung cấp như ngươi mà muốn đối đầu với Tổng gia ta, gia chủ bảo ta cho ngươi ba ngày, nếu ba ngày sau ngươi vẫn còn cố chấp như vậy thì từ nay về sau ở đây sẽ không còn cái gì gọi là Đoạn gia nữa"

Đoạn Chiến đang muốn nói lại thì hần thấy từ phía cửa đi vào một người, người này chính là con của ông ta Đoạn Không.

"Không nhi, tại sao con lại trở về vào lúc này"

Đoạn Không nghe được tiếng của cha mình thì kích động đi tới thật nhanh. Ngay lúc đó thì tên mặc đồ đen kia nhìn lại thấy Đoạn Không thì cười khinh bỉ.

"Ồ, đó không phải là đứa con phế vật của ngươi sao, trở về cũng tốt, nhà chúng ta cũng đang thiếu người hầu a"

Vừa nói xong thì hần ra lệnh cho đám người kẻ bên tới chặn đường bắt Đoạn Không lại, Đoạn Chiến thấy vậy thì định ra tay ngăn cản nhưng đã bị tên mặc đồ màu đen kia cản lại, ông tức giận la lên.

"Con mẹ ngươi Tổng Kinh, ngươi đừng tưởng ta không dám đụng tới ngươi"

Tên gọi là Tổng Kinh kia nghe thế thì vẫn cười âm lãnh.

"Ngươi nghĩ ta sợ ngươi sao, ta với ngươi đều là tam phẩm trung cấp cấp 25 thì ngươi lấy cái gì uy hiếp ta"

Đoạn Chiến thấy hần nói thế thì liền bộc phát mà lao lên.

"Tên khốn nạn kia, nếu ngươi dám đụng vào con ta thì đừng trách"

Cùng lúc đó thì mấy tên hạ nhân của Tổng Kinh đã bao vây Đoạn Không lại, bọn chúng bộc phát ra tu vi nhị phẩm trung cấp cấp 14. Bọn họ thường xuyên gây hấn với Đoạn gia nên biết được Đoạn Không chỉ là một tên phế vật nên chẳng tên nào sợ hần.

Đoạn Không thấy thế thì cười lạnh, hần lấy từ trong túi ra mấy cục đá nhỏ rồi cầm trên tay, những lúc rảnh rỗi Đoạn Không hay giải trí bằng trò ném đá nên trong túi hần lúc nào cũng có sẵn thứ này.

Đoạn Không vung tay phóng ra, hơn sáu cục đá bay về phía đám thuộc hạ của Tổng Kinh.

Tổng Kinh đang giao chiến với Đoạn Chiến thì bỗng nhiên nghe phía sau ông vang lên mấy tiếng hét, khi nhìn lại thì chỉ thấy đám thuộc hạ của mình mang tới đã bị đánh cho nằm bò xuống đất, miệng phun ra máu tươi.

Đoạn Không giải quyết xong đám đó thì hần lại cầm lên một cục đá to bằng lòng bàn tay, hần tụ phong lôi chi lực lại trên cục đá đó rồi phóng về phía Tổng Kinh.

Do Tổng Kinh đang giao đấu với Đoạn Chiến nên hần không có cách nào phân thân ra để né tránh.

"Tổng Tài ngươi bắt thằng oắt con kia lại cho ta"

Lúc này bên người của Tổng Kinh còn một thân ảnh vẫn đứng im quan sát, khi Tổng Kinh ra lệnh thì hần liền nhích người phóng tới gạt đi cục đá mà Đoạn Không vừa phóng ra.

Hần bộc phát ra tu vi tam phẩm sơ kỳ cấp 21 thì làm cho Đoạn Không kinh ngạc, khi thủ chương của Tổng Tài sắp đánh vào ngực của Đoạn Không thì một tiếng nói vang lên.

"Tư đệ của ta không phải là người các ngươi muốn làm gì thì làm"

Tiếng nói vừa dứt thì một đường kiếm khí sắc bén đã bay ra, nó phóng tới chặt đi cánh tay của Tổng Tài, nhưng ngay cả Tổng Tài cũng không thể nào tin nổi tay của mình đã bị chặt xuống, hần còn chưa cảm giác được ai ra tay hay kiếm khí từ đâu bay tới thì đã thấy một cánh tay nằm ở dưới đây.

A!

Một tiếng thét chói tai của Tổng Tài vang lên, sau đó từ chỗ cánh tay bị đứt đã cuồn cuộn phun ra máu tươi, Tổng Tài thì nằm lăn lộn ở dưới đất.

Tổng Kinh và Đoạn Chiến đang giao đấu với nhau khi nghe được tiếng hét này thì nhìn lại. Đoạn Chiến cứ ngỡ rằng đứa con yêu quý Đoạn Không của mình bị Tổng Tài đã thương, nhưng ông thật sự không ngờ người đang nằm lăn lộn trên vũng máu lại là Tổng Tài.

"Không nhi không có bản lĩnh làm được như vậy, là ai đã ra tay"

Trong lúc Đoạn Chiến đang suy nghĩ thì Tổng Kinh cũng không dám tin vào mắt mình, hần đồng dạng tin tưởng rằng thằng nhóc Đoạn Không kia không có bản sự này.

"Là tên nào làm ra, mau lần ra đây cho ta"

Tổng Kinh vừa nói xong thì một thân ảnh mặc đồ màu đen bước ra, mái tóc dài màu máu được hắc buộc lên rất gọn gàng, hai mắt tỏa ra sát khí mãnh liệt, hắc đứng kế bên Đoạn Không lên tiếng.

"Ta lần ra rồi đây, ngươi định làm gì ta"

Tổng Kinh nghe Kinh Thiên khiêu khích như thế thì hắc nổi giận rồi quay ra tung hai chưởng hướng về phía Kinh Thiên.

Đoạn Chiến đang muốn ngăn cản hắc lại thì đã chậm một bước.

Khi hai thủ chưởng của Tổng Kinh gần đánh trúng Kinh Thiên thì Kinh Thiên đã cầm Ma Ngục Kiếm, hắc chém ra một vòng bán nguyệt làm đứt hai thủ chưởng của Tổng Kinh rơi xuống đất.

Tổng Kinh bị chém đứt hai bàn tay thì hắc thất thanh la lên vì đau đớn, máu cuồn phun bắn ra, khuy người xuống trên mặt đất thổng khổ nhìn lên khuôn mặt của Kinh Thiên.

"Con mẹ nhà ngươi, ngươi dám chặt đứt hai bàn tay của ta, Tổng gia sẽ không tha cho ngươi"

Kinh Thiên mắt lóe lên hàn quang, sát khí mãnh liệt tỏa ra làm cho Tổng Kinh cũng thấy run rẩy. Hiện giờ hắc cảm nhận được Kinh Thiên giống như một con ác quỷ lột người vậy.

Kinh Thiên đi tới trước mặt hắc rồi nói.

"Bớt nói lời nhảm nhí đi, ngươi dám đụng vào tứ đệ của ta thì tự nhận hậu quả"

Kinh Thiên vừa nói xong thì hắc đã gợn Ma Ngục Kiếm lên chém xuống làm cho cho Tổng Kinh bị phân thân thành hai mảnh mà chết, ngay lúc chết hắc cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, hắc không ngờ được Kinh Thiên không thèm coi Tổng gia ra gì mà đã ngay lập tức giết người.

Đoạn Chiến đang đứng đó thì cũng thoáng ngơ ngẩn, hắc không ngờ được người thanh niên này lại ra tay dứt khoát như thế, một kiếm chặt đứt đôi bàn tay của Tổng Kinh, một kiếm tiếp theo thì đã tiễn tên Tổng Kinh kia lên bàn thờ ngồi. Dù sao tên Tổng Kinh kia cũng là cấp 25 ngang ông ta, vậy mặt trước mặt người này lại không đồ đôi hai chiêu, mà nhìn lại Kinh Thiên chỉ là cấp 21 mà thôi, chiến lực thật sự là kinh khủng.

Còn Tổng Tài thấy Tổng Kinh bị giết thì khuôn mặt trắng bệch, hắc liền bỏ dậy rồi phóng ra khỏi Đoạn Phủ.

Kinh Thiên nhìn thấy tên này bỏ chạy thì hắc cười lạnh rồi đâm ra một kiếm, tia kiếm khí nhỏ bằng ngón tay kia xuyên thủng qua tim của Tổng Tài làm hắc chết ngay tại chỗ.

Kinh Thiên cầm Ma Ngục Kiếm chém ra sáu kiếm làm cho mấy tên thuộc hạ của Tổng Kinh đứt đầu mà chết.

Một màn này làm cho mấy người trong Đoạn Phủ đều ngây ngốc mà nhìn, cái tên sát thần này từ đâu mà ra vậy, hình như hắc còn gọi Đoạn Không là tứ đệ.

Thế là ngay cả đám tộc nhân của Đoạn Gia cũng nhìn về phía Đoạn Không, họ không ngờ được tên phế vật ngày nào bị sỉ nhục trong gia tộc này lại quen biết một người kinh khủng như thế.

Đoạn Không thấy Kinh Thiên ra tay mau lẹ dứt khoát như vậy thì cũng kinh ngạc mà không nói được lời nào, vì từ nhỏ hắc đã suốt ngày ở trong gia tộc, không lâu sau đó lại được đưa tới Kiếm Tông nên hắc chưa bao giờ được ra ngoài lịch lãm hay giết người, nhìn cảnh này cũng làm hắc dựng tóc gáy.

"Tam ca cũng hơn mình một hai tuổi thôi mà sao giết người như giết kiến vậy"

Kinh Thiên sau khi giết hết đám này thì lại vỗ vai của Đoạn Không một cái rồi hai người đi lại phía của Đoạn Chiến.

Đoạn Chiến thấy hai người đi về phía mình thì nhất thời mới tỉnh ra, ông kích động nhìn Đoạn Không.

"Không nhi, sao con lại quay về rồi, chẳng lẽ ở Kiếm Tông xảy ra chuyện"

Đoạn Không kích động nhìn cha mình một cái rồi quỳ xuống nói.

"Hai nhi không có chuyện gì cả" Đoạn Không nghẹn ngào một hồi rồi mới nói tiếp "Là do hai nhi bất hiếu, không giúp gì được cho cha và gia tộc, đã để cha phải cực khổ rồi"

Đoạn Chiến nhìn con mình với ánh mắt hài hòa rồi đỡ Đoạn Không đứng dậy.

"Không sao hết, chỉ là việc nhỏ mà thôi ta nào có khổ cực"

Đoạn Không nghe tới đây thì càng xúc động hơn, hắc biết rằng cha mình vì bảo vệ cho gia tộc với Bắc Bình Trấn và bảo hộ cho tên phế vật như hắc nên bao lâu này những khổ cực mà ông chịu thật không thể kể hết, ông chỉ cố tình che giấu mà thôi.

Đoạn Không đứng lên rồi kéo Kinh Thiên về phía Đoạn Chiến.

"Cha đây là huynh đệ kết nghĩa với con, huynh ấy là tam ca tên Kinh Thiên"

Kinh Thiên chấp tay với Đoạn Chiến.

"Tham biến Đoạn tiền bối"

Đoạn Chiến nghe vậy thì cũng khó hiểu lắm sao mà con mình lại quen được một thanh niên cường hãn như thế này, nhưng ông cũng không thất thố mà cười nói.

"Không cần khách sáo, dù sao ngươi cũng là tam ca của Không nhi, nên gọi ta một tiếng bá bá là được rồi"

Kinh Thiên nghe vậy thì cười.

"Đoạn bá bá"

Đoạn Chiến không nói nhiều nữa mà kêu đám hạ nhân dọn dẹp mọi thứ ở đây rồi ông dẫn Đoạn Không và Kinh Thiên đi vào đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Bể Linh Sơn

Khi bước vào đại sảnh thì Đoạn Chiến mời Kinh Thiên ngồi xuống cái bàn lớn được đặt ở giữa, sau đó ông liền kêu người dâng trà lên.

Đoạn Chiến nhấp một ngụm trà rồi quay sang hỏi Đoạn Không.

"Hai năm nay con ở Kiếm Tông ra sao rồi, có bị người ta ức hiếp không"

Đoạn Không quay sang từ từ kể lại một số việc hắn đã trải qua ở Kiếm Tông, mặc dù thường ngày vẫn có người châm chọc hắn là phế vật đôi khi còn đã thương hắn nhưng hắn vẫn cố xem như không có gì. Hắn vẫn cố gắng chịu đựng mọi thứ để tiếp tục tu luyện ở Kiếm Tông. Đoạn Không còn kể một ít sự tình về việc mình kết nghĩa huynh đệ với Kinh Thiên, Ảnh Tử và Hình Phong cho Đoạn Chiến biết.

Đoạn Chiến nghe tới đây thì cũng mỉm cười mà xoa đầu hắn.

"Không nhi, thời gian qua cực khổ cho con rồi, ta cũng rất cao hứng vì thấy con đã trưởng thành"

Đoạn Chiến nói xong thì mới nhớ ra gì đó rồi quay sang hỏi Đoạn Không.

"Con nói trong đám huynh đệ của con có người tên Hình Phong à".

Đoạn Không nghe cha mình hỏi thế thì gật đầu rồi quay sang hỏi lại.

"Cha sao lại hỏi tới việc này"

Đoạn Chiến ánh mắt cổ quái nhìn qua Kinh Thiên rồi nhìn lại Đoạn Không, mặc dù ông không biết Kinh Thiên và Ảnh Tử thuộc gia tộc nào nhưng cái tên Hình Phong kia thì ông nghe có vẻ quen thuộc.

"Nhị ca Hình Phong của con là người của Hình gia ở dãy núi Bạo Phong có đúng không"

Đoạn Không nghe ông hỏi thế thì cũng không biết trả lời ra làm sao, hắn thật sự chưa từng nghe nói tới nơi ở của Hình Phong.

Kinh Thiên thấy Đoạn Không trả lời không được thì hắn mới quay qua gật đầu xác nhận với Đoạn Chiến.

Đoạn Chiến thấy Kinh Thiên xác nhận điều ông vừa nói thì ông cũng thoáng kinh ngạc.

"Thật sự không ngờ tới coi lại kết nghĩa với một người trong Hình gia ở dãy núi Bạo Phong a, họ từng là một trong những đại gia tộc ở nhân giới này đấy"

Đoạn Không nghe xong thì mới ngờ ra lai lịch của Hình Phong lại lớn tới thế, ngay cả Ảnh Tử cũng không tiết lộ tí gì về thân phận của hắn cho Đoạn Không biết, nếu không phải một vị trưởng lão của Kiếm Tông vô tình chọc với Ảnh Tử thì Đoạn Không cũng chả biết gia tộc của Ảnh Tử lại là Huyền gia đứng đầu trong giới sát thủ.

Đoạn Không nói.

"Ngoài lão đại Ảnh Tử ra thì còn cũng không rõ thân thế của tam ca và nhị ca cho lắm"

Đoạn Chiến mỉm cười rồi nói.

"Chắc họ không muốn nói ra là có nguyên do. Sau này con phải cố gắng lên không làm mất mặt huynh đệ của mình a"

Đoạn Không nghe vậy thì gật đầu rồi nói với Đoạn Chiến.

"Con muốn báo cho cha một tin vui, đó là tam ca đã chữa trị cho con nên bây giờ kinh mạch của con không còn bị tắc nghẽn như trước, mà tu vi cũng đột phá lên cấp 16 rồi đây"

Đoạn Chiến nghe được lời này thì kích động đứng lên, không vội cầm lấy cổ tay của Đoạn Không xem xét một hồi.

"Quả nhiên là kinh mạch đã hết tắc nghẽn, còn dẻo dai hơn xưa nữa"

Vừa nói xong thì ông quay sang ôm quyền đa tạ Kinh Thiên.

"Ơn này của người làm cho ta đây không biết phải tạ ơn bằng cách nào"

Kinh Thiên thấy ông ta làm vậy vội đứng lên.

"Đoạn bá bá không cần làm như vậy, dù sao Đoạn Không cũng là huynh đệ của ta nên không có gì"

Đoạn Chiến không biết nói gì nữa chỉ đành tạ ơn thật sâu rồi ngồi xuống trò chuyện với hai người.

Đến buổi trưa thì một tên hạ nhân đi vào rồi nói với Đoạn Chiến.

"Bẩm gia chủ, thuộc hạ đã chuẩn bị xong phòng ốc rồi ạ"

Đoạn Chiến phất tay cho hắn lui ra rồi nói.

"Ta chuẩn bị phòng cho hai người rồi, cứ từ từ mà ở lại đây đi"

Đoạn Không đứng dậy nói.

"Con phải đi thăm mẫu thân, đã lâu rồi không có gặp người"

Đoạn Chiến gật đầu xong thì đã thấy Đoạn Không vội chạy đi, thấy thế ông chỉ cười khổ một cái: "Tên nhóc này lớn rồi mà tính tình vẫn thế"

Sau khi Đoạn Không rời đi thì Kinh Thiên hỏi Đoạn Chiến về việc Băng Linh Quả.

Đoạn Chiến nói cho hắn biết là ở phía bắc của Bắc Bình Trấn còn một ngọn băng sơn, quả núi này không phải làm từ đất đá bình thường mà nó hoàn toàn là một tảng băng cho nên thực vật không thể nào sống được ở trên đó. Ngay cả thú hoang cũng không có con nào vì địa hình băng sơn này rất trơn trượt và thức ăn cũng không có.

Nhưng không hiểu sao trên đỉnh ngọn băng sơn này lại mọc lên một cây Băng Linh Thụ, cây này toàn thân được làm bằng băng, ngay cả lá và quả của nó cũng thế.

Cứ mỗi một trăm năm thì Băng Linh Thụ lại kết xuấ một Băng Linh Quả, có người đồn rằng cây này có hơn mười Băng Linh Quả nhưng vẫn chưa một ai đi tới được đó để lấy xuống.

Tầng băng sơn này cao hơn hai nghìn mét mà địa hình rất trơn trượt nên khó có ai trèo lên đó được, với lại càng lên cao thì hàn khí tỏa ra càng đậm nếu không phải cao thủ thì ít ai mà chịu đựng nổi, có một số người vượt qua được hơn nghìn mét đã bị băng phong trở thành băng điêu rồi.

Dần dần thời gian trôi qua số người bị băng phong trên núi càng nhiều, từ giữa núi đi lên thì xuất hiện hàng nghìn bức băng điêu tạo nên một khung cảnh rất âm u và đáng sợ, nhưng đối với một số người hiếu kỳ thì nơi đó lại trở thành một thắng cảnh trông rất đẹp mắt và hùng vĩ.

Sau khi nghe Đoạn Chiến nói sơ về Băng Linh Sơn thì Kinh Thiên đứng dậy ôm quyền chào ông một cái rồi rời đi, hắn muốn tận mắt nhìn xem tòa Băng Linh Sơn này có chỗ nào độc đáo.

Trước khi đi Đoạn Chiến còn bảo hắn cẩn thận, do Băng Linh Thụ cứ cách một đoạn thời gian sẽ rụng xuống một cái lá màu lam nhạt người ta gọi nó là Băng Linh Diệp, đây cũng là một loại linh dược dùng để luyện đan nên có rất nhiều người tới đó để thu thập, ngay cả Tổng gia cũng ở đó nữa.

Kinh Thiên theo lời của Đoạn Chiến mà hướng thẳng về phía bắc đi tới, khi càng tới gần Băng Linh Sơn thì trên đường ngày càng xuất hiện nhiều người, những người này tu vi không tệ tí nào, thấp nhất cũng là tam phẩm cấp 20 rồi.

Khi Kinh Thiên đi tới gần chân núi nhìn lên thì hần cũng bị sự hùng vĩ của tòa Băng Linh Sơn này làm cho choáng ngợp, tòa núi này toàn một màu lam nhạt, trên núi quả thật không có lấy một gốc cây ngọn cỏ nào hết và cũng chẳng có bất cứ con thiên thú nào sống ở đây, đôi khi chỉ thấy vài thân ảnh đang di động ở trên núi mà thôi.

Vừa tới chân núi mà Kinh Thiên cũng cảm thấy một cỗ hàn khí lạnh thấu xương quét qua người, nếu như vài tên nhị phẩm bình thường mà tới đây thì cũng chịu đựng không được bao lâu.

Kinh Thiên đi tới chân núi thì thấy đa số mọi người đều tụ tập ở đây, lều trại được dựng nên ở khắp nơi, lâu lâu có một đội ngũ mặc áo đen thêu chữ Tổng sau áo đi qua đi lại như dò xét cái gì đó.

Kinh Thiên thấy đám này thì cười lạnh một cái cũng không thèm gây chuyện làm gì. Khi Kinh Thiên đi tới gần thì mấy người ngồi trước lều trại đều quay qua nhìn hần.

"Một tên nhóc con mà cũng muốn tới đây thử vận may à"

"Đúng là tiểu bối vô tri"

Kinh Thiên không thèm để ý tới bọn chúng mà bắt đầu từ chân núi đi lên, hần muốn thử xem lần đầu mình có thể đi lên cao bao nhiêu.

Nhưng ngay lúc Kinh Thiên bước chân lên ngọn núi thì hần liền bị trượt chân, thân hình lão đảo sắp té xuống, ngay lúc đó hần đã lấy Ma Ngục Kiếm cầm xuống mặt băng ở dưới để ổn định lại thân thể.

"Thật không ngờ băng ở đây lại trơn trượt như thế"

Kinh Thiên thấy nếu không chuẩn bị đầy đủ mọi thứ mà muốn trèo lên Băng Linh Sơn thì thật sự quá khó khăn. Trừ khi người là cao thủ lục phẩm biết bay mà thôi.

Kinh Thiên không muốn tiếp tục đi lên nữa mà liền thoái lui, hần tin chắc chỉ cần cười Tiểu Mã thì sẽ lên tới đỉnh núi dễ dàng nên hần không muốn phí sức ở đây. Việc quan trọng là phải đợi khi nào ở đây vắng người mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Lão Già Bị Phong Ấn

Bầu trời dần về đêm, ánh trăng hôm nay có phần mờ ảo hơn mọi khi, trên Băng Linh Sơn không thể nhìn rõ mọi thứ vậy mà vẫn có một số thân ảnh đang lướt qua lướt lại tìm kiếm Băng Linh Diệp.

Kinh Thiên không để ý tới bọn chúng mà vòng ra phía sau núi, ở nơi đây địa hình thập phần khó đi vách núi dường như thẳng đứng, không một ai dám từ đây tiến lên Băng Linh Sơn, dù người có biết bay thì cũng không đủ sức bay được tới đỉnh núi, mà một khi đuối sức ngã xuống thì kết cục chỉ có chết.

Nhưng Kinh Thiên lại đồng dạng không sợ chút nào, Bôn Lôi Mã có thể đạp lôi điện mà tiến lên, chỉ cần nó thả ra một đường lam lôi từ đây kéo lên thì có thể từ từ leo tới đỉnh núi. Bôn Lôi Mã dù sao cũng là một trong tứ đại thú tộc nên năng lực của nó không phải một đầu thiên thú cùng giai nào có thể so sánh.

Kinh Thiên triệu hồi Bôn Lôi Mã ra, hần vuốt ve nó vài cái rồi lệnh Bôn Lôi Mã triệu hồi ra Bôn Lôi Khái Giáp, vì hàn khí ở đây không bình thường tí nào, nếu nó dùng cơ thể chống lại thì sẽ hao phí thiên lực khó mà lên tới đỉnh núi được, Kinh Thiên còn kêu nó một mực không gây ra động tĩnh gì lớn để khỏi gây chú ý tới người khác, dẫn động phiền phức không đáng có.

Bôn Lôi Mã sau khi mặc giáp lên thì từ hai mắt nó bắn ra hai đạo lam lôi bay vút lên cách song song với vách núi khoảng một mét, Kinh Thiên cười lên nó rồi Bôn Lôi Mã từ từ đạp lên hai đạo lam điện đó mà phóng đi.

Tốc độ của Bôn Lôi Mã phải nói là phi thường nhanh, thoáng chốc nó đã phóng lên được hơn hai trăm mét, lúc này một cỗ hàn khí lạnh buốt tràn lan làm cho Kinh Thiên cũng nhăn mặt.

Hần không ngờ được nhiệt độ ở Băng Linh Sơn lại lạnh như thế, chỉ mới có hai trăm mét thôi mà đã khó chịu như vậy rồi. Hần nhớ tới mấy người bị băng phong ở độ cao một nghìn mét trên núi thì cũng ngưng trọng.

"Mấy tên kia có thể leo lên được một nghìn mét đã phi thường mạnh mẽ, vậy mà vẫn bị băng phong, không lạ gì khi không có ai leo lên được tới đỉnh núi"

Qua một thoáng thì Bôn Lôi Mã đã leo lên được hơn bốn trăm mét, lúc này Kinh Thiên cũng phải vận Hoàng Kim Lôi để chống đỡ lại hàn khí ở đây, nếu không hần chắc chắn sẽ thành băng điều. Còn về Bôn Lôi Mã do nó có tu vi ngũ phẩm cộng với Bôn Lôi Khái Giáp nên hàn khí ở độ cao này vẫn không

làm gì được nó.

Ngay lúc Kinh Thiên đang tập trung vận công chống lại hàn khí thì hán bỗng nhiên thấy có hai vật thể mờ mờ trong đêm đang từ từ rơi xuống. Kinh Thiên giờ hai bàn tay ra hấp một cái thì hai vật thể đó đã nằm trong tay hán.

Một cỗ hàn khí lạnh buốt bắt đầu từ hai tay của Kinh Thiên lan tràn mà ra, hán liền mở tay ra nhìn xem bên trong là vật gì.

Kinh Thiên thấy ở giữa lòng bàn tay của mình có một chiếc lá màu lam nhạt, nhìn kỹ nó giống như một tác phẩm được điêu khắc từ một miếng băng mỏng, còn có một tia hàn khí nhàn nhạt bao quanh nó nữa.

Kinh Thiên xem một hồi thì liền biết đây chính là Băng Linh Diệp.

"Mụ nội nó, có thật may như vậy không, mới chạy lên đã thu được hai cái Băng Linh Diệp rồi, trong khi cái đám người ở chân núi phải đợi bao lâu mới có được một cái"

Nhưng Kinh Thiên vẫn thấy có chỗ nào đó không đúng, nếu như theo hàn khí ở Băng Linh Sơn này thì Băng Linh Diệp ở trên đỉnh núi, nó phải tỏa ra hàn khí chí hàn mới đúng, tại sao Băng Linh Diệp trong tay mình hàn khí có vẻ không đủ a, dường như nó đã bị người khác hấp thu qua.

Kinh Thiên nghĩ tới đây cũng thấy kỳ quái nhưng hán chỉ đành bỏ qua mà không tiếp tục suy nghĩ nữa, hán cất hai cái Băng Linh Diệp vào không gian giới chỉ rồi tiếp tục kêu Bôn Lôi Mã tiến lên phía trước.

Ngay lúc Bôn Lôi Mã vượt qua độ cao hơn năm trăm mét thì hàn khí ở đây nồng đậm hơn rất nhiều, ngay cả Bôn Lôi Mã cũng tỏ vẻ khó chịu còn Kinh Thiên thì dường như có phần không ổn, thế là Bôn Lôi Mã truyền lam lôi vào cho hán để giữ cho Kinh Thiên không bị băng phong.

Lúc này Kinh Thiên cười khổ một cái, hán nhớ rằng trước đây khi chơi game thì mấy chỗ có Băng Linh Quả cũng không có khó đi như vậy a, ngay cả mấy cái nhị phẩm cũng đủ sức đi lấy rồi, thế mà mình với tu vi tam phẩm mới đi lên được một phần bốn đoạn được đã chịu không nổi, chắc chắn ở đây có điểm gì đó kỳ quái.

Bỗng nhiên trên không trung lại xuất hiện hơn tám cái Băng Linh Diệp đang bay xuống, Kinh Thiên không ngại ngần mà thu tất cả bọn chúng lại, nhưng tám cái Băng Linh Diệp này dường như giống hai cái trước, hàn khí có phần thiếu hụt không nồng đậm cho lắm.

Lúc này thì giả thuyết có cường giả ở đây hấp thụ Băng Linh Diệp đã nhiều hơn vài phần, nhưng phải là tu vi cỡ nào mới dám ở lại đây trực tiếp hấp thu được lực của Băng Linh Diệp.

Kinh Thiên cũng bắt đầu do dự không biết có nên tiến lên tiếp hay không, nếu không may gặp phải vị cường giả đó thì không ổn tí nào, dù sao người ta đang luyện công mà bị mình quấy rầy thì tính tình không được tốt cho lắm.

Nhưng Kinh Thiên lại không muốn dây dưa ở đây quá lâu, hán buộc phải lấy Băng Linh Quả rồi trở về, nếu biết chỗ này khó đi như vậy thì hán đã cho đám người Nhu Thủy đi thu thập Băng Linh Quả rồi.

Nhưng hán đã nhận việc đi làm thì không muốn thoái thác cho người khác nên vẫn cắn răng mà tiến lên, nếu không may gặp phải người đang hấp thu Băng Linh Diệp thì chỉ cần không quấy nhiễu tên đó là được, nếu gặp chuyện gì thì liền buông bỏ rồi tính kế tiếp.

Kinh Thiên lại tiếp tục đi lên khoảng hơn bảy trăm mét, lúc này hán đã có dấu hiệu chống đỡ không nổi, mặc dù Bôn Lôi Mã liên tục truyền lam lôi và thiên lực cho hán nhưng như cũ vẫn không đủ a.

Bỗng nhiên Kinh Thiên nhớ tới cái gì đó rồi lấy ra Ma Ngục Kiếm, hán tập trung tinh thần rồi từ từ lấy máu nhỏ lên những cái rãnh nhỏ tạo thành hoa văn trên thân Ma Ngục Kiếm. Bỗng nhiên Ma Ngục Kiếm run lên liên tục, hồi lâu sau thì một luồng khói đen từ trong thân kiếm bắt đầu phóng ra ngoài.

Khi nhìn kỹ lại thì trong làn khói đen này xuất hiện một quỷ hồn với khuôn mặt đáng sợ, nó tỏa ra âm khí nồng nặc làm cho người ta nổi da gà và ghê tởm, Kinh Thiên lại tiếp tục gọi ra hơn mười quỷ hồn nữa rồi mới dừng lại. Kinh Thiên nhìn mấy cái quỷ hồn đó rồi ra lệnh.

"Tạo ra Ma Ngục bao bọc ta lại để tránh đám hàn khí kia"

Kinh Thiên vừa nói xong thì đám quỷ hồn này liền nhìn hán với ánh mắt đầy ai oán, con mẹ nhà ngươi gọi bọn ta ra ngay cái chỗ lạnh buốt như vậy còn dám ra lệnh cho bọn ta bảo hộ ngươi à.

Kinh Thiên thấy đám quỷ hồn này không nghe lời mình thì hán cười lạnh, rồi cầm Ma Ngục Kiếm lên chém thẳng vào một quỷ hồn gần đó. Những hoa văn đỏ như máu kia bắt đầu lan tràn ra hướng về phía quỷ hồn mà Kinh Thiên chém. Lúc này những hoa văn đỏ bắt đầu bao phủ toàn thân của quỷ hồn làm cho nó đau đớn mà hét lên. Kinh Thiên nhìn đám quỷ hồn còn lại rồi nói.

"Có làm theo lời ta hay không"

Đám quỷ hồn còn lại thấy Kinh Thiên có thể sử dụng thành thực Ma Ngục Kiếm chỉ cười khổ rồi làm theo lời Kinh Thiên, cả đám chia ra mỗi người một phương vị rồi những tia hoa văn màu đỏ lan tràn ra kết nối bọn chúng lại với nhau, chỉ thoáng chốc Kinh Thiên đã được bao phủ trong Ma Ngục.

Khi hàn khí ở trên Băng Linh Sơn chạm phải Ma Ngục này thì yếu đi không ít nên ảnh hưởng đến Kinh Thiên cũng giảm bớt đi vài phần, nhưng Kinh Thiên vẫn cảm thấy hàn khí này khó chịu vô cùng.

Sau khi Kinh Thiên được bảo vệ bởi Ma Ngục thì Bôn Lôi Mã tiếp tục tiến lên phía trước, khi đi qua độ cao hơn một nghìn mét thì Kinh Thiên bắt đầu cảm giác áp lực ở nơi đây rất cường đại, làm cho hắn run rẩy liên tục. Kinh Thiên kinh ngạc rồi bắt đầu quan sát xung quanh, hắn muốn nhìn xem áp lực này xuất phát từ đâu.

Bỗng nhiên có một tiếng nói vang lên.

"Tiểu tử khốn kiếp, không ngờ ngươi xui xẻo lại đi lên đây bằng con đường này a, tới đây để ta biến ngươi thành băng điều rồi từ từ luyện hóa."

Kinh Thiên nhìn theo chỗ phát ra tiếng nói này thì hắn thấy ở sâu trong Băng Linh Sơn khoảng ba mét đang có một thân già nua bị phong kín ở trong đó. Thân ảnh này mở mắt ra nhìn Kinh Thiên thì hắn cảm giác được một cỗ uy áp đáng sợ bắt đầu đè xuống làm cho thiên lực của hắn cũng bị đình trệ lại. Kinh Thiên giật mình thân kêu không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Chơi Lớn Rồi

Kinh Thiên vừa thấy thân ảnh già nua đó mở mắt ra thì hắn thoáng hoảng hốt, cảm giác nguy hiểm người này mang lại khác xa đám Tung Cuồng Đồ tu vì tứ phẩm lúc trước mà hắn gặp, phải nói uy áp của người này khiến hắn muốn chịu đựng không nổi. Kinh Thiên từ từ lấy lại bình tĩnh rồi nói.

"Tiếng bói chớ giận, văn bói chỉ vô tình đi ngang qua đây thôi không có ý mạo phạm"

Thân ảnh già nua kia nhìn Kinh Thiên dò xét một hồi thì mở miệng.

"Ngươi tưởng ta là con nít ba tuổi hay sao, không cần biết ngươi có ý hay là vô ý, đã lên tới đây thì ngoan ngoãn làm thức ăn cho ta đi, cũng lâu quá rồi chả có tên nào dám leo lên núi bằng đường này nữa"

Kinh Thiên thấy ông ta nói vậy thì biết việc này khó giải quyết rồi, nếu ông ta đã quyết định như thế thì chỉ còn cách là trốn mà thôi.

Kinh Thiên quyết định thật nhanh rồi kêu Bôn Lôi Mã phóng thẳng xuống núi, hắn không muốn dây dưa ở đây thêm nữa, Kinh Thiên cảm giác được người này không đơn giản tí nào.

Thân ảnh già nua kia thấy Kinh Thiên tức tốc bỏ chạy thì miệng cười lạnh.

"Tiểu bói vô tri, muốn thoát khỏi tay ta thật không dễ vậy đâu"

Ông vừa nói xong thì bỗng nhiên từ trên mặt núi băng mọc ra những cọc băng nhọn phóng thẳng về hướng của Kinh Thiên, mắt thấy mấy cọc băng đó sắp đâm xuyên qua người thì Kinh Thiên cầm Ma Ngục Kiếm trên tay chém ra một đường làm cho những cọc băng đó bị đứt đoạn.

Nhưng Kinh Thiên chưa kịp vui mừng vì đỡ được một chiêu thì đã thấy phần đầu của những cọc băng nhọn bị mình chém đi đã tiếp tục bay về hướng của hắn.

Kinh Thiên mặc dù hoảng sợ những vẫn kịp ra lệnh cho Bôn Lôi Mã phóng ra lôi điện rồi đập lên nó tránh về hướng khác, những cọc băng kia sau khi bay qua không đánh trúng Kinh Thiên thì đã phóng ngược về.

Kinh Thiên thấy vậy thì chau mày lại, hắn không ngờ mấy cái cọc băng này lại cứng đầu đến thế, nên đã không thoát được bọn chúng thì cứ hủy chúng đi là xong.

Kinh Thiên tích tụ hoàng kim lôi ở ngón trỏ rồi phóng xuất chúng ra.

Cuồng Lôi Chỉ!

Hơn ba đạo hoàng kim lôi phóng ra xuyên thủng hết những cọc băng đang bay tới làm chúng bị tan chảy hoàn toàn, thân ảnh già nua kia thấy vậy thì cũng kinh ngạc, những cọc băng đó của ông ta không thể nào dễ dàng bị phá như thế trừ phi là nguyên tố của tên này cường hãn lạ thường mà thôi.

"Tên tiểu tử nhà ngươi giỏi lắm, lại có thể cản được một chiêu của ta, nhưng lần tới thì ngươi làm thế nào đây"

Ông ta vừa nói xong thì bỗng dung một trận bão tuyết ngập trời bắt đầu phủ xuống, những bông tuyết kia còn ẩn chứa thiên lực bên trong, ông lão đó ngưng mắt lại phóng ra một luồng hàn quang thì mấy bông tuyết ấy bắt đầu biến thành những cây châm thật nhỏ phóng thẳng về hướng Kinh Thiên.

Kinh Thiên thấy một màn này thì hai mắt co rút lại, hắn ngay lập tức ra lệnh cho mấy cái quỷ hồn kia tạo thành Ma Ngục bao quanh thân mình. Những kim châm làm bằng bông tuyết kia nhiều vô số kể, khắp nơi xung quanh Kinh Thiên đều có, chúng đồng loạt cắm thẳng vào Ma Ngục gây ra một hồi

chấn động mạnh, nhưng khi chúng va chạm với Ma Ngục thì những tiếng xuy xuy phát ra rồi những cây kim châm đó đều tan chảy thành nước.

Thân ảnh già nua kia nhìn lại cũng thoáng kinh ngạc, không ngờ tên nhãi này lại có tuyệt chiêu quái dị như vậy, nhưng ông ta lại cười lại rồi tiếp tục làm bão tuyết lớn hơn. Lúc này hàng ngàn hàng vạn những bông tuyết biến thành kim châm, ở mũi châm tuyết châm thiên lực tỏa ra thành từng làn sóng chấn động.

Nhưng kim châm này bay thẳng cắm vào Ma Ngục bao quanh Kinh Thiên, làm cho Ma Ngục cũng bắt đầu có dấu hiệu vận vẹo tí nữa là vỡ tung, nhưng số lượng của tuyết châm kia quá nhiều nên Kinh Thiên không thể nào chống đỡ được trong thời gian dài.

Bôn Lôi Mã thấy Ma Ngục của Kinh Thiên không thể nào chịu đựng được nữa thì nó hí dài một tiếng rồi tạo ra một cái Lôi Hộ Tráo bao bọc cả Kinh Thiên lẫn nó vào.

Tất cả tuyết châm đụng phải lôi hộ tráo đều lập tức tan chảy thành nước, ông lão già nua kia thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, bây giờ ông ta thật sự tức giận rồi, chỉ một tên tiểu bối thôi mà lại đỡ được hai chiêu của mình, chả lẽ mình bị phong ấn ở đây quá lâu nên tu vi thật lùi rồi.

Hai mắt của lão ta lóe lên hàn quang, rồi hắn ta bắt đầu tụ tập tất cả tuyết châm lại tạo thành một cây châm dài hơn bảy mét, mũi châm cực kỳ to lớn.

Kinh Thiên thấy cây cự châm đó thì bắt đầu hoảng sợ.

"Bỏ bà rồi, kiểu này thì không ổn, đánh liều một phen vậy"

Kinh Thiên cắn lưỡi một cái rồi phun ra một ngụm máu lên những hoa văn màu đỏ trên thân Ma Ngục Kiếm, thân kiếm run rẩy một hồi thì Kinh Thiên chém thẳng ra một đường.

Gần một trăm đầu quỷ hồn đỏ gào thét bay về phía cây cự châm kia, khi bọn chúng va chạm với cự châm thì bắt đầu bị băng phong nhưng cây cự châm đó cũng bị tan chảy đi một phần.

Thân ảnh già nua đó thấy quỷ hồn làm tan chảy được cự châm của mình thì ra lệnh cho nó tiếp tục phóng tới giết chết Kinh Thiên.

Kinh Thiên thấy một chiêu vừa rồi chỉ làm mất một phần nhỏ của cây cự châm thì hắn cắn răng một cái, cầm Ma Ngục Kiếm lên chém ra mấy chục kiếm.

Hàng trăm quỷ hồn trong Ma Ngục Kiếm liên tục trào ra phóng thẳng tới nuốt chửng cây cự châm kia.

Quỷ hồn gào thét bay xung quanh cự châm rồi dùng linh hồn của mình làm tan chảy nó ra nhưng bọn chúng cũng liền bị băng phong rồi tan thành từng mảnh mà rớt xuống.

Khi toàn bộ quỷ hồn tan vỡ thì cự châm đó cũng đã yếu đi nhưng vẫn không hoàn toàn tan biến. Kinh Thiên thấy vậy thì hắn nhảy người lên dùng hai tay cầm kiếm rồi chém ra một đường.

Diệt Kim Kiếm Khí!

Một đường kiếm khí sắc bén khủng khiếp xuyên thẳng qua cây cự châm đó chém nó thành vô số mảnh nhỏ li ti rồi những mảnh nhỏ đó từ từ hóa thành khói mà biến mất.

Thân ảnh già nua kia tức giận gào lên.

"Thằng oắt con, nguoi tưởng đỡ được mấy chiêu của ta thì hay lắm a, ông đây cho nguoi chết không toàn thây"

Ông lão này mặc dù tu vi cao thâm nhưng do bị phong ấn ở trong Băng Linh Sơn nên không thể nào sử dụng hai tay hai chân được, ông chỉ dùng một tí năng lực của mình mà điều khiển những thứ xung quanh mà thôi. Nếu ông ta mà không bị phong ấn thì có thể Kinh Thiên đã chết từ lâu rồi.

Bỗng nhiên từ bề mặt của Băng Linh Sơn xuất hiện hơn mười khối băng tuyết cao hơn năm mét, từ từ những khối băng này nứt ra để lộ ra một băng nhân với thân hình thô ráp và lực lưỡng, ánh mắt bọn chúng lóe lên hàn quang rồi ngửa mặt lên nhìn Kinh Thiên.

Kinh Thiên thấy dao động thiên lực của đám này thì trợn mắt há mồm mà chửi thảm.

"Móa, có cần chơi lớn tới vậy không, mười tên băng nhân này đều là tam phẩm đỉnh phong cả"

Nhưng không đợi cho Kinh Thiên hoảng hồn thì từ trong mặt băng lại xuất hiện thêm một cự thú nó to lớn gấp mấy lần Bôn Lôi Mã, cự thú này là Hàn Băng Tượng một con voi ngũ phẩm ngang hàng với Bôn Lôi Mã, nó ngửa mặt lên gào thét hướng tám cái ngà băng băng bóng loáng kia về phía Kinh Thiên như khiêu khích.

Kinh Thiên nhìn lại hơn mười băng nhân kia và Hàn Băng Tượng thì da đầu cũng cảm thấy tê rần, toàn thân thì lạnh buốt.

"Lần này thì lớn chuyện rồi"

Thân ảnh già nua kia dùng ánh mắt hải lòng nhìn về băng nhân và Hàn Băng Tượng, ông hướng ánh mắt về phía Kinh Thiên rồi cười lạnh xong phát ra mệnh lệnh.

Giết!

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Rèn Luyện

Kinh Thiên nhìn hơn mười tên băng nhân và đầu Hàn Băng Tượng kia thì hấn cũng thất kinh, đối với hấn hiện giờ thì đội hình như thế đã quá khủng khiếp rồi, không cần còn Hàn Băng Tượng động tay chân, chỉ cần mười đầu băng nhân thôi đã đủ ép hấn chết không toàn thây.

Kinh Thiên chuẩn bị kêu Bôn Lôi Mã bỏ chạy thì bỗng nhiên hai tên băng nhân nhảy thẳng lên, hai bàn tay chắp lại với nhau rồi giáng xuống giống như cự chùy vậy.

Nhưng may mắn sao tốc độ của Bôn Lôi Mã quá nhanh nên đã tránh được một đòn, mặc dù Kinh Thiên bỏ chạy nhưng hấn vẫn quay lại chém ra hai kiếm nhằm cán chân hai băng nhân đó.

Nhưng kiếm khí vừa chém vào người bọn chúng chỉ gây ra được vết thương nhỏ không đáng kể, một hồi sau thì vết thương đó đã từ từ lành lại.

Kinh Thiên nhìn thấy vậy thì mắt cũng trợn lên kinh ngạc mà chửi thề.

"Lũ băng nhân này tu vi tam phẩm đỉnh phong còn thôi, vậy mà còn có khả năng hồi phục, lão thiên muốn ép chết ta à"

Kinh Thiên đang cùng Bôn Lôi Mã phóng đi thì đầu Hàn Băng Tượng kia phóng ra hơn tám cái ngà lao thẳng tới, cùng lúc đó thì Bôn Lôi Mã đánh ra hơn tám đạo lam lôi chặn chúng lại.

Khi tám cái ngà đó bị chặn lại thì mười đầu băng nhân đã phóng lên, dùng đầu húc thẳng về hướng Kinh Thiên, Bôn Lôi Mã định tạo ra lôi hộ trảo để đỡ đòn Kinh Thiên thì đã thấy con Hàn Băng Tượng kia phóng tới, dùng tám cái ngà đâm rách tầng phong hộ của lôi hộ trảo, nhưng bản thân Hàn Băng Tượng cũng bị dư chấn đánh văng ra xa.

Mặc dù Hàn Băng Tượng tu vi ngang Bôn Lôi Mã nhưng kỹ năng công kích của nó không được cao cho lắm, chỉ được cái da dày thịt thô trâu bò có thừa mà thôi.

Khi lôi hộ trảo vừa nổ tung thì mười tên băng nhân đã xông tới lấy đầu húc thẳng vào người Kinh Thiên, hấn ta thấy vậy thì liền dùng Ma Ngục kiếm giải phóng ra hơn trăm Quỷ Hồn tích tụ lại trước ngực mình.

Nhưng trăm Quỷ Hồn này lại không có khả năng chống đỡ mười đầu băng nhân tam phẩm đỉnh phong, bọn chúng hoàn toàn bị hóa thành băng rồi bị đập thành nhiều mảnh vỡ rơi xuống.

Tuy nhiên bọn chúng cũng làm cho uy lực của mấy đầu băng nhân này giảm đi rất nhiều, khi đầu bọn chúng đập thẳng vào Ma Ngục kiếm cũng không gây ra dư chấn lớn lắm, mà làm cho thanh kiếm uốn cong một vòng cung lại mà thôi.

Kinh Thiên trước lúc đó cũng đã vận Lôi Đế Luyện Thể lên tới tầng sáu để chống lại, hấn biết nếu chậm tay một chút thì dư chấn có thể gây tổn thương cho hấn, mặc dù vị khố miệng Kinh Thiên vẫn chảy xuống một tia máu nhỏ.

Đám băng nhân và Hàn Băng Tượng sau một chiêu thất bại thì gầm thét điên cuồng, mấy tên băng nhân kia cầm lên những cọc băng mà ông lão gia nua đã tạo nên rồi phóng lên đâm thẳng về phía Kinh Thiên, còn Hàn Băng Tượng thì chăm sóc riêng cho Bôn Lôi Mã.

Kinh Thiên thấy áp lực lớn như thế thì hấn ra lệnh cho Bôn Lôi Mã tạo ra lôi điện dày đặc xung quanh để có chỗ cho hấn đặt chân, Kinh Thiên phóng xuống tụ hoàng kim lôi trên chân mình rồi dùng nó đập lên những tia lôi điện kia, hai loại lôi điện hút vào nhanh làm cho Kinh Thiên có thể lơ lửng trên không nhưng thân ảnh lại hơi lung lay một tí.

Kinh Thiên nhìn sang Bôn Lôi Mã, nói.

"Người tách ra mau chóng giải quyết con Hàn Băng Tượng kia thật nhanh rồi quay lại đây giúp ta, trong khi đó ta sẽ giữ chân đám băng nhân này lại"

Bôn Lôi Mã gật đầu rồi phóng thẳng tới chỗ Hàn Băng Tượng. Có thể nói hiện giờ đây là cách tốt nhất mà Kinh Thiên có thể nghĩ ra, trong đám kia chỉ cần giải quyết được Hàn Băng Tượng thì mấy tên băng nhân còn lại không là gì đối với Bôn Lôi Mã.

Kinh Thiên nhìn chăm chăm vào đám băng nhân đó rồi cắn răng kiên quyết, chỉ cần trước khi Bôn Lôi Mã giải quyết xong con voi kia mà hấn còn chịu được thì coi như toàn thắng.

Khi mấy băng nhân đó cầm cọc băng lao tới thì Kinh Thiên phóng ra hơn mười đường kiếm khí làm lệch hướng của mấy cọc băng đó rồi hấn tung ra hơn

mười Cuồng Lôi Chi đánh thẳng vào đám băng nhân, để lại giữa ngực chúng một lỗ thủng rất sâu.

Nhưng vết thương trước ngực chúng phục hồi lại rất nhanh, thấy vậy Kinh Thiên cũng nhú mày, nếu tiếp tục như vậy nữa thì đám này sẽ dây dưa làm cho hân cận kiệt tu vi.

Ngay lúc đó thì Long ca lên tiếng.

"Tập trung mà cảm nhận điểm yếu của bọn chúng, chỉ cần đánh vào đó là được thôi"

Kinh Thiên nghe vậy thì bỗng dưng thông suốt, nhưng hân lại thoáng do dự, trong lúc chống đỡ với đám băng nhân này thì thời gian đầu mà tập trung tinh thần tìm ra điểm yếu của bọn chúng.

Long ca lại tiếp tục lên tiếng.

"Mấy cái băng nhân này không có mạnh cho lắm dù sao chúng nó cũng không có thần trí, nên ngươi phải vừa chiến đấu vừa thăm dò điểm yếu của bọn chúng, đây coi như là một lần rèn luyện đi"

Kinh Thiên nghe vậy thì gật đầu, nếu cái đám ngu ngốc này mà có thể dồn hân tới đường cùng thì đừng nói gì tới việc trả thù Tung gia, Hứa gia và Hân gia nữa.

Trong lúc Kinh Thiên đang tìm đối sách giải quyết đám băng nhân thì bên kia Bôn Lôi Mã đang dùng toàn lực để giải quyết đầu băng tượng một cách nhanh chóng, nhưng Hân Băng Tượng này dù Bôn Lôi Mã đánh cỡ nào thì nó cũng hồi phục ngay lập tức, làm cho ánh mắt của Bôn Lôi Mã trở nên điên cuồng.

Bôn Lôi Mã tức giận vuron người lên trời hí dài rồi từ mắt của nó phóng ra hai đường lôi điện thẳng tắp, trên đường chúng bay tới Hân Băng Tượng thì hai đạo lôi điện nổ quăn vào nhau tạo thành một đường xoắn. Đường xoắn lôi điện này bắn thẳng qua lớp phòng ngự của Hân Băng Tượng rồi xuyên thẳng từ đầu tới đuôi của nó làm cho đầu băng tượng này cũng vỡ ra, nhưng không lâu sau nó hồi phục lại như cũ.

Còn về phía Kinh Thiên thì lúc này hân cũng chật vật không kém, bọn băng nhân kia mặc dù không có thần trí nhưng bọn chúng lại tấn công theo một quỹ đạo chặt chẽ, phối hợp nhuần nhuyễn với nhau làm cho Kinh Thiên mệt không thở nổi chứ nói gì tới việc tìm ra điểm yếu của chúng.

Kinh Thiên liên tục suy nghĩ ra biện pháp nhưng hân đã thử tất cả mà vẫn không ăn thua, có thể nói hiện nay hân thiếu nhất chính là kinh nghiệm chiến đấu, trong trận hợp chiến như thế này thì điểm yếu này của hân càng lộ ra rõ rệt.

Bỗng nhiên Kinh Thiên nảy ra một ý tưởng, nếu cứ giữ khoảng cách mà không tiếp cận bọn chúng thì có tới sang năm cũng chả tìm ra điểm yếu của bọn này ở đâu, cho nên bây giờ phải lao vào giữa bọn chúng mới có cơ may.

Kinh Thiên không do dự gì mà bay thẳng vào giữa đám băng nhân đó.

"Phú quý hiếm trung cầu, đều không dấn thân vào thì làm sao hạ được đám này"

Kinh Thiên cảm ma ngục kiếm lao vào tả xung hữu đột với đám băng nhân, dù sao Lôi Đế Luyện Thể cũng cường hãn hơn người nên vẫn chịu đựng được.

Nhưng dù sao Kinh Thiên cũng không phải có ba đầu sáu tay để chống đỡ hết được mười băng nhân, hân đã bị trúng mấy quyền của đám này rồi, khoe miệng chảy ra máu liên tục, trên thân thể thì có vài chỗ còn để lại vết lõm do quyền đầu tạo ra.

Kinh Thiên điên cuồng mà gầm thét rồi lao tới đánh liên tục vào đám băng nhân đó, hân trong lòng cũng thầm kêu khổ.

"Tại sao ta toàn gặp đối thủ trên cơ và trên số lượng hoài như vậy nhỉ"

Bên kia thì Bôn Lôi Mã cũng chả khá khảm gì hơn hân, mặc dù Hân Băng Tượng không có chiến lực mạnh mẽ như nó nhưng cái kiểu hồi phục nhanh như vậy cũng làm cho Bôn Lôi Mã phiền muộn không thôi, nó liên tục dùng lôi hà, lôi cầu oanh kích liên tục trên người Hân Băng Tượng như nó cứ hồi phục lại rồi tiếp tục xông tới, làm cho Bôn Lôi Mã cũng xuất hiện chi chít mấy vết thương lớn nhỏ, Bôn Lôi Giáp bao bọc quanh nó cũng bị đánh cho tan vỡ mấy phần.

Còn Kinh Thiên đang chống đỡ với bọn băng nhân thì hân cũng lờ mờ cảm thấy có gì không đúng, đám băng nhân này phi thường sợ bị đánh lên từ sau lưng, chúng dường như tạo thành một đội hình chặt chẽ để bảo vệ phần phía sau, nhất là cái gáy của chúng.

Kinh Thiên thấy thế thì ánh mắt lóe lên, hân vẫn khôi tu vi lên đỉnh phong dồn toàn bộ lôi điện vào chân rồi cấp tốc phóng ra phía sau một đầu băng nhân, hân cảm Ma Ngục Kiếm phóng thẳng vào gáy của tên băng nhân đó.

Khi Ma Ngục kiếm đâm trúng gáy của nó thì toàn thân nó xuất hiện vô số vết nứt ảm một cái mà bị tan vỡ thành mảnh vụn. Kinh Thiên thấy thế thì cười lạnh.

"Giờ chết của các ngươi đã tới"

Long ca thấy hân đã tìm ra điểm yếu của đồng băng nhân đó thì chỉ chửi một câu.

"Ngu như heo, giờ này mới tìm ra"

Kinh Thiên khỏe mắt giật giật muốn cãi lại nhưng bây giờ không phải lúc.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Kinh Thiên Và Tiểu Mã Diên Cuồng

Đám băng nhân này mặc dù không có thần trí nhưng khi thấy Kinh Thiên phát hiện ra điểm yếu của chúng thì cả đám bu lại tạo ra trận hình dựa lưng vào nhau, không cho Kinh Thiên có khe hở để xông vào.

Kinh Thiên nhìn chúng lập ra đội hình như vậy thì cũng thoáng nghi ngờ bọn băng nhân này thật sự là không có thần trí thiết hay không.

Thân ảnh già nua kia nhìn thấy Kinh Thiên đã phát hiện ra điểm yếu của đám băng nhân thì ông ta cũng hoảng hốt, hiện giờ tu vi của lão đã bị phong ấn nên chỉ có thể tạo ra nhiều dây mà thôi, nếu lần này còn không diệt được Kinh Thiên thì coi như bó tay rồi.

Kinh Thiên thấy đội hình của đám băng nhân như thế thì hần miết thân kiếm một cái, lại gần một nghìn đầu quỷ hồn lao ra bay xung quanh đám băng nhân này, mặc dù không đã động gì được tới chúng nhưng cũng có tác dụng gây mất tập trung.

Kinh Thiên thì cứ ở ngoài thoát ần thoát hiện làm cho đám băng nhân này luôn đề phòng, hiện giờ thợ săn và con mồi đã đổi chỗ cho nhau.

Đám băng nhân gào thét lên muốn đột phá ra ngoài nhưng lại không chạm vào được gần một nghìn quỷ hồn kia, bọn chúng rút lui cực kỳ nhanh, chưa chạm tới đã thấy mất bóng rồi.

Kinh Thiên bay lên đỉnh đầu của đám băng nhân rồi hét lên chém một đường Diệt Kim Kiếm Khi về phía bọn chúng, chín đầu băng nhân cùng nhau đưa tay lên mà đỡ lại, khi cánh tay của chúng bị chém rớt đang hồi phục lại thì bị đám quỷ hồn quấy phá làm cho cánh tay đang hồi phục lại bị tan chảy, nhưng đám quỷ hồn đó cũng bị biến thành băng.

Kinh Thiên cấp tốc vận khởi tất cả tu vi mà nhảy vào khe hở giữa đám bọn chúng, tốc độ của hắn rất nhanh đã đánh trúng gáy của chín tên này làm cho cả đám đều bị tan vỡ.

Phải nói trận thắng này của Kinh Thiên cũng có phần may mắn, vì đám băng nhân kia không thể lảng không mà bay được nên mỗi lần tấn công xong bọn chúng đều phải đáp xuống mặt băng phía dưới, còn Kinh Thiên lại có lợi thế di chuyển khắp nơi nhờ những tia lôi điện mà Bôn Lôi Mã đã giăng ra, nếu hắn mà đứng trên mặt băng đó chiến đấu thì khổ. Chỉ đứng vững thôi đã thấy khó khăn rồi chứ nói gì đến việc tấn công chớp nhoáng.

Kinh Thiên giải quyết xong đám băng nhân này thì nhìn qua chỗ Bôn Lôi Mã, hắn thấy được ánh mắt điên cuồng của nó.

Có thể nói hiện nay Bôn Lôi Mã muốn điên rồi, đánh cỡ nào đầu Hàn Băng Tượng này cũng không chết, ngay lúc hai con thiên thú này giao chiêu với nhau thì Kinh Thiên đã đập lên lôi điện phóng tới, hai tay của hắn nắm chặt Ma Ngục Kiếm rồi đâm xuống gáy của Hàn Băng Tượng, nhưng phải làm hắn thất vọng rồi, điểm yếu của đầu thiên thú này và đám băng nhân hoàn toàn khác nhau.

Sau một chiêu không thành công thì Kinh Thiên liền phóng ra ngoài giữ khoảng cách. Bôn Lôi Mã nhìn qua Kinh Thiên rồi lắc đầu, ý của nó là muốn tự tay dây xéo con băng tượng chết tiệt này.

Bôn Lôi Mã điên lên nó cỡi bỏ lớp giáp rách rưới ra, rồi dùng toàn bộ lam lôi bao bọc thân của nó lại, cái sừng dài trên người nó cũng tích tụ lôi điện khủng bố.

Hi!

Bôn Lôi Mã hí dài rồi dùng tốc độ khủng khiếp lao thẳng tới người của Hàn Băng Tượng, đánh vỡ đi các tầng phòng ngự của nó rồi cái sừng của Bôn Lôi Mã đâm thẳng vào đầu con băng tượng này.

Bôn Lôi Mã không dừng lại ở đó mà tiếp tục dùng thân thể xuyên thẳng qua người băng tượng.

Băng tượng bị chia làm hai nửa, nó đang muốn hồi phục lại thì đã thấy Bôn Lôi Mã liên tục phóng xuyên qua xuyên lại cực nhanh làm cho người của nó vỡ vụn ra từng mảnh, rồi Bôn Lôi Mã liên tục dùng hai chân mình mà đâm thật mạnh vào những mảnh vụn nó, làm cho thiên lực xung quanh ba động tạo thành những cơn sóng khuếch tán ra bốn phía.

Bôn Lôi Mã điên cuồng đâm một hồi thì tất cả mảnh vụn của Hàn Băng Tượng đã bị đâm thành phần vụn rồi hóa thành hơi nước tiêu tán trong không khí.

Kinh Thiên nhìn thấy Bôn Lôi Mã nổi điên như vậy thì hắn cũng trợn mắt.

"Ta không ngờ một khi Tiểu Mã nổi điên lên lại có phong thái như vậy, thật trâu bò nha"

Long ca thấy hắn nói vậy thì cười khinh bỉ.

"Một trong tứ đại thú tộc không chỉ tầm thường như vậy đâu, sau này ngươi thấy còn khủng bố hơn"

Thân ảnh già nua ở trong Băng Linh Sơn kia thì khỏe mặt giật giật làm ra bộ dạng khó tin, không ngờ mấy tên này lại có thể diệt được Hàn Băng Tượng và hơn mười đầu băng nhân tam phẩm đỉnh phong của mình.

Mặc dù Kinh Thiên và Bôn Lôi Mã cũng ăn thiệt thòi lớn nhưng quan trọng hơn là bọn chúng đã thắng, lão ta thấy Kinh Thiên quay về phía mình cười lạnh chuẩn bị rời đi tiếp tục phóng lên đỉnh Băng Linh Sơn thì lão ta cảm thấy bị sỉ nhục.

"Mẹ kiếp đám tiểu bối các ngươi, nếu ta không bị phong ấn thì các ngươi không được toàn thân"

Mặc dù lão ta gào thét điên cuồng nhưng Kinh Thiên không thèm để ý tới nữa, mọi việc ở đây đã kết thúc nên không thích dây dưa với lão điên này.

Thân ảnh già nua đó thấy Kinh Thiên phớt lờ mình thì một cổ máu nóng xộc lên não, ông ta điên cuồng gào thét.

"Thieu đốt linh hồn"

Vù vù!

Bỗngưng trên Băng Linh Sơn xuất hiện từng luồng kinh phong lạnh buốt tập trung trước người của lão ta, làm cho Băng Linh Sơn cũng chấn động không nhỏ.

Đám người tìm kiếm Băng Linh Diệp gần dưới chân núi thấy vậy liền hoảng hồn mà bỏ chạy ngay lập tức, bọn chúng đã ở đây được một thời gian nên biết mỗi lần Băng Linh Sơn chấn động thì độ nguy hiểm rất cao, không thích hợp tiếp tục ở lại.

Kinh Thiên thấy hàn phong tụ tập lại thì hắn thoáng chau mày, không ngờ lão điên này còn không tha cho hắn.

Thân ảnh già nua kia tụ tập hàn phong xong thì hét lên.

"Hàn Phong Đại Thủ"

Một cự thủ cao hơn sáu mét làm từ hàn phong phóng thẳng về phía Kinh Thiên, còn lão già đó thì khỏe miệng liên tục trào ra máu, phải nói cái trò thieu đốt linh hồn này gây tổn thương rất lớn, nếu linh hồn bị thieu đốt sạch sẽ thì dù ngươi có là tu vi Nhất Thiên tuổi thọ ngang trời đất cũng sẽ chết.

Lão ta mặc dù tu vi bị phong ấn nhưng khi thieu đốt linh hồn thì tu vi cũng kéo lên được thất phẩm sơ kỳ.

Kinh Thiên thấy thế thì hoảng sợ, cho dù hắn gan góc cỡ nào nhưng đối diện với cự chưởng này thì hắn không nắm chắc được phần thắng, nhưng cự chưởng đã ập tới quá nhanh nên hắn chỉ đành cắn răng chịu đựng mà triệu hồi ra Diệt Tuyệt.

Kinh Thiên dùng hết sức chém ra một đường kiếm bay thẳng về chỗ lòng bàn tay của cự chưởng đó.

Diệt Kim Kiếm Khí đỉnh phong!

Nhưng khi đường kiếm khí đó chạm tới cự chưởng thì bị nó chụp cho nát bấy, Kinh Thiên bị thiên lực phản phệ mà đầu tóc rối bời hai mắt âm đạm.

Cự chưởng đó vẫn tiếp tục lao về phía Kinh Thiên, hắn thấy vậy thì quay sang nhìn Bôn Lôi Mã.

"Cho ta mượn thiên lực của ngươi"

Bôn Lôi Mã bắn mấy đạo lam lôi vào người Kinh Thiên làm cho thiên lực của hắn cũng hồi phục lại chút ít, dù sao khi Bôn Lôi Mã đánh với Hàn Băng Tượng đã tiêu hao gần hết.

Kinh Thiên lóe lên một tia sát khí trong mắt, toàn bộ huyết khí tanh hôi màu đỏ cùng với sát khí đậm đặc màu đen trào ra, rồi khóa hắc châu trên ngực của hắn dường như cảm nhận được một tia điên cuồng của Kinh Thiên và cũng tỏa ra hắc khí xung quanh hắn.

Kinh Thiên đánh ra một chưởng.

Huyết Thủ Tu La!

Một cự chưởng làm từ máu và sát khí khủng bố phóng ra đập vào Hàn Phong Đại Thủ của lão già kia, hai cự chưởng chạm vào nhau tạo ra một vụ nổ hình tròn đánh cho Băng Linh Sơn bị lõm vào tạo thành một hố sâu.

Trong khi Kinh Thiên đang giao đấu với thân ảnh già nua đó thì trên Băng Linh Sơn đang có một người ngồi dưới gốc Băng Linh Thụ, người này da dẻ vẫn một màu lam nhạt như băng, nhưng nhìn lại giống như một xác chết, bỗng nhiên thân ảnh này mở mắt ra nhìn về hướng Kinh Thiên và lão già đó.

"Cự chương màu huyết sắc đó không lẽ là..."

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Bạch Gia

Khi hai cự chương chạm vào nhau gây ra vụ nổ lớn làm lung lay Băng Linh Sơn thì Kinh Thiên đã bị dư chấn đánh cho văng ra bay thẳng vào người Bôn Lôi Mã.

Bôn Lôi Mã bị hấn đụng phải thì miệng cũng phun ra máu, dư chấn này quá lớn nên ngay cả ngũ phẩm thiên thú như nó cũng có phần chịu không thấu.

Thân ảnh già nua kia thấy Kinh Thiên tiếp một chương của mình mà vẫn còn sống thì ông cũng kinh ngạc, nhưng ngay lập tức hấn nổi lên sát cơ bằng hai cọc băng nhọn về phía Kinh Thiên và Bôn Lôi Mã.

Một người một thú này đã bị thương nên ông cũng không cần ra chiêu thức gì mạnh mẽ, chỉ cần nhieu đây cũng đủ lấy mạng bọn chúng rồi.

Nhưng khi hai cọc băng nhọn đó lao tới chuẩn bị đâm xuyên qua người Kinh Thiên và Bôn Lôi Mã thì trước người bọn họ đã xuất hiện hai đóa tuyết hoa rất lớn đỡ lại hai cọc băng đó.

Thân ảnh già nua thấy vậy thì hướng ánh mắt nhìn lên rồi chửi.

"Tên đại ca khốn kiếp nhà ngươi, tại sao lần nào ta làm gì ngươi cũng muốn phá, tại sao"

Thân ảnh kia trên đỉnh núi nhìn xuống, hấn thở dài một hơi rồi từ từ nói ra.

"Đệ đệ à, ngay cả khi bị phong ấn mà tính khí của ngươi vẫn không đổi".

Lão già bị phong ấn kia nghe vậy thì điên cuồng chửi.

"Mẹ kiếp ngươi, tại sao ngươi cứ chỏ mũi vào việc của lão tử, ta nguyên rùa cả nhà người"

Thân ảnh ở trên đỉnh núi nghe vậy thì chỉ cười khổ, hấn đập một chương xuống mặt băng làm cho Băng Linh Sơn chấn động, từng đợt hàn khí bắt đầu đánh thẳng vào lão già bị phong ấn phía dưới, làm cho ông ta học ra ngum máu, lúc này thân ảnh trên đỉnh núi mới lên tiếng.

"Đệ đệ, ngươi với ta là anh em ruột, ngươi chửi mẹ kiếp ta, chửi cả nhà ta thì chẳng khác nào chửi ngươi a"

Thân ảnh già nua bị phong ấn nghe tới đây thì khóe mắt giật giật, khuôn mặt như mướp đắng nghĩ thầm.

"Phải a, thật là quá ngu rồi, ta chửi hấn như vậy khác nào chửi ta đâu, lần sau phải rút kinh nghiệm"

Nghĩ tới đây thì hấn cũng không nói nữa, mà chỉ nhìn Kinh Thiên và Bôn Lôi Mã đã từ từ rút xuống dưới, dù hấn không giết hai đứa này nhưng khi rút từ độ cao này xuống cũng đừng mong toàn thây.

Nhưng bỗng nhiên hai đóa tuyết hoa kia lại nâng Kinh Thiên và Bôn Lôi Mã bay về hướng đỉnh núi, chỉ bỏ lại lão già bị phong ấn ở lại với vẻ mặt tức giận.

"Tại sao ngươi cứ thích chống đối với ta a"

Lúc hai đóa tuyết hoa đưa Kinh Thiên với Bôn Lôi Mã lên đỉnh núi thì bọn họ lại không bị nhiễm hàn khí, mà tất cả hàn khí đã dạt sang một bên nhường đường.

Không bao lâu sau thì Kinh Thiên và Bôn Lôi Mã đã được đưa tới đỉnh núi rồi nằm kế bên thân ảnh kia.

Ông ta giờ tay lên đánh ra hai chương vào Kinh Thiên và Bôn Lôi Mã làm cho hàn khí trong vết thương của bọn họ bị đẩy ra ngoài hoàn toàn.

Hơn nửa này sau thì Kinh Thiên mới mở mắt dậy, hấn nhìn sang thì đã thấy Bôn Lôi Mã đã tỉnh dậy từ trước rồi đứng kế bên hấn để thù họ.

Kinh Thiên nhìn sang thân ảnh một người trung niên ngồi đã tọa dưới gốc cây rồi hỏi.

"Tiền bối đây là nơi nào, và người là ai, tại sao ta được đưa tới đây"

Thân ảnh trung niên đó nhìn hấn một hồi rồi mở miệng.

"Ta tên Bạch Hân, là người thủ hộ ở đây, còn cái tên điên mà ngươi chiến đấu chính là đệ đệ ta tên Bạch Băng, còn nơi ngươi đang đứng chính là trên đỉnh Băng Linh Sơn, ta đã cứu ngươi một mạng rồi đưa ngươi tới đây"

Kinh Thiên nghe thế thì liền ôm quyền cúi đầu.

"Đa tạ tiền bối, nếu không có người cứu giúp thì mạng ta hôm nay xong rồi"

Bạch Hân nghe hấn nói vậy thì cười hiền hòa rồi nói tiếp.

"Cũng không phải ta muốn cứu ngươi, chỉ là khi ta thấy tuyệt kỹ Huyết Thủ Tu La của ngươi thì làm cho ta hiếu kỳ mà thôi"

Kinh Thiên nghe người trung niên này nói thế thì liền lui ra phía sau đề phòng rồi hỏi.

"Tiền bối biết tuyệt kỹ Huyết Thủ Tu La của ta"

Ông lão đó nói.

"Ngươi không cần khẩn trương, tuyệt kỹ Huyết Thủ Tu La của ngươi thì trong điển tịch cổ của gia tộc ta được nhắc tới rất nhiều"

Ông ta liền giải thích cho Kinh Thiên biết lý do tại sao ông nhận thức tuyệt kỹ Huyết Thủ Tu La. Thì ra hai người Bạch Hân và Bạch Băng là tới từ Bạch gia ở U Minh hải vực, ở đây toàn bộ đều được bao bọc bởi một vùng biển điên có diện tích khổng lồ, ở đây không có đại lục gì to lớn mà toàn bộ là những hòn đảo lớn nhỏ tập trung lại với nhau, nên muốn di chuyển qua lại giữa các hòn đảo đều phải dùng thuyền, cho dù tu vi của ngươi có đạt tới thất phẩm hay bát phẩm đi nữa cũng không đủ sức bay qua khoảng cách giữa các đảo.

Ngay cả những đại cao thủ cửu phẩm cũng không điên tới nỗi tự tiện bay lại ở đây, dù sao trên biển U Minh cũng đầy rẫy nguy hiểm, trừ khi đạt tới cảnh giới Nhất Thiên thì không sao.

Bạch gia ở U Minh hải vực cũng là một trong những gia tộc hàng đầu ở đây, sở trường của bọn họ là dùng thiên lực băng hệ, vùng đất họ sinh sống quanh năm cũng bị đóng băng hết thấy. Con cháu sinh ra trong gia tộc đều là băng hệ, nếu như xuất hiện hệ khác thì mọi người gọi là dị chủng mà không chịu thu nhận, phải nói là luật lệ rất hà khắc. Cho dù ngươi ở lại gia tộc cũng phí công, tại vì đa số công pháp và tuyệt kỹ của gia tộc đều cần băng hệ mới thì triển được. Nhưng ở gia tộc họ lại có một môn tuyệt học truyền thừa từ rất lâu đời có thể sánh ngang với Huyết Thủ Tu La, nên bọn họ đều muốn đánh bại tuyệt học này nên đã nghiên cứu nó rất nhiều.

Còn về phần đệ đệ của ông sau khi đột phá lên bát phẩm thì trở nên ngông cuồng mà đắc tội một nữ tử thiên kiều trong gia tộc, nàng ta là dòng chính nhất mạch của tộc trưởng nên đệ đệ của ông bị nàng truy đuổi từ năm này sang năm khác.

Bạch Băng một lần bí quá hóa liều mà xông qua không gian chi môn để tới nhân tộc nhưng mà nữ tử kia vẫn không tha, Bạch Băng điên cuồng nên đã đấu với nàng ta hơn một ngày thì đã bị phong ấn ở đây.

Bạch Hân muốn tới đây để cầu xin tha thứ những lại bị nữ tử đó đánh cho thành mặt heo rồi bắt hấn ở đây thủ hộ phong ấn tên này mãi mãi, đợi khi nào nàng hết giận thì sẽ nghĩ tới chuyện có nên giải phong ấn cho hấn hay không.

Kinh Thiên nghe vậy thì há hốc mồm, cái lão Bạch Băng kia làm ra chuyện gì mà người nữ tử đó lại căm thù hấn tới thế.

Bạch Hân thấy biểu hiện của Kinh Thiên như vậy thì ông đã hiểu ra suy nghĩ trong lòng hấn, ông ta ngại ngần mà trả lời.

"Đệ đệ ta trong một lần nổi tã tâm định nhìn nữ tử kia tắm mà thôi, nhưng không may bị phát hiện"

Kinh Thiên nghe vậy thì liền làm ra ánh mắt cổ quái, người hết người nhìn trộm rồi hay sao mà lại đi nhìn con gái của tộc trưởng tắm, bộ trong gia tộc ngươi không còn ai khác à.

Bạch Hân nhìn Kinh Thiên một cái rồi ho khan.

"Thật sự cũng không trách được đệ đệ ta, ngay cả ta cùng những tên đồng lứa trong tộc ngày đó cũng không cưỡng lại được vẻ hấp dẫn của nàng, khi nhìn vào thân ảnh đầy đặn đó cũng bị dục hỏa công tâm không kiềm chế được a, mấy vị trưởng lão tâm cảnh đều cao nhưng nhiều khi vẫn khi nàng chăm chăm đấy"

Kinh Thiên nghe thế thì cũng thờ dài, đúng là hồng nhan họa thủy a. Kinh Thiên nghe xong mọi chuyện rồi lại hỏi tiếp.

"Nếu vị tiền bối kia ở U Minh hải vực một đời không chịu quay lại đây chẳng lẽ ngài mãi mãi phong ấn đệ đệ mình ở nơi này, vẫn biết được bát phẩm tu vi chỉ có tuổi thọ hơn hai nghìn năm a"

Bạch Hân nghe hấn nói thế cũng chỉ thờ dài.

"Chúng ta ở đây cũng được hơn sáu trăm năm rồi, cộng với tuổi thọ của chúng ta cũng đã gần một nghìn tuổi, nếu người kia không quay lại cũng chịu thôi, nhưng ta nghe ngóng được thì nàng hiện nay vẫn còn ở lại nhân tộc"

Kinh Thiên nghe vậy thì ồ lên một tiếng, nếu vị nữ tiên bối đó mà vẫn còn ở lại nhân tộc thì sau này hẳn phải diện kiến một phen, theo lời vị Bạch Hàn này nói thì vẻ đẹp của nàng chà thua gì tiên tử nha.

Kinh Thiên không đề cập tới vấn đề này nữa mà trực tiếp vào thẳng vấn đề.

"Văn bối lần này tới đây là muốn lấy Băng Linh Quả về giao cho một vị viện trưởng ở học viện nên mới mạo phạm nơi đây của tiên bối, mong người thứ tội"

Bạch Hàn nghe hẳn nói vậy thì hiểu ra.

"Chắc lại là con bé Linh Loan nữa chứ gì"

"Tiên bối quen biết Linh Loan viện trưởng"

Bạch Hàn thấy Kinh Thiên hỏi thế thì trả lời.

"Con bé từ lúc nó mới tứ phẩm cũng dòm ngó Băng Linh Quả ở đây rồi, tại vì quả này mọc ở đây tinh thuần gấp mấy chục lần ở địa phương khác a"

Băng Linh Sơn này được dựng nên là do trận đấu giữa nữ tử của tộc trưởng Bạch gia và đệ đệ của ông Bạch Băng, nên thiên lực băng hệ ở đây tinh thuần hơn bao giờ hết. Bạch Hàn thấy địa phương này là một nơi tốt nên đã trồng cái cây Băng Linh Thụ ở đây, trải qua hơn mấy trăm năm thì số người tới đây tìm kiếm Băng Linh Quả thật sự không ít nhưng một mực đều bị ông đuổi đi hết.

Chỉ có Linh Loan viện trưởng là ông thấy có hứng thú với cô bé tính tình bộc trực và thẳng thắn dễ thương này nên mới quen biết với nàng, ông còn cho cô bé này một phần nhỏ Băng Linh Quả rồi còn chỉ dạy nàng đôi chút nên nàng ta tu vi mới tiến nhanh như vậy.

Kinh Thiên thấy thế thì ôm quyền nói.

"Mong tiên bối đáp ứng cho yêu cầu quá đáng này của văn bối"

Bạch Hàn nhìn Kinh Thiên rồi suy nghĩ một hồi xong mới nói.

"Không có việc gì là cho không a"

Kinh Thiên thấy vậy thì mau mắn hỏi tiếp.

"Vậy tiên bối cần ta làm gì"

Bạch Hàn chỉ vào Băng Linh Thụ rồi nói.

"Ta muốn khảo nghiệm ngươi thôi, lần trước con bé Linh Loan tới đây thì nó đánh cho Băng Linh Thụ rớt xuống một chiếc lá nên ta cho nó một phần mười của Băng Linh Quả, nếu ngươi có thể đánh rớt mười chiếc lá thì ta cho ngươi nguyên một quả a, nếu ngươi thấy không có khả năng thì chỉ cần lượng sức mà làm ta sẽ cho phần thưởng tương ứng"

Kinh Thiên nghe ông nói vậy thì nhìn lại Băng Linh Thụ, hẳn ôm quyền với Bạch Hàn rồi đi tới trước cái cây cao gần một trăm mét đó, hẳn nắm hai quyền lại rồi nện vào Băng Linh Thụ.

Cùng lúc với Kinh Thiên ở trên Băng Linh Sơn thì ở đại gia tộc Linh gia đã xảy ra một đại sự.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Bạch Y Nữ Tử

Hôm nay trên con đường tiến vào Linh thành đang có một hàng dài người xếp hàng để vào thành, trong số đám người đó có một nữ tử mặc bạch y đang từ từ vừa đi theo đoàn người vừa ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh.

Khi nàng ta đi tới gần cổng thành thì ngược lên nhìn nhưng khác với mọi người là nàng ta không bị choáng ngợp bởi sự đồ sộ của cổng thành này.

Linh gia là một gia tộc lớn nên thành trì của họ cũng không kém cạnh gì để đô cả. Chỉ riêng cổng thành thôi mà đã cao hơn mười mét, bao bọc bên ngoài cổng thành và những bức tường thành là hàng loạt những trận pháp khác nhau, nhưng chỉ có cao thủ mới nhận ra được những trận pháp này đang tiềm ẩn ở đó.

Khi nữ tử này đi tới gần cổng thành thì đang thấy đám hộ vệ ở đây làm khó một nhà ba người muốn vào thành, do họ ăn vận rách rưới và dơ bẩn nên đám hộ vệ không cho họ vào.

Người chồng thì khoẻ miệng dường như có một tia máu tràn ra giống như đang bị thương rất nặng, còn người vợ thì thiên lực của nàng ta cũng đang giao động lạ thường, ngay cả đứa bé nằm trên lưng mẹ thì khuôn mặt dường như rất thống khổ.

Ngay lúc này thì người chồng lên tiếng: "Vị đại gia đây mong người hãy giúp đỡ gia đình tôi, chúng tôi đã bị kẻ thù truy sát mấy ngày nay rồi, nữ nhi của chúng tôi đang bị thương rất nặng nếu không tìm được sư kíp e rằng nguy hiểm đến tính mạng."

Tên hộ vệ thấy vậy thì nói: "Linh thành của chúng ta không phải chỗ tị nạn cho các người, muốn kiếm chỗ trốn thì cứ đi chỗ khác nơi đây không hoan nghênh người."

Đôi vợ chồng này năn nỉ tên giữ cổng được một hồi thì bỗng nhiên đứa bé sau lưng họ học ra ngum máu rồi ho kịch liệt. Bọn họ thấy vậy liền quý xuống năn nỉ tên giữ cổng, nhưng tên này chẳng những không rù lòng thương mà còn đá hai vợ chồng văng ra xa.

Mọi người xung quanh thấy cảnh này đều tức sôi máu nhưng chẳng ai dám đứng ra chống đối. Khi mọi người tập trung xem chuyện xảy ra trước cổng thành thì có một con gió lốc thổi tới, rồi một tiếng nói truyền ra.

"Hai tên khốn kiếp nhà người tưởng chạy tới Linh thành là có thể thoát được ta hay sao"

Khi nghe tiếng nói này truyền ra thì mọi người đều quay đầu nhìn lại thì thấy một người trung niên đang lẳng không đứng ở đó. Thấy vậy thì tất cả đều tròn mắt kinh ngạc, phải biết rằng chỉ có cao thủ thất phẩm trở lên mới có khả năng bay lượn tự do mà thôi.

Người chồng sau khi bị tên hộ vệ đánh bay đi thì từ từ đứng dậy nhìn người truy niên kia, nói.

"Thạch Phi Tín người đừng hiếp người quá đáng, nếu không phải tên cháu chó má của người khi dễ vợ ta thì ta cũng chẳng cần phé hấn làm gì"

Người trung niên tên Thạch Phi Tín nghe nói thế thì sắc mặt trầm xuống, quanh người hán tỏa ra thiên lực khủng bố.

"Vợ người phải tu tám kiếp mới được cháu ta để mất tới, vậy mà người còn dám ăn nói như thế, chỉ là một tên nhãi tu vi ngũ phẩm mà cũng đòi chất vấn ta"

Khi nghe hai người này nói chuyện thì toàn bộ người xung quanh đều tròn mắt kinh ngạc. Họ kinh ngạc bởi sự bá đạo của Thạch gia và sự gan góc của tên còn lại. Phải có đảm lược cỡ nào mới dám ra tay chống đối lại với Thạch gia, chỉ sợ gặp người khác thì đã nín cười hai tay dâng vợ mình lên cho cháu của tên Thạch Phi Tín rồi.

Tên này dám vì vợ con mà chống đối lại Thạch gia phải gọi là chân hán tử, bởi vì thế giới này là cường giả vi tôn, mạnh được yếu thua cho nên ngay cả thứ quan trọng nhất của người nhiều khi cũng bị người khác cướp đoạt.

Thạch Phi Tín không nói nhiều nữa mà liền ra tay động thủ. Mấy tên hộ vệ của Linh thành cũng chẳng thèm ra tay ngăn cản, vì tu vi của bọn chúng không đủ nên ra tay thì chỉ có chết mà thôi.

"Chết đi"

Thạch Phi Tín tung ra một chưởng về phía tên kia, khi cự chưởng bay tới làm cho đám người xung quanh phải thất sắc mà tránh qua một bên, chỉ riêng nữ tử mặc bạch y là vẫn ung dung đứng đó. Khi cự chưởng sắp đánh trúng tên hán tử thì một tiếng thờ dài vang lên làm cho cự chưởng kia liền bị băng phong.

Thạch Phi Tín thấy vậy liền tròn mắt kinh ngạc, hán không thể ngờ được một chưởng với tu vi thất phẩm của mình lại bị hoá giải dễ dàng đến thế, tốt cùng người này phải tu vi thế nào mới làm được như vậy. Trong lúc hán đang suy nghĩ thì một tiếng nói mang đầy hàn khí lạnh thấu xương phát ra.

"Đám người Thạch gia và Linh gia các người làm ta thật sự chán ghét quá rồi"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Pháp Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Ngông Cuồng

Nữ tử đó phát ra tiếng nói lạnh lùng làm chấn động bát phương ngay cả Thạch Phi Tín cũng hoảng sợ nhìn lại mà không dám tin vào mắt mình.

Chỉ một tiếng nói, một cái thờ dài mà làm cho không khí xung quanh dường như muốn đóng băng lại, ngay cả thiên lực xung quanh cũng như muốn ngừng chuyển động.

Thạch Phi Tín mặc dù tu vi cao cường hay xem thường người khác nhưng hẳn không phải hạng người ngu mà ra tay vào lúc này, mặc dù không biết bạch y nữ tử kia tu vi ra sao nhưng chắc chắn hẳn không thể nào thắng được nàng ta.

Nhưng đám hộ vệ của Linh gia lại không như vậy, khi bọn chúng nghe nữ tử này nói thế thì nổi lên sát khí.

"Người thật to gan, dám nói chuyện ngông cuồng như vậy, người không biết đây là Linh thành hay sao"

Khi tên hộ vệ này vừa nói xong thì cả đám lính xung quanh ngay lập tức vận khởi thiên lực rồi lao lên. Nhưng khi chúng vừa động thì nữ tử kia điểm ra một chỉ vào không trung rồi nàng ta phát ra một tiếng nói nhẹ nhàng.

"Băng phong thiên địa"

Một chỉ này vừa ra thì đám hộ vệ liền bị đóng băng ngay cả khoảng không hư vô xung quanh chúng cũng bị băng phong. Những người xung quanh tròn mắt kinh ngạc không thể nào tin nổi, vậy mà có người dám ở Linh thành gây chuyện.

Khi Thạch Phi Tín thấy một chỉ kia thì tinh thần liền chấn động, một chỉ này mạnh đến nỗi hư vô cũng bị băng phong, ngay cả gia chủ Thạch gia có tu vi bát phẩm cũng không thể nào làm như nữ tử này được.

Một chiêu thức có thể ảnh hưởng tới thiên địa này cực kỳ quý hiếm, mà tu vi phải cỡ nào mới nhẹ nhàng thi triển được như thế.

Sau khi xử lý xong đám hộ vệ thì nàng ta nhìn về hướng Thạch Phi Tín, khi đón nhận ánh mắt băng lãnh kia thì nội tâm Thạch Phi Tín dậy sóng, da đầu hắn run lên, một cảm giác nguy hiểm chỉ mảy may tới, hẳn ta không màng gì hết mà đề thăng tu vi lên tới đỉnh phong rồi bỏ chạy, trực giác của một cao thủ nói cho hắn biết nếu hắn không chạy ngay bây giờ thì mãi mãi về sau đừng hi vọng chạy được nữa, vì chắc chắn hắn sẽ bị biến thành một cái xác.

Khi nhìn thấy Thạch Phi Tín bỏ chạy thì bạch y nữ tử kia cười lạnh một cái.

"Từ trước tới nay người có thể thoát khỏi tay ta rất ít, nhưng người lại không nằm trong số đó"

Vừa nói xong nàng ta chộp một cái vào hư vô, bỗng nhiên xung quanh Thạch Phi Tín xuất hiện vô số tuyết hoa phát ra thiên lực khủng bố, khi những tuyết hoa này rơi trúng người hắn thì chỗ đó liền bị đóng băng rồi rớt xuống, chỉ trong chốc lát thì tứ chi của Thạch Phi Tín đã biến thành mảnh vụn rồi rơi xuống.

Thiên lực của hắn hoá thành từng đợt hàn khí trải rộng ra xung quanh, kế tiếp nữ tử đó phát tay một cái thì đám hàn khí liền cấp tốc oanh kích lên bức tường thành đồ sộ kia. Nó đóng băng tất cả trận đồ trên tường thành làm ho những trận pháp đó không thể khởi động mà nát thành vô số mảnh.

Khi nhận ra chấn động ở cửa thành thì từ trong Linh thành phóng ra tám thân ảnh, tám người này đều là trung niên, vẻ mặt âm trầm lãnh khốc vô tình. Tám người toả ra thiên lực cực kỳ cường hãn, có phần còn hơn cả Thạch Phi Tín.

Một người đứng đầu nhìn vào bạch y nữ tử nói với giọng âm lãnh.

"Người có lá gan không nhỏ, nếu đã dám quấy rối ở đây thì phải biết trước kết cục của bản thân"

Bạch y nữ tử sắc mặt vẫn bình thường lạnh lùng nhìn tám người rồi nói.

"Hôm nay ta chỉ muốn ra ngoài du sơn ngoạn thủy, sẵn tiện tới gặp con bé Linh Tiên Hoa có đôi lời mà thôi nhưng không ngờ gia tộc của con nhóc này lại hung tàn như thế, nếu nàng ta không biết dạy dỗ đám nhóc các người thì hãy để ta dạy lại"

Tám người của Linh gia nghe vậy thì sắc mặt nổi đầy gân xanh vì tức giận, Linh Tiên Hoa chính là gia chủ của Linh gia, vậy mà trong miệng người này lại trở thành một con nhóc.

"Ta nghĩ người điên rồi mới dám nói như thế, nếu vậy thì để chúng ta xem tu vi người ra sao mà phách lối như thế"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Một Chọi Tám

Tám thân ảnh kia là 8 vị trưởng lão của Linh gia, người nào cũng có tu vi thất phẩm trung cấp trở lên, khi tám người đồng loạt ra tay thiên lực xung quanh chấn động liên tục, từng trận cuồng phong gào thét ma tới. Tên trung niên đứng đầu bước ra một bước rồi hét lên.

"Huyền Long Bát Sát Trận khởi"

Sau khi ông ta phát ra hiệu lệnh thì cả tám người đều tản ra đứng trên mỗi phương vị khác nhau, bỗng nhiên dưới mặt đất của Linh thành phóng lên tám

cột sáng bao phủ tám người rồi từng đợt giao động kinh khủng phát ra làm cho mặt đất của Linh thành rung chuyển liên tục.

Bỗng nhiên từ tám cột sáng phóng ra tám đầu cự long, bọn chúng bay vòng quanh một hồi thì hướng cái miệng rộng khủng bố về phía bạch y nữ tử rồi phát ra tiếng long ngâm đinh tai nhức óc.

Toàn bộ người trong Linh thành đều hoảng sợ nhìn lên trời, đã lâu rồi bọn họ mới thấy tám vị trưởng lão cùng ra tay khởi động trận pháp này.

Ngay lúc tám con cự long đang gào thét thì từ trong nhà chính của Linh gia phóng ra một thân ảnh già nua râu tóc bạc trắng, lão ta nhìn thấy trận pháp đang khởi động thì nhíu mày.

"Là người nào tới gây rối lại để cho tám tên này khởi động hộ gia đại trận như vậy"

Tám tên trưởng lão sắc mặt nghiêm túc nhìn bạch y nữ tử, mặc dù họ là trưởng lão của Linh gia tu vi cao cường nhưng đứng trước người này họ lại cảm thấy một tia nguy hiểm không tả được, mặc dù tám người đồng thời khởi động trận pháp nhưng lại không cảm thấy an toàn tí nào mà cảm giác nguy hiểm ngày càng nồng đậm hơn. Bạch y nữ tử đó nhìn tám vị trưởng lão cùng tám đầu cự long kia cười lạnh một cái rồi nói.

"Không ngờ con bé Linh Tiên Hoa kia lại bỏ ra giá cao để cho Huyền Từ bố trí ra trận pháp cấp bảy a, tài phú thật là khôn tẻ"

Ở phá thiên thế giới trận sư được chia thành năm cấp đó là trận pháp học đồ có khả năng bố trí trận pháp cấp một, trận pháp sư thì cấp hai và ba, trận pháp đại sư thì cấp bốn và năm, trận pháp tông sư thì cấp sáu và bảy, còn trận pháp đại tông sư có khả năng bố trí trận pháp cấp tám và chín. Mỗi một cấp của trận pháp sẽ tương đương với cao thủ cùng phẩm. Trên thế giới còn có một số người có thể bố trí ra trận pháp chống lại được nhất thiên cường giả, người ta gọi họ là Thiên Trận Sư.

Nhưng do trận pháp phải tốn thời gian bố trí nên thường lộ ra dớ hớ trong mỗi trận đấu nên ít được ai dùng tới, đa số họ dùng để mai phục ám sát hoặc dùng trong chiến tranh giữa các tộc. Nhưng nếu trong gia tộc có một người am hiểu trận pháp cao cường thì ít ai công chiếm được gia tộc đó và huyền gia chính là ví dụ điển hình.

Người tên Huyền Từ trong lời của bạch y nữ tử chính là người của Huyền gia, hiện nay nàng ta có thể tạo ra trận pháp cấp bảy có thể đối kháng với cao thủ thất phẩm đỉnh phong thì nàng ta đã là trận pháp tông sư rồi hậu kỳ rồi.

Lão giả đứng đầu đám trưởng lão dặm chân một cái thì tám đầu cự long rầm rú lao thẳng về phía bạch y nữ tử, nhưng mà nàng ta vẫn ung dung bình tĩnh rồi điểm ra tám chỉ.

"Chỉ Âm Hàn Thương"

Tám cây thương bằng băng xuất hiện trước người nàng rồi phóng thẳng về phía tám đầu cự long, hàn khí từ những cây thương này toả ra cực kỳ khủng bố, nơi nào chúng bay qua thì mọi vật xung quanh đều bị đông băng, ngay cả hư vô cũng bị đông dạng.

Khi tám cây thương đó va với tám đầu cự long thì bọn chúng đều phát ra tiếng rống thảm thiết, tám đầu cự long sau đó bị băng phong rồi nát bấy thành vô số mảnh vụn.

Sau khi tám đầu cự long biến mất thì mấy tên trưởng lão đều bị phản phệ mà phun ra ngụm máu, bọn chúng hoảng sợ nhìn về phía bạch y nữ tử với ánh mắt khó tin. Bát Sát Huyền Long Trận có thể chống lại cao thủ thất phẩm đỉnh phong mà tám người bọn họ lại cùng nhau khởi động nên có thể chống lại một số cao thủ bát phẩm sơ kỳ vậy mà nàng ta chỉ nhẹ nhàng dùng một chiêu mà phá hủy tất cả.

Ngay lúc này thì lão giả đứng đầu tóc tai bù xù hét lên.

"Đại trưởng lão mau giúp bọn ta"

Thân ảnh già nua từ trong nhà chính của Linh gia thờ dài một hơi rồi phóng ra ngoài, lão ta đứng trước mặt bạch y nữ tử rồi nói.

"Tu vi của cô nương thật sự cao cường, ngay cả ta cũng không nắm chắc phần thắng, nhưng cô nương đã gây náo loạn ở đây thì ta không thể khoanh tay đứng nhìn"

Bạch y nữ tử hơi hốt đáp lại.

"Còn bao nhiêu vốn liếng cứ xuất ra đây, ta xem thử trong mấy năm nay gia tộc của con bé Linh Tiên Hoa đã phát triển ra sao mà lại bá đạo như thế"

Đại trưởng lão và tám tên còn lại nghe vậy thì ánh mắt loé lên hàn quang chuẩn bị xuất ra đòn mạnh nhất của bọn chúng.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Âm Linh Tổng Táng

Tên đại trưởng lão của Linh gia phát ra thiên lực khủng bố, vậy mà lão ta cũng có tu vi bát phẩm sơ kỳ cấp 71, hấn nhìn sang tám tên trưởng lão rồi gật đầu một cái, tám người ánh mắt loé lên dường như hiểu ý định của đại trưởng lão, bọn chúng hai tay bắt quyết rồi đồng loạt phun ra ngưng máu tươi, những ngưng máu đó hoá thành làn khói máu xanh rồi tích tụ trên không trung. Một lát sau đại trưởng lão điểm một chỉ vào làn khói đó thì một luồng sáng màu xanh bay thẳng vào làm cho đám khói xuất hiện dị động.

"Thần hồn xuất khiếu"

Sau khi đại trưởng lão nói xong thì tám tên còn lại xuất ra linh hồn dung nhập vào đám khói xanh làm cho đám khói này xuất hiện từng đợt thiên lực giao động hỗn loạn, đại trưởng lão phóng tới rồi dung nhập vào đám khói, ông ta ở trung tâm đám khói phun ra ngưng máu làm cho nó bành trướng lên với tốc độ chóng mặt, không bao lâu sau nó đã bao trùm toàn bộ không trung phía trên Linh thành.

"Linh gia bí kỹ. Âm Linh Tổng Táng"

Đây là tuyệt kỹ trấn tộc của Linh gia nên đặc biệt cường hãn, tuy đây là thần kỹ nhưng nó lại không cường hãn như Diêm Vương Ân và Huyết Thủ Tu La mà chỉ thua kém một bậc mà thôi.

Tuyệt kỹ này sẽ triệu hồi vô số âm linh dẫn đường đưa tang cho đối thủ nên gọi là Âm Linh Tổng Táng, những linh hồn sẽ vây chặt lấy đối phương rồi dần dần cơ thể bị thối nát mà chết cực kỳ đau đớn, sau khi chết thì thần hồn của đối phương sẽ bị những âm linh này xâu xé trong sự thống khổ tột độ, phải nói đây là tuyệt kỹ tra tấn khủng khiếp nhất và rất tàn bạo nên đa số mọi người khi nhìn thấy tuyệt kỹ này đều kiêng kỵ mà tránh lui.

Bạch y nữ tử thấy đám khói xanh đó thì nàng ta ngẩng đầu lên nhìn với ánh mắt tán thưởng.

"Từ trước tới nay ta rất ngưỡng mộ bí kỹ này của Linh gia các người, nói về tra tấn và khai thác thông tin thì thật sự không ai vượt qua nó a"

Nữ tử đó vừa nói xong thì đại trưởng lão nhún một cái vào hư vô làm cho vô số âm linh gào thét phóng ra tiến thẳng về phía nữ tử kia. Nàng ta thấy vậy thì thì dậm chân xuống đất một cái rồi nói.

"Băng phong thiên vạn lý"

Một cỗ hàn khí kinh người phóng ra đóng băng hết thấy tất cả mọi vật xung quanh, khi đám âm linh kia va chạm với hàn khí cũng bị băng phong mà liên tục tan vỡ thành mảnh vụn, nhưng do âm linh quá nhiều nên chúng vẫn tiếp tục lao đến.

"Có chút cân lượng đấy"

Nữ tử đó lạnh nhạt nói một câu rồi phóng thẳng lên không trung rồi nàng ta khẽ nắm tay lại bỗng dung hàn khí xung quanh bắt đầu tụ tập phía trên nữ tử này rồi từ từ ngưng lại hoá thành một toà băng sơn to lớn khủng khiếp trên không trung.

Đám trưởng lão và đại trưởng lão của Linh gia lập tức biến sắc và hoảng sợ. Bọn chúng nhìn toà băng sơn kia thì không thể tưởng tượng nổi nếu nó đè xuống Linh thành thì thiệt hại tới cỡ nào.

Bạch y nữ tử bỗng lấy tay đè xuống dưới rồi nói.

"Băng sơn trấn địa"

Toà băng sơn kia cấp tốc xoay tròn rồi từ từ ép xuống đám trưởng lão phía dưới làm cho toàn thân của bọn chúng nhận một áp lực cực kỳ to lớn.

Khi toà băng sơn đó đang ép xuống thì mặt đất phía dưới bị lún xuống, những căn nhà gần đó thì bị phá nát tan tành. Tên đại trưởng lão liền tập trung vô số âm linh lại, bọn chúng hợp lại với nhau hành một khuôn mặt quỷ màu trắng xám rồi gào thét hướng về phía băng sơn.

Ầm!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên làm chấn động xung quanh, dư âm của nó quét qua bốn phía làm một phần của Linh thành trở thành đồng đổ nát.

Sau khi chấn động tan đi thì đại trưởng lão phun ra ngưng máu tươi rồi rơi xuống đất, trong đám khói xanh thì vang lên những tiếng hét thảm thiết rồi thần hồn của tám tên trưởng lão uest oải lao ra quay về cơ thể bọn chúng.

Thần hồn của tám tên trưởng lão bị đả thương nặng nên bọn chúng phun máu rồi bất tỉnh tại chỗ. Bạch y nữ tử thấy vậy thì sắc mặt lạnh đi rồi nói.

"Các người rất bá đạo hay sao, các người tưởng không ai dám tới Linh thành này gây sự hay sao, vậy để ta cho các người thấy chân chân chính chính gây sự là như thế nào"

Bạch y nữ tử nhẹ nhàng phát tay một cái giải khai sự khống chế với toà băng sơn kia làm cho nó rơi xuống với tốc độ rất nhanh. Khi băng sơn gần rơi xuống Linh thành thì bỗng nhiên có một thân ảnh với tu vi cao cường lao ra nhưng người này lại không trực tiếp ngăn cản toà băng sơn kia mà lại hét lớn lên.

"Bạch Vân tiền bối thủ hạ lưu nhân"

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Linh Tiên Hoa

Thân ảnh với tu vi dao động mãnh liệt bay ra thì hét lên hai chữ Bạch Vân làm cho mọi người chấn động mà nhìn lại bạch y nữ tử. Cái tên Bạch Vân nói ra thì không ít người biết nhưng đa số là người có thực lực cao cường mới nhận thức được cái tên này đại diện cho sự khủng bố cỡ nào. Tu vi của nàng ta không ai biết được, nhưng nghe nói ngay cả gia chủ Lăng gia cũng kém nàng, chẳng trách mà một mình nàng dám tới nơi đây gây sự với Linh gia.

Bạch y nữ tử đó nhìn thân ảnh vừa lao ra thì nói.

"Linh Tiên Hoa, ta tưởng ngươi sẽ một mực không ra chứ"

Thân ảnh vừa bay ra chính là gia chủ của Linh gia tên Linh Tiên Hoa, nàng ta đứng đó nhìn Bạch Vân với vẻ mặt hoảng sợ, mà thoáng nhìn qua toà băng sơn kia thì nội tâm dậy sóng. Đây không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy toà băng sơn này, trước kia khi nàng chưa phải là gia chủ đã từng thấy qua một lần, cũng nhờ lần đó mà cuộc đời của nàng đã thay đổi một cách nhanh chóng.

Lúc nàng còn rất trẻ, tu vi không được cao lắm thì nàng ta đã chứng kiến một trận chiến kinh tâm động phách, trận chiến ấy làm cho toàn bộ vùng đất xung quanh trở hành băng tuyết, hai cường giả đó đều xuất ra chiêu thức Băng Sơn Trấn Địa khủng bố này, nhưng người chiến thắng lại là một bạch y nữ tử, tên còn lại thì bị phong ấn dưới toà băng sơn kia.

Linh Tiên Hoa mặc dù cảm nhận được tu vi của người tới gây rối rất cường hãn nhưng nàng ta không thể nào lập tức ra tay được, vì hệ thống tu vi của thế giới này có một đôi chỗ rất hà khắc, khi người đạt tới lục phẩm sẽ có khả năng bay lượn một thời gian ngắn trên trời, nhưng chỉ khi người đạt được đến thất phẩm mới tự do bay lượn trên bầu trời. Còn cánh cửa bát phẩm là cánh cửa để trở hành cường giả, mỗi khi đột phá một cấp của bát phẩm sẽ rơi vào suy yếu kỳ gọi là suy kiếp.

Suy kiếp này làm cho tu luyện giả cực kỳ suy yếu, thiên lực rất hỗn loạn, nếu người có thể vượt qua suy kiếp này thì sức mạnh được tăng lên đáng kể. Cho nên lúc Bạch Vân ra tay thì Linh Tiên Hoa đến lúc mấu chốt của suy kiếp nên không thể ra tay. Linh Tiên Hoa nhìn Bạch Vân với ánh mắt hoảng sợ rồi nói.

"Không biết tiền bối có việc gì cần ở văn bối"

Linh Tiên Hoa nghe tới đây thì ánh mắt loé lên sát khí.

"Hứa gia và Hãn gia dưới trướng của ngươi thật sự quá bá đạo và hung tàn rồi, ngay cả nữ nhi của ta mà bọn chúng cũng dám ám toán, chưa nói chúng còn đã thương nghiêm trọng cho hai tên nhóc của Huyền gia và Hình gia. Lúc đầu ta tới đây chỉ muốn cảnh cáo ngươi thôi, nhưng ta không ngờ được khi tới đây lại thấy gia tộc ngươi hống hách như vậy. Cho dù gia tộc ngươi đã phát triển mạnh mẽ nhưng trong mắt ta nó không khác gì một con kiến"

Linh Tiên Hoa nghe tới đây thì đầu óc quay cuồng, nàng không dám nghĩ tới hai gia tộc kia ăn long tâm phượng đản gì mà dám làm những chuyện như thế. Chỉ cần Huyền gia và Hình gia liên hợp lại gây chiến thôi thì Linh gia của nàng cũng gặp tổn thất nghiêm trọng.

Mặc dù những chuyện này không phải chính tay gia tộc nàng làm ra nhưng Hãn gia và Hứa gia kia không cậy có Linh gia che chở thì làm sao dám hung hăng can quấy như thế.

Linh Tiên Hoa nghe tới đây thì sắc mặt âm trầm nàng quyết không để cho hai gia tộc này sống yên ổn.

Còn việc quan trọng lúc này là phải làm cho Bạch Vân tiền bối bớt giận, nếu không thì từ nay ở nhân tộc sẽ không còn gia tộc nào gọi là Linh gia nữa.

"Mong tiền bối bớt giận, văn bối sẽ làm rõ chuyện này rồi giao phó với tiền bối"

Bạch Vân nghe tới đây thì cười lạnh.

"Chỉ là hai gia tộc nhỏ nhoi thôi không cần ngươi phải nhúng tay vào ta tự có cách giải quyết, nhưng ta cảnh cáo ngươi một điều, nếu gia tộc ngươi cứ như vậy thì ngày tàn sẽ không xa nữa."

Linh Tiên Hoa nghe tới đây thì sắc mặt tái nhợt, nàng ta chỉ gật đầu một cái rồi im lặng. Linh Tiên Hoa biết rằng không bao lâu nữa thì ở đế quốc này không còn gia tộc nào họ Hãn và Hứa nữa rồi. Linh Tiên Hoa vái một cái rồi nói.

"Văn bối đã hiểu rõ, sau ngày hôm nay văn bối sẽ chấn chỉnh lại gia tộc để không phụ lòng tiền bối"

Bạch Vân nhìn Linh Tiên Hoa nở nụ cười rồi nói.

"Người tự thu xếp cho tốt, dù sao ta và người có duyên, ta cũng từng chỉ điểm họ người cũng coi như người là ký danh đệ tử của ta rồi nên ta không muốn tự tay phá nát thành quả mà bao lâu nay người xây dựng"

Khi Bạch Vân nói xong câu này thì từ từ biến mất vào hư vô chỉ để lại một đồng hoang tàn trong Linh thành, trước khi đi nàng ta còn nói một câu.

"Thạch gia hôm nay sẽ tổn thất nghiêm trọng hơn các người nhiều lần"

Câu nói này phát ra kèm theo sát khí linh người làm cho ai nấy đều phải run rẩy hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Linh Hồn Lực

Sau khi Bạch Vân đi thì Linh Tiên Hoa cho người thu dọn tàn cuộc, nàng nhìn qua đồng đồ nát ở Linh thành và đám trường lão đang nằm đó thì lắc đầu thở dài ngao ngán, thật sự cách cai quản gia tộc của mình sai lầm rồi hay sao, nếu tình hình cứ tiếp tục như vậy thì có ngày gia tộc sẽ gặp tai họa khó lường.

Mặc dù Linh gia là một trong năm đại gia tộc nhưng còn có những siêu cấp gia tộc đang ẩn mình trong bóng tối kia nữa, nếu như tộc nhân của mình không khôn ngoan mà vô tình động vào chúng thì kết cục thật là thảm.

Linh Tiên Hoa đi vào đại sảnh rồi gọi một tên tộc nhân vào hỏi những chuyện xảy ra gần đây có liên quan tới Hãn gia và Hứa gia. Tên hạ nhân đó đem hết mọi tin tức mà hắn biết được nói cho Linh Tiên Hoa nghe, sau khi nàng ta nghe xong thì cũng giật mình.

Linh Tiên Hoa không ngờ được gia chủ Lăng gia lại truyền sát kỹ khủng khiếp Diêm Vương Ấn cho con gái của hắn, vì tuyệt kỹ này một khi truyền lại cho đời sau thì đời trước không thể sử dụng được nữa. Có thể nói trên đời này chỉ có một người duy nhất sở hữu sát kỹ này mà thôi.

Điều này nói lên Thu Thủy quan trọng tới mức nào trong lòng của Lăng Khiếu Thiên, vậy mà hai gia tộc kia lại nổi lòng tham định lao vào kiếm chút cháo trên người nàng. Linh Tiên Hoa mệt mỏi tựa vào ghế của mình, mặc dù hai gia tộc kia chỉ là trung cấp gia tộc nhưng công phẩm mỗi năm của bọn chúng lại không ít tí nào, nhưng nếu cố chấp giữ lại hai gia tộc này thì chỉ mang lại họa sát thân mà thôi.

Linh Tiên Hoa cũng chú ý một điểm trong đồng tin tức mà tên tộc nhân kia nói, nàng không thể nào ngờ được cái người tên Kinh Thiên kia lại có thể dùng tu vi tam phẩm chém mất một tay của Tung Cuồng Đồ có tu vi tứ phẩm, nếu người chiến đấu vượt một hai cấp mà nói thì đã gọi là thiên tài rồi nhưng tên này lại có thể lấy mất một tay của cao thủ hơn bản thân tới một phẩm thì lại là chuyện khác, phải nói hắn là yêu nghiệt đầu thai mới đúng.

Linh Tiên Hoa đang tự hỏi không biết một gia tộc nào lại có thể đào tạo ra thiên tài bậc này, nhưng gia tộc họ Kinh thì nàng chưa từng bao giờ nghe qua, nếu như tên này không có thể lực lớn nào sau lưng mà lại tu luyện đến mức như thế thì phải gọi là khủng bố, nếu như để yên cho hắn phát triển thì sau này khó mà nói trước được, điều này đáng để nàng xem xét thu nhận hắn dưới trướng, như vậy Linh gia lại có thêm một cao thủ có thể trấn giữ bất phương rồi.

.....

Một ngày sau trận đại chiến ở Linh thành thì từ phía Thạch thành lan truyền một tin tức chấn động bát phương. Một bạch y nữ tử tự tay phá nát một nửa Thạch thành còn giết chết ba tên trường lão của Thạch gia, việc này làm cho toàn bộ những đại gia tộc phải đề cao cảnh giác.

Cùng lúc đó thì Đoạn gia ở Bắc Bình Trấn bị một đội nhân mã hơn ba chục người tiến đánh làm cho gia chủ bị trọng thương và bị bắt đi, con của ông ta là Đoạn Không thì may mắn bỏ trốn được và bật vô âm tín.

Chỉ trong vòng vài ngày mà đã xảy ra rất nhiều chuyện nhưng mọi tin tức lại không thể đến tai Kinh Thiên được vì hắn đang thí luyện trên Băng Linh Sơn.

Kinh Thiên đang đứng trước Băng Linh Thụ với vẻ mặt mệt mỏi, hắn đã thử rất nhiều cách oanh kích lên cái cây này nhưng nó vẫn không hề lay động tí nào chứ nói chi tới rút xuống một chiếc lá.

Bạch Hân ngồi đó nhìn Kinh Thiên chỉ đành thở dài tiếc nuối, hắn thấy trong những người từng tới đây thì tên này có thiên tư ngút trời, ngay cả Linh Loan ngày đó cũng có phần kém hắn, nhưng thật sự không có ai đủ tư cách nhận truyền thừa trận pháp của ông ta hay sao.

Bạch Hân cũng có thanh danh trong gia tộc nhưng không phải so về tu vi mà nói về tạo nghệ trận pháp của ông. Mặc dù tu vi của Bạch Hân chỉ là bát phẩm đỉnh phong nhưng ông ta lại có thể bố trí ra trận pháp chống lại cao thủ cửu phẩm sơ kỳ, điều này nói lên ông đã đạt tới cấp độ trận pháp đại tông sư sơ kỳ rồi.

Từ sau thời kỳ viễn cổ hơn một ngàn vạn năm trước thì Phá Thiên thế giới chưa từng xuất hiện qua Thiên Trận Sư nên trận pháp đại tông sư đã là cực hạn rồi. Số người đạt tới cảnh giới này có thể nói là đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Điều kiện để trở thành trận sư là linh hồn phải cực kỳ cường hãn đủ để chèo chống cho người bố trí ra trận pháp, người nào linh hồn lực càng mạnh mẽ thì trận pháp bố trí ra thì càng dễ dàng và uy lực càng khủng khiếp.

Bạch Hàn kêu Kinh Thiên đánh rớt xuống một chiếc Băng Linh Diệp là có lý do của nó, sau thời kỳ viễn cổ thì linh hồn lực của tất cả tu luyện giả ở Phá Thiên thế giới đều bị một sức mạnh vô hình nào đó áp chế không thể biểu hiện ra toàn bộ sức mạnh, mà đã số đã bị áp chế chỉ còn một thành, những người nào thiên tư ngút trời về linh hồn thì chỉ có được năm thành linh hồn lực mà thôi.

Chỉ cần ai đánh rớt xuống được một chiếc Băng Linh Diệp ở đây thì đã là thiên tài có được năm thành linh hồn lực rồi, nhưng điều kiện Bạch Hàn cần còn hơn thế nữa, nếu như người đánh rớt xuống được hai chiếc lá thì linh hồn lực của người là bình thường đủ để học tập trận pháp của ông ta.

Bản thân Bạch Hàn chỉ đánh rớt xuống được bốn chiếc lá mà thôi, điều này nói lên linh hồn lực của ông ta gấp đôi những trận sư bình thường thời viễn cổ, nhưng số người được như Bạch Hàn thật sự quá hiếm.

Lúc Bạch Hàn đang suy nghĩ thì ánh mắt của Kinh Thiên dần trở nên sắc bén, hần ra lệnh cho Diệt Tuyệt thần kiếm xuất hiện, khi thanh kiếm này bay ra thì tàn mát ra kiếm khi cực kỳ sắc bén và dày đặc.

Bạch Hàn thấy cảnh này thì cũng kinh ngạc, không ngờ tên nhóc này trên người lại có chuẩn thần khí a, nhưng cũng là thứ cao cấp nhất trong hàng ngũ chuẩn thần khí rồi, nếu sau này hần có được cơ duyên thì có cơ hội thăng cấp thanh kiếm này lên thần khí rồi.

Cùng lúc đó thì dưới Băng Linh Sơn đang người đang tìm kiếm vận may cảm giác được không khí ở đây bỗng trở nên sắc bén lạ thường thì bọn chúng đều đồng loạt nhìn lên đỉnh núi, bọn chúng thấy vô số kiếm khí tỏa ra mà hít vào một hơi khí lạnh. Tất cả đều điên cuồng nổi lên ánh mắt tham lam, bọn chúng biết được có một bảo vật tuyệt thế trên đỉnh núi, nên cả đám đều bất chấp nguy hiểm mà điên cuồng lao lên.

Kinh Thiên nắm Diệt Tuyệt trong tay rồi hần dùng tất cả tu vi của bản thân chém ra một đường kiếm khủng khiếp. Nhưng điều làm cho Kinh Thiên thất vọng là đường kiếm khí này chỉ làm cho Băng Linh Diệp bị mẻ một góc mà thôi.

Kinh Thiên ngồi xuống thở dốc rồi chán nản, trong những ngày qua hần đã thử hết mọi cách rồi nhưng vẫn không thể nào đánh rớt xuống được một chiếc lá nào chứ nói chi tới mười cái.

Bỗng nhiên lúc này Long ca lên tiếng.

“Cái này không liên quan gì đến tu vi của người mà phải cần cách đặc biệt mới có thể đã động tới được cây Băng Linh Thụ này”

Kinh Thiên nghe nói thế thì hỏi lại.

“Ta đã dùng tất cả mọi cách rồi, oanh kích lên từng góc ngách của Băng Linh Thụ nhưng vẫn không có tác dụng, người thử nói xem còn cách nào nữa”

Long ca nghe vậy thì nói.

“Nhưng người vẫn chưa thử qua cách cuối cùng, đó chính là dùng linh hồn lực công kích nó”

Kinh Thiên nghe tới đây thì mắt sáng rực lên, sau khi nghe Long ca nói thì hần mới tỉnh ra, đúng là bản thân mình vẫn chưa thử cách dùng Linh Hồn lực oanh kích lên nó.

Kinh Thiên hỏi Long ca.

“Nhưng ta không biết làm sao để vận dụng Linh Hồn lực a”

Long ca thở dài chửi Kinh Thiên ngu ngốc.

“Người đã tọa tĩnh tâm lại, rồi dần dần cảm nhận sự dao động trong tâm hồn của người, nếu người cảm nhận được thì bắt đầu từ từ dẫn dắt những tia linh hồn đó dồn về phía tay của người rồi tung ra một quyền vào cây Băng Linh Thụ đó”

Kinh Thiên nghe Long ca nói thế thế thì hần ngồi xuống đã tọa, điều chỉnh lại hô hấp của bản thân làm cho tâm tình của hần bình tĩnh lại, rồi từ từ cảm nhận từng tia giao động trong linh hồn mình.

Kinh Thiên ngồi đã tọa được một lúc thì bỗng nhiên toàn bộ cơ thể của hần bắt đầu tỏa ra những tia giao động lan tràn ra xung quanh làm cho những cành cây trên Băng Linh Thụ bắt đầu đung đưa giống như có gió thổi qua.

Bạch Hàn thấy vậy thì mỉm cười, hần không ngờ Kinh Thiên đã nhận ra được cách dùng linh hồn lực. Thời gian từ từ trôi qua thì những tia linh hồn lực kia càng ngày càng giao động mạnh mẽ hơn nhưng lại có phần hơi hỗn loạn, bỗng nhiên Kinh Thiên mở mắt ra làm cho linh hồn lực trong người của hần tuồng trào ra một cách mãnh liệt chưa từng có, ngay cả Băng Linh Thụ cũng lung lay dữ dội, giống như một cái cây bình thường đang bị oanh kích bởi một trận cuồng phong mạnh mẽ.

Bạch Hàn thấy vậy thì hai mắt liền co rút lại, hần ta không ngờ được linh hồn lực của Kinh Thiên lại mạnh mẽ đến thế, mặc dù kinh ngạc nhưng hần lại thầm mừng rỡ, với linh hồn lực mạnh mẽ như thế thì linh hồn của hần chắc chắn vượt qua năm thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Phá Thiên Thế Giới Tán Thành

Linh hồn lực của Kinh Thiên phóng xuất ra ngoài với cường độ cực kỳ dày đặc, nó bao trùm cả đỉnh Băng Linh Sơn làm cho không khí ở đây cũng bị bóp nghẹt, từng trận giao động mãnh liệt tỏa ra âm ầm ầm làm cho đỉnh núi cũng bắt đầu rung chuyển, ngay cả Băng Linh Thụ cũng bị lung lay dường như sắp đổ.

Bạch Hàn thấy cảnh này thì trợn to mắt, với cường độ linh hồn lực như vậy thì chắc chắn đã vượt qua cả bản thân ông ta luôn rồi, Bạch Hàn cứ nghĩ linh hồn lực của Kinh Thiên chỉ đạt ngưỡng những trận sư bình thường ở thời viễn cổ mà thôi, nhưng không ngờ nó lại mạnh mẽ như thế, nếu nói gấp ba lần thì vẫn còn là ít.

Kinh Thiên từ từ điều khiển linh hồn lực làm cho nó không khuếch tán ra xung quanh nữa mà bắt đầu dung nhập vào hai nắm tay của hắn, thời gian trôi qua những tia linh hồn lực kia bắt đầu hội tụ lại càng ngày càng dày đặc, sau khi linh hồn lực đã tập trung lại hết thì Kinh Thiên đứng dậy nhìn vào Băng Linh Thụ với ánh mắt sắc bén.

Kinh Thiên gầm lên một tiếng rồi phóng về phía trước, hai tay của hắn nắm lại thành quyền rồi oanh kích lên Băng Linh Thụ, mặc dù không có tiếng nổ nào xảy ra nhưng từng đợt chấn động lan ra toàn đỉnh núi làm cho nơi đây sục sùi hơn phân nửa. Bạch Hàn thấy thế bắt buộc phải vỗ một tay xuống đất để ổn định lại đỉnh núi.

Băng Linh Thụ run lên bần bật nhưng vẫn không có một chiếc lá nào rơi xuống, Kinh Thiên thấy thế thì điên cuồng tung ra hàng chục quyền vào thân cây, những tia linh hồn lực kia bắt đầu từ từ thâm nhập vào Băng Linh Thụ làm cho nó sinh ra cảm ứng rồi bỗng nhiên có một chiếc Băng Linh Diệp bị rơi xuống.

Bạch Hàn thấy thế thì nghĩ có điều gì đó không đúng.

“Tại sao linh hồn lực mạnh mẽ như thế mà chỉ có thể đánh rớt xuống một chiếc Băng Linh Diệp là sao?”

Ngay cả Kinh Thiên cũng cảm thấy có chỗ không ổn, tại sao linh hồn lực của hắn mạnh mẽ và dày đặc như thế mà lại cho ra kết quả không như mong muốn. Kinh Thiên không cam tâm nên hắn liên tục oanh kích vào Băng Linh Thụ, mặc dù linh hồn lực của hắn ngày càng tiêu hao với tốc độ chóng mặt nhưng hắn vẫn kiên trì không từ bỏ.

Được một lúc sau thì linh hồn lực của Kinh Thiên bắt đầu yếu dần rồi từ từ tan biến, Kinh Thiên thấy vậy thì liền lắc đầu muốn từ bỏ, thật sự hắn đã cố hết sức rồi nhưng sự việc lại không như hắn mong đợi, Kinh Thiên không biết mình đã sai sót ở chỗ nào mà chỉ đánh rớt xuống được một chiếc lá.

Kinh Thiên không biết rằng dưới sự áp chế vô hình của thế giới này nên những người có thể đánh rớt xuống một chiếc lá của Băng Linh Thụ là cực kỳ hiếm thấy rồi. Kinh Thiên vẫn không cam lòng với kết quả như thế, hắn gào thét điên cuồng rồi phóng xuất ra tất cả linh hồn lực của bản thân.

Nhưng một việc bất ngờ đã xảy ra, bỗng nhiên trên bầu trời xuất hiện vô số tia lôi điện đủ màu sắc, trong đó có tia lôi điện màu hoàng kim, màu lam, rồi còn có tia lôi điện màu đỏ sậm xung quanh nó còn được bao bọc bởi những ngọn lửa nóng khủng khiếp, còn có tia lôi điện màu trắng được bao bọc bởi cuồng phong, bọn chúng dần dần tụ lại với nhau thành hình một khuôn mặt.

Khuôn mặt này bị lôi điện bao quanh nên không thể nào nhìn thấy mặt thật của nó được, nhưng khuôn mặt này đưa ánh mắt nhìn về phía Kinh Thiên một hồi thì nó lên tiếng.

“Số mệnh của ngươi không thuộc về thế giới này, ngươi là sinh mệnh không được chấp nhận, nhưng trong cơ thể ngươi lại có sức mạnh quen thuộc của nơi đây nên ta tán thành ngươi là một phần của Phá Thiên thế giới”

Sau khi khuôn mặt đó nói xong thì nó phóng ra một tia lôi điện ba màu bay thẳng về phía Kinh Thiên, khi hắn nhìn thấy tia lôi điện này thì cảm giác nó rất quen thuộc, hình như tia lôi điện này từng đánh xuống hắn cùng với Trần Văn và Lâm Mạnh.

Ngay lúc tia lôi điện ba màu đánh tới thì từ nó tách ra một tia màu hoàng kim đánh thẳng vào người của Kinh Thiên. Khi bị tia lôi điện đó đánh trúng thì người Kinh Thiên run lên bần bật, hoàng kim lôi trong người của hắn giống như bị dẫn dắt mà toàn bộ phóng thích ra ngoài bao phủ cả người của Kinh Thiên lại.

Kinh Thiên bị lôi điện đánh trúng thì toàn thân đau nhức, thất khiếu chảy máu, hắn ta không thể nào chịu đựng được nữa nên đau đớn hét lên.

A a a a!

Tiếng gầm thét của Kinh Thiên làm cho trời đất chấn động, làm cho phong vân cuộn cuộn quét ngang bát phương, hoàng kim lôi bao bọc bên ngoài Kinh Thiên bắt đầu chui ngược vào trong, đi tới từng chỗ trong cơ thể của hắn.

Lôi Đế Luyện Thể của Kinh Thiên mới luyện tới tầng thứ sáu thì bắt đầu có dấu hiệu đột phá, toàn bộ lực phủ ngũ tạng của hắn đều bị hoàng kim lôi chui rên qua bắt đầu hóa thành màu vàng, duy nhất chỉ có trái tim của hắn là không bị hoàng kim lôi đụng tới.

Một lúc sau khi hoàng kim lôi bắt đầu tiêu tán thì lực phủ ngũ tạng của hắn đã được bao phủ bởi màu hoàng kim lấp lánh, Lôi Đế Luyện Thể từ tầng sáu đã đột phá lên tầng bảy. Sau khi mọi chuyện kết thúc thì Kinh Thiên cảm nhận được có thứ gì đó vừa xảy ra trong cơ thể mình, nhưng hắn không biết đó là gì.

Khuôn mặt do lôi điện hợp thành của bắt đầu mờ đi rồi biến mất vào hư vô, ngay cả Bạch Hàn ngồi chứng kiến này giờ cũng không dám tin vào mắt mình, hắn không biết được khuôn mặt đó đại biểu cho cái gì, nhưng từ trước tới nay ở Phá Thiên thế giới chưa từng xuất hiện qua, ngay cả trong thời đại viễn cổ cũng thế.

Kinh Thiên không lập tức xem xét lại cơ thể của hắn mà hắn cảm nhận được linh hồn lực của mình sau khi được khuôn mặt kỳ lạ kia tán thành thì đã có dấu hiệu mạnh mẽ lên rất nhiều lần. Linh hồn lực của Kinh Thiên phóng xuất ra dày đặc tới nỗi làm cho khu vực xung quanh giống như bị chìm sâu xuống đáy biển vậy, nó tạo ra áp lực cực kỳ cường đại như muốn đè ép hết thảy mọi thứ.

Băng Linh Thụ dưới áp lực linh hồn của Kinh Thiên dường như muốn sụp đổ vậy, Kinh Thiên đi tới gần thân cây đưa tay lên chạm vào nó rồi truyền linh hồn lực vào.

Linh hồn lực dũng mãnh tiến vào như trường giang đại hải làm cho thân cây có dấu hiệu bành chướng lên như một quả bóng được bơm đầy và có dấu hiệu sắp nổ tung, Kinh Thiên thấy thế thì cười lạnh rồi nói.

“Nếu như ngươi không muốn bị phá hủy dưới tay ta thì cũng phải làm ra hành động gì đó đi”

Bạch Hàn nghe vậy thì trợn mắt hốc mồm, không ngờ thằng này lại có trò uy hiếp cả Băng Linh Thụ, một cái cây mới sinh ra linh tính một xú thối vậy mà hắn cũng làm trò này, chẳng khác nào một người lớn đi ăn hiếp một sinh linh bé bỏng a.

Băng Linh Thụ nghe Kinh Thiên muốn tự tay hủy nó đi thì nó lại run lên bần bật, rồi thả xuống cho Kinh Thiên năm chiếc lá. Kinh Thiên cầm năm chiếc lá trên tay thì lắc đầu.

“Vẫn chưa đủ a, chỉ có năm chiếc lá mà kêu ta tha cho ngươi thì lại không được, chẳng lẽ mạng của ngươi chỉ đáng giá nhiều đây thôi sao”

Kinh Thiên vừa nói xong thì hắn lại thúc dục linh hồn lực tiếp tục tiến vào thân cây, Băng Linh Thụ đã bành chướng đạt tới giới hạn cuối cùng rồi, nó không thể nào chịu đựng được nữa nên nhanh chóng rút xuống năm chiếc lá nữa cho Kinh Thiên.

Kinh Thiên đã lấy đủ mười chiếc lá để đổi lấy một Băng Linh Quả nên hắn gật đầu đồng ý rồi bắt đầu thu lại linh hồn lực của mình.

“Coi như vừa đủ, lần này tha cho ngươi, lần sau ta tới sẽ chơi với ngươi tiếp”

Băng Linh Thụ khi nghe Kinh Thiên nói vậy thì người nó run lên bần bật, những nhánh cây cũng rũ xuống như đang chịu ủy khuất.

Bạch Hàn thấy cảnh này thì chỉ đánh lắc đầu cười khò, hắn không ngờ được Băng Linh Thụ được hắn trồng ở đây là để khảo nghiệm người khác có đủ tư cách nhận truyền thừa của mình hay không, nhưng không ngờ hiện nay nó lại phải cúi đầu trước tên trẻ tuổi này, nếu vậy thì còn khảo nghiệm cái gì nữa, chỉ một câu nói của ngươi thôi thì nó đã thả xuống biết bao Băng Linh Diệp như vậy rồi.

Bạch Hàn đứng lên lấy ra một quả cây màu trắng thô ráp như tảng đá, nhưng từ nó toát ra hàn khí kinh khủng. Bạch Hàn đưa cho Kinh Thiên rồi nói.

“Coi như ngươi đã vượt qua khảo nghiệm, Băng Linh Quả này giờ thuộc về ngươi, nhưng ta nói trước, Băng Linh Quả ở đây có năng lượng cường đại gấp mười lần những nơi khác, nên ngươi nói cho con bé Linh Loan phải cẩn thận mà dụng”

Kinh Thiên quay qua ôm quyền với Bạch Hàn.

“Đa tạ tiền bối, mong tiền bối thứ tội cho những việc vô lễ của ta”

Bạch Hàn phát phát tay, nói.

“Chuyện đó không tính làm gì”

Bạch Hàn vừa nói xong thì lấy từ không gian trữ vật ra một quyển sách có đáng vẽ rất cổ xưa đưa cho Kinh Thiên.

“Đây chính là Trần Thư mà ta đã dùng tất cả kinh nghiệm của mình để viết ra, trong đó còn có một số truyền thừa trận pháp từ thời viễn cổ đã bị thất truyền, cuối quyển sách này còn có cách tu luyện một số bí kỹ về linh hồn nữa, bây giờ ta giao nó lại cho ngươi”

Kinh Thiên thấy Bạch Hàn làm vậy thì hắn đơ cả người, hắn không hiểu tại sao Bạch Hàn lại đưa quyển sách cực kỳ quý hiếm này cho mình.

“Tiền bối vật này vẫn bối có công đức gì mà dám nhận”

Bạch Hàn thấy vậy thì mới giải thích cho Kinh Thiên nghe là tại sao ông ta lại khảo nghiệm hắn như vậy, khi nghe xong thì Kinh Thiên đã hiểu ra mọi chuyện, hắn không có từ chối nữa mà nhận lấy cuốn sách. Kinh Thiên cáo từ Bạch Hàn rồi rời đi, nhưng trước lúc đi thì hắn đành ngượng ngùng quay lại hỏi.

“Tiền bối... còn mấy chiếc Băng Linh Diệp này thì...”

Bạch Hàn cười khò rồi phát tay kêu hắn cứ cầm lấy, dù sao đây là do hắn tự tay lấy được nên ông ta cũng chẳng để tâm làm gì. Kinh Thiên ôm quyền từ biệt Bạch Hàn rồi mặc phóng xuống núi, trên đường đi do Bạch Hàn đã không chế cho hàn khí dạt qua hai bên nên Kinh Thiên xuống núi rất thuận lợi.

Bạch Hàn đứng trên đỉnh núi nhìn thân ảnh Kinh Thiên dần khuất xa thì ánh mắt hắn trở nên thâm thúy.

“Chắc có lẽ sau nghìn vạn năm thì Phá Thiên thế giới lại xuất hiện một Thiên Trận sư, những Thiên Trận sư còn lại hiện nay đa số toàn là từ thời viễn cổ mà thôi, thật đáng mong đợi a”

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Diệt Tổng Gia

Kinh Thiên lựa chọn con đường cũ để đi xuống núi, hắn không muốn gây quá nhiều chú ý để gặp phiền phức nên không lựa con đường dễ nhất để đi, Kinh Thiên có Bôn Lô Mã nên hắn không cần đề ý gì nữa, chỉ một thời gian ngắn thì hắn đã xuống được tới chân núi.

Kinh Thiên thu Bôn Lô Mã lại rồi ngay lập tức hướng về Đoạn Phủ mà đi, ngay khi Kinh Thiên vừa trở lại Bắc Bình Trấn thì hắn thấy quanh cảnh ở đây quá hoang tàn, nhà cửa thì sụp đổ khắp nơi, máu đã khô dính đầy trên đường và những đồng đồ nát, Kinh Thiên thấy cảnh này thì hắn có dự cảm không tốt nên liền phóng nhanh đi.

Kinh Thiên sợ rằng Đoạn Không và gia đình của hắn đã xảy ra chuyện không may gì rồi. Đúng như dự đoán của Kinh Thiên, khi hắn vừa tới Đoạn Phủ thì trong phủ chẳng còn một ai, xác chết rải rác khắp nơi, ngay cả cha con Đoạn Không cũng không thấy đâu nữa.

Kinh Thiên thấy cảnh này thì nội tâm không yên, hắn không biết hiện giờ cha con Đoạn Không còn sống sót hay không, khi Kinh Thiên nhìn đến khoảng sân chính giữa thì thấy ngay một chữ Tổng rất to được viết bằng máu.

Khi thấy chữ này thì Kinh Thiên nổi lên sát khí ngập trời, hắn không ngờ được trong lúc mình đi lấy Băng Linh Quả thì đám Tổng gia kia dám tới đây ám hại.

Kinh Thiên điên cuồng gào thét.

“Tổng gia, hôm nay các ngươi phải chết”

Tiếng thét của hắn vang vọng khắp Bắc Bình Trấn nhưng hiện nay trong trấn không còn lại một ai, đa số thì bị chết còn lại thì đã chạy trốn biệt tăm.

Bỗng nhiên Kinh Thiên cảm thấy ai đó đứng phía sau mình thì hắn quay đầu lại.

“Là a!”

Vừa nói xong thì từ trong góc đi ra một thân ảnh đó là Đoạn Không, người hắn bẽ bết máu, khuôn mặt một mõi trắng xám, thương tích đầy mình.

“Tam ca”

Đoạn Không thều thào nói ra hai chữ thì liền ngã gục xuống. Đoạn Chiến dùng hết sức của ông để kéo thời gian cho Đoạn Không chạy ra, nhưng khi Đoạn Không may mắn chạy thoát thì hắn gặp được một toán mai phục của Tổng gia, nhưng trời không tuyệt được người, Đoạn Không chẳng những đã trốn thoát được mà còn tiện tay giết thêm vài người, nhưng hắn biết với sức mạnh của bản thân thì không thể nào cứu cha ra được nên đành quay về Đoạn Phủ chờ đợi.

Đoạn Không biết Kinh Thiên chắc chắn sẽ quay về, chỉ có tam ca và những người còn lại mới có thể cứu được cha hắn mà thôi.

Kinh Thiên chạy lại đỡ Đoạn Không dậy, truyền vào người hắn một luồng hoàng kim lôi giúp cho Đoạn Không tỉnh lại.

Sau khi Đoạn Không tỉnh lại thấy được Kinh Thiên thì tâm tình kích động hơn hẳn.

“Tam ca, là Tổng gia làm, bọn chúng đã bắt đi cha mẹ của đệ rồi, còn giết rất nhiều người trong Bắc Bình Trấn này”

Kinh Thiên nghe xong thì gật đầu, nhưng trong mắt hắn đã nổi lên sát khí ngập trời.

“Không sao, đã có tam ca ở đây thì không ai làm gì được đệ đâu”

Đoạn Không về mặt một mồi cổ gắng nói.

“Nhưng đệ sợ một mình tam ca không thể nào làm gì được Tổng gia, chúng ta nên thông báo cho đại ca và nhị ca a”

Kinh Thiên nhìn hắn rồi nói.

“Không cần, chỉ mình ta là đủ. Trước tiên ta phải kiểm nơi an toàn cho đệ trước”

Kinh Thiên vừa nói xong thì kiểm một nơi hẻo lánh cho Đoạn Không tạm thời lánh nạn. Kinh Thiên triệu hồi Bôn Lôi Mã rồi thẳng hướng Tổng gia mà đi với tốc độ nhanh nhất.

Bôn Lôi Mã mặc lên Bôn Lôi Khái Giáp rồi phóng xuất ra toàn bộ lam lõi phóng đi nhanh như một tia chớp. Kinh Thiên ngồi trên lưng của nó nắm chặt Diệt Tuyệt thần kiếm trên tay, sát khí của hắn tỏa ra bao phủ khắp người.

Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên hắn nổi lên sát khí khủng khiếp như vậy, cũng là lần đầu hắn muốn giết một người nào đó như vậy.

“Đây là các người đừng tới huynh đệ của ta, nếu thế thì đừng trách ta ngoan độc”

Kinh Thiên theo lời của Đoạn Không đi được một lúc thì đã tới Tổng gia, hắn tỏa sát khí bao trùm cả trấn này, những người thường hoặc không phải là người Tổng gia khi cảm nhận được sát khí thì bọn chúng liền sợ hãi mà chôn trong nhà không dám ra, bọn chúng biết hôm nay có người tới gây chuyện rồi, nếu xen vào thì chỉ có thiệt cho bản thân mà thôi.

Còn những người thuộc Tổng gia khi cảm nhận được sát khí của Kinh Thiên thì bọn chúng cầm vũ khí lên lao ra, trên đường đầy rẫy những tên thù vạ mặc áo màu đen có thêu chữ Tổng sau lưng.

Kinh Thiên thấy đám người này thì hắn hét lên rồi chém ra một đường kiếm khí khủng bố, phàm là những nơi kiếm khí đi qua thì người của Tổng gia liền bị chém thành hàng trăm mảnh, máu thịt rải rác khắp nơi.

Gần cả trăm tên hộ vệ đứng đó nhưng sau một đường kiếm của Kinh Thiên thì chỉ còn lại vài chục tên, bọn chúng tu vi cao nhất cũng chỉ có nhị phẩm mà thôi, mà Kinh Thiên đã đạt tới tam phẩm, trên tay hắn còn cầm Diệt Tuyệt nên đám người Tổng gia không thể đỡ nổi một kích.

Đám hộ vệ đó thấy đồng bọn của mình bị chém thành vô số mảnh rải rác khắp nơi thì toàn thân đều run lên, sự hoảng sợ đã bao trùm lý trí của bọn chúng.

Kinh Thiên nhìn đám hộ vệ rồi nói.

“Hôm nay phạm người nào thuộc Tổng gia thì đừng mong sống sót”

Vừa nói xong thì Kinh Thiên lại bắn ra hàng chục tia hoàng kim lõi về phía bọn chúng, những tên bị hoàng kim lõi đánh trúng thì cơ thể liền biến thành tro bụi.

Ngay lúc những tên hộ vệ này chết hết thì lại có một toán người nữa xông ra, đứng đầu đám người này là một tên có tu vi tam phẩm sơ kỳ cấp 22 và hai tên nhị phẩm đỉnh phong.

Bọn chúng vừa tiến đến thì thấy xung quanh chỉ toàn là máu với hàng trăm mảnh thịt vụn của những tên trước đó thì liền thấy lạnh run cả người. Tên kia phải độc ác tới cỡ nào mới làm ra được hành động khủng khiếp cỡ này, căn bản Kinh Thiên chỉ muốn trút sự giận giữ trong người mình ra nên không thể để cho đám người Tổng gia được chết tốt.

Tên thống lĩnh mặc dù hoảng sợ nhưng hắn cũng cùng đám người phía sau tiến lên ý định diệt sát Kinh Thiên, mặc dù người cường nhưng Tổng gia bọn ta lại đông người hơn.

Đám nhân mã này của Tổng gia chưa kịp xông tới thì Bôn Lôi Mã đã bắn ra một quả lõi cầu về phía chúng làm cho bọn chúng chết hơn một nửa, ngay phía trước đám người này còn để lại một cái hố rất sâu do lõi cầu của Bôn Lôi Mã làm.

Khi tên thống lĩnh nhìn thấy Bôn Lôi Mã thì hắn không dám tin vào mắt mình, đây là hung thủ bậc nào mà mạnh mẽ đến như thế, ắt hẳn cũng phải thuộc hàng ngũ phẩm rồi.

Tên thống lĩnh thấy tình hình không ổn liền phát tín hiệu lên trời, tín hiệu vừa phát ra thì từ đâu lại phóng ra vô số người bao quanh Kinh Thiên lại, thấy vậy thì tên thống lĩnh mới yên tâm mà nhìn Kinh Thiên quát.

“Cuồng đồ to gan, người là ai mà lại tự ý tới đây giết người của Tổng gia ta”

Kinh Thiên nhìn hắn với đôi mắt tràn đầy sát khí rồi nói.

“Ngươi không cần biết ta là ai, chỉ cần ngươi biết từ nay về sau sẽ không còn Tống gia nữa”

Tên thống lĩnh vừa nghe tới đây thì hắn cười lớn lên, hắn không ngờ được lại có người ở đây dám nói như thế, mặc dù ngươi có hung thú ngũ phẩm thì sao, đối phó với nó thì còn vô số cách a.

Tên thống lĩnh liền ra lệnh cho đám thủ hạ lao lên tấn công Kinh Thiên, vô số chiêu thức được phóng ra ngập trời như mưa tên, Kinh Thiên vẫn không để ý mà đâm ra một đường kiếm.

Đường kiếm khí này bay vút một cái đã xuyên qua đầu hơn chục tên Tống gia làm bọn chúng đổ gục xuống khí tuyệt bỏ mình, khi những chiêu thức kia bay tới người Kinh Thiên thì Bôn Lôi Mã đã tạo ra một hộ trảo ngăn cản lại tất cả.

Kinh Thiên cứ mặc sức điên cuồng tấn công không thèm để ý đến gì hết, hắn chém ra hết đường kiếm khí này tới đường kiếm khí khác, làm cho nhân số của Tống gia ngày càng giảm.

Kinh Thiên giết tới đỏ mắt, giết tới không còn cảm giác, hắn chỉ nhận thức được một điều, phàm là ai mặc áo có thêu chữ Tống đều đáng chết. Trải qua một lúc giết chóc thì vô số máu huyết chảy ra từ từ chuyển hóa thành những sợi huyết khí màu đỏ rồi dung nhập vào Kinh Thiên, làm cho hắn càng giết càng hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Phá Thiên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.